

ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΑΠΑΝΤΑ ΤΑ ΕΡΓΑ

11Α

Υ Π Ο Μ Ν Η Μ Α

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

(ΟΜΙΛΙΕΣ ΝΖ' - ΟΔ')

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΚΕΙΜΕΝΑ - ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

Υ π ό

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΜΕΡΕΤΑΚΗ

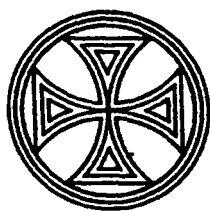
Θεολόγου

Ἐπόπτης Ἐκδόσεως

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ, Καθηγητῆς Πανεπιστημίου

Ἐπιμελητῆς Ἐκδόσεως

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ Γ. ΜΕΡΕΤΑΚΗΣ, Πτυχιούχος Θεολογίας

Ε Π Ε

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΜΕΡΕΤΑΚΗ
«ΤΟ ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ»
ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ Ο ΠΑΛΑΜΑΣ»
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1990

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	5
ΚΕΙΜΕΝΟ – ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ	-595
ΟΜΙΛΙΑ ΝΖ' (Ματθ. 17,10-21)	6-39
ΟΜΙΛΙΑ ΝΗ' (Ματθ. 17,22-18,6)	40-75
ΟΜΙΛΙΑ ΝΘ' (Ματθ. 18,7-14)	76-121
ΟΜΙΛΙΑ Ξ' (Ματθ. 18,15-20)	122-141
ΟΜΙΛΙΑ ΞΑ' (Ματθ. 18,21-35)	142-173
ΟΜΙΛΙΑ ΞΒ' (Ματθ. 19,1-15)	174-207
ΟΜΙΛΙΑ ΞΓ' (Ματθ. 19,16-26)	208-233
ΟΜΙΛΙΑ ΞΔ' (Ματθ. 19,27-20,16)	234-267
ΟΜΙΛΙΑ ΞΕ' (Ματθ. 20,17-28)	268-305
ΟΜΙΛΙΑ ΞΣ' (Ματθ. 20,29-21,11)	306-335
ΟΜΙΛΙΑ ΞΖ' (Ματθ. 21,12-32)	336-365
ΟΜΙΛΙΑ ΞΗ' (Ματθ. 21,33-46)	366-399
ΟΜΙΛΙΑ ΞΘ' (Ματθ. 22,1-14)	400-431
ΟΜΙΛΙΑ Ο' (Ματθ. 22,15-33)	432-459
ΟΜΙΛΙΑ ΟΑ' (Ματθ. 22,34-46)	460-483
ΟΜΙΛΙΑ ΟΒ' (Ματθ. 23,1-12)	484-507
ΟΜΙΛΙΑ ΟΓ' (Ματθ. 23,13-28)	508-533
ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ' (Ματθ. 23,29-39)	534-563
ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ' (Ματθ. 24,1-15)	564-595
ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ	597-608
1. Εύρετήριο χωρίων τῆς Γραφῆς	597-601
2. Εύρετήριο ὀνομάτων καὶ πραγμάτων	601-608

ΟΜΙΛΙΑ ΝΖ΄
Ματθ. 17, 10 - 21

«Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· τί
οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν, ὅτι Ἡλία δεῖ ἔλθειν
5 πρῶτον;».

1. Οὐκ ἄρα ἀπὸ τῶν Γραφῶν τοῦτο ἤδυσαν, ἀλλ' ἐκεῖνοι
αὐτοῖς διεσάφουν, καὶ περιεφέροιο ὁ λόγος οὗτος ἐν τῷ ἀ-
πίρω δήμῳ, καθάπερ καὶ ἐπὶ τοῦ Χριστοῦ. Διὸ καὶ ἡ Σαμα-
ρεῖτις ἔλεγε· «Μεσοσίας ἔρχεται· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγε-
10 λεῖ ἡμῖν πάντα»· καὶ αὐτοὶ ἠρώτων τὸν Ἰωάννην· «Ἡλίας
εἶ, ἢ ὁ προφήτης;». Ἐκράτει μὲν γάρ, ὅπερ ἔφη, ὁ λόγος,
καὶ ὁ περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ περὶ τοῦ Ἡλία, οὐχ ὡς ἐχρῆν
δὲ παρ' ἐκείνων ἐρμηνευόμενος. Αἱ μὲν γάρ Γραφαὶ δύο λέ-
γουσι τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, ταύτην τε τὴν γεγενημένην,
15 καὶ τὴν μέλλουσαν· καὶ ταύτας δηλῶν ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ἐ-
πιφάνη ἢ χάρις τοῦ Θεοῦ ἢ σωτήριος, παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα
ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σω-
φρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν». Ἴδου ἢ μία·
ἄκουσον πῶς καὶ τὴν ἐιρῆαν δηλοῖ. Εἰπὼν γάρ ταῦτα, ἐπή-
20 γαγε· «Προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν
τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ».

Καὶ οἱ προφῆται δὲ ἑκατέρας μέμνηνται· τῆς μέντοι μιᾶς,
τῆς δευτέρας, πρόδρομον λέγουσι τὸν Ἡλίαν ἔσεσθαι. Τῆς
μὲν γὰρ προτέρας ἐγένετο ὁ Ἰωάννης, ὃν καὶ Ἡλίαν ὁ Χρι-
25 στὸς ἐκάλει· οὐκ ἐπειδὴ Ἡλίας ἦν, ἀλλ' ἐπειδὴ τὴν διακονίαν

1. ἑαυτοὺς διορθώνομεν μὲ ἑαυτοῖς, πὺν ὑπάρχει εἰς ἄλλους κώ-
δικας, πρὸς καλυτέραν ἀπόδοσιν τοῦ νοήματος.

2. Ἰω. 4, 25.

3. Ἰω. 1, 21.

4. Τίτ. 2, 11-12.

5. Τίτ. 2, 13.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΖ΄
Ματθ. 17, 10 - 21

«Καὶ τὸν ἠρώτησαν οἱ μαθηταί του, λέγοντες· Διατί λοιπὸν οἱ γραμματεῖς λέγουν, ὅτι πρέπει πρῶτα νὰ ἔλθῃ ὁ Ἥλιος;».

1. Ἄρα λοιπὸν οἱ γραμματεῖς δὲν τὸ ἐγνώριζον αὐτὸ ἀπὸ τὰς Γραφάς, ἀλλ' οἱ ἴδιοι ἔδιδον αὐτὴν τὴν ἐρμηνείαν εἰς αὐτοὺς¹ καὶ διεδίδετο αὐτὸς ὁ λόγος εἰς τὸ ἄπειρον πλῆθος τοῦ λαοῦ, ὅπως ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Σαμαρεΐτις ἔλεγε· «Ἔρχεται ὁ Μεσσίας· ὅταν θὰ ἔλθῃ ἐκεῖνος θὰ μᾶς τὰ εἰπῇ ὅλα»². οἱ ἴδιοι δὲ οἱ γραμματεῖς ἠρώτων τὸν Ἰωάννην· «Εἶσαι ὁ Ἥλιος ἢ ὁ προφήτης;»³. Βέβαια, ὅπως προανέφερα, διεδίδετο ὁ λόγος καὶ περὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ περὶ τοῦ Ἥλία, ἀλλ' ὅμως δὲν ἐρμηνεύετο ἀπὸ ἐκείνους ὅπως ἔπρεπε. Διότι αἱ μὲν Γραφαὶ ὁμιλοῦν διὰ δύο παρουσίας τοῦ Χριστοῦ· καὶ δι' αὐτὴν ἢ ὁποία ἐπραγματοποιήθη, καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν. Θέλων ὁ Παῦλος νὰ δηλώσῃ αὐτάς, ἔλεγεν· «Ἐφανερῶθη ἡ σωτήριος χάρις τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ, ὥστε, ἀφοῦ ἀρνηθῶμεν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, νὰ ζήσωμεν μὲ σωφροσύνην, δικαιοσύνην καὶ εὐσέβειαν»⁴. Αὐτὴ εἶναι ἡ μία παρουσία. Ἄκουσε πῶς ὁμιλεῖ καὶ διὰ τὴν ἄλλην. Διότι μετὰ ἀπὸ αὐτὰ προσέθεσεν· «προσμένοντες νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ πανευτυχὴς ἐλπίς μας καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ δόξα τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ»⁵.

Ἄλλὰ καὶ οἱ προφῆται ὑπενθυμίζουν καὶ τὰς δύο. Τῆς μιᾶς λοιπόν, δηλαδὴ τῆς δευτέρας, θὰ εἶναι, λέγουν, πρόδρομος ὁ Ἥλιος⁶, διότι τῆς μὲν πρώτης πρόδρομος ἐγένετο ὁ Ἰωάννης, τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ὠνόμαζε καὶ Ἥλιον, ὅχι ἐπειδὴ ἦτο ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπραγματοποιεῖ τὸ ἔργον

ἐπλήρου τὴν ἐκείνου. Ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνος πρόδρομος ἔσται τῆς δευτέρας παρουσίας, οὕτω καὶ οὗτος τῆς προτέρας ἐγένετο. Ἄλλ' οἱ γραμματεῖς ταῦτα συγχέοντες καὶ διασιρέφοντες τὸν δῆμον, ἐκείνης ἐμνημόνευον μόνης πρὸς τὸν δῆμον, τῆς δευτέρας παρουσίας, καὶ ἔλεγον, ὅτι εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός, ἔδει τὸν Ἡλίαν προλαβεῖν. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ μαθηταὶ λέγουσι· «Πῶς οἱ γραμματεῖς λέγουσιν, Ἡλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;». Διὰ τοῦτο καὶ πρὸς τὸν Ἰωάννην πέμψαντες οἱ Φαρισαῖοι ἠρώτων· «εἰ σὺ εἶ Ἡλίας;», οὐ μνημονεύοντες οὐδαμοῦ τῆς προτέρας παρουσίας.

Τίς οὖν ἐστὶν ἡ λύσις, ἣν ὁ Χριστὸς ἐπήγαγεν; Ὅτι Ἡλίας μὲν ἔρχεται ἰσχυρῶς πρὸς τῆς δευτέρας μου παρουσίας· καὶ νῦν δὲ ἐλήλυθεν Ἡλίας· τὸν Ἰωάννην οὕτω καλῶν. Οὗτος ἦλθεν Ἡλίας. Εἰ δὲ τὸν Θεοδίτην ζητοῖς, ἔρχεται. Διὸ καὶ ἔλεγεν· «Ἡλίας μὲν ἔρχεται καὶ ἀποκαταστήσει πάντα». Ποῖα πάντα; Ἄπερ ὁ προφήτης ἔλεγε Μαλαχίας. «Ἀποστελῶ γὰρ ὑμῖν, φησὶν, Ἡλίαν τὸν Θεοδίτην, ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱόν, μὴ ἐλθὼν παιάξω τὴν γῆν ἄσροδην». Εἶδες ἀκριβείαν προφητικῆς ρήσεως; Ἐπειδὴ γὰρ τὸν Ἰωάννην Ἡλίαν ἐκάλεισεν ὁ Χριστὸς, διὰ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας, ἵνα μὴ νομίσης τοῦτο καὶ πρὸς τοῦ προφήτου λέγεσθαι νῦν, προσέθηκεν αὐτοῦ καὶ τὴν παιρίδα, εἰπὼν, «τὸν Θεοδίτην». Ἰωάννης δὲ Θεοδίτης οὐκ ἦν. Καὶ ἕτερον δὲ μετὰ τούτου παρόσημον τίθησι λέγων, «μὴ ἐλθὼν παιάξω τὴν γῆν ἄσροδην», τὴν δευτέραν αὐτοῦ παρουσίαν ἐμφαίνων τὴν φοβεράν. Τῇ γὰρ προτέρᾳ οὐκ ἦλθε παιάξαι τὴν γῆν. «Οὐ γὰρ ἦλθον, φησὶν, ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον». Ληθῶν τούτων, ὅτι πρὸ ἐκείνης ἔρχεται ὁ Θεοδίτης

. Ἰω. 1, 21.
 β. Μαλ. 4, 5.
 . Ἰω. 12, 47.

ἐκείνου. Ὅπως ἀκριβῶς δηλαδὴ ἐκεῖνος θὰ γίνῃ πρόδρομος τῆς δευτέρας παρουσίας, ἔτσι καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς πρώτης. Οἱ γραμματεῖς ὅμως συγχέοντες αὐτὰ καὶ παραπλανοῦντες τὸν λαόν, ἔκαμνον λόγον πρὸς αὐτὸν μόνον διὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ ἔλεγον, ὅτι ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, ἔπρεπε νὰ ἦρχετο πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ὁ Ἡλίας. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ μαθηταὶ ἐρωτοῦν· «Πῶς οἱ γραμματεῖς λέγουν, ὅτι πρέπει ὁ Ἡλίας νὰ ἔλθῃ πρῶτος;». Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀποστείλαντες ἀνθρώπους των πρὸς τὸν Ἰωάννην τὸν ἠρώτουν· «Μήπως σὺ εἶσαι ὁ Ἡλίας;»⁷, μὴ κάμνοντες πουθενὰ λόγον διὰ τὴν πρώτην παρουσίαν.

Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ ἀπάντησις πού ἔδωσεν ὁ Χριστός; Ὅτι ὁ μὲν Ἡλίας θὰ ἔλθῃ τότε πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του· καὶ τώρα δὲ ἦλθεν ὁ Ἡλίας, ὀνομάζων ἔτσι τὸν Ἰωάννην. Αὐτὸς ὁ Ἡλίας ἦλθεν. Ἐὰν δὲ θέλῃς τὸν Θεοβίτην, θὰ ἔλθῃ. Διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγεν· «Ὁ μὲν Ἡλίας θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα». Ποῖα ὅλα; Αὐτὰ ἀκριβῶς διὰ τὰ ὁποῖα ἔλεγεν ὁ προφήτης Μαλαχίας. Διότι λέγει· «Θ' ἀποστείλω εἰς σᾶς τὸν Ἡλίαν τὸν Θεοβίτην, ὁ ὁποῖος θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν του, διὰ νὰ μὴ ἔλθω καὶ ἐξολοθρεύσω τὴν γῆν ἐκ θεμελίων»⁸. Βλέπεις ἀκρίβειαν προφητικοῦ λόγου; Διότι, ἐπειδὴ ὁ Χριστὸς ὠνόμασε τὸν Ἰωάννην Ἡλίαν, λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του, διὰ νὰ μὴ νομίσης ὅτι τὸ ἴδιο νόημα ἔχουν τώρα τὰ λόγια τοῦ προφήτου, προσέθεσε καὶ τὴν πατρίδα του, λέγων, «τὸν Θεοβίτην»· ἀσφαλῶς ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο Θεοβίτης. Μαζὶ δὲ μ' αὐτὸ προσθέτει καὶ ἄλλο χαρακτηριστικὸν γνώρισμα, λέγων, «διὰ νὰ μὴ συμβῆ νὰ ἔλθω καὶ καταστρέψω ἐκ θεμελίων τὴν γῆν», δηλώνων μὲ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν φοβερὰν δευτέραν παρουσίαν του· διότι κατὰ τὴν πρώτην δὲν ἦλθε διὰ νὰ πατάξῃ τὴν γῆν· καθ' ὅσον λέγει· «Δὲν ἦλθα διὰ νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σώσω τὸν κόσμον»⁹. Αὐτὸ λοιπὸν τὸ εἶπε διὰ νὰ δηλώσῃ ὅτι ὁ Θεοβίτης θὰ ἔλθῃ πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ

τῆς τὴν κρίσιν ἔχουσης, τοῦτο εἶρηκε. Καὶ τὴν αἰτίαν δὲ ὁμοῦ διδάσκει τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Τίς δὲ ἡ αἰτία; Ἴνα ἐλθὼν πείσῃ πιστεῦσαι τοὺς Ἰουδαίους τῷ Χριστῷ, καὶ μὴ πάντες ἄρδην ἀπόλωνται παραγενομένου. Διὸ δὴ καὶ αὐτὸς εἰς ἐκείνην αὐτοὺς παραπέμπων τὴν μνήμην, φησί· «καὶ ἀποκαταστήσει πάντα», τοιέσσι, διορθώσεται τὴν ἀπιστίαν τῶν Ἰουδαίων τῶν τότε εὐρισκομένων. Διὸ καὶ σφόδρα ἀκριβέστατα εἶρηκεν. Οὐ γὰρ εἶπεν, Ἀποκαταστήσει καρδίαν υἱοῦ πρὸς πατέρα, ἀλλὰ, «πατὴρ πρὸς υἱόν». Ἐπειδὴ γὰρ πατέρες ἦσαν τῶν ἀποστόλων οἱ Ἰουδαῖοι, τοῦτο λέγει, ὅτι ἀποκαταστήσει τοῖς δόγμασι τῶν υἱῶν αὐτῶν, τοιέσσι, τῶν ἀποστόλων, τὰς καρδίας τῶν πατέρων, τοιέσσι, τοῦ γένους τῶν Ἰουδαίων τὴν διάνοιαν. «Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι Ἡλίας ἤδη ἦλθε, καὶ οὐκ ἔγνωσαν αὐτόν, ἀλλ' ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν. Οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν. Τότε συνῆκαν, ὅτι περὶ Ἰωάννου εἶπεν αὐτοῖς». Καίτοι οὔτε οἱ γραμματεῖς τοῦτο εἶπον, οὔτε αἱ Γραφαί· ἀλλ' ἐπειδὴ λοιπὸν ὀξύτεροι ἐγένοντο καὶ προσεκτικώτεροι πρὸς τὰ λεγόμενα, ταχέως συνίεσαν.

Πόθεν δὲ ἔγνωσαν τοῦτο οἱ μαθηταί; Ἦν ἤδη προειρηκὼς αὐτοῖς, «αὐτός ἐστιν Ἡλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι», ἐνιαυθὰ δέ, ὅτι ἦλθε· καὶ πάλιν, ὅτι «Ἡλίας ἔρχεται καὶ ἀποκαταστήσει πάντα». Ἀλλὰ μὴ θορυβηθῆς, μηδὲ πεπλανῆσθαι τὸν λόγον νομίσης, εἰ ποτὲ μὲν αὐτόν ἤξουν, ποτὲ δὲ ἐληλυθέναι ἔφη. Πάντα γὰρ ἀληθῆ ταῦτα. Ὅταν μὲν γὰρ εἶπη, ὅτι «Ἡλίας μὲν ἔρχεται καὶ ἀποκαταστήσει πάντα», αὐτὸν Ἡλίαν φησί, καὶ τὴν τότε ἐσομένην τῶν Ἰουδαίων ἐπιστροφὴν· διὰν

1. Πρὸβλ. Ρωμ. 11, 25-26.

2. Ματθ. 17, 12-13.

γίνῃ ἢ κρίσις. Συγχρόνως δὲ διδάσκει καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας του. Ποία δὲ εἶναι ἡ αἰτία αὐτή; Διὰ τὴν πείσῃ, ἀφοῦ ἔλθῃ, τοὺς Ἰουδαίους νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστόν, ὥστε νὰ μὴ ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι ριζικῶς ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ Χριστός. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ὁ Κύριος τοὺς ὑπενθυμίζει αὐτό, λέγων, «καὶ θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα», δηλαδὴ θὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν τοὺς τότε εὕρισκομένους Ἰουδαίους¹⁰. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἀνέφερε μὲ πάρα πολὺ μεγάλην ἀκρίβειαν. Δὲν εἶπε δηλαδὴ, θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ πρὸς τὸν πατέρα του, ἀλλὰ, «τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱόν του». Διότι, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν πατέρες τῶν ἀποστόλων, λέγει αὐτό, ὅτι θὰ ὀδηγήσῃ εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν εἰς τὰς ἀληθείας τῶν υἱῶν των, δηλαδὴ τῶν ἀποστόλων, τὰς καρδίας τῶν πατέρων, δηλαδὴ τὴν διάνοιαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους. «Σᾶς λέγω δέ, ὅτι ὁ Ἡλίας ἤδη ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροξένησαν ὅσα κακὰ ἠθέλησαν. Ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπ' αὐτούς. Τότε ἀντελήφθησαν ὅτι μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐννοοῦσε τὸν Ἰωάννην»¹¹. Μολονότι βέβαια οὔτε οἱ γραμματεῖς τὸ εἶπον αὐτό, οὔτε καὶ αἱ Γραφαί, ἀλλ' ἐπειδὴ πλέον ἔγιναν ὠριμώτεροι πνευματικὰ καὶ προσεκτικώτεροι πρὸς τὰ λόγια του, ἀμέσως ἀντελήφθησαν τὸ νόημα τῶν λόγων του.

Ἀπὸ ποῦ ὅμως τὸ ἀντελήφθησαν αὐτὸ οἱ μαθηταὶ του; Ἦδη τοὺς εἶχεν εἰπεῖ, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἡλίας, ποὺ πρόκειται νὰ ἔλθῃ», ἐνῶ τώρα τοὺς λέγει, ὅτι ἦλθεν· καὶ πάλιν· «Θὰ ἔλθῃ ὁ Ἡλίας, ὁ ὁποῖος θὰ τακτοποιήσῃ ὅλα». Μὴ ἀνησυχήσῃς ὅμως, οὔτε νὰ σχηματίσῃς τὴν γνώμην ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ ἀντιφάσκουν, ἐπειδὴ ἄλλοτε μὲν εἶπεν ὅτι αὐτὸς ἦλθεν, ἄλλοτε δὲ ὅτι θὰ ἔλθῃ. Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀληθινά. Διότι ὅταν μὲν λέγῃ, ὅτι «Θὰ ἔλθῃ ὁ Ἡλίας καὶ θ' ἀποκαταστήσῃ τὰ πάντα», ἐννοεῖ τὸν ἴδιον τὸν Ἡλίαν καὶ τὴν ἐπιστροφὴν τῶν Ἰουδαίων ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ τότε, ὅταν ὅμως λέγῃ, ὅτι «Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ ἔλθῃ»,

δὲ εἶπη, ὅτι «ὁ μέλλων ἔρχεσθαι», κατὰ τὸν τρόπον τῆς διακονίας Ἰωάννην Ἠλίαν καλεῖ. Καὶ γὰρ οἱ προσῆται ἕκαστον τῶν εὐδοκίμων βασιλέων Δαυὶδ ἐκάλουν, καὶ τοὺς Ἰουδαίους ἄρχοντας Σοδόμων καὶ υἱοὺς Αἰθίοπων, ἀπὸ τῶν τρόπων. Ὡσπερ γὰρ ἐκεῖνος τῆς δευτέρας ἔσται παρουσίας, οὕτως αὐτός τῆς προτέρας ἐγένετο πρόδρομος.

2. Οὐ διὰ τοῦτο δὲ μόνον Ἠλίαν αὐτὸν ὀνομάζει πανταχοῦ, ἀλλ' ἵνα δείξῃ σημεῖα αὐτὸν τῇ παλαιᾷ συμβαίνοντα, καὶ κατὰ προσῆταιαν καὶ τὴν παρουσίαν ταύτην οἶσαν. Διὸ καὶ ἐπάγει πάλιν, ὅτι «ἦλθε, καὶ οὐκ ἔγνωσαν αὐτόν, ἀλλ' ἐποίησαν εἰς αὐτόν πάντα ὅσα ἠθέλησαν». Τί ἐστι, «πάντα ὅσα ἠθέλησαν»; Ἐνέβαλον εἰς δεσμοπήριον, ὕβρισαν, ἀπέκτειναν, ἤνεγκαν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακος. «Οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν». Ὁρᾷς πῶς πάλιν εὐκαιρῶς αὐτοὺς ἀναμνησκει τοῦ πάθους, ἀπὸ τοῦ πάθους τοῦ Ἰωάννου πολλὴν αὐτοῖς προσενῶν τὴν παραμυθίαν; Οὐ ταύτη δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ θαύματι εὐθέως ἐργάσασθαι μεγάλα. Καὶ γὰρ ἠνίκα ἂν περὶ τοῦ πάθους διαλέγηται, εὐθέως θαυματουργεῖ, καὶ μετὰ τοὺς λόγους, καὶ πρὸ τῶν λόγων τούτων καὶ πολλαχοῦ τοῦτο παραιτηθήσαντά ἐστιν εὐρεῖν.

«Τότε γοῦν», φησὶν, «ἤρξατο δεικνύειν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἀποκτανθῆναι καὶ πολλὰ παθεῖν». Τότε, πότε; Ὅτε ὁμολογήθη Χριστὸς καὶ Υἱὸς εἶναι τοῦ Θεοῦ. Πάλιν ἐν τῷ ὄρει, διὲ τὴν θαυμασιήν αὐτοῖς ἔδειξεν ὄψιν, καὶ περὶ τῆς δόξης αὐτοῦ διελέχθησαν οἱ προσῆται, ἀνέμνησεν αὐτοὺς τοῦ πάθους. Εἰπὼν γὰρ τὴν κατὰ Ἰωάννην ἱστορίαν, ἐπήγαγεν «Οὕτω καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

ὀνομάζει τότε Ἡλίαν τὸν Ἰωάννην λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του. Καθ' ὅσον καὶ οἱ προφῆται τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς διαπρέψαντας βασιλεῖς τὸν ὠνόμαζον Δαυίδ, καὶ τοὺς Ἰουδαίους, ἕξ αἰτίας τῆς συμπεριφορᾶς των τοὺς ὠνόμαζον ἄρχοντας τῶν Σοδόμων¹² καὶ υἱοὺς τῶν Αἰθιοπῶν. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνος θὰ εἶναι πρόδρομος τῆς δευτέρας παρουσίας, ἔτσι καὶ αὐτὸς ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς πρώτης παρουσίας του.

2. Δὲν τὸν ὀνομάζει δὲ Ἡλίαν εἰς κάθε περίπτωσιν μόνον διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ τὴν πάρα πολὺ μεγάλην συμφωνίαν του μὲ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ ὅτι ἡ παρουσία αὐτοῦ ἐγένετο κατόπιν προφητείας. Διὰ τοῦτο καὶ προσθέτει πάλιν, ὅτι «ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροξένησαν ὅσα κακὰ ἠθέλησαν». Τί σημαίνει δὲ «πάντα ὅσα ἠθέλησαν»; Τὸν ἔκλεισαν εἰς τὴν φυλακὴν, τὸν ὕβρισαν, τὸν ἐφόνευσαν, καὶ μετέφεραν τὴν κεφαλὴν του ἐπάνω εἰς πινάκιον φαγητοῦ. «Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον πρόκειται νὰ πάθῃ ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Βλέπετε πῶς πάλιν εἰς τὴν κατάλληλον στιγμὴν τοὺς ὑπενθυμίζει τὸ πάθος του, προξενῶν εἰς αὐτοὺς μεγάλην παρηγορίαν ἀπὸ τὸ πάθος τοῦ Ἰωάννου; Καὶ ὄχι μόνον κατ' αὐτόν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐπιτελεῖ εὐθὺς ἀμέσως μεγάλα θαύματα. Καθ' ὅσον κάθε φορὰν ποὺ συνέβαινε νὰ ὁμιλῇ διὰ τὸ πάθος του, ἀμέσως ἐθαυματούργει, καὶ μετὰ ἀπὸ τοὺς λόγους του καὶ πρὶν ἀπὸ τοὺς λόγους του, καὶ αὐτὸ εἶναι δυνατὸν νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς εἰς πόλλας περιπτώσεις.

«Τότε λοιπόν», λέγει, «ἤρχισε νὰ φανερώνη εἰς τοὺς μαθητὰς του, ὅτι πρέπει νὰ μεταβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου θὰ πάθῃ πολλὰ καὶ θὰ θανατωθῇ»¹³. Τότε· πότε; Ὅταν ὠμολογήθῃ ὅτι εἶναι ὁ Χριστὸς καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Πάλιν εἰς τὸ ὅρος, ὅταν ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτοὺς τὴν θαυμαστὴν δόξαν του, καὶ οἱ προφῆται ὠμίλησαν περὶ τῆς δόξης του, τοὺς ὑπενθύμισε τὸ πάθος του. Διότι, ἀφοῦ τοὺς διηγῆθῃ τὰ σκεπτικὰ μὲ τὸν Ἰωάννην, ἐπρόσθεσεν· «Ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ

μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν». Καὶ μετὰ μικρὸν πάλιν, διε τὸν δαίμονα ἐξέβαλεν, ὃν οὐκ ἴσχυσαν οἱ μαθηταὶ ἐκβαλεῖν. Καὶ γὰρ καὶ τότε, «ἀνασιροφόμενων αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ», φησὶν, «εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, ὅτι μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται». Τοῦτο δὲ ἐποίει, ἵνα μεγέθει τῶν θαυμάτων τὴν ὑπερβολὴν τῆς λύπης ὑποκειμένον, καὶ παντὶ τρόπῳ αὐτοὺς παραμυθούμενος, ὥστε περὶ καὶ ἐνιαῦθα τῇ μνήμῃ τοῦ θανάτου Ἰωάννου πολλὴν αὐτοῖς παρεῖχε τὴν παράκλησιν. Εἰ δὲ λέγοι τις· τίνας ἔνεκεν μὴ καὶ νῦν τὸν Ἥλιον ἀναστήσας ἔπεμψεν, εἶγε ἰσαῦτα αὐτοῦ μαρτυρεῖ τῇ παρουσίᾳ ἀγαθὰ; ἐροῦμεν, ὅτι καὶ νῦν τὸν Χριστὸν νομίζοντες Ἥλιον εἶναι, οὐκ ἐπίστανον αὐτῷ. «Οἱ μὲν» γάρ, φησὶν, «Ἥλιον σε λέγουσιν, οἱ δὲ Ἰερεμίαν». Καὶ Ἰωάννου δὲ καὶ Ἥλιου οὐδὲν ἦν τὸ μέσον, ἢ ὁ χρόνος μόνος.

Πῶς οὖν τότε πιστεύσουσι; φησί. Καὶ γὰρ ἀποκαταστήσει πάντα οὐ διὰ τὸ γνῶριμος εἶναι μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ διαταθῆναι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπὶ πλέον τοῦ Χριστοῦ τὴν δόξαν, καὶ παρὰ πᾶσιν εἶναι τοῦ ἡλίου φαρερωτέραν.

Ὅταν οὖν, ἰσαύτης προλαβούσης ὑπολήψεως καὶ προσδοκίας, ἔλθῃ ἐκεῖνος τὰ αὐτὰ κηρύττων τούτῳ καὶ ἀναγγέλλων καὶ αὐτὸς τὸν Ἰησοῦν, εὐκολώτερον δέξονται τὰ λεγόμενα.

Ὅταν δὲ εἴπῃ, «οὐκ ἔγνωσαν αὐτόν», καὶ ὑπὲρ τῶν καθ' ἑαυτῶν ἀπολογεῖται. Καὶ οὐ ταύτη αὐτοὺς μόνον παραμυθεῖται, ἀλλὰ καὶ ἵνα δεῖξαι ἀδίκως παρ' αὐτῶν πάσχοντα ἅπερ πά-

4. Ματθ. 17, 22-23.

5. Ματθ. 16, 14.

ἀνθρώπου πρόκειται νὰ πάθῃ ἀπὸ αὐτούς». Καὶ μετὰ ἀπὸ ὀλίγον πάλιν, ὅταν ἐξεδίωξε τὸν δαίμονα, τὸν ὁποῖον δὲν ἤμπορεσαν οἱ μαθηταὶ του νὰ ἐκδιώξουν. Καθ' ὅσον καὶ τότε, λέγει, «Καθ' ὃν χρόνον διέμενον αὐτοὶ εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἶπεν εἰς αὐτούς ὁ Ἰησοῦς, ὅτι πρόκειται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῆ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ τὸν φονεύσουν καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θ' ἀναστηθῆ»¹⁴. Αὐτὸ δὲ τὸ ἔκαμνε διὰ νὰ ἐλαττώσῃ μὲ τὸ μέγεθος τῶν θαυμάτων του τὴν πάρα πολὺ μεγάλην λύπην των καὶ διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ μὲ κάθε τρόπον· καὶ ἀκριβῶς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὑπενθυμίζων εἰς αὐτούς τὸν θάνατον τοῦ Ἰωάννου τοὺς ἔδιδε μεγάλην παρηγορίαν. Ἐὰν ὅμως ἤθελεν εἰπεῖ κάποιος· 'Διατί καὶ τώρα δὲν ἀποστέλλει τὸν Ἥλιαν, ἀφοῦ τὸν ἀναστήσῃ, ἐφ' ὅσον ἡ παρουσία του πράγματι εἶναι πρόξενος τόσων ἀγαθῶν;' θὰ τοῦ ἀπαντήσωμεν, ὅτι καὶ τότε, θεωροῦντες τὸν Χριστὸν ὡς τὸν Ἥλιαν, δὲν ἐπίστευον εἰς αὐτόν. Διότι, λέγει, «Ἄλλοι μὲν νομίζουν ὅτι εἶσαι ὁ Ἥλιος, ἄλλοι δὲ ὁ Ἱερεμίας»¹⁵. Μεταξὺ δὲ τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Ἥλια δὲν ὑπῆρχε καμμία διαφορά, παρὰ μόνον ὁ χρόνος.

Πῶς λοιπὸν τότε θὰ πιστεύσουν; θὰ εἰπῆ κάποιος. Καθ' ὅσον θ' ἀποκαταστήσῃ τὰ πάντα, ὅχι μόνον ἐπειδὴ εἶναι γνωστός, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ θὰ διαλάμψῃ πολὺ περισσότερο μὲχρι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἢ δόξα τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς ὄλους θὰ εἶναι πρὸ φανερῆ καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον. Ὅταν λοιπὸν, ἀφοῦ διαδοθῆ τόσον πολὺ ἡ φήμη καὶ ἡ προσδοκία περὶ αὐτοῦ, ἔλθῃ ἐκεῖνος κηρύττων τὰ ἴδια μὲ αὐτόν καὶ ἀναγγέλλων καὶ αὐτὸς τὸν ἐρχομὸν τοῦ Ἰησοῦ, θὰ δεχθοῦν εὐκολώτερον τὰ λόγια του. Ὅταν δὲ λέγῃ, «δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν», εἶναι ὡσὰν νὰ ἀπολογῆται καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῶν ἰδίων. Καὶ δὲν τοὺς παρηγορεῖ μόνον μ' αὐτόν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι δείχνει, ὅτι ἄδικα πάσχει ἀπὸ αὐτοῦς αὐτὰ πού πάσχει καὶ μὲ τὸ ὅτι συγκαλύπτει τὰ δυσάρεστα μὲ δύο θαύματα, καὶ μὲ τὸ θαῦμα τῆς μεταμορφώσεως εἰς τὸ ὄρος, καὶ μὲ

σχει, καὶ τῷ τὰ λυπηρὰ δύο συγκαλύψαι σημείοις, τῷ τε ἐν τῷ ὄρει, καὶ τῷ μέλλοντι γίνεσθαι.

Ταῦτα δὲ ἀκούσαντες, οὐκ ἐρωτῶσιν αὐτόν, πότιε ἔρχεται Ἡλίας, ἢ τῇ ἄθυμιά πιεζόμενοι τοῦ πάθους, ἢ δεδοικότες.
 5 Πολλαχοῦ γὰρ ὅταν ἴδωσι μὴ βουλόμενόν τι σαφῶς εἰπεῖν, οἰγῶσι λοιπόν. "Οἷε γοῦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ διατριβόντων εἶπε, «μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν», ἐπήγαγεν, ὁ Μάρκος μὲν, ὅτι «ἠγνόουν τὸ ρῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτόν ἐρωτῆσαι», ὁ Λουκᾶς δέ, ὅτι «ἦν πα-
 10 ρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ αἰσθωνται αὐτοῦ, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτόν ἐρωτῆσαι περὶ τοῦ ρήματος».

Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον, προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος γονυπαιῶν αὐτόν, καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιαάζεται, καὶ κακῶς πάσχει. Πολλάκις γὰρ
 15 πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ· καὶ προσήνεγκα αὐτόν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἴσχυσαν αὐτόν θεραπεῦσαι». Τοῦτον τὸν ἄνθρωπον σφόδρα ἀσθενοῦντα κατὰ πίστιν δείκνυσιν ἡ Γραφή· καὶ ἐκ πολλῶν τοῦτο δῆλον· ἔκ τε τοῦ εἰπεῖν τὸν Χριστόν, «τῷ πιστεύοντι πάντα δυνατὰ», ἔκ τε τοῦ εἰπεῖν
 20 αὐτόν τὸν προσελθόντα, «βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ», καὶ ἐκ τοῦ τὸν Χριστόν κελεῦσαι τῷ δαίμονι, μηκέτι εἰσελθεῖν εἰς αὐτόν· καὶ ἐκ τοῦ πάλιν εἰπεῖν τὸν ἄνθρωπον τῷ Χριστῷ, εἰ δύνασαι».

Καὶ εἰ ἡ ἀπιστία αὐτοῦ γέγονεν αἰτία, φησί, τοῦ μὴ ἐξελθεῖν τὸν δαίμονα, τί τοῖς μαθηταῖς ἐγκαλεῖ; Δεικνὺς ὅτι δυνατὸν αὐτοῖς, καὶ χωρὶς τῶν προσαγόντων μετὰ πίστεως, πολ-
 25 λαχοῦ θεραπεῦσαι. "Ὡσπερ γὰρ ἤρκει πολλάκις ἡ τοῦ προσ-

16. Μάρκ. 9, 32.

17. Λουκᾶ 9, 45.

18. Μάρκ. 9, 23.

19. Μάρκ. 9, 24.

20. Μάρκ. 9, 22.

αὐτὸ πού πρόκειται νὰ συμβῆ εἰς τὸ μέλλον.

Ὅταν δὲ τὰ ἤκουσαν αὐτὰ δὲν τὸν ἠρώτησαν, πότε θὰ ἔλθῃ ὁ Ἥλιος, ἢ ἐπειδὴ ἦσαν κυριευμένοι ἀπὸ τὴν λύπην διὰ τὸ πάθος τοῦ ἢ ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο. Διότι εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ὅταν τὸν βλέπουν νὰ μὴ θέλῃ νὰ τοὺς εἰπῇ κάτι καθαρὰ, σιωποῦν εἰς τὴν συνέχειαν. Ὅταν λοιπὸν διέμενον εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ εἶπεν. «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ παραδοθῆ καὶ θὰ τὸν θανατώσουν», ἐπρόσθεσεν ὁ μὲν Μάρκος, ὅτι «δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ν' ἀντιληφθοῦν τὰ λόγια τοῦ καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν»¹⁶, ὁ δὲ Λουκᾶς, ὅτι «ἦτο κρυμμένος ὁ λόγος αὐτὸς ἀπὸ αὐτοῦς, διὰ νὰ μὴ τὸν ἀντιληφθοῦν, καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν τί ἐσημαινεν ὁ λόγος τοῦ»¹⁷.

«Ὅταν δὲ ἦλθον πρὸς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν κάποιος ἄνθρωπος, πού ἐγονάτισεν ἐμπρὸς τοῦ καὶ τοῦ ἔλεγε· Κύριε, λυπήσου τὸν υἱόν μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολύ. Πολλὰς φορές μάλιστα πίπτει εἰς τὴν φωτιὰν καὶ ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸ νερό. Τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητάς σου καὶ δὲν κατέρθωσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν». Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν μᾶς τὸν παρουσιάζει ἡ Γραφή νὰ ἔχῃ πάρα πολὺ ἀδύνατον πίστιν, πρᾶγμα πού γίνεται φανερόν ἀπὸ πολλὰ μέρη· καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶπεν ὁ Χριστός, «τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον πού πιστεύει»¹⁸, καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶπεν αὐτὸς πού τὸν ἐπλησίασε «βοήθησέ με εἰς τὴν ἀπιστίαν μου»¹⁹, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἔδωσεν ὁ Χριστός ἐντολήν· εἰς τὸν δαίμονα νὰ μὴ ξαναεισέλθῃ εἰς αὐτόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος εἰς τὸν Χριστὸν «ἐὰν ἠμπορῆς»²⁰.

Ἐὰν ὅμως, θὰ εἰπῇ κάποιος, ἡ ἀπιστία αὐτοῦ ἔγινεν αἰτία νὰ μὴ ἐξέλθῃ ὁ δαίμων, διατί τότε κατηγορεῖ τοὺς μαθητάς του; Διὰ νὰ τοὺς δείξῃ, ὅτι καὶ χωρὶς τὴν πίστιν αὐτῶν πού τοὺς πλησιάζουν, πολλὰς φορές εἶναι δυνατόν εἰς αὐτοὺς νὰ θεραπεύσουν. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς πολλὰς φο-

ἀγονίως πίσις εἰς τὸ καὶ παρ' ἐλαιόνων λαβεῖν, οὕτω τῶν ποιούντων πολλάκις ἤρκεσεν ἡ δύναμις, καὶ μὴ πιστευόντων τῶν προσελθόντων, θαυματουργῆσαι. Καὶ ταῦτα ἀμφότερα δεικνύται ἐν ταῖς Γραφαῖς. Οἱ τε γὰρ περὶ Κορνήλιον ἀπὸ τῆς
 5 αὐτῶν πίσειως ἐπεσπίασαντο τοῦ Πνεύματος τὴν χάριν καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑλισσαίου δέ, οὐδενὸς πιστεύσαντος, νεκρὸς ἀνέστη. Οἱ τε γὰρ ρίφαντες, οὐ διὰ πίστιν, ἀλλὰ διὰ δειλίαν ἔρριψαν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε, φοβηθέντες τὸ πειραστήριον, καὶ ἔφυγον· αὐτὸς τε ὁ ριφεὶς ἀποτεθνηκῶς ἦν, καὶ ἀπὸ μόνης
 10 τῆς τοῦ ἁγίου σώματος δυνάμεως ἀνίστατο ὁ νεκρὸς. Ὅθεν δῆλον ἐνταῦθα, ὅτι καὶ οἱ μαθηταὶ ἠσθένησαν, ἀλλ' οὐ πάντες· οἱ στυλοὶ γὰρ οὐ παρήσαν ἐκεῖ.

3. Θέα δὲ τούτου καὶ ἐτέρωνθεν τὴν ἀγνωμοσύνην, πῶς ἐπὶ τοῦ ὄχλου ἐντυγχάνει τῷ Ἰησοῦ κατὰ τῶν μαθητῶν λέγων,
 15 γων, ὅτι «προσῆνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἴσχυσαν αὐτὸν θεραπεῦσαι». Ἄλλ' αὐτὸς ἀπαλλάττων αὐτοὺς τῶν ἐγκλημάτων ἐπὶ τοῦ δήμου, ἐκείνω τὸ πλεόν λογίζεται. «Ἔγωγε γενεὰ» γάρ, φησὶν, «ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν;», οὐκ εἰς τὸ τούτου πρόσωπον μόνον
 20 ἀπεινόμενος, ἵνα μὴ ἀπορήσῃ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας Ἰουδαίους. Καὶ γὰρ εἰκὸς πολλοὺς τῶν παρόντων σκανδαλιοθῆναι, καὶ τὰ μὴ προσήκοντα ἐννοῆσαι περὶ αὐτῶν. Ὅταν δὲ εἶπῃ, «ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν;», δεικνύσι πάλιν ἀσπασίον ὄντα τὸν θάνατον αὐτῷ καὶ ἐπιθυ-
 25 μίας τὸ πρᾶγμα, καὶ ποθεινὴν τὴν ἀποδημίαν· καὶ ὅτι οὐ τὸ στανρωθῆναι, ἀλλὰ τὸ εἶναι μετ' αὐτῶν βαρύνει.

Οὐ μὴν ἔσται μέχρι τῶν ἐγκλημάτων· ἀλλὰ τί φησι;

21. Πράξ. 10, 1 ἔ.

22. Δ' Βασ. 18, 21.

23. Εὐρίσκοντο εἰς τὸ ὄρος μεταμορφώσεως (Πέτρος, Ἰάκωβος, Ἰωάννης).

ρὲς ἤρκει ἡ πίστις ἐκείνου ποὺ προσήρχετο εἰς τὸ νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ αἴτημά του καὶ ἀπὸ πολὺ κατωτέρους, ἔτσι πολλὰς φορὰς ἤρκεσεν ἡ δύναμις ἐκείνων ποὺ ἐθεράπευον νὰ θαυματουργήσουν καὶ χωρὶς νὰ πιστεύουν αὐτοὶ ποὺ προσήρχοντο. Καὶ αὐτὰ ἐπιβεβαιώνονται καὶ τὰ δύο ἀπὸ τὰς Γραφάς. Διότι καὶ οἱ περὶ τὸν Κορνήλιον ἔλαβον τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐξ αἰτίας τῆς πίστεώς των²¹ καὶ εἰς τὴν περίπτωσηί του Ἐλισσαίου πάλιν ἀνεστή ὁ νεκρός, μολονότι δὲν ἐπίστευσε κανεὶς. Διότι καὶ αὐτοὶ ποὺ ἔρριψαν τὸ νεκρὸν σῶμα, τὸ ἔρριψαν ἐκεῖ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν ὄχι ἀπὸ πίστιν, ἀλλὰ ἀπὸ δειλίαν, καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθησαν τὰς δοκιμασίας, ἔφυγον, καὶ αὐτὸν ποὺ ἔρριψαν εἶχεν ἀποθάνει, καὶ ἀνεστήθη ὁ νεκρός ἀπὸ μόνης τῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου σώματος²². Ἄρα εἶναι φανερόν ὅτι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καὶ οἱ μαθηταὶ ἔδειξαν ὀλιγοπιστίαν, ἀλλ' ὅμως ὄχι ὅλοι· διότι οἱ στυλοὶ δὲν ἦσαν παρόντες²³.

3. Ἄλλ' ὅμως πρόσεχε καὶ ἀπὸ ἄλλην ἄποψιν τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτοῦ, πῶς δηλαδὴ πλησιάζει τὸν Ἰησοῦν παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ καὶ ὁμιλεῖ ἐναντίον τῶν μαθητῶν, λέγων, «τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητάς σου, καὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν». Αὐτὸς ὅμως ἀπαλλάσσει τοὺς μαθητάς του ἀπὸ τὰς κατηγορίας παρουσίᾳ τοῦ λαοῦ, καταλογίζει εἰς ἐκεῖνον τὸ μεγαλύτερον βάρος. Διότι, λέγει, «ᾧ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, μέχρι πότε θὰ εὐρίσκωμαι μαζί σας;» καὶ δὲν ἀπευθύνεται μόνον εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ ὀδηγήσῃ εἰς ἀμηχανίαν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὅλους τοὺς Ἰουδαίους. Καθ' ὅσον φυσικὸν ἦτο πολλοὶ ποὺ ἦσαν παρόντες νὰ σκανδαλισθοῦν καὶ νὰ σκεφθοῦν περὶ αὐτῶν πράγματα ποὺ δὲν ἤρμοζον. Ἄλλὰ καὶ ὅταν λέγῃ, «μέχρι πότε θὰ εὐρίσκωμαι μαζί σας;», δείχνει πάλιν ὅτι ὁ θάνατος εἶναι δι' αὐτὸν κάτι τι τὸ εὐπρόσδεκτον καὶ πρᾶγμα ἐπιθυμητὸν καὶ πολὺ ποθητὴ ἡ ἀποδημία, καὶ ὅτι εἶναι βαρὺ πρᾶγμα ὄχι τὸ νὰ σταυρωθῇ, ἀλλὰ τὸ νὰ εἶναι μαζί μ' αὐτούς.

Ἄλλ' ὅμως δὲν ἠρκέσθη μόνον εἰς τὰς κατηγορίας, ἀλλὰ

«Φέρειέ μοι αὐτὸν ὧδε». Καὶ αὐτὸς δὲ ἐρωτᾷ αὐτόν, πόσον χρόνον ἔχει, καὶ ὑπὲρ τῶν μαθητῶν ἀπολογούμενος, κακείνον ἄγων εἰς ἐλπίδα χρησιῆν, καὶ τοῦ πιστεῦσαι, ὅτι ἔσται αὐτῷ ἀπαλλαγὴ τοῦ κακοῦ. Καὶ ἀφίησιν αὐτὸν σπαράττεισθαι, οὐ πρὸς ἐπίδειξιν (ἐπειδὴ γοῦν ὄχλος συνήγειο, καὶ ἐπειμήσεν αὐτῷ), ἀλλὰ δι' αὐτὸν τὸν πατέρα· ἵν' διαν ἴδῃ θορυβούμενον ἀπὸ τοῦ κληθῆναι μόνον, καὶ οὕτως ἐναχθῆ εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἐσομένου θαύματος. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι «ἐκ παιδός», καὶ ὅτι, «εἰ δύνασαι, βοήθει μοι»,

10 λέγει «Τῷ πιστεύοντι πάντα δυνατὰ», πάλιν εἰς αὐτὸν περιτρέπων τὸ ἔγκλημα. Καὶ ὅτε μὲν ἔλεγεν ὁ λεπρός, «εἰ θέλεις, δύνασαί με καθαρίσαι», μαρτυρῶν αὐτοῦ τῇ ἐξουσίᾳ, ἐπαινῶν αὐτὸν καὶ βεβαιῶν τὸ εἰρημένον, ἔλεγε· «θέλω, καθαρίσθητι». Ὅτε δὲ οὗτος οὐδὲν ἄξιον τῆς αὐτοῦ δυνά-

15 μεως ἐφθέγγαστο εἰπὼν, «εἰ δύνασαι, βοήθει μοι», ὅρα πῶς αὐτὸ διορθοῦται, ὡς οὐ θεόνως εἰρημένον. Τί γὰρ φησιν; «Εἰ δύνασαι πιστεῦσαι, πάντα δυνατὰ τὸ πιστεύοντι». Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστι· τοσαύτη παρ' ἐμοὶ δυνάμεως περιουσία, ὡς καὶ ἑτέρους δύνασθαι ποιεῖν ταῦτα θαυματουργεῖν.

20 Ὡστε ἂν πιστεύῃς ὡς δεῖ, καὶ αὐτὸς δύνασαι θεραπεῦσαι, φησί, καὶ τοῦτον καὶ ἑτέρους πολλούς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπήλλαξε τὸν δαιμονῶνια.

Σὺ δὲ μὴ μόνον ἐντιεύθεν αὐτοῦ σκόπει τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐκείνου τοῦ καιροῦ, οὗ συνε-

25 χώρησεν ἔνδον εἶναι τὸν δαίμονα. Καὶ γὰρ εἰ μὴ πολλῆς προνοίας καὶ τότε ἀπέλαυεν ὁ ἄνθρωπος, πάλαι ἂν ἀπολώλει. Καὶ γὰρ εἰς τὸ πῦρ αὐτὸν ἔβαλλε, φησί, καὶ εἰς τὸ

24. Μάρκ. 9, 22-23.

25. Λουκᾶ 5, 12-13.

τί λέγει; «Φέρετέ μου αὐτὸν ἐδῶ». Καὶ τὸν ἐρωτᾷ πόσα χρόνια εἶναι ἀσθενής, δικαιολογῶν ἔτσι καὶ τοὺς μαθητάς του καὶ ἐκεῖνον ὀδηγῶν εἰς τὴν καλὴν ἐλπίδα καὶ εἰς τὸ νὰ πιστεύσῃ ὅτι θ' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ κακόν. Καὶ τὸν ἀφήνει νὰ σπαράζῃ ὄχι πρὸς ἐπίδειξιν (καθ' ὅσον καὶ τὸν ἐπετίμησεν ἐπειδὴ ἐσυγκεντρῶνετο πολὺ πλῆθος), ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τοῦ πατρὸς του, ὥστε, ὅταν ἰδῆ τὸ δαιμόνιον νὰ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀνησυχίαν διὰ τὸ ὅτι καὶ μόνον ὠδηγήθη ἔμπρὸς εἰς αὐτόν, ἔστω καὶ ἔτσι νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ θαῦμα ποῦ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ. Ἐπειδὴ δὲ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι «ἀπὸ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν», καὶ ὅτι, «ἐὰν ἤμπορῆς, βοήθησέ με», τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Κύριος· «Τὰ πάντα εἶναι δυνατὰ εἰς αὐτόν ποῦ πιστεύει»²⁴, ἐπιρρίπτων καὶ πάλιν εἰς αὐτόν τὴν κατηγορίαν. Καὶ ὅταν μὲν ἔλεγεν ὁ λεπρός, «ἐὰν θέλῃς, ἠμπορεῖς νὰ μὲ καθάρῃς», ὁμολογῶν μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ τὴν δύναμίν του, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν ἐπαινέσῃ καὶ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὰ λόγια του ἔλεγε· «θέλω, καθάρῃσου»²⁵. ὅταν ὅμως αὐτὸς δὲν εἶπε τίποτε ποῦ νὰ ἦτο ἄξιον τῆς δυνάμεώς του, λέγων, «ἐὰν ἠμπορῆς, βοήθησέ με», πρόσεχε πῶς τὸ διορθώνει αὐτό, ὡς κάτι τὸ ἀνάρμοστον. Τί λέγει λοιπόν; «Ἐὰν ἔχῃς τὴν δύναμιν νὰ πιστεύσῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον ποῦ πιστεύει». Τὰ λόγια του αὐτὰ ἔχουν τὴν ἐξῆς σημασίαν· Τόσον μεγάλη ἀφθονία δυνάμεως ὑπάρχει εἰς ἐμένα ὥστε νὰ ἠμπορῶ καὶ ἄλλους νὰ κάνω ἱκανοὺς νὰ θαυματουργοῦν. Ἄρα λοιπόν ἐὰν πιστεύῃς ὅπως πρόει, καὶ ὁ ἴδιος, λέγει, ἠμπορεῖς νὰ θεραπεύσῃς καὶ αὐτόν καὶ πολλοὺς ἄλλους. Καὶ ἀφοῦ τὰ εἶπεν αὐτά, ἀπήλλαξε τὸν ἀσθενῆ ἀπὸ τὸ δαιμόνιον.

Σὺ ὅμως μὴ σκέπτεσε μόνον ἀπὸ αὐτὸ τὴν πρόνοιαν καὶ τὴν εὐεργεσίαν του, ἀλλὰ καὶ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ποῦ ἐπέτρεψε νὰ παραμείνῃ μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον τὸ δαιμόνιον. Καθόσον ἐὰν καὶ τότε δὲν ἐξεδηλώνετο εἰς τὸν ἄνθρωπον εἰς τόσον μεγάλον βαθμὸν ἢ πρόνοιά του, ἴσως νὰ εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀπολεσθῆ. Διότι, λέγει, τὸν ρίπτει καὶ εἰς τὴν φω-

ὔδωρ. Ὁ δὲ ταῦτα τολμῶν καὶ ἀνεΐλεν ἄν πάντως, εἰ μὴ καὶ ἐν τοσαύτῃ μανίᾳ πολὺν ἐπέθηκεν ὁ Θεὸς αὐτῷ τὸν χαλινόν· ὡσπερ οὖν καὶ ἐπ' ἐκείνων τῶν γυμνῶν, τῶν ἐν ταῖς ἐρημίαις τρεχόντων, καὶ λίθοις ἑαυτοὺς κατακοπιόντων.

5 Εἰ δὲ σεληνιαζόμενον καλεῖ, μηδὲν θορυβηθῆς· τοῦ γὰρ πατρὸς τοῦ δαιμονῶντιός ἐστιν ἡ φωνή. Πῶς οὖν φησι καὶ ὁ εὐαγγελιστής, ὅτι σεληνιαζομένους πολλοὺς ἐθεράπευσεν; Ἀπὸ τῆς τῶν πολλῶν ὑπονοίας αὐτοὺς καλῶν. Ὁ γὰρ δαίμων ἐπὶ διαβολῇ τοῦ σιιχείου καὶ ἐπιτίθειται τοῖς ἀλοῦσι, καὶ

10 ἀνίησιν αὐτοὺς, κατὰ τοὺς τῆς σελήνης δρόμους· οὐχ ὡς ἐκείνης ἐνεργούσης, ἄπαγε· ἀλλ' αὐτὸς τοῦτο κακουργῶν εἰς τὴν τοῦ σιιχείου διαβολήν. Διὸ καὶ πεπλανημένη παρὰ τοῖς ἀνοήτοις ἐκράτησε δόξα, καὶ οὕτω τοὺς τοιοῦτους καλοῦσι δαίμονας ἀπαιώμενοι· οὐδὲ γὰρ ἐσι τοῦτο ἀληθές.

15 «Τότε προσελθντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ κατ' ἰδίαν, ἠρώτησαν αὐτόν, τίνας ἔνεκεν οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτοὶ τὸν δαίμονα ἐκβαλεῖν». Ἐμοὶ δοκοῦσιν ἀγωνιᾶν καὶ δεδοικέναι, μήποτε τὴν χάριν, ἣν ἐπιστεύθησαν, ἀπώλεσαν. Ἐλαβον γὰρ ἐξουσίαν κατὰ δαιμόνων ἀκαθάρτων. Διὸ καὶ ἐρωτῶσι,

20 κατ' ἰδίαν αὐτῷ προσελθόντες, οὐκ αἰσχυρόμενοι (εἰ γὰρ τὸ ἔργον ἐξῆλθε καὶ ἠλέγχθησαν, περιττὸν ἦν αἰσχυνεσθαι λοιπὸν τὴν διὰ τῶν λόγων ὁμολογίαν), ἀλλ' ἐπειδὴ περὶ ἀπορρήτου καὶ μεγάλου πράγματος ἔμελλον αὐτόν ἐρωτᾶν. Τί οὖν ὁ Χριστός; «Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν», φησί. «Ἐὰν

25 γὰρ ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μεταθήνη, καὶ μεταθήσεται, καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσεται ὑμῖν».

26. Μάρκ. 5, 1 ε.

27. Ματθ. 4, 24.

28. Ματθ. 10, 8.

τιὰν καὶ εἰς τὸ νερό. Αὐτὸς δὲ πού τολμᾶ τέτοια πράγματα ἐνδεχομένως καὶ νὰ τὸν ἐξωλόθρευεν, ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἔθετε ἰσχυρὸν χαλινὸν εἰς τὴν τόσον μεγάλην μανίαν του, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνων τῶν γυμνῶν πού ἔτρεχον εἰς τὰς ἐρημίας καὶ κατέσχιζον τὰ σώματά των μὲ λίθους²⁶. Ἐὰν δὲ τὸν ὀνομάζῃ σεληνιαζόμενον, μὴ ἀνησυχῆς καθόλου, διότι ἡ ὀνομασία αὐτὴ ἀπεδόθη ἀπὸ τὸν πατέρα τοῦ δαιμονιζομένου. Μὰ πῶς λοιπὸν τότε ὁ εὐαγγελιστῆς λέγει, ὅτι ἐθεράπευσε πολλοὺς σεληνιαζομένους;²⁷ Ἡ ὀνομασία αὐτὴ ὀφείλεται εἰς τὴν ἀντίληψιν τῶν πολλῶν. Διότι ὁ δαίμων διὰ νὰ διαστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινον στοιχεῖον καὶ ἐπιτείνει τὰς ἐπιθέσεις του ἐναντίον αὐτῶν πού ἔχει κατακυριεύσει καὶ χαλαρώνει αὐτάς, ἀναλόγως πρὸς τὰς διαφόρους φάσεις τῆς σελήνης. Ὅχι βέβαια ὅτι ἐκείνη συντελεῖ εἰς τοῦτο, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ὁ ἴδιος ὁ δαίμων διαπράττει αὐτὴν τὴν κακουργίαν διὰ νὰ διαστρέψῃ τὸ ἀνθρώπινον στοιχεῖον. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπεκράτησε μεταξὺ τῶν ἀνοήτων αὐτὴ ἡ ἐσφαλμένη ἀντίληψις καὶ ἔτσι ἐσφαλμένως ὀνομάζουν αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους δαιμονισμένους· διότι οὔτε καὶ αὐτὸ εἶναι σωστόν.

«Τότε ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταὶ του τὸν ἠρώτησαν ἰδιαίτερος, διατί δὲν ἠμπόρεσαν αὐτοὶ νὰ ἐκδιώξουν τὸν δαίμονα». Ἐχω τὴν γνώμην ὅτι ἐκυριεύθησαν ἀπὸ ἀγωνίαν καὶ φόβον μὴ τυχὸν ἔχασαν τὴν χάριν πού τοὺς ἐνεπιστεύθη. Διότι ἔλαβον ἐξουσίαν ἐναντίον τῶν ἀκαθάρτων δαιμόνων²⁸. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ἐρωτοῦν, ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασαν ἰδιαίτερος, χωρὶς καμμίαν ἐντροπὴν (διότι ἐφ' ὅσον ἔλαβε τέλος ἡ πρᾶξις καὶ ἠλέχθησαν, ἦτο περιττὸν εἰς τὴν συνέχειαν νὰ ἐντρέπωνται νὰ εἰποῦν τὴν ἀδυναμίαν των), ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἐρωτήσουν δι' ἓνα ἀπόρρητον καὶ μεγάλο πρᾶγμα. Τί λοιπὸν τοὺς λέγει ὁ Χριστός; «Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας σας», λέγει· «διότι ἐὰν ἔχετε πίστιν ὡσὰν τὸν κόκκον τοῦ σιναπιῦ, θὰ εἰπῆτε εἰς τὸ ὄρος αὐτό, μετακινήσου, καὶ θὰ μετακινηθῇ, καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς εἶναι ἀδύνατον».

Εἰ δὲ λέγοις, ποῦ ὄρος μετέδθηκαν; ἐκεῖνο ἂν εἶποιμι, ὅτι πολλῶ μείζονα ἐποίησαν, μυρίους νεκροὺς ἀναστήσαντες. Οὐδὲ γὰρ ἴσον, ὄρος μετασιῆσαι, καὶ θάνατον ἀπὸ σώματος κινήσαι. Λέγονται δὲ μετ' ἐκείνους ἅγιοί τινες ἐκείνων ἐ-
 5 λάτιους πολλῶ, καὶ ὄρη χρείας καλεσάσης μειαθεῖναι. "Οθεν δῆλον ὡς καὶ οὔτιοι μετέδθεσαν ἂν, καλούσης χρείας. Εἰ δὲ τότε οὐκ ἐγένειο χρεία, μὴ ἐγκάλει." Ἄλλως δὲ καὶ αὐ-
 τὸς οὐκ εἶπεν, ὅτι μετασιῆσεται πάντως, ἀλλ' ὅτι δυνήσε-
 σθε καὶ τοῦτο. Εἰ δὲ οὐ μετέσκησαν, οὐκ ἐπειδὴ οὐκ ἠδυνή-
 10 θησαν (πῶς γάρ, οἱ τὰ μείζονα δυνηθέντες;), ἀλλ' ἐπειδὴ οὐκ ἐβουλήθησαν, διὰ τὸ μὴ γενέσθαι χρείαν. Εἰκὸς δὲ καὶ γεγενῆσθαι τοῦτο, καὶ μὴ γεγράφθαι· οὐδὲ γὰρ πάντα ἂ ἐθαυμασιόρησαν ἐγράφη. Τότε μέντοι ἀτελέστερον πολλῶ διέκειντο.

15 Τί οὖν; οὐδὲ ταύτην τὴν πίσιν εἶχον τότε; Οὐκ εἶχον· οὐδὲ γὰρ αἰεὶ οἱ αὐτοὶ ἦσαν· ἐπεὶ καὶ Πέτρος νῦν μὲν μακαρίζεται, νῦν δὲ ἐπιτιμᾶται· καὶ οἱ λοιποὶ δὲ εἰς ἄνοιαν σκώπιονται παρ' αὐτοῦ, ὅτι οὐ συνῆκαν τὸν περὶ τῆς ζύμης λόγον. Συνέβη δὲ καὶ τότε τοὺς μαθητὰς ἀσθενῆσαι ἀτελέ-
 20 στερον γὰρ διέκειντο πρὸ τοῦ σιαυροῦ. Πίσιν δὲ ἐνιαῦθα λέγει τὴν τῶν σημείων, καὶ σινάπεως μέμνηται, τὴν ἄφατον αὐτῆς δηλῶν δύναμιν. Εἰ γὰρ καὶ τῷ ὄγκῳ μικρὸν εἶναι τὸ σίνηπι δοκεῖ, ἀλλὰ τῇ δυνάμει ἀπάντων ἐστὶ σφοδρότε-
 25 στεως μεγάλα δύνασθαι, ἐμνήσθη τοῦ σινάπεως· καὶ οὐδὲ μέ-

Ἐὰν ὅμως ἤθελες εἰπεῖ, εἰς ποίαν περίπτωσιν μετεκίνησαν ὄρος; θὰ ἤμποροῦσα νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ ἐξῆς, ὅτι δηλαδὴ ἦσαν πολὺ πρὸ μεγαλύτερα ἐκεῖνα πρὸς ἐπιτελέσαν, καθ' ὅσον ἀνέστησαν μυρίους νεκρούς. Διότι δὲν εἶναι τὸ ἴδιον πρᾶγμα νὰ μετακινήσῃς ὄρος καὶ νὰ ἐκδιώξῃς τὸν θάνατον ἀπὸ τὸ νεκρὸν σῶμα. Ὁρισμένοι δὲ πρὸς ἔζησαν μετὰ ἀπὸ ἐκείνους καὶ ἦσαν κατὰ πολὺ κατώτεροί των ὀνομάζονται ἅγιοι, οἱ ὁποῖοι καὶ ὄρη μετεκίνησαν ὅταν παρέστη ἀνάγκη. Εἶναι λοιπὸν ὀλοφάνερον ὅτι καὶ αὐτοὶ θὰ ἤμποροῦσαν νὰ μετακινήσουν ὄροι ἐὰν τὸ ἀπαιτοῦσεν ἡ περίστασις. Ἐὰν ὅμως δὲν παρέστη τότε ἀνάγκη διὰ κάτι παρόμοιον, μὴ κατηγορῆς. Ἄλλωστε καὶ ὁ Κύριος δὲν εἶπεν, ὅτι ὅπωςδήποτε θὰ μετακινήσετε ὄρη, ἀλλ' ὅτι θὰ ἠμπορέσετε καὶ αὐτὸ νὰ τὸ κάνετε. Ἐὰν ὅμως δὲν μετεκίνησαν, συνέβη αὐτὸ ὅχι ἐπειδὴ δὲν ἠμπόρεσαν (διότι πῶς ἦτο δυνατόν νὰ συμβῆ αὐτό, τὴν στιγμὴν πρὸς αὐτοὶ ἠμπόρεσαν νὰ ἐπιτελέσουν τὰ μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτά;), ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν καὶ ἐπειδὴ δὲν παρέστη ἀνάγκη. Ἴσως δὲ καὶ νὰ συνέβη αὐτὸ καὶ νὰ μὴ ἔχη γραφῆ· διότι δὲν ἐγράφησαν ὅλα τὰ θαύματα πρὸς ἐπιτελέσαν. Ἀλλὰ βέβαια τότε ἦσαν ἀκόμη πολὺ ἀτελεῖς πνευματικά.

Τί λοιπόν; δὲν εἶχον τότε οὔτε αὐτὴν τὴν πίστιν; Καὶ βέβαια δὲν τὴν εἶχον· διότι δὲν ἦσαν πάντοτε οἱ ἴδιοι· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πέτρος ἄλλοτε μὲν μακαρίζεται, ἄλλοτε δὲ ἐπιτιμᾶται. Ἀλλὰ καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαθηταὶ κατηγοροῦνται ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ πνευματικὴν ἀτέλειαν, ὅταν δὲν ἀντελήφθησαν τὸν λόγον τοῦ περὶ τῆς ζύμης²⁹. Συνέβη δὲ καὶ τότε νὰ φανοῦν πνευματικὰ ἀδύνατοι· διότι ἦσαν πνευματικὰ πάρα πολὺ ἀτελεῖς πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν του. Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτὴν πίστιν ἐννοεῖ ἐκείνην μὲ τὴν ὁποίαν ἠμποροῦσαν νὰ κάνουν θαύματα καὶ ἀναφέρει τὸν κόκκον τοῦ σιναπιοῦ, διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν ἀπερίγραπτον δύναμιν τῆς πίστεως. Διότι μολονότι τὸ σινάπι φαίνεται ὡς πρὸς τὸ μέγεθος μικρόν, ὅμως ἔχει τὴν πρὸς μεγάλην δύναμιν ἀπὸ ὅλα. Διὰ νὰ δείξῃ λοιπὸν ὅτι καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀκόμη, ἀλλὰ γνησίᾳ πίστις,

χοι τούτου ἔστι μόνον, ἀλλὰ καὶ ὄρη προσέθηκε καὶ περαιτέρω προέβη. «Οὐδὲν» γάρ, φησὶν, «ἀδυνατήσῃ ὑμῖν».

4. Σὺ δὲ κἀνιαῦθα αὐτῶν θαύμασον τὴν φιλοσοφίαν, καὶ τοῦ Πνεύματος τὴν ἰσχύν. Τὴν μὲν φιλοσοφίαν, ὅτι οὐκ ἔκρουσαν αὐτῶν τὸ ἐλάτιωμα, τοῦ δὲ Πνεύματος τὴν ἰσχύν, ὅτι τοὺς οὐδὲ κόκκον σινάπεως ἔχοντας οὕτω κατὰ μικρὸν ἀνήγαγεν, ὡς ποταμούς καὶ πηγὰς ἐν αὐτοῖς πίστεως ἀναδοῦναι.

«Τὸ δὲ γένος τοῦτο οὐκ ἐμπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νησιείῳ» τὸ τῶν δαιμόνων ἅπαν, οὐ τὸ τῶν σεληνιαζομένων λέγων μόνον. Ὅρα πῶς αὐτοῖς ἤδη τὸν περὶ νησιείας προκαταβάλλεται λόγον; Μὴ γάρ μοι ἀπὸ τῶν σπανιζόντων λέγε, ὅτι τινὲς καὶ χωρὶς νησιείας ἐξέβαλον. Εἰ γὰρ καὶ περὶ τῶν ἐπιτιμώντων τοῦτο ἂν εἴποι τις ἐνός που καὶ δευτέρου, ἀλλὰ πάσχοντα ἀμήχανόν ποτε τρυφῶντα ἀπαλλαγῆναι τῆς μαρίας ταύτης. Δεῖ γὰρ μάλιστα τοῦ πράγματος τούτου τῷ τὰ τοιαῦτα νοσοῦντι. Καὶ μὴν εἰ πίστεως χρεία, φησί, τί δεῖ νησιείας; Ὅτι μετὰ τῆς πίστεως κἀκεῖνο οὐ μικρὸν εἰσάγει τὴν ἰσχύν. Καὶ γὰρ φιλοσοφίαν πολλὴν ἐντίθησι, καὶ ἄγγελον ἐξ ἀνθρώπου κατασκευάζει, καὶ ταῖς ἀσωμάτοις δυνάμεσι πυκτεύει· ἀλλ' οὐ καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ εὐχῆς, καὶ πρώτης εὐχῆς.

Ὅρα γοῦν ὅσα ἀγαθὰ ἐξ ἀμφοτέρων γίνεται. Ὅ γὰρ

ἤμπορεῖ μεγάλα πράγματα νὰ ἐπιτύχη, ἀνέφερε τὸ σινάπι· καὶ δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς αὐτό, ἀλλὰ ἐπρόσθεσε καὶ ὄρη καὶ ἐπροχώρησεν ἀκόμη περισσότερο. Διότι, λέγει, «τίποτε δὲν θὰ σᾶς εἶναι ἀδύνατον».

4. Σὺ ὅμως θαύμασε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ τὴν φιλοσοφίαν των καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος. Τὴν μὲν φιλοσοφίαν των, ἐπειδὴ δὲν ἔκρυψαν τὸ ἐλάττωμά των, τὴν δὲ δύναμιν τοῦ Πνεύματος, διότι τόσον πολὺ ἀνεβίβασεν,* ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐκείνους ποὺ δὲν εἶχον πίστιν οὔτε ὡσὰν τὸν κόκκον τοῦ σιναπιοῦ, ὥστε νὰ πηγᾶσουν ἀπὸ αὐτοὺς ποταμοὶ καὶ πηγαὶ πίστεως.

«Αὐτὸ δὲ τὸ γένος δὲν ἐκδιώκεται μὲ ἄλλον τρόπον, παρὰ μόνον μὲ προσευχὴν καὶ νηστείαν»· μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐννοοῦσεν ὄχι μόνον τοὺς δαίμονας ποὺ κατέχουν τοὺς σεληνιαζομένους, ἀλλὰ ὅλον τὸ γένος τῶν δαιμόνων. Βλέπεις πῶς τώρα μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ τοὺς προετοιμάζει διὰ ν' ἀκούσουν τὰ σχετικὰ μὲ τὴν νηστείαν; Μὴ μοῦ ἀναφέρης βέβαια τὰς σπανίας ἐκείνας περιπτώσεις ποὺ ὠρισμένοι ἐξέβαλον δαιμόνια, καὶ χωρὶς νηστείαν. Ἐὰν ὅμως θελήσῃ κάποιος νὰ τὸ προβάλλῃ αὐτὸ καὶ δι' ἐκείνους ποὺ ἐπιτιμοῦν ἓνα καὶ ἐνδεχομένως καὶ δύο, ἀλλ' ὅμως εἶναι ἀδύνατον, κάποιος ποὺ πάσχει καὶ κάνει τρυφηλὴν ζωὴν, ν' ἀπαλλαγῇ κάποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν μανίαν. Διότι αὐτὸς ποὺ ὑποφέρει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν αὐτὸς κατ' ἐξοχὴν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἄλλ' ὅμως, θὰ εἶπῃ κάποιος, ἐὰν ἔχωμεν πίστιν τί χρειάζεται ἡ νηστεία; Χρειάζεται ἐπειδὴ καὶ ἡ νηστεία μαζὶ μὲ τὴν πίστιν προσφέρει πολὺ μεγάλην δύναμιν. Καθ' ὅσον προσφέρει πολλὴν εὐσέβειαν εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν μεταβάλλει ἀπὸ ἄνθρωπον εἰς ἄγγελον καὶ τὸν κάνει ν' ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν ἀσωμάτων δυνάμεων. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸ κάνη μόνη της, ἀλλὰ χρειάζεται καὶ προσευχὴ καὶ μάλιστα ἡ προσευχὴ κατέχει τὴν πρώτην θέσιν.

Πρόσεχε λοιπὸν πόσα εἶναι τὰ ἀγαθὰ ποὺ προέρχονται

εὐχόμενος ὡς χρῆ καὶ νησιεύων, οὐ πολλῶν δεῖται ὁ δὲ
 πολλῶν μὴ δεόμενος οὐκ ἂν γένοιτο φιλοχρήματος· ὁ μὴ
 φιλοχρήματος, καὶ πρὸς ἐλεημοσύνην ἐπιτηδειότερος. Ὁ νη-
 σιεύων κοῦφός ἐστι καὶ ἐπιτερωμένος, καὶ μετὰ νήψεως εὐ-
 5 χεται, καὶ τὰς ἐπιθυμίας σβέννυσι τὰς πονηράς, καὶ ἐξιλε-
 οῦται Θεόν, καὶ ταπεινοῖ τὴν ψυχὴν ἐπαιρομένην. Διὰ τοῦτο
 καὶ οἱ ἀπόστολοι ἀεὶ σχεδὸν ἐνήσιεον. Ὁ εὐχόμενος μετὰ
 νηστείας διπλᾶς ἔχει τὰς πτέρυγας, καὶ τῶν ἀνέμων αὐτῶν
 κουφοτέρα. Οὐδὲ γὰρ χασμᾶται καὶ διατείνεται καὶ ναρ-
 10 κᾶ εὐχόμενος, ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί· ἀλλ' ἐστι πρὸς
 σφοδρότερος, καὶ τῆς γῆς ἀνώτερος. Διὸ καὶ μάλιστα ὁ
 τοιοῦτος τοῖς δαίμοσιν ἐχθρὸς καὶ πολέμιος. Οὐδὲν γὰρ
 ἀνθρώπου γνησίως εὐχομένου δυνατώτερον. Εἰ γὰρ γυνή
 ὤμῳ τινα ἄρχοντα, καὶ οὔτε Θεὸν φοβούμενον, οὔτε ἄν-
 15 θρωπὸν ἐνιρεπόμενον, ἴσχυσεν ἐπικάμψαι, πολλῶ μᾶλλον τὸν
 Θεὸν ἐπισπάσεται ὁ συνεχῶς αὐτῷ προσεδρεύων, καὶ γασ-
 τρὸς κρατῶν καὶ τρυφῆν ἐκβάλλων.

Εἰ δὲ ἀσθενές σοι τὸ σῶμα, ὥστε μὴ νησιεύειν διηνε-
 κῶς, ἀλλ' οὐκ εἰς προσευχὴν ἀσθενές, οὐδὲ πρὸς ὑπεροψί-
 20 αν γαστρὸς ἄτινον. Εἰ γὰρ καὶ νησιεύειν οὐ δύνασαι, ἀλλὰ
 μὴ τρυφᾶν δύνασαι· οὐ μικρὸν δὲ καὶ τοῦτο, οὐδὲ πολὺ νη-
 στείας ἀπέχον, ἀλλ' ἱκανὸν μὲν καὶ τοῦτο κατασπάσαι τοῦ
 διαβόλου τὴν μανίαν. Καὶ γὰρ οὐδὲν οὔτως ἐκείνῳ τῷ δαί-
 μοσι φίλον, ὡς τρυφὴ καὶ μέθη ἐπειδὴ καὶ πηγὴ καὶ μήτηρ

ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο ἀρετάς. Διότι αὐτὸς ποὺ προσεύχεται καὶ νηστεύει ὅπως πρέπει, δὲν χρειάζεται πολλὰ πράγματα, αὐτὸς δὲ ποὺ δὲν χρειάζεται πολλὰ πράγματα δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ φιλοχρήματος καὶ αὐτὸς ποὺ δὲν εἶναι φιλοχρήματος εἶναι περισσότερον πρόθυμος διὰ ἐλεημοσύνην. Αὐτὸς ποὺ νηστεύει εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ βάρη, ἔχει πτερὰ καὶ προσεύχεται μὲ καθαρὴν καρδίαν, σβήνει τὰς πονηρὰς ἐπιθυμίας καὶ ἐξευμενίζει τὸν Θεὸν καὶ ταπεινώνει τὴν ὑπερηφανευομένην ψυχὴν του. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι σχεδὸν πάντοτε ἐνήστευον. Αὐτὸς ποὺ προσεύχεται καὶ νηστεύει ἔχει διπλᾶς πτέρυγας, πρὸ ἐλαφρὰς καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδίους τοὺς ἀνέμους. Διότι δὲν κασμουριέται κατὰ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς οὔτε τεντώνεται οὔτε βυθίζεται εἰς ὕπνον, πρᾶγμα ποὺ τὸ παθαίνουν οἱ περισσότεροι, ἀλλ' ἔχει μεγαλυτέραν δύναμιν ἀπὸ τὴν φωτιὰν καὶ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὰ γῆϊνα πράγματα. Καὶ διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς καὶ πολέμιος τῶν δαιμόνων. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν ὑπάρχει πρὸ δυνατώτερον ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποὺ ἡ προσευχὴ του εἶναι εἰλικρινής. Διότι ἐὰν γυναῖκα κατώρθωσε νὰ κάμψῃ κάποιον ἄρχοντα ποὺ δὲν ἐφοβεῖτο οὔτε τὸν Θεὸν οὔτε καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐντρέπετο, πολὺ πρὸ εὐκόλα θὰ προσελκύσῃ τὸν Θεὸν ἐκεῖνος ποὺ ἐπιμένει διαρκῶς εἰς τὴν προσευχὴν του πρὸς αὐτὸν καὶ ἐξουσιάζει τὴν κοιλίαν του καὶ ἀποφεύγει τὴν τρυφηλὴν ζωὴν.

Ἐὰν ὅμως τὸ σῶμα σου εἶναι ἀσθενές, ὥστε νὰ μὴ ἡμπορῆς νὰ νηστεύῃς συνεχῶς, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶναι ἀσθενές καὶ διὰ τὴν προσευχὴν οὔτε ἀνίσχυρον διὰ νὰ περιφρονήσῃ τὴν κοιλίαν. Διότι ἐὰν δὲν ἡμπορῆς νὰ νηστεύῃς ὅμως ἡμπορεῖς νὰ μὴ κάνῃς τρυφηλὴν ζωὴν. Δὲν εἶναι καὶ αὐτὸ μικρὸν πρᾶγμα, οὔτε ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν νηστείαν, ἀλλ' εἶναι ἰκανὸν καὶ αὐτὸ νὰ καταβάλλῃ τὴν μανίαν τοῦ διαβόλου. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν εἶναι τόσον ἀγαπητὸν εἰς τὸν δαίμονα ἐκεῖνον, ὅσον ἡ τρυφηλὴ ζωὴ καὶ ἡ μέθη, διότι

ἔστιν ἀπάντων τῶν κακῶν. Διὰ ταύτης γοῦν ποιε τοὺς Ἰσρα-
 ηλίτας εἰς εἰδωλολατρείαν ἐνέβαλε· διὰ ταύτης τοὺς Σοδο-
 μίτας εἰς παρανόμους ἀνήψεν ἔρωτας. «Τοῦτο» γάρ, φησί,
 «τὸ ἀνόμημα Σοδόμων· ἐν ὑπερηφανίᾳ, καὶ ἐν πλησμονῇ ἄρ-
 5 τῶν, καὶ εὐθηνίαις ἐσπαιάλων». Διὰ ταύτης μυρίους ἐτιέ-
 ρους ἀπώλεσε, καὶ τῇ γεένῃ παρέδωκε. Τί γὰρ οὐκ ἐργά-
 ζεται κακὸν ἢ τρυφή; Χοίρους ἐξ ἀνθρώπων ποιεῖ, καὶ
 χοίρων χείρους. Ὁ μὲν γὰρ χοῖρος βορβόρῳ ἐγκαλινδεῖται
 καὶ κόπρῳ τρέφεται, οὗτος δὲ ἐκείνης βδελυκτιόεραν σι-
 10 τεῖται τράπεζαν, μίξεις ἐπινοῶν ἀθέσμους, καὶ παρανόμους
 ἔρωτας. Ὁ τοιοῦτος οὐδὲν δαιμονῶντιος διενήνοχεν· ὁμοίως
 γὰρ ἀναισχυντεῖ καὶ μαίνεται. Καὶ τὸν μὲν δαιμονῶντα κἄν
 ἔλεοῦμεν, τοῦτον δὲ ἀποσιτρεφόμεθα καὶ μισοῦμεν. Τί δήπο-
 τε; Ὅτι αὐθαίρειον ἐπισπάται μανίαν, καὶ τὸ σιόμα καὶ
 15 τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ῥίνας, καὶ πάντα ἀπλῶς ὀχειοὺς ἀμά-
 ρας ἐργάζεται. Εἰ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἴδοις, ὄψει καὶ τὴν ψυ-
 χὴν καθάπερ ἐν τινι χειμῶνι καὶ κρουμῶ πεπηγυῖαν καὶ ναρ-
 κῶσαν, καὶ οὐδὲν τὸ σκάφος ὠφελῆσαι δυναμένην διὰ τὴν
 τοῦ χειμῶνος ὑπερβολήν.

20 Αἰσχύνομαι εἰπεῖν, ὅσα ἀπὸ τρυφῆς πάσχουσιν ἄνδρες
 καὶ γυναῖκες κακά· τῷ δὲ αὐτῶν καταλείπω συνειδῶτι, τῷ
 ταῦτα ἀκριδέστερον εἰδῶτι. Τί γὰρ αἰσχροῦτερον γυναικὸς
 μεθνούσης ἢ ἀπλῶς παραφερομένης; Ὅσα γὰρ ἀσθενέστε-
 ρον τὸ σκεῦος, τοσοῦτῳ πλεον τὸ ναυάγιον, ἂν τε ἐλευθέρῳ
 25 ἦ, ἂν τε δούλῃ. Ἡ μὲν γὰρ ἐλευθέρῳ ἐν μέσῳ τῷ θεάτρῳ

εἶναι ἡ πηγὴ καὶ ἡ μητέρα ὄλων τῶν κακῶν. Μὲ αὐτὴν λοιπὸν κάποτε ὠδήγησε τοὺς Ἰσραηλίτας εἰς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ μὲ αὐτὴν παρέσυρε τοὺς Σοδομίτας εἰς παρανόμους ἔρωτας. Διότι λέγει «Αὐτὴ ἦτο ἡ παρανομία τῶν Σοδόμων· τὸ ὅτι ἦσαν ὑπερήφανοι, καὶ ἔκαναν σπάταλην ζωὴν μέσα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἄρτων καὶ τὴν ἀφθονίαν των»²⁹. Μὲ αὐτὴν ὠδήγησεν εἰς ἀπώλειαν πλῆθος ἄλλων ἀνθρώπων καὶ τοὺς παρέδωσεν εἰς τὴν γέενναν. Διότι ποῖον κακὸν εἶναι αὐτὸ ποὺ δὲν τὸ προξενεῖ ἡ τρυφηλὴ ζωὴ; Κάνει τοὺς ἀνθρώπους χοίρους καὶ μάλιστα χειροτέρους καὶ ἀπὸ χοίρους. Διότι ὁ μὲν χοῖρος κυλίνεται μέσα εἰς τὸν βοῦρκον καὶ τρέφεται μὲ τὴν κοπριά, ἐνῶ αὐτὸς κάθεται καὶ τρώγει εἰς τράπεζαν ποὺ εἶναι πρὸ βρομερῆ καὶ ἀπὸ ἐκείνην τοῦ χοίρου, ἐπινοῶν ἀνηθικούς συνουσίας καὶ παρανόμους ἔρωτας. Ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ τοῦ εἴδους δὲν διαφέρει εἰς τίποτε ἀπὸ τὸν δαιμονιζόμενον, διότι κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον διαπράττει ἀναισχυντίας καὶ ἐνεργεῖ ὡς παράφρων. Καὶ τὸν μὲν δαιμονιζόμενον ἀκόμη καὶ τὸν ἐλεοῦμεν, ἐνῶ αὐτὸν τὸν ἀποφεύγομεν καὶ τὸν μισοῦμεν. Διατί τέλος πάντων ὅλα αὐτά; Διότι μὲ τὴν θέλησίν του φέρεται ὡς παράφρων καὶ τὸ στόμα του, τὰ μάτια του καὶ τὴν μύτην του καὶ ὅλα γενικῶς τὰ μεταβάλλει εἰς ὄχετόν καὶ αὐλάκια ἀκαθαρσιῶν. Ἐὰν δὲ θελήσης νὰ ἰδῆς καὶ τὸν ἐσωτερικόν του κόσμον, θὰ ἰδῆς καὶ τὴν ψυχὴν του νὰ εἶναι ὡσὰν μέσα εἰς κάποιαν κακοκαιρίαν καὶ παγωνιὰν παγωμένη καὶ ναρκωμένη καὶ νὰ μὴ ἡμπορῇ εἰς τίποτε νὰ ὠφελήσῃ τὸ σκάφος τῆς λόγῳ τῆς ὑπερβολικῆς κακοκαιρίας ποὺ τὴν περιβάλλει.

Ἐντρέπομαι ν' ἀναφέρω τὰ κακὰ ποὺ παθαίνουν ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀπὸ τὴν τρυφηλὴν ζωὴν, τὰ ἀφήνω δὲ εἰς τὴν συνείδησίν των ποὺ τὰ γνωρίζει λεπτομερέστερον. Διότι τί ὑπάρχει αἰσχρότερον ἀπὸ γυναῖκα ποὺ μεθᾶ ἢ ποὺ παραφέρεται γενικῶς; Ὅσον δὲ ἀσθενέστερον εἶναι τὸ σκεῦος, τόσον πρὸ μεγάλο εἶναι τὸ ναυάγιον, εἴτε αὐτὴ εἶναι ἐλευθέρα, εἴτε εἶναι δούλη. Διότι ἡ μὲν ἐλευθέρα διαπράττει

τῶν δούλων ἀσχημονεῖ, ἡ δὲ δούλη πάλιν ὁμοίως μεταξὺ
 τῶν δούλων· καὶ παρασκευάζουσι τοῦ Θεοῦ τὰ δῶρα βλασφη-
 μεῖσθαι παρὰ τῶν ἀνοήτων. Πολλῶν γοῦν ἀκούω λεγόντων,
 διὰ ταῦτα συμβαίνει τὰ πάθη, μὴ ἔσιω οἶνος. ὦ τῆς ἀνοίας·
 5 ὦ τῆς παραπληξίας. Ἄλλων ἀμαρτανόντων ταῖς τοῦ Θεοῦ
 δωρεαῖς ἐγκαλεῖς; καὶ πόσης τοῦτο μανίας; Μὴ γὰρ ὁ οἶνος
 ἐποίησεν, ἄνθρωπε, τοῦτο τὸ κακόν; Οὐχ ὁ οἶνος, ἀλλ' ἡ ἀ-
 κολασία τῶν ἀπολαπόντων κακῶς. Εἶπε τοίνυν, μὴ ἔσιω
 μέθη, μὴ ἔσιω τρυφή· εἰ δὲ λέγοις, μὴ ἔσιω οἶνος, ἐρεῖς
 10 κατὰ μικρὸν προβαίνων, μὴ ἔσιω σίδηρος, διὰ τοὺς ἀνδρο-
 φόνους· μὴ ἔσιω νύξ, διὰ τοὺς κλέπιας· μὴ ἔσιω φῶς, διὰ
 τοὺς σκοφάντιας· μὴ ἔσιω γυνή, διὰ τὰς μοιχείας· καὶ πάν-
 τα ἀπλῶς ἀναιρήσεις.

Ἄλλὰ μὴ οὕτω ποιεῖ· σατανικῆς γὰρ τοῦτο γνώμης·
 15 μηδὲ διάβαλλε τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὴν μέθην· καὶ λαβὼν τοῦ-
 τον αὐτὸν νήφοντα, ὑπόγραφον πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ἀσχημοσύ-
 νην, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· οἶνος ἐδόθη, ἵνα εὐφροινώμεθα,
 οὐχ ἵνα ἀσχημονῶμεν· ἵνα γελῶμεν, οὐχ ἵνα γελώμεθα·
 ἵνα ὑγιαίνωμεν, οὐχ ἵνα νοσῶμεν· ἵνα ἀσθένειαν σώματος
 20 διορθωσώμεθα, οὐχ ἵνα ψυχῆς ἰσχὺν καταβάλωμεν. Ἐπι-
 μησέ σε ὁ Θεὸς τῷ δώρῳ· τί σαιτὸν ὑβρίζεις τῇ ἀμετρῷ;
 Ἄκουσον τί φηοῖν ὁ Παῦλος· «οἶνω ὀλίγω χρῶ διὰ τὸν
 στόμαχόν σου, καὶ τὰς πικρὰς σου ἀσθενείας». Εἰ δὲ ὁ ἁ-
 γίος ἐκεῖνος, καὶ νόσῳ κατεχόμενος, καὶ ἐπαλλήλους ἀρ-
 25 ρωσιᾶς ὑπομένων, οὐ μετέλαβεν οἴνου, ἕως ἐπέτρεψεν ὁ

ἀσχημοσύνας ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῶν δούλων, ἡ δὲ δούλη πάλιν ὁμοίως μεταξὺ τῶν δούλων καὶ γίνονται αἰτία νὰ βλασφημοῦνται τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους. Ἄκούω δὲ πολλοὺς πού λέγουν, ὅταν συμβαίνουν αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ πάθη, εἶθε νὰ μὴ ὑπῆρχεν ὁ οἶνος. Πόσον μεγάλη ἀλήθεια ἀνοησία, πόσον μεγάλη παραφροσύνη. Ἄλλοι ἀμαρτάνουν καὶ σὺ κατηγορεῖς τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ; πόσην ἀλήθεια τρέλλαν αὐτὸ δὲν ἀποδεικνύει; Μήπως λοιπὸν ὁ οἶνος, ἄνθρωπέ μου, ἐπροξένησεν αὐτὸ τὸ κακόν; Ὅχι ὁ οἶνος, ἀλλ' ἡ ἀκολασία αὐτῶν πού ἀπολαμβάνουν αὐτὸν κακῶς. Ἐπομένως εἶπε νὰ μὴ ὑπάρχη μέθη, νὰ μὴ ὑπάρχη τρυφηλὴ ζωὴ· ἐὰν ὅμως ἤθελες εἰπεῖ νὰ μὴ ὑπάρχη οἶνος, θὰ φθάσης σιγὰ - σιγὰ νὰ εἰπῆς νὰ μὴ ὑπάρχη σίδηρος, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν φονεῖς, νὰ μὴ ὑπάρχη νύκτα, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν κλέπται, νὰ μὴ ὑπάρχη φῶς, διὰ νὰ μὴ ὑπάρχουν συκοφάνται, νὰ μὴ ὑπάρχη γυναῖκα, διὰ νὰ μὴ συμβαίνουν μοιχεῖαι καὶ γενικῶς θὰ τὰ καταργήσης ὅλα.

Ἄλλὰ μὴ σκέπτεσαι ἔτσι, διότι αὐτὴ εἶναι σατανικὴ σκέψις, οὔτε νὰ κατηγορῆς τὸν οἶνον, ἀλλὰ τὴν μέθην, καὶ ἀφοῦ πλησιάσης αὐτὸν πού μεθᾶ, τότε πού εἶναι νηφάλιος, περίγραφέ του ὄλην τὴν ἀσχημοσύνην του καὶ εἶπέ του, ὅτι ὁ οἶνος ἐδόθη διὰ νὰ εὐφραίνωμεθα καὶ ὄχι διὰ νὰ διαπραττωμεν ἀσχημοσύνας, διὰ νὰ γελῶμεν καὶ ὄχι νὰ γενώμεθα γελοῖοι, διὰ νὰ μᾶς χαρίζη ὑγείαν καὶ ὄχι διὰ νὰ ἀσθενῶμεν, διὰ νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἀσθένειαν τοῦ σώματός μας, καὶ ὄχι διὰ νὰ μᾶς ἐξασθενίσῃ τὴν ψυχὴν. Ὁ Θεὸς σὲ ἐτίμησε μὲ αὐτὸ τὸ δῶρον· διατί σὺ ὑβρίζεις τὸν ἑαυτὸν σου μὲ τὸ νὰ μὴ τὸν χρησιμοποιοῖς μὲ μέτρον; Ἄκουσε τί λέγει ὁ Παῦλος· «Νὰ χρησιμοποιοῖς ὀλίγον οἶνον διὰ τὸ στομάχι σου καὶ τὰς συχνὰς ἀσθενείας σου»²¹. Ἐὰν δὲ ἐκεῖνος ὁ ἅγιος δὲν ἔπιεν οἶνον μέχρις ὅτου τοῦ τὸ ἐπέτρεπεν ὁ διδάσκαλος, μολονότι ὑπέφερεν ἀπὸ ἀσθένειαν καὶ ἀπὸ πολλὰς ἄλλας τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης ἀρρωστίας, ποίας συγχω-

διδάσκαλος, τίνα ἂν σχοίημεν συγγνώμην ἡμεῖς ἐν ὑγείᾳ μεθύοντες;

Ἐκεῖνος μὲν ἔλεγεν, «οἶνον ὀλίγον χρῶ διὰ τὸν στόμαχόν σου», ὑμῶν δὲ ἕκαστω τῶν μεθύοντων ἐρεῖ· οἶνον ὀλίγον χρῶ
 5 διὰ τὰς πορνείας, διὰ τὰς πυκνὰς αἰσχρολογίας, διὰ τὰ ἐ-
 τέρας ἐπιθυμίας τὰς πονηράς, ἃς ἡ μέθη τίπτειν εἴωθεν.
 Εἰ δὲ μὴ θούλεσθε διὰ ταῦτα ἀπέχεσθαι, διὰ γοῦν τὰς ἀθυ-
 μίας τὰς ἐξ αὐτοῦ καὶ τὰς ἀηδίας ἀπέχεσθε. Οἶνος γὰρ
 εἰς εὐφροσύνην ἐδόθη· «οἶνος γάρ», φησὶν, «εὐφραίνει καρ-
 10 δίαν ἀνθρώπου»· ὑμεῖς δὲ καὶ ταύτην αὐτοῦ λυμαίνεσθε τὴν
 ἀρετήν. Ποία γὰρ εὐφροσύνη μὴ εἶναι ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἀλγη-
 δόνας μυρίας ἔχειν καὶ πάντα ὄρα ἂν περιφερόμενα, καὶ σκο-
 τοδίνῳ κατέχεσθαι, καὶ κατὰ τοὺς πωρέτιονας δεῖσθαι τῶν
 ἐλαίῳ καιαθρεχόντων τὰς κεφαλὰς;

15 Ταῦτά μοι οὐ πρὸς πάντας εἴρηται, μᾶλλον δὲ πρὸς
 πάντας· οὐκ ἐπειδὴ πάντες μεθύουσι μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἐπει-
 δὴ τῶν μεθύοντων οἱ μὴ μεθύοντες οὐ φρονιίζουσι. Διὰ τοῦ-
 το καὶ πρὸς ὑμᾶς ἀποτείνομαι μᾶλλον, τοὺς ὑγιαίνοντας· ἐπεὶ
 καὶ ἰατρὸς τοὺς ἀρρωστοῦντας ἀφείς, ἐκείνοις διαλέγεται
 20 τοῖς παρακαθημένοις αὐτοῖς. Πρὸς ὑμᾶς τοίνυν ἀποτείνω
 τὸν λόγον, παρακαλῶν μήτε ἀλῶναί ποτε τῷ πάθει τούτῳ,
 καὶ τοὺς ἀλόγους ἀνιμᾶσθαι, ἵνα μὴ τῶν ἀλόγων φαίνων-
 ται χεῖρους. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ πλέον τῆς χρείας οὐδὲν ἐπι-
 ζητεῖ· οὗτοι δὲ κάκεινων ἀλογώτεροι γεγόνασιν, τοὺς τῆς
 25 συμμετρίας ὑπερβαίνοντες ὄρους. Πόσῳ γὰρ βελτίων τού-
 των ὁ ὄνος; πόσῳ δὲ ἀμείνων ὁ κύων; Καὶ γὰρ ἕκαστον
 τούτων τῶν ζώων, καὶ τῶν ἄλλων δὲ ἀπάντων, ἂν τε φα-

ρήσεως θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ τύχωμεν ἡμεῖς πού μεθοῦμεν ἐνῶ εἴμεθα ὑγιεῖς;

Εἰς ἐκεῖνον μὲν ἔλεγεν «Νὰ χρησιμοποιοῦνς ὀλίγον οἶνον διὰ τὸ στομάχι σου», ἐνῶ εἰς τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς πού μεθάτε θὰ εἶπῃ· Νὰ χρησιμοποιοῦνς ὀλίγον οἶνον, ὥστε ν' ἀποφεύγῃς τὰς πορνείας, τὰς συχνὰς αἰσχρολογίας καὶ τὰς ἄλλας πονηρὰς ἐπιθυμίας τὰς ὁποίας γεννᾷ συνήθως ἡ μέθη. Ἐὰν δὲ δὲν θέλετε νὰ τὸν ἀποφεύγετε δι' ὅλα αὐτά, τουλάχιστον ἀποφεύγετέ τον διὰ τὰς λύπας καὶ τὰς ἀηδίας πού πηγάζουν ἀπὸ αὐτόν. Διότι ὁ οἶνος ἐδόθη διὰ νὰ μᾶς εὐφραίνῃ· διότι λέγει· «Ὁ οἶνος εὐφραίνει τὴν καρδίαν τοῦ ἀνθρώπου»²². Σεῖς ὅμως καταστρέφετε καὶ αὐτὴν τὴν ιδιότητά του. Διότι ποίαν εὐφροσύνην μᾶς προξενεῖ, ὅταν εἴμεθα ἐκτὸς ἑαυτοῦ καὶ ὑποφέρωμεν ἀπὸ ἀπείρους πόνους καὶ ὅλα τὰ βλέπωμεν νὰ γυρίζουν ἄνω-κάτω καὶ κατεχώμεθα ἀπὸ ζάλην, καὶ χρειαζόμεθα, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι πού ὑποφέρουν ἀπὸ πυρετόν, ἐκείνους πού καταβρέχουν μὲ ἔλαιον τὰς κεφαλὰς;

Τὰ λόγια μου αὐτὰ δὲν ἐλέχθησαν δι' ὅλους, ἢ καλύτερα δι' ὅλους ἐλέχθησαν. "Ὅχι ἐπειδὴ ὅλοι μεθοῦν· μὴ γένοιτο· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν φροντίζουν δι' αὐτοὺς πού μεθοῦν ἐκεῖνοι πού δὲν μεθοῦν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀπευθύνομαι περισσότερο πρὸς ἐσᾶς πού εἴσθε ὑγιεῖς. Διότι καὶ ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἀφήσῃ τοὺς ἀσθενεῖς, συνομιλεῖ μὲ ἐκείνους πού κάθονται κοντὰ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς. Πρὸς ἐσᾶς λοιπὸν ἀπευθύνω τὸν λόγον καὶ σᾶς παρακαλῶ οὔτε ν' ἀφήσετε ποτὲ τὸν ἑαυτόν σας νὰ κυριευθῇ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πάθος, καὶ νὰ φροντίζετε ἐκείνους πού ἐκυριεύθησαν ἀπὸ αὐτό, ὥστε νὰ μὴ φαίνωνται χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα. Διότι ἐκεῖνα μὲν δὲν ζητοῦν τίποτε περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ πού εἶναι ἀναγκαῖον, ἐνῶ αὐτοὶ ἔχουν γίνεαι ἀλογώτεροι καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα, καθ' ὅσον ὑπερβαίνουν τὰ ὅρια τοῦ μέτρου. Πόσον καλύτερος λοιπὸν εἶναι ἀπὸ αὐτοὺς ὁ ὄνος; πόσον δὲ καλύτερος ὁ σκύλος; Καθ' ὅσον τὸ καθὲν ἀπὸ τὰ ζῶα αὐτά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλα γενικῶς τὰ ἄλλα, εἴτε εἶναι ἀνάγκη νὰ φάγῃ εἴτε εἶναι ἀ-

γεῖν, ἄν τε πιεῖν δέῃ, ὄρον τὴν αὐτάρκειαν οἶδε, καὶ πέρα
 τῆς χρείας οὐ πρόβεισι κἄν μυριοὶ οἱ καταναγκάζοντες
 ὤσιν, οὐκ ἀνέξεται ἐξελθεῖν εἰς ἀμειρίαν. Οὐκοῦν ταύτη
 καὶ τῶν ἀλόγων χεῖρους ὑμεῖς, οὐ παρὰ τοῖς ὑγιαίνουσι
 5 μόνον, ἀλλὰ καὶ παρ' ὑμῖν αὐτοῖς. "Οτι γὰρ καὶ κυνῶν
 καὶ ὄνων ἀτιμοτέρους ἐναντοῦς εἶναι κεκρίκατε, δῆλον ἐ-
 κεῖθεν. Τὰ μὲν γὰρ ἄλογα ταῦτα οὐκ ἀναγκάζεις πέρα τοῦ
 μέτρου τροφῆς ἀπολαύειν κἄν ἔρηταί τις, διατί; ἵνα μὴ
 καταβλάβῃς, ἐρεῖς· σαντιῶ δὲ οὐδὲ ταύτην παρέχεις τὴν
 10 πρόνοιαν. Οὕτω κἄκείνων σαντιὸν εὐτελέστερον εἶναι νομί-
 ζεις, καὶ περιορᾷς διηνεκῶς χειμαζόμενον.

Οὐδὲ γὰρ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς μέθης μόνον τὴν ἐκ τῆς
 μέθης θλάβῃν ὑπομένεις, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.
 Καὶ καθάπερ πυρριτοῦ παρελθόντιος, ἢ ἐκ τοῦ πυρριτοῦ μέ-
 15 νει λύμη· οὕτω καὶ μέθης ἀπελθούσης, ἢ τῆς μέθης ζάλη
 καὶ ἐν τῇ ψυχῇ καὶ ἐν τῷ σώματι στρέφεται· καὶ τὸ μὲν
 ἄθλιον σῶμα κεῖται παραλυθέν, καθάπερ ὑπὸ ναυαγίου σκά-
 φος· ἢ δὲ τούτου ταλαιπωροτέρα ψυχῇ, καὶ τούτου διαλυ-
 θέντιος τὸν χειμῶνα διεγείρει, καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἀνάπτει,
 20 καὶ διὰν δοκῇ σαφρονεῖν, τότιε μάλιστα μαίνεται, οἶνον καὶ
 πίθους καὶ φιάλας καὶ κρατῆρας φανταζομένη. Καὶ καθάπερ
 ἐν χειμῶνι πανθείσης τῆς ζάλης, ἢ διὰ τὸν χειμῶνα μένει
 ζημία· οὕτω δὴ καὶ ἐνταῦθα. Καὶ γὰρ ὡσπερ ἐκεῖ τῶν ἀ-
 γωγίμων, οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἐκβολὴ γίνεται σχεδὸν ἀπάν-

νάγκη νὰ πῆ, γνωρίζει ὡς ὄριον τὴν αὐτάρκειαν καὶ δὲν προχωρεῖ πέρα ἀπὸ τὸ ἀναγκαῖον· καὶ ἂν ἀκόμη ἄπειροι τὸ ἐξαναγκάζουν, δὲν θὰ θελήσῃ νὰ ξεπεράσῃ τὸ μέτρον. "Ἄρα λοιπὸν σεῖς εἶσθε χειρότεροι καὶ ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, ὅχι μόνον σύμφωνα μὲ τὴν λογικὴν τῶν ὑγιῶς σκεπτομένων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἰδικὴν σας ἀκόμη λογικὴν. Τὸ ὅτι βέβαια θεωρεῖτε τοὺς ἑαυτοὺς σας ἀξιόους περισσοτέρας περιφρονήσεως ἀπὸ τοὺς σκύλους καὶ τοὺς ὄνους, γίνεται φανερόν ἀπὸ ὅλα αὐτά. Διότι τὰ μὲν ἄλογα ζῶα δὲν τὰ ἐξαναγκάζεις νὰ φάγουν πέρα ἀπὸ τὴν κανονικὴν τροφήν· καὶ ἔαν σὲ ἐρωτήσῃ κάποιος, διατί; θὰ τοῦ ἀπαντήσῃς, διὰ νὰ μὴ τοῦ προξενήσῃς ζημίαν· διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ὅμως δὲν λαμβάνεις οὔτε αὐτὴν τὴν πρόνοιαν. "Ἔτσι θεωρεῖς τὸν ἑαυτὸν σου πρὸ εὐτελεῖ ἀπὸ ἐκεῖνα καὶ τὸν ἀφήνεις ἀβοήθητον ὥστε νὰ ὑποφέρῃ διαρκῶς.

Ἄλλὰ δὲν ὑπομένεις τὴν βλάβην ἀπὸ τὴν μέθην μόνον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς μέθης, ἀλλὰ καὶ μετὰ ὅταν περάσῃ ἡ ἡμέρα ἐκείνη. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς, καὶ ἂν ἀκόμη περάσῃ ὁ πυρετός, παραμένει ἡ βλάβη ἀπὸ τὸν πυρετόν, ἔτσι καὶ ὅταν ἀκόμη περάσῃ ἡ μέθη, ἡ ζάλη ἀπὸ τὴν μέθην ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδρᾷ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸ σῶμα. Καὶ τὸ μὲν ἄθλιον σῶμα εὐρίσκεται κάτω εἰς κατάστασιν παραλυσίας, ὅπως ἀκριβῶς τὸ σκάφος πρὸ ἐναυάγησεν, ἡ δὲ ψυχὴ αὐτοῦ πρὸ εἶναι πολὺ περισσότερον ταλαίπωρη ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ ὅταν αὐτὸ ἀκόμη ἔχει διαλυθῆ, διεγείρει τὴν συμφορὰν καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ἀνάπτει, καὶ ὅταν φαίνεται ὅτι σωφρονεῖ, τότε πρὸ πάντων ἐκδηλώνεται ἡ μανία του, καθόσον φέρει εἰς τὴν φαντασίαν του οἶνον, λιθάρια, φιάλας καὶ ποτήρια. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς κατὰ τὴν περίπτωσιν κακοκαιρίας καὶ ἂν ἀκόμη παύσῃ ἡ ἀνεμοθύελλα, ὅμως παραμένει ἡ ζημία πρὸ προεκλήθη ἀπὸ τὴν θύελλαν, ἔτσι λοιπὸν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν. Καθ' ὅσον ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην ρίπτονται εἰς τὴν θάλασσαν τὰ μεταφερόμενα πράγματα, ἔτσι καὶ ἐδῶ ἀποβάλλονται ὅλα σχεδὸν τὰ ἀγαθὰ.

των τῶν ἀγαθῶν. Κἂν σωφροσύνην εὖρη, κἂν αἰδῶ, κἂν
 σύνοιαν, κἂν ἐπιείκειαν, κἂν ταπεινοφροσύνην, πάντα ρίπτει
 εἰς τὸ τῆς παρανομίας πέλαγος ἢ μέθη. Ἄλλὰ τὰ μετὰ ταῦ-
 τα οὐκέτι ὅμοια. Ἐκεῖ μὲν γὰρ μετὰ τὴν ἐκβολὴν τὸ σκά-
 5 φος κουφίζεται, ἐπαῦθα δὲ βαρύνεται μᾶλλον. Ἐνὶ γὰρ
 ἐκείνου τοῦ πλούτου δέχεται ψάμμον καὶ ὕδωρ ἄλμυρόν,
 καὶ πάντα τὸν τῆς μέθης φορτιόν, ἅπερ ἅμα τοῖς ἐπιβάταις
 καὶ τῷ κυβερνήτῃ καταβαπίζει τὸ σκάφος εὐθέως.

Ἴν' οὖν μὴ ταῦτα πάσχωμεν, ἀπαλλάξωμεν ἑαυτοὺς τοῦ
 10 χειμῶνος. Οὐκ ἔστι μετὰ μέθης βασιλείαν οὐρανῶν ἰδεῖν.
 «Μὴ πλανᾶσθε» γάρ, φησὶν «οὐ μέθυσοι, οὐ λοιδοροὶ βασι-
 λείαν Θεοῦ κληρονομήσουσι». Καὶ τί λέγω βασιλείαν; Μετὰ
 γὰρ μέθης οὐδὲ τὰ παρόντα ἐστὶν ἰδεῖν. Καὶ γὰρ τὰς ἡμέ-
 ρας νύκτας ἐργάζεται ἡμῖν ἡ μέθη, καὶ τὸ φῶς σκότιος· καὶ
 15 τῶν ὀφθαλμῶν ἀνεωγμένων οὐδὲ τὰ ἐν ποσὶ βλέπουσιν οἱ
 μεθύοντες. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ τὸ δεινόν, ἀλλὰ καὶ μετὰ
 τούτων καὶ εἰτέραν χαλεπωτάτην ὑπομένουσι δίκην, ἀθυμίας
 ἀλόγους, μανίαν, ἀρρωσίαν, γέλωτα, ὄνειδος διηνεκῶς ὑ-
 πομένοντες. Ποία τοίνυν συγγνώμη τοῖς ἑαυτοὺς τοσοῦτοις
 20 περιπεύρουσι κακοῖς; Οὐκ ἔστιν οὐδεμία.

Φύγωμεν τοίνυν τὸ νόσημα ἵνα καὶ τῶν ἐνταῦθα καὶ
 τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρω-
 πῆ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κρά-
 τος σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι εἰς τοὺς αἰῶνας
 25 τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

καὶ διὰ τοὺς ἀγαθοὺς. Καὶ ἂν ἀκόμη δηλαδὴ εἰπῶ ὅτι θὰ τοὺς ἀναστήσω εἰς ἔθνος μέγα, δὲν θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐὰν δὲν ἀποδειχθοῦν ἄξιοι τῆς ὑποσχέσεως πού τοὺς ἔδωσα. Πρᾶγμα πού συνέβη καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον πού ἔπλασε. Διότι λέγει, «Θὰ σᾶς τρέμουν καὶ θὰ σᾶς φοβοῦνται τὰ θηρία»³, ἀλλ' ὅμως δὲν συνέβη αὐτό, διότι ἀπέδειξε τὸν ἑαυτὸν του ἀνάξιον αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεως, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια καὶ ὁ Ἰούδας.

Ὡστε λοιπὸν διὰ νὰ μὴν γίνουν ὠρισμένοι σκληρότεροι ἐξ αἰτίας τῆς ἀπογνώσεώς των διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς κολάσεως, οὔτε νὰ καταστοῦν ραθυμότεροι ἀρκούμενοι ἀπλῶς εἰς τὰς ἀγαθὰς ὑποσχέσεις, προλαμβάνει καὶ θεραπεύει καὶ τὰ δύο αὐτὰ μὲ αὐτὸ πού προελέχθη, λέγων κατὰ κάποιον τρόπον τὸ ἐξῆς· Καὶ ἂν ἀκόμη σὲ ἀπειλήσω, μὴ ἀπελπισθῆς· διότι ἠμπορεῖς νὰ μετανοήσης καὶ νὰ ἀλλάξης τὴν ἀπόφασίν μου, ὅπως οἱ Νινευῖται· καὶ ἂν ἀκόμη σοῦ ὑπόσχομαι κάποιο ἀγαθόν, μὴ δείξης ἀδράνειαν ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεώς μου. Διότι ἐὰν φανῆς ἀνάξιος, δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ εἰς τίποτε ἢ ὑπόσχεσίς μου, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ θὰ σοῦ γίνῃ αἰτία νὰ τιμωρηθῆς· διότι ἐγὼ ὑπόσχομαι εἰς αὐτοὺς πού εἶναι ἄξιοι. Διὰ τοῦτο καὶ τότε ὁμιλῶν πρὸς τοὺς μαθητάς του, δὲν τοὺς ὑπεσχέθη ἀπλῶς, οὔτε εἶπε σεῖς μόνον, ἀλλὰ προσέθεσε, «σεῖς πού μὲ ἠκολουθήσατε», ὥστε καὶ τὸν Ἰούδαν ν' ἀποκλείσῃ ἀπὸ αὐτούς, καὶ νὰ προσελκύσῃ τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους. Διότι οἱ λόγοι του δὲν ἀπηυθύνοντο μόνον πρὸς ἐκείνους, οὔτε πρὸς τὸν Ἰούδαν πού ἀπεδείχθη εἰς τὴν συνέχειαν ἀνάξιος.

Εἰς μὲν λοιπὸν τοὺς μαθητάς του ὑπεσχέθη τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ, λέγων, «θὰ καθήσετε εἰς δώδεκα θρόνους», καθ' ὅσον πλέον εἶχον γίνει πνευματικώτεροι καὶ δὲν ἐζήτουν τίποτε ἀπὸ τὰ ἐπίγεια, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπόσχεται καὶ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ. Διότι λέγει· «Καὶ ὁ καθένας πού ἄφησεν ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν χάριν τοῦ ὀνόματός μου, θὰ λάβῃ

ΟΜΙΛΙΑ ΝΗ΄
Ματθ. 17, 22 - 18, 6

«*Ἀνασιζομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται. Καὶ ἔλυπήθησαν σφόδρα.*»

1. *Ἴνα γὰρ μὴ λέγωσι, τίνος ἕνεκεν ἐνιαῦθα διατριβομεν διηνεκῶς; πάλιν περὶ τοῦ πάθους αὐτοῖς φησιν ὅπερ ἀκούοντες οὐδὲ ἰδεῖν ἐβούλοντο τὰ Ἱεροσόλυμα. Ὅρα γοῦν πῶς καὶ τοῦ Πέτρου ἐπιτιμηθέντος, καὶ τῶν περὶ Μωϋσέα καὶ Ἡλίαν περὶ αὐτοῦ διαλεχθέντων, καὶ δόξαν τὸ πρᾶγμα καλεσάντων, καὶ τοῦ Πατρὸς ἄνωθεν φωνὴν ἀφέντιος, καὶ σημείων τοσοῦτων γενομένων, καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐπὶ θύραις οὔσης (οὐδὲ γὰρ πολὺν ἔφησε χρόνον ἐν τῷ θανάτῳ μένειν, ἀλλὰ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεσθαι), οὐδὲ οὔτως ἀνήνεγκαν, ἀλλ' ἔλυπήθησαν καὶ οὐδὲ ἀπλῶς, ἀλλὰ σφόδρα.*

Ἐγένετο δὲ τοῦτο διὰ τὸ ἀγνοεῖν ἔτι τῶν λεγομένων τὴν δύναμιν. Ὅπερ ὁ Μάρκος καὶ ὁ Λουκᾶς αἰνιτιζόμενοι ἔλεγον· ὁ μὲν, ὅτι «ἠγνόουν τὸ ρῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐρωτῆσαι», ὁ δέ, ὅτι «ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν, ἵνα μὴ αἰσθωνται, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐρωτῆσαι περὶ τοῦ ρήματος». Καὶ μὴν εἰ ἠγνόουν, πῶς ἔλυπήθησαν; Ὅτι οὐ

---

1. Λουκᾶ 9, 80-86.

2. Μάρκ. 9, 32.

3. Λουκᾶ 9, 45.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΗ΄
Ματθ. 17, 22 - 18, 6

«Καθ' ὃν χρόνον δὲ περιεφέροντο εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἶπεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· Πρόκειται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῆ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν θανατώσουν, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θ' ἀναστηθῆ. Καὶ ἐλυπήθησαν πάρα πολὺ».

1. Διὰ νὰ μὴ λέγουν λοιπόν, διὰ ποῖον λόγον μένομεν συνεχῶς ἐδῶ; τοὺς ὀμιλεῖ καὶ πάλιν διὰ τὸ πάθος του· αὐτὸ ἀκριβῶς ἀκούοντες δὲν ἤθελον οὔτε νὰ ἰδοῦν τὰ Ἱεροσόλυμα. Πρόσεχε λοιπόν, πῶς, μολονότι καὶ ὁ Πέτρος ἐπετιμήθη καὶ συνωμίλησαν μὲ αὐτὸν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας περὶ τοῦ πράγματος αὐτοῦ καὶ ὠνόμασαν δόξαν τὸν θάνατόν του, καὶ ἄφησεν ὁ Πατὴρ του ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ν' ἀκουσθῆ ἢ φωνή του¹, καὶ τόσα θαύματα ἔγιναν καὶ εὐρίσκετο πρὸ τῶν θυρῶν ἡ ἀνάστασις του (διότι δὲν εἶπεν ὅτι θὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὸν θάνατον, ἀλλ' εἶπεν ὅτι θ' ἀναστηθῆ τὴν τρίτην ἡμέραν), οὔτε καὶ ἔτσι ἠμπόρεσαν νὰ ὑποφέρουν τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' ἐλυπήθησαν· καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐλυπήθησαν, ἀλλ' εἰς βαθμὸν ὑπερβολικόν.

Συνέβη δὲ αὐτὸ ἐπειδὴ δὲν ἦσαν εἰς θέσιν ἀκόμη νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν δύναμιν τῶν λεγομένων. Καὶ ἀκριβῶς αὐτὸ ὑπαινισσόμενοι ὁ Μᾶρκος καὶ ὁ Λουκᾶς ἔλεγον· ὁ μὲν, ὅτι «Δὲν ἠμποροῦσαν ν' ἀντιληφθοῦν τὸ νόημα τῶν λόγων του καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν»², ὁ δέ, ὅτι «Ἦτο κρυμμένον ἀπὸ αὐτοὺς τὸ νόημα τοῦ λόγου αὐτοῦ, διὰ νὰ μὴ τὸ ἐννοήσουν, καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν ποία εἶναι ἡ σημασία τοῦ λόγου αὐτοῦ»³. Ἄλλ' ὅμως, ἐὰν δὲν

πάντα ἠγνόουν· ἀλλ' ὅτι μὲν ἀποθανεῖται ἤδεσαν, συνεχῶς ἀκούοντες· ὁ, τί ποτε δὲ ἦν οὗτος ὁ θάνατος καὶ ὅτι ταχέως λυθήσεται καὶ μωρία ἐργάσεται ἀγαθὰ, τοῦτο οὐδέπω ἤδεσαν σαφῶς· οὐδὲ ὁ, τί ποιέ ἐστὶν αὕτη ἡ ἀνάστασις, ἀλλ' 5 ἠγνόουν· διὸ ἤλγουν· καὶ γὰρ σφόδρα ἀντιέχοντο τοῦ διδασκάλου.

«Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν εἰς Καπερναοῦμ, προσῆλθον οἱ τὰ δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ Πέτρῳ, καὶ εἶπον· Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν τελεῖ τὰ δίδραχμα;». Καὶ τίνα ἐστὶ ταῦτα τὰ 10 δίδραχμα; Ὅτι τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων ἀπέκτεινεν ὁ Θεός, τότε τὴν Λευὴ φυλὴν ἀντὶ αὐτῶν ἔλαβεν. Εἴτα ἐπειδὴ τῶν παρὰ Ἰουδαίοις πρωτοτόκων ἐλάτιων ὁ τῆς φυλῆς ἀριθμὸς ἦν, ἀντὶ τῶν λειπόντων εἰς τὸν ἀριθμὸν σίκλον ἐκέλευσεν εἰσενεχθῆναι· καὶ ἄλλως δὲ ἐξ ἐκείνου ἔ- 15 θος ἐκράτησε, τὰ πρωτότοκα τὸν φόρον τοῦτον εἰσφέρειν. Ἐπεὶ οὖν πρωτότοκος ἦν ὁ Χριστός, ἐδόκει δὲ τῶν μαθητῶν πρῶτος εἶναι ὁ Πέτρος, αὐτῷ προσέρχονται. Καὶ γὰρ, ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, κατὰ πόλιν ἐκάστην ἀπήτουν· διὸ καὶ ἐν τῇ παιρῖδι προσῆλθον αὐτῷ, ἐπειδὴ παρὶς αὐτοῦ ἐνομίζετο ἡ 20 Καπερναοῦμ. Καὶ αὐτῷ μὲν οὐκ ἐτόλμησαν προσελθεῖν, τῷ Πέτρῳ δέ· καὶ οὐδὲ τοῦτω μετὰ πολλῆς τῆς σφοδρότητος, ἀλλ' ἐπεικέσιον. Οὐδὲ γὰρ ἐγκαλοῦντες, ἀλλ' ἐρωτῶντες ἔλεγον· «Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα;». Τὴν μὲν γὰρ προσήκουσαν περὶ αὐτοῦ δόξαν οὐδέπω εἶχον, ἀλλ'

4. Ἐξ. 12, 29.

5. Ἀριθ. 3, 45.

6. Ἀριθ. 3, 45έέ. Τὸ σίκλον ἢ σίγλον εἶχε ἀξίαν δύο δραχμῶν.

ἐννόησαν τὴν σημασίαν τοῦ λόγου αὐτοῦ πῶς τότε ἐλυπήθησαν; Διότι δὲν τοὺς ἦσαν ὅλα ἄγνωστα, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἐπρόκειτο ν' ἀποθάνῃ τὸ ἐγνώριζον, διότι τὸ ἤκουον συνεχῶς αὐτό, τί τέλος πάντων ἦτο αὐτὸς ὁ θάνατος, καὶ ὅτι θὰ παύσῃ πολὺ γρήγορα ἡ ἰσχύς του καὶ ὅτι θὰ ἐπιφέρῃ ἀμέτρητα ἀγαθὰ, αὐτὸ δὲν τὸ ἐγνώριζαν ἀκόμη μὲ ἀπόλυτον ἀκρίβειαν· ἀκόμη δὲν ἐγνώριζον οὔτε καὶ αὐτὴ ἡ ἀνάστασις του τί τέλος πάντων ἦτο, ἀλλὰ τὴν ἀγνοοῦσαν καὶ αὐτήν. Διὰ τοῦτο ἐλυποῦντο· καθόσον ἦτο μεγάλη ἡ ἀφοσίωσις των πρὸς τὸν διδάσκαλόν των.

«Ὅταν δὲ ἦλθον εἰς τὴν Καπερναοῦμ, ἐπλησίασαν τὸν Πέτρον ἐκεῖνοι ποὺ εἰσέπραττον τὴν συνδρομὴν τῶν δίδραχμων καὶ τοῦ εἶπον· Ὁ διδάσκαλός σας δὲν πληρώνει τὰ δίδραχμα;». Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ δίδραχμα; Ὅταν ὁ Θεὸς ἐφόνευσε τὰ πρωτότοκα τέκνα τῶν Αἰγυπτίων⁴, τότε ἔλαβεν ἀντ' αὐτῶν τὴν φυλὴν τοῦ Λευῖ⁵. Εἰς τὴν συνέχειαν ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς τῆς φυλῆς τοῦ Λευῖ ἦτο μικρότερος ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν πρωτοτόκων τῶν Ἰουδαίων, ἀντὶ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν Λευιτῶν ποὺ ὑπελείποντο διέταξε νὰ συνεισφέρουν τὸ σίκλον⁶. Ἔτσι λοιπὸν ἀπὸ τὸ γεγονός ἐκεῖνο ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια τὰ πρωτότοκα νὰ πληρώνουν αὐτὸν τὸν φόρον. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἦτο πρωτότοκος, ὁ δὲ Πέτρος ἐθεωρεῖτο πρῶτος μεταξὺ τῶν μαθητῶν, διὰ τοῦτο προσέρχονται εἰς αὐτόν. Καθ' ὅσον, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐζητοῦσαν τὸν φόρον αὐτὸν ἀπὸ κάθε πόλιν· διὰ τοῦτο καὶ προσῆλθον εἰς αὐτόν ὅταν εὐρίσκετο εἰς τὴν πατρίδα του, ἐπειδὴ πατρίς του ἐθεωρεῖτο ἡ Καπερναοῦμ. Καὶ τὸν ἴδιον μὲν δὲν ἐτόλμησαν νὰ πλησιάσουν, ἀλλὰ ἐπλησίασαν τὸν Πέτρον· καὶ αὐτὸν δὲν τὸν ἐπλησίασαν μὲ μεγάλας ἀπαιτήσεις, ἀλλὰ μὲ μαλακὸν τρόπον. Οὔτε βέβαια διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν, ἀλλὰ ἀπλῶς διὰ νὰ τὸν ἐρωτήσουν ἔλεγον· «Ὁ διδάσκαλός σας δὲν πληρώνει τὰ δίδραχμα;». Βέβαια δὲν εἶχον ἀκόμη τὴν πρέπουσαν γνώμην περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἡ συμπεριφορά των ἀπέναντί του ἦτο ὡσὰν νὰ ἦτο ἓνας ἀπλὸς ἄνθρω-

ὡς περὶ ἀνθρώπου οὕτω διέκειντο· πλὴν ἀπένεμόν τινα αἰδῶ καὶ τιμῆν, διὰ τὰ προλαβόντα σημεῖα.

Τί οὖν ὁ Πέτρος; Ναί, φησί. Καὶ τούτοις μὲν εἶπεν, ὅτι τελεῖ αὐτῷ δὲ οὐκ εἶπεν, ἴσως ἐρυνθριῶν ὑπὲρ τούτων
 5 αὐτῷ διαλεχθῆναι. Διὸ ὁ ἡμέρος καὶ πάντα σαφῶς εἰδῶς, προλαβὼν αὐτόν φησι· «Τί σοι δοκεῖ, Σίμων; οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνουσι τέλη ἢ κῆνσον; ἀπὸ τῶν υἰῶν αὐτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἀλλοτριῶν;». Εἰπόντιος δέ, «ἀπὸ τῶν ἀλλοτριῶν», ἔφη· Ἄραγε ἐλεύθεροί εἰσιν οἱ υἱοί». Ἰνα
 10 γὰρ μὴ νομίση ὁ Πέτρος, ὅτι παρ' ἐκείνων ἀκηκοῶς λέγει, προλαμβάνει αὐτό, τοῦτό τε αὐτὸ δηλῶν, καὶ παρορησίαν αὐτῷ παρέχων ὀκνοῦντι προτιέρω περὶ τούτων εἰπεῖν. Ὁ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν Ἐλεύθερος μὲν εἰμι τοῦ δοῦναι κῆνσον. Εἰ γὰρ οἱ τῆς γῆς βασιλεῖς παρὰ τῶν υἰῶν αὐτῶν οὐ
 15 λαμβάνουσιν, ἀλλὰ παρὰ τῶν ἀρχομένων, πολλῷ μᾶλλον ἐμὲ ἀπηλλάχθαι δεῖ τῆς ἀπαιτήσεως ταύτης, οὐκ ἐπιγείου βασιλέως, ἀλλὰ τοῦ τῶν οὐρανῶν ὄντια με Υἷόν καὶ βασιλέα.

Ὅρας πῶς διέστειλε τοὺς υἱούς, καὶ τοὺς οὐχ υἱούς; Εἰ δὲ οὐκ ἦν υἱός, εἰκῆ καὶ τὸ ὑπόδειγμα παρήγαγε τῶν
 20 βασιλέων. Ναί, φησὶν, υἱός, ἀλλ' οὐ γνήσιος. Οὐκοῦν οὐχ υἱός· εἰ δὲ οὐχ υἱός, οὐδὲ γνήσιος, οὐδὲ αὐτοῦ, ἀλλ' ἀλλότριος. Εἰ δὲ ἀλλότριος, οὐδὲ τὸ παράδειγμα ἔχει τὴν οἰκείαν ἰσχύν. Αὐτὸς γὰρ οὐ περὶ τῶν υἰῶν ἀπλῶς, ἀλλὰ περὶ τῶν γνησίων διαλέγεται, καὶ ἰδίων, καὶ τῶν κοινωνούντων
 25 τοῖς γεγεννηκόσι τῆς βασιλείας. Διὸ καὶ πρὸς ἀντιδιαστολήν ἔθηκε τοὺς ἀλλοτρίους, ἀλλοτρίους καλῶν τοὺς οὐκ

πος· πλὴν ὅμως ἀπέδιδον εἰς αὐτὸν κάποιον σεβασμὸν καὶ τιμὴν ἐξ αἰτίας τῶν θαυμάτων ποῦ εἶχον προηγηθῆ.

Ποίαν λοιπὸν ἀπάντησιν δίδει ὁ Πέτρος; «Ναί», λέγει. Καὶ πρὸς αὐτοὺς μὲν εἶπεν ὅτι πληρώνει, ἐνῶ πρὸς τὸν Χριστὸν δὲν εἶπεν, ἐνδεχομένως ἐπειδὴ ἐντρέπετο νὰ συζητήσῃ μὲ αὐτὸν περὶ αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ὁ γαλήνιος καὶ ὁ τὰ πάντα γνωρίζων μὲ ἀκρίβειαν ἀπόλυτον, τὸν προλαμβάνει καὶ τοῦ λέγει· «Ποία εἶναι ἡ γνώμη σου, Σίμων; οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς ἀπὸ ποίους λαμβάνουν δασμοὺς ἢ φόρον; ἀπὸ τοὺς υἰοὺς των ἢ ἀπὸ τοὺς ξένους;». Εἰς τὴν ἀπάντησίν του δέ, «ἀπὸ τοὺς ξένους», εἶπεν· «Ἐπομένως εἶναι ἐλεύθεροι οἱ υἱοὶ των». Διὰ νὰ μὴ νομίσῃ λοιπὸν ὁ Πέτρος, ὅτι τοῦ ὠμίλησεν ἐπειδὴ ἤκουσεν ἀπὸ ἐκείνους τὴν συνομιλίαν, τὸν προλαμβάνει, φανερώνων εἰς αὐτὸν αὐτὸ ποῦ συνεζήτησαν, καὶ τοῦ παρέχει θάρρος, καθ' ὅσον ἐδίσταζε προηγουμένως νὰ ὁμιλήσῃ περὶ αὐτῶν. Ἡ σημασία δὲ τῶν λόγων του αὐτῶν εἶναι ἡ ἐξῆς· Εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ τὸ νὰ πληρώσω τὸν φόρον. Διότι, ἐὰν οἱ ἐπίγειοι βασιλεῖς δὲν λαμβάνουν φόρον ἀπὸ τοὺς υἰοὺς των, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἄρχουν, πολὺ περισσότερον πρέπει ἐγὼ νὰ εἶμαι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπαίτησιν, διότι δὲν εἶμαι υἱὸς ἐπιγείου βασιλέως, ἀλλὰ υἱὸς τοῦ οὐρανόου βασιλέως καὶ συγχρόνως καὶ βασιλεύς.

Βλέπεις πῶς διέκρινε τοὺς υἰοὺς ἀπὸ ἐκείνους ποῦ δὲν ἦσαν υἱοὶ; Ἐὰν δὲ ὁ ἴδιος δὲν ἦτο υἱός, τότε ἄσκοπα ἀνέφερε καὶ τὸ παράδειγμα τῶν βασιλέων. Ναί, λέγει, εἶναι υἱός, ἀλλὰ δὲν εἶναι γνήσιος. Ἄρα λοιπὸν δὲν εἶναι υἱός· ἐὰν δὲ δὲν εἶναι υἱός, τότε δὲν εἶναι οὔτε γνήσιος, οὔτε εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἶναι ξένος. Ἐὰν δὲ εἶναι ξένος, τότε οὔτε τὸ παράδειγμα ἔχει καμμίαν ἀξίαν. Διότι αὐτὸς δὲν ὁμιλεῖ ἀπλῶς περὶ τῶν υἱῶν ἀλλὰ περὶ τῶν γνησίων υἱῶν, τῶν ἰδικῶν του, καὶ οἱ ὅποιοι εἶναι κοινωνοὶ τῆς βασιλείας μαζὶ μὲ αὐτοὺς ποῦ τοὺς ἐγέννησαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἀνέφερε τοὺς ξένους πρὸς διάκρισιν, ὀνομάζων ξένους αὐτοὺς ποῦ δὲν

ἐξ αὐτῶν γεννηθέντας· τοὺς δὲ αὐτῶν, οὓς ἐξ αὐτῶν γε-
γεννήκασι.

Σὺ δέ μοι σκόπει κακείμενο, πῶς τὴν ἀποκαλυφθεῖσαν
τῷ Πέτρῳ γινώσιν καὶ ἐντιεῦθεν βεβαιοῖ. Καὶ οὐδὲ ἐνιαυ-
5 θα ἔσται, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς συγκαταβάσεως τὸ αὐτὸ τοῦτο
δηλοῖ, ὅπερ πολλῆς ἦν σοφίας. Καὶ γὰρ ταῦτα εἰπὼν, φησὶν·
«Ἴνα δὲ μὴ σκανδαλίσωμεν αὐτούς, πορευθεὶς βάλε ἄγκι-
σιρον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸν ἀναβάντα πρῶτον ἰχθὺν ἄ-
ρον, καὶ εὐρήσεις ἐν αὐτῷ σιαιῆρα· ἐκεῖνον λαβὼν, δὸς αὐ-
10 τοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ». Ὅρα πῶς οὕτε παραιτηρεῖται τὸν
φόρον, οὕτε ἀπλῶς κελεύει δοῦναι, ἀλλὰ πρότερον δείξας
οὐκ ὄντα ὑπεύθυνον, τότε δίδωσι τὸ μὲν, ἵνα μὴ ἐκεῖνοι
σκανδαλισθῶσι, τὸ δέ, ἵνα μὴ οὗτοι. Οὐδὲ γὰρ ὡς ὀφείλων
δίδωσιν, ἀλλ' ὡς τὴν ἐκείνω ἀσθένειαν διορθοῦμενος.

15 2. Ἀλλαχοῦ μέντοι καταφρονεῖ τοῦ σκανδάλου, ὅτι περὶ
βρωμάτων διελέγειο, διδάσκων ἡμᾶς εἰδέναι καιροὺς καθ'
οὓς δεῖ φροντίζειν τῶν σκανδαλιζομένων, καὶ καθ' οὓς δεῖ
καταφρονεῖν. Καὶ αὐτῷ δὲ τῷ τῆς δόσεως τρόπῳ δείκνυσι
ἐαυτὸν πάλιν. Τίνος γὰρ ἔνεκεν οὐκ ἐξ ἀποκειμένων κελεύει
20 δοῦναι; Ἴν', ὅπερ ἔφη, καὶ ἐν τούτῳ δείξῃ Θεὸν ἐαυτὸν
ὄντα τῶν ὄλων καὶ διὰ καὶ τῆς θαλάττης κρατεῖ. Ἐδειξε
μὲν γὰρ καὶ ἤδη ἐπιτιμήσας, καὶ τὸν Πέτρον τοῦτον αὐτὸν
κελεύσας ἐπιβῆναι τῶν κυμάτων δείκνυσι δὲ καὶ νῦν τὸ αὐτὸ
τοῦτο, ἐτέρῳ μὲν τρόπῳ, πολλὴν δὲ καὶ ἐν τούτῳ παρέχων
25 τὴν ἐκπληξίν. Οὐδὲ γὰρ μικρὸν ἦν ἀπὸ τῶν βυθῶν ἐκείνων

7. Στατήρ· νόμισμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, ἰσοδυναμοῦσε δὲ πρὸς
τὸ ἐν τρισχιλιοστὸν τοῦ ταλάντου.

8. Ματθ. 15, 10-20.

9. Ματθ. 8, 26-28.

10. Ματθ. 14, 28-34.

ἐγεννήθησαν ἀπὸ αὐτούς. Ὀνομάζει δὲ υἱοὺς αὐτῶν αὐτοὺς ποὺ ἐγεννήθησαν ἀπὸ αὐτούς.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεξε καὶ ἐκεῖνο, πῶς δηλαδὴ καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὴν γνῶσιν ποὺ ἀπεκαλύφθη εἰς τὸν Πέτρον. Καὶ δὲν ἐστάθη εἰς αὐτὸ μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν συγκατάβασίν του φανερώνει αὐτὸ τὸ ἴδιο, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν μεγάλης σοφίας. Διότι πράγματι, ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, προσθέτει· «Ὅμως διὰ νὰ μὴ τοὺς σκανδαλίσωμεν, πήγαινε καὶ ρίψε ἀγκίστρι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πάρε τὸ πρῶτον ψάρι ποὺ θὰ πιασθῇ καὶ θὰ εὔρης μέσα εἰς αὐτὸ στατῆρα⁷. πάρε τον αὐτὸν καὶ δῶσε τον εἰς αὐτοὺς δι' ἐμένα καὶ δι' ἐσένα». Πρόσεχε πῶς οὔτε ἀρνεῖται νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον, οὔτε ἀπλῶς προστάζει νὰ τὸν πληρώσουν, ἀλλὰ τότε τὸν πληρώνει, ἀφοῦ προηγουμένως ἀπέδειξεν ὅτι δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος, ἀφ' ἐνὸς μὲν διὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν ἐκεῖνοι, ἀφ' ἐτέρου δὲ διὰ νὰ μὴ σκανδαλισθοῦν καὶ οἱ μαθηταί του. Διότι δὲν δίδει ἐπειδὴ εἶναι ὑποχρεωμένος, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ διορθώσῃ τὴν ἀσθένειαν ἐκείνων.

2. Εἰς ἄλλην ὅμως περίπτωσιν ἀδιαφορεῖ διὰ τὸ σκάνδαλον, τότε δηλαδὴ ποὺ ὠμιλοῦσε περὶ τῶν τροφῶν⁸, διδάσκων ἡμᾶς νὰ γνωρίζωμεν τὰς περιπτώσεις ἐκεῖνας κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει νὰ φροντίζωμεν ἐκείνους ποὺ σκανδαλίζονται καὶ ἐκεῖνας κατὰ τὰς ὁποίας πρέπει ν' ἀδιαφορῶμεν. Ἄλλὰ καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τῆς πληρωμῆς ἀποδεικνύει καὶ πάλιν ποῖος εἶναι. Διατί λοιπὸν δὲν δίδει ἐντολὴν νὰ πληρώσουν ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ ὑπῆρχον; Διὰ νὰ δείξῃ μὲ αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν του, ὅπως προανέφερα, ὅτι εἶναι Θεὸς τῶν ὄλων καὶ ὅτι εἶναι κυρίαρχος καὶ αὐτῆς τῆς θαλάσσης. Καὶ τὸ ἀπέδειξε μὲν αὐτὸ προηγουμένως ὅταν ἐπέτιμησε τὴν θάλασσαν⁹ καὶ ἐπρόσταξε τὸν ἴδιον τὸν Πέτρον νὰ βαδίσῃ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα¹⁰, ἀποδεικνύει ὅμως αὐτὸ τὸ ἴδιο καὶ τώρα, μὲ ἄλλον μὲν τρόπον, προκαλῶν ὅμως καὶ μὲ αὐτὸ μεγάλην ἐκπληξιν. Διότι δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα νὰ

προειπεῖν, ὅτι καὶ πρῶτος ἐμπεσεῖται ὁ τὸν φόρον τελῶν
 ἰχθύς, καὶ ὡσπερ ἀμφίβλησιρον εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην
 ἀφέντα αὐτοῦ τὸ πρόβιαγμα, ἀναγεῖν τὸν κομίζοντα τὸν σια-
 τῆρα· ἀλλὰ θείας δυνάμεως καὶ ἀπορρήτου τοῦ καὶ τὴν θά-
 5 λαιαν οὕτω ποιῆσαι δωροφορεῖν, καὶ πάντιθεν τὴν ὑπο-
 ταγὴν αὐτῆς ἐπιδείκνυσθαι, καὶ ἡνίκα μαινομένη εἰσίγα, καὶ
 ὅτι τὸν σύνδουλον ἐδέχεται ἀγριαίνουσα, καὶ νῦν πάλιν, ὅτι
 πρὸς τοὺς ἀπαιτοῦντας ὑπὲρ αὐτοῦ διαλύεται.

«Καὶ δὸς αὐτοῖς», φησὶν, «ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ». Εἶδες τὸ
 10 ὑπερβάλλον τῆς τιμῆς; Ἴδε καὶ τὸ φιλόσοφον τῆς Πέτρου
 γνώμης. Τοῦτο γὰρ οὐ φαίνεται Μάρκος, ὁ τοῦτου φοιτητής,
 γεγραφεκῶς τὸ κεφάλαιον, ἐπειδὴ πολλὴν ἐδείκνυ τὴν εἰς
 αὐτὸν τιμὴν· ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρρησιν καὶ αὐτὸς ἔγραψε, τὰ
 δὲ ποιοῦντα αὐτὸν λαμπρὸν ἀπεσίγησεν, ἵσως τοῦ διδασκά-
 15 λου παραιτουμένου τὸ μέγαλα περὶ αὐτοῦ λέγειν. «Ἀντὶ ἐ-
 μοῦ δὲ καὶ σοῦ», εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς πρωτότοκος ἦν.
 Ὡσπερ δὲ ἐξεπλάγης τοῦ Χριστοῦ τὴν δύναμιν, οὕτω θαύ-
 μασον καὶ τοῦ μαθητοῦ τὴν πίστιν, ὅτι πράγματι ἀπὸρῳ οὐ-
 τως ὑπήκουσε. Καὶ γὰρ σφόδρα ἄπορον ἦν κατὰ τὴν φύσιν.
 20 Διὸ καὶ τῆς πίστεως αὐτὸν ἀμειβόμενος, συνῆψεν ἑαυτῷ κατὰ
 τὴν τοῦ φόρου δόσιν.

«Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσῆλθον τῷ Ἰησοῦ οἱ μαθηταὶ
 λέγοντες· Τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐ-
 ρανῶν;». Ἐπαυθὼν τι ἀνθρώπινον οἱ μαθηταί· διὸ καὶ ὁ
 25 εὐαγγελιστῆς ἐπισημαίνεται λέγων, ὅτι «ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ»,
 ὅτι πάντων αὐτὸν προεΐμησε. Καὶ γὰρ καὶ Ἰακώβου καὶ

προείπη, ὅτι τὸ πρῶτον ψάρι πού θὰ πιασθῆ μέσα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς βυθοὺς θὰ εἶναι ἐκεῖνο πού θὰ πληρώσῃ τὸν φόρον, καὶ ὡσὰν ἀκριβῶς νὰ ἔρριψε τὸ πρόσταγμά του δίκτυον εἰς τὴν ἄβυσσον ἐκείνην, νὰ σύρῃ ἐπάνω τὸ ψάρι ἐκεῖνο πού εἶχε στατῆρα, ἀλλ' ἦτο αὐτὸ ἐνέργεια τῆς θείας καὶ ἀκαταλήπτου δυνάμεως, τὸ νὰ κάνῃ δηλαδὴ καὶ τὴν θάλασσαν νὰ δώσῃ τέτοια δῶρα καὶ μὲ κάθε τρόπον νὰ ἀποδεικνύῃ τὴν ὑποταγὴν αὐτῆς, καὶ ὅταν ἐγαλήνευεν, ἐνῶ ἐμαίνεται προηγουμένως, καὶ ὅταν ἐδέχετο τὸν σύνδουλον ἐνῶ ἐδέρετο ἀπὸ ἄγρια κύματα, καὶ τώρα πάλιν, ὅταν ἐξοφλῆ ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ χρέος πρὸς αὐτοὺς πού τοῦ τὸ ἐζητοῦσαν.

«Καὶ δῶσε τους», λέγει, «δι' ἐμένα καὶ δι' ἐσένα». Εἶδες τὴν ὑπερβολικὴν τιμὴν; Πρόσεξε καὶ τὴν φιλόσοφον σκέψιν τοῦ Πέτρου. Διότι αὐτὸ τὸ κεφάλαιον φαίνεται ὅτι ὁ Μᾶρκος, ὁ μαθητὴς τοῦ Πέτρου, δὲν τὸ ἔγραψεν, ἐπειδὴ ἐδείκνυε τὴν μεγάλην τιμὴν πρὸς αὐτόν· ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρνησιν αὐτοῦ καὶ αὐτὸς τὴν ἔγραψεν, ὅμως ἀπεισιώπησεν ὅλα ἐκεῖνα πού τὸν ἔκαμνον ἔνδοξον, ἴσως ἐπειδὴ παρεκλήθη ὑπὸ τοῦ διδασκάλου του νὰ μὴ ἀναφέρῃ τὰ μεγάλα περὶ αὐτοῦ. «Δι' ἐμένα καὶ δι' ἐσένα»· τὰ λόγια αὐτὰ τὰ εἶπεν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Πέτρος ἦτο πρωτότοκος. Ὅπως ἀκριβῶς δὲ ἐξεπλάγῃς ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι θαύμασε καὶ τὴν πίστιν τοῦ μαθητοῦ, διότι ὑπήκουσεν εἰς ἓνα τόσον παράξενον πρόσταγμα. Διότι πράγματι ἡ φύσις αὐτοῦ τοῦ πράγματος ἦτο πάρα πολὺ παράδοξος. Διὰ τοῦτο διὰ ν' ἀμείψῃ καὶ τὴν πίστιν αὐτοῦ, τὸν συνένωσε μὲ τὸν ἑαυτόν του κατὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ φόρου.

«Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν προσῆλθον εἰς τὸν Ἰησοῦν οἱ μαθηταὶ του καὶ τὸν ἠρώτησαν· Ποῖος λοιπὸν εἶναι μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν;». Ἔπαθον οἱ μαθηταὶ του κάτι τὸ ἀνθρώπινον· διὰ τοῦτο καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς τὸ ἀναφέρει κατὰ τρόπον διακριτικὸν λέγων, ὅτι «κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν», ὅταν ἀπὸ ὅλους ἐτίμησεν αὐτὸν ἰδιαιτέρως. Καθόσον καὶ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην ἦτο

Ἰωάννου θάτερος πρωτότοκος ἦν, ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ὑπὲρ
 τούτων ἐποίησεν. Εἶτα αἰσχυνόμενοι τὸ πάθος ὁμολογήσαι,
 ὅπερ ἔπαθον, φανερώς μὲν οὐ λέγουσι, Τίνος ἔνεκεν τὸν
 Πέτρον ἡμῶν προειμίησας; καί, εἰ μείζων ἡμῶν οὐτός ἐ-
 5 στιν; ἠσχύνοντο γάρ· ἀδιορίστως δὲ ἐρωτῶσι· «Τίς ἄρα
 μείζων ἐστίν;». Ὅτι μὲν γὰρ τοὺς τρεῖς εἶδον προτιμωμέ-
 νους, οὐδὲν τοιοῦτον ἔπαθον, ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸν ἕνα περιέστη
 τὸ τῆς τιμῆς, τότε ἤλγησαν. Οὐ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ
 ἕτερα πολλὰ συναγαγόντιες, τὸ πάθος ἀνῆψαν. Καὶ γὰρ εἰ-
 10 πεν αὐτῶ· «Σοὶ δώσω τὰς κλεῖς», καί, «Μακάριος εἶ, Σί-
 μων Βὰρ Ἰωνᾶ» καὶ ἐνιαῦθα, «Δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ
 σοῦ», καὶ τὴν ἄλλην δὲ παρηρησίαν αὐτοῦ τὴν πολλὴν δορῶν-
 τες παρεκνίζοντο.

Εἰ δὲ ὁ Μάρκος φησιν, διὸ οὐκ ἠρώτησαν, ἀλλ' ἐν ἐ-
 15 αὐτοῖς διελογίζοντο, οὐδὲν τοῦτο ἐναντίον ἐστὶν ἐκείνῳ. Εἰ-
 κὸς γὰρ αὐτοὺς κἀκεῖνο καὶ τοῦτο ποιῆσαι, καὶ πρότερον
 μὲν ἐν εἰέρῳ καιρῶ τοῦτο παθεῖν, καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον,
 τότε δὲ καὶ ἐξειπεῖν, καὶ ἐν ἑαυτοῖς διαλογίσασθαι. Σὺ δὲ
 μοι μὴ τὸ ἔγκλημα μόνον ἴδης, ἀλλὰ κἀκεῖνο λογίζου· πρῶ-
 20 τον μὲν, διὸ οὐδὲν τῶν ἐνιαῦθα ζητοῦσιν· ἔπειτα, διὸ καὶ
 τοῦτο ὑστερον τὸ πάθος ἀπέθεντο, καὶ τῶν πρωτείων ἀλλή-
 λους παραχωροῦσιν. Ἡμεῖς δὲ οὐδὲ εἰς τὰ ἐλαττώματα αὐ-
 τῶν φθάσαι δυνάμεθα, οὐδὲ ζητοῦμεν τίς μείζων ἐν τῇ βα-
 σιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ τίς μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῆς
 25 γῆς, τίς εὐπορώτερος, τίς δυνατώτερος.

Τί οὖν ὁ Χριστός; Ἀνακαλύπτει αὐτῶν τὸ συνειδός,
 καὶ πρὸς τὸ πάθος ἀποκρίνεται, οὐχ ἀπλῶς πρὸς τὰ ῥήματα.
 «Προσκαλεσάμενος γὰρ παιδίον», φησὶν, «εἶπεν· ἐὰν μὴ

11. Ματθ. 16, 19.

12. Ματθ. 16, 17.

13. Μάρκ. 9, 34.

πρωτόκοκος, ἀλλ' ὅμως δὲν ἔκαμε τίποτε τὸ παρόμοιον καὶ ὑπὲρ αὐτῶν. Εἰς τὴν συνέχειαν αἰσθανόμενοι ἐντροπὴν νὰ ὁμολογήσουν τὸ πάθος των αὐτό, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκυριεύθη ἡ ψυχὴ των, δὲν τοῦ λέγουν μὲν φανερά· Διατί ἐπροτίμησες ἀπὸ ὄλους μας τὸν Πέτρον; καί, Μήπως αὐτὸς εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ἐμᾶς; διότι ἐντρέποντο· ἀλλ' ὅμως τὸν ἐρωτοῦν ἀόριστα· «Ποῖος λοιπὸν εἶναι μεγαλύτερος;». Διότι ὅταν μὲν εἶδον νὰ τιμῶνται ἰδιαίτερος οἱ τρεῖς μαθηταί του, δὲν ἔπαθον κάτι παρόμοιον, ὅταν ὅμως ἡ ἰδιαίτερα τιμὴ ἀπεδόθη εἰς τὸν ἕνα, τότε ἔνοιωσαν πόνον. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλ' ἀφοῦ ἔφερον εἰς τὴν μνήμην των καὶ πολλὰ ἄλλα ἤναψαν τὸ πάθος των. Καθ' ὅσον εἶπεν εἰς αὐτόν· «Εἰς ἐσένα θὰ δώσω τὰ κλειδιά»¹¹, καί, «Μακάριος εἶσαι, Σίμων, υἱὲ τοῦ Ἰωνᾶ» καὶ τώρα πάλιν, «Δῶσε εἰς αὐτοὺς δι' ἐμένα καὶ δι' ἐσένα»¹², καὶ βλέποντες καὶ τὴν ἄλλην τὴν μεγάλην παρρησίαν του, ἐκυριεύοντο ἀπὸ δυσαρέσκειαν.

Ἐὰν ὅμως ὁ Μᾶρκος λέγῃ, ὅτι δὲν τὸν ἠρώτησαν, ἀλλ' ὅτι ἐσυλλογίζοντο¹³, ὡς πρὸς τίποτε αὐτὸ δὲν εἶναι ἀντίθετον μὲ ἐκεῖνο. Διότι φυσικὸν ἦτο αὐτοῖ νὰ πάθουν καὶ ἐκεῖνο καὶ αὐτό, καὶ παλαιότερα μὲν εἰς ἄλλην περίπτωσιν νὰ πάθουν αὐτό, μίαν καὶ δύο φορές, τότε δὲ καὶ νὰ τὸν ἐρωτήσουν καὶ νὰ τοὺς βασανίζῃ καὶ τὴν σκέψιν των. Σὺ ὅμως σὲ παρακαλῶ μὴ βλέπῃς μόνον τὸ παράπτωμά των, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνο νὰ σκέπτεσαι· πρῶτον μὲν ὅτι δὲν ζητοῦν τίποτε ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ πάθος τὸ ἀπέβαλον καὶ παραχωροῦν ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὰ πρωτεῖα. Ἡμεῖς ὅμως δὲν ἠμποροῦμεν οὔτε εἰς τὰ ἐλαττώματά των νὰ φθάσωμεν, οὔτε ζητοῦμεν νὰ μάθωμεν ποῖος εἶναι μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλὰ ποῖος εἶναι μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῆς γῆς, ποῖος εἶναι πλουσιώτερος, ποῖος εἶναι ἰσχυρώτερος.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; Ἀποκαλύπτει τὴν σκέψιν των καὶ ἡ ἀπάντησις ποὺ δίδει ἀναφέρεται ὄχι ἀπλῶς εἰς τὰ λόγια, ἀλλὰ εἰς τὸ πάθος των. Διότι λέγει· «Ἀφοῦ προσε-

σιραφῆτε, καὶ γένησθε ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὐ μὴ εἰσέλθη-
 τε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ὑμεῖς μὲν γάρ, φη-
 σίν, ἐξειλάζετε τίς μείζων καὶ περὶ πρωτείων φιλονεικεῖτε,
 ἐγὼ δὲ τὸν μὴ πάντων ταπεινότερον γενόμενον οὐδὲ τῆς εἰ-
 5 σόδου τῆς ἐκεῖ ἄξιον εἶναι φημι. Καὶ καλῶς καὶ τὸ ὑπό-
 δεῖγμα παράγει καὶ οὐ παράγει μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδίον
 εἰς μέσον ἴσησι, καὶ ἀπὸ τῆς ὄψεως αὐτοῦς ἐντρέπων, καὶ
 πείθων εἶναι ταπεινοὺς οὕτω καὶ ἀπλάσιους. Καὶ γὰρ φθό-
 νου καθαρὸν τὸ παιδίον καὶ κενοδοξίας καὶ τοῦ τῶν πρω-
 10 τεύων ἐραῶν καὶ τὴν μεγίστην κέκτηται ἀρετήν, τὴν ἀφέλει-
 αν καὶ τὸ ἄπλασιον καὶ ταπεινόν. Οὐκ ἄρα ἀνδρείας δεῖ μό-
 νον, οὐδὲ φρονήσεως, ἀλλὰ καὶ ταύτης τῆς ἀρετῆς, τῆς τα-
 πεινοφροσύνης λέγω καὶ τῆς ἀφελείας. Καὶ γὰρ καὶ ἐν
 τοῖς μεγίστοις χωλεύει τὰ τῆς σωτηρίας ἡμῶν, τούτων ἡμῖν
 15 οὐ παρουσῶν. Τὸ παιδίον κἂν ὑβρίζηται, κἂν τύπηται, κἂν
 τιμᾶται, κἂν δοξάζεται, οὔτε ἐκεῖθεν δυσχεραίνει καὶ βα-
 σκαίνει, οὔτε ἐντεῦθεν ἐπαίρεται.

3. Εἶδες πῶς πάλιν ἡμᾶς πρὸς τὰ φυσικὰ κατορθώματα
 ἐκκαλεῖται, δεικνὺς ὅτι ἐκ προαιρέσεως ταῦτα κατορθοῦν
 20 δυνατόν, καὶ τὴν πονηρὰν Μανιχαίων ἐπισιομίζει λύτιαν;
 Εἰ γὰρ πονηρὸν ἢ φύσις, τίνοσ ἐνεκεν ἐκεῖθεν τῆς φιλοσο-
 φίας τὰ παραδείγματα ἔλκει; Παιδίον δέ μοι δοκεῖ σφόδρα
 παιδίον ἐν τῷ μέσῳ σιῆσαι, τῶν παθῶν ἀπάντων τούτων
 ἀπηλλαγμένον. Τὸ γὰρ τοιοῦτον παιδίον καὶ ἀπονοίας καὶ
 25 δοξομανίας καὶ βασκανίας καὶ φιλονεικίας καὶ πάντων
 τῶν τοιούτων ἀπήλλακται παθῶν, καὶ πολλὰς ἔχον τὰς ἀρε-
 τὰς, ἀφέλειαν, ταπεινοφροσύνην, ἀπραγμοσύνην, ἐπ' οὐδενὶ
 τούτων ἐπαίρεται· ὅπερ διπλῆς ἐστὶ φιλοσοφίας, τὸ κέκτησθαι

κάλεσεν ἓνα παιδί, εἶπεν· ἐὰν δὲν ἀλλάξετε καὶ δὲν γίνετε ὡσὰν αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Σεῖς δηλαδή, λέγει, ζητεῖτε νὰ μάθετε ποῖος εἶναι μεγαλύτερος καὶ φιλονεικεῖτε διὰ τὰ πρωτεῖα, ἐνῶ ἐγὼ σᾶς λέγω, ὅτι αὐτὸς ποὺ δὲν θὰ γίνῃ ταπεινότερος ἀπὸ ὅλους δὲν εἶναι ἄξιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Καὶ εἶναι πολὺ ἐπιτυχὲς τὸ παράδειγμα ποὺ ἀναφέρει· καὶ δὲν τὸ ἀναφέρει ἀπλῶς, ἀλλὰ καὶ τὸ παιδί τοποθετεῖ εἰς τὸ μέσον, καὶ τοὺς κάνει βλέποντές το νὰ ἐντραποῦν καὶ τοὺς πείθει νὰ εἶναι ταπεινοὶ καὶ χωρὶς ὑποκρισίαν. Καθόσον τὸ παιδί εἶναι καθαρὸν ἀπὸ φθόνον, κενοδοξίαν καὶ ἀπὸ τὸ νὰ ποθῇ τὰ πρωτεῖα, καὶ κατέχει τὴν πῖο μεγάλην ἀρετὴν, τὴν ἀφέλειαν, τὸ ἀνυπόκριτον καὶ τὸ ταπεινόν. "Αρα δὲν χρειάζεται μόνον ἀνδρεία, οὔτε φρόνησις, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ ἀρετὴ, δηλαδή ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ ἡ ἀφέλεια. Καθ' ὅσον ἡ σωτηρία μας παρουσιάζει τὴν πῖο μεγάλην ἀτέλειαν, ἐὰν δὲν ὑπάρχουν εἰς ἡμᾶς αὐταὶ αἱ ἀρεταί. Τὸ παιδί καὶ ἂν ἀκόμη ὑβρίζεται, καὶ ἂν κτυπᾶται, καὶ ἂν τιμᾶται, καὶ ἂν δοξάζεται, οὔτε ἐξ αἰτίας τῶν πρώτων δυσαρεστεῖται καὶ φθονεῖ, οὔτε ἐξ αἰτίας τῶν δευτέρων ὑπερηφανεύεται.

3. Εἶδες πῶς πάλιν μᾶς προτρέπει πρὸς τὰς φυσικὰς ἀρετάς, δεικνύων εἰς ἡμᾶς ὅτι αὐτὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν προαίρεσίν μας, θέτων ἔτσι καλινάρι εἰς τὴν πονηρὰν λύσσαν τῶν Μανιχαίων; Διότι ἐὰν ἡ φύσις εἶναι κάτι τὸ πονηρόν, διατί τότε λαμβάνει ἀπὸ ἐκεῖ τὰ παραδείγματα τῆς διδασκαλίας του; "Ἐχω τὴν γνώμην ὅτι ἔστησεν ἔμπροσθέν των ἓνα παιδί ποὺ ἦτο πάρα πολὺ μικρὸν καὶ ἦτο ἀπηλλαγμένον ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ πάθη. Διότι ἓνα τέτοιο παιδί εἶναι ἀπηλλαγμένον καὶ ἀπὸ ἀδιαντροπιᾶ καὶ ἀπὸ δοξομανίαν καὶ ἀπὸ φθόνον καὶ ἀπὸ φιλονεικίας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ παρόμοια πάθη, καὶ ἔχει πολλὰς ἀρετάς, ὅπως ἀφέλειαν, ταπεινοφροσύνην, ἀμεριμνησίαν, καὶ δὲν ὑπερηφανεύεται διὰ τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτά, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν διπλῆς ἀσκήσεως τῆς ἀρετῆς, τὸ ὅτι κατέχει ὅλα

ταῦτα, καὶ μὴ φουσᾶσθαι ἐπ' αὐτοῖς. Διόπερ αὐτὸ παρήγαγε, καὶ ἔποιησεν ἐν τῷ μέσῳ· καὶ οὐ μέχρι τούτου μόνον τὸν λόγον κατέκλεισεν, ἀλλὰ καὶ περαιτέρω προάγει τὴν παραίνεσιν ταύτην, λέγων· «Καὶ ὅς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον
 5 ἐν τῷ ὄνομαί μου, ἐμὲ δέχεται». Οὐ γὰρ δὴ μόνον, φησὶν, ἐὰν αὐτοὶ τοιοῦτοι γένησθε, μισθὸν λήψεσθε μέγαν· ἀλλὰ καὶ ἑτέρους τοιούτους τιμήσητε δι' ἐμέ, καὶ τῆς εἰς ἐκείνους τιμῆς βασιλείαν ὑμῖν ὀρίζω τὴν ἀμοιβήν. Μᾶλλον δὲ τὸ πολλῶ μείζον τίθησιν, «ἐμὲ δέχεται», λέγων. Οὕτω μοι
 10 σφόδρα ποθεινὸν τὸ ταπεινὸν καὶ ἄπλασιον. Παιδίον γὰρ ἐνταῦθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς οὕτως ἀφελεῖς φησι καὶ ταπεινοὺς, καὶ ἀπερριμμένους παρὰ τοῖς πολλοῖς, καὶ εὐκαταφρονητοὺς.

Εἶτα εὐπαράδεκτον μείζονως ποιῶν τὸν λόγον, οὐκ ἀπὸ
 15 τῆς τιμῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς κολάσεως αὐτὸν συνίστησιν, ἐπάγων καὶ λέγων· «Καὶ ὅς ἐὰν σκανδαλίση ἓνα τῶν μικρῶν τούτων, συμφέρει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῆ μύλος ὀνικῶς εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῆ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης». Ὡσπερ γὰρ οἱ τούτους τιμῶντες,
 20 φησί, δι' ἐμέ, τὸν οὐρανὸν ἔχουσι, μᾶλλον δὲ τῆς βασιλείας αὐτῆς μείζω τιμὴν, οὕτω δὴ καὶ οἱ ἀτιμάζοντες (τοῦτο γὰρ ἐστὶ τὸ σκανδαλίσαι) τὴν ἐσχάτην δώσουσι δίκην. Εἰ δὲ σκάνδαλον τὴν ὕβριν καλεῖ, μὴ θαυμάσης· πολλοὶ γὰρ τῶν μικροψύχων οὐχ ὥς ἔτυχεν ἐκ τοῦ παροφθῆναι καὶ καθυ-
 25 βρισθῆναι ἐσκανδαλίσθησαν.

Ἐπειρῶν τοίνυν καὶ αὐξῶν τὸ ἔγκλημα, τὴν ἐξ αὐτοῦ τίθησι βλάβην. Καὶ οὐκέτι ἀπὸ τῶν αὐτῶν τὴν τιμωρίαν ἐμφαίνει, ἀλλ' ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν γνωρίμων τὸ ἀφόρητον

αὐτὰ καὶ δὲν ὑπερηφανεύεται δι' αὐτά. Ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τὸ ἐπῆρε καὶ τὸ ἔστησεν ἔμπροσθέν των, καὶ δὲν ἐτελείωσεν εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ τὸν λόγον του, ἀλλὰ καὶ ἐπεκτείνει ἀκόμη περισσότερο τὴν προτροπὴν αὐτὴν, λέγων· «Καὶ ἐκεῖνος ποῦ θὰ δεχθῆ ἔπ' ὀνόματί μου ἓνα τέτοιο παιδί, δέχεται ἐμένα». Διότι, λέγει, δὲν θὰ λάβετε μισθὸν μέγαλον ἐὰν μόνον γίνετε σεῖς ὡσὰν τὰ παιδιά, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἀκόμη τιμήσετε εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ ἄλλους ποῦ ὁμοιάζουν μὲ αὐτά, ὀρίζω διὰ τὴν τιμὴν πρὸς ἐκείνους ὡς ἀμοιβὴν σας τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Μᾶλλον δὲ θέτει τὸ πολὺ μεγαλύτερον, λέγων, «ἐμένα δέχεται». Τόσον πολὺ περιπόθητον μοῦ εἶναι τὸ ταπεινὸν καὶ τὸ ἀπροσποίητον. Παιδί δὲ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὀνομάζει τοὺς ἀνθρώπους ποῦ εἶναι ἔτσι ἀφελεῖς καὶ ταπεινοὶ καὶ θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ὡς περιφρονημένοι καὶ εὐκαταφρόνητοι.

Εἰς τὴν συνέχειαν κάμνων τὸν λόγον του περισσότερο εἰπαράδεκτον τοὺς συνιστᾶ αὐτὸν ὄχι μόνον ἐξ αἰτίας τῆς τιμῆς, ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς κολάσεως, προσθέτων εἰς τὰ προηγούμενα καὶ λέγων· «Καὶ ἐκεῖνος ποῦ θὰ σκανδαλίση ἓνα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς, συμφέρει εἰς αὐτὸν νὰ κρεμασθῆ εἰς τὸν λαιμὸν μυλόπετρα καὶ νὰ καταποντισθῆ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης». Διότι, λέγει, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποῦ τιμοῦν αὐτοὺς ἐξ αἰτίας μου ἔχουν ὡς ἀμοιβὴν τὸν οὐρανόν, μᾶλλον δὲ μεγαλυτέραν τιμὴν καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν βασιλείαν, ἔτσι λοιπὸν καὶ αὐτοὶ ποῦ περιφρονοῦν αὐτοὺς (αὐτὸ δηλαδὴ σημαίνει τὸ σκανδαλίσαι) θὰ ὑποστοῦν τὴν πῶ βαρεῖαν τιμωρίαν. Ἐὰν δὲ ὀνομάζη τὴν ὕβριν σκάνδαλον, μὴ θαυμάσης· διότι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μικροψύχους δὲν ἔσκανδαλίστησαν· τυχαῖα ἀπὸ τὸ ὅτι περιεφρονήθησαν καὶ ὕβρίσθησαν ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

Διεγείρων λοιπὸν αὐτοὺς καὶ αὐξάνων τὸ ἀμάρτημα, παρουσιάζει τὴν βλάβην ποῦ προέρχεται ἀπὸ αὐτό. Καὶ δὲν παρουσιάζει τὴν τιμωρίαν βάσει τῶν μελλοντικῶν γεγονότων, ἀλλὰ δεικνύει τὸ ἀνυπόφορον αὐτῆς ἀπὸ αὐτὰ ποῦ εἶ-

αὐτῆς ἐνδείκνυται. Ὅταν γὰρ μάλιστα καθάψασθαι βούληται τῶν παχυτέρων, αἰσθητὰ ἄγει παραδείγματα. Διὸ καὶ ἐνιαῦθα βουλόμενος δεῖξαι, διὸ πολλὴν ὑποσιήσονται τὴν τιμωρίαν, καὶ καθικέσθαι τῆς τῶν διαπιυόντων αὐτοὺς ἀπονοίας, αἰσθητὴν ἵνα κόλασιν καὶ μέσον ἤγαγε, τὴν τοῦ μύλου καὶ τοῦ καταπονισμοῦ. Καίτοιγε ἀκόλουθον τῷ προτέρῳ ἦν εἰπεῖν· Ὁ μὴ δεχόμενος ἕνα τῶν μικρῶν τούτων, ἐμὲ οὐ δέχεται· ὁ πάσης κολάσεως πικρότερον ἦν· ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν σφόδρα ἀναισθήτων καὶ παχυτάτων, καίτοι φοβερόν ὃν τοῦτο οὐχ οὔτω καθικνεῖτο, ἰθήσει μύλον καὶ καταπονισμόν. Καὶ οὐκ εἶπεν, διὸ μύλος κρεμασθήσεται εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ, ἀλλὰ, συμφέρει αὐτῷ τοῦτο ὑπομεῖναι, δεικνὺς διὸ ἕτερον τούτου χαλεπώτερον αὐτὸν ἀναμένει κακόν· εἰ δὲ τοῦτο ἀφόρητον, πολλῷ μᾶλλον ἐκεῖνο.

15 Εἶδες πῶς ἐκατέρωθεν φοβερὰν ἐποίησε τὴν ἀπειλήν, τῇ μὲν τοῦ γνωρίμου παραδείγματος συγκρίσει σαφεσιέραν αὐτὴν ποιῶν, τῇ δὲ ἐντεῦθεν ὑπεροχῇ πολλῷ μείζονα τῆς ὀρωμένης φανιάζεσθαι παρασκευάσας; Εἶδες πῶς πρόβριζον ἀνέσπασε τῆς ἀπονοίας τὸ φρόνημα; πῶς ἰάσατο τῆς
 20 κενοδοξίας τὸ ἔλκος; πῶς ἐπαίδευσε μηδαμοῦ τῶν πρωτείων ἐραῖν; πῶς ἔπεισε τοὺς ἐπιθυμοῦντας τῶν πρωτείων τὴν ἐοχάτην πανταχοῦ διώκειν ἰάξιν;

Οὐδὲν γὰρ ἀπονοίας χεῖρον. Αὕτη καὶ τῶν κατὰ φύσιν ἐξίστησι φρενῶν, καὶ μωρῶν ἐπιτίθησι δόξαν· μᾶλλον
 25 δὲ καὶ σφόδρα ἀνοήτους εἶναι ποιεῖ. Ὡσπερ γὰρ εἴ τις, τριπληγὺς ὢν, διάζοιτο εἶναι τῶν ὀρῶν ὑψηλότερος, ἢ καὶ

ναι γνωστὰ εἰς ἡμᾶς. Διότι ὅταν πρόκειται ὄλως ἰδιαίτερος νὰ ἐλέγξῃ τοὺς πνευματικὰ ἀτελεῖς, ἀναφέρει αἰσθητὰ παραδείγματα. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θέλων νὰ δείξῃ, ὅτι θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ τιμωρία πού θὰ ὑποστοῦν καὶ νὰ ἐλέγξῃ τὴν ἀνάρμοστον συμπεριφορὰν αὐτῶν πού περιφρονοῦν αὐτούς, ἀνέφερε κάποιαν αἰσθητὴν τιμωρίαν, τὴν μυλόπετραν καὶ τὸν καταποντισμόν. Μολονότι βέβαια θὰ ἦτο περισσότερο σύμφωνον πρὸς τὸ προηγούμενον ἐὰν ἔλεγεν· Ἐκεῖνος πού δὲν δέχεται κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς, δὲν δέχεται ἐμένα, πρᾶγμα πού ἦτο πικρότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην τιμωρίαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν ἀπὸ τοὺς πάρα πολὺ ἀναισθήτους καὶ ὑλόφρονας, μολονότι αὐτὸ ἦτο πολὺ φοβερόν καὶ δὲν τοὺς ἐτρόμαζε καθόλου, ἀναφέρει τὴν μυλόπετραν καὶ τὸν καταποντισμόν. Καὶ δὲν εἶπεν, ὅτι θὰ κρεμασθῇ μυλόπετρα εἰς τὸν λαιμόν του, ἀλλά, συμφέρει εἰς αὐτὸν νὰ ὑπομείνῃ αὐτό, δεικνύων ὅτι τὸν ἀναμένει ἄλλο κακὸν χειρότερον ἀπὸ αὐτό· ἐὰν αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορον, πολὺ περισσότερο θὰ εἶναι ἐκεῖνο.

Εἶδες πῶς καὶ μὲ τὰ δύο παραδείγματα ἀπέδειξε τὴν ἀπειλὴν φοβεράν, μὲ τὴν μὲν σύγκρισιν μὲ τὸ γνωστὸν παράδειγμα κατέστησεν αὐτὴν περισσότερο σαφῆ, μὲ τὴν δὲ ὑπεροχὴν αὐτῆς ἀπὸ τὴν ἐδῶ τιμωρίαν τοὺς προετοίμασε νὰ φαντάζωνται ὅτι ἡ μέλλουσα τιμωρία θὰ εἶναι πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν ἐδῶ τιμωρίαν; Εἶδες πῶς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν ρίζαν τοῦ τὸ φρόνημα τῆς ὑπερηφανείας; πῶς ἐθεράπευσε τὴν πληγὴν τῆς κενοδοξίας; πῶς τοὺς ἐδίδαξε νὰ μὴ ἐπιθυμοῦν εἰς καμμίαν περίπτωσιν τὰ πρωτεῖα; πῶς ἔπεισεν ἐκείνους πού ἐπιθυμοῦν τὰ πρωτεῖα νὰ ἐπιδιώκουν πάντοτε τὴν τελευταίαν θέσιν;

Τίποτε πράγματι δὲν εἶναι χειρότερον ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν. Αὐτὴ μᾶς κάνει παράφρονας καὶ μᾶς προσθέτει τὴν δόξαν τῶν ἀνοήτων· μᾶλλον δὲ μᾶς κάνει εἰς πολὺ μέγαλον βαθμόν ἀνοήτους. Διότι ὅπως ἀκιρβῶς, ἐὰν κάποιος, ἐνῶ εἶναι ὕψους τριῶν πήχεων, ἠγωνίζετο μὲ πείσμα νὰ

νομίζοι τοῦτο, καὶ ἀναιεῖνοι ἑαυτὸν ὡς ὑπερβαλλόμενος αὐ-
 τῶν τὰς κορυφάς, οὐδὲν ἕτερον ζητήσομεν δεῖγμα ἀνοίας·
 οὕτω καὶ διὰν ἄνθρωπον ἀπονενοημένον ἴδῃς, καὶ ἀπάντων
 βελτίονα ἑαυτὸν ἡγούμενον εἶναι, καὶ ὕβριν νομίζοντα τὸ
 5 μετὰ τῶν πολλῶν ζῆν, μὴ ζήτει λοιπὸν ἕτερον ἔλεγχον ἰ-
 δεῖν τῆς ἐκείνου παρανοίας. Τῶν γὰρ φύσει μωρῶν πολὺ
 καιταγελασιότερος οὖτος,, ὅσον καὶ ἐκὼν ταύτην δημιουργεῖ
 τὴν νόσον. Οὐ ταύτη δὲ μόνον ἄθλιος, ἀλλ' ὅτι καὶ ἀναλγή-
 τως εἰς αὐτὸ τῆς κακίας ἐμπίπτει τὸ βάραθρον. Πότε γὰρ
 10 ὁ τοιοῦτος ἐπιγνώσεται ἁμαρτίαν ὡς χροή; πότε αἰσθήσεται
 πλημμελῶν; Καὶ γὰρ ὡς ἀνδράποδον κακὸν καὶ αἰχμάλω-
 τον λαβὼν αὐτὸν ὁ διάβολος ἄπεισι, καὶ ἄγει καὶ φέρει,
 ραπίζων πάντοθεν καὶ μυρίαὶς περιβάλλων ὕβρεσιν. Εἰς
 τοσαύτην γὰρ αὐτοὺς ἄγει μωρίαν λοιπὸν, ὡς πείθειν καὶ
 15 κατὰ παίδων καὶ γυναικῶν μέγα φρονεῖν, καὶ κατὰ τῶν
 προγόνων τῶν οἰκείων. Ἐτέρους δὲ τοῦναντίον ἀπὸ τῆς τῶν
 προγόνων περιφανείας φουσᾶσαι παρασκευάζει· οὐ τί γέ-
 νοιτ' ἂν ἀνοησιότερον, διὰν ἀπὸ τῶν ἐναντίων ὁμοίως φλε-
 γμαίνωσιν, οἱ μὲν ἐπειδὴ εὐτελεῖς ἔσχον πατέρας καὶ πάπ-
 20 πους καὶ ἐπιπάππους, οἱ δὲ ἐπειδὴ λαμπροὺς καὶ περιφα-
 νεῖς; Πῶς οὖν ἂν τις ἐκατέρων ταπεινώσειε τὴν φλεγμο-
 νήν; Πρὸς μὲν ἐκείνους λέγων· Ἀνάβηθι περαιτέρω τῶν
 πάππων καὶ τῶν προπάππων, καὶ πολλοὺς ἴσως εὐρήσεις
 μαγείρους, καὶ ὀνηλάτας, καὶ καπήλους· πρὸς δὲ τούτους,
 25 τοὺς ἀπὸ τῆς εὐτελείας τῶν προγόνων φουσωμένους, τὸ ἐναν-

γίνῃ ὑψηλότερος ἀπὸ τὰ βουνά, ἢ καὶ ἐὰν εἶχε τὴν γνώμην ὅτι εἶναι ὑψηλότερος, καὶ ἐτέντωνε τὸν ἑαυτόν του ὥστε νὰ ξεπεράσῃ τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν, δὲν θὰ ζητήσωμεν ἄλλην ἀπόδειξιν τῆς παραφροσύνης του, ἔτσι καὶ ὅταν ἰδῆς ἄνθρωπον ὑπερήφανον καὶ ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτόν του ἀνώτερον ἀπὸ ὄλους καὶ νομίζει ὕβριν τὸ νὰ ζῆ μαζί μὲ τὸν κόσμον, μὴ ζητᾶς λοιπὸν νὰ ἰδῆς ἄλλην ἀπόδειξιν τῆς παραφροσύνης του. Διότι αὐτὸς εἶναι πολὺ περισσότερον ἄξιος χλευασμοῦ ἀπὸ τὸν ἐκ φύσεως ἀνόητον, καθ' ὅσον μὲ τὴν θέλησίν του δημιουργεῖ αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν. Καὶ δὲν εἶναι μόνον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἄθλιος, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ προχωρεῖ πρὸς αὐτὸ τὸ βάραθρον τῆς κακίας μὲ πλήρη ἀναισθησίαν. Πότε λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ τοῦ εἴδους θὰ λάβῃ συναίσθησιν τῆς ἁμαρτίας του ὅπως πρέπει; πότε θὰ συναισθανθῆ ὅτι ἁμαρτάνει; Καθ' ὅσον αὐτὸν τὸν ἔχει λάβει ὁ διάβολος ὡσὰν ἀνδράποδον καὶ τὸν σύρει μαζί του καὶ τὸν ὀδηγεῖ καὶ τὸν φέρνει, φέρων ἐναντίον του κτυπήματα ἀπὸ παντοῦ καὶ τὸν περιβάλλει μὲ ἀπείρους προσβολάς. Εἰς τόσον μεγάλην λοιπὸν μωρίαν τοὺς ὀδηγεῖ, ὥστε τοὺς πείθει νὰ ὑπερηφανεύωνται καὶ διὰ τὰ παιδιά των, τὰς γυναῖκας των καὶ διὰ τοὺς προγόνους των. Ἄλλους πάλιν ἀντιθέτως τοὺς κάνει νὰ ὑπερηφανεύωνται καὶ ἐξ αἰτίας τῆς λαμπρότητος τῶν προγόνων των· τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἀνοητότερον ἀπὸ αὐτό, ὅταν καθ' ὅμοιον τρόπον φουντώνῃ τὸ πάθος των καὶ ἀπὸ τὰ ἀντίθετα, οἱ μὲν ἐπειδὴ συνέβη νὰ εἶχον ἀσημάντους γονεῖς καὶ πάμπους καὶ προπάπους, οἱ δὲ ἐπειδὴ εἶχον λαμπροὺς καὶ σπουδαίους; Πῶς λοιπὸν θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ μειώσῃ τὴν ἔξαψιν τοῦ πάθους καὶ τῶν δύο; Πρὸς τοὺς μὲν πρώτους μὲ τὸ νὰ λέγῃ· Ἀνέβα πρὸ ἐπάνω ἀπὸ τοὺς πάμπους καὶ τοὺς προπάπους καὶ θὰ εὔρης ἐνδεχομένως πολλοὺς μαγεῖρους, ὀδηγοὺς ὄνων καὶ καπήλους· πρὸς αὐτοὺς δέ, ποὺ ὑπερηφανεύονται ἐξ αἰτίας τῆς εὐτελείας τῶν προγόνων των, μὲ τὸ νὰ λέγῃ τὸ ἀντίθετον, ὅτι δηλαδὴ καὶ σὺ πάλιν ἐὰν προχωρήσῃς πρὸ ἐπάνω

τίον πάλιν, ὅτι καὶ σὺ πάλιν ἀνωτέρω προελθὼν τῶν προ-
γόνων, ὄφει πολλῶ σου λαμπροτέρους πολλούς.

4. "Οτι γὰρ τοῦτον ἔχει τὸν δρόμον ἢ φύσις, φέρε καὶ
ἀπὸ τῶν Γραφῶν ὑμῖν ἀποδείξω. Ὁ Σολομῶν υἱὸς βασι-
5 λέως ἦν, καὶ βασιλέως λαμπροῦ· ἀλλ' ὁ τοῦτου πατήρ τῶν
εὐτελῶν καὶ ἀσήμεν, καὶ ὁ πρὸς μητρὸς δὲ πάππος ὁμοίως·
οὐδὲ γὰρ ἂν ψιλῶ σιραιώτη τὴν θυγατέρα ἐξέδωκεν. Εἰ
δὲ ἀναβαίης ἀνωτέρω πάλιν ἀπὸ τῶν εὐτελῶν τούτων, λαμ-
πρότερον ὄφει τὸ γένος καὶ βασιλικώτερον. Οὕτω καὶ ἐπὶ
10 τοῦ Σαούλ οὕτω καὶ ἐπὶ πολλῶν ἑτέρων εὗροι τις ἂν τοῦτο
συμβαῖνον.

Μὴ δὴ μέγα φρονῶμεν ἐντιεῦθεν. Τί γάρ ἐστι γένος; εἰ-
πέ μοι. Οὐδέν, ἀλλ' ἢ ὄνομα μόνον πράγματις ἔρημον· καὶ
τοῦτο εἴσεσθε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐπειδὴ δὲ οὕτω
15 πάρεσιν ἐκείνη, φέρε καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων ὑμᾶς πείσω-
μεν, ὅτι οὐδεμία ἐντιεῦθεν ὑπεροχῆ. Καὶ γὰρ κἂν πόλεμος
καταλάβῃ κἂν λιμὸς κἂν ἕτερον ὀτιοῦν, πάντα ἐλέγχεται
ταῦτα τὰ τῆς εὐγενείας φροσήματα· κἂν νόσος ἐπέλθῃ, κἂν
λοιμὸς, οὐκ οἶδε διαγῶναι τὸν πλούσιον καὶ τὸν πένητα,
20 τὸν ἔνδοξον καὶ τὸν ἄδοξον, τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν οὐ τοιοῦτον·
οὔτε ὁ θάνατος, οὔτε αἱ λοιπαὶ τῶν πραγμάτων μεταβολαί,
ἀλλ' ὁμοίως πᾶσι πάντα ἐπανίσταται· καὶ εἰ δεῖ τι καὶ
θαυμασιὸν εἰπεῖν, τοῖς πλουτοῦσι μᾶλλον. Ὅσοι γὰρ ἀμε-
λείηται τούτων εἰσὶ, τοσοῦτοι μᾶλλον ἀλόγως ἀπόλλυνται.
25 Καὶ ὁ φόβος δὲ παρὰ τοῖς πλουτοῦσι μείζων. Καὶ γὰρ ἄρ-

14. Δηλαδή ὁ Ἰεσσαί, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐγγονὸς τοῦ Βοὸζ καὶ τῆς Ρούθ, πατὴρ δὲ τοῦ Δαυὶδ.

15. Σαούλ· πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων, ἦτο δὲ υἱὸς τοῦ Κίς (Α' Βασ. 15, 1).

ἀπὸ τοὺς προγόνους σου, θὰ ἰδῆς πολλοὺς πολὺ πῖθ λαμπροτέρους ἀπὸ ἑσένα.

4. Τὸ ὅτι λοιπὸν ἔτσι συμβαίνει ν' ἀκολουθοῦν αὐτὴν τὴν φυσικὴν πορείαν τὰ πράγματα, ἐμπρὸς νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω καὶ ἀπὸ τὰς Γραφάς. Ὁ Σολομῶν ἦτο υἱὸς βασιλέως καὶ μάλιστα βασιλέως ἐνδόξου, ὁ πατέρας αὐτοῦ¹⁴ ὅμως ἦτο ἀπὸ τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀσημάντους, ὁμοίως δὲ καὶ ὁ πάππος του ἀπὸ τὴν μητέρα του· ἄλλωστε δὲν θὰ ἔδιδε τὴν θυγατέρα του εἰς ἓνα ἀπλὸν στρατιώτην. Ἐὰν δὲ ἤθελες ἀναβῆ πάλιν ὑψηλότερα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς εὐτελεῖς προγόνους του θὰ ἔβλεπες τὸ γένος του λαμπρότερον καὶ βασιλικώτερον. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ εὔρισκε κανεὶς νὰ συμβαίῃ αὐτὸ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Σαοῦλ¹⁵ καὶ εἰς τὰς περιπτώσεις πολλῶν ἄλλων.

Ἄς μὴ μεγαλοφρονῶμεν λοιπὸν ἐξ αἰτίας αὐτῶν. Διότι εἶπέ μου· τί εἶναι τὸ γένος; Ἀπολύτως τίποτε, ἀλλ' ἀπλῶς ὄνομα μόνον χωρὶς καμμίαν ἀξίαν· καὶ αὐτὸ θὰ τὸ γνωρίσετε κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤλθεν ἀκόμη ἐκείνη, ἐμπρὸς νὰ σᾶς παρουσιάσω πειστικὰ παραδείγματα καὶ ἀπὸ αὐτὰ πού συμβαίνουν σήμερα, ὅτι ἀπὸ αὐτὸ δὲν προέρχεται καμμία ὑπεροχή. Καθ' ὅσον ἐὰν συμβῆ νὰ γίνῃ πόλεμος ἢ νὰ πέσῃ πείνα ἢ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, καταργεῖται αὐτὴ ἢ ὑπερηφάνεια διὰ τὴν εὐγενικὴν καταγωγὴν· καὶ ἐὰν ἔλθῃ ἀσθένεια ἢ λοιμώδης νόσος δὲν γνωρίζει νὰ διακρίνῃ τὸν πλούσιον καὶ τὸν πτωχόν, τὸν ἐνδοξον καὶ τὸν ἄδοξον, τὸν εὐγενῆ καὶ τὸν μὴ εὐγενῆ· οὔτε ὁ θάνατος, οὔτε αἱ ὑπόλοιπαι μεταβολαὶ τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ὅλα ἐπαναστατοῦν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐναντίον ὅλων· καὶ ἐὰν χρειάζεται νὰ εἰποῦμεν καὶ κάτι τὸ θαυμαστόν, ἐπαναστατοῦν πολὺ περισσότερον ἐναντίον τῶν πλουσίων. Διότι ὅσον περισσότερον ἀπροετοίμαστοι εἶναι δι' αὐτά, τόσον περισσότερον ὀδηγοῦνται εἰς τὴν ἀπώλειαν ὅταν περιπέσουν εἰς παρομοίας καταστάσεις. Ἀλλὰ καὶ ὁ φόβος εἶναι μεγαλύτερος εἰς τοὺς πλουσίους. Καθ' ὅσον αὐτοὶ τρέμουν πολὺ περισσότερον τοὺς

χοντας οὔτιοι μάλιστα τρέμουσι, καὶ τοὺς δῆμους τῶν ἀρχόντων οὐκ ἔλαιον, ἀλλὰ καὶ πολλῶ πλέον· πολλὰς γοῦν οἰκίας τοιαύτας ὁμοίως καὶ δῆμων θυμὸς καὶ ἀρχόντων ἀνέτρεψεν ἀπειλή. Ὁ δὲ πένης ἐκατέρων τούτων τῶν κυμάτων
5 ἀπήλλακται.

Ὡστε ταύτην ἀφείς τὴν εὐγένειαν, εἰ βούλει μοι δεῖξαι ὅτι εὐγενὴς εἶ, δεῖξον τῆς ψυχῆς τὴν ἐλευθερίαν, οἷαν εἶχεν ὁ μακάριος ἐκεῖνος, καὶ ταῦτα πένης ὦν, ὁ λέγων τῷ Ἡρώδῃ «Οὐκ ἔξεσί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ
10 ἀδελφοῦ σου»· οἷαν ἐκέκτητο ὁ πρὸ ἐκείνου τοιοῦτος καὶ μετ' ἐκεῖνον τοιοῦτος, ὁ λέγων τῷ Ἀχαάβ· «Οὐ διαστρέφω ἐγὼ τὸν Ἰσραήλ, ἀλλ' ἢ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρὸς σου»· οἷαν εἶχον οἱ προφῆται, οἷαν οἱ ἀπόστολοι πάντες. Ἄλλ' οὐχ αἱ τῶν πλούτῳ δουλεύοντων ψυχαὶ τοιαῦται, ἀλλ' ὥσπερ οἱ ὑπὸ
15 μυρίους ὄντες παιδαγωγοὺς καὶ δημίους, οὕτως οὐδὲ ἐπαῖραι τὸ ὄμμα τολμῶσι, καὶ ὑπὲρ ἀρειῆς παρρησιάσασθαι. Ὁ γὰρ τῶν χρημάτων ἔρως καὶ ὁ τῆς δόξης καὶ ὁ τῶν ἄλλων πραγμάτων, φοβερὸν εἰς αὐτοὺς βλέποντες, δουλοπρεπεῖς ποιοῦσι καὶ κόλακας. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἐλευθερίαν ἀναιρεῖ,
20 ὥς τὸ βιωτικοῖς ἐμπεπλέχθαι πράγμασι, καὶ τὰ δοκοῦντα εἶναι λαμπρὰ περιβεβληθῆσαι. Οὐδὲ γὰρ ἓνα δεσπότην καὶ δύο καὶ τρεῖς, ἀλλὰ μυρίους ὁ τοιοῦτος ἔχει. Καὶ εἰ βούλεσθε καὶ ἀριθμῆσαι τούτους, παραγάγωμεν ἓνα τινὰ τῶν εὐδοκιμούντων ἐν βασιλείοις, καὶ ἔσιω αὐτῷ καὶ χρήματα πάμ-
25 πολλα καὶ δυναστεία μεγάλη καὶ πατρὶς ὑπερέχουσα καὶ προγόνων περιφάνεια καὶ ἀποβλεπέσθω παρὰ πάντων. Ἴδωμεν τοίνυν εἰ μὴ οὐτός ἐστιν ὁ πάντων δουλικώτερος·

16. Δηλαδή ὁ Ἰωάννης.

17. Μάρκ. 6, 18.

18. Γ' Βασ. 18, 18.

ἄρχοντας, καὶ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ ὄχι ὀλιγώτερον ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας, ἀλλὰ καὶ πολὺ περισσότερον· πράγματι λοιπὸν πολλὰς πλουσίας οἰκίας τὰς κατέστρεψε καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ θυμὸς τοῦ λαοῦ καὶ ἡ ἀπειλὴ τῶν ἀρχόντων. Ἐνῶ ὁ πτωχὸς εἶναι ἀπηλλαγμένος καὶ ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ κύματα.

Ἔτσι λοιπὸν ἀφοῦ ἀφήσῃς κατὰ μέρος αὐτὴν τὴν εὐγένειαν, ἐὰν θέλῃς νὰ μοῦ δείξῃς ὅτι εἶσαι εὐγενής, δείξε τὴν ἐλευθερίαν τῆς ψυχῆς, αὐτὴν ποὺ εἶχεν ὁ μακάριος ἐκεῖνος¹⁶, καὶ αὐτὸ παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἦτο πτωχός, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν εἰς τὸν Ἡρώδη· «Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ σου»¹⁷. αὐτὴν ποὺ εἶχεν ἐκεῖνος ποὺ ἔζησε πρὶν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην καὶ ἦτο μακάριος πρὶν ἀπὸ αὐτὸν ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν εἰς τὸ Ἀχαάβ· «Δὲν διαφθείρω ἐγὼ τὸν Ἰσραήλ, ἀλλὰ σὺ καὶ ὁ οἶκος τοῦ πατρός σου»¹⁸. αὐτὴν ποὺ εἶχον οἱ προφῆται, αὐτὴν ποὺ εἶχον ὅλοι οἱ ἀπόστολοι. Δὲν εἶναι ὅμως παρόμοιαι αἱ ψυχαὶ ἐκείνων ποὺ εἶναι δοῦλοι τοῦ πλούτου, ἀλλ' ὡσὰν νὰ εὐρίσκωνται ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν ἀπείρων παιδαγωγῶν καὶ δημίων, δὲν τολμοῦν νὰ σηκώσουν τὸ βλέμμα των καὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν μὲ θάρρος τὴν ἀρετὴν. Διότι ὁ ἔρως τῶν χρημάτων καὶ τῆς δόξης καὶ τῶν ἄλλων πραγμάτων, βλέποντες εἰς αὐτὰ κάτι τὸ φοβερόν, τοὺς κάνουν δουλοπρεπεῖς καὶ κόλακας. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν βλάπτει τὴν ἐλευθερίαν τόσο, ὅσον τὸ νὰ περιπλακῇ κανεὶς εἰς τὰ βιωτικὰ πράγματα καὶ νὰ ἐνδυθῇ ἐκεῖνα ποὺ φαίνονται ὅτι εἶναι λαμπρά. Διότι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἓνα κύριον καὶ δύο καὶ τρεῖς, ἀλλ' ἀπείρους τὸν ἀριθμόν. Καὶ ἐὰν θέλετε καὶ νὰ σᾶς τοὺς ἀρίθμησῶ ἃς πάρωμεν ὡς παράδειγμα ἓνα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κατέχουν ἐξέχουσας θέσιν εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα καὶ ἔστω ὅτι ἔχει καὶ πάρα πολλὰ χρήματα καὶ ἐξουσίαν μεγάλην καὶ κατάγεται ἀπὸ ἔνδοξον πατρίδα καὶ λαμπροὺς προγόνους καὶ ἔστω ὅτι θαυμάζεται ἀπὸ ὅλους. Ἄς ἐξετάσωμεν λοιπὸν μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ πῶς δοῦλος ἀπὸ ὅλους. Καὶ ἃς τοποθετήσωμεν ἀπέναντί του, ὄχι ἀπλῶς

καὶ ἀντιστήσωμεν αὐτῷ, μὴ δοῦλον ἀπλῶς, ἀλλὰ δοῦλον
 δούλου· πολλοὶ γὰρ καὶ οἰκέται δούλους ἔχουσιν.

Οὗτος μὲν οὖν ὁ δοῦλος τοῦ δούλου ἕνα ἔχει δεσπότην.
 Τί γάρ, εἰ καὶ μὴ ἐλεύθερον; ἀλλ' ἕνα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνῳ
 5 δοκοῦν μόνον ὄρα. Καὶ γὰρ ὁ τοῦτου δεσπότης αὐτοῦ δοκῆ
 κραιεῖν, ἀλλὰ τέως ἐνὶ μόνῳ πείθεται· καὶ τὰ πρὸς ἐκεῖνον
 αὐτῷ καλῶς ἔχη, ἐν ἀδείᾳ τὸν ἅπαντα καθεδεῖται βίον. Οὗ-
 τος δὲ οὐχ ἕνα καὶ δύο μόνον, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ χαλεπωτέ-
 ρους ἔχει δεσπότας. Καὶ πρῶτον αὐτὸν τὸν βασιλεύοντα με-
 10 ριμῆ. Οὐκ ἔστι δὲ ἴσον εὐτιελῆ δεσπότην ἔχειν, καὶ βασι-
 λέα ὑπὸ πολλῶν τὰ ὄντα διαθρολλούμενον, καὶ νῦν μὲν τού-
 των, νῦν δὲ ἐκείνων γινόμενον. Οὗτος καὶ μηδὲν ἑαυτῷ
 ταιτιομένους καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλὰ καὶ
 οὗτος, φησί, τὸν δεσπότην.

15 Καὶ ποῦ ἴσον ἕνα καὶ πολλοὺς ἔχειν τοὺς δεδιτιομένους
 αὐτόν; Μᾶλλον δὲ εἴ τις ἀκριβῶς ἐξετάσειεν, οὐδὲ ἕνα εὐ-
 ρήσει. Πῶς καὶ τίνι τρόπῳ; Ἐκεῖνος δὲ οὐδένα ἔχει τὸν
 ἐπιθυμοῦντα αὐτόν ἐκβαλεῖν τῆς δουλείας ταύτης καὶ εἰσα-
 γαγεῖν ἑαυτόν, ὅθεν οὐδὲ τὸν ἐπιβουλεύοντα ἐν τούτοις ἔχει,
 20 οὔτιοι δὲ οὐδὲ ἐτέραν σπουδὴν ἔχουσιν, ἀλλ' ἢ τὸ διασαλεῦ-
 σαι τὸν εὐδοκιμώτερον καὶ μᾶλλον ἀγαπώμενον παρὰ τῷ
 κραιτοῦντι. Διὸ καὶ πάντας ἀνάγκη κολακεύειν, τοὺς μείζους,
 τοὺς ὁμοίτους, τοὺς φίλους. Ἐνθα γὰρ βασκανία καὶ δό-
 ξης ἕως, οὐδὲ φιλίας εἰλικρινοῦς ἐστὶν ἰσχύς. Ὡσπερ

κάποιον δοῦλον, ἀλλὰ τὸν δοῦλον κάποιου δούλου, καθ' ὅσον καὶ πολλοὶ δοῦλοι ἔχουν δούλους.

Ὁ μὲν λιπὸν δοῦλος τοῦ δούλου ἔχει ἓνα κύριον. Τί σημασία ἔχει καὶ ἂν δὲν εἶναι ἐλεύθερος; ἀλλ' ὅμως ἔχει ἓνα κύριον καὶ ἔχει ἐστραμμένον τὸ βλέμμα του μόνον πρὸς τὰς ἀποφάσεις αὐτοῦ. Καὶ ἂν βέβαια φαίνεται ὅτι εὐρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐκτελεῖ τὰς ἐντολὰς ἐνὸς μόνου κυρίου, καὶ ἂν συμβαίῃ ἢ συμπεριφορά του πρὸς ἐκεῖνον νὰ εἶναι ἢ πρέπουσα, περνᾷ ὅλην τὴν ζωὴν του ἐν ἀπολύτῳ ἀσφαλείᾳ. Αὐτὸς ὅμως δὲν ἔχει ἓνα καὶ δύο μόνον κυρίους, ἀλλὰ πολλοὺς καὶ φοβερωτέρους. Καὶ πρῶτον φροντίζει δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν βασιλέα. Δὲν εἶναι δὲ τὸ ἴδιον πρᾶγμα νὰ ἔχη κανεὶς ἀσήμαντον κύριον, καὶ βασιλέα εἰς τὰ αὐτιά τοῦ ὁποίου φθάνουν τόσαι φωναί, καὶ ἄλλοτε μὲν ἐκπληροῖ τὰ αἰτήματα ἐκείνων, ἄλλοτε δὲ τῶν ἄλλων. Αὐτὸς καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἔχη συνείδησιν τίποτε ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν, ὅλους τοὺς ὑποπεύεται, καὶ αὐτοὺς πού ὑπηρετοῦν μαζί του εἰς τὸν στρατόν, καὶ αὐτοὺς πού εὐρίσκονται ὑπὸ τὰς διαταγὰς του καὶ τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος, λέγει, ὑποπεύεται τὸν κύριόν του.

Καὶ πῶς εἶναι τὸ ἴδιον τὸ νὰ ἔχη κανεὶς ἓνα κύριον καὶ πολλοὺς καὶ τοὺς ὁποίους φοβεῖται; Μᾶλλον δὲ ἐὰν κανεὶς ἤθελεν ἐξετάσει μὲ ἀκρίβειαν τὸ πρᾶγμα θὰ εὔρη νὰ μὴ ἔχη κανένα κύριον; Πῶς δὲ καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Ἐκεῖνος μὲν δὲν ἔχει κανένα πού νὰ θέλῃ νὰ τὸν ἐκδιώξῃ ἀπὸ τὴν δουλείαν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος, καὶ ἐπομένως δὲν ἔχει καὶ κανένα πού νὰ τὸν ἐπιβουλεύεται, ἐνῶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἄλλην φροντίδα, παρὰ μόνον πῶς νὰ κλονίσουν ἐκεῖνον πού κατέχει ἐξέχουσας θέσιν καὶ ἀγαπᾶται περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνον πού ἄρχει. Διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἀναγκασμένοι ὅλους νὰ τοὺς κολακεύουν, τοὺς ἀνωτέρους των, τοὺς ἰσοτίμους των, τοὺς φίλους των. Καθ' ὅσον ὅπου ὑπάρχει φθόνος καὶ ἔρωσ δόξης, δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ἢ

γὰρ οἱ ὁμότεχνοι φιλεῖν ἀλλήλους οὐκ ἂν δύναιντο ἀκριβῶς
καὶ γνησίως, οὕτω καὶ οἱ ὁμότιμοι καὶ τῶν αὐτῶν ἐρῶντες
ἐν τοῖς θιωτικοῖς. Ὅθεν καὶ ὁ πόλεμος ἔνδον πολὺς. Εἶδες
δεσποτῶν ἔσμον καὶ δεσποτῶν χαλεπῶν; Βούλει καὶ ἕτερον
5 ἐπιδείξω τούτου χαλεπώτερον; Οἱ μετ' αὐτὸν ἅπαντες πρὸ
αὐτοῦ γενέσθαι σπεύδουσιν, οἱ πρὸ αὐτοῦ κωλύσαι γενέσθαι
πλησίον καὶ παραδραμεῖν.

5. Ἄλλ' ὡς τοῦ θαύματος· ἐγὼ μὲν ὑπεσχόμεν δεσπότης
δειξαι, ὁ δὲ λόγος ἡμῖν προϊὼν καὶ ἀγωνιζόμενος πλέον
10 τῆς ὑποσχέσεως ἐποίησε, πολεμίους ἀντὶ δεσποτῶν δείξας,
μᾶλλον δὲ καὶ πολεμίους καὶ δεσπότης τοὺς αὐτοὺς. Θερα-
πεύονται μὲν γὰρ ὡς δεσπότης, φοβεροὶ δὲ εἶσιν ὡς πολέ-
μιοι καὶ ἐπιβουλεύουσιν ὡς ἐχθροί. Ὅταν οὖν τις τοὺς αὐ-
τοὺς καὶ κυρίους ἔχη καὶ ἐχθρούς, τί ταύτης τῆς συμφορᾶς
15 χεῖρον γένοιτ' ἄν; Ὁ μὲν δοῦλος, κἂν ἐπιτάτῃται, ἀλλ' ὁ-
μως ἐπιμελείας ἀπολαύει παρὰ τῶν κελευόντων καὶ εὐνοί-
ας, οὗτοι δὲ καὶ ἐπιτάττονται καὶ πολεμοῦνται καὶ κατ' ἀλ-
λήλων ἐσιτήκασιν καὶ ἰσοσύτῳ τῶν ἐν ταῖς μάχαις χαλεπώ-
τερον, δοφ καὶ λάθρα κεντιοῦσι, καὶ ἐν προσωπεῖω φίλων
20 τὰ τῶν ἐχθρῶν διατιθέασιν, καὶ ἐκ τῆς ἐτέρων πολλάκις
εὐδοκιμοῦσι συμφορᾶς.

Ἄλλ' οὐ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα· ἀλλὰ κἂν πράξῃ κακῶς ἕ-
τερος, πολλοὶ οἱ συναλγοῦντες· κἂν εὐδοκιμῇ, πολλοὶ οἱ συν-
ηθόμενοι. Ἄλλ' οὐχ ὁ ἀπόσιλος· «Εἴτε γὰρ πάσχει», φησὶν,
25 «ἐν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται ἐν μέ-

δύναμις τῆς εἰλικρινοῦς φιλίας. Διότι ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ποὺ ἀσκοῦν τὴν ἰδίαν τέχνην δὲν θὰ ἦτο δυνατόν ν' ἀγαπηθοῦν μεταξύ των πραγματικὰ καὶ ἀληθινά, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ποὺ εἶναι ἰσότιμοι καὶ ἐπιδιώκουν τὰ ἴδια κοσμικὰ πράγματα. Ἐπομένως καὶ ὁ πόλεμος μεταξύ αὐτῶν εἶναι μεγάλος. Εἶδες πλῆθος κυρίων καὶ μάλιστα κυρίων φοβερῶν; Θέλεις νὰ σοῦ δείξω καὶ ἄλλον κύριον φοβερώτερον ἀπὸ αὐτόν; "Ολοὶ οἱ κατώτεροί του προσπαθοῦν νὰ γίνουν ἀνώτεροί του καὶ αὐτοὶ ποὺ κατέχουν ἀνωτέραν θέσιν προσπαθοῦν νὰ τὸν ἐμποδίσουν νὰ φθάσῃ πλησίον των καὶ νὰ τοὺς ξεπεράσῃ.

5. Ἄλλ' ὡ τοῦ θαύματος· ἐγὼ μὲν ὑπεσχέθην νὰ σᾶς δείξω κυρίους, ἀλλ' ὁ λόγος προχωρῶν καὶ παρουσιάζων διάφορα ἐπιχειρήματα ἔφθασε πέρα ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν καὶ ἀπέδειξεν ἐχθροὺς ἀντὶ κυρίως ἢ καλύτερα ἀπέδειξεν ὅτι οἱ ἴδιοι εἶναι καὶ ἐχθροὶ καὶ κύριοι. Διότι ὑπηρετοῦνται μὲν ὡς κύριοι, ἀλλ' εἶναι φοβεροὶ ὡς ἀντίπαλοι καὶ ἐπιβουλεύονται τοὺς ἄλλους ὡσὰν ἐχθροί. "Όταν λοιπὸν κάποιος ἔχη τοὺς ἰδίους καὶ κυρίους καὶ ἐχθρούς, τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ φοβερώτερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν συμφορὰν; Ὁ μὲν δούλος καὶ ἂν διατάσσεται, ἀλλ' ὅμως δέχεται τὴν φροντίδα ἐκ μέρους ἐκείνων ποὺ τὸν διατάσσουν καθὼς καὶ τὴν εὐνοίαν των, ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ διατάσσονται καὶ πολεμοῦνται καὶ εἶναι ἀντίπαλοι μεταξύ των· καὶ εἶναι κατὰ πολὺ φοβερώτεροι ὡς πρὸς αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν εἰς τὰς μάχας, καθ' ὅσον καὶ ὑπουλα πληγώνουν καὶ φέροντες τὸ προσωπεῖον τῶν φίλων προξενοῦν αὐτὰ ποὺ διαπράττουν οἱ ἐχθροὶ καὶ πολλὰς φορὰς προκόπτουν ἀπὸ τὴν συμφορὰν τῶν ἄλλων.

Ἄλλὰ τὰ ἰδικὰ μας δὲν συμβαίνουν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλ' ἐὰν συμβῆ κάποιος νὰ ὑποπέσῃ εἰς δυστυχίαν, ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ τὸν συλλυποῦνται, ἐὰν δὲ προκόπη, ὑπάρχουν πολλοὶ ποὺ χαίρονται μαζί του. Οὔτε ἡ παραγγελία τοῦ ἀποστόλου εἶναι παρομοία· διότι λέγει· «Ἐὰν ἓνα μέλος πάσχη, πάσχουν μαζί με αὐτὸ ὅλα τὰ μέλη· ἐὰν ἓνα μέλος δοξάζεται, χαίρονται μαζί με αὐτὸ ὅλα τὰ μέλη»¹⁹.

- λος, συγκαίρει πάντα τὰ μέλη». Καὶ νῦν μὲν ἔλεγεν ὁ ταῦτα παραινῶν· «Τίς μου ἔστιν ἢ ἐλπίς ἢ χαρά, ἢ οὐχὶ καὶ ὑμεῖς;»· νῦν δέ, «Ὅτι νῦν ζῶμεν, ἐὰν ὑμεῖς σιήκητε ἐν Κυρίῳ»· νῦν δέ, «Ἐκ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ὁ ἔγγραφα ὑμῖν», καί, «Τίς ἀσθενεῖ καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;». Τίνος οὖν ἕνεκεν ἔτι τῆς ζάλης ἀνεχόμεθα, καὶ τῶν κυμάτων τῶν ἔξωθεν, καὶ οὐ τρέχομεν ἐπὶ τὸν εὐδίων λιμένα τοῦτον, καὶ τὰ ὀνόματα ἀφέντες τῶν ἀγαθῶν, ἐπὶ τὰ πράγματα βαδίζομεν αὐτά;
- 10 Δόξα γὰρ καὶ δυναστεία καὶ πλοῦτος καὶ εὐδοκίμησις καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ὀνόματα παρ' ἐκείνοις, παρὰ δὲ ἡμῖν πράγματα· ὥσπερ οὖν τὰ λυπηρά, θάνατος καὶ ἀτιμία καὶ πενία καὶ ὅσα τοιαῦτα, ὀνόματα μὲν παρ' ἡμῖν, πράγματα δὲ παρ' ἐκείνοις.
- 15 Καὶ εἰ θούλει, τὴν δόξαν πρῶτον εἰς μέσον ἀγάγωμεν, τὴν παρ' ἐκείνοις πᾶσιν ἐπέρασιον καὶ ποθεινὴν. Καὶ οὐ λέγω, διὲ ὀλιγοχρόνιος, οὐδ' διὲ ταχέως σβέννυται· ἀλλ' διὲ ἀνθεῖ, τίτιε μοι δεῖξον αὐτόν. Μὴ περιέλῃς τῆς πόρνης τὰ ἐπιτίμματα καὶ τὰς ὑπογραφάς, ἀλλὰ κεκαλλώπισμένην εἰς
- 20 μέσον ἄγε καὶ ἐπίδειξον ἡμῖν, ἵνα τίτιε αὐτῆς ἐλέγξω τὸ δυσευδές. Οὐκοῦν τὸ σχῆμα πάντως ἔρεῖς, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ραβδούχων, καὶ τοῦ κήρυκος τὴν φωνήν, καὶ τῶν δήμων τὴν ὑπακοήν, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν σιγὴν, καὶ τὸ τύπτεσθαι τοὺς ἀπαντιῶντας ἀπαντας, καὶ τὸ ὑπὸ πάντων περι-
- 25 βλέπεσθαι. Οὐχὶ ταῦτά ἐστι τὰ λαμπρά; Φέρε οὖν, ἐξειάσωμεν εἰ μὴ περιττὰ ταῦτα, καὶ ὑπόληψις μόνον ἀνόνητος.
- Τί γὰρ ἐκεῖνος ἀπὸ τούτων βελτίων γίνεται, ἢ τὸ σῶμα, ἢ τὴν ψυχὴν; Τοῦτο γὰρ ἄνθρωπος. Ἐρα ὑψηλότερος ἔσται

20. Α' Θεσ. 2, 19.

21. Α' Θεσ. 3, 8.

22. Β' Κορ. 2, 4.

23. Β' Κορ. 11, 29.

Καὶ ἄλλοτε μὲν ἔλεγεν αὐτὸς ποὺ ἔδιδεν αὐτὰς τὰς παραινέσεις· «Ποῖος ἄλλος εἶναι ἢ ἐλπίς μου ἢ ἡ χαρά μου, ἐὰν δὲν εἴσθε σεῖς;»²⁰, ἄλλοτε δέ· «Διότι τώρα ζῶμεν, ἐὰν μένετε σταθεροὶ εἰς τὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ Κυρίου»²¹. ἄλλοτε πάλιν· «Σᾶς ἔγραψα ἐξ αἰτίας τῆς μεγάλης θλίψεως καὶ τῆς στενοχωρίας τῆς καρδίας μου»²², καί, «Ποῖος ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἀσθενῶ καὶ ἐγώ; ποῖος σκανδαλίζεται καὶ δὲν κατακαίγομαι ἐγὼ ἀπὸ τὴν θλίψιν;»²³. Πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν ἀνεχόμεθα ἀκόμη τὴν ζάλην καὶ τὰ κύματα τῶν κοσμικῶν ὑποθέσεων καὶ δὲν τρέχομεν πρὸς τὸν γαλήνιον αὐτὸν λιμένα, καὶ δὲν βαδίζομεν πρὸς τὰ πραγματικὰ ἀγαθὰ, ἀφοῦ ἐγκαταλείψομεν τὰ φαινομενικὰ ἀγαθὰ; Διότι ἡ δόξα, ἡ ἐξουσία, ὁ πλοῦτος, ἡ προκοπὴ καὶ ὅλα τὰ παρόμοια, εἰς ἐκείνους ὑπάρχουν μόνον κατ' ὄνομα, εἰς ἡμᾶς ὅμως εἶναι πραγματικὰ ἀγαθὰ· ὅπως ἀκριβῶς βέβαια τὰ λυπηρά, θάνατος, ἀτιμία καὶ πτώχεια καὶ ὅλα τὰ παρόμοια, εἰς ἡμᾶς μὲν θεωροῦνται ἀπλᾶ ὀνόματα, εἰς ἐκείνους δὲ εἶναι πράγματι λυπηρά.

Καὶ ἐὰν θέλῃς ἃς ἐξετάσωμεν κατὰ πρῶτον τὴν δόξαν ποὺ εἶναι ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ἀξιαγάπητος καὶ ποθητὴ. Καὶ δὲν λέγω ὅτι διαρκεῖ πολὺ ὀλίγον καὶ ὅτι σβῆνει πολὺ γρήγορα, ἀλλ' ὅταν εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς τότε νὰ μοῦ τὴν δείξης. Μὴ ἀφαιρέσης τῆς πόρνης τὰ βαψίμματα καὶ τὰ καλλωπίσματα, ἀλλὰ νὰ μοῦ τὴν φέρῃς στολισμένην καὶ νὰ μοῦ τὴν δείξης, διὰ νὰ σοῦ παρουσιάσω τότε τὴν δυσωδίαν τῆς. Ὅπωςδήποτε λοιπὸν θὰ προβάλλῃς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισίν του, τὸ πλῆθος τῶν διαφόρων ἀξιωματούχων, τὴν φωνὴν τοῦ κήρυκος, τὴν ὑπακοὴν τοῦ λαοῦ, τὴν σιωπὴν ἐκ μέρους τῶν περισσοτέρων, τὰ θρηνηλογήματα ὄλων ἐκείνων ποὺ τὸν συναντοῦν καὶ τὸ ὅτι θεωρεῖται ἀπὸ ὅλους πάρα πολὺ ἔξοχος. Δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ λαμπρά; Ἐμπρὸς λοιπὸν ἃς ἐξετάσωμεν μὴ τυχὸν αὐτὰ εἶναι περιττὰ καὶ ὑπόληψις χωρὶς καμμίαν ὠφέλειαν.

Πράγματι ἔχων ἐκεῖνος ὅλα αὐτὰ κατὰ τί γίνεται καλύτερος ὡς πρὸς τὸ σῶμα ἢ τὴν ψυχὴν; Διότι αὐτὸ εἶναι ὁ

ἐντιϋθεν, ἢ ἰσχυρότερος, ἢ ὑγιεινότερος, ἢ ταχύτερος, ἢ τὰς αἰσθήσεις ὀξυτέρας κήσεται καὶ τρανοτέρα; Ἄλλ' οὐδεὶς ἂν ἔχοι τοῦτο εἰπεῖν. Ἴωμεν τοίνυν ἐπὶ τὴν ψυχὴν, μήποτε ἐκεῖ τι κέρδος προσγιγόμενον ἐντιϋθεν εὐρήσομεν.

5 Τί οὖν; σωφρονέστερος, ἐπιεικέστερος, συνειώτερος ἀπὸ ταύτης ἔσται τῆς θεραπείας ὁ τοιοῦτος; Οὐδαμῶς ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον ἅπαν. Οὐ γὰρ ὅπερ ἐπὶ τοῦ σώματος, τοῦτο ἐνταῦθα συμβαίνει. Ἐκεῖ μὲν γὰρ οὐδὲν πρὸς τὴν οἰκείαν προσλαμβάνει ἀρετὴν τὸ σῶμα· ἐνταῦθα δὲ οὐ μόνον τοῦτο
10 ἔστι τὸ δεινόν, ὅτι οὐδὲν καρποῦται χρησιόν, ἀλλ' ὅτι καὶ κακίαν δέχεται πολλὴν ἐντιϋθεν ἢ ψυχῇ. Καὶ γὰρ εἰς ἀπόνοιαν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἄνοιαν, καὶ εἰς θυμὸν καὶ εἰς μυρία ἐλαιώματα τοιαῦτα ἐντιϋθεν ἐκφέρεται.

Ἄλλὰ χαίρει, φησί, καὶ γάννυται τούτοις, καὶ παιδρῶ-
15 νεται. Τὸν κολοφῶνα μοι τῶν κακῶν εἶπες, καὶ τοῦ νοσηματιοῦ τὸ ἀνίατον. Ὁ γὰρ χαίρων ἐπὶ τούτοις, οὐδὲ ἀπαλλαγῆναι ραδίως ἂν θελήσειε τῆς ὑποθέσεως τῶν κακῶν, ἀλλ' ἀπειλείσειεν ἑαυτῷ τῆς θεραπείας τὴν ὁδὸν διὰ τῆς ἡδονῆς. Ὡστε τοῦτο μάλιστα ἔστι τὸ δεινόν, ὅτι οὐδὲ ἀλγεῖ,
20 ἀλλὰ καὶ χαίρει, τῶν νοσημάτων αὐξανομένων αὐτῷ. Οὐδὲ γὰρ πανταχοῦ τὸ χαίρειν καλόν· ἐπεὶ καὶ κλέπται χαίρουσι κλέπιοντες, καὶ μοιχὸς διαφθείρων τὸν τοῦ πλησίον γάμον, καὶ ὁ πλεονέκτης ἀρπάζων, καὶ ὁ ἀνδροφόνος φονεύων. Μὴ τοίνυν εἰ χαίρει ἴδωμεν, ἀλλ' εἰ ἐπὶ χρησίμῳ καὶ δια-
25 σκεψώμεθα, μήποτε τοιαύτην εὐρήσομεν τὴν χαρὰν, οἷαν τὴν τοῦ μοιχοῦ, καὶ τοῦ κλέπιου.

ἄνθρωπος. Ἐὰν γὰρ θὰ γίνῃ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀνώτερος ἢ ἰσχυρότερος ἢ ὑγιεινότερος ἢ ταχύτερος ἢ θὰ ἀποκτήσῃ περισσότερον ὀξυδερκεῖς καὶ καθαρωτέρας αἰσθήσεις; Ὅπως δὲ ποτε κανεῖς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸ ἰσχυρισθῇ αὐτό. Ἄς ἔλθωμεν λοιπὸν εἰς τὴν ψυχὴν, μήπως καὶ εὕρομεν ἐκεῖ νὰ συμβαίνει εἰς αὐτὴν κάποιο κέρδος. Τί λοιπὸν; Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ γίνῃ ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπηρεσίας σωφρονέστερος, ἐπεικέστερος καὶ συνετώτερος; Καθόλου, ἀλλὰ καὶ τελείως τὸ ἀντίθετον. Καθ' ὅσον δὲν συμβαίνει καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν αὐτὸ πού συμβαίνει εἰς τὸ σῶμα. Διότι εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ σώματος δὲν λαμβάνει αὐτὸ τίποτε διὰ τὴν ἰδικὴν του ἀρετὴν, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ψυχῆς ὄχι μόνον αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερόν, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀποκομίζει τίποτε τὸ ὠφέλιμον, ἀλλὰ καὶ δέχεται αὐτὴ ἀπὸ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ πολλὴν κακίαν. Καθ' ὅσον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ὀδηγεῖται εἰς τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν ματαιοδοξίαν, τὴν μωρίαν, τὸν θυμὸν καὶ εἰς ἄπειρα παρόμοια ἐλαττώματα.

Ἄλλ' ἂν εἰπῇ κάποιος, χαίρεται καὶ λάμπει ἀπὸ χαρὰν ἐξ αἰτίας αὐτοῦ καὶ εὐφραίνεται. Μοῦ ἀνέφερες τὸ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν καὶ τὸ ἀθεράπευτον τῆς ἀσθενείας. Διότι αὐτὸς πού χαίρεται ἐξ αἰτίας ὄλων αὐτῶν, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θελήσῃ εὐκόλα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ὑπόθεσιν τῶν κακῶν, ἀλλ' ἀπέκλεισεν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του μὲ τὴν ἡδονὴν αὐτῆν τὴν ὁδὸν τῆς θεραπείας. Ὡστε λοιπὸν αὐτὸ πρὸ πάντων εἶναι τὸ φοβερόν, ὅτι οὔτε πονᾶ πού αὐξάνονται αἱ ἀσθένειαι του, ἀλλ' ἀντιθέτως καὶ χαίρεται. Διότι δὲν εἶναι πάντοτε καλὸν τὸ νὰ χαίρεται κανεῖς· καθ' ὅσον καὶ οἱ κλέπτες χαίρονται ὅταν κλέπτουν, καὶ ὁ μοιχὸς ὅταν διαφθείρῃ τὸν γάμον τοῦ πλησίον του, καὶ ὁ πλεονέκτης ὅταν ἀρπάζῃ, καὶ ὁ φονιάς ὅταν φονεύῃ. Ἄς μὴ ἐξετάσωμεν λοιπὸν ἐὰν χαίρεται, ἀλλ' ἐὰν ἀπὸ τὴν χαρὰν του αὐτῆν ἔχῃ κάποια ὠφέλειαν, καὶ ἂς ἐρευνήσωμεν μὲ προσοχὴν μὴ τυχὸν καὶ εὕρομεν εἰς αὐτὸν παρομοίαν χαρὰν μὲ ἐκείνην πού νοιώθει ὁ μοιχὸς καὶ ὁ κλέπτης.

Τίνος γὰρ ἔνεκεν, εἶπέ μοι, χαίρει; διὰ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δόξαν, καὶ τὸ δύνασθαι φουσᾶσθαι καὶ περιβλέπεσθαι; Καὶ τί τῆς ἐπιθυμίας ταύτης πονηρότερον γένοιτ' ἂν, καὶ τοῦ αἰσίου τούτου ἔρωτος; Εἰ δὲ μὴ πονηρόν, παύσασθε τοὺς κενοδόξους σκώπιοντες, καὶ μυρίοις πλύνοντες σκώμμασι· παύσασθε τοῖς ἀπονενοημένοις καὶ ὑπερόπταις ἐπαρώμενοι. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἀνάσχοισθε. Οὐκοῦν μυρίας ἄξιοι καὶ αὐτοὶ κατηγορίας, κἂν μυρίους ἔχωσι ραβδούχους.

Καὶ ταῦτά μοι περὶ τῶν ἀνεκπιτέρων ἀρχόντων εἴρηται, ὡς τοὺς γε πλείονας καὶ λησιῶν, καὶ ἀνδροφόνων, καὶ μοιχῶν, καὶ τυμβωρύχων μείζονα ἁμαριάνοντας εὐρήσομεν, ἀπὸ τοῦ μὴ καλῶς κεχρησθαι τῇ ἀρχῇ. Καὶ γὰρ καὶ κλέπτουσι ἐκείνων ἀναισχυντιότερον, καὶ σφάτιουσιν ἰταμώτερον, καὶ ἀσελγαίνουσι πολλῶ παρανομώτερον, καὶ διορύττουσι, οὐ τοῖχον ἕνα, ἀλλὰ οὐσίας καὶ οἰκίας ἀπείρους, ἀπὸ τῆς ἐξουσίας πολλὴν τὴν εὐκολίαν ἔχοντες. Καὶ δουλεύουσι δουλείαν χαλεπωτάτην, καὶ τοῖς πάθεσιν ὑποκύπτοντες ἀγεννῶς, καὶ τοὺς συνδούλους τύπτοντες ἀφειδῶς, καὶ τοὺς συνειδίας αὐτοῖς ἅπαντας τρέμοντες. Μόνος γὰρ ἐσὶν ἐλεύθερος, καὶ μόνος ἄρχων, καὶ τῶν βασιλέων βασιλικώτερος, ὁ τῶν παθῶν ἀπηλλαγμένος.

Ταῦτ' οὖν εἰδότες, διώξωμεν τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν καὶ τῆς πονηρᾶς δουλείας ἀπαλλάξωμεν ἑαυτούς· καὶ μήτε ἀρ-

Εἶπέ μου λοιπὸν σὲ παρακαλῶ, διὰ ποῖον λόγον χαίρεται; ἐπειδὴ θεωρεῖται σπουδαῖος ἐκ μέρους τῶν πολλῶν καὶ ἤμπορεῖ νὰ ὑπερηφανεύεται καὶ νὰ σέβεται ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Καὶ τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χειρότερον ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν καὶ τὸν παράλογον αὐτὸν ἔρωτα; Ἐὰν αὐτὸ δὲν εἶναι κακὸν πρᾶγμα, παύσατε νὰ χλευάζετε τοὺς ματαιοδόξους καὶ νὰ τοὺς περιλούζετε μὲ ἀπείρους κοροϊδίας· παύσατε νὰ καταρᾶσθε τοὺς ἀνοήτους καὶ τοὺς ὑπερηφάνους. Ἄλλ’ ὅμως δὲν θὰ ἤμπορούσατε νὰ τὸ ἀνεχθῆτε αὐτό. Ἄρα λοιπὸν καὶ αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι ἀπείρων κατηγοριῶν, ἔστω καὶ ἂν ἔχουν ὑπὸ τὰς διαταγὰς τῶν ἀπείρους ραβδούχους.

Καὶ αὐτὰ ἔχουν λεχθῆ ἀπὸ ἐμένα περὶ τῶν ἀρχόντων πού εἶναι περισσότερον ὑποφερτοί, διότι θὰ εὕρωμεν ὅπως δὴποτε τοὺς περισσοτέρους νὰ διαπράττουν μεγαλύτερα ἁμαρτήματα καὶ ἀπὸ τοὺς ληστιάς, καὶ ἀπὸ τοὺς φονεῖς καὶ ἀπὸ τοὺς μοιχοὺς καὶ ἀπὸ τοὺς τυμβωρύχους, καθ’ ὅσον δὲν κάνουν καλὴν χρῆσιν τῆς ἐξουσίας πού κατέχουν. Διότι πράγματι καὶ κλέπτουν κατὰ τρόπον περισσότερον ἀναίσχυντον ἀπὸ ἐκείνους, καὶ σφάζουν μὲ μεγαλυτέραν ἀναίσχυντίαν, καὶ διαπράττουν ἀκολασίας κατὰ πολὺ μεγαλύτερον παράνομον τρόπον, καὶ ὑποσκάπτουν ὄχι ἓνα τοῖχον, ἀλλὰ ἀπείρους περιουσίας καὶ οἰκίας καθ’ ὅσον ἔχουν περισσοτέραν εὐκολίαν ἐξ αἰτίας τῆς ἐξουσίας πού κατέχουν. Ἔτσι γίνονται δοῦλοι τῆς πῖθ φοβερᾶς δουλείας, ὑποκύπτουν εἰς τὰ πάθη κατὰ τρόπον ἀγενῆ, κτυποῦν τοὺς συνδούλους τῶν κατὰ τρόπον ἀπάνθρωπον, καὶ κάνουν νὰ τρέμουν ὄλους ἐκείνους πού τοὺς γνωρίζουν. Διότι ὁ μόνος πραγματικῶς ἐλεύθερος καὶ ὁ μόνος ἀρχὼν καὶ ὁ βασιλικώτερος τῶν βασιλέων εἶναι αὐτὸς πού εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ τὰ πάθη.

Γνωρίζοντες λοιπὸν αὐτά, ἃς ἐπιδιώξωμεν τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἃς ἀπαλλάξωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας ἀπὸ τὴν πονη-

χῆς ὄγκον, μήτε πλούτου τυραννίδα, μήτε ἄλλο τι τοιοῦτον
μακαριστὸν νομίζωμεν, ἀλλὰ ἀρετὴν μόνην. Οὕτω γὰρ καὶ
τῆς ἐνταῦθα ἀπολαυσόμεθα ἀδείας, καὶ τῶν μελλόντων ἐπι-
τευξόμεθα ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου
5 ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος, σὺν τῷ Πα-
τρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἀμήν.

ρὰν δουλείαν καὶ ἅς μὴ θεωροῦμεν ἀξιομακάριστον οὔτε ἐκείνον ποὺ κατέχει μεγάλην ἐξουσίαν, οὔτε τὴν τυραννίαν τοῦ πλούτου, οὔτε ὅ,τιδήποτε ἄλλο παρόμοιον, ἀλλὰ τὴν ἀρετὴν μόνην. Διότι ἔτσι θὰ ἀπολαύσωμεν καὶ τὴν ἐδῶ ἐλευθερίαν καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις, μαζὶ καὶ εἰς τὸν Πατέρα καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΝΘ΄
Ματθ. 18, 7 - 14

«Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων. Ἀνάγκη γάρ
ἐστὶν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα, πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ
5 ἐκείνῳ, δι’ οὗ τὰ σκάνδαλα ἔρχεται».

1. Καὶ εἰ ἀνάγκη ἐστὶν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα, εἶποι τις ἂν
ἴσως τῶν ἐναντίων, τί ταλανίζει τὸν κόσμον, δέον ἀμῦναι
καὶ χεῖρα ὀρέξει; Τοῦτο γὰρ ἰατροῦ καὶ προσιάτου· ἐκεῖνο
δὲ καὶ τοῦ τυχόντιος. Τί οὖν ἂν εἴποιμεν πρὸς τὴν οὕτως
10 ἀναίσοχυντιον γλῶττιαν; Καὶ τί τῆς θεραπείας ταύτης ἴσον
ἐπιζητεῖς; Καὶ γὰρ Θεὸς ὢν, ἄνθρωπος ἐγένετο διὰ σέ,
καὶ δούλου μορφήν ἔλαβε, καὶ τὰ ἔσχατα πάντα ὑπέστη, καὶ
οὐδὲν ἐνέλιπε τῶν εἰς αὐτὸν ἠκόσμιων. Ἀλλ’ ἐπειδὴ πλέον
οὐδὲν γέγονε τοῖς ἀγνώμοσι, διὰ τοῦτο αὐτοὺς ταλανίζει,
15 διὰ μετὰ τὴν ἰσοσύτην θεραπείαν ἔμειναν ἐπὶ τῆς ἀρρωστίας.
Ὡσπερ ἂν εἴ τις καὶ τὸν κάμνοντα πολλῆς ἀπολαύσαντα
ἐπιμελείας καὶ οὐκ ἐθελήσαντα νόμοις πεισθῆναι ἰατρικοῖς,
θρηγῶν λέγοι· Ὁὐαὶ τῷ δεῖνι ἀνθρώπῳ ἀπὸ τῆς ἀρρωστίας,
ἣν διὰ τῆς οἰκείας ἠῦξησης ραθυμίας’.

20 Ἀλλ’ ἐκεῖ μὲν οὐδὲν ὄφελος ἀπὸ τοῦ θρήνου, ἐνταῦθα
δὲ καὶ τοῦτο εἶδος θεραπείας ἐστί, τὸ προειπεῖν τὸ ἐσόμενον
καὶ ταλανίσαι. Πολλοὶ γὰρ πολλάκις συμβουλευθέντες μὲν

ΟΜΙΛΙΑ ΝΘ΄
Ματθ. 18, 7 - 14

«'Αλλοίμονον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ σκάνδαλα· διότι εἶναι ἀναπόφευκτον νὰ συμβαίνουν τὰ σκάνδαλα, ἀλλ' ὅμως ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχεται τὸ σκάνδαλον».

1. Καὶ ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα, θὰ ἤμποροῦσε ἴσως κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀντιτιθεμένους νὰ εἰπῇ, διατί ταλανίζει τὸν κόσμον, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὸν ὑπερασπίζεται καὶ νὰ τοῦ δίδῃ χεῖρα βοηθείας; Διότι αὐτὸ εἶναι γνώρισμα τοῦ ἱατροῦ καὶ προστάτου, ἐνῶ ἐκεῖνο τοῦ τυχόντος ἀνθρώπου. Τί λοιπὸν θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν πρὸς αὐτὴν τὴν τόσο ἀναίσχυντον γλῶσσαν; Καὶ τί ζητεῖς νὰ εὕρῃς ἴσον μὲ αὐτὴν τὴν βοήθειαν; Καθ' ὅσον, ἐνῶ ἦτο Θεός, ἔγινεν ἄνθρωπος διὰ σένα, καὶ ἔλαβε τὴν μορφήν τοῦ δούλου καὶ ὑπέφερεν ὅλα τὰ πρὸ χειρότερα καὶ τίποτε δὲν παρέλειψεν ἀπὸ ἐκεῖνα πού ἐξηρτῶντο ἀπὸ αὐτόν. 'Αλλ' ἐπειδὴ ὡς πρὸς τίποτε δὲν ἤλλαξαν οἱ ἀχάριστοι ἄνθρωποι ὥστε νὰ γίνουν καλύτεροι, διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ταλανίζει, ὅτι δηλαδὴ μετὰ ἀπὸ τόσο μεγάλην θεραπείαν παρέμειναν εἰς τὴν ἀσθένειάν των. "Ὅπως ἀκριβῶς θὰ ἤμποροῦσε κάποιος θρηνηλογῶν νὰ εἰπῇ διὰ τὸν ἀσθενῆ ἐκεῖνον πού τοῦ παρεσχέθη πολὺ μεγάλη ἱατρικὴ βοήθεια καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τοὺς ἱατρικοὺς κανόνας. "Αλλοίμονον εἰς τὸν τάδε ἄνθρωπον διὰ τὴν ἀσθένειάν του πού τὴν ἠύξησε λόγῳ τῆς ἀδιαφορίας του'.

'Αλλ' εἰς ἐκείνην μὲν τὴν περίπτωσιν εἰς τίποτε δὲν ὠφελεῖ ὁ θρῆνος, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καὶ αὐτὸ εἶναι εἶδος θεραπείας, τὸ νὰ προεῖπῃ δηλαδὴ αὐτὸ πού πρόκειται νὰ συμβῇ καὶ νὰ τοὺς ταλανίσῃ. Διότι πολλοὶ πολλὰς

οὐδὲν ὠφελήθησαν, θρηνηθέντες δὲ ἀνήνεγκαν. Διὸ καὶ
 μάλιστα τὸ οὐαὶ τέθεικε, διεγείρων αὐτοὺς καὶ ἐναγωνίους
 ποιῶν καὶ ἐγρηγορέναι παρασκευάζων. Μετὰ δὲ τούτων
 καὶ τὴν εὐνοίαν ἐπιδείκνυται τὴν περὶ αὐτοὺς ἐκείνους,
 5 καὶ τὴν ἡμερότητα τὴν αὐτοῦ, ὅτι καὶ ἀντειπόντας θρηνεῖ,
 οὐ δυσχεραίνων μόνον, ἀλλὰ καὶ διορθούμενος καὶ τῷ θρήνῳ
 καὶ τῇ προορῆσει, ὥστε αὐτοὺς ἀνακινήσασθαι.

Καὶ πῶς ἐνι τοῦτο; φησὶν. Εἰ γὰρ ἀνάγκη ἔλθεῖν τὰ
 σκάνδαλα, πῶς δυνατὸν ταῦτα διαφυγεῖν; "Οτι ἔλθεῖν μὲν
 10 τὰ σκάνδαλα ἀνάγκη· ἀπολέσθαι δὲ οὐ πάντως ἀνάγκη. "Ὡσπερ
 κἂν ἰατρὸς εἴποι (οὐδὲν γὰρ κωλύει τῷ αὐτῷ ὑποδεί-
 γμαι χρῆσασθαι πάλιν), ἀνάγκη τὴν νόσον τήνδε ἐπισιῆναι,
 ἀλλ' οὐκ ἀνάγκη διαφθαρῆναι πάντως ὑπὸ τῆς νόσου τὴν
 προσέχοντα. Τοῦτο δὲ ἔλεγεν, ὅπερ ἔφην, μετὰ τῶν ἄλλων
 15 καὶ τοὺς μαθητὰς ἀφυπνίζων. "Ἰνα γὰρ μὴ νουσιάζωσιν, ὥς
 ἐπὶ εἰρήνην καὶ ἀτάραχον βίον πεμπόμενοι, πολλοὺς ἐφε-
 σιῶτας αὐτοῖς δείκνυσι πολέμους, ἔξωθεν, ἔσωθεν. "Ὡπερ
 καὶ ὁ Παῦλος δηλῶν ἔλεγεν· «Ἐξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φό-
 βου»· καί, «κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις»· καὶ Μιλησίοις δὲ
 20 διαλεγόμενος ἔφη· «καὶ ἀνασιήσονται τινες ἐξ ὑμῶν λα-
 λούντες διεστραμμένα». Καὶ αὐτὸς δὲ ἔλεγεν· «ἐχθροὶ τοῦ
 ἀνθρώπου οἱ οἰκειακοὶ αὐτοῦ». "Οτιαν δὲ ἀνάγκην εἶπη, οὐ
 τὸ ἀνδαλρεῖον τῆς ἐξουσίας ἀναιρῶν, οὐδὲ τὴν ἐλευθερίαν
 τῆς προαιρέσεως, οὐδὲ ἀνάγκη τινὶ πραγμάτων ὑποβάλλων
 25 τὸν βίον, φησὶ ταῦτα· ἀλλὰ τὸ πάντως ἐσόμενον προλέγει·

1. Β' Κορ. 7, 5.

2. Β' Κορ. 11, 26.

3. Πρ. 20, 30.

4. Ματθ. 10, 36.

φορὲς συμβουλευθέντες μὲν δὲν ὠφελήθησαν ὡς πρὸς τίποτε, θρηνηθέντες ὅμως συνῆλθον καὶ ἐσωφρονίσθησαν. Διὰ τοῦτο καὶ ἐπάνω ἀπὸ αὐτὸ ἔθεσε τὸ «ἀλλοίμονον», διεγείρων αὐτοὺς καὶ ἐμβάλλων εἰς ἀγωνίαν καὶ προετοιμάζων αὐτοὺς νὰ ἐπαγρυπνοῦν. Ἀλλὰ μαζὶ μὲ ὅλα αὐτὰ δείχνει καὶ τὴν εὐνοϊάν του πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἰδίους καὶ τὴν ἡμερότητά του, διότι θρηνεῖ αὐτοὺς ἂν καὶ εἶναι ἐχθροὶ του, καὶ ὄχι μόνον δυσανασχετεῖ διὰ τὸ κατάντημά των, ἀλλὰ καὶ θέλει νὰ τοὺς διορθώσῃ καὶ μὲ τὸν θρῆνον καὶ μὲ τὸ ὅτι προλέγει τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν, ὥστε νὰ γίνουν καὶ πάλιν ἰδικοί του.

Καὶ πῶς εἶναι δυνατόν αὐτό; θὰ εἴπῃ κάποιος. Διότι ἐὰν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα, πῶς ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ἀποφύγῃ; Τὸ νὰ ἔλθουν μὲν τὰ σκάνδαλα εἶναι ἀνάγκη, ἀλλ' ὅπωςδήποτε ὅμως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀδηγηθῇ κανεὶς εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ὅπως ἀκριβῶς ἐὰν ἤθελεν εἰπεῖ ὁ ἰατρὸς (διότι τίποτε δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ χρησιμοποιήσωμεν καὶ πάλιν τὸ ἴδιο τὸ παράδειγμα), ὅτι θὰ ἔλθῃ κατ' ἀνάγκην αὐτὴ ἡ ἀσθένεια, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶναι ἀναγκασιένος ὅπωςδήποτε ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖνος ποὺ προσέχει. Αὐτὸ δὲ τὸ ἔλεγεν, ὅπως ἀκριβῶς εἶπα, μὲ σκοπὸν ν' ἀφυπνίσῃ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς μαθητὰς του. Διότι διὰ νὰ μὴ νυστάζουν, ὡσὰν τάχα ν' ἀποστέλλωνται πρὸς εἰρηνικὸν καὶ ἀτάραχον βίον, τοὺς ἀποκαλύπτει ὅτι θὰ συναντήσουν πολλοὺς πολέμους, ἐξωτερικοὺς καὶ ἐσωτερικοὺς. Πρᾶγμα ποὺ καὶ ὁ Παῦλος δηλώνων ἔλεγεν· «Ἀπὸ ἔξω ἀντιμετωπίζομεν πολέμους, ἀπὸ μέσα δὲ φόβους διὰ τοὺς ἀδελφούς»¹. καὶ «ἀντεμετώπισα κινδύνους μεταξὺ τῶν ψευδαδελφῶν»². καὶ συνομιλῶν μὲ τοὺς Μιλησίους ἔλεγε· «Θὰ παρουσιασθοῦν ἀνάμεσά σας ὠρισμένοι ποὺ θὰ διδάσκουν ψευδῆ καὶ διεστραμμένα πράγματα»³. Καὶ ὁ ἴδιος δὲ ὁ Κύριος ἔλεγεν· «Ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου θὰ εἶναι οἱ ἰδικοί του»⁴. Ὅταν λοιπὸν ὁμιλῇ περὶ ἀνάγκης, δὲν καταργεῖ τὴν ἐλευθερίαν τῶν πράξεων, οὔτε τὴν ἐλευθερίαν τῆς προαιρέσεως, οὔτε τὰ λέγει αὐτὰ διὰ νὰ περιορίσῃ τὸν βίον ἐντὸς ὠρισμένων

ὅπερ ὁ Λουκᾶς ἐτέρῳ λέξει παρέστησεν, εἰπὼν οὕτως· «ἀνέν-
δεκτόν ἐστι τοῦ μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα».

Τί δέ ἐστι, «τὰ σκάνδαλα»; Τὰ κωλύματα τῆς ὁρθῆς ὁ-
δοῦ. Οὕτω καὶ οἱ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοὺς περὶ ταῦτα δεικνύς
5 καλοῖσι, τοὺς τὰ σώματα διασιρέφοντας. Οὐ τοίνυν ἡ πρόο-
ρησις αὐτοῦ τὰ σκάνδαλα ἄγει· ἄπαγε· οὐδὲ ἐπειδὴ προεῖπε,
διὰ τοῦτο γίνεται· ἀλλ' ἐπειδὴ πάντως ἔμελλεν ἔσεσθαι, διὰ
τοῦτο προεῖπεν· ὡς εἶγε μὴ ἐβούλοντο οἱ φέροντες αὐτὰ
πονηρεύεσθαι, οὐδ' ἂν ἦλθον· εἰ δὲ μὴ ἔμελλον ἔρχεσθαι,
10 οὐδ' ἂν προεορρήθη. Ἐπειδὴ δὲ ἐκακούργησαν ἐκεῖνοι, καὶ
ἀνίατα ἐνόησαν, ἦλθον καὶ προλέγει τὸ μέλλον ἔσεσθαι. Καὶ
εἰ διωρθώθησαν ἐκεῖνοι, φησί, καὶ μηδεὶς ἦν ὁ τὰ σκάνδα-
λα κομίζων, οὐκ ἔμελλεν ὁ λόγος οὕτως ψεύδους ἀλίσκεσθαι;
Οὐδαμῶς· οὐδὲ γὰρ ἂν ἐλέχθη. Εἰ γὰρ ἔμελλον διορθοῦσθαι
15 πάντες, οὐκ ἂν εἶπεν, ὅτι ἀνάγκη ἐλθεῖν· ἀλλ' ἐπειδὴ προή-
δει ἀδιορθώτους ἔσομένους, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι πάντως
ἦξοσι.

Καὶ τίνας ἔνεκεν αὐτοὺς οὐκ ἀνεῖλε; φησί. Τίνος γὰρ
ἔνεκεν ἀναιρεθῆναι ἔδει; διὰ τοὺς βλαπιομένους; Ἄλλ'
20 οὐκ ἐκεῖθεν οἱ βλαπτόμενοι ἀπόλλυνται, ἀλλ' ἐκ τῆς ἑαυτῶν
ραθυμίας. Καὶ δηλοῦσιν οἱ ἐνάρετοι, οὐ μόνον οὐδὲν ἀδι-
κούμενοι ἐντιϋθεν, ἀλλὰ καὶ τὰ μέγιστα κερδαίνοντες· οἷος
ἦν ὁ Ἰώβ, οἷος ὁ Ἰωσήφ, οἷοι πάντες οἱ δίκαιοι καὶ οἱ
ἀπόστολοι. Εἰ δὲ ἀπόλλυνται πολλοί, παρὰ τὸν ἑαυτῶν ὕπνον.
25 Εἰ δὲ μὴ οὕτως εἶχεν, ἀλλὰ παρὰ τὰ σκάνδαλα ἡ ἀπώλεια,

πραγμάτων πού συμβαίνουν κατ' ἀνάγκην, ἀλλὰ προλέγει αὐτὸ πού ὅπως ἴσως θὰ συμβῆ, πρᾶγμα πού καὶ ὁ Λουκᾶς παρουσίασε μὲ ἄλλας λέξεις, λέγων τὰ ἐξῆς· «Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα»⁵.

Ἄλλ' ὅμως τί εἶναι «τὰ σκάνδαλα»; Εἶναι τὰ ἐμπόδια τοῦ ὀρθοῦ δρόμου τῆς ζωῆς. Ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ θεάτρου ὀνομάζουν αὐτοὺς πού εἶναι ἐπιτήδριοι εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα, αὐτοὺς πού διαφθείρουν τὰ σώματα. Ἐπομένως δὲν δημιουργεῖ ἡ πρόρρησις αὐτοῦ τὰ σκάνδαλα· μὴ γένοιτο· οὔτε ἐπειδὴ προεῖπε, διὰ τοῦτο συμβαίνουν αὐτά, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο ὅπως ἴσως νὰ συμβοῦν διὰ τοῦτο τὰ προεῖπε· διότι, ἐὰν βέβαια δὲν ἤθελον, αὐτοὶ πού τὰ προκαλοῦν, νὰ εἶναι καὶ νὰ διαπράττουν κακά, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ ἔλθουν αὐτά· ἐὰν δὲ δὲν ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν, οὔτε καὶ θὰ προελέγοντο. Ἐπειδὴ ὅμως ἐκεῖνοι διέπραξαν κακουργήματα καὶ ἠσθένησαν κατὰ τρόπον ἀθεράπευτον, διὰ τοῦτο ἦλθον· ὁ ἴδιος δὲ προλέγει αὐτὸ πού πρόκειται νὰ συμβῆ. Καὶ θὰ εἰπῆ κάποιος· ἐὰν ἐκεῖνοι διωρθώνοντο καὶ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς πού νὰ ἐδημιούργει τὰ σκάνδαλα, δὲν θὰ συνέβαινε ὁ λόγος αὐτός ν' ἀποδειχθῆ ψευδής; Ἀσφαλῶς ὄχι· διότι δὲν θὰ ἐλέγετο· καθ' ὅσον ἐὰν ἐπρόκειτο ὅλοι νὰ διορθωθοῦν, δὲν θὰ ἔλεγεν, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθουν, ἐπειδὴ ὅμως προεγνώριζεν ὅτι θὰ γίνουν ἀδιόρθωτοι μὲ τὴν θέλησίν των, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ὅπως ἴσως θὰ ἔλθουν.

Καὶ διὰ ποῖον λόγον, θὰ εἰπῆ κάποιος, δὲν τοὺς ἐξηφάνισεν αὐτούς; Καὶ διὰ ποῖον λόγον ἔπρεπε νὰ τοὺς ἐξαφανίσῃ; Ἐξ αἰτίας αὐτῶν πού βλάπτονται; Ἄλλ' αὐτοὶ πού βλάπτονται δὲν ὀδηγοῦνται εἰς τὴν ἀπώλειαν ἐξ αἰτίας αὐτῶν, ἀλλὰ λόγῳ τῆς ἰδικῆς των ἀδιαφορίας. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους, οἱ ὅποιοι ὄχι μόνον δὲν ζημιώνονται ὡς πρὸς τίποτε ἀπὸ αὐτούς, ἀλλὰ καὶ ἔχουν ἀντιθέτως μεγάλην ὠφέλειαν· διότι τέτοιος ἦτο ὁ Ἰώβ, ὁ Ἰωσήφ καὶ ὅλοι οἱ δίκαιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι. Ἐὰν ὅμως ἐχάθησαν πολλοὶ αὐτὸ συνέβη ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδικοῦ των ὕπνου. Ἐὰν

πάντας ἀπολέσθαι ἔδει. Εἰ δέ εἰσιν οἱ διαφεύγοντες, ὁ μὴ διαφεύγων ἐαυτῷ λογιζέσθω. Τὰ γὰρ σκάνδαλα, ὅπερ ἔφη, καὶ διεγείρει καὶ ὀξυτέρους ποιεῖ καὶ ἀκονᾶ, οὐ μόνον τὸν φυλατιόμενον, ἀλλὰ καὶ τὸν περιπεσόντα ταχέως ἀνασιάντα·
 5 ἀσφαλέσιον γὰρ αὐτὸν ἐργάζεται, καὶ δυσάλωτον μᾶλλον ποιεῖ.

Ὡστε ἂν νήφωμεν, οὐ μικρὸν ἐντιεῦθεν καρπούμεθα κέρδος, τὸ διηνεκῶς ἐγρηγορέναι. Εἰ γὰρ πολεμίων ὄντων καὶ τοσοῦτων πειρασμῶν ἐπικειμένων καθεύδομεν, τίνας ἂν
 10 εἶημεν ἐν ἀδείᾳ ζῶντες; Καὶ εἰ θούλει, τὸν πρῶτον ἄνθρωπον σκόπει. Εἰ γὰρ ὀλίγον χρόνον, τάχα δὲ οὐδὲ ἡμέραν ὄλην ἐν τῷ παραδείσῳ ζήσας, καὶ τρυφῆς ἀπολαύσας, εἰς τοσοῦτον ἤλασε κακίας, ὡς καὶ ἰσοθείαν φαντασθῆναι καὶ τὸν ἀπαιεῶνα εὐεργέτην νομίσει, καὶ μιᾶς μὴ κατασχεῖν
 15 ἐντολῆς, εἰ καὶ τὸν ἐφεξῆς θίον ἀταλαίπωρον ἔζη, τί οὐκ ἂν εὐλόγοιτο;

2. Ἄλλ' ὅταν ταῦτα εἴπωμεν, πάλιν ἕτερα ἀντιλέγουσιν, ἐρωτιῶντες· 'Καὶ διατί αὐτὸν τοιοῦτον ἐποίησεν ὁ Θεός;'. Οὐχὶ ὁ Θεός τοιοῦτον αὐτὸν ἐποίησεν ἅπαγε· ἐπεὶ οὐδ' ἂν
 20 ἐκόλασεν. Εἰ γὰρ ἡμεῖς, ἐν οἷς ἂν ὦμεν αἴτιοι, οὐκ ἐγκαλοῦμεν τοῖς οἰκέταις, πολλῷ μᾶλλον ὁ τῶν ὄλων Θεός. Ἄλλὰ πόθεν τοῦτο ἐγένετο; φησὶ. Παρ' ἐαυτοῦ καὶ τῆς ἐαυτοῦ ραθυμίας. Τί ἐστὶ, 'παρ' ἐαυτοῦ'; Ἐρώτησον σεαυτὸν. Εἰ γὰρ μὴ παρ' ἐαυτῶν εἰσι κακοὶ οἱ κακοί, μὴ κόλαζε τὸν
 25 οἰκέτην, μηδὲ ἐπιτίμα τῇ γυναικὶ ἐν οἷς ἂν ἁμαρτιάνῃ, μηδὲ

δὲ δὲν εἶχον ἔτσι τὰ πράγματα, ἀλλ' ἡ ἀπώλεια προήρχετο ἀπὸ τὰ σκάνδαλα, ἔπρεπεν ὅλοι νὰ καθοῦν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ὑπάρχουν αὐτοὶ ποὺ τὰ ἀποφεύγουν αὐτά, ἄς τὸ σκεφθῆ αὐτὸ ἐκεῖνος ποὺ δὲν τὰ ἀποφεύγει. Διότι τὰ σκάνδαλα, ὅπως ἀκριβῶς εἶπα, καὶ διεγείρουν καὶ κάνουν τὸν ἄνθρωπον περισσότερο ἐνεργητικὸν καὶ τὸν κεντρίζουν ὄχι μόνον αὐτὸν ποὺ προφυλάσσεται, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ποὺ παρασύρεται πολὺ γρήγορα τὸν ἐπανορθώνουν· διότι τὸν καθιστοῦν περισσότερο ἀσφαλῆ καὶ τὸν κάνουν περισσότερο δυσκολοκατανίκητον.

Ὡστε λοιπὸν ἐὰν ἐπαγρυπνοῦμεν δὲν εἶναι μικρὸν τὸ κέρδος ποὺ θὰ ἔχωμεν ἀπὸ αὐτό, θὰ εἶμεθα δηλαδὴ εἰς διαρκῆ ἐτοιμότητα. Διότι, ἐὰν, ἐνῶ ὑπάρχουν τόσοι ἐχθροὶ καὶ εὐρίσκονται ἔμπροσθέν μας τόσοι πειρασμοί, ἡμεῖς κοιμώμεθα, ποῖοι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶμεθα διὰ νὰ ζῶμεν μὲ ἀσφάλειαν; Καὶ ἐὰν θέλῃς ἐξέτασε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον. Διότι, ἐὰν, μολονότι ἔζησε τόσον ὀλίγον χρόνον μέσα εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἐνδεχομένως οὔτε κἂν μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν καὶ ἀπήλαυσε τὴν τρυφὴν αὐτοῦ, ἔφθασεν εἰς τόσον μεγάλην κακίαν, ὥστε καὶ ἰσοθεῖαν ἀκόμη νὰ φαντασθῆ καὶ νὰ θεωρήσῃ εὐεργέτην τὸν ἀπατεῶνα καὶ νὰ μὴ φυλάξῃ τὴν μίαν ἐντολὴν ποὺ τοῦ ἐδόθη, τί δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ διαπράξῃ ἐὰν ἔζη καὶ τὸν ὑπόλοιπον βίον του τελείως ἄκοπον;

2. Ἀλλὰ ὅταν τὰ εἰποῦμεν αὐτά, μᾶς προβάλλουν πάλιν ἄλλας ἀντιρρήσεις καὶ μᾶς ἐρωτοῦν· Ἐκαὶ διατὶ ὁ Θεὸς τὸν ἔκανε τὸν ἄνθρωπον τέτοιον; Δὲν τὸν ἔκανε ὁ Θεὸς τέτοιον· μὴ γένοιτο· διότι τότε δὲν θὰ τὸν ἐτιμωροῦσε. Διότι ἐὰν ἡμεῖς, δι' ὅσα πράγματα συμβαίνει νὰ εἶμεθα ὑπεύθυνοι, δὲν ἐπιπλήττωμεν τοὺς ὑπηρέτας μας, πολὺ περισσότερο δὲν τὸ κάνει αὐτὸ ὁ Θεὸς τῶν ὄλων. Ἀλλὰ, λέγει, ἀπὸ ποῦ συνέβη αὐτό; Ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὴν ἰδικήν του ἀδιαφορίαν. Τί σημαίνει, ἄπὸ τὸν ἑαυτὸν του; Ἐρώτησε τὸν ἑαυτὸν σου. Διότι ἐὰν οἱ κακοὶ δὲν εἶναι κακοὶ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των, τότε μὴ τιμωρῆς τὸν ὑπηρέτην σου, οὔτε νὰ

τύπτε τὸν υἱόν, μηδὲ ἐγκάλει τῷ φίλῳ, μηδὲ μίσει τὸν ἐπι-
 ρεάζοντά σε ἐχθρόν· πάντες γὰρ οὗτοι ἐλεεῖσθαι, οὐ κοιλί-
 ζεσθαι ἄξιοι, εἰ μὴ οἴκοθεν πλημμελοῦσιν.

Ἄλλ' οὐ δύναμαι φιλοσοφεῖν, φησί. Καίτοιγε ὅταν συνί-
 5 δης οὐκ ἐκείνων τὴν αἰτίαν οὔσαν, ἀλλ' ἀνάγκης ἐτέρας,
 δύνασαι φιλοσοφεῖν. Ὅταν γοῦν ὑπὸ νόσου κατεχόμενος οἰ-
 κείης μὴ ποιήσῃ τὰ ἐπιταχθέντα, οὐ μόνον οὐκ ἐγκαλεῖς,
 ἀλλὰ καὶ συγγινώσκεις. Οὕτω οὐ μάρτυς, ὅτι τὸ μὲν αὐτοῦ,
 τὸ δὲ οὐκ αὐτοῦ. Ὡστε κἀνιαῦθα, εἰ ἤδεις ὅτι παρὰ τὸ γε-
 10 νέσθαι τοιοῦτος πονηρὸς ἦν, οὐ μόνον οὐκ ἂν ἐνεκάλεσας,
 ἀλλὰ καὶ συγγνώμην ἔδωκας ἂν. Οὐ γὰρ δήπου διὰ μὲν τὴν
 νόσον συγγινώσκεις, διὰ Θεοῦ δὲ δημιουργίαν οὐκ ἂν συνέ-
 γνως, εἶγε τοιοῦτος ἐξ ἀρχῆς γέγονε.

Καὶ ἐτέρωθεν δὲ τοὺς τοιοῦτους ἐπιστοιμίσει ράδιον·
 15 πολλὴ γὰρ τῆς ἀληθείας ἡ περισουσία. Διὰ τί γὰρ μηδέποτε
 ἐνεκάλεσε οἰκείῃ, ὅτι οὐκ ἔστι καλὸς τὴν ὄψιν, ὅτι οὐκ ἔστιν
 εὐμήκης τὸ σῶμα, ὅτι οὐκ ἔστι πιητός; Ὅτι τῆς φύσεως
 ταῦτα. Οὐκοῦν τῶν τῆς φύσεως ἐγκλημάτων ἀπήλλακται καὶ
 οὐδεις ἀντιρεῖ. Ὅταν οὖν ἐγκαλῆς, δεκνύεις ὅτι οὐ τῆς
 20 φύσεως τὸ ἀμάρτημα, ἀλλὰ τῆς προαιρέσεως. Εἰ γὰρ ἐν
 οἷς οὐκ ἐγκαλοῦμεν, μαρτυροῦμεν τῆς φύσεως εἶναι τὸ πᾶν,
 δῆλον ὅτι ἐν οἷς ἐπιτιμῶμεν, δηλοῦμεν ὅτι προαιρέσεώς ἐστι
 τὸ πλημμέλημα.

Μὴ τοίνυν μοι λογιμοὺς εἰς μέσον ἄγε διεστραμμένους,
 25 μηδὲ σοφίσματα καὶ πλοκάς ἀραχνῶν εὐτελεσιτέρας, ἀλλ' ἐ-

ἐπιτιμᾶς τὴν γυναῖκα σου δι' ὅσα ἁμαρτήματα ἤθελε διαπράξει, οὔτε νὰ κτυπᾶς τὸν υἱόν σου, οὔτε νὰ κατηγορῆς τὸν φίλον σου, οὔτε νὰ μισῆς τὸν ἐχθρόν σου πού σε βλάπτει· διότι ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι ἐλέους καὶ ὄχι τιμωρίας, ἐὰν δὲν ἁμαρτάνουν μὲ τὴν θέλησίν των.

Ἄλλά, λέγει, δὲν ἠμπορῶ νὰ φιλοσοφῶ. Καὶ ὅμως, ὅταν διαπιστώσης ὅτι ἐκεῖνοι δὲν εἶναι ὑπεύθυνοι, ἀλλὰ τὰ κάνουν ἀπὸ κάποιαν ἀνάγκην, ἠμπορεῖς τότε νὰ φιλοσοφῆς. Ὅταν δηλαδὴ κάποιος ὑπηρέτης σου λόγῳ ἀσθενείας δὲν ἐκτελέσῃ τὰ παραγγέλματά σου, ὄχι μόνον δὲν τὸν κατηγορεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸν συγχωρεῖς. Ἔτσι σὺ ἐπιβεβαιώνεις, ὅτι διὰ τὸ μὲν ἓνα εἶναι ὑπεύθυνος αὐτὸς ὁ ἴδιος, διὰ τὸ ἄλλο δὲ δὲν εἶναι. Ὡστε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν, ἐὰν ἐγνώριζες ὅτι ἀπὸ τὴν γέννησίν του ἦτο κακός, ὄχι μόνον δὲν θὰ τὸν ἐκατηγοροῦσες, ἀλλὰ καὶ θὰ τὸν ἐσυγχωροῦσες. Ὅπως δὲ ἄποτε τοιοῦτος, διὰ μὲν τὴν ἀσθένειαν νὰ τὸν συγχωρῆς, διὰ τὴν δημιουργίαν δὲ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ ἠμπορῆς νὰ τὸν συγχωρήσῃς.

Ἄλλά καὶ μὲ ἄλλον τρόπον εἶναι εὐκόλον κανεῖς νὰ ἀποστομώσῃ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς· διότι εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ ἀφθονία τῆς ἀληθείας. Διατί δηλαδὴ ποτὲ δὲν ἐκατηγόρησες τὸν ὑπηρέτην, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὁμορφος, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὑψηλόσωμος, ἐπειδὴ δὲν εἶναι πτερωτός; Διότι αὐτὰ τὰ ἔχει ἐκ φύσεως. Ὡστε λοιπὸν ὁ δοῦλος σου εἶναι ἀπηλλαγμένος διὰ τὰ ἐκ φύσεως ἐλαττώματά του καὶ κανεῖς δὲν τὸ ἀρνεῖται. Ὅταν δηλαδὴ κατηγορῆς, δείχνεις ὅτι τὸ ἁμάρτημα δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν φύσιν, ἀλλ' εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προαιρέσεως. Ἐπομένως, ἐὰν αὐτὰ πού δὲν τὰ κατηγοροῦμεν, ἀποδεικνύομεν ὅτι ἡ εὐθύνη δι' ὅλα αὐτὰ εὐρίσκεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὴν φύσιν, εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι καὶ ἐκεῖνα πού τὰ κατηγοροῦμεν, ἐπιβεβαιώνομεν ὅτι τὸ ἁμάρτημα εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προαιρέσεως.

Μὴ λοιπὸν μοῦ προβάλλεις διεστραμμένας σκέψεις, οὔτε σοφίσματα καὶ περιπλέγματα πρὸ εὐτελῆ καὶ ἀπὸ τῶν ἀ-

κείνο πάλιν ἀπόκριναί μοι πάντας ἀνθρώπους ὁ Θεὸς εἰργάσαιο; Παντίπου δῆλον. Πῶς οὖν οὐ πάντες ἴσοι κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον καὶ τὸν τῆς κακίας; πόθεν οἱ ἀγαθοὶ καὶ χρηστοὶ καὶ ἐπιεικεῖς; πόθεν οἱ φαῦλοι καὶ πονηροί. Εἰ δὲ γὰρ μὴ γνώμης ταῦτα δεῖται, ἀλλὰ φύσεώς ἐστι, πῶς οἱ μὲν τοῦτο εἶσιν, οἱ δὲ ἐκεῖνο; Εἰ μὲν γὰρ φύσει πάντες κακοί, οὐδένα οἶόν τε ἦν ἀγαθὸν εἶναι· εἰ δὲ ἀγαθὰ φύσει, οὐδένα κακόν. Εἰ γὰρ μία φύσις ἀνθρώπων ἀπάντων, ἔδει κατὰ τοῦτο πάντας ἓν εἶναι, εἴτε τοῦτο, εἴτε ἐκεῖνο ἔμελλον εἶναι. Εἰ δὲ λέγομεν, ὅτι φύσει οἱ μὲν ἀγαθοί, οἱ δὲ κακοί, ὅπερ οὐκ ἂν ἔχοι λόγον, ὥσπερ ἀπεδείξαμεν, ἐχρῆν ἀκίνητα ταῦτα εἶναι· τὰ γὰρ τῆς φύσεως ἀκίνητα.

Σκόπει δέ. Θνητοὶ πάντες καὶ παθητοί, καὶ οὐδεὶς ἀπαθῆς, καὶ μωρία φιλονεικῆ. Νῦν δὲ δοῶμεν ἀπὸ χρηστώων φαύλους πολλούς, καὶ ἀπὸ φαύλων χρηστοὺς γενομένους, τοὺς μὲν ραθυμῖα, τοὺς δὲ σπουδῆ· ὅπερ μάλιστα δείκνυσιν οὐκ ὄντα φύσεως ταῦτα. Οὔτε γὰρ μεταβάλλεται, οὔτε ἵνα προσγένηται σπουδῆς δεῖται τὰ φυσικά. Ὡσπερ γὰρ εἰς τὸ βλέπειν καὶ ἀκούειν οὐ δεόμεθα πόνου, οὔτως οὐδὲ ἐν τῇ ἀρετῇ ἰδρωμάτων ἡμῖν ἔδει, εἰ τῇ φύσει αὐτῇ ἦν συγκεκληρωμένη. Τίνος δὲ ἔνεκεν καὶ φαύλους ἐποίει, δυνάμενος ἀγαθοὺς ποιῆσαι πάντας;

Πόθεν οὖν τὰ κακά; φησὶν. Ἐρώτησον σεαυτὸν· ἐμὸν γὰρ δεῖξαι, διὸ οὐχὶ φύσεως, οὐδὲ ἀπὸ Θεοῦ. Οὐκοῦν ἀντόματα;

ραχνῶν, ἀλλ' ἀπάντησέ μου καὶ πάλιν εἰς αὐτὸ τὸ ἐρώτημα· Ὁ Θεὸς τοὺς ἔκανεν ὄλους τοὺς ἀνθρώπους; Εἶναι ὀλοφάνερον αὐτό. Πῶς λοιπὸν δὲν εἶναι ὄλοι ἴσοι ὡς πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν κακίαν; ἀπὸ ποίαν αἰτίαν ὑπάρχουν οἱ ἀγαθοί, οἱ ἐνάρετοι καὶ οἱ ἐπεικεῖς; ἀπὸ ποίαν αἰτίαν οἱ διεφθαρμένοι καὶ οἱ κακοί; Διότι ἐὰν αὐτὰ δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς προθέσεώς των, ἀλλ' εἶναι τῆς φύσεώς των, πῶς τότε ἄλλοι μὲν εἶναι τέτοιοι καὶ ἄλλοι διαφορετικοί; Διότι ἐὰν ὄλοι ἦσαν ἐκ φύσεως κακοί, κατὰ φυσικὸν λόγον κανεῖς δὲν θὰ ἦτο καλός, ἐὰν δὲ ἦσαν ἐκ φύσεως καλοί, κανεῖς δὲν θὰ ἦτο κακός. Ἐὰν δηλαδὴ μία ἦτο ἡ φύσις ὄλων τῶν ἀνθρώπων, ἔπρεπε τότε ὄλοι νὰ εἶναι ἕνα, εἴτε αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ εἶναι εἴτε ἐκεῖνο. Ἐὰν ὅμως θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν, ὅτι ἐκ φύσεως οἱ μὲν εἶναι καλοί, οἱ δὲ κακοί, πρᾶγμα πού δὲν ἰσχύει, ὅπως ἀκριβῶς ἀπεδείξαμεν, ἔπρεπεν αὐτὰ νὰ εἶναι ἀμετάβλητα, καθ' ὅσον τὰ πράγματα τῆς φύσεως εἶναι ἀμετάβλητα.

Πρόσεχε δέ. Ὅλοι εἴμεθα θνητοὶ καὶ παθητοὶ καὶ κανεῖς δὲν εἶναι ἀπαθής, καὶ ἂν ἀκόμη προβάλλῃς μυρίας ἀντιρρήσεις. Σήμερα ὅμως βλέπομεν πολλοὺς ἀπὸ καλοὶ πού εἶναι νὰ γίνωνται κακοὶ καὶ ἀπὸ κακοὶ πού εἶναι νὰ γίνωνται καλοί, οἱ μὲν πρῶτοι ἀπὸ ἀδιαφορίαν, οἱ δὲ δεύτεροι ἀπὸ φροντίδα, πρᾶγμα πού ἀποτελεῖ πολὺ μεγάλην ἀπόδειξιν ὅτι αὐτὰ δὲν εἶναι τέτοια ἐκ φύσεως. Διότι τὰ φυσικὰ πράγματα οὔτε μεταβάλλονται, οὔτε χρειάζονται φροντίδα διὰ νὰ γίνουν καλύτερα. Ὅπως ἀκριβῶς δηλαδὴ δὲν καταβάλλομεν κόπον διὰ νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ ἀκούωμεν, ἔτσι καὶ δὲν θὰ ἐχρειαζώμεθα ἰδρωτὰς διὰ τὴν ἀρετὴν, ἐὰν αὐτὴ συνέβαινε νὰ εἶναι ἠνωμένη μετὰ τὴν φύσιν. Διὰ ποῖον λόγον δὲ θὰ ἔκσκιμεν κακοὺς, ἀφοῦ θὰ ἤμποροῦσεν ὄλους νὰ τοὺς κάνη καλοὺς;

Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν, λέγει, ἦλθαν τὰ κακά; Ἐρώτησε τὸν ἑαυτὸν σου· διότι ἰδικόν μου ἔργον εἶναι νὰ δείξω, ὅτι δὲν προέρχονται ἀπὸ τὴν φύσιν, οὔτε ἀπὸ τὸν Θεόν. Ἐπομένως,

φησίν. Οὐδαμῶς. Ἄλλὰ ἀγέννητα; Εὐφήμει, ἄνθρωπε, καὶ ἀποπήδησον τῆς μανίας ταύτης, μὴ τιμῇ τὸν Θεὸν τιμῶν καὶ τὰ κακά, καὶ τιμῇ τῇ ἁνωτάτῳ. Εἰ γὰρ ἀγέννητα, καὶ ἰσχυρὰ ἔσται, καὶ οὐδὲ ἀνασπασθῆναι δυνήσεται, οὐδὲ εἰς
5 τὸ μὴ εἶναι χωρῆσαι. Ὅτι γὰρ τὸ ἀγέννητον ἀνώλεθρον, παντὶ που δῆλον.

3. Πόθεν δὲ καὶ ἀγαθοὶ τοσοῦτοι, τοσαύτην τοῦ κακοῦ τὴν δύναμιν ἔχοντες; πῶς οἱ γεννητοὶ τοῦ ἀγεννήτου ἰσχυροῖτεροι; Ἄλλ' ὁ Θεὸς αὐτὰ ἀναιρεῖ, φησί. Πότε; Πῶς δὲ
10 καὶ ἀναιρήσει τὰ ὁμότιμα καὶ ὁμοσθενῆ καὶ ὁμήλικα, ὡς ἂν τις εἴποι; Ὡ τῆς τοῦ διαβόλου κακίας· πόσον ἐξεῦρε κακόν· οἷα τὸν Θεὸν περιβαλεῖν ἔπεισε βλασφημία· οἷω προσήματι εὐσεβείας ἕτερον δόσημον ἐπενόησε λόγον. Βουλόμενοι γὰρ δεῖξαι, ὅτι οὐκ ἐξ αὐτοῦ τὸ κακόν, πονηρὸν ἄλλο
15 δόγμα εἰσήγαγον, ἀγέννητα αὐτὰ φήσαντες εἶναι.

Πόθεν οὖν τὰ κακά; φησίν. Ἐκ τοῦ θέλειν καὶ μὴ θέλειν. Αὐτὸ δὲ τὸ θέλειν καὶ μὴ θέλειν πόθεν; Παρ' ἡμῶν αὐτῶν. Σὺ δὲ ταυτὸν ποιεῖς ἐρωτιῶν, ὡς ἂν εἰ ἐρομένου σου, Ἐκ τῶν θέλειν καὶ μὴ θέλειν;· εἶτα εἰπόντις μου,
20 ἐκ τοῦ μύειν καὶ μὴ μύειν· πάλιν ἔροιο, αὐτὸ δὲ τὸ μύειν καὶ μὴ μύειν πόθεν; εἶτα ἀκούσας ὅτι ἐξ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τοῦ θέλειν, αἰτίαν πάλιν ἑτέραν ζητοίης. Τὸ γὰρ κακὸν οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν, ἀλλ' ἢ τὸ παρακοῦσαι Θεοῦ. Πόθεν οὖν τοῦτο, φησίν, εὗρεν ὁ ἄνθρωπος; Ἔργον γὰρ ἦν τοῦτο εὐ-
25 ρεῖν; εἶπέ μοι. Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ τοῦτό φημι, ὅτι δύσκολον

λέγει, ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ μόνα των; Ἀσφαλῶς ὄχι. Μήπως εἶναι ἀγέννητα; Παῦσε ἄνθρωπέ μου, καὶ ἄφησε αὐτὴν τὴν μανίαν, τὸ νὰ τιμᾶς δηλαδὴ μὲ τὴν ἰδίαν τιμὴν τὸν Θεὸν καὶ τὰ κακά, καὶ μάλιστα μὲ τὴν μεγαλυτέραν τιμὴν. Διότι ἐὰν εἶναι ἀγέννητα, θὰ εἶναι καὶ ἰσχυρά, καὶ δὲν θὰ ἤμπορηση τίποτε νὰ τὰ διασαλεύσῃ, οὔτε νὰ ὀδηγηθοῦν εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν. Τὸ ὅτι βέβαια τὸ ἀγέννητον εἶναι καὶ αἰώνιον, εἶναι ὀλοφάνερον εἰς τὸν καθένα.

3. Ἀπὸ ποῦ δὲ ὑπάρχουν τόσοι πολλοὶ καλοὶ, ἀφοῦ τὸ κακὸν ἔχει τόσον μεγάλην δύναμιν; πῶς οἱ γεννητοὶ εἶναι ἰσχυρότεροι ἀπὸ τὸ ἀγέννητον κακόν; Ἀλλά, λέγει, ὁ Θεὸς θὰ τὰ ἐξολοθρεύσῃ αὐτά. Πότε; Πῶς δὲ θὰ ἐξολοθρεύσῃ τὰ ἰσότιμα, ἰσοδύναμα καὶ συνομήλικα μὲ αὐτόν, ὅπως θὰ ἤμποροῦσε νὰ εἰπῇ κάποιος; Ὡ μῆγεθος τῆς κακίας τοῦ διαβόλου· πόσον κακὸν ἐπενόησεν· μὲ ποίαν βλασφημίαν ἔπεισεν αὐτοὺς νὰ περιβάλουν τὸν Θεόν· μὲ ποῖον πρόσχημα εὐσεβείας ἐπενόησεν ἄλλον βλάσφημον λόγον. Διότι εἰς τὴν προσπάθειάν των ν' ἀποδείξουν, ὅτι τὸ κακὸν δὲν προέρχεται ἀπὸ αὐτόν, ἐπενόησαν ἄλλην πονηρὰν διδασκαλίαν, λέγοντες ὅτι τὰ κακά εἶναι ἀγέννητα.

Ἀπὸ ποῦ λοιπόν, λέγει, προέρχονται τὰ κακά; Ἀπὸ τὴν ἰδικὴν μας θέλησιν καὶ τὴν ἄρνησίν μας. Ἀπὸ ποῦ δὲ προέρχεται αὐτὴ ἡ θέλησίς μας καὶ ἄρνησίς μας; Ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Σὺ δὲ κάνων αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν κάνεις τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὡσὰν νὰ εἶχες ἐρωτήσῃ, Ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὴ ἡ δυνατότης τὸ νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ μὴ βλέπωμεν; ἔπειτα, ἀπαντῶν ἐγώ, Ἀπὸ τὸ νὰ κλείωμεν καὶ νὰ μὴ κλείωμεν τὰ μάτια μας, ἤθελες πάλιν ἐρωτήσῃ, Ἀπὸ ποῦ δὲ αὐτὸ τὸ νὰ κλείωμεν καὶ νὰ μὴ κλείωμεν τὰ μάτια; ἔπειτα ἀκούων ὅτι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς ἰδίους καὶ τὴν θέλησίν μας, ἤθελες πάλιν ἀναζητήσῃ ἄλλην αἰτίαν. Διότι τὸ κακὸν δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρὰ παρακοὴ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀπὸ ποῦ, λέγει, εὔρεν αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος; Εἰπέ μου. Ἦτο δηλαδὴ δύσκολον νὰ τὰ εὔρῃ ὁ ἄνθρω-

τουτο· ἀλλὰ πόθεν ἠθέλησε παρακοῦσαι; Ἀπὸ ραθυμίας. Κύριος γὰρ ὢν ἑκατέρων, πρὸς τοῦτο μᾶλλον ἀπέκλινεν.

Εἰ δὲ ἀπορεῖς ἔτι καὶ ἰλιγγιᾶς ταῦτα ἀκούων, ἐγὼ σε ἐρήσομαι οὐδὲν δυσχερές, οὐδὲ ποικίλον, ἀλλὰ ἀπλοῦν τινα
 5 καὶ σαφῆ λόγον. Γέγονάς ποτε κακός, γέγονας δέ ποτε καὶ ἀγαθός; Ὁ δὲ λέγω, τοιοῦτόν ἐστιν. Ἐκράτησάς ποτε πάθους, καὶ ἐάλως πάλιν ὑπὸ πάθους; περιέπεσες μέθη, καὶ ἐκράτησας μέθης; ὠργίσθης ποτέ, καὶ οὐκ ὠργίσθης; παρεῖδες πένητα, καὶ οὐ παρεῖδες; ἐπόρνευσάς ποτε, καὶ ἐσωφρό
 10 νησας πάλιν; Πόθεν οὖν ταῦτα πάντα; εἰπέ μοι πόθεν; Κἄν γὰρ αὐτὸς μὴ λέγῃς, ἐγὼ ἐρῶ. Ὅτι τὸ μὲν ἐσπούδασας συντείνας σαυτὸν μετὰ δὲ ταῦτα ἐξελύθης καὶ ἐρραθυύησας. Τοῖς μὲν γὰρ ἀπεγνωσμένοις καὶ διόλου οὖσιν ἐν κακία, καὶ ἀναιουθήτως ἔχουσι καὶ μαινομένοις, καὶ οὐκ ἐθέ-
 15 λουσιν οὐδὲ ἀκούειν τὰ διορθοῦντα αὐτούς, οὐδὲ διαλέξομαι περὶ φιλοσοφίας· τοῖς δὲ ποτὲ μὲν ἐν τούτῳ, ποτὲ δὲ ἐν ἐκείνῳ γενομένοις ἠδέως ἐρῶ.

Ἦρπασάς ποτε μὲν τὰ μὴ προσήκοια μετὰ δὲ ταῦτα κατακλασθεῖς ὑπὸ ἐλέου, καὶ τῶν σαυτοῦ μετέδωκας τῷ δεο-
 20 μένῳ; Πόθεν οὖν αὕτη ἡ μεταβολή; οὐκ εὐδηλον διὰ τὴν ἀπὸ γνώμης καὶ προαιρέσεως; Εὐδηλον καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν εἴποι τοῦτο. Διὸ παρακαλῶ σπουδάζειν καὶ ἀρετῆς ἔχεισθαι, καὶ οὐδὲν δεήσεσθε τῶν ζητημάτων πούτων. Τὰ γὰρ κακά, ὀνόματά ἐστι μόνον, εἰάν θέλωμεν. Μὴ τοίνυν ζήτηι,

πος; Ούτε ἐγὼ λέγω, ὅτι ἦτο δύσκολον αὐτό· ἀλλὰ διὰ ποῖον λόγον ἠθέλησε νὰ παρακούσῃ; Ἐκτὸς ἀδιαφορίας. Διότι ἂν καὶ ἦτο κύριος καὶ τῶν δύο, ἀπέκλινε μᾶλλον πρὸς αὐτό.

Ἐὰν λοιπὸν ἀπορῆς ἀκόμη καὶ μένης κατάπληκτος ἀκούων αὐτά, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἐρωτήσω κάτι ποῦ εἶναι δύσκολον, οὔτε περίπλοκον, ἀλλὰ θὰ σοῦ κάνω μίαν ἀπλῆν καὶ σαφῆ ἐρώτησιν. Ἐγίνες ποτὲ κακός, ἔγινες ποτὲ καλός; Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω σημαίνει τὸ ἐξῆς. Ἐγίνες ποτὲ κυρίαρχος κάποιου πάθους καὶ ἐκυριεύθης πάλιν ἀπὸ τὸ πάθος; περιέπεσες εἰς τὴν μέθην καὶ ὑπερίσχυσες τῆς μέθης; ὠργίσθης ποτὲ καὶ δὲν ὠργίσθης; παρέβλεψες πτωχὸν καὶ δὲν παρέβλεψες; ἐπόρνευσες ποτὲ καὶ ἐπέδειξες πάλιν σωφροσύνην; Ἐκτὸς λοιπὸν ὅλα αὐτά; εἶπέ μου· ἀπὸ ποῦ; Ἐὰν βέβαια σὺ δὲν θέλῃς νὰ ἀπαντήσῃς, θὰ σοῦ δώσω ἐγὼ τὴν ἀπάντησιν. Ὅτι κάποτε μὲν ἐπέδειξες φροντίδα καὶ ἐβοήθησες τὸν ἑαυτὸν σου, εἰς τὴν συνέχειαν ὅμως κατήργησες τὴν φροντίδα καὶ ἠδιαφόρησες. Πρὸς αὐτοὺς μὲν ποῦ διέκοψαν κάθε ἐλπίδα διορθώσεώς των καὶ εἶναι βυθισμένοι ἐξ ὀλοκλήρου μέσα εἰς τὴν κακίαν καὶ εἶναι ἀναίσθητοι καὶ μανιακοὶ καὶ δὲν θέλουν οὔτε κἂν ν' ἀκούουν αὐτὰ μὲ τὰ ὁποῖα ἤμποροῦν νὰ διορθωθοῦν, δὲν θὰ ὁμιλήσω καὶ ἐγὼ περὶ εὐσεβείας, πρὸς αὐτοὺς ὅμως ποῦ ἄλλοτε μὲν εὐρίσκονται εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, ἄλλοτε δὲ εἰς τὴν ἄλλην, εὐχαρίστως θὰ ὁμιλήσω.

Συνέβη κάποτε ν' ἀρπάσῃς αὐτὰ ποῦ δὲν ἔπρεπεν; εἰς τὴν συνέχειαν δὲ καταληφθεὶς ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν ἔδωσες εἰς αὐτὸν ποῦ εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἀπὸ τὰ ἰδικά σου; Ἐκτὸς λοιπὸν αὐτὴ ἡ μεταβολή; δὲν εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἰδικῆς σου ἀποφάσεως καὶ προαιρέσεως; ὀλοφάνερον εἶναι· καὶ κανεὶς δὲν ὑπάρχει ποῦ νὰ μὴ τὸ παραδέχεται αὐτό. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ φροντίζετε καὶ ν' ἀκολουθῆτε τὴν ἀρετὴν καὶ δὲν θὰ ἔχετε καμμίαν ἀνάγκην ἀπὸ παρόμοια ζητήματα. Διότι τὰ κακά, ἐὰν θέλωμεν, εἶναι μόνον ὀνόματα. Μὴ λοιπὸν ζητῆς νὰ εὕρῃς ἀπὸ

πόθεν τὰ κακά, μηδὲ διαπόρει· ἀλλ' εὐρὼν ὅτι ἀπὸ ραθυ-
 μίας μόνης, φεῦγε τὰ κακά. Κἂν εἶπη τις, ὅτι οὐ παρ' ἡ-
 μῶν ταῦτα διὰ τῆς ὀργιζόμενον οἰκείῃ, καὶ παροξυνόμε-
 ρον γυναικί, καὶ ἐγκαλοῦντα παιδί, καὶ καταγινώσκοντα τῶν
 5 ἀδικούντων, εἶπε πρὸς αὐτόν· πῶς οὖν ἔλεγες, ὅτι οὐ παρ'
 ἡμῶν τὰ κακά; Εἰ γὰρ οὐ παρ' ἡμῶν, τίνος ἕνεκεν ἐγκαλεῖς;
 Εἶπε πάλιν ἀπὸ σαυτοῦ λοιδορεῖς καὶ ὑβρίζεις; Εἰ
 μὲν γὰρ οὐκ ἀπὸ σαυτοῦ, μηδεὶς σοι ὀργιζέσθω· εἰ δὲ ἀπὸ
 σαυτοῦ, ἀπὸ σοῦ καὶ ἀπὸ τῆς σῆς ραθυμίας τὰ κακά. Τί
 10 δέ; ροιίζεις εἶναι τινὰς ἀγαθοὺς; Εἰ μὲν γὰρ μηδεὶς ἀγα-
 θός, πόθεν σοι τὸ ὄνομα τοῦτο; πόθεν οἱ ἔπαινοι; Εἰ δὲ
 εἰσὶν ἀγαθοί, εὐδὴλον ὅτι καὶ τοῖς πονηροῖς ἐπιτιμῆσουσιν.
 Ἄλλ' εἰ μὴ τίς ἐστὶν ἐκὼν πονηρός, μηδὲ παρ' ἑαυτοῦ, ἀδί-
 κως εὐρεθήσονται ἐπιτιμῶντες οἱ ἀγαθοὶ τοῖς κακοῖς καὶ
 15 ἔσονται καὶ αὐτοὶ ταύτῃ κακοὶ πάλιν. Τί γὰρ ἂν κάκιον
 γένοιτ' ἂν τοῦ τὸν ἀνεύθυνον ὑποβάλλειν ἐγκλήμασιν; Εἰ δὲ
 μένουσιν ἡμῖν ἀγαθοὶ καὶ ἐπιτιμῶντες, καὶ τοῦτο μάλιστα
 τῆς ἀγαθότητος αὐτῶν δεῖγμα, καὶ τοῖς σφόδρα ἀνοήτοις
 κἀντεῦθεν δῆλον, ὅτι οὐδεὶς οὐδέποτε ἀνάγκη κακός. Εἰ δὲ
 20 καὶ μετὰ ταῦτα πάντα ζητιότης, πόθεν τὰ κακά; ἀπὸ ραθυ-
 μίας εἶπομ' ἂν, ἀπὸ ἀργίας, ἀπὸ τοῦ πονηροῖς συγγίνεσθαι,
 ἀπὸ τοῦ καταφρονεῖν ἀρετῆς· ἐντεῦθεν καὶ τὰ κακά; καὶ τὸ
 ζητεῖν τινὰς, πόθεν τὰ κακά. Ὡς τῶν γε κατορθούντων οὐ-

ποῦ προέρχονται τὰ κακά, οὔτε καὶ ν' ἀπορῆς, ἀλλ' ἀφοῦ διεπίστωσες ὅτι εἶναι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαφορίας, ἀπόφευγε τὰ κακά. Καὶ ἂν κάποιος εἰπῇ, ὅτι αὐτὰ δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅταν τὸν ἰδῆς νὰ ὀργίζεται ἐναντίον τοῦ δούλου του καὶ νὰ διαπληκτίζεται μὲ τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ ἐπιπλήσῃ τὸν υἱὸν του καὶ νὰ κατηγορῇ αὐτοὺς πρὸς ἀδικοῦν. Πῶς λοιπὸν ἔλεγες, ὅτι δὲν ἐξαρτῶνται τὰ κακά ἀπὸ ἡμᾶς; Ἐὰν δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ ἡμᾶς, διατί τότε κατηγορεῖς;

Εἶπε πάλιν πρὸς αὐτόν· Μὲ τὴν θέλησίν σου κατηγορεῖς καὶ ὑβρίζεις; Διότι ἂν μὲν δὲν τὸ κᾶνης αὐτὸ μὲ τὴν θέλησίν σου, κανεὶς δὲν πρέπει νὰ ὀργίζεται ἐναντίον σου, ἂν ὅμως τὸ κᾶνης μὲ τὴν θέλησίν σου, τότε τὰ κακά εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς θελήσεώς σου καὶ τῆς ἀδιαφορίας σου. Τί δέ; πιστεύεις ὅτι ὑπάρχουν ὠρισμένοι καλοί; Διότι ἂν μὲν δὲν ὑπάρχη κανεὶς καλός, ἀπὸ ποῦ ὑπάρχει εἰς ἕσένα αὐτὸ τὸ ὄνομα, ἀπὸ ποῦ οἱ ἔπαινοι; Ἐὰν ὅμως ὑπάρχουν καλοί, εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι καὶ τοὺς κακοὺς θὰ τοὺς κατηγορήσουν. Ἐὰν ὅμως κάποιος δὲν εἶναι μὲ τὴν θέλησίν του κακός, οὔτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἄδικα θὰ συμβῇ νὰ κατηγοροῦν οἱ καλοὶ τοὺς κακοὺς καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ θὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ πάλιν κακοί. Διότι τί θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χειρότερον πρᾶγμα ἀπὸ τὸ ν' ἀποδίδῃ κανεὶς κατηγορίας εἰς τὸν μὴ ἔνοχον; Ἐὰν ὅμως ὑπάρχουν μεταξύ μας καλοὶ καὶ ἐλέγχουν, καὶ αὐτὸ πρὸ πάντων εἶναι δεῖγμα τῆς ἀγαθότητός των, γίνεται φανερόν ἀπὸ αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς πάρα πολὺ ἀνοήτους, ὅτι κανεὶς ποτὲ δὲν γίνεται κακός κατ' ἀνάγκην. Ἐὰν δὲ καὶ μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἐξακολουθῆς νὰ ζητῆς διὰ νὰ εὔρης, ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ κακά, θὰ ἠμποροῦσα νὰ σοῦ εἰπῶ, ὅτι εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἀδιαφορίας, τῆς ὀκνηρίας, τῆς συναναστροφῆς μὲ τοὺς κακοὺς, τῆς περιφρονήσεως τῆς ἀρετῆς. Ἀπὸ ἐδῶ προέρχονται καὶ τὰ κακά καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀπάντησις πρὸς αὐτοὺς πρὸς ἑρωτοῦν, ἀπὸ ποῦ προέρχονται τὰ κακά. Διότι κανεὶς βέβαια ἀπὸ αὐτοὺς πρὸς ἑρωτοῦν τὴν

δεῖς ταῦτα ἐπιζητεῖ, τῶν ἐπιεικῶς καὶ σωφρόνως ζῆν προαιρουμένων, ἀλλ' οἱ πονηρὰ τολμῶντες, καὶ παραμυθίαν τινὰ ἀνόνητον διὰ τούτων βουλόμενοι τῶν λόγων ἐπινοεῖν, ἀραχνῶν ὑφάσματα πλέκουσιν. Ἄλλ' ἡμεῖς ταῦτα μὴ
5 διὰ λόγων μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν ἔργων διαρρήξωμεν.

Οὐδὲ γὰρ ἀνάγκης ἐστὶ ταῦτα. Εἰ γὰρ ἀνάγκης ἦν, οὐκ ἂν εἶπεν· «Οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται». Ἐκείνους γὰρ μόνους ταλανίζει τοὺς ἐκ προαιρέσεως πονηροὺς. Εἰ δέ, «δι' οὗ», λέγει, μὴ θαυμάσης. Οὐ γὰρ
10 ὡς ἐτέρου δι' αὐτοῦ εἰσάγοντος τοῦτό φησιν, ἀλλ' ὡς αὐτοῦ τὸ πᾶν κατασκευάζοντος. Οἶδε γὰρ τὸ δι' οὗ, τὸ ὑφ' οὗ λέγειν ἢ Γραφή· ὡς ἴδιαν λέγει· «Ἐκτεθῆσθαι ἀνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ»· οὐ τὸ δεύτερον αἴτιον, ἀλλὰ τὸ πρῶτον τιθεῖσα. Καὶ πάλιν· «Οὐχὶ διὰ τοῦ Θεοῦ ἡ διασάφησις αὐτῶν ἐστι;»·
15 καί, «Πιστὸς ὁ Θεός, δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ».

4. Καὶ ἵνα μάθης, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀνάγκης, ἀκουσον καὶ τῶν ἐξῆς. Μετὰ γὰρ τὸ ταλανίσαι, φησὶν· «Εἰ ἡ χεὶρ σου ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοπον αὐτά, καὶ βάλε ἀπὸ
20 σοῦ. Καλὸν γὰρ σοί ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ κυλλόν, ἢ δύο χεῖρας καὶ πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὸ πῦρ. Καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτὸν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ. Καλὸν σοί ἐστι μονόφθαλμον εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, ἢ δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν
25 κάμινον τοῦ πυρός»· οὐ περὶ μελῶν ταῦτα λέγων· ἄπαγε· ἀλλὰ περὶ φίλων, περὶ τῶν προσηκόντων, οὓς ἐν τάξει μελῶν ἔχομεν ἀναγκαίων. Τοῦτο καὶ ἀνωτέρω εἶρηκε, καὶ

6. Ἀντὶ τῆς γραφῆς 'ἀνόητον' προτιμῶμεν τὴν γραφὴν 'ἀνόνητον', πού ὑπάρχει εἰς ἄλλους κώδικας, πρὸς καλυτέραν ἀπόδοσιν τοῦ νοήματος.

7. Γεν. 4, 1.

8. Γεν. 40, 8.

9. Α' Κορ. 1, 9.

10. Α' Κορ. 18, 10.

ἀρετὴν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ ζοῦν μὲ ἐπιείκειαν καὶ σωφροσύνην δὲν τὰ ἐπιζητεῖ αὐτά, ἀλλ' αὐτοὶ ποὺ διαπράττουν τὰ κακά, αὐτοὶ πλέκουν αὐτὰ τὰ ὑφάσματα τῶν ἀραχνῶν, θέλοντας μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ λόγια νὰ εὔρουν κάποια ἀνώφελον⁶ παρηγορίαν. Ἄλλ' ἡμεῖς ἄς τὰ ξεσχίσωμεν αὐτὰ τὰ ὑφάσματα ὄχι μόνον μὲ τὰ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἔργα.

Ἄρα λοιπὸν δὲν εἶναι τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς ἀνάγκης. Διότι ἔὰν ἦσαν ἀποτελέσματα τῆς ἀνάγκης δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰπῆ· «Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔρχεται τὸ σκάνδαλον». Ταλανίζει δηλαδή μόνον ἐκείνους ποὺ εἶναι ἀπὸ ἰδικὴν τῶν προαίρεσιν κακοί. Ἐὰν δὲ λέγῃ, «διὰ τοῦ ὁποίου», μὴ θαυμάσης. Καθ' ὅσον δὲν τὸ λέγει αὐτό, ὡσὰν νὰ ἀναφέρεται μὲ αὐτὸ εἰς κάποιον ἄλλον, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται τὸ πᾶν. Διότι συνηθίζει ἡ Γραφή μὲ τὸ 'δι' οὗ' νὰ δηλώνῃ τὸ 'ὑφ' οὗ', ὅπως ὅταν λέγῃ· «Ἀπέκτησα ἄνθρωπον διὰ τοῦ Θεοῦ»⁷. μ' αὐτὸ δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ δεύτερον αἴτιον, ἀλλ' εἰς τὸ πρῶτον. Καὶ ἄλλοῦ πάλιν· «Μήπως ὁ Θεὸς δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ ἐρμηνεύει αὐτά;»⁸. καί, «Εἶναι ἀξιόπιστος ὁ Θεός, διὰ τοῦ ὁποίου ἐκλήθητε νὰ γίνετε μέτοχοι τῆς ζωῆς τοῦ Υἱοῦ του»⁹.

4. Καὶ διὰ νὰ μάθῃς, ὅτι δὲν συμβαίνουν τὰ σκάνδαλα κατ' ἀνάγκην, ἄκουσε καὶ τὰ ἐξῆς. Διότι μετὰ τὸν ταλανισμὸν, λέγει· «Ἐὰν τὸ χέρι σου ἢ τὸ πόδι σου σὲ σκανδαλίξῃ, κόψε τα καὶ πέταξέ τα μακριά. Σοῦ συμφέρει νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν μὲ ἓνα πόδι ἢ μὲ ἓνα χέρι, παρά μὲ δύο χέρια καὶ πόδια νὰ ριφθῆς εἰς τὸ αἰώνιον τὸ πῦρ. Καὶ ἔὰν ὁ ὀφθαλμὸς σου ὁ δεξιὸς σὲ σκανδαλίζει, βγάλε τον καὶ πέταξέ τον μακριά. Εἶναι προτιμώτερον νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν μὲ ἓνα ὀφθαλμόν, παρά ἔχων δύο ὀφθαλμοὺς νὰ ριφθῆς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός». Αὐτὰ δὲν τὰ λέγει διὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος· μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὰ λέγει διὰ τοὺς φίλους, διὰ τοὺς συγγενεῖς, τοὺς ὁποίους χρειαζόμεθα ὅπως ἀκριβῶς τὰ μέλη τοῦ σώματός μας. Αὐτὸ

νῦν λέγει. Οὐδὲν γὰρ οὕτω βλαβερόν, ὡς συνουσία πονηρά.

“Ὅσα γὰρ ἀνάγκη μὴ δύναται, δύναται φιλία πολλάκις καὶ εἰς βλάβην καὶ εἰς ὠφέλειαν. Διὸ μετὰ πολλῆς τῆς σφοδρότητος τοὺς βλάβιοντας ἐκκόπτειν κελεύει, τούτους αἰνιδιόμενος τοὺς τὰ σκάνδαλα φέροντας.

Εἶδες πῶς τὴν ἐσομένην ἐκ τῶν σκανδάλων ἀνεκρούσαιο βλάβην; Τῷ προειπεῖν, ὅτι πάντως ἔσαι, ὥστε μηδένα ἐν ραθυμίᾳ εὐρεῖν, ἀλλὰ προσδοκῶντος αὐτὰ νήφειν· τῷ δεῖξαι μεγάλα ὄντα κακά· (οὐ γὰρ ἂν ἀπλῶς εἶπεν, «οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων», ἀλλὰ δεικνὺς μεγάλην τὴν ἐξ αὐτῶν λύμην)· τῷ ταλανίσαι πάλιν τὸν εἰσάγοντα αὐτὰ μείζονως. Τὸ γὰρ εἶπεῖν, «πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ», πολλὴν δεικνύντιος ἦν τὴν τιμωρίαν· οὐ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆ τοῦ παραδείγματος προσθήκη ἠϋξῆσε τὸν φόβον.

15 Εἶτα οὐκ ἀρκεῖται τούτοις, ἀλλὰ καὶ δείκνυσι τὴν ὁδόν, δι’ ἧς ἂν τις διαφύγοι τὰ σκάνδαλα. Τίς δὲ ἔστιν αὕτη; Τοὺς πονηροὺς, φησί, καὶ σφόδρα σοι φίλοι ὄσιν, ἀπότιμνε τῆς φιλίας. Καὶ λέγει λογισμὸν ἀναντίρρητον. “Ἄν μὲν γὰρ μένωσι φίλοι, οὕτε αὐτοὺς κερδανεῖς, καὶ σαυτὸν προσαπο-
20 λείεις· ἂν δὲ ἀποτιέμνης, τὴν γοῦν σαυτοῦ σωτηρίαν καρπώσῃ. “Ὡστε εἴ τινας σε φιλία βλάβει, ἐκκοπτε ἀπὸ σοῦ. Εἴ γὰρ τῶν ἡμετέρων μελῶν πολλὰ πολλάκις ἀποτιέμνομεν, διὰ τὰ αὐτὰ τε ἀνιάτως ἔχῃ καὶ τοῖς λοιποῖς λυμαίνηται, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ φίλων τοῦτο ποιεῖν χρῆ. Εἴ δὲ φύσει ἦν τὰ κα-

καὶ προηγουμένως τὸ εἶπε καὶ τώρα τὸ ἐπαναλαμβάνει. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν εἶναι τόσον βλαβερόν, ὅσον εἶναι ἡ κακὴ συναναστροφή. Διότι ὅσα δὲν ἔμπορεῖ νὰ τὰ κάνη ἡ ἀνάγκη, ἔμπορεῖ νὰ τὰ κάνη πολλές φορές ἡ φιλία καὶ πρὸς ζημίαν καὶ πρὸς ὠφέλειαν. Διὰ τοῦτο μᾶς προστάσσει μὲ πολλὴν δύναμιν ν' ἀποκόπτωμεν αὐτοὺς ποὺ μᾶς βλάπτουν, ὑπονοῶν αὐτοὺς ποὺ δημιουργοῦν τὰ σκάνδαλα.

Εἶδες πῶς ἀπέκρουσε τὴν βλάβην ποὺ εἶναι δυνατὸν νὰ προέλξη ἀπὸ τὰ σκάνδαλα; Μὲ τὸ ὅτι προεἶπεν, ὅτι ὁπωσδήποτε θὰ συμβοῦν αὐτά, ὥστε νὰ μὴ εὔρουν κανένα ἀδιάφορον, ἀλλὰ νὰ τὰ περιμένουν ἄγρυπνοι· μὲ τὸ ὅτι ἔδειξεν, ὅτι εἶναι μεγάλα κακὰ (διότι δὲν εἶπεν ἀπλῶς, «Ἄλλοίμονον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ σκάνδαλα», ἀλλ' ἔδειξεν ὅτι εἶναι μεγάλη ἡ ζημία ποὺ προέρχεται ἀπὸ αὐτά)· μὲ τὸ ὅτι πάλιν ἐταλάνισεν εἰς μέγαν βαθμὸν αὐτὸν ποὺ τὰ προκαλεῖ. Διότι οἱ λόγοι του αὐτοῖ, «πλὴν ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον», ἐφανέρωνον τὴν μεγάλην τιμωρίαν· καὶ ὄχι μόνον μὲ αὐτό, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι ἀνέφερε καὶ τὸ παράδειγμα ἠῤῥησε τὸν φόβον.

Εἰς τὴν συνέχειαν δὲν ἀρκεῖται εἰς αὐτά, ἀλλὰ καὶ δείχνει τὴν ὁδόν, διὰ τῆς ὁποίας εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφύγη κανεὶς τὰ σκάνδαλα. Ποία δὲ εἶναι αὕτη; Τοὺς κακοὺς, λέγει, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι πάρα πολὺ φίλοι σου, ἀπόκοψε τὴν φιλίαν σου μὲ αὐτούς. Καὶ διατυπώνει συλλογισμὸν ποὺ δὲν ἐπιδέχεται ἀντιρρήσεις. Διότι, ἐὰν μὲν ἔξακολουθοῦν νὰ εἶναι φίλοι σου, οὔτε αὐτοὺς θὰ τοὺς ὠφελήσης καὶ τὸν ἑαυτὸν σου θὰ ὀδηγήσης εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἂν ὅμως διακόψης τὴν σχέσιν σου μ' αὐτούς, θὰ ἐπιτύχης τότε τὴν ἰδικὴν σου τουλάχιστον σωτηρίαν. Ὡστε λοιπὸν, ἐὰν ἡ φιλία κάποιου σὲ βλάπτει, ἀπομάκρυνέ τον ἀπὸ κοντά σου. Διότι, ἐὰν πολλές φορές ἀποκόπτωμεν πολλὰ ἀπὸ τὰ μέλη μας, ὅταν αὐτὰ εἶναι ἀθεράπευτα καὶ βλάπτουν καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέλη μας, πολὺ περισσότερον πρέπει αὐτὸ νὰ τὸ κάνωμεν εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φίλων μας. Ἐὰν ὅμως τὰ κακὰ ὑπῆρ-

κά, περιτιή πᾶσα αὐτή ἢ παραίνεις καὶ ἢ συμβουλή, περιτιή ἢ διὰ τῶν εἰρημένων φυλακή. Εἰ δὲ οὐ περιτιή, ὥσπερ οὖν οὐδὲ περιτιή, εὐδηλον ὅτι γνώμης ἢ πονηρία.

«Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων».

5 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν διαπαντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Μικροὺς οὐ τοὺς ἀληθῶς μικροὺς καλεῖ, ἀλλὰ τοὺς νομιζομένους παρὰ τοῖς πολλοῖς, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς εὐκαταφρονήτους, τοὺς ἀγνώστους (πῶς γὰρ ἂν εἴη μικρὸς ὁ τοῦ κόσμου παντὸς ἀντί-

10 ξιος; πῶς ἂν εἴη μικρὸς ὁ τῷ Θεῷ φίλος;), ἀλλὰ τοὺς παρὰ τῆς τῶν πολλῶν ὑπονοία τοιούτους νομιζομένους. Καὶ οὐ λέγει περὶ πολλῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ἑνός, κἀντιεῦθεν πάλιν ἀποτειχίζων τὴν τῶν πολλῶν σκανδάλων βλάβην. «Ὡσπερ γὰρ τὸ φεύγειν τοὺς πονηροὺς, οὕτω τὸ τιμᾶν τοὺς χρη-

15 σιτοὺς κέρδος ἔχει μέγιστον, καὶ διπλῆ γένοιτ' ἂν ἀσφάλεια τῷ προσέχοντι· μία μὲν ἐκ τοῦ τῶν σκανδαλιζόντων εἰς φιλίας ἐκτεμεῖν ἑτέρα δὲ ἐκ τοῦ τοὺς ἁγίους τούτους ἔχειν ἐν θεραπείᾳ καὶ τιμῇ.

Εἶτα καὶ ἐτέρωθεν αὐτοὺς αἰδεσίμους ποιεῖ, λέγων·

20 «Ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν διαπαντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Ἐντιεῦθεν δῆλον, ὅτι ἄγγελους ἔχουσιν οἱ ἅγιοι, ἢ καὶ πάντες. Καὶ γὰρ ὁ ἀπόστολος φησὶ περὶ τῆς γυναικός, ὅτι «Ὁφείλει ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἄγγελους». Καὶ ὁ Μωϋσῆς· «Ἐ-

25 σιησεν δοξία ἐθνῶν κατὰ ἀριθμὸν ἀγγέλων Θεοῦ». Ἐνιαῦ-

χον ἐκ φύσεως, ἦτο περιττὴ ὅλη αὐτὴ ἢ παραίνεσις καὶ συμβουλή, περιττὴ ἦτο ἢ προφύλαξις διὰ τῶν ὄσων προελέχθησαν. Ἐὰν ὅμως δὲν εἶναι περιττὴ, ὅπως ἀκριβῶς καὶ δὲν εἶναι περιττὴ, εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι ἢ κακία εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἰδικῆς μας ἀποφάσεως.

«Προσέχετε νὰ μὴ περιφρονήσετε κανένα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς. Διότι σὰς λέγω, ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἔχουν διαρκῶς ἐστραμμένον τὸ πρόσωπόν των πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου ποὺ εὐρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Μικροὺς δὲ δὲν ὀνομάζει αὐτοὺς ποὺ πράγματι εἶναι μικροί, ἀλλ' αὐτοὺς ποὺ οἱ πολλοὶ θεωροῦν ὡς μικροὺς, τοὺς πτωχοὺς, τοὺς περιφρονημένους, τοὺς ἀφανεῖς (διότι πῶς θὰ ἤμποροῦσε νὰ εἶναι μικρὸς αὐτὸς ποὺ ἀξίζει ὅσον ὅλος ὁ κόσμος; πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶναι μικρὸς αὐτὸς ποὺ εἶναι φίλος τοῦ Θεοῦ;), αὐτοὺς ποὺ θεωροῦνται μικροὶ σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψιν τῶν πολλῶν. Καὶ δὲν κάνει λόγον μόνον διὰ τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἕνα, καὶ ἔτσι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν προφυλάσσει ἀπὸ τὴν βλάβην ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὰ πολλὰ σκάνδαλα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς τὸ ν' ἀποφεύγη κανεὶς τοὺς κακοὺς ἀποκομίζει μεγάλην ὠφέλειαν κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ ὅταν τιμᾶ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους, καὶ αὐτὸς ποὺ προσέχει εἶναι δυνατόν νὰ ἔχη διπλῆν ἀσφάλειαν· μίαν μὲν ἐκ τοῦ ὅτι ἀποκόπτει τὰς φιλίας ἐκείνων ποὺ σκανδαλίζουν, δευτέραν δὲ ἐκ τοῦ ὅτι βοηθεῖ καὶ τιμᾶ αὐτοὺς τοὺς ἀγίους ἀνθρώπους.

Εἰς τὴν συνέχειαν καὶ μὲ ἄλλον τρόπον τοὺς παρουσιάζει ὅτι εἶναι ἄξιοι σεβασμοῦ, λέγων· «Διότι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν βλέπουν διαρκῶς τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου ποὺ εὐρίσκεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Ἀπὸ αὐτὸ γίνεται φανερόν, ὅτι οἱ ἄγιοι ἔχουν ἀγγέλους, καθὼς καὶ ὄλοι. Διότι καὶ ὁ ἀπόστολος λέγει σχετικὰ μὲ τὴν γυναῖκα, ὅτι «ὀφείλει ἡ γυναῖκα νὰ ἔχη κάλυμμα εἰς τὴν κεφαλὴν της ἀπὸ σεβασμὸν πρὸς τοὺς ἀγγέλους»¹⁰. Καὶ ὁ Μωϋσῆς· «Ἔωρθε τὰ σύνορα τῶν ἐθνῶν σύμφωνα μὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀγγέλων

θα δὲ οὐ περὶ ἀγγέλων διαλέγεται μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀγγέλων ὑπερεχόντων. Ὅταν δὲ εἶπῃ, «τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου», οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν πλείονα παρρησίαν λέγει καὶ τὴν πολλὴν τιμὴν.

5 «Ἦλθε γὰρ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολω-
λός». Πάλιν ἕτερον λογισμόν τίθησι τοῦ προτέρου μείζονα,
καὶ παραβολὴν συνάπτει, δι' ἧς καὶ τὸν Πατέρα εἰσάγει
ταῦτα βουλόμενον. «Τί γὰρ ὑμῖν δοκεῖ;», φησὶν· «ἐὰν γέ-
νηται τινὶ ἀνθρώπῳ πρόβατα ἑκατὸν καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ
10 αὐτῶν, οὐχὶ ἀφείς τὰ ἐνενηκονταεννέα, πορευθεὶς ἐπὶ τὰ
ἄσθη, ζητεῖ τὸ πλανώμενον; Καὶ ἐὰν γένηται εὗρεῖν αὐτό,
χαίρει ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνενηκονταεννέα τοῖς μὴ
πεπλανημένοις. Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ Πα-
τρὸς ὑμῶν, ἵνα ἀπόληται εἷς τῶν μικρῶν τούτων». Ὁρᾷς
15 δι' ὅσων ἡμᾶς ἐνάγει εἰς τὴν τῶν εὐτελῶν ἀδελφῶν ἐπιμέ-
λειαν; Μὴ τοίνυν εἶπῃς, χαλκοῦπος ἐστὶν ὁ δεῖνα, ὑποδη-
ματοροσάφος, γεωργός ἐστιν, ἀνόνητός ἐστι, καὶ καταφρονή-
σης. Ἴνα γὰρ μὴ τοῦτο πάθῃς, ὄρα διὰ πόσων σε πείθει
μειριάζειν, καὶ εἰς τὴν τούτων ἐπιμέλειαν ἐμβάλλει.

20 Ἔσποιη παιδίον καὶ φησὶ «Γίνεσθε ὡς τὰ παιδιά»·
καί, «ὅς ἂν δέξηται παιδίον τοιοῦτον, ἐμὲ δέχεται»· καί,
«ὅς ἐὰν σκανδαλίσῃ», τὰ ἔσχατα πείσεται. Καὶ οὐδὲ ἠρκέσθη
τῷ παραδείγματι τοῦ μύλου, ἀλλὰ καὶ τὸ «οὐαὶ» προσέθηκε,
καὶ τοὺς τοιοῦτους ἐκτιμένειν ἐκέλευσε, κἄν ἐν τάξει χειρῶν
25 ὦσι καὶ ὀφθαλμῶν ἡμῖν. Καὶ ἀπὸ τῶν ἀγγέλων πάλιν τῶν
ἐγκεχειρισμένων αὐτοὺς τούτους τοὺς εὐτελεῖς ἀδελφούς,

11. Δευτ. 32, 8.

12. Πρὸβλ. Ματθ. 18, 8.

13. Ματθ. 18, 5.

14. Ματθ. 18, 6.

τοῦ Θεοῦ»¹¹. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν ὁμιλεῖ μόνον διὰ ἀγγέλους, ἀλλὰ δι' ἀγγέλους ποῦ ὑπερέχουν. Ὅταν δὲ λέγῃ, «τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρός μου», δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἄλλο, παρὰ τὴν κατὰ πολὺ μεγαλυτέραν παρρησίαν των καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν των.

«Διότι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε διὰ νὰ σώσῃ αὐτὸ ποῦ εἶχε καθῆ». Πάλιν ἀναφέρει ἄλλον συλλογισμόν κατὰ πολὺ πιὸ σπουδαιότερον ἀπὸ τὸν προηγούμενον καὶ ἐπισυνάπτει εἰς τὸν συλλογισμόν αὐτὸν καὶ παραβολήν, διὰ τῆς ὁποίας παρουσιάζει καὶ τὸν Πατέρα του νὰ θέλῃ αὐτὰ τὰ πράγματα. Διότι λέγει· «Τί νομίζετε· ἐὰν συμβῆ κάποιος ἄνθρωπος, ποῦ ἔχει ἑκατὸν πρόβατα, καὶ καθῆ ἓνα ἀπὸ αὐτά, δὲν θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ὄρος, ἀφοῦ ἀφήσῃ τὰ ἐνενήντα ἐννέα, διὰ νὰ ἀναζητήσῃ αὐτὸ ποῦ ἐχάθη; Καὶ ἂν συμβῆ νὰ τὸ εὔρῃ καί-
 ρεται πολὺ περισσότερον δι' αὐτό, παρὰ διὰ τὰ ἐνενήντα ἐννέα ποῦ δὲν ἔχουν καθῆ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν εἶναι θέλημα τοῦ Πατρός σας νὰ καθῆ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροῦς». Βλέπεις μὲ πόσους τρόπους μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ φροντίζωμεν τοὺς ταπεινοὺς ἀδελφούς μας; Μὴ εἰπῆς λοιπὸν, ὅτι ὁ τάδε εἶναι χαλκουργός, ὑποδηματοποιός, γεωργός, εἶναι μωρός, καὶ τὸν περιφρονήσῃς. Διὰ νὰ μὴ τὸ πάθῃς λοιπὸν αὐτό, πρόσεξε μὲ πόσα παραδείγματα σὲ πείθει νὰ εἶσαι μετριόφρων καὶ σὲ προτρέπει νὰ φροντίζῃς δι' αὐτούς.

Ἔστησε ἓνα παιδὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν καὶ λέγει· «Γίνεσθε ὅπως τὰ παιδιά»¹²· καί, «αὐτὸς ποῦ θὰ δέχθῃ ἓνα τέτοιο παιδὶ δέχετε ἐμένα τὸν ἴδιον»¹³· καί, «αὐτὸς ποῦ θὰ σκανδαλίσῃ»¹⁴ θὰ ὑποστῆ τὰ πιὸ φοβερά. Καὶ δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸ παράδειγμα τῆς μυλοπέτρας, ἀλλὰ ἐπρόσθεσε καὶ τὸ «ἀλλοίμονον» καὶ ἐπρόσταξε ν' ἀποκόπτωμεν αὐτοὺς καὶ ἂν ἀκόμη μᾶς εἶναι ἀπαραίτητοι ὅπως τὰ χέρια καὶ οἱ ὀφθαλμοί. Καὶ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους πάλιν ποῦ εἶναι φύλακες αὐτῶν τῶν ταπεινῶν ἀδελφῶν τοὺς παρουσιάζει ὅτι εἶναι ἄξιοι σεβασμοῦ, ἀκόμη δὲ καὶ ἀπὸ τὸ ἰδικόν του θέλημα καὶ τὸ πάθος (διότι ὅταν λέγῃ· «Ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου διὰ

αἰδεσίμους ποιεῖ· καὶ ἀπὸ τοῦ οἰκείου θελήματος καὶ πά-
 θους (διὰ γὰρ εἶπη, «Ἦλθεν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι
 τὸ ἀπολώδες»), καὶ τὸν σιαυρὸν δηλοῖ, καθάπερ καὶ Παῦλός
 φησι, περὶ ἀδελφοῦ λέγων· «δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανε»), καὶ
 5 ἀπὸ τοῦ Πατρὸς, ὅτι οὐδὲ αὐτῷ δοκεῖ ἀπολέσθαι καὶ ἀπὸ
 τῆς κοινῆς συνηθείας, ὅτι καταλιπὼν τὰ σεσωσμένα ὁ ποι-
 μὴν ζητεῖ τὸ ἀπολόμενον· καὶ διὰ τὴν εὐρηγίαν τὸ πεπλανημένον,
 σφόδρα ἠδέεται τῇ εὐρέσει καὶ τῇ σωτηρίᾳ τούτου.

5. Εἰ τοίνυν ὁ Θεὸς οὕτω χαίρει ἐπὶ τῷ μικρῷ τῷ εὐ-
 10 ρεθέντι, πῶς οὐ καταφρονεῖς τῶν τῷ Θεῷ περισπουδάσιων,
 δέον καὶ τὴν ψυχὴν αὐτὴν προέσθαι ὑπὲρ ἑνὸς τῶν μικρῶν
 τούτων; Ἄλλ' ἀσθενὴς ἐσσι καὶ εὐτελής; Δι' αὐτὸ μὲν οὖν
 τοῦτο μάλιστα πάντα δεῖ ποιεῖν, ὥστε αὐτὸν διασώζειν. Καὶ
 γὰρ καὶ αὐτὸς τὰ ἐνενηκονταεννέα ἀφείς πρόβατα, ἐπ' ἐκεῖνο
 15 ἦλθε, καὶ οὐκ ἴσχυσε τῶν ἰσοούτων ὑἷ σωτηρία συσκιᾶσαι
 τοῦ ἑνὸς τὴν ἀπώλειαν. Ὁ δὲ Λουκᾶς, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν
 ὤμων ἠνεγκε, φησί· καὶ «μείζων ἐγένετο χαρὰ ἐπὶ ἐνὶ
 ἁμαρτωλῷ μετανοῶντι, ἢ ἐπὶ ἐνενηκονταεννέα δικαίοις».
 Καὶ ἀπὸ τοῦ ἐγκαταλείπειν τὰ σεσωσμένα δι' αὐτό, καὶ ἀπὸ
 20 τοῦ μᾶλλον ἐπὶ τούτῳ ἠσθῆναι, πολλὴν ἔδειξε τὴν περὶ αὐ-
 τοῦ σπουδὴν.

Μὴ δὴ ἀμελῶμεν τῶν ψυχῶν τῶν τοιούτων. Καὶ γὰρ
 πάντα ταῦτα διὰ ταῦτα εἴρηται. Τῷ μὲν γὰρ ἀπειλήσαι μηδ'
 ὄλως ἐπιθήσεσθαι τῶν οὐρανῶν τὸν μὴ γενόμενον παιδίον,
 25 καὶ τοῦ μύλου μνησθῆναι, τὸν τυφὸν κατήνεγκε τῶν ἀλαζό-
 των· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀγάπη πολέμιον, ὡς ἀπόνοια· τῷ δὲ

15. Ρωμ. 14, 15.

16. Λουκᾶ 15, 5.

17. Πρὸβλ. Λουκᾶ 15, 7.

νὰ σώσῃ αὐτὸ πού ἔχει καθῆ», φανερώνει καὶ τὸν σταυρικὸν θάνατόν του, ὅπως ἀκριβῶς λέγει καὶ ὁ Παῦλος, ὁμιλῶν περὶ τοῦ ἀδελφοῦ· «χάριν τοῦ ὁποίου ἀπέθανεν ὁ Χριστός»¹⁵), καὶ ἀπὸ τὸν Πατέρα, διότι οὔτε αὐτὸς θέλει νὰ καθῆ, καθὼς καὶ ἀπὸ αὐτὸ πού ἀποτελεῖ κοινὴν συνήθειαν, ὅτι δηλαδὴ ὁ ποιμὴν ἀφοῦ ἀφήσῃ αὐτὰ πού δὲν ἐχάθησαν, ψάχνει νὰ εὔρῃ αὐτὸ πού ἔχει καθῆ, καὶ ὅταν συμβῆ νὰ τὸ εὔρῃ τὸ χαμένον, χαίρεται πάρα πολὺ διὰ τὴν εὔρεσίν του καὶ τὴν σωτηρίαν του.

5. Ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς νοιώθῃ τόσῃν χαρὰν δι' ἓνα μικρὸν ἄνθρωπον πού εὔρέθῃ καὶ ἐσώθῃ, πῶς σὺ περιφρονεῖς αὐτούς πού συγκεντρώνουν τόσῃν φροντίδα τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἔπρεπε καὶ τὴν ζωὴν σου ἀκόμη νὰ θυσιάζῃς δι' ἓνα ἀπὸ αὐτούς τοὺς μικρούς; Ἄλλ' εἶναι χωρὶς καμμίαν δύναμιν καὶ τελείως ἀσήμαντος; Μὰ ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον πρὸ πάντων πρέπει νὰ κάνωμεν τὰ πάντα, ὥστε νὰ τὸν σώσωμεν αὐτόν. Διότι καὶ αὐτός, ἀφοῦ ἄφησε τὰ ἐνενήντα ἐννέα, ἦλθε πρὸς ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἠμπόρεσεν ἡ σωτηρία τῶν τόσων πολλῶν νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐνός. Ὁ δὲ Λουκᾶς λέγει, ὅτι τὸ μετέφερεν ἐπάνω εἰς τοὺς ὤμους του¹⁶, καὶ «συμβαίνει πολὺ πῶς μεγαλυτέρα χαρὰ ὅταν μετανοῆ ἓνας ἁμαρτωλός, παρὰ διὰ τοὺς ἐνενήντα ἐννέα δικαίους»¹⁷. Καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐγκατέλειψε χάριν αὐτοῦ αὐτὰ πού ἦσαν σωσμένα καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐχάρῃ πολὺ περισσότερον διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, ἀπέδειξε τὴν μεγάλην φροντίδα του περὶ αὐτοῦ.

Ἄς μὴ δείχνωμεν λοιπὸν ἀδιαφορίαν διὰ τὰς ψυχὰς αὐτῶν. Καθ' ὅσον ὅλα αὐτὰ δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐλέχθησαν. Μὲ τὸ ὅτι δηλαδὴ ἠπειλήσεν ὅτι μὲ κανένα τρόπον δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐκεῖνος πού δὲν θὰ γίνῃ ὡσὰν τὸ παιδί καὶ μὲ τὸ ὅτι ὑπενθύμισε τὴν μυλόπετραν, κατέβαλε τὴν ὑπερηφάνειαν τῶν ἀλαζόνων· διότι τίποτε δὲν εἶναι τόσον ἐχθρικὸν εἰς τὴν ἀγάπην, ὅσον εἶναι ἡ ὑπερηφάνεια. Μὲ τὸ ὅτι δὲ εἶπεν, «ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔλθουν

εἶπεῖν, «ἀνάγκη ἐστὶν ἔλθεῖν τὰ σκάνδαλα», ἐγρηγορέναι ἐποίησε· τῷ δὲ προσθεῖναι, «οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται», ἕκαστον σπουδάζειν μὴ δι' αὐτοῦ γενέσθαι παρεσκευάσε. Καὶ τῷ μὲν κελεῦσαι ἐκκόψαι τοὺς σκανδαλίζοντας, εὐ-
 5 κολον τὴν σωτηρίαν ἐποίησε· τῷ δὲ ἐπιτάξαι μὴ καταφρονεῖν αὐτῶν, καὶ μηδὲ ἀπλῶς ἐπιτάξαι, ἀλλὰ σφοδρῶς («ὄρᾱτε» γάρ, φησί, «μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων»), καὶ τῷ εἶπεῖν, ὅτι «οἱ ἄγγελοι αὐτῶν βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου», καί, «διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγώ»,
 10 καὶ «ὁ Πατήρ μου τοῦτο θούλει», τοὺς ὀφείλοντας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι σπουδαιοτέρους ἐποίησεν.

Ὅρᾳς ὅσον τεῖχος αὐτοῖς περιήλασε, καὶ πύσιν τῶν ἐνκαταφρονήτων καὶ τῶν ἀπολλυμένων ποιεῖται σπουδὴν, ἀπειλῶν τε ἀνήκεστα κακὰ τοῖς ὑποσκελίζουσιν αὐτούς, καὶ
 15 μεγάλα ἐπαγγελλλόμενος ἀγαθὰ τοῖς θεραπεύουσι καὶ ἐπιμελουμένοις, καὶ παρ' ἐαυτοῦ πάλιν τὸ ὑπόδειγμα φέρων καὶ παρὰ τοῦ Πατρὸς;

Τοῦτον καὶ ἡμεῖς μιμησώμεθα, μηδὲν παραιτούμενοι τῶν δοκούντων εἶναι ταπεινῶν τε καὶ μοχθηρῶν ὑπὲρ τῶν ἀδελ-
 20 φῶν· ἀλλὰ κἂν διακονεῖσθαι δέη, κἂν μικρὸς ᾖ, κἂν εὐτελεῖς ὑπὲρ οὗ τοῦτο γίνεται, κἂν ἐλίπονον τὸ πρᾶγμα ᾖ, κἂν ὄρη καὶ κρημνοὺς διαβαίνειν χρῆ, πάντα ἔσιω φορητὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ. Οὕτω γὰρ περισπούδασιον ψυχὴ Θεῶ, ὡς μηδὲ τοῦ ἰδίου Υἱοῦ φείσασθαι. Διὸ παρακαλῶ, τοῦ ὄρ-
 25 θρου φανέντιος, εὐθέως ἐξιόντες ἀπὸ τῆς οἰκίας, τοῦτον ἕνα σκοπὸν ἔχωμεν, καὶ ταύτην πρὸ πάντων σπουδὴν, ὥστε τὸν κινδυνεύοντα ἐξαρπάσαι· οὗ λέγω τοῦτον μόνον τὸν κίνδυ-

τὰ σκάνδαλα», ἔκανε τοὺς ἐπιμελεῖς νὰ ἐπαγρυπνοῦν, μὲ τὸ ὅτι δὲ ἐπρόσθεσεν, «ἀλλοίμονον εἰς ἐκεῖνον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔρχεται τὸ σκάνδαλον», ἔκανε τὸν καθένα νὰ φροντίζη ὥστε νὰ ἔλθῃ τὸ σκάνδαλον δι' αὐτοῦ. Καὶ μὲ τὸ ὅτι ἔδωσεν ἐντολὴν ν' ἀποκόπτωμεν αὐτοὺς ποὺ σκανδαλίζουν, ἔκανεν εὐκόλον τὴν σωτηρίαν, μὲ τὸ ὅτι δὲ ἐπρόσταξε νὰ μὴ περιφρονοῦμεν τοὺς ταπεινοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὄχι ἀπλῶς ἐπρόσταξεν, ἀλλὰ τὸ ἔκανεν αὐτὸ κατὰ τρόπον πολὺ αὐστηρὸν (διότι λέγει, «προσέχετε μὴ συμβῆ καὶ περιφρονήσετε κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικροὺς»), καὶ μὲ τὸ ὅτι εἶπεν, ὅτι «Οἱ ἄγγελοι αὐτῶν βλέπουν τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς μου», καί, «διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγώ», καί, «Αὐτὸ θέλει ὁ Πατήρ μου», τοὺς ἔκανεν αὐτοὺς ποὺ ὀφείλουν νὰ τοὺς φροντίζουν νὰ ἐπιδεικνύουν μεγαλυτέραν προσοχὴν.

Βλέπεις μὲ πόσον τεῖχος τοὺς περιέβαλε καὶ πόσῃ φροντίδα ἐπιδεικνύει διὰ τοὺς περιφρονημένους καὶ τοὺς καμένους, καὶ ἀπειλῶν μὲ ἀνυπόφορα κακὰ αὐτοὺς ποὺ τοὺς παραβλέπουν καὶ ὑποσχόμενος μεγάλα ἀγαθὰ εἰς αὐτοὺς ποὺ τοὺς βοηθοῦν καὶ τοὺς φροντίζουν, προβάλλων πάλιν ὡς παράδειγμα καὶ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸν Πατέρα του;

Αὐτὸν λοιπὸν ἄς μιμηθῶμεν καὶ ἡμεῖς μὴ παραλείποντες νὰ πράξωμεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μας τίποτε ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα ποὺ θεωροῦνται ὡς ταπεινὰ καὶ ἐλεεινά· ἀλλὰ καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ ὑπηρετήσωμεν κάποιον, εἴτε εἶναι μικρός, εἴτε εἶναι εὐτελής αὐτὸς ὑπὲρ τοῦ ὁποίου γίνεται, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι κοπιαστικὴ ἢ πρᾶξις αὐτή, καὶ ἂν ἀκόμη χρειασθῇ ὄρη καὶ κρημνοὺς νὰ διαβῶμεν, ὅλα ἄς θεωροῦνται ἀνεκτὰ διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀδελφοῦ μας. Διότι τόσον μεγάλην ἀξίαν ἔχει ἡ ψυχὴ διὰ τὸν Θεόν, ὥστε νὰ μὴ λυπηθῇ οὔτε καὶ τὸν Υἱόν του. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ, μόλις ἐξημερώσῃ, ἐξερχόμενοι ἀμέσως ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ἄς ἔχωμεν αὐτὸν ὡς μοναδικὸν σκοπὸν καὶ αὐτὴν ὡς τὴν μεγαλυτέραν μας φροντίδα, τὸ νὰ σώσωμεν δηλαδὴ τὸν ἀδελφόν μας ποὺ κινδυνεύει· δὲν ἐννοῶ αὐτὸν μόνον τὸν φυσικὸν κίνδυνον, διότι

νον τὸν αἰσθητὸν, τοῦτο γὰρ οὐδὲ κίνδυνος, ἀλλὰ τὸν τῆς ψυχῆς, τὸν παρὰ τοῦ διαβόλου τοῖς ἀνθρώποις ἐπιφερόμενον. Καὶ γὰρ ὁ ἔμπορος, ὥστε αὐξῆσαι τὴν περιουσίαν, πέλαγος διαβαίνει· καὶ ὁ χειροτέχνης, ὥστε προσθεῖναι τοῖς ὑπάρχουσι, πάντα ποιεῖ.

Καὶ ἡμεῖς τοίνυν μὴ τῇ σωτηρίᾳ μόνον ἀρκώμεθα τῇ ἡμετέρᾳ, ἐπεὶ καὶ ταύτην λυμαινόμεθα. Καὶ γὰρ ἐν πολέμῳ καὶ παραιτάξει ὁ πρὸς τοῦτο μόνον ὁρῶν σιρατιώτης, ὅπως ἑαυτὸν διασώσει φεύγων, καὶ τοὺς ἄλλους μεθ' ἑαυτοῦ
 10 προσαπόλλυσιν· ὥσπερ οὖν ὁ γενναῖος καὶ ὑπὲρ τῶν ἄλλων τὰ ὄπλα τιθέμενος, μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ἑαυτὸν διασώζει. Ἐπεὶ οὖν καὶ τὰ ἡμέτερα πόλεμος, καὶ πολέμων ἀπάντων ὁ πικρότατος, καὶ παρὰταξις καὶ μάχη, ὡς ὁ βασιλεὺς ἡμῶν ἐκέλευσεν, οὕτω ταιτιώμεθα ἐπὶ τῆς παραιτάξεως, πρὸς σφα-
 15 γὰς καὶ αἵματα καὶ φόνους παρεσκευασμένοι, πρὸς τὴν ὑπὲρ ἀπάντων σωτηρίαν βλέποντες, καὶ τοὺς ἐσιηκότας ἀλείφοντες, καὶ τοὺς κειμένους ἐγείροντες. Καὶ γὰρ πολλοὶ τῶν ἀδελφῶν τῶν ἡμετέρων ἐν ταύτῃ κεῖνται τῇ παραιτάξει, τραύματα ἔχοντες, αἵμασι περιρροέμενοι, καὶ ὁ θεραπεύων
 20 οὐδεὶς, οὐ τοῦ λαοῦ τις, οὐχ ἱερεὺς, οὐκ ἄλλος οὐδεὶς, οὐ παρασιότης, οὐ φίλος, οὐκ ἀδελφός· ἀλλὰ τὰ ἐναντιῶν σκοποῦμεν ἕκαστος. Διὰ τοῦτο καὶ τὰ ἐναντιῶν κολοβοῦμεν. Ἡ γὰρ μεγίστη παρρησία καὶ εὐδοκίμησις, τὸ μὴ τὰ ἐναντιῶν σκοπεῖν. Διὰ τοι τοῦτο ἀσθενεῖς καὶ εὐκαιαγώνιστοι καὶ
 25 ἀνθρώποις καὶ διαβόλῳ, διὸ τὸ ἐναντίον τούτου ζητοῦμεν, καὶ οὐ συνασπίζομεν ἀλλήλοις, οὐδὲ πεφράγμεθα τῇ κατὰ Θεὸν ἀγάπῃ, ἀλλ' ἐιέρας ἑαυτοῖς ἐπιζητοῦμεν φιλίας προ-

αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε κἂν κίνδυνος, ἀλλὰ τὸν κίνδυνον τῆς ψυχῆς, τὸν ὁποῖον δημιουργεῖ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὁ διάβολος. Διότι καὶ ὁ ἔμπορος, μὲ σκοπὸν νὰ αὐξήσῃ τὴν περιουσίαν του, διαπλέει τὸ πέλαγος, καὶ ὁ χειροτέχνης κάνει τὰ πάντα προκειμένου ν' αὐξήσῃ τὰ ὑπάρχοντά του.

Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἄς μὴ ἀρκούμεθα μόνον εἰς τὴν ἰδικήν μας σωτηρίαν, διότι καὶ αὐτὴν τὴν καταστρέφομεν. Καθ' ὅσον ὁ στρατιώτης ἐκεῖνος, πού εἰς τὴν μάχην καὶ τὴν πολεμικὴν παράταξιν πού ἀποβλέπει πρὸς αὐτὸ μόνον, πῶς δηλαδὴ νὰ φύγῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ὀδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφὴν μαζὶ μὲ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τοὺς ἄλλους· ὅπως ἀκριβῶς πάλιν ὁ γενναῖος πού ἀγωνίζεται καὶ διὰ τοὺς ἄλλους, σώζει μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους καὶ τὸν ἑαυτὸν του. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ τὰ ἰδικά μας εἶναι πόλεμος καὶ ὁ πῶς φοβερὸς ἀπὸ ὅλους τοὺς πολέμους, καὶ παράταξις πολεμικὴ καὶ μάχη, ὅπως διέταξεν ὁ βασιλεὺς μας, ἔτσι ἄς παρατασώμεθα εἰς τὰς θέσεις τῆς μάχης, προετοιμασμένοι διὰ σφαγὰς, αἵματα καὶ φόνους, ἔχοντες ὡς στόχον τὴν σωτηρίαν ὅλων γενικῶς, καὶ γυμνάζοντες αὐτοὺς πού ἴστανται ὄρθιοι καὶ ἐγείροντες ἐκείνους πού ἔπεσαν. Καθ' ὅσον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς μας εἶναι πεσμένοι εἰς αὐτὴν τὴν παράταξιν τῆς μάχης, ἔχοντες τραύματα καὶ λουσιμένοι μὲ αἷμα καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τοὺς θεραπεύσῃ, οὔτε κάποιος ἀπὸ τὸν λαόν, οὔτε ἱερεὺς, οὔτε κανεὶς ἄλλος, οὔτε συστρατιώτης, οὔτε φίλος, οὔτε ἀδελφός, ἀλλ' ὁ καθένας φροντίζομεν διὰ τὰ ἰδικά μας. Διὰ τοῦτο καὶ παρουσιάζουν τὰς ἀτελείας των τὰ ἰδικά μας. Διότι ἢ πῶς μεγάλη παρρησία καὶ ὁ πῶς μεγάλος πλοῦτος εἶναι τὸ νὰ μὴ φροντίζωμεν διὰ τὰ ἰδικά μας. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἴμεθα ἀσθενεῖς καὶ ὑποκύπτομεν εὐκόλα καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ εἰς τὸν διάβολον, ἐπειδὴ ἐπιδιώκομεν τὸ ἀντίθετον ἀπὸ αὐτό, καὶ δὲν εἴμεθα ἀναμεταξύ μας συνηνωμένοι, οὔτε περιεφρουρήσαμεν τοὺς ἑαυτούς μας μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐπιζητοῦμεν διὰ τοὺς ἑαυτούς μας ἄλλας ἀφορμὰς φιλίας, ἄλλοι μὲν ἀπὸ

φάσεις, οἱ μὲν ἀπὸ συγγενείας, οἱ δὲ ἀπὸ συνηθείας, οἱ δὲ ἀπὸ κοινωνίας, οἱ δὲ ἀπὸ γεινιάσεως· καὶ πάντοθεν μᾶλλον ἔομεν φίλοι, ἢ ἀπὸ εὐσεβείας, δέον ἐκ ταύτης μόνης συνάπτεσθαι τῆς φιλίας. Σὺν δὲ τοῦναντίον γίνεται Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησιν ἔστιν ὅπου γινόμεθα φίλοι, ἢ τοῖς τῆς ἐκκλησίας τέκνοις.

6. Ναί, φησὶν· ὁ μὲν γὰρ ἔστι μοχθηρὸς, ὁ δὲ χρησιὸς καὶ ἐπιεικὴς. Τί λέγει; μοχθηρὸν τὸν ἀδελφὸν καλεῖς, ὁ μὴδὲ ρακά καλεῖν κελεύμενος; καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, οὐδὲ ἐρυθριᾶς ἐκπομπεύων τὸν ἀδελφόν, τὸ μέλος τὸ σὸν, τὸν τῶν αὐτῶν σοι κοινωνήσαντα ὠδίνων, τὸν τῆς αὐτῆς μετασχόντα τραπέζης; Ἄλλ' εἰ μὲν τινα κατὰ σάρκα ἀδελφὸν ἔχεις, καὶ μυστρία ἐργάζεται κακά, σπουδάξεις αὐτὸν περιοσιέλλειν, καὶ νομίζεις καὶ αὐτὸς τῆς αἰσχύνῃς κοινωνεῖν, ἐκείνου καταισχυνομένου· τὸν δὲ πνευματικὸν ἀδελφόν, δέον ἐλευθερῶσαι διαβολῆς, σὺ δὲ καὶ μυστρίαις περιβάλλεις καιηγορίαις; Μοχθηρὸς γὰρ ἔστι δυσανάσχετος, φησὶν. Οὐκοῦν διὰ τοῦτο γενοῦ φίλος, ἵνα παύσης ὄντα τοιοῦτον, ἵνα μεταβάλλῃς, ἵνα ἐπαναγάγῃς ἐπὶ τὴν ἀρετήν. Ἄλλ' οὐ πείθεται, φησὶν, οὐδὲ ἀνέχεται συμβουλῆς. Πόθεν οἶσθα; παρήνεσας γὰρ, καὶ διορθῶσαι ἐπεχείρησας; Παρήνεσα πολλάκις, φησί. Ποσάκις; Πολλάκις· καὶ ἅπαξ καὶ δεύτερον. Βαβαί· τοῦτο πολλάκις; Εἰ γὰρ διὰ παντὸς τοῦτο ἐποίεις τοῦ χρόνου, καμεῖν ἔχρῃν καὶ ἀπαγορεῦσαι; Οὐχ ὁρᾷς πῶς διαπαντὸς

18. ρακά· παρ' Ἑβραίοις μωρός, ἄμναλος.

τὰς συγγενείας, ἄλλοι ἀπὸ τὰς γνωριμίας, ἄλλοι ἀπὸ τὰς συναναστροφάς, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τὰς σχέσεις μας μὲ τοὺς γείτονάς μας· καὶ γινόμεθα πολὺ πρὸ εὐκολώτερα φίλοι ἀπὸ ὅπουδήποτε ἄλλοῦ, παρὰ ἀπὸ εὐσέβειαν, ἐνῷ πρέπει μόνον ἀπὸ αὐτὴν νὰ συνάπτωμεν τὰς φιλίας μας. Σήμερα ὅμως συμβαίνει τελείως τὸ ἀντίθετον· πολλὰς φοράς γινόμεθα φίλοι μὲ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς εἰδωλολάτρας, παρὰ μὲ τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας.

6. Ναί, λέγει· διότι ὁ μὲν ἕνας εἶναι πονηρός, ὁ δὲ ἄλλος καλὸς καὶ συνετός. Τί λέγεις; ὀνομάζεις κακὸν τὸν ἀδελφόν σου, σὺ ποὺ ἔλαβες ἐντολὴν νὰ μὴ τὸν ὀνομάζης οὔτε κἂν ρακά¹⁸; καὶ δὲν ἐντρέπεσαι, οὔτε κοκκινίζεις διασύρων τὸν ἀδελφόν σου, τὸ ἰδικόν σου μέλος, αὐτὸν ποὺ ἔδοκίμασε τοὺς ἰδίους πόνους μὲ ἑσένα, αὐτὸν ποὺ ἐκάθισε μαζὶ μὲ ἑσένα εἰς τὴν ἰδίαν τράπεζαν; Ἄλλ' ἐὰν μὲν ἔχῃς κάποιον κατὰ σάρκα ἀδελφόν, καὶ ἂν ἀκόμη διαπράττη ἄπειρα κακά, φροντίζεις νὰ τὸν ἐπαναφέρῃς εἰς τὸν ὀρθὸν δρόμον, καὶ νομίζεις ὅτι καὶ ὁ ἴδιος συμμετέχει εἰς τὴν ἐντροπὴν διὰ τοὺς ἐξευτελισμοὺς ἐκεῖνου, τὸν πνευματικὸν ἀδελφόν σου ὅμως, ποὺ ἐνῷ πρέπει νὰ τὸν ἐλευθερώσῃς ἀπὸ τὰς συκοφαντίας, σὺ τὸν περιβάλλεις καὶ μὲ ἀπείρους ἄλλας κατηγορίας; Μά, θὰ εἶπῃ κποιος, εἶναι κακὸς καὶ δύσκολα ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν ὑποφέρῃ. Διὰ τοῦτο λοιπὸν γίνε φίλος του, διὰ νὰ τὸν παύσῃς ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι τέτοιος, διὰ νὰ τὸν μεταβάλλῃς, διὰ νὰ τὸν ἐπαναφέρῃς εἰς τὴν ἀρετὴν. Ἀλλά, λέγει, δὲν πείθεται, οὔτε ἀνέχεται συμβουλήν. Ἀπὸ ποῦ τὸ γνωρίζεις; Μήπως τὸν συνεβούλευσες καὶ ἐπροσπάθησες νὰ τὸν διορθώσῃς; Τὸν συνεβούλευσα, λέγει, πολλὰς φοράς. Πόσας φοράς; Πολλὰς φοράς καὶ διὰ πρώτην φοράν καὶ διὰ δευτέραν. Ἀλήθεια! αὐτὸ εἶναι τὸ πολλὰς φοράς; Διότι ἐὰν τὸ ἔκανες αὐτὸ καθ' ὅλον τὸν χρόνον, ἔπρεπε καὶ πάλιν ν' ἀποκάμῃς καὶ νὰ σταματήσῃς τὴν προσπάθειαν; Δὲν βλέπεις πῶς ὁ Θεὸς μᾶς συμβουλεύει ἀκατα-

ὁ Θεὸς ἡμῖν παραινεῖ, διὰ τῶν προφητῶν, διὰ τῶν ἀποστόλων, διὰ τῶν εὐαγγελιστῶν;

Τί οὖν; πάντα καιωρθώσαμεν, καὶ πάντα ἐπέισθημεν; Οὐδαμῶς. Ἄρ' οὖν ἐπαύσατο παραινῶν; ἄρα εἰσήσεν; Οὐ καθ' ἐκάστην λέγει τὴν ἡμέραν, «οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ», καὶ αὐξεται πολλοῖς τῶν χρημάτων ἢ περιουσία καὶ ἡ τυραννίς; Οὐ καθ' ἐκάστην βοᾷ, «ἄφειτε καὶ ἀφεθήσεται ὑμῖν», καὶ ἡμεῖς ἐκθηριούμεθα μᾶλλον; Οὐ διαπαντὸς παραινεῖ κρατεῖν ἐπιθυμίας, καὶ εἶναι κρείττους ἠδονῆς πονηρᾶς, πολλοὶ δὲ χοίρων μᾶλλον ἐγκαλινδοῦνται τῇ ἁμαρτίᾳ ταύτῃ; Ἄλλ' ὅμως οὐ παύεται λέγων. Τίνος οὖν ἔνεκα μὴ ταῦτα πρὸς ἑαυτοὺς λογιζόμεθα καὶ λέγομεν, ὅτι καὶ ἡμῖν ὁ Θεὸς διαλέγεται καὶ οὐκ ἀφίσταται τοῦτο ποιῶν, καίτοι πολλὰ παρακουόντων ἡμῶν; Διὰ ταῦτα ἔλεγεν, διὰ
15 «ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι». Εἰ γὰρ οὐκ ἀρκεῖ εἰς σωτηρίαν ἡμῖν ἢ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἀρετή, ἀλλὰ δεῖ καὶ ἑτέρους ἔχοντας ἀπελθεῖν· διὰν μήτε ἑαυτούς, μήτε ἑτέρους διασώσωμεν, τί πεισόμεθα; πόθεν ἐλπίδα λοιπὸν σωτηρίας ἔξομεν;

Ἄλλὰ τί ταῦτα ἐγκαλῶ, διὰν μηδὲ τῶν συνοικούντων
20 λόγον τινὰ ποιῶμεθα, γυναικὸς καὶ παίδων καὶ οἰκειῶν, ἀλλ' ἕτερα ἀνθ' ἑτέρων μεριμνῶμεν, καθάπερ οἱ μεθύοντες, ὅπως οἱ μὲν οἰκέται πλείους γένοιντο, καὶ μετὰ πολλῆς τῆς σπουδῆς ἡμῖν διακονήσαιεν, οἱ δὲ παῖδες πολὺν παρ' ἡμῶν δέξαιντο κληρὸν, ἢ δὲ γυνὴ χρυσία σχοίη καὶ ἱμάτια
25 πολυτελῆ καὶ κτήματα· καὶ μηδαμοῦ ἑαυτῶν φροντίζωμεν,

19. Ματθ. 6, 24. Λουκᾶ 16, 13.

20. Λουκᾶ 6, 37. Ματθ. 6, 14.

παύστως, διὰ τῶν προφητῶν, διὰ τῶν ἀποστόλων, διὰ τῶν εὐαγγελιστῶν;

Τί λοιπόν; Τὰ κατωρθώσαμεν ὅλα καὶ ἐπιστεύσαμεν εἰς ὅλα; Καθόλου. Μήπως λοιπόν ἔπαυσε νὰ μᾶς συμβουλεύῃ; μήπως ἐσιώπησε; Δὲν λέγει καθημερινῶς, «δὲν ἠμπορεῖτε νὰ δουλεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν μαμωνᾶν»¹⁹, καὶ παρὰ ταῦτα αὐξάνεται εἰς πολλοὺς ὁ ἀριθμὸς τῶν χρημάτων καὶ ἡ κυριαρχία αὐτῶν; Δὲν φωνάζει καθημερινῶς, «Συγχωρήσατε καὶ θὰ συγχωρηθῆτε καὶ σεῖς»²⁰, καὶ ἡμεῖς γινόμεθα ὄλον καὶ περισσότερον ἄγρια θηρία; Δὲν μᾶς συμβουλεύει ἀκαταπαύστως νὰ εἴμεθα κυρίαρχοι τῶν ἐπιθυμιῶν μας καὶ νὰ εἴμεθα ἀνώτεροι τῶν ἁμαρτωλῶν ἡδονῶν, παρὰ ταῦτα πολλοὶ κυλίνονται πολὺ περισσότερον ἀπὸ τοὺς κοίρους μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν; Ἄλλ' ὅμως δὲν παύει τὰς συμβουλὰς του. Διατί λοιπόν δὲν τὰ ἀναλογιζόμεθα ὅλα αὐτὰ καὶ δὲν λέγομεν, ὅτι καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀπευθύνονται οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν παύει νὰ τὸ κάνῃ αὐτό, ἂν καὶ πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παρακούομεν; Διὰ τοῦτο ἔλεγεν, ὅτι εἶναι «ὀλίγοι ἐκεῖνοι ποὺ σώζονται»²¹. Ἐὰν λοιπόν δὲν ἀρκῆ διὰ τὴν σωτηρίαν μας ἡ ἰδική μας ἀρετή, ἀλλὰ χρειάζεται νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸν ἀφοῦ σώσωμεν καὶ ἄλλους, τί θὰ πάθωμεν ὅταν δὲν διασώσωμεν οὔτε τοὺς ἑαυτοὺς μας οὔτε ἄλλους; ἀπὸ ποῦ θὰ ἔχωμεν τότε ἐλπίδα σωτηρίας;

Ἄλλὰ διατί ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἔλεγκοί μου δι' αὐτά, ὅταν ἡμεῖς δὲν λέγωμεν τίποτε οὔτε καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη με τοὺς ὁποίους συγκατοικοῦμεν, εἰς τὴν γυναῖκα μας, τὰ παιδιά μας, τοὺς δούλους μας, ἀλλὰ συγκεντρώνομεν τὸ ἐνδιαφέρον μας εἰς τελείως διαφορετικὰ πράγματα, ὅπως ἀκριβῶς οἱ μεθυσμένοι, συζητοῦντες ἄλλοι μὲν πῶς θὰ ἦτο δυνατόν νὰ γίνουν περισσότεροι οἱ ὑπηρέται καὶ νὰ μᾶς ὑπηρετοῦν μὲ μεγαλυτέραν προθυμίαν, ἄλλοι δὲ πῶς θὰ ἦτο δυνατόν τὰ παιδιά μας νὰ κληρονομήσουν μεγαλυτέραν περιουσίαν, ἡ δὲ γυναῖκα πῶς θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἔχῃ χρυσᾶ κοσμήματα καὶ πολυτελῆ ἐνδύματα καὶ ἄλλα πράγματα, καὶ

ἀλλὰ τῶν ἑαυτῶν; Οὔτε γὰρ τῆς γυναικὸς φροντίζομεν ἢ
 προνοοῦμεν, ἀλλὰ τῶν τῆς γυναικὸς· οὔτε τοῦ παιδίου, ἀλλὰ
 τῶν τοῦ παιδίου. Καὶ ταῦτόν ποιοῦμεν, οἷον ἂν εἴ τις οἰκίαν
 ὄροῶν κακῶς διακειμένην, καὶ τοὺς τοίχους κλινομένους, ἀ-
 5 φεῖς ἀνασιῆσαι τούτους, περιβόλους αὐτῇ μεγάλους ἔξωθεν
 κατασκευάζοι· ἢ σώματος ἡσθενηκότις, τούτου μὲν μὴ ἐπι-
 μελοῖτο, ἱμάτια δὲ αὐτῷ χρυσῶ ὑφαίνοι· ἢ τῆς δεσποίνης
 κακῶς διακειμένης, θεραπειίδων, καὶ ἰσιῶν, καὶ τῶν κα-
 τὰ τὴν οἰκίαν οκευῶν, καὶ τῶν ἄλλων ἐπιμελοῖτο, ἐκείνην
 10 ἀφεῖς ἐρροῖσθαι καὶ οἰμώζειν.

Τοῦτο γὰρ καὶ νῦν γίνεται καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῖν κακῶς
 διακειμένης καὶ ἀθλίας, καὶ θυμουμένης, καὶ λοιδορουμένης,
 καὶ ἐπιθυμούσης ἀτόπως, καὶ κενοδοξούσης, καὶ σιασιαζού-
 σης, καὶ πρὸς τὴν γῆν συρομένης, καὶ ὑπὸ θηρίων τοσοῦτων
 15 σπαραττομένης, ἀφέντες αὐτῆς ἀπελάσαι τὰ πάντα, οἰκίας
 καὶ οἰκειῶν φροντίζομεν. Καὶ εἰ μὲν ἄρκτος λαθοῦσα ἀπο-
 φύγοι, τὰς οἰκίας ἀποκλείομεν, καὶ κατὰ τοὺς σιενωποὺς
 τρέχομεν, ὥστε μὴ περιπεσεῖν τῷ θηρίῳ· νυνὶ δὲ οὐχ ἑνὸς
 θηρίου, ἀλλὰ πολλῶν ἡμῖν λογισμῶν τοιούτων τὴν ψυχὴν
 20 σπαραττόντων, οὐδὲ αἰσθητῶν λαμβάνομεν. Καὶ ἐν μὲν τῇ
 πόλει τοσαύτην ποιοῦμεθα σπουδὴν, ὡς ἐν ἐρήμῳ τόπῳ
 καὶ ἐν γαλεάγραις καθείργειν τὰ θηρία· καὶ οὔτε πρὸς τῷ
 βουλευτηρίῳ τῆς πόλεως, οὔτε πρὸς τοῖς βασιλεῖσι, ἀλλὰ

δὲν φροντίζομεν καθόλου διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, ἀλλὰ διὰ τὰ ἰδικά μας πράγματα; Διότι οὔτε διὰ τὴν γυναῖκα μας φροντίζομεν ἢ προνοοῦμεν, ἀλλὰ διὰ τὰ πράγματα τῆς γυναικός· οὔτε διὰ τὸ παιδί μας, ἀλλὰ διὰ τὰ πράγματα τοῦ παιδιοῦ μας. Καὶ κάνομεν τὸ ἴδιο πρᾶγμα μὲ ἐκεῖνον, παραδείγματος χάριν, πὺ μολονότι βλέπει τὴν οἰκίαν του νὰ εὐρίσκεται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν καὶ τοὺς τοίχους τῆς λυγισμένους, ἀφήνων τὴν ἐπιδιόρθωσιν αὐτῶν, κατασκευάζει ἔξω ἀπὸ αὐτὴν μεγάλους περιβόλους· ἢ μολονότι τὸ σῶμα κάποιου εἶναι ἀσθενές, δὲν τὸ φροντίζει αὐτό, ἀλλὰ ὑφαίνει δι' αὐτὸ ἐνδύματα χρυσαῖ, ἢ μὲ ἐκεῖνον πὺ μολονότι ἡ οἰκοδέσποινα εὐρίσκεται εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, ἀφήνει ἐκείνην παρημελημένην καὶ θρηνολογοῦσαν καὶ φροντίζει διὰ τὰς ὑπηρετρίας, τὰ ὑφαινόμενα ὑφάσματα, τὰ σκεύη τῆς οἰκίας καὶ δι' ὅλα τὰ ἄλλα.

Αὐτὸ λοιπὸν γίνεται καὶ τώρα, καὶ μολονότι ἡ ψυχὴ μας εὐρίσκεται εἰς κακὴν καὶ ἀθλίαν κατάστασιν καὶ ὀργίζεται καὶ ὑβρίζεται καὶ ἐπιθυμεῖ παράλογα πράγματα καὶ εἶναι κυριευμένη ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς κενοδοξίας καὶ ἐπαναστατεῖ καὶ σύρεται κάτω εἰς τὴν γῆν καὶ σπαράσσεται ἀπὸ τόσα πολλὰ θηρία, ἐγκαταλείποντες τὴν φροντίδα μας ν' ἀπομακρύνωμεν τὰ πάθη αὐτά, συγκεντρώνομεν τὴν φροντίδα μας εἰς τὰς οἰκίας καὶ τοὺς ὑπηρετάς. Καὶ ἐὰν μὲν ἤθελε ξεφύγει κάποια ἀρκούδα κρυφά, κλείομεν καλὰ τὰς οἰκίας μας καὶ τρέχομεν πρὸς τοὺς στενοὺς δρόμους, ὥστε νὰ μὴ πέσωμεν ἐπάνω εἰς τὸ θηρίον, τώρα ὅμως, μολονότι ὄχι μόνον ἓνα θηρίον, ἀλλὰ πολλαὶ παρόμοιαι ὡσὰν τὸ θηρίον αὐτὸ σκέψεις μας κατασπαράσσουν τὴν ψυχὴν μας, ἡμεῖς οὔτε κἂν τὸ ἀντιλαμβανόμεθα. Καὶ εἰς μὲν τὴν πόλιν καταβάλλομεν τόσην φροντίδα, ὥστε νὰ κλείσωμεν ἀσφαλῶς τὰ θηρία μέσα εἰς ἔρημον τόπον καὶ εἰς θηριοτροφεία, καὶ τὰ κρατοῦμεν δεμένα ὄχι κοντὰ εἰς τὸ βουλευτήριον τῆς πόλεως, οὔτε κοντὰ εἰς τὰ δικαστήρια, οὔτε κοντὰ εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα, ἀλλὰ εἰς κάποιο μέρος μακρὰ καὶ εἰς πολὺ

πόρρω που καὶ μακρὰν δεδεμένα κατέχομεν· ἐπὶ δὲ τῆς ἡν-
 χῆς, ἔνθα τὸ βουλευτήριον, ἔνθα τὰ βασίλεια, ἔνθα τὸ δι-
 κασιτήριον, ἀνεΐται τὰ θηρία, περὶ τὸν νοῦν αὐτὸν καὶ τὸν
 θρόνον τὸν βασιλικὸν κράζοντα καὶ θορυβοῦντα. Διὰ τοῦτο
 5 πάντα ἄνω καὶ κάτω γίνεται, καὶ πάντα μεσιὰ ταραχῆς,
 τὰ ἔνδον, τὰ ἔξω, καὶ οὐδὲν διεσιήκαμεν ἕκαστος ἡμῶν
 πόλεως ὑπὸ καταδρομῆς βαρβάρων θορυβομένης· καὶ ταῦ-
 τὸν γίνεται, ὅλον ἂν εἰ δράκοντιος νεοιτία στρουθῶν ἐπιτιθε-
 μένου, πανταχοῦ τρίζοντες οἱ στρουθοὶ πέτοινο φοβούμενοι
 10 καὶ ταραχῆς γέμοντες, οὐκ ἔχοντες δὲ ὅποι καταλύσωσι τὴν
 ἀγωνίαν.

7. Διὸ παρακαλῶ, τὸν δράκοντα ἀνέλωμεν, συγκλείσω-
 μεν τὰ θηρία, ἀποπνίξωμεν, κατασφάξωμεν καὶ τοὺς πο-
 νηροὺς τούτους λογισμοὺς τῆ μαχαίρα τοῦ πνεύματος παρα-
 15 δῶμεν, ἵνα μὴ καὶ ἡμῖν ἀπειλῇ τοιαῦτα ὁ προφήτης, οἷα καὶ
 τῆ Ἰουδαία, ὅτι «ὄνοκένταυροι ἐκεῖ ὀρχήσονται καὶ ἐχῖνοι
 καὶ δράκοντες». Εἰσὶ γάρ, εἰσὶ καὶ ἄνθρωποι ὄνοκενταύρων
 χεῖρους, καθάπερ ἐν ἐρημίᾳ ζῶντες, καὶ λακτίζοντες· καὶ
 τὸ πλεόν τῆς νεότητος παρ' ἡμῖν τοιοῦτον. Καὶ γὰρ ἀγρίας
 20 ἔχοντες ἐπιθυμίας, οὕτω πηδῶσιν, οὕτω λακτίζουσιν, ἀχα-
 λίνωτοι περιϊόντες, καὶ τῆ σπουδῆ πρὸς οὐδὲν τῶν δεόν-
 των χρώμενοι. Αἴτιοι δὲ οἱ πατέρες, οἱ τοὺς μὲν πωλοδά-
 μνας ἀναγκάζουσι τοὺς ἵππους τῶν ἐαυτῶν μετὰ πολλῆς
 ρυθμίζεῖν τῆς ἐπιμελείας, καὶ οὐκ ἀφιασιν ἐπὶ πολὺ τοῦ
 25 πώλου τὴν ἡλικίαν ἀδάμαστον προελθεῖν, ἀλλὰ καὶ χαλινὸν
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα ἐπιτιθέασιν ἐκ προοιμίων· τοὺς δὲ αὐτῶν
 νέους ἐπὶ πολὺ περιορῶσιν ἀχαλινώτους περιϊόντας καὶ σω-
 φροσύνης ἐρήμους, πορνείας καὶ κύβοις καὶ ταῖς ἐν τοῖς

μεγάλην ἀπόστασιν, εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ψυχῆς ὅμως τὰ θηρία ἔρχονται καὶ ἐγκαθίστανται ἐκεῖ ὅπου εὐρίσκεται τὸ βουλευτήριον, ὅπου τὰ βασιλικά ἀνάκτορα, ὅπου τὸ δικαστήριον, δηλαδὴ εἰς τὸν ἴδιον τὸν νοῦν καὶ τὸν βασιλικὸν θρόνον καὶ κραυγάζουν καὶ θορυβοῦν. Διὰ τοῦτο τὰ πάντα γίνονται ἄνω κάτω καὶ εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ταραχὴν, καὶ τὰ ἐσωτερικὰ καὶ τὰ ἐξωτερικὰ, καὶ δὲν διαφέρομεν ὁ καθένας μας ὡς πρὸς τίποτε ἀπὸ πόλιν πού ἀναστατώνεται ἀπὸ ἐπιδρομὴν βαρβάρων. Καὶ συμβαίνει τὸ ἴδιον πρᾶγμα, ὡσὰν δηλαδὴ νὰ ἐπιτίθεται κάποιος δράκων εἰς τὴν φωλεὰν τῶν σπουργιτιῶν, καὶ τὰ σπουργίτια πετοῦν πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις καὶ τουρίζουν γεμᾶτα ἀπὸ φόβον καὶ ταραχὴν, μὴ ἔχοντα δὲ ποῦ νὰ καταφύγουν διὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν.

7. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ, ἅς φονεύσωμεν τὸν δράκοντα, ἅς κλειδώσωμεν τὰ θηρία, ἅς τὰ πνίξωμεν, ἅς τὰ κατασφάξωμεν· καὶ αὐτὰς τὰς πονηρὰς σκέψεις ἅς τὰς παραδώσωμεν εἰς τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὥστε νὰ μὴ μᾶς ἀπειλῇ καὶ ἡμᾶς ὁ προφήτης μὲ τὰς ἰδίας ἀπειλὰς πού ἠπέιλησε τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι «θὰ χοροπηδοῦν ἐκεῖ ἄγριοι ὄνοι καὶ ἀγριογούρουνα καὶ δράκοντες»²². Διότι πράγματι ὑπάρχουν καὶ ἄνθρωποι χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀγρίους ὄνους, πού ζοῦν ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ εἰς τὴν ἐρημίαν καὶ κλωτσοῦν, καὶ παρόμοιον εἶναι τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς νεολαίας μας. Καθ' ὅσον ἔχοντες οἱ νέοι μας ἀγρίας ἐπιθυμίας, πηδοῦν ὅμοια μὲ αὐτοὺς καὶ κλωτσοῦν, περιφέρονται παντοῦ ἀχαλίνωτοι καὶ δὲν καταβάλλουν καμμίαν φροντίδα πρὸς κάτι τὸ ὠφέλιμον. Αἴτιοι δὲ εἶναι οἱ γονεῖς των, οἱ ὅποιοι τοὺς μὲν ἵπποδαμαστὰς τοὺς ἀναγκάζουν νὰ ἐκγυμνάζουν τοὺς ἵππους των μὲ πάρα πολλὴν προσοχὴν καὶ δὲν ἀφήνουν ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ παραμείνη ἀδάμαστον τὸ πωλᾶρι, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς θέτουν εἰς αὐτὸ καὶ χαλινάρι καὶ ὅλα τὰ ἄλλα τὰ σχετικὰ, τοὺς νέους των ὅμως τοὺς παραβλέπουν καὶ τοὺς ἀφήνουν ἐπὶ πολὺν χρόνον νὰ περιφέρονται ἀχαλίνωτοι καὶ ἔρημοι ἀπὸ σωφροσύνην, ἀτιμαζόμενοι μὲ τὰς πορνείας καὶ

παρανόμοις θεάτροις διατριβαῖς καταισχυνομένους, δέον πρό
 τῆς πορνείας γυναικὶ παραδοῦναι, γυναικὶ σώφροσι καὶ σο-
 φωτάτη· αὕτη γὰρ καὶ τῆς ἀποπρωτάτης ἀπάξει διατριβῆς
 τὸν ἄνδρα, καὶ ἀντὶ χαλινοῦ τῷ πώλῳ γενήσεται. Οὐδὲ γὰρ
 5 ἐτέρωθεν αἱ πορνεῖαι καὶ αἱ μοιχεῖαι, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἀφείους
 εἶναι τοὺς νέους. Ἄν γὰρ γυναῖκα ἔχη συνειήν, καὶ οἰκίας
 ἐπιμελήσεται καὶ δόξης καὶ ὑπολήψεως.

Ἄλλὰ νέος ἐστί, φησὶν. Οἶδα καὶ γώ. Εἰ γὰρ ὁ Ἰσαὰκ
 τεσσαράκοντα ἐτῶν ὦν τὴν νύμφην ἠγάγειο, ἐν παρθενίᾳ
 10 τὴν ἡλικίαν πᾶσαν ἐκείνην διάγων, πολλῶ τοὺς ἐν τῇ χά-
 ριτι νέους τὴν φιλοσοφίαν ταύτην ἀσκεῖν ἔδει. Ἄλλὰ τί
 πάθω; Οὐκ ἀνέχεσθε τῆς σωφροσύνης αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι,
 ἀλλὰ περιορᾶτε καταισχυνομένους, μολυνομένους, ἐναγεῖς γι-
 νομένους, οὐκ εἰδότες δι γάμου κέρδος τὸ καθαρὸν διατη-
 15 ρῆσαι τὸ σῶμα· καὶ τοῦτο μὴ ἦ, οὐδὲν ὄφελος γάμου. Ὑμεῖς
 δὲ τοῦναντίον ποιεῖτε· διὰ μωρίων ἐμπλησθῶσι κηλίδων,
 ἴοιτε αὐτοὺς ἐπὶ γάμον ἄγετε, εἰκῆ καὶ μάτην.

Δεῖ γὰρ ἀναμεῖναι, φησὶν, ἵνα εὐδόκιμος γένηται, ἵνα
 ἐν τοῖς πολιτικοῖς λάμψη πράγμασι· τῆς δὲ ψυχῆς ὑμῖν οὐ-
 20 δεῖς λόγος, ἀλλὰ περιορᾶτε αὐτὴν ἐρριμμένην. Διὰ τοῦτο
 πάντα συγχύσεως γέμει, καὶ ἀταξίας καὶ ταραχῆς, διὰ πάρε-
 γον αὕτη, διὰ τὰ μὲν ἀναγκαῖα ἡμέληται, τὰ δὲ εὐτελεῆ πολ-
 λῆς τυγχάνει προνοίας. Οὐκ οἶδα, διὰ οὐδὲν τοιοῦτον χαριῆ
 τῷ παιδί, ὡς τὸ φυλάξαι πορνικῆς ἀκαθαρσίας καθαρὸν;

τὰ τυχερὰ παικνίδια καὶ τὶς διασκεδάσεις των εἰς τὰ παράνομα θέατρα, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε πρὶν ἀπὸ τὴν πορνείαν νὰ τοὺς νυμφεύουν μὲ γυναῖκας σώφρονας καὶ πάρα πολὺ μυαλωμένας· καθ' ὅσον μία τέτοια γυναῖκα θ' ἀπομακρύνῃ τὸν ἄνδρα ἀπὸ τὴν παράνομην καὶ ἁμαρτωλὴν αὐτὴν διασκέδασιν καὶ θ' ἀναπληρώσῃ τὸν ρόλον ποὺ ἔχει ὁ καλινὸς εἰς τὸ πωλᾶρι. Διότι αἱ πορνεῖαι καὶ αἱ μοιχεῖαι δὲν ὀφείλουν τὴν ὕπαρξιν των πουθενὰ ἄλλοῦ, παρὰ εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ νέοι ἀφήνονται ἐλεύθεροι. Ἄν λοιπὸν ὁ νέος ἔχῃ γυναῖκα συνετὴν θὰ φροντίσῃ αὐτὴ καὶ διὰ τὴν οἰκίαν καὶ διὰ τὴν φήμην του καὶ διὰ τὴν ὑπόληψιν του.

Ἄλλὰ, θὰ εἰπῆ κάποιος, εἶναι νέος. Καὶ ἐγὼ τὸ γνωρίζω. Διότι, ἐὰν ὁ Ἰσαὰκ ἐνυμφεύθη εἰς ἡλικίαν σαράντα ἐτῶν, ζήσας καθ' ὄλην τὴν προηγουμένην ζωὴν του ἐν παρθενίᾳ, πολὺ περισσότερον ἔπρεπεν οἱ νέοι ποὺ ἔλαβον τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος ν' ἀσκοῦν αὐτὴν τὴν φιλοσοφίαν. Ἄλλὰ τί νὰ κάνω; Δὲν ἀνέχεσθε νὰ φροντίζετε διὰ τὴν σωφροσύνην των, ἀλλὰ τοὺς παραβλέπετε ἐνῶ ἀτιμάζονται, μολύνονται καὶ γίνονται βδελυροί, μὴ γνωρίζοντες, ὅτι τὸ κέρδος τοῦ γάμου εἶναι τὸ νὰ φυλάξουν καθαρὸν τὸ σῶμα των, ἐὰν δὲ δὲν συμβαίῃ αὐτό, δὲν ὠφελεῖ εἰς τίποτε ὁ γάμος. Σεῖς ὅμως κάνετε τὸ ἀντίθετον. Ὅταν γεμίσουν ἀπὸ ἀμετρήτους κηλίδας, τότε τοὺς ὀδηγεῖτε εἰς τὸν γάμον, τελείως ἄσκοπα καὶ ἄδικα.

Ἄλλὰ, θὰ εἰπῆ κάποιος, πρέπει νὰ περιμένωμεν, διὰ νὰ προκόψῃ εἰς τὴν ζωὴν του, διὰ νὰ διαπρέψῃ εἰς τὰ πολιτικὰ πράγματα. Διὰ τὴν ψυχὴν του ὅμως δὲν δείχνετε κανένα ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ τὴν παραβλέπετε ἂν καὶ εἶναι κάτω πεταμένη. Διὰ τοῦτο ὅλα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ σύγχυσιν καὶ ἀταξίαν καὶ ταραχὴν, ἐπειδὴ θεωρεῖται ἢ φροντὶς διὰ τὴν ψυχὴν ὡς πάρεργον, καθ' ὅσον τὰ μὲν ἀναγκαῖα παραμελοῦνται, ἐνῶ ἀντιθέτως ἐπιδεικνύεται μεγάλη φροντὶς διὰ τὰ τελείως ἀσήμαντα. Δὲν γνωρίζεις, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν προδίδει τόσην χάριν εἰς τὸ παιδί, ὅσον τὸ νὰ τὸ φυλάξῃς

Ψυχῆς γὰρ ἴσον οὐδέν. "Οἱ «Τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος»,
 φησί, «ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ
 ζημιωθῆ;». Ἄλλὰ γὰρ πάντα ὁ τῶν χρημάτων ἕως ἀνέ-
 5 τρεψε καὶ κατέβαλε, καὶ τοῦ Θεοῦ τὸν ἀκριβῆ φόβον παρώ-
 θησεν, ὡπερ τις τύραννος ἀκρόπολιν, οὕτω τὰς τῶν ἀν-
 θρώπων ψυχὰς καταλαβών. Διὸ καὶ τῆς τῶν παίδων καὶ
 τῆς ἡμετέρας ἀμελοῦμεν σωτηρίας, ἐν μόνον σκοποῦντες,
 ὅπως εὐπορώτεροι γενόμενοι, πλοῦτιον ἐτέροις ἀφῶμεν, κα-
 κεῖνοι πάλιν ἄλλοις, καὶ οἱ μετ' ἐκείνους τοῖς μετ' αὐτούς,
 10 παράπομοί τινες τῶν ἡμετέρων γινόμενοι κτημάτων τε καὶ
 χρημάτων, ἀλλ' οὐ δεσπόται.

Ἐνιεύθεν πολλὴ ἡ ἄνοια· ἐνιεύθεν τῶν δούλων οἱ ἐ-
 λεύθεροι ἀτιμότεροι. Τοῖς μὲν γὰρ δούλοις, εἰ καὶ μὴ δι'
 αὐτούς, ἀλλὰ δι' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπιτιμῶμεν· οἱ δὲ ἐλεύθεροι
 15 οὐδὲ ταύτης ἀπολαύουσι τῆς προνοίας, ἀλλὰ καὶ τούτων ἡμῖν
 εἰσιν εὐτελέστεροι. Καὶ τί λέγω τῶν δούλων; Καὶ γὰρ καὶ
 βοοκημάτων οἱ παῖδες ἀτιμότεροι, καὶ ὄνων καὶ ἵππων μᾶλ-
 λον ἐπιμελούμεθα, ἢ παίδων. Κἂν μὲν ἡμίονόν τις ἔχη, πολ-
 λὴ ἡ φρονιῖς ὥστε ὀνηλάτην εὐρεῖν ἄριστον, καὶ μήτε ἰ-
 20 γνώμονα, μὴ κλέπιην, μὴ μέθυσον, μὴ τῆς τέχνης ἄπειρον·
 ἂν δὲ ψυχῇ παιδὸς ἐπισιῆσαι δέη παιδαγωγόν, ἀπλῶς καὶ
 ὡς ἔιuche τὸν ἐπελθόντα σιρούμεθα. Καίτοιγε τῆς τέχνης ταύ-
 τῆς οὐκ ἔστιν ἄλλη μείζων. Τί γὰρ ἴσον τοῦ ρυθμίσαι ψυ-
 χήν, καὶ διαπλάσαι νέου διάνοιαν; Καὶ γὰρ παντὸς ζωγράφ-
 25 φου καὶ παντὸς ἀνδριαριοποιοῦ τὸν ταύτην ἔχοντα τὴν ἐπι-

καθαρόν ἀπὸ τὴν πορνικὴν ἀκαθαρσίαν; Καθ' ὅσον τίποτε δὲν ὑπάρχει ἴσον μὲ τὴν ψυχὴν. Διότι λέγει· «Εἰς τί ἔχει νὰ ὑπεληθῆ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ ὅλον τὸν κόσμον, ζημιωθῆ δὲ τὴν ψυχὴν του;»²³. Ἀλλ' ὅμως ὅλα τὸ ἀνέτρεψεν ὁ ἔρως τῶν χρημάτων καὶ τὰ κατέστρεψε καὶ ἀπεμάκρυνε τὸν ἀληθῆ φόβον πρὸς τὸν Θεόν, καὶ κατέλαβε τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἀκριβῶς κάποιος τύραννος κατακυριεύει τὸν ἀκρόπολιν. Διὰ τοῦτο ἀδιαφοροῦμεν καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν παιδιῶν μας καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μας, ἔχοντες ἓνα μόνον σκοπὸν, πῶς, γινόμενοι πλουσιώτεροι, ν' ἀφήσωμεν τὸν πλοῦτον εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ἐκεῖνοι πάλιν εἰς ἄλλους, καὶ οἱ μετὰ ἀπὸ ἐκείνους εἰς τοὺς μετὰ ἀπὸ αὐτούς, καὶ γινόμεθα ἔτσι ὡσὰν κάποιοι μεταβιβασταὶ τῶν κτημάτων καὶ τῶν χρημάτων μας, ἀλλ' ὄχι κύριοι αὐτῶν.

Ἐξ αἰτίας αὐτοῦ λοιπὸν ὑπάρχει τόση μωρία, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ οἱ ἐλεύθεροι ἔγιναν πολὺ πῖο ἀξιοπεριφρόνητοι ἀπὸ τοὺς δούλους. Διότι τοὺς μὲν δούλους τοὺς ἐπιτιμῶμεν, ἂν καὶ ὄχι χάριν αὐτῶν τῶν ἰδίων, ἀλλὰ πρὸς ὄφελος ἰδικόν μας, οἱ ἐλεύθεροι ὅμως δὲν ἀπολαύουν οὔτε καὶ αὐτῆς τῆς προνοίας, ἀλλά, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι εὐτελέστεροι καὶ ἀπὸ αὐτούς. Καὶ τί λέγω ἀπὸ τοὺς δούλους; Καθ' ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ ζῶα τὰ παιδιὰ εἶναι εὐτελέστερα, καὶ πολὺ περισσότερον φροντίζομεν τοὺς ὄνους καὶ τοὺς ἵππους, παρὰ τὰ παιδιά. Καὶ ἐὰν μὲν κάποιος ἔχη ἡμίονον, καταβάλλει μεγάλην φροντίδα, ὥστε νὰ εὖρη ἄριστον ὄνηγόν καὶ νὰ μὴ εἶναι ἀνόητος, οὔτε κλέπτης, οὔτε μέθυσος, οὔτε ἄπειρος τῆς τέχνης, ἂν ὅμως χρειασθῆ νὰ ἀναθέσωμεν τὴν διαπαιδαγώγησιν τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ εἰς κάποιον παιδαγωγόν, ἐκλέγομεν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν αὐτὸν ποῦ θὰ εὐρεθῆ ἐμπρὸς μας. Μολονότι βέβαια δὲν ὑπάρχει ἄλλη τέχνη μεγαλυτέρα ἀπὸ αὐτὴν. Διότι τί εἶναι ἴσον μὲ τὸ νὰ διαπλάσσης τὴν ψυχὴν καὶ νὰ διαπαιδαγωγῆσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ νέου; Καθ' ὅσον πρέπει ἐκεῖνος ποῦ ἀσκεῖ αὐτὴν τὴν τέχνην νὰ εἶναι προσεκτικώτερος ἀπὸ κάθε ζωγράφον καὶ ἀγαλματοποιόν. Ἡμεῖς ὄ-

σιήμην ἀκριθέστερον διακεῖσθαι χρή. Ἄλλ' ἡμεῖς οὐδένα
 τούτου ποιούμεθα λόγον, ἀλλ' ἐν ὄρωμεν μόνον, ὅπως παι-
 δευθῆ ἴην γλώττιαν. Καὶ τοῦτο δὲ διὰ χρήματα πάλιν ἐσπον-
 δάκαμεν. Οὐ γὰρ ἵνα δύνηται λέγειν, ἀλλ' ἵνα χρηματίζεται,
 5 μανθάνει τὸν λέγειν ὡς εἰ ἐξῆν καὶ χωρὶς τούτου πλουτεῖν,
 οὐδεὶς ἡμῖν ἦν οὐδὲ τούτου λόγος.

Εἶδες πόση τῶν χρημάτων ἡ τυραννίς; πῶς πάντα
 καιέσχε, καὶ καθάπερ ἀνδράποδά τινα καὶ θρέμματα δήσοι
 ἔλκει ὅπουπερ ἂν θέλῃ; Ἄλλὰ τί τὸ κέρδος ἀπὸ τῶν ἰσοϋ-
 10 τῶν ἐγκλημάτων ἡμῖν; Ἡμεῖς μὲν γὰρ τοῖς λόγοις αὐτὴν
 βάλλομεν ἐκείνη δὲ τοῖς ἔργοις ἡμῶν κρατεῖ. Πλὴν ἀλλ'
 οὐδὲ οὕτω παυσόμεθα τοῖς ἀπὸ τῆς γλώττιος αὐτὴν βάλλον-
 τες ρήμασιν. Ἄν μὲν γὰρ γένηται τι πλεον, ἐκερδάναμεν
 καὶ ἡμεῖς καὶ ὑμεῖς· ἂν δὲ τοῖς αὐτοῖς ἐπιμένῃτε, τό γε ἡ-
 15 μείτερον ἅπαν ἀπήρῃσιν. Ὁ δὲ Θεὸς καὶ ὑμᾶς ταύτης ἀπαλ-
 λάξειε τῆς νόσου καὶ ἡμᾶς ἐφ' ὑμῖν κανχᾶσθαι παρασκευά-
 σαιεν δι' αὐτῶ ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
 αἰώνων. Ἀμήν.

μως δὲν κάνομεν κανένα λόγον περὶ αὐτοῦ, ἀλλ' ἀποβλέπομεν εἰς τοῦτο καὶ μόνον, πῶς ν' ἀσκηθῆ εἰς τὴν γλῶσσαν. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον τὸ δείχνομεν καὶ πάλιν ἀποβλέποντες εἰς τὰ χρήματα. Διότι μαθαίνει νὰ ὁμιλῆ, ὄχι διὰ νὰ ἡμπορῆ νὰ ὁμιλῆ, ἀλλὰ διὰ νὰ κερδίζῃ χρήματα. Διότι ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ κερδίζῃ χρήματα καὶ χωρὶς αὐτό, οὔτε κὰν θὰ ἐκάμναμε λόγον καὶ περὶ αὐτοῦ.

Εἶδες πόσον μεγάλη εἶναι ἡ τυραννία αὐτῆ τῶν χρημάτων; Πῶς ὅλα τὰ κατεκυρίευσε καὶ ἀφοῦ τὰ ἔδεσεν ὡσὰν κάποια ἀνδράποδα καὶ ζῶα τὰ σύρει ὅπου ἀκριβῶς θέλει; Ἀλλὰ ποίαν ὠφέλειαν ἔχομεν ἡμεῖς ἀπὸ τὰς τόσας κατηγορίας; Διότι ἡμεῖς μὲν κτυπῶμεν αὐτὴν τὴν τυραννίαν τῶν χρημάτων μὲ τὰ λόγια, ἐνῶ ἐκείνη μᾶς κατακυριεύει μὲ τὰ ἔργα. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι θὰ παύσωμεν νὰ βάλλωμεν ἐναντίον αὐτῆς μὲ τὰ λόγια τῆς γλώσσης. Διότι ἐὰν μὲν προέλθῃ κάτι ἐπὶ πλέον τὸ κέρδος θὰ εἶναι καὶ δι' ἡμᾶς καὶ δι' ἐσᾶς, ἂν ὅμως ἐπιμένετε εἰς τὰ ἴδια, τότε ὅ,τι ἐξηρητᾶτο ἀπὸ ἡμᾶς ἔγινεν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἅς ἀπαλλάξῃ καὶ ἐσᾶς ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν καὶ ἡμᾶς ἅς μᾶς κάμῃ νὰ καυχώμεθα διὰ σᾶς, διότι εἰς αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ Ε΄
Ματθ. 18, 15 - 20

«Ἐὰν ἀμάρτη εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὕπαγε, ἔλεγξον αὐτὸν μετὰ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου. Ἐάν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδῃσας τὸν ἀδελφόν σου».

1. Ἐπειδὴ γὰρ σφοδρὸν κατέτεινε κατὰ τῶν σκανδαλιζόντων, καὶ πανταχόθεν αὐτοὺς ἐφρόδησεν, ἵνα μὴ ταύτη γένωνται πάλιν ὕπιοι οἱ σκανδαλιζόμενοι, μηδὲ τὸ πᾶν νομίζοντες ἐφ' ἐτέρους ἐρριφθαι, εἰς ἑτέραν κακίαν ἐξέλθωσι, 15 θρυπιόμενοι καὶ πάντα θεραπεύεσθαι θέλοντες, καὶ εἰς ἀπόνοιαν ἐξοκείλωσιν, ὅρα πῶς καὶ αὐτοὺς συσιέλλει πάλιν, καὶ κελεύει τὸν ἔλεγχον μετὰ τῶν δύο γίνεσθαι μόνων, ἵνα μὴ τῇ τῶν πλειόνων μαρτυρίᾳ βαρυτέραν ἐργάσῃται τὴν κατηγορίαν, καὶ ἰταμώτερος ἐκεῖνος γενόμενος δυσδιόρθω- 15 τος μείνῃ. Διὸ φησι, «μετὰ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου». «Κἂν ἀκούσῃ, ἐκέρδανας τὸν ἀδελφόν σου». Τί ἐστιν, «ἐάν ἀκούσῃ»; Ἐὰν καταγνῶ ἑαυτοῦ, ἐάν πεισθῇ δι' ἡμᾶρτεν.

«Ἐκέρδανας τὸν ἀδελφόν σου». Οὐκ εἶπεν, ἔχεις ἰκανὴν τιμωρίαν, ἀλλ', «ἐκέρδανας τὸν ἀδελφόν σου», δεικνὺς ὅτι 20 κοινὴ ζημία ἀπὸ τῆς ἔχθρας. Οὐ γὰρ εἶπεν, ἐκέρδανεν ἐκεῖνος ἑαυτὸν μόνον, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτὸν ἐκέρδανας· δι' ὧν ἔδειξεν δι' καὶ αὐτὸς κακεῖνος ἐζημιούνητο πρὸς τούτου, ὁ μὲν τὸν ἀδελφόν, ὁ δὲ τὴν οἰκείαν σωτηρίαν. Τοῦτο καὶ ἠνίκα ἐπὶ τοῦ ὄρους ἐκάθητο, παρήγει ποτὲ μὲν τὸν λελυπηκότα πρὸς τὸν 25 λυπηθέντα ἄγων καὶ λέγων, «ἐάν τῷ θυσιασθηρίῳ παρεσιῶς,

ΟΜΙΛΙΑ Ε΄
Ματθ. 18, 15 - 20

«Ἐὰν δὲ ὁ ἀδελφός σου ἀμαρτήσῃ εἰς ἐσένα, πῆγαινε καὶ ἔλεγξέ τον, ὅταν θὰ εἴσθε οἱ δύο σας μόνοι. Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ, ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου».

1. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὠμίλησε πολὺ αὐστηρὰ ἐναντίον ἐκείνων ποὺ σκανδαλίζουν καὶ τοὺς ἐφόβησεν ἀπὸ παντοῦ, διὰ νὰ μὴ καταληφθοῦν ἀπὸ ταραχὴν πάλιν ἐξ αἰτίας αὐτοῦ αὐτοὶ ποὺ σκανδαλίζονται, οὔτε νὰ ὑποπέσουν εἰς ἄλλην κακίαν, νομίζοντες ὅτι τὰ λόγια αὐτὰ ἐλέχθησαν δι' ἄλλους, καὶ περιπέσουν εἰς ὑπερηφάνειαν, κάμνοντες ζωὴν ἄσωτον καὶ θέλοντες τὰ πάντα νὰ εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, πρόσεχε πῶς τοὺς περιορίζει πάλιν καὶ δίδει ἐντολὴν ὁ ἔλεγχος νὰ γίνεται μόνον μεταξὺ τῶν δύο, ὥστε νὰ μὴ κατασιῆ ἢ κατηγορία βαρυτέρα μὲ τὴν μαρτυρίαν τῶν περισσοτέρων καί, γενόμενος ἐκεῖνος θρασύτερος, παραμείνει δυσκολοδιόρθωτος. Διὰ τοῦτο λέγει, «μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνον». «Καὶ ἂν ἀκούσῃ, ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου». Τί σημαίνει, «ἐὰν ἀκούσῃ»; Ἐὰν ἀναγνωρίσῃ τὸ σφάλμα του, ἐὰν πεισθῆ ὅτι ἡμάρτησεν.

«Ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου». Δὲν εἶπεν, ἀρκετὰ τὸν ἐτιμώρησες, ἀλλ' «ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου», δεικνύων ὅτι εἶναι κοινὴ ἢ ζημία ἀπὸ τὴν ἔχθραν. Διότι δὲν εἶπεν, ἐκέρδησεν ἐκεῖνος τὸν ἑαυτόν του μόνον, ἀλλ' ὅτι σὺ ἐκέρδησες αὐτόν, καὶ μὲ αὐτὰ ἔδειξεν ὅτι πρὶν ἀπὸ αὐτὸ ἐζημιοῦντο καὶ ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος, ὁ μὲν ἕνας τὸν ἀδελφόν του, ὁ δὲ ἄλλος τὴν σωτηρίαν του. Τὴν ἰδίαν συμβουλήν ἔδιδε καὶ ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ ὄρος· ἄλλοτε μὲν ὁδηγῶν ἐκείνον ποὺ ἐπροξένησε τὴν λύπην πρὸς ἐκεῖνον ποὺ ἐλυπήθη καὶ λέγων, «Ἐάν, ἐνῶ θὰ εὐρίσκεσαι εἰς τὸ θυσιαστή-

ἐκεῖ μνησθῆς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει τι κατὰ σοῦ, ὑπάγε, διαλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου», ποιῆ δὲ τὸν ἠδικημένον κελεύων ἀφείναι τῷ πλησίον. «Ἄφες γὰρ ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν», λέγειν ἐ-
5 δίδαξεν.

Ἐνιαῦθα δὲ καὶ ἕτερον ἐπινοεῖ τρόπον. Οὐ γὰρ τὸν λελυπηκότα, ἀλλὰ τὸν λυπηθέντα ἄγει πρὸς τοῦτον. Ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνος ὁ ἠδικηκῶς οὐκ εὐκόλως ἂν ἔλθοι πρὸς ἀπολογία ἀισχυρόμενος καὶ ἐρυνθριῶν, τοῦτον πρὸς ἐκεῖνον ἔλκει
10 καὶ οὐχ ἀπλῶς, ἀλλ' ὥστε καὶ διορθῶσαι τὸ γεγεννημένον. Καὶ οὐ λέγει, κατηγόρησον, οὐδέ, ἐπιτίμησον, οὐδέ, δίκας ἀπαίτησον καὶ εὐθύνας, ἀλλὰ, «ἔλεγξον», φησὶν. Αὐτὸς μὲν γὰρ καθάπερ τινὶ κάρῳ τῷ θυμῷ καὶ τῇ αἰσχύνῃ κατέχεται μεθύων· δεῖ δὲ σὲ τὸν ὑγιαίνοντα πρὸς ἐκεῖνον τὸν νοσοῦν-
15 τα ἀπελθεῖν, καὶ ἀδημοσίευτον ποιῆσαι τὸ δικαστήριον, καὶ εὐπαράδεκτον τὴν λαιρεία. Τὸ γὰρ εἰπεῖν, ἔλεγξον, οὐχ ἕτερόν τί ἐστιν, ἢ ἀνάμνησον τοῦ ἁμαρτήματος, εἰπὲ πρὸς αὐτὸν ἄπερ ἔπαυες παρ' αὐτοῦ ὅπερ καὶ αὐτό, ἐὰν ὡς χρὴ γίνηται, μέρος ἐστὶν ἀπολογουμένου, καὶ σφόδρα ἐφελκομέ-
20 ρου πρὸς καταλλαγὴν.

Τί οὖν, ἐὰν ἀπειθῆ καὶ σκληρῶς διακέηται; «Παράλαβε μετὰ σεαυτοῦ ἕτι ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ σιτόματος δύο μαρτύρων ἢ καὶ τριῶν, ἰσοούτῳ μᾶλλον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν λαιρεία σπεύδειν χρὴ, οὐκ ἐπὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανά-
25 κησιν. Καὶ γὰρ λαιρός, διὰ τὴν ἰδίαν τὸ πάθος δυσένδοτον, οὐκ

1. Ματθ. 5, 23-24.

2. Ματθ. 6, 12.

ριον, θυμηθῆς ἐκεῖ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει κάτι ἐναντίον σου, πήγαινε καὶ συμφιλιώσου μὲ τὸν ἀδελφόν σου»¹, ἄλλοτε πάλιν δίδων ἐντολήν εἰς ἐκεῖνον πού ἠδικήθη νὰ συγχωρῇ τὸν πλησίον του. Διότι ἐδίδαξε νὰ λέγωμεν, «Συγχώρησε τὰ παραπτώματά μας, καθὼς καὶ ἡμεῖς συγχωροῦμεν ἐκείνους πού μᾶς ἔβλαψαν»².

Εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτὴν ἐπινοεῖ καὶ ἄλλον τρόπον. Διότι δὲν ὀδηγεῖ ἐκεῖνον πού ἐπροξένησε τὴν λύπην, ἀλλὰ ὀδηγεῖ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον πού ἐλυπήθη. Ἐπειδὴ δηλαδή ἐκεῖνος πού ἔχει ἀδικήσει δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν εὐκόλως νὰ ἔλθῃ ν' ἀπολογηθῇ ἐπειδὴ θὰ ἐντρέπετο καὶ θὰ ἐκοκκίνιζεν, ὀδηγεῖ αὐτὸν πρὸς ἐκεῖνον· καὶ δὲν τὸν ὀδηγεῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ διορθώσῃ αὐτὸ πού συνέβη. Καὶ δὲν λέγει, κατηγορήσέ τον, οὔτε, ἐπιτίμησέ τον, οὔτε ἀπαίτησε τιμωρίαν καὶ εὐθύνας, ἀλλὰ λέγει, «ἔλεγξέ τον». Διότι αὐτὸς μὲν μεθυσμένος ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὴν ἐντροπὴν εὐρίσκεται ὡσὰν ἀκριβῶς εἰς κάποιαν κατάστασιν νάρκης, πρέπει δὲ σὺ πού εἶσαι ὑγιῆς νὰ μεταβῆς πρὸς ἐκεῖνον πού εἶναι ἀσθενής καὶ νὰ κάμῃς μυστικὴν δίκην καὶ εὐκολοαπόδεκτον θεραπείαν. Διότι οἱ λόγοι του, «ἔλεγξέ τον», δὲν σημαίνουν τίποτε ἄλλο, παρὰ ὑπενθύμισέ του τὸ ἁμαρτημά του, εἶπε πρὸς αὐτὸν αὐτὰ πού ἔπαθες ἀπὸ αὐτόν· καὶ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ ἐνέργεια, ἐὰν γίνεται ὅπως πρέπει, ἀποτελεῖ μέρος τῆς ἀπολογίας καὶ προσελκύει πάρα πολὺ πρὸς τὴν συμφιλίωσιν.

Τί λοιπόν, ἐὰν δὲν πείθεται καὶ ἐπιδεικνύῃ σκληρὰν συμπεριφορὰν; «Πάρε μαζί σου ἀκόμη ἓνα ἢ δύο, ὥστε νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἐπιβεβαιωθῇ ἡ ἀλήθεια ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν δύο μαρτύρων». Ὅσον περισσότερον δηλαδή ἀναιδέστερος εἶναι καὶ θρασύτερος, τόσον περισσότερον πρέπει ἡμεῖς νὰ σπεύδωμεν πρὸς θεραπείαν του καὶ δὲν πρέπει νὰ ὀργιζώμεθα καὶ ν' ἀγανακτῶμεν. Διότι καὶ ὁ ἰατρός, ὅταν ἰδῇ νὰ εἶναι ἀνυποχώρητος ἡ ἀσθένεια, δὲν ἐγκαταλείπει τὴν προσπάθειάν του, οὔτε δυσανασχετεῖ, ἀλλὰ τότε προετοιμάζεται

ἀφίσταται, οὐδὲ δυσχεραίνει, ἀλλὰ τότε μᾶλλον παρασκευάζεται· ὁ καὶ ἐνιαῦθα ποιεῖν κελεύει. Ἐπειδὴ γὰρ ἀσθενέστερος μόνος ὢν ἐφάνης, γενοῦ δυνατώτερος τῆ προσθήκῃ. Καὶ γὰρ ἱκανοὶ οἱ δύο τὸν ἡμαρτηκότα ἐλέγξαι.

5 Ὁρᾶς ὡς οὐ τοῦ λελυπημένου ζητεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ τοῦ λελυπηκότος; Ὁ γὰρ ἠδικημένος οὗτός ἐστιν, ὁ ἄλους ὑπὸ τοῦ πάθους· αὐτὸς ὁ νοσῶν καὶ ἀσθενῶν καὶ κάμων. Διὰ τοῦτο πολλάκις ἐκεῖνον πρὸς τοῦτον ἄγει, νῦν μὲν μόνον, νῦν δὲ μεθ' ἑτέρων· εἰ δὲ ἐπιμένοι, καὶ μετὰ τῆς
10 ἐκκλησίας· «Εἶπε» γὰρ, φησί, «τῆ ἐκκλησίᾳ». Εἰ δὲ τὸ τοῦτου μόνον ἐζητεῖ, οὐκ ἂν ἐκέλευσεν ἑβδομηκοντάκις ἐπιὰ μειανοῦντι συγχωρεῖν· οὐκ ἂν ισοαντάκις καὶ ισοσούτους ἐπέσειθον αὐτῷ διορθωτὰς τοῦ πάθους· ἀλλ' ἐκ πρώτης αὐτὸν ἀδιόρθωτον μείναντα συντυχίας εἴασεν ἂν νῦν δὲ καὶ
15 ἅπαξ καὶ δις καὶ τρεῖς αὐτὸν θεραπεῦσαι κελεύει, καὶ νῦν μὲν μόνον, νῦν δὲ μετὰ δύο, νῦν δὲ μετὰ πλειόνων.

Διὰ δὴ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῶν ἔξωθεν οὐδὲν τοιοῦτον λέγει, ἀλλ' «ἐὰν τίς σε ραπίσῃ», φησὶν, «εἰς τὴν δεξιὰν σιαγόνα, σιρέφον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην», ἐνιαῦθα δὲ οὐχ οὕτως. Ὁ
20 περὶ γὰρ ὁ Παῦλός φησι λέγων «τί μοι καὶ τοὺς ἔξωθεν κρίνειν;», τοὺς δὲ ἀδελφοὺς καὶ ἐλέγχειν καὶ ἀποσιρέφεισθαι κελεύει, καὶ ἀποιέμνειν μὴ πειθομένους, ἵνα ἐντραπῶσι. Τοῦτο καὶ ἐνιαῦθα αὐτὸς ποιεῖ, περὶ τῶν ἀδελφῶν ταῦτα νομοθεσιῶν καὶ τρεῖς ἐφίσειθον αὐτῷ διδασκάλους
25 καὶ δικασίας, διδάσκοντας τὰ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς μέθης

3. Ματθ. 18, 22.

4. Ματθ. 5, 39.

5. Α' Κορ. 5, 12.

πολὺ περισσότερον, πρᾶγμα ποὺ δίδει ἐντολὴν νὰ κάμνω-
μεν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ μόνος
σου ἐφάνης ἀσθενέστερος, γίνε ἰσχυρότερος μὲ τὴν πρόσθε-
σιν καὶ ἄλλου. Καθ' ὅσον οἱ δύο εἶναι ἄρκετοὶ νὰ ἐλέγξουν
αὐτὸν ποὺ ἠμάρτησεν.

Βλέπεις ὅτι δὲν ἔχει ἀπαιτήσεις μόνον ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ
ἐζημιώθη, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸν ποὺ ἐπροξένησε τὴν βλά-
βην; Διότι αὐτὸς ποὺ πράγματι ἔχει ἀδικηθῆ εἶναι ἐκεῖνος
ποὺ ἐκυριεύθη ἀπὸ τὸ πάθος· αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ὑπο-
φέρει καὶ ἀσθενεῖ καὶ πάσχει. Διὰ τοῦτο πολλὰς φορές ἐ-
κεῖνον ὀδηγεῖ πρὸς αὐτόν, ἄλλοτε μὲν μόνον, ἄλλοτε δὲ μα-
ζὶ μὲ ἄλλους· ἐὰν ὅμως θελήσῃ νὰ ἐπιμένῃ, τότε καὶ μαζὶ
μὲ τὴν ἐκκλησίαν· διότι λέγει, «εἰπέ εἰς τὴν ἐκκλησίαν».
Ἐὰν ὅμως ἐνδιεφέρετο μόνον δι' αὐτόν, δὲν θὰ ἔδιδεν ἐντο-
λὴν νὰ συγχωρῇ τὸν μετανοοῦντα ἐβδομήντα ἑπτὰ φορές*·
δὲν θὰ τοῦ ὤριζε τόσας πολλὰς φορές καὶ τόσους διορθωτὰς
τοῦ πάθους του, ἀλλὰ θὰ τὸν ἄφηνεν, ἐὰν ἔμεινεν ἀδιόρ-
θωτος ἀπὸ τὴν πρώτην ἐπίσκεψιν· τώρα ὅμως δίδει ἐντολὴν
νὰ καταβάλωμεν μίαν καὶ δύο καὶ τρεῖς προσπάθειας, καὶ
ἄλλοτε μὲν μόνοι, ἄλλοτε δὲ μαζὶ μὲ δύο ἄλλους καὶ ἄλ-
λοτε πάλιν μαζὶ μὲ περισσότερους.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἰς μὲν τὴν περίπτωσιν τῶν Ἐθني-
κῶν δὲν λέγει τίποτε τὸ παρόμοιον, ἀλλὰ, λέγει, «ἐὰν κά-
ποιος σὲ κτυπήσῃ εἰς τὴν δεξιὰν σιαγόνα, στρέψε εἰς αὐτόν
καὶ τὴν ἄλλην»⁴, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν λέγει
τὰ ἴδια. Πρᾶγμα βέβαια ποὺ λέγει καὶ ὁ Παῦλος μὲ τὰ ἐ-
ξῆς λόγια· «Διὰ ποῖον λόγον νὰ κρίνω τοὺς μὴ χριστιαν-
οὺς;»⁵, ἐνῶ τοὺς ἀδελφοὺς προστάζει καὶ νὰ τοὺς ἐλέγχω-
μεν καὶ νὰ τοὺς ἀποστρεφώμεθα καὶ νὰ τοὺς ἀποκόπτωμεν
ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας ἐὰν δὲν πείθωνται, ὥστε νὰ
ἐντραποῦν. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Κύριος εἰς τὴν περίπτωσιν
αὐτὴν, ὀρίζων αὐτοὺς τοὺς νόμους διὰ τοὺς ἀδελφούς, καὶ
ὀρίζει δι' αὐτόν τρεῖς διδασκάλους καὶ δικαστὰς, διὰ νὰ διδά-
σκουν αὐτὰ ποὺ συμβαίνουν κατὰ τὴν ὥραν τῆς μέθης. Διότι,

γινόμενα. Εἰ γὰρ καὶ αὐτός ἐστιν ὁ φθεγξάμενος καὶ ποιή-
 σας πάντα ἐκεῖνα τὰ ἄτοπα, ἀλλ' ὅμως ἐτιέρον δεῖται τῶν
 διδαξόντων, καθάπερ οὖν καὶ ὁ μεθύων. Καὶ γὰρ πάσης μέ-
 θης θυμὸς καὶ ἁμαρτία ἐκσιατικώτερον, καὶ ἐν μείζονι
 5 τὴν ψυχὴν καθίστησι παραφροσύνῃ. Τίς γοῦν τοῦ Δαυὶδ
 συνειώτερος ἦν; Ἀλλ' ὅμως ἁμαρτιῶν οὐκ ἤσθειο, τῆς ἐ-
 πιθυμίας τοὺς λογισμοὺς ἅπαντας κατεχούσης, καὶ ὡσπερ
 τινὸς καπνοῦ πληροῦσης αὐτοῦ τὴν ψυχὴν. Διὰ τοῦτο ἐδεήθη
 10 αὐτὸν ὧν ἔπραξε. Διὰ τοῦτο καὶ ἐνιαῦθα ἄγει τούτους πρὸς
 τὸν ἡμαρτηκότα, διαλεξομένους αὐτῷ περὶ ὧν ἔπραξε.

2. Διατί δὲ τούτῳ κελεύει ἐλέγξαι, καὶ οὐχ ἐτιέρω;
 "Οἱ τοῦτον ἐπεικέστεραν ἂν ἤνεγκε, τὸν ἠδικημένον, τὸν
 λελυπημένον, τὸν ἐπηρεασμένον. Οὐ γὰρ ὁμοίως τις παρ'
 15 ἐτιέρου περὶ τοῦ ὑβρισθέντος ἐλεγχόμενος φέρει, καὶ παρ'
 αὐτοῦ τοῦ ὑβρισμένου, μάλιστα διὰ μόνος ἢ διελέγχων αὐ-
 τόν. "Οἴαν γὰρ ὁ δίκην αὐτὸν ἀπαιτεῖν ὀφείλων, οὗτος καὶ
 τῆς σωτηρίας φαίνεται ἐπιμελούμενος τῆς αὐτοῦ, μάλιστα
 πάντων αὐτὸν δυσωπῆσαι δυνήσεται.

20 Ὅρας πῶς οὐ δίκης ἔνεκεν τοῦτο γίνεται, ἀλλὰ διορ-
 θώσεως; Διὰ δὴ τοῦτο οὐκ εὐθέως τοὺς δύο κελεύει λα-
 βεῖν, ἀλλ' διὰ αὐτὸς αἰτιολογῶν καὶ οὐδὲ τότε ἐπαφίησιν
 αὐτῷ πλῆθος, ἀλλὰ μέχρι δύο ποιεῖται τὴν προσθήκην, ἢ
 καὶ ἑνός· διὰ δὲ καὶ τούτων καταφροσύνη, τότε αὐτὸν ἐπὶ
 25 τὴν ἐκκλησίαν ἐξάγει. Οὕτω πολλὴν ποιεῖται σπουδὴν μὴ
 ἐκπομπεύεσθαι τὰ τῶν πλησίων ἁμαρτήματα. Καίτοιγε ἡ-

μολονότι ὁ ἴδιος εἶναι ἐκεῖνος πού εἶπε καὶ ἔπραξεν ὅλα αὐτὰ τὰ παράλογα, ἀλλ' ὅμως ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ ἄλλους πού θὰ τὸν διδάξουν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ αὐτὸς πού μεθᾶ. Καθ' ὅσον ὁ θυμὸς καὶ ἡ ἁμαρτία δημιουργοῦν μεγαλυτέραν σύγχυσιν τοῦ νοῦ ἀπὸ κάθε μέθην καὶ ὀδηγοῦν τὴν ψυχὴν εἰς τὴν παραφροσύνην. Ποῖος λοιπὸν ὑπῆρξε συνετώτερος ἀπὸ τὸν Δαυίδ; Ἄλλ' ὅμως μολονότι ἡμάρτησε δὲν ἠσθάνθη τὴν ἁμαρτίαν του, ἐπειδὴ ἡ ἐπιθυμία κατεκυρίευσεν ὅλας τὰς σκέψεις του, καὶ ἐκάλυπτε τὴν ψυχὴν του ὡσὰν ἀκριβῶς κάποιος καπνός. Διὰ τοῦτο ἐχρειάσθη τὸν λύχνον ἀπὸ μέρους τοῦ προφήτου καὶ λόγια πού τοῦ ὑπενθύμιζον αὐτὰ πού διέπραξε*. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὀδηγεῖ αὐτοὺς πρὸς αὐτὸν πού ἡμάρτησε, διὰ νὰ συζητήσουν ἐκεῖνα πού διέπραξε.

2. Διὰ ποῖον λόγον ὅμως δίδει ἐντολὴν εἰς αὐτὸν νὰ τὸν ἐλέγξῃ καὶ ὄχι εἰς ἄλλον; Διότι θὰ ἠνείκετο αὐτὸν νὰ τὸν ἐλέγξῃ μὲ μεγαλυτέραν ἀνεκτικότητα, αὐτὸν πού τὸν ἠδίκησε, πού τὸν ἐλύπησε, πού τὸν ἔβλαψε. Διότι δὲν ἀνέχεται κανεὶς καθ' ὅμοιον τρόπον νὰ ἐλέγχεται ἀπὸ ἄλλον, δι' αὐτὸν πού ὕβρισεν, καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ὕβρισθέντα, καὶ μάλιστα ὅταν εἶναι μόνος αὐτὸς πού τὸν ἐλέγχει. Διότι ὅταν αὐτὸς πού πρέπει νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ὁ ἴδιος φαίνεται νὰ φροντίζῃ καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, θὰ ἠμπορέσῃ περισσότερον ἀπὸ ὄλους νὰ τὸν κἀνῃ νὰ νοιώσῃ ἐντροπὴν καὶ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

Βλέπεις ὅτι αὐτὸ δὲν γίνεται διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ; Διὰ τοῦτο λοιπὸν προστάσσει νὰ μὴ πάρῃ μαζί του ἀμέσως τοὺς δύο μάρτυρας, ἀλλ' ὅταν αὐτὸς θὰ δείξῃ ἀδιαφορίαν· καὶ οὔτε καὶ τότε ἐπιτρέπει νὰ εἶναι πολὺ τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπιτρέπει νὰ πάρῃ μαζί του μέχρι δύο ἢ καὶ μόνον ἕνα· ὅταν ὅμως καὶ αὐτοὺς τοὺς περιφρονήσῃ, τότε τὸν ὀδηγεῖ ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν δείχνει μεγάλο ἐνδιαφέρον ὥστε νὰ μὴ γνωστοποιοῦνται τὰ ἁμαρτήματα τοῦ πλησίον. Μολονότι βέβαιον

δύνατο ἐξ ἀρχῆς τοῦτο κελεῦσαι· ἀλλ' ἵνα μὴ τοῦτο γίνηται, οὐκ ἐκέλευσεν, ἀλλὰ μετὰ μίαν καὶ δευτέραν παραίνεσιν τοῦτο νομοθετεῖ. Τί δέ ἐστιν, «ἐπὶ σιόματος δύο καὶ τριῶν μαρτύρων σιαθήσεται πᾶν ῥῆμα»; Ἔχεις μαρτυρίαν ἰκα-
 5 νήν, φησὶν, ὅτι τὸ σαυτοῦ ἅπαν ἐποίησας, ὅτι οὐδὲν ἐνέλι-
 πες τῶν εἰς σὲ ἠκόντων. «Ἐὰν δὲ καὶ τούτων παρακούσῃ, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ»· τοιτέσι, τοῖς προεδρεύουσι. «Ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔσιω σοι ὡς ἐθνικὸς καὶ ὁ τε-
 λώνης». Λοιπὸν γὰρ ἀνίατα ὁ τοιοῦτος νοσεῖ.

10 Σὺ δέ μοι σκόπει, πῶς πανταχοῦ τὸν τελώνην εἰς ὑπό-
 δεῖγμα τῆς μεγίστης τίθησι κακίας. Καὶ γὰρ ἀνωτέρω φη-
 σὶν· «Οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσιν;», καὶ προῖων
 πάλιν· «Καὶ τελῶναι καὶ πόρνοι προάξουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν
 βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»· τοιτέσιν, οἱ σφόδρα κατεγνωσμέ-
 15 νοι καὶ καταδεδικασμένοι. Ἀκουέτωσαν οἱ κέρδεσιν ἐπιπη-
 δῶντες ἀδίκους, οἱ τοὺς τόκους ἐπὶ τόκοις ἀριθμοῦντες. Δια-
 τί δὲ αὐτὸν μετ' ἐκείνων ἔταξε; Παραμυθούμενος τὸν ἡδι-
 κημένον καὶ φοβῶν αὐτόν. Τοῦτο οὖν ἡ κόλασις μόνον; Οὐ-
 χί· ἀλλ' ἄκουε καὶ τῶν ἐξῆς. «Ὁ ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς,
 20 ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Καὶ οὐκ εἶπε τῷ προέ-
 δρω τῆς ἐκκλησίας, δῆσον τὸν τοιοῦτον, ἀλλά, «ἐὰν δήσης»,
 αὐτῷ τῷ λελυπημένῳ τὸ πᾶν ἐπιτρέπων· καὶ ἄλυστα μένει

7. Ματθ. 5, 46.

8. Ματθ. 21, 31.

ἤμποροῦσεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ δώσῃ αὐτὴν τὴν ἐντολήν, διὰ ν' ἀποφύγῃ ὅμως τὴν κοινοποίησιν τῶν ἀμαρτημάτων, δὲν ἔδωσεν αὐτὴν τὴν ἐντολήν, ἀλλὰ προχωρεῖ εἰς αὐτὴν τὴν νομοθεσίαν μετὰ ἀπὸ τὴν πρώτην καὶ δευτέραν συμβουλήν. Τί σημαίνει ὅμως, «διὰ νὰ στηριχθῇ ἡ ἀλήθεια κάθε λόγου ἐπάνω εἰς τὴν ἐπιβεβαίωσιν δύο ἢ καὶ τριῶν μαρτύρων»; Ἐχεις, λέγει, ἰκανοποιητικὴν μαρτυρίαν, ὅτι ἔπραξες ὅ,τι ἐξηριτᾶτο ἀπὸ ἐσένα, ὅτι τίποτε δὲν παρέλειψες ἀπὸ αὐτὰ πού ὤφειλες νὰ πράξῃς. «Ἐὰν ὅμως δὲν τοὺς ἀκούσῃ καὶ αὐτούς, ἀνάφερε το εἰς τὴν ἐκκλησίαν», δηλαδή εἰς τοὺς προϊσταμένους αὐτῆς. «Ἐὰν ὅμως δὲν ἀκούσῃ καὶ τοὺς προϊσταμένους τῆς ἐκκλησίας, τότε νὰ τὸν θεωρῆς ὡσὰν ἐθνικὸν καὶ ὡσὰν τελώνην». Διότι ἡ ἀσθένεια αὐτοῦ πλέον εἶναι ἀθεράπευτος.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε, πῶς εἰς κάθε περίπτωσιν προβάλλει ὡς παράδειγμα τῆς μεγίστης κακίας τὸν τελώνην. Καθ' ὅσον καὶ προηγουμένως λέγει· «Μήπως καὶ οἱ τελῶναι δὲν κάνουν τὸ ἴδιο;»⁷, καὶ εἰς τὴν συνέχειαν πάλιν· «Καὶ οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρνοι θὰ εἰσέλθουν πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»⁸, δηλαδή οἱ πάρα πολὺ ἀξιοκατάκριτοι καὶ καταδικασμένοι. Ἄς τὸ ἀκούουν αὐτοὶ πού τρέχουν ὡσὰν τρελλοὶ εἰς τὰ ἄδικα κέρδη, αὐτοὶ πού ἐπάνω εἰς τοὺς τόκους προσθέτουν ἄλλους τόκους. Διατί ὅμως κατέταξεν αὐτὸν μαζί μὲ ἐκείνους; Διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἠδίκημένον καὶ διὰ νὰ φοβήσῃ αὐτὸν πού τὸν ἠδίκησεν. Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι μόνον ἡ τιμωρία; Ὁχι, ἀλλὰ ἄκουε καὶ τὰ εἰς τὴν συνέχειαν. «Αὐτὸ πού θ' ἀφήσετε ἀσυγχώρητον ἐδῶ εἰς τὴν γῆν, θὰ εἶναι ἀσυγχώρητον καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Καὶ δὲν εἶπεν εἰς τὸν προϊστάμενον τῆς ἐκκλησίας, μὴ συγχωρήσῃς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ', «ἐὰν δὲν τὸν συγχωρήσῃς», ἀναθέτων εἰς τὸν ἴδιον τὸν ἀδικηθέντα τὸ πᾶν· καὶ παραμένουν ἀσυγχώρητα τὰ ἀμαρτήματά του. Κατὰ συνέπειαν θὰ ὑποστῇ τὴν πιὸ φοβερὰν τιμωρίαν· δὲν

τὰ δεσμά. Οὐκοῦν τὰ ἔσχατα πείσεται δεινά· ἀλλ' οὐχὶ ὁ ἀγαγὼν αἷτιος, ἀλλ' ὁ μὴ θελήσας πεισθῆναι.

Εἶδες πῶς αὐτὸν διπλαῖς κατέδησεν ἀνάγκαις, καὶ τῇ ἐντιεῦθεν τιμωρίᾳ καὶ τῇ ἐκεῖ κολάσει; Ταῦτα δὲ ἠπειλήσεν, ὅτι ἵνα μὴ ταῦτα συμβαίῃη· ἀλλὰ φοβούμενος καὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας ἐκβολήν, καὶ τὸν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ κίνδυνον, καὶ τὸ ἐν οὐρανοῖς δεδέσθαι, ἡμερώτερος γένηται. Καὶ ταῦτα εἰδὼς, εἰ καὶ μὴ προσιμίῳ, ἐν γοῦν τῷ πλήθει τῶν δικαστηρίων ἐκλύσει τὴν ὀργήν. Διὰ τοι τοῦτο καὶ πρῶτον
 10 καὶ δεύτερον καὶ τρίτον ἐπέστησε κριτήριον, καὶ οὐκ εὐθέως ἐξέκοπεν, ἵνα κἄν τοῦ πρώτου παρακούσῃ, τῷ δευτέρῳ εἴξῃ· κἄν ἐκεῖνο διαπιύσῃ, τὸ τρίτον φοβηθῆ· κἄν τούτου μηδένα ποιῆται λόγον, τὴν μέλλουσαν καταπλαγῆ τιμωρίαν καὶ τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ ψῆφόν τε καὶ δίκην.

15 «Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν, διὰ ἐὰν δύο συμφωνήσωσιν ἐξ ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς, περὶ παντὸς πράγματιος οὗ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Οὗ γὰρ ἐὰν ὧσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν». Ὁρᾷς πῶς καὶ
 20 ἐτέρωθεν παραλύει τὰς ἐχθράς, καὶ τὰς μικροψυχίας ἀναιρεῖ, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνάγει, καὶ οὐκ ἀπὸ τῆς κολάσεως μόνης τῆς εἰρημένης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν τῶν ἐκ τῆς ἀγάπης; Καὶ γὰρ ἀπειλήσας ἐκεῖνα τῇ φιλονεικίᾳ, τὰ μεγάλα ἐνταῦθα τῆς συμφωνίας τίθησιν ἔπαθλα, εἶγε καὶ τὸν
 25 Πατέρα πείθουσιν οἱ συμφωνοῦντες, ὑπὲρ ὧν αἰτιοῦσι, καὶ τὸν Χριστὸν ἔχουσιν εἰς τὸ μέσον.

Ἄρ' οὖν οὐδαμοῦ εἰσὶ δύο συμφωνοῦντες; Καὶ πολλαχοῦ μὲν οὖν, ἰάχα δὲ καὶ πανταχοῦ. Πῶς οὖν οὐ πάντα

θὰ εἶναι ὅμως αἴτιος ἐκεῖνος ποὺ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ' αὐτὸς ποὺ δὲν ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ συγγνώμην.

Εἶδες πῶς τὸν συνεκράτησε μὲ δύο τρόπους, καὶ μὲ τὴν ἐδῶ τιμωρίαν καὶ μὲ τὴν τιμωρίαν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν; Ὁρίσεν αὐτὰς τὰς ἀπειλάς, διὰ νὰ μὴ συμβαίνουν αὐτά, ἀλλὰ, φοβούμενος καὶ τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸν κίνδυνον ἀπὸ τὸ νὰ μείνῃ ἀσυγχώρητον τὸ ἀμάρτημά του καὶ τὸ νὰ μείνῃ ἀσυγχώρητον καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, νὰ γίνῃ ἡμερώτερος. Καὶ ἔχων ὑπ' ὄψιν ὅλα αὐτά, ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, ἂν ὄχι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, τουλάχιστον ὕστερα ἀπὸ πολλὰ δικαστήρια. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ὤρισε καὶ πρῶτον καὶ δεύτερον καὶ τρίτον δικαστήριον καὶ δὲν τὸν ἀπέκοψεν ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν, ὥστε, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑπακούσῃ εἰς τὸ πρῶτον, νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ δεύτερον· καὶ ἂν ἀδιαφορήσῃ τελείως καὶ δι' αὐτό, νὰ κατακυριευθῇ ἀπὸ φόβον διὰ τὴν μέλλουσαν τιμωρίαν καὶ τὴν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ ἀπόφασιν καὶ καταδίκην.

«Πάλιν σᾶς διαβεβαιῶν, ὅτι, ἐὰν δύο ἀπὸ σᾶς συμφωνήσουν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν διὰ κάθε πρᾶγμα ποὺ θὰ ζητήσουν, θὰ τὸ λάβουν ἀπὸ τὸν Πατέρα μου τὸν οὐράνιον. Διότι ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι εἰς τὸ ὄνομά μου δύο ἢ τρεῖς, ἐκεῖ ἀνάμεσά των εὐρίσκομαι καὶ ἐγώ». Βλέπεις πῶς καὶ μὲ ἄλλον τρόπον διαλύει τὰς ἔχθρας καὶ καταργεῖ τὰς μικροψυχίας καὶ συμφιλιώνει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν ἀναφερθεῖσαν τιμωρίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὴν ἀγάπην; Διότι πράγματι, ἀφοῦ ἠπείλησε μὲ ἐκεῖνα διὰ τὴν φιλονεικίαν, παρουσιάζει ἐδῶ τὰ μεγάλα ἔπαθλα τῆς συμφωνίας, καθ' ὅσον αὐτοὶ ποὺ συμφωνοῦν καὶ τὸν Πατέρα πείθουν δι' ὅσα ζητοῦν πρὸ αὐτόν, καὶ ἔχουν ἀνάμεσά των τὸν Χριστόν.

Μήπως ὅμως εἰς καμμίαν περίπτωσιν δὲν ὑπάρχουν δύο ποὺ νὰ συμφωνοῦν; Καὶ βέβαια ὑπάρχουν εἰς πολλὰς περιπτώσεις, ἴσως δὲ καὶ εἰς ὅλας τὰς περιπτώσεις. Πῶς λοιπὸν δὲν κατορθώνουν πάντοτε νὰ συμφωνήσουν; Ἐπει-

ἐπιτυγχάνουσι; "Οι πολλάι αἰ αἰτίαι τοῦ ἀποτυγχάνειν.
 "Ἡ γὰρ ἀσύμφορα πολλάκις αἰτιοῦσι. Καὶ τί θαυμάζεις, εἰ
 ἕτεροί τινες, ὅπου γε καὶ Παῦλος τοῦτο ἔπαθεν, ἠνίκα ἤ-
 κουσεν, «ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθε-
 5 νείᾳ τελειοῦται»; "Ἡ ἀνάξιοι τῶν ταῦτα ἀκηκοότων εἰσὶ,
 καὶ τὰ παρ' ἑαυτῶν οὐκ εἰσφέρουσιν· αὐτοὺς δὲ τοὺς κατ'
 ἐκείνους ἐπιζητεῖ· διὰ τοῦτο φησιν, «ἐξ ὑμῶν» τῶν ἐναρέ-
 των, τῶν ἀγγελικὴν ἐπιδεικνυμένων πολιτείαν. "Ἡ κατὰ
 τῶν λελυπηκότων εὐχονται, ἐκδικίαν καὶ τιμωρίαν ἐπιζη-
 10 τοῦντες, ὅπερ ἐστὶ κεκωλυμένον· «Εὐχεσθε» γὰρ, φησὶν,
 «ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν ὑμῶν». "Ἡ ἀμειανόητα ἀμαριάνοντες
 αἰτιοῦσιν ἔλεον, ὅπερ ἐστὶν ἀδύνατον λαβεῖν, οὐ μόνον ἄν
 αὐτοὶ αἰτῶσιν, ἀλλὰ καὶ ἕτεροι πολλὴν πρὸς τὸν Θεὸν παρ-
 ρησίαν ἔχοντες ὑπὲρ αὐτῶν παρακαλῶσι· καθάπερ καὶ Ἰε-
 15 ρεμίας εὐχόμενος ὑπὲρ Ἰουδαίων ἤκουσε· «Μὴ προσεύχου
 περὶ τοῦ λαοῦ τούτου, ὅτι οὐκ εἰσακούσομαί σου». "Ἄν δὲ
 πάντα παρῆ καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῆς καὶ τὰ παρ' ἑαυτοῦ
 πάντα εἰσφέρῃς καὶ βίον παρέχῃς ἀποσιολικὸν καὶ ὁμόνοιαν
 καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον ἔχῃς, ἐπιεύξῃ παρακαλῶν·
 20 φιλάνθρωπος γὰρ ὁ Δεσπότης.

3. Εἶτα ἐπειδὴ εἶπε, «παρὰ τοῦ Πατρὸς μου», ἵνα δείξῃ
 ἑαυτὸν ὄντα τὸν παρέχοντα, καὶ οὐ τὸν γεγεννηκότα μόνον,
 ἐπήγαγεν· «οὗ γὰρ ἐὰν ᾧσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ
 ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἶμι ἐν μέσῳ αὐτῶν». Τί οὖν; οὐκ εἰσὶ δύο
 25 ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ; Εἰσὶ μὲν, σπανίως
 δέ. Οὐ γὰρ ἀπλῶς τὴν σύνοδον λέγει, οὐδὲ τοῦτο ἐπιζητεῖ
 μόνον, ἀλλὰ μάλιστα μὲν, ὅπερ καὶ ἔμπροσθεν εἶπον, καὶ τὴν

9. Ματθ. 5, 44.

10. Ἰερ. 11, 14.

δὴ εἶναι παλλαὶ αἱ αἰτίαι τῆς ἀποτυχίας. Ἦ ἐπειδὴ πολλὰς φορὰς ζητοῦν ἀσύμφορα πράγματα. Καὶ διατί ἀπορεῖς, ἂν αὐτὸ συμβαίῃ εἰς ὠρισμένους, καθ' ἣν στιγμὴν καὶ ὁ Παῦλος τὸ ἔπαθεν αὐτό, ὅταν ἤκουσε, «Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρις μου· διότι ἡ δύναμίς μου ἀποδεικνύεται τελεία, ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀδυναμία»; Ἦ ἐπειδὴ εἶναι ἀνάξιοι αὐτῶν ποὺ ἤκουσαν αὐτά, καὶ δὲν προσφέρουν αὐτὰ ποὺ ἐξηριτῶνται ἀπὸ αὐτούς· ὁ Κύριος ὅμως θέλει αὐτοὺς ποὺ εἶναι ὡσὰν ἐκείνους, καὶ διὰ τοῦτο λέγει, «ἀπὸ σαῶς» τοὺς ἐναρέτους, ποὺ ἡ ζωὴ σὰς ὁμοιάζει μὲ τὴν ζωὴν τῶν ἀγγέλων. Ἦ διότι εὐχονται ἐναντίον ἐκείνων ποὺ τοὺς ἔβλαψαν, ἐπιδιώκοντες ἐκδίκησιν καὶ τιμωρίαν, πράγμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ γίνετα· διότι, λέγει, «εὐχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν σας»⁹. Ἦ διότι, μολονότι ἡμάρτησαν, ζητοῦν ἔλεον χωρὶς νὰ μετανοήσουν, πράγμα ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ λάβουν, ὅχι μόνον ἂν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι παρακαλοῦν, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη παρακαλοῦν ὑπὲρ αὐτῶν ἄλλοι, ποὺ ἔχουν μεγαλυτέραν παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν, πράγμα ποὺ συνέβη ν' ἀκούσῃ καὶ ὁ Ἱερεμίας ὅταν προσήυκετο ὑπὲρ τῶν Ἰουδαίων· «Μὴ προσεύχου δι' αὐτὸν τὸν λαόν, διότι δὲν θὰ εἰσακούσω τὴν προσευχὴν σου»¹⁰. Ἦ ἂν ὅμως ὑπάρχουν ὅλα μαζὶ καὶ ζητῆς αὐτὰ ποὺ σοῦ συμφέρουν καὶ κἀνης ἀπὸ μέρους σου ὅσα ἐξαρτῶνται ἀπὸ σένα καὶ κἀνης ζωὴν ἀποστολικὴν καὶ ἔχρησ ὁμόνοιαν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον σου, θὰ εἰσακουσθῶν αἱ παρακλήσεις σου· διότι ὁ Κύριος εἶναι φιλόανθρωπος.

3. Εἰς τὴν συνέχειαν, ἐπειδὴ εἶπεν, «ἀπὸ τὸν Πατέρα μου», διὰ νὰ δείξῃ ὅτι καὶ ὁ ἴδιος παρέχει τὰ ἀγαθὰ καὶ ὅχι μόνον ὁ Πατὴρ του, προσέθεσεν· «διότι ὅπου εἶναι συγκεντρωμένοι δύο ἢ τρεῖς εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ ἀνάμεσά των εἶμαι καὶ ἐγώ». Τί λοιπόν; δὲν ὑπάρχουν δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι εἰς τὸ ὄνομά του; Ὑπάρχουν μὲν, ἀλλὰ σπανίως. Διότι δὲν ἐννοεῖ ἀπλῶς τὴν συγκέντρωσιν, οὔτε αὐτὸ μόνον ἐπιζητεῖ, ἀλλὰ, ὅπως καὶ προηγουμένως εἶπα, μαζὶ μὲ αὐτὸ θέλει κατ' ἐξοχὴν καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν· ἔπειτα

ἄλλην ἀρειὴν μετὰ τούτου· ἔπειτα δὲ καὶ τοῦτο αὐτὸ μετὰ πολλῆς ἀπαιτεῖ τῆς ἀκριθείας. Ὁ γὰρ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· εἴ τις ἐμὲ τῆς πρὸς τὸν πλησίον φιλίας ὑπόθεσιν προηγουμένην ἔχει, μετ' αὐτοῦ ἔσομαι, ἂν καὶ τὰ ἄλλα ἐνάρετος ἦ.

5 Νυνὶ δὲ τοὺς πλείονας ὁρῶμεν ἐτέρας ἔχοντι φιλίας ἀφορμὰς. Ὁ μὲν γὰρ διὰ φιλεῖται, φιλεῖ· ὁ δὲ, διὰ ἐτιμήθη· ὁ δὲ, διὰ ἐν ἐτέρῳ τινὶ βιωτικῷ πράγματι γέγονεν αὐτῷ χρήσιμος ὁ δεῖνα· ὁ δὲ, δι' ἕτερόν τι τοιοῦτον· διὰ δὲ τὸν Χριστὸν δύσκολόν ἐστιν εὑρεῖν τινα γνησίως καὶ ὡς ἐχρῆν
10 φιλεῖν τὸν πλησίον φιλοῦντα. Οἱ γὰρ πλείους ἀπὸ τῶν βιωτικῶν εἰσι συνδεδεμένοι πραγμάτων ἀλλήλοις.

Ἄλλ' οὐχ ὁ Παῦλος οὕτως ἐφίλει, ἀλλὰ διὰ τὸν Χριστόν· διὸ καὶ μὴ φιλούμενος οὕτως ὥσπερ ἐφίλει, οὐ κατέλυσε τὴν ἀγάπην, ἐπειδὴ ρίζαν ἰσχυρὰν κατεβάλετο τοῦ φιλοῦ
15 τρου. Ἄλλ' οὐχὶ τὰ νῦν· ἀλλὰ πάντα ἐξειάζοντες εὐρήσομεν παρὰ τοῖς πολλοῖς φιλίας ποιητικὰ μᾶλλον ἢ τοῦτο. Καὶ εἴ τις μοι παρέσχεν ἐξουσίαν ἐν τοσοῦτῳ πλήθει τὴν ἐξέτασιν ποιήσασθαι ταύτην, ἔδειξα ἂν τοὺς πλείονας ἀπὸ τῶν βιωτικῶν προφάσεων ἀλλήλοις συνδεδεμένους. Καὶ δῆλον τοῦτο
20 ἀπὸ τῶν αἰτιῶν τῶν τὴν ἐχθρὰν ἐργαζομένων. Ἐπειδὴ γὰρ ἀπὸ τῶν ἐπικήρων τούτων εἰσὶν ἀλλήλοις συνημμένοι, διὰ τοῦτο οὐτε θερμοὶ πρὸς ἀλλήλους εἰσὶν, οὐτε διηνεκεῖς· ἀλλὰ καὶ ὕβρις, καὶ χρημάτων ζημία, καὶ φθόνος, καὶ κενοδοξίας ἔρωσ, καὶ πᾶν τοιοῦτον ἐπελθὼν διακόπτει τὸ φιλοῦ
25 τρον· οὐ γὰρ εὐρίσκει τὴν ρίζαν πνευματικὴν. Ὡς εἶπε ταύτη ἦν, οὐδὲν ἂν τῶν βιωτικῶν τὰ πνευματικὰ διέλυσεν. Ἡ γὰρ διὰ τὸν Χριστὸν ἀγάπη βεβαία καὶ ἀσραγῆς καὶ ἀνά-

δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν συγκέντρωσιν ἀπαιτεῖ νὰ γίνε-
ται μὲ κάθε προσοχὴν. Διότι τὰ λόγια του αὐτὰ ἔχουν τὴν
ἐξῆς σημασίαν. Ἐὰν κάποιος θέτῃ ἑμένα ὡς προϋπόθεσιν τῆς
φιλίας του πρὸς τὸν πλησίον, θὰ εὐρίσκομαι μαζί του ἔαν
εἶναι ἐνάρετος καὶ πρὸς τὰ ἄλλα. Σήμερα ὅμως βλέπομεν
τοὺς περισσοτέρους νὰ ἔχουν ἄλλας ἀφορμὰς φιλίας. Ὁ
μὲν ἕνας ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ ἀγαπᾶται· ὁ ἄλλος δὲ ἐπειδὴ ἐτιμή-
θη· ὁ ἄλλος, ἐπειδὴ κάποιος τὸν ἐβοήθησεν εἰς κάποιαν
κοσμικὴν ὑπόθεσιν του· ὁ ἄλλος, διὰ κάποιαν ἄλλην παρο-
μοίαν αἰτίαν· ἀλλὰ διὰ νὰ εὕρωμεν κάποιον νὰ ἀγαπᾷ τὸν
πλησίον του ἀληθινὰ ἐξ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅπως
πρέπει, εἶναι δύσκολον. Διότι οἱ περισσότεροι συνάπτουν
τὰς μεταξὺ των φιλίας ἀπὸ κοσμικὰς ἀφορμὰς.

Ὁ Παῦλος ὅμως δὲν ἀγαποῦσεν ἔτσι, ἀλλὰ διὰ τὸν Χρι-
στὸν· διὰ τοῦτο ἂν καὶ δὲν ἠγαπᾶτο τόσον ὅσον ἀγαποῦσε, δὲν
διέλυσε τὴν ἀγάπην, ἐπειδὴ ἡ ἀγάπη του εἶχε πολὺ ἰσχυ-
ρὰν ρίζαν. Σήμερα ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον, ἀλλ' ἔαν
ἐξετάσωμεν τὰ πράγματα, θὰ εὕρωμεν ὅτι τὰς περισσοτέ-
ρας φορὰς συνδέονται οἱ ἄνθρωποι μὲ ἀφορμὴν τὴν φιλίαν
καὶ ὄχι αὐτὴν τὴν ἀγάπην. Καὶ ἔαν κάποιος μοῦ παρεῖχεν
αὐτὴν τὴν δυνατότητα νὰ κάνω αὐτὴν τὴν ἐξέτασιν εἰς ἕνα
τόσον μεγάλο πλῆθος, θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀποδείξω, ὅτι οἱ
περισσότεροι εἶναι συνδεδεμένοι μεταξὺ των ἐξ ἀφορμῆς
κοσμικῶν ὑποθέσεων. Καὶ αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς αἰ-
τίας, ποὺ δημιουργοῦν τὴν ἔχθραν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶναι
συνδεδεμένοι μεταξὺ των ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν ἀσημάντων
ἀφορμῶν, διὰ τοῦτο ἡ σύνδεσις των αὐτῆ δὲν εἶναι θερμὴ
οὔτε καὶ συνεχὴς, ἀλλὰ μόλις παρουσιασθῇ κάποια προσβο-
λὴ, χρηματικὴ ζημία, φθόνος, ματαιόδοξος ἔρως, καὶ κάθε τι
τὸ παρόμοιον, διακόπτει τὴν ἀγάπην· διότι δὲν εὐρίσκει
πνευματικὴν ρίζαν. Καθ' ὅσον, ἔαν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ πνευμα-
τικὴ ρίζα, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν κανένα ἀπὸ τὰ κοσμικὰ
πράγματα νὰ διαλύσῃ τὰ πνευματικά. Διότι ἡ ἀγάπη ποὺ ἔ-
χει ὡς αἰτίαν τὸν Χριστὸν εἶναι σταθερά, ἀδιάσπαστος καὶ

λωτος, καὶ οὐδὲν αὐτὴν διασπάσαι δυνήσεται· οὐ διαβολαί, οὐ κίνδυνοι, οὐ θάνατος, οὐκ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν. Καὶ γὰρ μυρία πάθη ὁ οὕτω φιλῶν, πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἀγάπης ὄρῳν οὐκ ἀποσιήσεται. Ὁ μὲν γὰρ διὰ τὸ φιλεῖσθαι
 5 φιλῶν, καὶ ἀηδὲς τι πάθη, διαλύει τὴν ἀγάπην· ὁ δὲ ἐκείθεν συνδεδεμένος οὐδέποτε ἀποσιήσεται. Διὸ καὶ Παῦλος ἔλεγεν· «ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει».

Τί γὰρ ἔχεις εἰπεῖν; διτι τιμώμενος ὑβρίζεις; διτι εὐεργετούμενος σφάξαι ἠβουλήθη; Ἀλλὰ καὶ τοῦτό σε μάλλον
 10 φιλεῖν παρασκευάζει, ἂν διὰ τὸν Χριστὸν φιλήῃς. Ἄ γὰρ ἔστιν ἐπὶ τῶν ἄλλων ἀναιρεπικὰ ἀγάπης, ταῦτα ἐνιαῦθα κατὰσκευαστικὰ γίνεται. Πῶς; Πρῶτον μὲν, διτι σοι μισθῶν αἴτιος ὁ τοιοῦτός ἐστι· δεύτερον, διτι πλείονος δεῖται βοηθείας ὁ διακείμενος οὕτω, καὶ θεραπείας πολλῆς. Διὰ τοι
 15 τοῦτο ὁ οὕτω φιλῶν οὐ γένος ἐξειάζει, οὐ παιρίδα, οὐ πλοῦτον, οὐ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην, οὐκ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν· ἀλλὰ καὶν μισῆται, καὶν ὑβρίζηται, καὶν ἀναιοῆται, μένει φιλῶν, ἱκανὴν ἔχων ὑπόθεσιν τοῦ φιλεῖν, τὸν Χριστὸν· ὅθεν καὶ ἴσταιται πεπηγώς, βέβαιος, ἀπερίτρεπιος, πρὸς ἐκεῖ-
 20 νον ὄρῳν.

Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὕτως ἐφίλησε τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἀγνώμονας, τοὺς ὑβριστάς, τοὺς βλασφήμους, τοὺς μισοῦντας, τοὺς οὐδὲ ἰδεῖν αὐτὸν θέλοντας, τοὺς ξύλα καὶ λίθους

ἄφθαρτος, καὶ τίποτε δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ τὴν καταλύσῃ· οὔτε συκοφανταίαι, οὔτε κίνδυνοι, οὔτε θνατος, οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιον. Ἄλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη, αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ ἔτσι, πάθῃ ἀμέτρητα κακά, δὲν θὰ διαλύσῃ τὴν σύνδεσίν του αὐτὴν, ἐπειδὴ στηρίζεται εἰς αὐτὴν τὴν βασικὴν προϋπόθεσιν τῆς ἀγάπης. Διότι ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾷ ἐπειδὴ ἀγαπᾶται, καὶ ἂν ἀκόμη τοῦ συμβῆ κάτι τὸ δυσάρεστον, διαλύει τὴν ἀγάπην, ἐνῶ ἐκεῖνος ποὺ εἶναι συνδεδεμένος ἐξ αἰτίας ἐκείνης τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ, ποτὲ δὲν θὰ διακόψῃ τὴν σύνδεσίν του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε καταλύεται»¹¹.

Τί ἔχεις νὰ εἰπῆς; ὅτι σὲ ὑβρίζει μολονότι σὺ τὸν τιμᾷς; τὸ ὅτι ἠθέλησε νὰ σὲ σφάξῃ, ἐνῶ σὺ τὸν εὐεργετεῖς; Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ σοῦ γίνεται ἀφορμὴ νὰ τὸν ἀγαπᾷς περισσότερο, ἂν τὸν ἀγαπᾷς ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ. Διότι ἐκεῖνα ποὺ γίνονται αἰτία διαλύσεως τῆς ἀγάπης διὰ τοὺς ἄλλους, αὐτὰ διὰ τοὺς χριστιανοὺς γίνονται αἰτία ἀγάπης. Πῶς; Πρῶτον μὲν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς σοῦ γίνεται αἰτία μισθῶν· δεύτερον, ὅτι αὐτὸς ποὺ δείχνει τέτοια συμπεριφορὰν, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ μεγαλυτέραν βοήθειαν καὶ περισσοτέραν εἰδικὴν φροντίδα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν αὐτὸς ποὺ ἀγαπᾷ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν ἐξετάζει γένος, οὔτε πατρίδα, οὔτε πλοῦτον, οὔτε τὴν ἀγάπην πρὸς αὐτόν, οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιον, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη μισῆται, καὶ ἂν ἀκόμη ὑβρίζεται, καὶ ἂν ἀκόμη φονεύεται, ἐξακολουθεῖ ν' ἀγαπᾷ, ἔχων ὡς ἰσχυρὸν στήριγμα τῆς ἀγάπης του τὸν Χριστόν· διὰ τοῦτο καὶ μένει ἀκλόνητος, σταθερός, ἀμετακίνητος, ἔχων ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν του πρὸς τὸν Χριστόν.

Διότι πράγματι ὁ Χριστὸς ἔτσι ἠγάπησε τοὺς ἐχθρούς του, τοὺς ἀγνώμονας, τοὺς ὑβριστάς, τοὺς βλασφήμους, αὐτοὺς ποὺ τὸν ἐμισοῦσαν, αὐτοὺς ποὺ δὲν ἤθελον οὔτε νὰ

προτιμῶντας αὐτοῦ ἀγάπης, καὶ ἀγάπην τὴν ἀνωιάτω, καὶ μεθ' ἣν ἕτερον οὐκ ἔστιν εὐρεῖν. «Μείζονα γὰρ ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει», φησί, «ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ». Καὶ τοὺς σιαυρώσαντας δὲ αὐτόν, 5 καὶ τισαῦτα εἰς αὐτόν ἐμπαροινήσαντας, ὄρα πῶς μένει θεραπεύων. Καὶ γὰρ τῷ Πατρὶ περὶ αὐτῶν διαλέγεται λέγων «ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασιν τί ποιοῦσι. Καὶ τοὺς μαθητὰς δὲ μετὰ ταῦτα πρὸς αὐτοὺς ἀπέσειλε.

Ταύτην τοίνυν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀγάπην ζηλώσωμεν, πρὸς 10 ταύτην ἀπιδώμεν, ἵνα μιμηταὶ γενόμενοι τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἐνταῦθα καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

12. Ἰω. 15, 18.

13. Λουκᾶ 28, 34.

τὸν ἰδοῦν, αὐτοὺς ποὺ ἀντὶ αὐτοῦ ἐπροτιμοῦσαν τὰ ξύλα καὶ τοὺς λίθους· αὐτοὺς ὄλους τοὺς ἠγάπησε καὶ μάλιστα μὲ τὸν ὑψηλότερον τρόπον τῆς ἀγάπης, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρεθῇ ἄλλη ἀγάπη μετὰ ἀπὸ αὐτήν. Διότι, λέγει, «Κανεὶς δὲν ἔχει μεγαλυτέραν ἀγάπην ἀπὸ αὐτήν, ὥστε νὰ θυσιάσῃ τὴν ψυχὴν του ὑπὲρ τῶν φίλων του»¹². Καὶ αὐτοὺς δὲ ποὺ τὸν ἐσταύρωσαν καὶ διέπραξαν τόσα παράλογα εἰς βάρος του, πρόσεχε πῶς ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιδεικνύῃ τὴν φροντίδα του. Καθ' ὅσον συνομιλεῖ μὲ τὸν Πατέρα του ὑπὲρ αὐτῶν, λέγων· «Συγχώρησέ τους· διότι δὲν γνωρίζουν τί κάνουν»¹³. Εἰς τὴν συνέχειαν δὲ καὶ τοὺς μαθητάς του ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς.

Αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀγάπην ἃς ἐπιδιώξωμεν καὶ ἡμεῖς, πρὸς αὐτήν ἃς στρέψωμεν τὰ βλέμματά μας, ὥστε γενόμενοι μιμηταὶ τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ τὰ ἐπίγειά ἀγαθὰ καὶ τὰ μελλοντικά, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΑ΄
Ματθ. 18, 21 - 35

«Τότε προσελθὼν αὐτῷ ὁ Πέτρος εἶπε· Κύριε, πο-
σάκις ἁμαρτήσῃ εἰς ἐμὲ ὁ ἀδελφός μου, καὶ ἀφήσω
5 αὐτῷ; ἕως ἐπτάκις; Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, οὐ λέ-
γω σοι ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά».

1. Ἐνόμισε μέγα τι λέγειν ὁ Πέτρος· διὸ καὶ ὡς φιλο-
τιμούμενος ἐπήγαγεν, «ἕως ἐπτάκις». Τοῦτο γάρ, φησὶν,
δ ἐκέλευσας ποιεῖν, ποσάκις ποιήσω; Ἄν γὰρ αἰεὶ μὲν
10 ἁμαρτιάνῃ, αἰεὶ δὲ ἐλεγχόμενος μετανοῆ, ποσάκις τούτου ἀ-
νέχεσθαι κελεύεις ἡμᾶς; Ἐκείνῳ μὲν γὰρ τῷ μὴ μετανο-
οῦντι, μηδὲ καταγινώσκοντι ἑαυτοῦ, πέρασ ἐπέθηκας εἰπών,
«ἔστω σοι ὡς ὁ ἔθνικὸς καὶ ὁ τελώνης»· τούτῳ δὲ οὐκέτι,
ἀλλ' ἐκέλευσας αὐτὸν προσίεσθαι. Ποσάκις οὖν αὐτὸν ὀφεί-
15 λω φέρειν ἐλεγχόμενον καὶ μετανοοῦντα; ἀρκεῖ ἐπτάκις;

Τί οὖν ὁ Χριστός, ὁ φιλόανθρωπος καὶ ἀγαθὸς Θεός;
«Οὐ λέγω σοι ἕως ἐπτάκις, ἀλλ' ἕως ἑβδομηκοντάκις ἐπτά»·
οὐκ ἀριθμὸν τιθεὶς ἐνιαῦθα, ἀλλὰ τὸ ἄπειρον καὶ διηγε-
κὲς καὶ αἰεὶ. Ὡσπερ γὰρ τὸ μυριάκις τὸ πολλάκις δηλοῖ,
20 οὕτω καὶ ἐνιαῦθα. Καὶ γὰρ τὸ, «σιεῖρα ἔτεκεν ἐπτά», τὸ
πολλά φησὶν ἢ Γραφή. Ὡστε οὐκ ἀριθμῷ συνέκλεισε τὴν
ἄφροσιν, ἀλλὰ τὸ διηγεκὲς ἐδήλωσε καὶ αἰεὶ. Τοῦτο γοῦν
καὶ διὰ τῆς παραβολῆς τῆς ἐφεξῆς κειμένης ἔδειξεν. Ἴνα
γὰρ μὴ δόξῃ τισὶ μεγάλα καὶ φορτικὰ ἐπιτάττειν εἰπών, «έ-

1. Ματθ. 18, 17.

2. Α' Βασ. 2, 5.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΑ΄
Ματθ. 18, 21 - 35

«Τότε τὸν ἐπλησίασεν ὁ Πέτρος καὶ τοῦ εἶπεν· Κύριε, πόσας φορές νὰ συγχωρήσω τὸν ἀδελφόν μου, ἐὰν ἐξακολουθῇ νὰ μὲ βλάβῃ; μέχρι ἑπτὰ φορές; Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Δὲν σοῦ λέγω μέχρι ἑπτὰ φορές, ἀλλὰ μέχρι ἑβδομήντα φορές τὸ ἑπτά».

1. Ἐνόμισεν ὁ Πέτρος ὅτι λέγει κάτι τὸ σπουδαῖον, διὰ τοῦτο καὶ ὡσὰν μὲ κάποιαν γενναιοδωρίαν προσέθεσε, «μέχρι ἑπτὰ φορές;». Αὐτὸ δηλαδή, λέγει, πὺ ἐπρόσταξες νὰ πράττῃ κανεὶς, μέχρι πόσας φορές νὰ τὸ πράξω; Διότι ἐὰν πάντοτε ἀμαρτάνῃ, ἀλλὰ ἐλεγχόμενος μετανοῇ, μέχρι πόσας φορές μᾶς προστάσεις νὰ τὸ ἀνεχώμεθα αὐτό; Διότι δι' ἐκεῖνον πὺ δὲν μετανοεῖ, οὔτε ἀναγνωρίζει τὸ πταῖσμα του, ἔδωσες ὀριστικὴν προσταγὴν μὲ τοὺς λόγους, «Νὰ τὸν θεωρῆς ὡσὰν ἔθνικόν καὶ τελώνην»¹. δι' αὐτὸν ὅμως δὲν ἔδωσες ἀκόμη μίαν τέτοιαν ἐντολήν, ἀλλὰ ἐπρόσταξες νὰ τὸν πλησιάζωμεν. Πόσας φορές λοιπὸν ὀφείλω νὰ τὸν συγχωρῶ, ὅταν ἐλεγχόμενος μετανοῇ; Ἄρκοῦν ἑπτὰ φοραί;

Ποίαν ἀπάντησιν λοιπὸν δίδει ὁ Χριστός, ὁ φιλάνθρωπος καὶ ἀγαθὸς Θεός; «Δὲν σοῦ λέγω μέχρι ἑπτὰ φορές, ἀλλὰ μέχρι ἑβδομήντα φορές τὸ ἑπτά»· εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν δὲν ὀρίζει κάποιον ἀριθμόν, ἀλλὰ ἐνοεῖ τὸ ἄπειρον, τὸ συνεχὲς καὶ τὸ παντοτινόν. Διότι ὅπως ἀκριβῶς τὸ μυριάκις σημαίνει πολλὰς φορές, ἔτσι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν. Καθ' ὅσον καὶ μὲ τό, «ἡ στείρα ἐγέννησεν ἑπτὰ τέκνα»². δηλώνει ἡ Γραφὴ τὸ πολλά. Ὡστε δὲν περιώρισε τὴν συγχώρησιν εἰς κάποιον ἀριθμόν, ἀλλὰ μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐδήλωσε τὸ διαρκὲς καὶ τὸ παντοτινόν. Αὐτὸ βέβαια τὸ ἀπέδειξε καὶ μὲ τὴν παραβολὴν πὺ ἀνέφερεν εἰς τὴν συνέχειαν. Διὰ νὰ μὴ φανῇ δηλαδή εἰς ὀρισμένους ὅτι αἱ

βδομηκοντάκις ἐπιά), προσέθηκε τὴν παραβολὴν ταύτην, ὑ-
μοῦ τε ἐνάγων εἰς ὅπερ εἴρηκε, καὶ τὸν μέγιστον φρονουῖα
ἐπὶ τούτῳ κατασιέλλων, καὶ δεικνὺς οὐ βαρὺ τὸ πρᾶγμα ὄν,
ἀλλὰ καὶ σφόδρα εὐκόλον.

5 Διὰ τοι τοῦτο τὴν αὐτοῦ φιλανθρωπίαν εἰς μέσον ἤγα-
γεν, ἵνα τῇ παραθέσει, φησί, μάθησ, ὅτι καὶ ἐβδομηκοντά-
κις ἐπὶ ἀφῆς, καὶ πάντα ἀπλῶς τὰ ἁμαρτήματα διηνεκῶς
συγχωρῆς τῷ πλησίον, ὅσον σιαγῶν ὕδατος πρὸς τὸ πέλα-
γος ἄπειρον, τοσοῦτον, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῶ πλέον ἀποδέει
10 σου ἢ φιλανθρωπία πρὸς τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ,
ἣς ἐν χρεῖα κατέστηκας δικάζεσθαι μέλλων καὶ εὐθύνας
παρέχειν. Διὸ καὶ ἐπήγαγε λέγων «Ὡμοιωθή ἡ βασιλεία
τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἠθέλησε συναῖραι λό-
γον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν,
15 προσηνέχθη αὐτῷ εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. Μὴ ἔ-
χοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι, ἐκέλευσε πρᾶθῆναι αὐτόν, καὶ
τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ τέκνα, καὶ πάντα ὅσα εἶχε». Εἶ-
τα ἐπειδὴ φιλανθρωπίας ἀπήλαυσεν οὗτος, ἐξελθὼν ὀφεί-
λοντα αὐτῷ σὺνδουλον ἑκατὸν δηνάρια ἔπνιγε· καὶ τούτοις
20 κινήσας τὸν δεσπότην, παρεσκεύασεν εἰς δεσμοκτήριον πάλιν
αὐτόν ἐμβαλεῖν, ἕως ἂν ἀποτίσῃ τὸ πᾶν.

Εἶδες ὅσον τὸ μέσον τῶν εἰς ἄνθρωπον καὶ εἰς Θεὸν
ἁμαρτημάτων; Ὅσον τὸ μέσον μυρίων ταλάντων καὶ ἑκα-
τὸν δηναρίων· μᾶλλον δὲ καὶ πολλῶ πλέον. Γίνεται δὲ τοῦ-

έντολαί του εἶναι δύσκολαι καὶ δυσβάστακται, ἀφοῦ εἶπεν, «ἐβδομήντα ἑπτὰ φοράς τὸ ἑπτὰ», προσέθεσεν αὐτὴν τὴν παραβολήν, καὶ διὰ τὸ νὰ μᾶς προτρέψῃ πρὸς αὐτὸ πού εἶπε προηγουμένως, καὶ διὰ τὸ νὰ ταπεινώσῃ τὸν μεγαλοφρονοῦντα δι' αὐτό, καὶ διὰ τὸ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ έντολή του δὲν εἶναι βαρεῖα, ἀντιθέτως μάλιστα ὅτι εἶναι πολὺ εὔκολος.

Διὰ τοῦτο λοιπὸν παρουσίασε τὴν ἰδικήν του φιλανθρωπίαν, ὥστε, λέγει, μὲ τὴν ἀντιπαραβολήν αὐτῆς νὰ μάθῃς, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη συγχωρήσῃς τὸν πλησίον σου ἐβδομήντα φοράς τὸ ἑπτὰ, καὶ ἂν ἀκόμη συγχωρῆς πάντοτε ὅλα γενικῶς τὰ ἁμαρτήματά του, ὅσον ὑπολείπεται ἢ σταγῶν ὕδατος ἀπὸ τὸ ἄπειρον πέλαγος, τόσον πολὺ, μᾶλλον δὲ καὶ κατὰ πολὺ περισσότερον ὑπολείπεται ἢ ἰδική σου φιλανθρωπία ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἄπειρον ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἔχεις ἀνάγκην, καθ' ὅσον πρόκειται νὰ δικασθῆς καὶ ν' ἀπολογηθῆς δι' ὅσα ἔπραξες. Διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσε τὰ ἑξῆς· «Ὡμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ ἄνθρωπον βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ ξεκαθαρίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς του μὲ τοὺς δούλους του. Ὄταν δὲ ἤρχισε τὸ ξεκαθάρισμα τῶν λογαριασμῶν, ὠδηγήθη ἐνώπιόν του κάποιος πού τοῦ ὤφειλε δέκα χιλιάδας τάλαντα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, διέταξε ὁ βασιλεὺς νὰ πωληθῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἢ γυναῖκα του, τὰ παιδιά του καὶ ὅλα ὅσα εἶχεν». Εἰς τὴν συνέχειαν ἐπειδὴ ὁ δοῦλος αὐτὸς ἔτυχε φιλανθρωπίας, ἀφοῦ ἔφυγεν ἀπὸ τὸν βασιλέα, κατεπίεζε κάποιον σύνδουλόν του, πού τοῦ ὤφειλεν ἑκατὸν δηνάρια. Ἡ ἐνέργειά του αὐτὴ παρώργισε τὸν κύριόν του καὶ τὸν ἔκανε νὰ τὸν κλείσῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν, μέχρι πού νὰ ἐξοφλήσῃ ὅλο τὸ χρέος του.

Εἶδες πόση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἁμαρτημάτων πού γίνονται πρὸς τὸν ἄνθρωπον καὶ πρὸς τὸν Θεόν; Ὅση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν δέκα χιλιάδων τάλάντων καὶ τῶν ἑκατὸν δηναρίων· μᾶλλον δὲ καὶ κατὰ πολὺ μεγαλύτερα. Συμβαίνει δὲ αὐτὸ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς διαφορᾶς πού ὑ-

το καὶ ἀπὸ τῆς διαφορᾶς τῶν προσώπων, καὶ ἀπὸ τῆς συνε-
 χείας τῶν ἁμαρτημάτων. Ἄνθρώπου μὲν γὰρ ὀρῶντιος, καὶ
 ἀφισιτάμεθα, καὶ ὀκνοῦμεν ἁμαρτάνειν Θεοῦ δὲ καθ' ἐκά-
 στην βλέποντιος τὴν ἡμέραν, οὐκ ἀπεχόμεθα, ἀλλὰ καὶ πράι-
 5 τομεν ἀδεῶς ἅπαντα, καὶ φθεγγόμεθα. Οὐκ ἐντεῦθεν δὲ
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς εὐεργεσίας, καὶ ἀπὸ τῆς τιμῆς ἧς
 ἀπηλαύσαμεν, χαλεπώτερα γίνεται τὰ ἁμαρτήματα.

«Καὶ εἰ θούλεσθε μαθεῖν, πῶς ἐστι μωρία τάλαντα, μᾶλ-
 λον δὲ καὶ πολλῶ πλείονα τὰ εἰς αὐτὸν ἁμαρτήματα, δεῖξαι
 10 πειράσομαι διὰ βραχέων. Ἄλλὰ φοβοῦμαι μὴ τοῖς πρὸς κα-
 κίαν ρέπουσι καὶ διηνεκῶς ἁμαρτάνειν φιλοῦσι πλείονα πα-
 ράσχω τὴν ἄδειαν, ἢ τοὺς ἐπιεικιστέροισ ἐὶς ἀπόγνωσιν
 ἐμβάλω, καὶ τὸ τῶν μαθητῶν εἴπωσι· τίς δύναται σωθῆναι;».
 Πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐρῶ, ἵνα τοὺς προσέχοντιος ἀσφαλε-
 15 σιτέροισ ἐργάσωμαι καὶ ἐπιεικιστέροισ. Οἳ τε γὰρ ἀνίατα
 νοσοῦντιος καὶ ἀνάληγτοι, καὶ τούτων χωρὶς τῶν λόγων,
 οὐκ ἀφίστανται τῆς οἰκείας ραθυμίας τε καὶ πονηρίας· εἰ
 δὲ καὶ ἐντεῦθεν πλείονα λαμβάνοιεν ἀφοριμὴν ὀλιγωρίας,
 οὐ τῶν λεγομένων ἢ αἰτία, ἀλλὰ τῆς ἐκείνων ἀναισθησίας·
 20 ὡς τὰ γε λεγόμενα καὶ οὐσιεῖλαι δυνήσεται καὶ κατανύξαι
 τοὺς προσέχοντιος μᾶλλον· οἳ τε ἐπιεικέστεροι, διὰν ἴδωσι
 μὲν τὸν ὄγκον τῶν ἁμαρτημάτων, μάθωσι δὲ καὶ τὴν δύνα-
 μιν τῆς μετανοίας, μᾶλλον αὐτῆς ἀνθέξονται· διόπερ ἀναγ-
 καῖον εἰπεῖν. Ἐρῶ τοίνυν καὶ θήσω τὰ ἁμαρτήματα, ὅσα
 25 τε εἰς Θεὸν πλημμελοῦμεν καὶ ὅσα εἰς ἀνθρώπους· καὶ θήσω

πάρχει μεταξὺ τῶν προσώπων, ἀπέναντι τῶν ὁποίων ἀμαρτάνομεν, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς συνεχείας τῶν ἀμαρτημάτων. Διότι ὅταν μᾶς βλέπῃ κάποιος ἄνθρωπος ἀποφεύγομεν καὶ διστάζομεν ν' ἀμαρτάνωμεν, μολονότι ὅμως ὁ Θεὸς μᾶς βλέπει καθημερινῶς, δὲν τὴν ἀποφεύγομεν τὴν ἀμαρτίαν, ἀντιθέτως μάλιστα καὶ πράττομεν καὶ λέγομεν τὰ πάντα χωρὶς κἀνένα φόβον. Καὶ ὄχι μόνον ἐξ αἰτίας αὐτοῦ γίνονται φοβερώτερα τὰ ἀμαρτήματά μας πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ ἐξ αἰτίας τῆς εὐεργεσίας καὶ τῆς τιμῆς ποὺ ἀπηλαύσαμεν ἐκ μέρους αὐτοῦ.

Καὶ ἐὰν θέλετε νὰ μάθετε πῶς ἰσοδυναμοῦν τὰ πρὸς τὸν Θεὸν ἀμαρτήματα μὲ δέκα χιλιάδας τάλαντα, μᾶλλον δὲ καὶ μὲ πολὺ περισσότερα, θὰ προσπαθῆσω ἐν συντομίᾳ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω. Φοβοῦμαι ὅμως μήπως αὐξήσω τὴν ἀφοβίαν ἐκείνων ποὺ ρέπουν πρὸς τὴν κακίαν καὶ ἀγαποῦν ν' ἀμαρτάνουν συνεχῶς, ἢ μήπως ὀδηγήσω εἰς ἀπελπισίαν τοὺς ἀγαθοτέρους καὶ εἰποῦν τὰ λόγια τῶν μαθητῶν· «Ποῖος ἠμπορεῖ νὰ σωθῆ;»³. Παρ' ὅλα ταῦτα ὅμως θὰ ὁμιλήσω, διὰ νὰ κάνω αὐτοὺς ποὺ προσέχουν περισσότερον ἀσφαλεῖς καὶ περισσότερον ἐναρέτους. Διότι αὐτοὶ ποὺ πάσχουν ἀπὸ ἀθεράπευτον ἀσθένειαν καὶ εἶναι ἀναίσθητοι, καὶ χωρὶς αὐτοὺς τοὺς λόγους δὲν ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὴν ραθυμίαν των καὶ τὴν πονηρίαν των, ἐὰν δὲ συμβῆ ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν λόγων νὰ λάβουν ἀφορμὴν πρὸς αὐξήσιν τῆς ἀδιαφορίας των, δὲν εἶναι αἰτία οἱ λόγοι μου, ἀλλ' ἡ ἀναισθησία ἐκείνων· καθ' ὅσον βέβαια τὰ λόγια μου ἔχουν τὴν δύναμιν καὶ νὰ περιορίσουν τὸ κακὸν καὶ νὰ ὀδηγήσουν εἰς μεγαλυτέραν συντριβὴν καρδίας ἐκείνους ποὺ προσέχουν. Καὶ οἱ ἀγαθότεροι, ὅταν ἴδοῦν τὸν ὄγκον τῶν ἀμαρτημάτων καὶ μάθουν τὴν δύναμιν τῆς μετανοίας, θὰ δώσουν μεγαλυτέραν προσοχὴν εἰς αὐτήν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὰ εἰπῶ. Θὰ ὁμιλήσω λοιπὸν καὶ θὰ ἐκθέσω τὰ ἀμαρτήματα ποὺ διαπράττομεν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· καὶ θὰ ἐκθέσω ὄχι τὰ ἰδιαίτερα ἀμαρτήματα, ἀλλὰ τὰ κοινά·

οὐ τὰ ἴδια, ἀλλὰ τὰ κοινά· τὰ δὲ ἴδια ἕκαστος συναπιέτω λοιπὸν ἀπὸ τοῦ συνειδότιος. Ποιήσω δὲ τοῦτο, πρότερον τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ.

Τίνες οὖν αἱ εὐεργεσίαι; Ἐποίησεν ἡμᾶς οὐκ ὄντας, **δ** καὶ πάντα δι' ἡμᾶς εἰργάσατο τὰ ὀρώμενα, οὐρανόν, θάλασσαν, γῆν, ἀέρα, τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ζῶα, φυτά, σπέρματα· δεῖ γὰρ ἐπιτεμεῖν διὰ τὸ πέλαγος τῶν ἔργων τὸ ἄπειρον. Ψυχὴν ζῶσαν ἡμῖν ἐνέπνευσε μόνοις τοιαύτην τῶν ἐπὶ γῆς, παράδεισον ἐφύτευσε, βοηθὸν ἔδωκε, πᾶσι τοῖς ἀλόγοις ἐπέ-
10 σιτησε, δόξην καὶ τιμὴν ἐστεφάνωσε. Μετὰ ταῦτα γενόμενον ἀγνώμονα περὶ τὸν εὐεργέτην μείζονος ἠξίωσε δωρεᾶς.

2. Μὴ γὰρ τοῦτο ἴδης μόνον, δι' ἐξέβαλε παραδείσου, ἀλλὰ καὶ τὸ κέρδος σκόπει τὸ ἐκ τούτου γενόμενον. Μετὰ γὰρ τὸ ἐκβαλεῖν παραδείσου, καὶ τὰ μυρία ἐκεῖνα ἐργάσα-
15 σθαι ἀγαθὰ, καὶ τὰς ποικίλας οἰκονομίας ἐπιτελέσαι, καὶ τὸν Υἱὸν ἔπεμψε τὸν ἑαυτοῦ ὑπὲρ τῶν εὐεργετηθέντων καὶ μισούντων, καὶ τὸν οὐρανὸν ἡμῖν ἀνέωξε, καὶ τὸν παράδεισον αὐτὸν ἀνεπέτασε, καὶ υἱοὺς ἡμᾶς ἐποίησε, τοὺς ἐχθροὺς, τοὺς ἀγνώμονας. Διὸ καὶ εὐκαιρὸν νῦν εἰπεῖν· «ὦ βάθος
20 πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ». Ἐδωκε δὲ ἡμῖν καὶ δάπτισμα ἀφέσεως ἁμαρτημάτων, καὶ τιμωρίας ἀπαλλαγῆν, καὶ βασιλείας κληρονομίαν, καὶ μυρία ἐπηγγείλατο καιροθούσιν ἀγαθὰ, καὶ χεῖρα ὤρεξε, καὶ Πνεῦμα ἐξέχεεν εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν.

25 Τί οὖν; μετὰ ἰσαῦτα καὶ τηλικαῦτα ἀγαθὰ, πῶς ἡμᾶς διακεῖσθαι ἐχρήν; ἄρα εἰ καὶ καθ' ἑκάστην ἀπεθνήσκομεν τὴν ἡμέραν ὑπὲρ τοῦ οὕτως ἡμᾶς φιλοῦντος, ἐξεστίννυμεν ἂν

τὰ δὲ ἰδιαίτερα ἃς τὰ προσθέτη ὁ καθένας μόνος του ἐξετάζων τὴν συνείδησίν του. Θὰ τὸ κάνω δὲ αὐτό, ἀφοῦ πρῶτα ἐκθέσω τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ.

Ποῖαι λοιπὸν εἶναι αἱ εὐεργεσίαι τοῦ Θεοῦ; Μᾶς ἐδημιούργησεν ἀπὸ τὸ μηδέν, καὶ ἔκαμεν ὅλα ὅσα βλέπομεν δι' ἡμᾶς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλασσαν, τὴν γῆν, τὸν ἀέρα, τὰ ὅσα ὑπάρχουν μέσα εἰς αὐτά, τὰ ζῶα, τὰ φυτά, τὰ σπέρματα· ὅμως πρέπει νὰ συντομεύσω ἐξ αἰτίας τοῦ ἀπείρου ἀριθμοῦ τῶν ἔργων. Ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα τῆς γῆς μόνον εἰς ἡμᾶς ἐνέπνευσε τοιαύτην ζωντανὴν ψυχὴν, ἐφύτευσε παράδεισον, μᾶς ἔδωσε βοηθόν, μᾶς ἔκανε κυριάρχους ὄλων τῶν ἀλόγων ὄντων, καὶ μᾶς ἐστεφάνωσε μὲ δόξαν καὶ τιμὴν. Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτά, ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐπέδειξεν ἀχαριστίαν πρὸς τὸν εὐεργέτην, τὸν ἤξιωσε μεγαλυτέρας δωρεᾶς.

2. Δὲν πρέπει βέβαια νὰ προσέξῃς μόνον τὸ ὅτι τὸν ἐξεδίωξεν ἀπὸ τὸν παράδεισον, ἀλλὰ πρόσεχε καὶ τὸ κέρδος ποῦ προῆλθεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν του. Διότι μετὰ τὴν ἐκδίωξιν ἀπὸ τὸν παράδεισον, καὶ ἀφοῦ μᾶς ἐχάρισε τὰ ἄπειρα ἐκεῖνα ἀγαθὰ καὶ ἔθεσεν εἰς ἐφαρμογὴν τὰ διάφορα σχέδια τῆς οἰκονομίας του, ἔστειλε καὶ τὸν Υἱόν του πρὸς ἐκείνους ποῦ ἠυεργέτησε καὶ ἐμισήθη, μᾶς ἤνοιξε τὸν οὐρανόν, καὶ τὸν παράδεισον τὸν ἴδιον ἤπλωσεν ἐμπρὸς μας, καὶ ἔκαμεν υἱούς του ἡμᾶς, τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἀχαρίστους. Διὰ τοῦτο καὶ τώρα εἶναι κατάλληλη στιγμή νὰ ἐκφωνήσωμεν· «Ὡ βάθος πλοῦτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ». Μᾶς ἔδωσε δὲ καὶ τὸ βάπτισμα πρὸς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καὶ ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τὴν τιμωρίαν καὶ τὴν κληρονομίαν τῆς βασιλείας, καὶ ὑπεσχέθη ἀμέτρητα ἀγαθὰ εἰς ὅσους θὰ ἔπραττον τὰς ἐντολάς του, καὶ ἤπλωσε χεῖρα βοηθείας, καὶ ἐχάρικε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς τὰς καρδίας μας.

Τί λοιπόν; ποῖα ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ διαγωγὴ μας μετὰ ἀπὸ τόσα πολλὰ καὶ τόσον μεγάλα ἀγαθὰ; Ἄρά γε ἐὰν καθημερινῶς ἀπεθνήσκομεν πρὸς χάριν ἐκείνου ποῦ τόσον πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ, θὰ ἦτο δυνατόν νὰ πληρώσωμεν τὴν ἀξίαν

τὴν ἀξίαν, μᾶλλον δὲ τὸ πολλοστὸν τῆς ὀφειλῆς κατετίθε-
 μεν; Οὐδαμῶς· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πάλιν εἰς τὸ κέρδος τὸ
 ἡμέτερον περιίσιαι. Πῶς οὖν διακείμεθα οἱ οὕτω δια-
 κείσθαι ὀφείλοντες; Καθ' ἑκάστην ἡμέραν εἰς τοὺς νόμους
 5 ἐνυβρίζομεν τοὺς αὐτοῦ. Ἄλλὰ μὴ ἀγανακτήσητε, ἂν ἐπαφῶ
 τὴν γλῶτταν τοῖς ἁμαρτάνουσιν· οὐ γὰρ ὑμῶν κατηγορήσω
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑμαυτοῦ.

Πόθεν οὖν βούλεσθε ἄρξομαι; ἀπὸ τῶν δούλων; ἀπὸ
 τῶν ἐλευθέρων; ἀπὸ τῶν σιτρατευομένων; ἀπὸ τῶν ιδιωτῶν;
 10 ἀπὸ τῶν ἀρχόντων; ἀπὸ τῶν ἀρχομένων; ἀπὸ τῶν γυναι-
 κῶν; ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν; ἀπὸ τῶν γερόντων; ἀπὸ τῶν νέων;
 ἀπὸ ποίας ἡλικίας; ἀπὸ ποίου γένους; ἀπὸ ποίου ἀξιώμα-
 τος; ἀπὸ ποίου ἐπιτηδεύματος; Βούλεσθε ἀπὸ τῶν σιτρατευο-
 μένων ποιήσομαι τὴν ἀρχήν; Τί τοίνυν οὐχ ἁμαρτάνουσιν
 15 οὗτοι, καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑβρίζοντες, λοιδορούμενοι, μαι-
 νόμενοι, τὰς ἀλλοτριὰς πραγματευόμενοι συμφοράς, λύκοις
 εἰκότιες, πλημμελημάτων οὐδέποτε καθαρεύοντες, πλὴν εἰ
 μὴ καὶ τὴν θάλατταν εἶποι τις κυμάτων εἶναι ἐκτός; Ποῖον
 γὰρ αὐτοῖς πάθος οὐκ ἐνοχλεῖ; ποῖον δὲ νόσημα οὐ πολιορ-
 20 κεῖ αὐτῶν τὴν ψυχὴν; Πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ὁμοτίμους ζηλο-
 τύπως διάκεινται, καὶ φθονοῦσι καὶ κενοδοξοῦσι· πρὸς δὲ
 τοὺς ὑποτιταγμένους, πλεονεκτικῶς· πρὸς δὲ τοὺς δίκαις
 ἔχοντας, καὶ ὡς εἰς λιμένα κατατρέχοντας, πολεμίως καὶ
 ἐπιόρκως. Πόσαι παρ' αὐτοῖς ἀρπαγαί· πόσαι πλεονεξίαι·
 25 πόσαι σκοφαντίαι καὶ καπηλείαι· πόσαι κολακεῖαι δουλο-
 προπεῖς. Φέρε οὖν, καθ' ἕκαστον ἀρμόσωμεν τὸν τοῦ Χρι-
 στοῦ νόμον.

«Ὁ εἰπὼν τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ, μωρέ, ἐνοχος εἶσαι τῇ
 γέεννῃ τοῦ πυρός». «Ὁ ἐμβλέψας γυναικὶ πρὸς τὸ ἐπιθυ-

αὐτῶν τῶν ἀγαθῶν, ἢ καλύτερα θὰ ἐξωφλούσαμεν ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον τῆς ὀφειλῆς μας; Ἀσφαλῶς ὄχι, καθ' ὅσον καὶ αὐτὸ θὰ κατέληγεν εἰς τὴν ἰδικὴν μας καὶ πάλιν ὑφέλειαν. Ποίαν διαγωγὴν λοιπὸν ἐπιδεικνύομεν ἡμεῖς, οἱ ὅποιοι ὀφείλομεν νὰ συμπεριφερόμεθα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Καθημερινῶς ἐπιδεικνύομεν ἀσέβειαν πρὸς τοὺς νόμους του. Μὴ ἀγανακτῆσετε ὅμως, ἐὰν στρέψω τὴν γλῶσσαν μου πρὸς τοὺς ἀμαρτάνοντας· διότι δὲν θὰ κατηγορήσω μόνον ἐσᾶς ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτὸν μου.

Ἄπὸ ποῦ λοιπὸν θέλετε ν' ἀρχίσω; ἀπὸ τοὺς δούλους; ἀπὸ τοὺς ἐλευθέρους; ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς; ἀπὸ τοὺς ἰδιώτας; ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας; ἀπὸ τοὺς ἀρχομένους; ἀπὸ τὰς γυναῖκας; ἀπὸ τοὺς ἄνδρας; ἀπὸ τοὺς γέροντας; ἀπὸ τοὺς νέους; ἀπὸ ποίαν ἡλικίαν; ἀπὸ ποῖον γένος; ἀπὸ ποῖον ἀξίωμα; ἀπὸ ποῖον ἐπάγγελμα; Θέλετε ν' ἀρχίσω ἀπὸ τοὺς στρατιωτικούς; Ποία ἀμαρτία ὑπάρχει πού δὲν τὴν κάνουν αὐτοί, οἱ ὅποιοι καθημερινῶς ὑβρίζουν, κοροϊδεύουν, φέρονται ὡσὰν μανιακοί, οἱ ὅποιοι προξενοῦν τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων, πού ὁμοιάζουν μὲ λύκους, πού οὐδέποτε εἶναι καθαροὶ ἀπὸ ἀμαρτήματα, παρὰ μόνον ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ εἰπῆ κανεὶς ὅτι καὶ ἡ θάλασσα εἶναι χωρὶς κύματα; Πράγματι ποῖον πάθος δὲν τοὺς ἐνοχλεῖ; ποῖον δὲ νόσημα δὲν πολιορκεῖ τὴν ψυχὴν των; Διότι πρὸς μὲν τοὺς ἰσοτίμους των ἐπιδεικνύουν ζήλειαν, φθόνον καὶ κενοδοξίαν, πρὸς δὲ τοὺς κατωτέρους των συμπεριφέρονται κατὰ τρόπον ἀλαζονικόν· πρὸς ἐκείνους πάλιν πού ἔχουν δικαστικὰς διαφορὰς καὶ προσφεύγουν πρὸς αὐτούς, ὡσὰν εἰς λιμένα, ἐπιδεικνύουν ἐχθρότητα καὶ παραβαίνουν τοὺς ὄρκους των. Πόσας ἀρπαγὰς δὲν διαπράττουν; πόσας πλεονεξίας; πόσας συκοφαντίας καὶ αἰσχροκερδείας; πόσας δουλοπρεπεῖς κολακειάς; Ἐμπρὸς λοιπὸν ἃς ἐφαρμόσωμεν τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν καθένα.

«Ἐκεῖνος πού θ' ἀποκαλέσῃ τὸν ἀδελφόν του, 'μωρέ', θὰ παραδοθῆ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός»⁵. «Αὐτὸς πού βλέ-

μῆσαι, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτήν». «Ἐὰν μή τις ταπεινώσῃ ἑ-
 αυτὸν ὡς τὸ παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν
 οὐρανῶν». Οὗτοι δὲ καὶ ἐπιτηδεύουσι τυφρον, κατὰ τῶν ὑπη-
 κόνων καὶ παραδεδομένων καὶ τρεμόντων αὐτοὺς καὶ δεδοι-
 5 κόνων, θηρίου γινόμενοι χαλεπώτεροι. Διὰ μὲν τὸν Χρι-
 στὸν οὐδὲν ποιῶντες, πάντα δὲ διὰ τὴν γαστέρα, διὰ τὰ
 χρήματα, διὰ τὴν κενοδοξίαν. Ἔρα ἔνι ἀριθμῆσαι διὰ ρη-
 μάτων τὴν τῶν πραγμάτων πλημμέλειαν; Τί ἂν τις εἴποι
 τὰς χλευασίας αὐτῶν, τὸν γέλωτα, τὰς ἀκαίρους διαλέξεις,
 10 τὰς αἰοχρολογίας; Περὶ δὲ πλεονεξίας οὐδὲ εἰπεῖν ἔνι.
 Καθάπερ γὰρ οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι μοναχοὶ οὐδὲ τί ποιεῖ ἔστιν
 ἢ πλεονεξία ἴσασιν, οὕτως οὐδὲ οὔτιοι ἄλλ' ἀπεναντίας ἐκεί-
 νοις. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ διὰ τὸ πόρρω τοῦ νοσήματος εἶναι
 ἀγνοοῦσι τὸ πάθος, οὔτιοι δὲ διὰ τὸ σφόδρα ἐν αὐτῷ μεθύ-
 15 εἶν οὐδὲ αἰσθάνονται ὅσον ἔστι τὸ κακόν. Οὕτω γὰρ παρῶ-
 σαιτο τὴν ἀρετὴν ἢ κακία αὕτη καὶ τυραννεῖ, ὡς μηδὲ ἔγ-
 κλημα βαρὺ εἶναι νομίζεσθαι αὐτήν παρὰ τοῖς μαινομένοις
 ἐκείνοις.

Ἄλλὰ βούλεσθε τούτους ἀφέντες, ἐφ' ἐτέρους ἔλθωμεν
 20 ἐπιεικεσιτέρους; Φέρε οὖν, τὸ τῶν δημιουργῶν γένος καὶ
 χειροτεχνῶν ἐξετάσωμεν. Οὗτοι γὰρ μάλιστα δοκοῦσιν ἐκ
 δικαίων διαζῆν πόνων, καὶ τῶν ἰδρώτων τῶν ἑαυτῶν. Ἄλ-
 λά καὶ οὔτιοι διὰ μὴ προσέχωσιν ἑαυτοῖς, πολλὰ ἐντεῦθεν
 συνάγουσιν ἑαυτοῖς κακά. Τὴν γὰρ ἀπὸ τῆς πράσεως καὶ
 25 ἀγορασίας ἀδικίαν ἐπεισάγουσι τῇ τῶν δικαίων πόνων ἐρ-

6. Ματθ. 5, 28.

7. Πρὸβλ. Ματθ. 18, 3-4.

πει τὴν γυναῖκα μὲ πονηρὰν ἐπιθυμίαν, διέπραξεν ἤδη μοιχείαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν του»⁶. «Ἐὰν κάποιος δὲν ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτὸν του ὡσὰν αὐτὸ τὸ παιδί, δὲν θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»⁷. Ἀντίθετα ὁμως αὐτοὶ ἀσκοῦν ὡς ἐπάγγελμά των τὴν ἀλαζονείαν των κατὰ τῶν ὑπηκόων των ποὺ εὐρίσκονται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν των καὶ τοὺς τρέμουν καὶ τοὺς φοβοῦνται, καὶ γίνονται ἔτσι φοβερώτεροι καὶ ἀπὸ τὸ θηρίον. Διὰ μὲν τὸν Χριστὸν δὲν κάνουν τίποτε, ἀλλ' ὅλα τὰ κάνουν διὰ τὴν κοιλίαν των, διὰ τὰ χρήματα, διὰ τὴν ματαιοδοξίαν των. Εἶναι δυνατὸν ἄρα γεν' ἀπαριθμῆσθαι κανεῖς μὲ λόγια τὰ πλημμελήματά των εἰς τὰ διάφορα ἔργα των; Τί θὰ ἤμποροῦσε κανεῖς νὰ εἰπῇ διὰ τοὺς κλευασμούς των, τὸν γέλωτά των, τὰς γεμάτας φλυαρίας συζητήσεις των, τὰς αἰσχρολογίας των; Διὰ δὲ τὴν πλεονεξίαν των δὲν ἠμπορεῖ κανεῖς οὔτε καὶ νὰ ὁμιλήσῃ. Διότι ὅπως ἀκριβῶς οἱ μοναχοί, ποὺ ζοῦν εἰς τὰ ὄρη, δὲν γνωρίζουν καθόλου τί τέλος πάντων εἶναι ἡ πλεονεξία, ἔτσι οὔτε καὶ αὐτοί, ἀλλὰ κατὰ τρόπον ἀντίθετον μὲ ἐκείνους. Διότι οἱ μὲν μοναχοὶ δὲν γνωρίζουν τὸ πάθος αὐτὸ ἐπειδὴ εὐρίσκονται μακριὰ ἀπὸ αὐτὸ τὸ νόσημα, ἐνῶ αὐτοὶ ἐπειδὴ μεθύουν πάρα πολὺ ἀπὸ αὐτό, οὔτε καὶ αἰσθάνονται πόσον μεγάλο κακὸν εἶναι. Τόσον πολὺ δηλαδὴ ἀπεμάκρυνε τὴν ἀρετὴν αὐτὴ ἢ κακία καὶ τόσον μεγάλος τύραννος ἔγινεν, ὥστε οὔτε κἂν νὰ θεωρῆται ἔγκλημα βαρὺ ἀπὸ ἐκείνους τοὺς μανιακοὺς.

Ἄλλὰ θέλετε ν' ἀφήσωμεν αὐτοὺς καὶ νὰ ἔλθωμεν πρὸς ἄλλους ἐπιεικεστέρους; Ἐμπρὸς λοιπὸν ὡς ἐξετάσωμεν τὴν τάξιν τῶν διαφόρων βιοτεχνικῶν ἐπαγγελμάτων καὶ τῶν χειροτεχνῶν. Αὐτοὶ λοιπὸν θεωροῦνται περισσότερον ἀπὸ ὅλους ὅτι ζοῦν ἀπὸ τοὺς δικαίους κόπους των καὶ τοὺς ἰδρώτας των. Ἄλλὰ καὶ αὐτοί· ὅταν δὲν προσέχουν τοὺς ἑαυτοὺς των, ἐπισωρεύουν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των πολλὰ κακά. Διότι εἰσάγουν εἰς τὴν ἐργασίαν τῶν δικαίων κόπων των τὴν ἀδικίαν ποὺ προέρχεται ἀπὸ

γασία, καὶ ὄρκους καὶ ἐπιρκίας καὶ ψευδολογίας προσι-
 θέασι τῇ πλεονεξία πολλάκις, καὶ τῶν βιωτικῶν μόνων
 εἰσὶ πραγμάτων, καὶ τῇ γῆ προσηλωμένοι διατελοῦσι καὶ
 ὅπως μὲν χρηματίζονται, πάντα πράττουσιν· ὅπως δὲ μετα-
 5 δοῖεν τοῖς δεομένοις, οὐ πολλὴν τίθενται τὴν σπουδὴν, ἀεὶ
 τὰ ὄντα αὐξεῖν βουλόμενοι. Τί ἂν τις εἴποι τὰς λοιδορίας
 τὰς ὑπὲρ τῶν τοιούτων, τὰς ὕβρεις, τὰ δανείσματα, τοὺς
 τόκους, τὰ συναλλάγματα τὰ πολλῆς γέμοντα καπηλείας, τὰς
 ἐμπορίας τὰς ἀναισχύντους;

10 3. Ἀλλὰ θούλεσθε καὶ τούτους ἀφέντες, ἐφ' ἐτέρους
 ἔλθωμεν, τοὺς δὴ δοκοῦντας εἶναι δικαιότερους; Τίνες οὖν
 εἰσιν οὗτοι; Οἱ τοὺς ἀγροὺς κεκτημένοι, καὶ τὸν ἀπὸ τῆς
 γῆς δρεπόμενοι πλοῦτιον. Καὶ τί τούτων γένοιτ' ἂν ἀδικώ-
 15 τερον; Εἰ γάρ τις ἐξειάσειε πῶς τοῖς ἀθλίους καὶ ταλαι-
 πώροις κέχρηται γεωργοῖς, βαρβάρων αὐτοὺς ὠμοτέρους
 ὄφεται. Τοῖς γὰρ ἐν λιμῶ τηκομένοις, καὶ δι' ὄλης πονου-
 μένοις τῆς ζωῆς, καὶ τελέσματα διηνεκῆ καὶ ἀφόρητα ἐπι-
 τιθέασι, καὶ διακονίας ἐπιπόνους ἐπιτάττουσι, καὶ ὡς ὄνοις
 καὶ ἡμιόνοις, μᾶλλον δὲ ὡς λίθοις τοῖς ἐκείνων κέχρηται
 20 σώμασιν, οὐδὲ μικρὸν ἀναπνεῦσαι συγχωροῦντες, καὶ παρε-
 χούσης τῆς γῆς, καὶ μὴ παρεχούσης, ὁμοίως αὐτοὺς κατα-
 τείνουσι, καὶ οὐδεμιᾶς αὐτοῖς συγγνώμης μεταδιδάσιν· οὐ
 τί γένοιτ' ἂν ἐλεεινότερον, διὰν δι' ὀλοκλήρου τοῦ χειμῶνος
 πονέσαντες, καὶ κρυμῶ καὶ θυβρῶ καὶ ἀγροπνίαις δαπανη-
 25 θέντες, κεναῖς ἀναχωρήσωσι ταῖς χερσίην, ἔτι καὶ προσοφεί-
 λοντες, καὶ τοῦ λιμοῦ τούτου καὶ τοῦ ναυαγίου τὰς τῶν ἐπι-
 τρώπων βασάνους καὶ τοὺς ἐλκυσμοὺς καὶ τὰς ἀπαιτήσεις

τὴν πώλησιν καὶ τὴν ἀγορὰν καὶ προσθέτουν πολλὰς φορὰς εἰς τὴν πλεονεξίαν των καὶ ὄρκους καὶ ἐπιορκίας καὶ ψευδολογίας, καὶ ἐνδιαφέρονται μόνον διὰ τὰ βιωτικὰ πράγματα καὶ εἶναι προσκολλημένοι εἰς τὴν γῆν. Καὶ ὅλα μὲν τὰ κάνουν μὲ σκοπὸν ν' ἀποκτήσουν χρήματα, δὲν ἐνδιαφέρονται ὅμως καὶ πολὺ διὰ νὰ δώσουν εἰς ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκην, διότι ἐπιθυμοῦν ν' αὐξάνεται συνεχῶς ἡ περιουσία των. Τί θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ εἰπῇ διὰ τὰς λοιδορίας ὑπὲρ ὄλων αὐτῶν, τὰς ὕβρεις, τὰ δανείσματα, τοὺς τόκους, τὰς γεμάτας ἀπὸ αἰσχροκέρδειαν συναλλαγὰς των, τὰς ἀναισχύντους ἀγοραπωλησίας των;

3. Ἀλλὰ θέλετε νὰ τοὺς ἀφήσωμεν καὶ αὐτοὺς καὶ νὰ ἔλθωμεν εἰς ἄλλους, εἰς ἐκείνους ποὺ θεωροῦνται δικαιότεροι; Ποῖοι λοιπὸν εἶναι αὐτοί; Εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν τὰ κτήματα καὶ ἀποκομίζουν τὸν πλοῦτον ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν γῆν. Καὶ τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἀδικώτερον ἀπὸ αὐτούς; Διότι ἐὰν ἤθελεν ἐξετάσει κανεὶς πῶς μεταχειρίζονται τοὺς ἀθλίους καὶ ταλαιπώρους γεωργούς, θὰ εὔρισκεν ὅτι εἶναι σκληρότεροι καὶ ἀπὸ τοὺς βαρβάρους. Καθ' ὅσον αὐτοὶ ἐπιβάλλουν συνεχεῖς καὶ ἀβαστάκτους φόρους εἰς ἐκείνους ποὺ λειώνουν ἀπὸ τὴν πείναν καὶ καταπονοῦνται εἰς ὅλην των τὴν ζωὴν, τοὺς ἀναθέτουν κοπιαστικὰς ὑπηρεσίας, καὶ μεταχειρίζονται τὰ σώματά των ὡσὰν ὄνους καὶ ἡμιόνους, ἢ καλύτερα ὡσὰν λίθους, δὲν τοὺς ἀφήνουν οὔτε ἐλάχιστον νὰ ξεκουρασθοῦν, καί, εἴτε παρέχει ἀγαθὰ ἡ γῆ, εἴτε δὲν παρέχει, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον τοὺς βασανίζουν, καὶ δὲν ἐπιδεικνύουν ἀπέναντί των καμμίαν ἐπιείκειαν. Τί λοιπὸν θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἐλεεινότερον ἀπὸ αὐτό, ὅταν, μολονότι ἐκοπίασαν ὀλόκληρον τὸν χειμῶνα καὶ ἐπέρασαν τὴν ζωὴν των μέσα εἰς τὸ κρῦο καὶ τὴν βροχὴν καὶ τὰς ἀγρυπνίας, ἀναχωροῦν μὲ ἄδεια χέρια, καὶ μάλιστα καὶ ὀφείλοντες ἐπὶ πλέον, καὶ φοβούμενοι καὶ νοιώθοντες φρίκην περισσότερον διὰ τὰ βασανιστήρια τῶν ἐπιστατῶν καὶ τὰς συλλήψεις διὰ τῆς βίας καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ὀφειλῶν

καὶ τὰς ἀπαγωγὰς καὶ τὰς ἀπαραιτήτους λειτουργίας μᾶλλον δεδοικότες καὶ φρίτιοντες;

Τί ἄν τις εἴποι τὰς ἐμπορίας, ἃς αὐτοὺς ἐμπορεύονται, τὰς καπηλείας, ἃς αὐτοὺς καπηλεύουσιν, ἀπὸ μὲν τῶν πόνων 8 αὐτῶν καὶ τῶν ἰδρώτων ληνοὺς καὶ ὑπολήνια πληροῦντες, αὐτοῖς δὲ οἴκαδε οὐδὲ ὀλίγον εἰσαγαγεῖν ἐπιτρέποντες μέτρον, ἀλλ' ὀλόκληρον τὸν καρπὸν εἰς τοὺς τῆς παρανομίας αὐτῶν ἀνιλοῦντες πίδους, καὶ ὀλίγον αὐτοῖς ὑπὲρ τούτου προσοριπιοῦντες ἀργύριον; Καινὰ δὲ καὶ γένη τόκων ἐπι- 10 νοοῦσι, καὶ οὐδὲ τοῖς Ἑλλήνων νόμοις νενομισμένα, καὶ δαρειοματίων γραμματεῖα πολλῆς γέμοντα τῆς ἀρᾶς συντιθέουσι. Οὐδὲ γὰρ ἑκατοσιὴν τοῦ παντός, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ τοῦ παντός ἀπαιτεῖν διάζονται· καὶ ταῦτα τοῦ ἀπαιτουμένου καὶ γυναῖκα ἔχοριος, καὶ παιδιά τρέφοντιος, καὶ ἀνθρώπου ὄν- 15 τος, καὶ τοῖς οἰκείοις πόνοις καὶ τὴν ἄλω καὶ τὴν ληνὸν πληροῦντιος.

Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἐννοοῦσι. Διὸ δὴ τὸν προφήτην εἰκαιρον παρασησάμενον εἰπεῖν «ἔκσιθητι, οὐρανέ, καὶ φρίξον, γῆ»· εἰς ὅσην θηριωδίαν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἐξ- 20 βακχεύθη. Ταῦτα δὲ λέγω, οὐ τέχνας, οὐδὲ γεωργίαν, οὐδὲ σιραιεῖαν, οὐδὲ ἀγροὺς διαβάλλων, ἀλλ' ἡμᾶς αὐτούς. Ἐπεὶ καὶ ὁ Κορνήλιος ἑκατοντάρχης ἦν, καὶ ὁ Παῦλος σκυτιόμος, καὶ μετὰ τὸ κήρυγμα τῇ τέχνῃ ἐκέχρητο· καὶ ὁ Δαυὶδ βασιλεὺς ἦν· καὶ ὁ Ἰωὺβ χωρίων ἀπήλαυσε καὶ πολλῶν προσό- 25 δων· καὶ οὐδὲν ἦν ἐντεῦθεν κώλυμα οὐδενὶ τούτων πρὸς ἀρετήν.

Ταῦτι' οὖν ἅπαντα ἐννοοῦντες, καὶ τὰ μυρία τάλαντα ἀναλογιζόμενοι, κἄν ἐντεῦθεν ἐπειχθῶμεν πρὸς τὸ ἀφιέναι τοῖς πλησίον τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα καὶ εἰτελεῖν. Καὶ γὰρ λόγος

των καὶ τὰς ἀπαγωγὰς καὶ τὰς καταναγκαστικὰς ἐργασίας, παρὰ τὴν πείναν καὶ τὸ ναυάγιον;

Τί θὰ ἤμποροῦσε κανεὶς νὰ εἰπῇ διὰ τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς, τὰς ὁποίας αὐτοὶ κάνουν, τὰς κερδοσκοπίας ποὺ διαπράττουν εἰς βάρος των, γεμίζοντες ἀπὸ μὲν τοὺς κόπους των καὶ τοὺς ἰδρῶτας των ἀποθήκας μεγάλας καὶ μικράς, ἐνῶ εἰς αὐτοὺς δὲν ἐπιτρέπουν νὰ φέρουν εἰς τὴν οἰκίαν των οὔτε κἂν τὴν ἐλαχίστην ποσότητα, ἀλλ' ὀλόκληρον τὸν καρπὸν τὸν συγκεντρώνουν εἰς τὰ παράνομα πηθάρια των, καὶ δίδουν ὀλίγα μόνον χρήματα εἰς αὐτοὺς δι' ὅλα αὐτά; Ἀκόμη ἐπινοοῦν καὶ νέας μεθόδους εἰσπράξεως τόκων, ποὺ δὲν ἐπιτρέπονται οὔτε καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους τῶν Ἑλλήνων, καὶ συντάσσουν γραμμάτια δανειστικὰ γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴν κατάραν. Διότι δὲν ἀπαιτοῦν κατὰ τρόπον ἐκβιαστικὸν τὸ ἑκατοστὸν τῶν χρημάτων ποὺ ἐδάνεισαν, ἀλλὰ τὸ ἥμισυ αὐτῶν, καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν καὶ αὐτός, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὰ ἀπαιτοῦν, ἔχει γυναῖκα καὶ τρέφει παιδιὰ καὶ εἶναι ἄνθρωπος καὶ μὲ τοὺς κόπους του γεμίζει καὶ τὸ ἀλώνι καὶ τὸ πατητήρι των.

Ἄλλ' ὅμως τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν σκέπτονται. Διὰ τοῦτο λοιπὸν εἶναι ἐπίκαιρον νὰ ἐνθυμηθῶμεν τοὺς λόγους τοῦ προφήτου ποὺ λέγει· «Στάσου, οὐρανέ, κατάπληκτος καὶ φρίξε γῆ»⁸· εἰς πόσῃν θηριωδίᾳ κατέπεσε μὲ μανίαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὰ δὲν τὰ λέγω διὰ νὰ κατηγορήσω τὰς τέχνας, οὔτε τὴν γεωργίαν, οὔτε τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, οὔτε τοὺς ἀγρούς, ἀλλ' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Διότι καὶ ὁ Κορνήλιος ἦτο ἑκατόνταρχος καὶ ὁ Παῦλος θυροδόξης καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ κήρυγμα ἤσκει τὴν τέχνην του, καὶ ὁ Δαυὶδ ἦτο βασιλεὺς καὶ ὁ Ἰὼβ εἶχε κτήματα καὶ εἶχε πολλὰ ἔσοδα, ἀλλ' ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἐγένεν ἐμπόδιον εἰς κανένα ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τὴν ἀρετὴν των.

Ἔχοντες λοιπὸν αὐτὰ εἰς τὸν νοῦν μας καὶ ἀναλογιζόμενοι τὰ μύρια τάλαντα, ἃς ὀδηγηθῶμεν, ἔστω καὶ κατ' αὐτὸν ἰὸν τρόπον, εἰς τὸ ν' ἀφήσωμεν εἰς τὸν πλησίον μας τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα καὶ εὐτελεῖ. Καθ' ὅσον θὰ μᾶς ζητηθῇ εὐθύνη

ἡμῖν γίνεται τῶν ἐμπιστευθεισῶν ἡμῖν ἐντολῶν, καὶ οὐκ ἔχομεν πάντα καταβαλεῖν, οὐδ' ἂν ὀτιοῦν ποιήσωμεν. Διὰ τοῦτο ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πρὸς ἕκτισιν εὐκολόν τε καὶ ραδίαν ὁδόν, καὶ πάντα δυναμένην διαλύσασθαι ἐκεῖνα, τὸ μὴ
 5 μνησικακεῖν λέγω. Ἴν' οὖν τοῦτο μάθωμεν καλῶς, ἀκούσωμεν ὁδῶ προΐόντιες τῆς παραβολῆς ἀπάσης.

«Προσηνέχθη γὰρ αὐτῷ, φησὶν, εἰς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. Οὐκ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποιῆσαι, ἐκέλευσεν αὐτὸν πρᾶθῆναι, καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ τὰ παιδιά». Τίνος
 10 ἔνεκεν; εἶπέ μοι. Οὐκ ἐξ ὠμότητος, οὐδὲ ἀπανθρωπίας· καὶ γὰρ εἰς αὐτὸν ἡ ζημία περιῖστατο πάλιν· δούλη γὰρ ἦν κἀκείνη· ἀλλ' ἐξ ἀφάρτου κηδεμονίας. Βούλειαι γὰρ αὐτὸν πιοῆσαι διὰ τῆς ἀπειλῆς ταύτης, ἵνα εἰς ἰκετηρίαν ἀγάγη, οὐχ ἵνα πρᾶθῆ. Εἰ γὰρ διὰ τοῦτο ἐποίει, οὐκ ἂν ἐπέ-
 15 νευσεν αὐτοῦ τῇ αἰτήσει, οὐδ' ἂν τὴν χάριν ἔδωκε. Διαιτῶ οὖν πρὸ τοῦ λογοθεοῦ τοῦτο οὐκ ἐποίησεν, οὐδὲ ἀφῆκε τὸ ὀφλημα; Διδάξαι βουλόμενος πρὸς αὐτὸν ὀφλημάτων ἐλευθεροῖ, ἵνα κἂν ταύτη ἡμερώτερος περὶ τὸν σύνδουλον γένηται. Εἰ γὰρ καὶ μαθὼν τοῦ ὀφλήματος τὸν ὄγκον, καὶ
 20 τῆς συγχωρήσεως τὸ μέγεθος, ἐπέμενεν ἄγχων τὸν σύνδουλον, εἰ μὴ τοσοῦτοις αὐτὸν προπαίδευσεν φαρμάκοις, ποῦ οὐκ ἂν ἐξῆλθεν ὠμότητος; Τί οὖν ἐκεῖνος; «Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι ἀποδώσω», φησὶν. «Ὁ δὲ κύριος αὐτοῦ σπλαγχνισθεὶς, ἀπέλυσεν αὐτόν, καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν
 25 αὐτῷ».

Εἶδες πάλιν φιλανθρωπίας ὑπερβολήν; Ἀναβολὴν ἐζητήσῃ μόνον καιροῦ καὶ ὑπέροσιν ὁ οἰκείτης· ὁ δὲ μεῖζον

διὰ τὰς ἐντολάς πού μᾶς ἐνεπιστεύθησαν, καὶ δὲν ἤμποροῦμεν νὰ τὰ ξεπληρώσωμεν ὅλα αὐτά, οὔτε καὶ ἂν ἀκόμη πράξωμεν ὅ,τιδήποτε. Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωσε πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῶν εὐκόλον καὶ ἀπλὴν ὁδόν, πού ἤμπορεῖ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐμπόδια νὰ τὰ ὑπερνικήσῃ, τὸ ν' ἀποφεύγωμεν δηλαδὴ τὴν μνησικακίαν. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἀντιληφθῶμεν αὐτὸ ἄς ἀκούσωμεν ἐν συνεχείᾳ ὀλόκληρον τὴν παραβολήν.

«Ὡδηγήθη λοιπόν», λέγει, «ἐνώπιόν του κάποιος πού τοῦ ὤφειλε δέκα χιλιάδας τάλαντα. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, ἔδωσεν ἐντολήν νὰ πωληθῇ ὁ ἴδιος καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του». Διὰ ποῖον λόγον, εἶπέ μου, τὸ ἔκανε αὐτό; Ὅπωςδήποτε δὲν τὸ ἔκανε ἀπὸ σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν, καθ' ὅσον αὐτὸς καὶ πάλιν ἐζημιώνετο, διότι καὶ ἐκεῖνη ἦτο ἰδική του δούλη, ἀλλὰ ἀπὸ ἄπειρον ἐνδιαφέρον. Διότι ἐπιθυμῆ νὰ τὸν φοβήσῃ μὲ τὴν ἀπειλήν του αὐτήν, ὥστε νὰ τὸν κάνῃ νὰ τὸν παρακαλέσῃ, καὶ ὄχι διὰ νὰ πωληθῇ. Ἐὰν βέβαια αὐτὸς ἦτο ὁ σκοπὸς του, δὲν θὰ εἰσήκουε τὴν παράκλησίν του οὔτε θὰ τοῦ ἔδιδε χάριν. Διατί λοιπόν δὲν τὸ ἔκανε αὐτὸ πρὶν τοῦ ζητήσῃ τὴν ὀφειλήν του, οὔτε τοῦ ἐχάρισε τὴν ὀφειλήν; Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ τὸν κάνῃ νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ πόσας ὀφειλάς του τὸν ἀπαλλάσσει, ὥστε ἔστω καὶ ἔτσι νὰ τὸν κάνῃ νὰ γίνῃ πρὸς ἐπιεικῆς πρὸς τὸν σύνδουλόν του. Διότι, ἐάν, μολονότι ἐγνώρισε τὸν ὄγκον τῆς ὀφειλῆς του καὶ τὸ μέγεθος τῆς συγκωρήσεως, ἐπέμενε νὰ καταπιέζῃ τὸν σύνδουλόν του, εἰς ποῖον βαθμὸν σκληρότητος δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ φθάσῃ, ἐάν δὲν τὸν εἶχε προηγουμένως παιδεύσει μὲ τόσα πολλὰ φάρμακα; Καὶ τί κάνει ἐκεῖνος; «Δίξε μακροθυμία δι' ἐμένα», λέγει, «καὶ θὰ σοῦ τὰ πληρώσω ὅλα. Ἐπειδὴ ὁ κύριός του τὸν ἐλυπήθη τὸν ἄφησεν ἐλεύθερον καὶ τοῦ ἐχάρισε τὸ δάνειον».

Εἶδες καὶ πάλιν ὑπερβολικὸν μέγεθος φιλάνθρωπίας; Ἀπλῶς καὶ μόνον ὁ δοῦλος ἐζήτησεν ἀναβολὴν καὶ μετάθεσιν τοῦ χρόνου ἐξοφλήσεως τῆς ὀφειλῆς του, ἐκεῖνος ὁμως τοῦ ἔδωσε πολὺ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ πού ἐζήτησε,

ἢ ἤτησεν ἔδωκεν, ἄφειν ὀλοκλήρου τοῦ δανείσματος καὶ συγχώρησιν. Ἐβούλειο μὲν γὰρ καὶ ἐξ ἀρχῆς δοῦναι, ἀλλ' οὐκ ἐβούλειο αὐτοῦ εἶναι τὸ δῶρον μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τούτου ἰκετηρίας, ἵνα μὴ ἀσιεφάνωτος ἀπέλθῃ. Ὅτι γὰρ
 5 αὐτοῦ τὸ πᾶν ἦν, εἰ καὶ προσέπεσεν οὔτις καὶ ἐδεήθη, ἡ αἰτία τῆς συγχωρήσεως ἐδήλωσε· «σπλαγγνισθεὶς γὰρ ἀφῆκεν αὐτῷ». Ἄλλ' ὅμως καὶ οὕτως ἐβούλειο κἀκεῖνόν τι δοκεῖν συνεισφέρειν, ἵνα μὴ σφόδρα ἢ καιησχυμένος· καὶ ἵνα παιδευθεὶς ἐν ταῖς οἰκείαις συμφοραῖς συγγνωμονικὸς
 10 γένηται τῷ συνδούλῳ.

4. Μέχρι μὲν οὖν τούτου καλὸς οὔτις καὶ εὐάρεστος· καὶ γὰρ ὠμολόγησε, καὶ ἐπηγγείλατο ἀποδώσειν τὸ ὄφλημα, καὶ προσέπεσε, καὶ παρεκάλεσε, καὶ κατέγνω τῶν οἰκείων ἁμαρτημάτων, καὶ ἔγνω τὸ μέγεθος τοῦ ὀφλήματος. Ἄλλὰ
 15 σμὲν ὠμοί, ἀλλ' ἑαυτοῖς. Ὅταν οὖν βούλῃ μνησικακεῖν, ἐνθέως, οὐδὲ μετὰ χρόνον πολύν, ἀλλ' εὐθέως ἔναυλον ἔχων τὴν εὐεργεσίαν, εἰς κακίαν ἀπεχρήσατο τῇ δωρεᾷ, καὶ τῇ ἐλευθερίᾳ τῇ παρὰ τοῦ δεσπότου αὐτῷ παρασχεθείσῃ. «Εὐρῶν γὰρ ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὀφείλοντα αὐτῷ ἕκατον
 20 δηνάρια, ἔπνιγεν αὐτὸν λέγων· ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλεις». Εἶδες δεσπότου φιλανθρωπίαν; εἶδες δούλου ὠμότητα; Ἀκούσατε οἱ ὑπὲρ χρημάτων ταῦτα ποιοῦντες. Εἰ γὰρ ὑπὲρ ἁμαρτημάτων οὐ χρεῖ, πολλῷ μᾶλλον ὑπὲρ χρημάτων.

Τί οὖν ἐκεῖνος; «Μακροθύμησον ἐπ' ἐμοί, καὶ πάντα σοι
 25 ἀποδώσω». Ὁ δὲ οὐδὲ τὰ ρήματα ἠδέσθη, δι' ὧν ἐσώθη (καὶ γὰρ αὐτὸς ταῦτα εἰπὼν, ἀπηλλάγη τῶν μυρίων ταλάν-

τὸν συνεχώρησε δηλαδὴ καὶ τοῦ ἐχάρισεν ὀλόκληρον τὸ δάνειον. Ἦθελε βέβαια καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν νὰ τοῦ τὸ χάριση, ὅμως δὲν ἤθελε νὰ εἶναι αὐτοῦ καὶ μόνον τὸ δῶρον, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἀποτέλεσμα καὶ τῆς ἰδικῆς του παρακλήσεως, ὥστε νὰ μὴ φύγη χωρὶς στέφανον. Ἀλλὰ τὸ ὅτι τὸ πᾶν ἐξηριᾶτο ἀπὸ αὐτόν, ἔστω καὶ ἂν ὁ δοῦλος του ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν παρεκάλεσε, γίνεται φανερόν ἀπὸ τὴν αἰτίαν τῆς συγχωρήσεως· διότι, λέγει, «τὸν ἐλυπήθη καὶ τοῦ ἐχάρισε τὴν ὀφειλὴν του». Παρὰ ταῦτα ὅμως καὶ πάλιν ἤθελε νὰ νομίζῃ ἐκεῖνος ὅτι καὶ ὁ ἴδιος συνέβαλεν εἰς κάτι, διὰ νὰ μὴ νοιώθῃ πάρα πολὺ μεγάλην ἐντροπὴν καὶ συγχρόνως, διδαχθεὶς ἀπὸ τὰς ἰδικὰς του συμφορὰς, νὰ παρέχῃ εὐκολώτερον συγχώρησιν εἰς τὸν σύνδουλόν του.

4. Μέχρι ἐδῶ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐφάνη ὅτι εἶναι καλὸς καὶ εὐάρεστος, καθ' ὅσον καὶ ὠμολόγησε καὶ ὑπεσχέθη νὰ ἐξοφλήσῃ τὴν ὀφειλὴν του, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ πόδια τοῦ κυρίου του καὶ τὸν παρεκάλεσε, καὶ κατενόησε τὰ ἁμαρτήματά του καὶ ἀνεγνώρισε τὸ μέγεθος τῆς ὀφειλῆς του. Τὰ ὅσα ὅμως συνέβησαν εἰς τὴν συνέχειαν εἶναι ἀνάξια τῶν προηγουμένων. Διότι μόλις ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του, οὔτε κἂν μετὰ ἀπὸ πολὺν χρόνον, ἀλλὰ τὴν ἰδίαν στιγμὴν, ἐνῶ ἀκόμη ἤκουσεν εἰς τὰ αὐτιά του ἢ εὐεργεσία πού τοῦ ἔγινεν, ἔκανε κακὴν χρῆσιν τῆς δωρεᾶς καὶ τῆς ἐλευθερίας πού τοῦ ἐδόθη ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του. Διότι, λέγει, «Ἔυρε κάποιον ἀπὸ τοὺς συνδούλους του, πού τοῦ ὤφειλεν ἑκατὸν δηνάρια, καὶ τὸν κατεπίεζε, λέγων· ἐπέστρεψέ μου αὐτὰ πού μου ὀφείλεις». Εἶδες τοῦ κυρίου τὴν φιλανθρωπίαν; εἶδες τοῦ δούλου τὴν σκληρότητα; Ἀκούσατε αὐτὰ ὅσοι κάμνετε αὐτὰ ὑπὲρ τῶν χρημάτων. Διότι ἐὰν δὲν πρέπει νὰ γίνωνται αὐτὰ χάριν τῶν ἁμαρτημάτων, πολὺ περισσότερον δὲν πρέπει νὰ γίνωνται χάριν τῶν χρημάτων.

Τί κάνει λοιπὸν ἐκεῖνος; «Δεῖξε μακροθυμίαν πρὸς χάριν μου καὶ θὰ σοῦ τὰ ἐξοφλήσω ὅλα». Αὐτὸς ὅμως οὔτε τὰ λόγια ἐσεβάσθη, μὲ τὰ ὁποῖα ἐσώθη (καθ' ὅσον καὶ αὐτὸς τὰ

των) καὶ οὐδὲ τὸν λιμένα ἐπέγνω, δι' οὗ τὸ ναγάγιον διέφυγεν, οὐ τὸ σχῆμα τῆς ἰκειτηρίας ἀνέμνησεν αὐτὸν τῆς τοῦ δεσπότου φιλανθρωπίας, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ὑπὸ τῆς πλεονεξίας καὶ τῆς ὠμότητος καὶ τῆς μνησικακίας ἐκβαλὼν, **6** θηρίου παντὸς χαλεπώτερος ἦν, ἄγχων τὸν σύνδουλον. Τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; σεαυτὸν ἀπαιτῶν οὐκ αἰσθάνη, κατὰ σεαυτοῦ τὸ ξίφος ὠθῶν, καὶ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν δωρεὰν ἀνακαλούμενος;

Ἄλλ' οὐδὲν τούτων ἐνενόησεν, οὐδὲ ἐμνήσθη τῶν αὐτοῦ, **10** οὐδὲ ἐνέδωκε· καίτοιγε οὐχ ὑπὲρ τῶν ἴσων ἢ ἰκειτηρία. Ὁ μὲν γὰρ ὑπὲρ μυρίων ταλάντων, ὁ δὲ ὑπὲρ ἑκατὸν δηναρίων παρεκάλει καὶ ὁ μὲν τὸν σύνδουλον, ὁ δὲ τὸν δεσπότην καὶ ὁ μὲν τελείαν συγχώρησιν ἔλαβεν, ὁ δὲ ἀναβολὴν ἤγει. Καὶ οὐδὲ ταύτην αὐτὸς ἐδίδου· «ἔβαλε γὰρ αὐτὸν εἰς **15** φυλακὴν. Ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ, κατηγόρησαν αὐτοῦ πρὸς τὸν δεσπότην». Οὐδὲ ἀνθρώποις τοῦτο ἄρεσιτὸν ἦν, μήτιγε Θεῷ. Συνήλγησαν οὖν οἱ μὴ ὀφείλοντες. Τί οὖν ὁ δεσπότης;

«Πονηρὸς δοῦλε, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, **20** ἐπεὶ παρεκάλεισάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα;». Ὅρα πάλιν τὴν ἡμερότητα τοῦ δεσπότου. Κρίνεται πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπολογεῖται, μέλλον ἀναιρέπειν αὐτοῦ τὴν δωρεάν· μᾶλλον δὲ οὐκ αὐτὸς ἀνέτριψεν, ἀλλ' ὁ λαβὼν. Διὸ φησι· «Πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκεί-

ἴδια λόγια εἶπε καὶ ἀπηλλάγη ἀπὸ τὴν ὀφειλὴν τῶν δέκα χιλιάδων ταλάντων) καὶ οὔτε τὸ λιμάνι κατενόησε, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπέφυγε τὸ ναυάγιον, οὔτε καὶ ὁ ὅμοιος τρόπος τῆς παρακλήσεως ὑπενθύμισεν εἰς αὐτὸν τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ κυρίου του, ἀλλ' ὅλα ἐκεῖνα ἀφοῦ τὰ παραμέρισεν ἕξ αἰτίας τῆς πλεονεξίας του καὶ τῆς σκληρότητός του καὶ τῆς μνησικακίας του, ἔγινε φοβερώτερος ἀπὸ κάθε θηρίον καὶ κατεπίεζε τὸν σύνδουλόν του. Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάνεις, ἄνθρωπέ μου; ἐνῶ ἀπαιτεῖς νὰ ἐξοφληθῇ αὐτὸ ποὺ σοῦ ὀφείλει δὲν ἀντιλαμβάνεσαι ὅτι σπρώχνεις τὸ ξίφος κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σου καὶ ὅτι μὲ τὴν ἐνέργειάν σου αὐτὴν ὅτι ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόφασιν καὶ τὴν δωρεάν ποὺ σοῦ ἔγινεν;

Ἄλλ' ὅμως τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν ἐσκέφθη, οὔτε ἐνεθυμήθη τὴν ἰδικὴν του κατάστασιν, οὔτε ὑπεχώρησεν, ἂν καὶ βέβαια ἢ παράκλησις ποὺ τοῦ ἐγίνετο δὲν ἀφοροῦσεν ἴσην ὀφειλὴν. Διότι αὐτὸς μὲν παρεκάλει διὰ δέκα χιλιάδας τάλαντα, ὁ σύνδουλός του ὅμως διὰ ἑκατὸν δηνάρια· καὶ ὁ μὲν ἕνας παρεκάλει τὸν σύνδουλόν του, ὁ δὲ ἄλλος τὸν κύριόν του· καὶ ἐκεῖνος μὲν ἔλαβε πλήρη συγχώρησιν, ἐνῶ αὐτὸς ἐζήτηε ἀπλῶς ἀναβολήν, ἀλλὰ καὶ οὔτε αὐτὴν τὴν ἔδωσε· διότι, λέγει, «τὸν ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἰδόντες ὅμως οἱ σύνδουλοί του τὸν κατηγόρησαν εἰς τὸν κύριόν των». Αὐτὴ ἡ ἐνέργεια δὲν ἦτο ἀρεστὴ οὔτε εἰς τοὺς ἀνθρώπου καὶ ἀσφαλῶς οὔτε καὶ εἰς τὸν Θεόν. Ἐλυπήθησαν λοιπὸν μαζὶ μὲ ἐκεῖνον καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν ὤφειλον. Τί κάνει λοιπὸν ὁ κύριος;

«Πονηρὲ δοῦλε, ὅλην τὴν ὀφειλὴν σου ἐκείνην σοῦ τὴν ἐχάρισα, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες· δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ εὐσπλαγχνισθῆς τὸν σύνδουλόν σου, ὅπως ἐγὼ εὐσπλαγχνίσθην ἐσένα;». Πρόσεχε πάλιν τὴν ἡμερότητα τοῦ κυρίου. Κάνει σύγκρισιν τοῦ ἑαυτοῦ του πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπολογεῖται, ἐπειδὴ πρόκειται ν' ἀνακαλέσῃ τὴν δωρεάν· μᾶλλον δὲ δὲν τὴν ἀνεκάλεσεν αὐτός, ἀλλ' ἐκεῖνος ποὺ τὴν ἔλαβε. Διὰ τοῦτο λέγει· «Ὅλην τὴν ὀφειλὴν σου ἐκείνην σοῦ τὴν

νην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου;». Εἰ γὰρ καὶ βαρὺ σοι τὸ πρᾶγμα εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἔδει καὶ πρὸς τὸ κέρδος ἰδεῖν, τὸ γεγενημένον, τὸ ἐσόμενον. Εἰ καὶ ἐπαχθὲς τὸ ἐπίταγμα, τὸ ἔπα-
5 θλον ἐννοῆσαι ἔδει· μηδὲ οὐδὲν λελύπηκεν ἐκεῖνος, ἀλλ' οὐδὲν Θεὸν παρώξυνας, δὴν ἀπὸ ψιλῆς ἰκτιηρίας κατήλλαξας. Εἰ δὲ καὶ οὕτω σοι φορτικὸν τὸ φίλον γενέσθαι τῷ λελυπηκόμῳ, πολλῷ βαρύτερον τὸ εἰς γέενναν ἐμπεσεῖν· καὶ εἰ τοῦτο ἀνιέθηκας ἐκείνῳ, τότε ἂν ἔγνωσ, οὐδὲν πολλῷ τοῦτο κοιν-
10 φότερον. Καὶ διὲ μὲν μυρία τάλαντα ὤφειλεν, οὐκ ἐκάλεσε πονηρόν, οὐδὲ ὕβρισην, ἀλλ' ἠλέησεν, διὲ δὲ περὶ τὸν σύνδουλον ἀγνώμων ἐγένετο, τότε λέγει, «πονηρὸ δοῦλε».

Ἀκούσωμεν, οἱ πλεονέκται· καὶ γὰρ πρὸς ἡμᾶς ὁ λόγος. Ἀκούσωμεν, καὶ οἱ ἀνηλεεῖς καὶ ὠμοί· οὐδὲν ἑτέροις ἐ-
15 σμέν ὠμοί, ἀλλ' ἑαυτοῖς. Ὅταν οὖν βούλη μνησικακεῖν, εἰνόησον οὐδὲν σαυτῷ μνησικακεῖς, οὐδὲν ἐτιέρω· οὐδὲν τὰ σαυτοῦ καταδεσμεῖς ἀμαρτήματα, οὐδὲν τὰ τοῦ πλησίον. Σὺ μὲν γάρ, ὅπερ ἂν ἐργάση τούτῳ, ὡς ἄνθρωπος ἐργάζη, καὶ ἐν τῷ παρόντι βίω· ὁ δὲ Θεὸς οὐδὲν οὕτως, ἀλλὰ μειζόνως σε τιμω-
20 ρήσεται, καὶ τιμωρίαν τὴν ἐκεῖ. «Παρέδωκε γὰρ αὐτόν, ἕως οὗ ἀποδοῦν τὸ ὀφειλόμενον»· τουτέστι, διηνεκῶς· οὐδὲν γὰρ ἀποδώσει ποτέ. Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ ἐγένον τῇ εὐεργεσίᾳ βελτίων, λείπεται τῇ τιμωρίᾳ σε διορθοῦσθαι. Καίτοιγε ἀμειψόμενα τὰ χαρίσματα καὶ αἱ δωρεαί, ἀλλὰ τοσοῦτον ἔ-
25 σχυσεν ἡ κακία, ὡς καὶ τοῦτον λύσαι τὸν νόμον.

Τί τοίνυν τοῦ μνησικακεῖν χαλεπώτερον, διὰν δωρεὰν

ἐχάρισα, ἐπειδὴ μὲ παρεκάλεσες· δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ εὐσπλαγχνισθῆς τὸν σύνδουλόν σου;». Διότι καὶ ἂν ἀκόμη σοῦ φαίνεται αὐτὸ βαρὺ, ὅμως ἔπρεπε νὰ προσέξῃς καὶ τὸ κέρδος ποῦ σοῦ ἔγινε καὶ αὐτὸ ποῦ πρόκειται νὰ σοῦ γίνῃ. Καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ἐντολὴ εἶναι δύσκολος, ἔπρεπε νὰ σκεφθῆς τὸ ἔπαθλον· οὔτε ὅτι σὲ ἐλύπησεν ἐκεῖνος, ἀλλ' ὅτι σὺ παρώργισες τὸν Θεόν, μὲ τὸν ὁποῖον συνεφιλιώθης μὲ μίαν ἀπλῆν παράκλησιν. Ἐὰν ὅμως σοῦ ἦτο δύσκολον νὰ συμφιλιωθῆς καὶ ἔτσι μὲ αὐτὸν ποῦ σὲ ἐλύπησε, πολὺ πιὸ φοβερὸν εἶναι νὰ ριφθῆς εἰς τὴν γέενναν· καὶ ἂν αὐτὸ τὸ ἐσύγκρινες μὲ ἐκεῖνο, τότε θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀντιληφθῆς, ὅτι αὐτὸ ἦτο πολὺ πιὸ ἐλαφρόν. Καὶ ὅταν μὲν ὤφειλε δέκα χιλιάδας τάλαντα, δὲν τὸν ὠνόμασε πονηρὸν οὔτε τὸν ὕβρισεν, ἀλλὰ τὸν ἠλέησεν, ὅταν ὅμως ἐπέδειξεν ἀχαριστίαν πρὸς τὸν σύνδουλόν του, τότε τὸν ὀνομάζει «πονηρὸν δοῦλε».

Ἄς τὰ ἀκούσωμεν αὐτὰ ὅσοι εἴμεθα πλεονέκται· διότι καὶ πρὸς ἡμᾶς ἀπευθύνεται ὁ λόγος αὐτός. Ἄς τὰ ἀκούσωμεν καὶ ὅσοι εἴμεθα ἄσπλαχνοι καὶ σκληροί· διότι δὲν εἴμεθα σκληροὶ διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας. Ὅταν λοιπὸν θέλῃς νὰ μνησικακῆς, σκέψου ὅτι μνησικακεῖς εἰς βάρος σου καὶ ὄχι ἐναντίον τοῦ ἄλλου· διότι τὰ ἰδικά σου ἁμαρτήματα καθιστᾶς ἀσυγχώρητα καὶ ὄχι τοῦ πλησίον σου. Διότι σὺ μὲν ὅ,τι καὶ ἂν κάνῃς εἰς βάρος αὐτοῦ, τὸ κάνεις ὡς ἄνθρωπος καὶ ἰσχύει μόνον εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν· ὁ Θεὸς ὅμως δὲν θὰ σὲ τιμωρήσῃ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀλλὰ μὲ μεγαλυτέραν τιμωρίαν, καὶ μάλιστα μὲ τιμωρίαν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν. Διότι, λέγει, «τὸν παρέδωσεν εἰς τὰ βασάνα, ἕως ὅτου ἐξοφλήσῃ ὅλον τὸ χρέος του»· δηλαδὴ αἰωνίως· διότι οὐδέποτε θὰ τὸ ἐξοφλήσῃ. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔγινες καλύτερος μὲ τὴν εὐεργεσίαν, ἐναπομένει νὰ διορθωθῆς μὲ τὴν τιμωρίαν. Ἄν καὶ βέβαια τὰ χαρίσματα καὶ αἱ δωρεαὶ εἶναι ἀμετάκλητα*, ἀλλ' ὅμως τόση ἦτο ἡ δύναμις τῆς κακίας, ὥστε καὶ αὐτὸν τὸν νόμον νὰ τὸν καταργήσῃ.

Ἐπομένως τί εἶναι φοβερώτερον ἀπὸ τὴν μνησικακίαν,

θείαν ισοσύτην καὶ τηλικαύτην ἀναιρέπον φαίνεται; Καὶ οὐδὲ ἀπλῶς αὐτὸν παρέδωκεν, ἀλλὰ ὀργισθεῖς. "Ὅτε μὲν γὰρ ἐκέλευσε πρᾶθῆναι, οὐκ ἦν ὀργῆς τὰ ῥήματα - οὐκοῦν οὐδὲ ἐποίησεν -, ἀλλ' ἀφορμὴ φιλανθρωπίας μεγίστη· νυνὶ δὲ ἀγανακτιήσεως πολλῆς ἢ ψῆφος, καὶ τιμωρίας, καὶ κολάσεως. Τί οὖν ἡ παραβολὴ βούλεται; «Ὅτι ποιήσει καὶ ὑμῖν», φησὶν, «ὁ Πατήρ μου, ἐὰν μὴ ἀφήτε ἕκαστος τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς καρδίας ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν». Οὐ λέγει, ὁ Πατήρ ὑμῶν, ἀλλ', «ὁ Πατήρ μου». Οὐ γὰρ ἄξιον τοῦ τοιούτου καλεῖσθαι Πατέρα τὸν Θεόν, τοῦ οὗτω πονηροῦ καὶ μισανθρώπου.

5. Δύο τοίνυν ἐνιαῦθα ζητεῖ, καὶ καταγινώσκειν ἡμᾶς τῶν ἁμαρτημάτων, καὶ ἑτέροις ἀφιέναι καὶ ἐκεῖνο διὰ τοῦτο, ἵνα εὐκολώτερον τοῦτο γένηται (ὁ γὰρ τὰ ἑαυτοῦ ἐννοῶν, 15 συγγνωμονικώτερος ἔσται τῷ συνδούλῳ)· καὶ οὐχ ἀπλῶς ἀφιέναι ἀπὸ σίματος, ἀλλ' ἀπὸ καρδίας.

Μὴ δὴ καθ' ἑαυτῶν τὸ ξίφος ὠθῶμεν μνησικακοῦντες. Τί γὰρ σε καὶ τοιοῦτον ἐλύπησεν ὁ λελυπηκῶς, οἷον οὐ σαυτὸν ἐργάση τῆς ὀργῆς μεμνημένος, καὶ ἐπισπώμενος κατὰ 20 σαυτοῦ τὴν καιαδικάζουσάν σε παρὰ Θεοῦ ψῆφον; "Ἄν μὲν γὰρ νήφης καὶ φιλοσοφῆς, εἰς τὴν ἐκείνου κεφαλὴν περιοιτήσεται τὸ δεινόν, κακῆϊνος ἔσται ὁ πάσχων κακῶς· ἂν δὲ μένης ἀγανακτιῶν καὶ δυσχεραίνων, τότε αὐτὸς ὑποσιτήσῃ τὴν βλάβην, οὐ παρ' ἐκείνου, ἀλλὰ παρὰ σαυτοῦ. Μὴ

ὅταν αὐτὴ φαίνεται ν' ἀνατρέπη μίαν τόσον μεγάλην καὶ τέτοιου εἴδους θεϊαν δωρεάν; Καὶ δὲν τὸν παρέδωσεν ἀπλῶς εἰς τὰ βάσανα, ἀλλὰ ἐξοργισθεῖς. Διότι ὅταν ἔδωσεν ἐντολήν νὰ πωληθῇ δὲν ἦσαν τὰ λόγια τοῦ ἀποτελέσματος ὀργῆς — διὰ τοῦτο βέβαια καὶ δὲν τὸ ἔκανε αὐτό —, ἀλλ' ἦτο πάρα πολὺ μεγάλη ἀφορμὴ φιλανθρωπίας, τώρα ὅμως ἡ ἀπόφασίς τοῦ εἶναι ἀποτελεσματὸς μεγάλης ἀγανακτήσεως καὶ ἀποβλέπει πρὸς μεγάλην τιμωρίαν καὶ κόλασιν. Τί θέλει λοιπὸν νὰ μᾶς διδάξῃ ἡ παραβολή; «Τὸ ἴδιο», λέγει, «θὰ κἀνῃ καὶ ὁ Πατὴρ μου εἰς ἐσᾶς, ἐὰν δὲν συγχωρήσετε ὁ καθένας σας μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας τὰ παραπτώματά των». Δὲν λέγει, ὁ Πατὴρ σας, ἀλλ' «ὁ Πατὴρ μου». Διότι δὲν ἦτο ἄξιος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ ὀνομάζεται ὁ Θεὸς Πατὴρ τοῦ, αὐτὸς ποὺ ἦτο πονηρὸς καὶ μισάνθρωπος.

5. Δύο λοιπὸν πράγματα ζητεῖ ἐδῶ ὁ Κύριος· καὶ ν' ἀναγνωρίζωμεν τὰ ἁμαρτήματά μας καὶ νὰ συγχωρῶμεν τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων. Καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν ἐπίγνωσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας διὰ νὰ συγχωρῶμεν εὐκολώτερον τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἄλλων (διότι αὐτὸς ποὺ ἔχει ἐπίγνωσιν τῶν ἰδικῶν τοῦ ἁμαρτιῶν, εὐκολώτερον συγχωρεῖ τὸν σύνδουλόν του)· καὶ ἡ συγχώρησις δὲν πρέπει νὰ γίνεται ἀπλῶς μὲ τὸ στόμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν καρδίαν.

Ἄς μὴ σπρώχνωμεν λοιπὸν τὸ ξίφος εἰς τὸν ἑαυτὸν μας ἐπιδεικνύοντες μνησικακίαν. Διότι τί εἶναι αὐτὸ ποὺ σοῦ ἔκανε αὐτὸς ποὺ σὲ ἐλύπησε τόσον πολὺ, ὥστε νὰ ἤμπορῇ νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὸ κακὸν ποὺ θὰ προξενήσῃς σὺ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου μὲ τὸ νὰ διατηρῇς τὴν ὀργὴν σου καὶ νὰ ἐπισύρῃς ἔτσι ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ σου τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ; Ἄν λοιπὸν εἶσαι νηφάλιος καὶ ἀντιμετωπίζεις μὲ φιλόσοφον διάθεσιν τὰ πράγματα, τὸ κακὸν θὰ μετατεθῇ εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκείνου καὶ ἐκεῖνος θὰ εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ κακοπαθῇ. Ἐνῶ ἂν ἐξακολουθῇς νὰ διατηρῇς τὴν ἀγανάκτησίν σου καὶ τὴν λύπην σου, τότε ὁ ἴδιος θὰ ζημιωθῇς ὄχι ἀπὸ μέρους ἐκείνου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν σου.

τοίνυν λέγε, διτι ὑβρίσει καὶ διέβαλε καὶ μυρία εἰργάσατο
κακά· ὅσα γὰρ ἂν εἶπης, ἰσοσύνῳ μᾶλλον δεικνύεις αὐτὸν
εὐεργέτην. Ἔδωκε γὰρ ἀφορμὴν ἀπολούσασθαι τὰ ἁμαρτή-
ματα ὥστε ὅσῳ ἂν μείζονα ἠδίκηκῶς ἦ, ἰσοσύνῳ μείζονος
δ ἁμαρτημάτων ἀφέσεως αἰτιός σοι καθίσταται. Ἄν γὰρ ἐ-
θέλωμεν, οὐδεὶς ἡμᾶς ἀδικῆσαι δυνήσεται· ἀλλὰ καὶ οἱ
ἐχθροὶ τὰ μέγιστα ὠφελήσουσιν ἡμᾶς.

Καὶ τί λέγω τοὺς ἀνθρώπους; Τοῦ γὰρ διαβόλου τί
γένοι' ἂν πονηρότερον; ἀλλ' ὅμως καὶ ἐκεῖθεν πολλὴν ἀ-
10 φορμὴν εὐδοκίμησεως ἔχομεν, καὶ δείκνυσιν ὁ Ἰώβ. Εἰ
δὲ ὁ διάβολος ἀφορμὴ γέγονε στεφάνων, τί δέδοικας ἀνθρω-
πον ἐχθρόν; Ὅρα οὖν ὅσα κερδαίνεις, πρῶτως τὰς τῶν
ἐχθρῶν φέρων ἐπηρείας. Πρῶτον μὲν καὶ μέγιστον, ἁμαρ-
τημάτων ἀπαλλαγὴν· δεύτερον, καρτερίαν καὶ ὑπομονήν
15 τρίτον, ἡμερότητα καὶ φιλανθρωπίαν. Ὁ γὰρ τοῖς λυποῦσιν
οὐκ εἰδῶς ὀργίζεσθαι, πολλῷ μᾶλλον τοῖς φιλοῦσιν αὐτὸν
ἐπιτήδειος ἔσται. Τέταρτον, τὸ καθαρεύειν ὀργῆς διηνεκῶς·
ᾧ οὐδὲν γένοι' ἂν ἴσον. Ὁ γὰρ ὀργῆς καθαρεύων, εὐδη-
λον διτι καὶ τῆς ἐντεῦθεν ἀθυμίας ἀπήλλακται, καὶ οὐκ ἀνα-
20 λώσει τὸν βίον εἰς ματαιοπονίας καὶ ὀδύνας. Ὁ γὰρ οὐκ
εἰδῶς ἀπεχθάνεσθαι, οὐδὲ λυπεῖσθαι οἶδεν, ἀλλὰ τρυφῆς
ἀπολαύσεται καὶ μυρίων ἀγαθῶν. Ὡστε ἑαυτοὺς τιμωρού-
μεθα μισοῦντες ἐτέρους· ὥσπερ οὖν καὶ ἑαυτοὺς εὐεργετοῦ-
μεν ἀγαπῶντες. Πρὸς τοῦτοις ἅπασιν αἰδέσιμος ἔσῃ καὶ
25 αὐτοῖς τοῖς ἐχθροῖς, κἂν δαίμονες ᾧσι· μᾶλλον δὲ οὐδὲ ξ-

Μὴ λέγῃς λοιπόν, ὅτι σὲ ὕβρισε καὶ σὲ ἐσυκοφάντησε καὶ σοῦ ἐπροξένησεν ἀμέτρητα κακά· διότι ὅσα περισσότερα εἶπῃς, τόσον μεγαλύτερον εὐεργέτην σου τὸν παρουσιάζεις, καθ' ὅσον σοῦ ἔδωσε τὴν ἀφορμὴν νὰ καθαρισθῇς ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά σου. Ἐπομένως ὅσον μεγαλύτεραι εἶναι αἱ ἀδικίαι ποῦ σοῦ ἔκανε, τόσον περισσότερον γίνεται αἴτιος διὰ νὰ συγχωρηθοῦν τὰ ἁμαρτήματά σου. Διότι ἐὰν θέλωμεν κανεὶς δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ μᾶς ἀδικήσῃ, ἀλλ' ἀντιθέτως καὶ οἱ ἐχθροὶ μας θὰ μᾶς ὠφελήσουν πάρα πολύ.

Καὶ διατί ἀναφέρω τοὺς ἀνθρώπους; Διότι τί θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ πονηρότερον ἀπὸ τὸν διάβολον; ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸς μᾶς γίνεται μεγάλη ἀφορμὴ προκοπῆς μας εἰς τὴν ἐρετὴν, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸν Ἰώβ. Ἐὰν δὲ ὁ διάβολος ἔγινεν ἀφορμὴ στεφάνων, τί φοβεῖσαι τὸν ἐχθρὸν καὶ συνάνθρωπόν σου; Πρόσεχε λοιπόν πόσα κερδίζεις, ὅταν ἀντιμετωπίζῃς μὲ ἐπιείκειαν τὰς ἐχθρότητας ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν σου. Τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον, ὅτι ἀπαλλάσσεσαι ἀπὸ τὰ ἁμαρτήματά σου. Δεύτερον ἀποκτᾶς καρτερίαν καὶ ὑπομονήν. Τρίτον γίνεσαι ἐπιεικὴς καὶ φιλόανθρωπος. Διότι αὐτὸς ποῦ γνωρίζει νὰ μὴ ὀργίζεται ἐναντίον ἐκείνων ποῦ τὸν λυποῦν, θὰ γίνῃ πρὸς ὠφέλιμος καὶ εὐνοϊκὸς πρὸς αὐτοὺς ποῦ τὸν ἀγαποῦν. Τέταρτον εἶναι πάντοτε καθαρὸς ἀπὸ ὀργήν, πράγμα μὲ τὸ ὁποῖον τίποτε δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐξισωθῇ. Διότι αὐτὸς ποῦ εἶναι καθαρὸς ἀπὸ ὀργήν, εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι ἔχει ἀπαλλαγῇ καὶ ἀπὸ τὴν λύπην ποῦ προέρχεται ἀπὸ αὐτὴν καὶ δὲν θὰ περάσῃ τὴν ζωὴν του μὲ ἀσκότους κόπους καὶ ὀδύνας. Πράγματι αὐτὸς ποῦ δὲν γνωρίζει νὰ μισῇ τοὺς ἄλλους, δὲν γνωρίζει οὔτε καὶ νὰ λυπηταί, ἀλλὰ θ' ἀπολαύσῃ τρυφὴν καὶ ἄπειρα ἀγαθὰ. Ὡστε τοὺς ἑαυτοὺς μας τιμωροῦμεν, ὅταν μισοῦμεν τοὺς ἄλλους, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια τοὺς ἑαυτοὺς μας εὐεργετοῦμεν ὅταν ἀγαπῶμεν τοὺς συνανθρώπους μας. Ἐκτὸς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θὰ σὲ σέβωνται ὅλοι καὶ αὐτοὶ οἱ ἐχθροὶ σου ἀκόμη καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι δαίμονες· μᾶλλον δὲ οὔτε κἂν θὰ ἔχῃς εἰς τὸ

ξεις λοιπὸν ἐχθρὸν διακείμενος οὕτω. Τὸ δὲ πάντων μεῖ-
ζον καὶ πρῶτον, τὴν τοῦ Θεοῦ κερδαίνεις φιλανθρωπίαν· κἄν
ἡμαρτηκῶς ἦς, τεύξῃ συγγνώμης· κἄν καιωρθωκῶς ἦς,
πλείονα προσλήψῃ παρησίαν. Ἀνύσωμεν τοίνυν τὸ μηδένα
5 μισεῖν, ἵνα καὶ ὁ Θεὸς ἡμᾶς φιλήσῃ· ἵνα κἄν μυρίων τα-
λάντων ὦμεν ὑπεύθυνοι, σπλαγχνισθῇ καὶ ἐλεήσῃ.

Ἄλλ' ἠδίκησαι παρ' αὐτοῦ; Οὐκοῦν ἐλέησον αὐτόν, μὴ
μισήσῃς· δάκρυον καὶ θρήνησον, μὴ ἀποστραφῆς. Οὐ γὰρ
οὐ εἶ ὁ προσκεκρουκῶς τῷ Θεῷ, ἀλλ' ἐκεῖνος· σὺ δὲ καὶ
10 εὐδοκίμησας, ἐὰν ἐνέγκῃς. Ἐνόησον, διτι σιαυροῦσθαι μέλ-
λων ὁ Χριστός, ὑπὲρ ἑαυτοῦ μὲν ἔχαιρεν, ὑπὲρ δὲ τῶν σιαυ-
ρούντων ἐδάκρυεν. Οὕτω καὶ ἡμᾶς διακεῖσθαι χρή· καὶ δοῦν
ἂν ἀδικώμεθα, ἰσοσύτῳ μᾶλλον θρηνεῖν τοὺς ἀδικοῦντας.
Ἡμῖν μὲν γὰρ πολλὰ ἐντεῦθεν τὰ ἀγαθὰ· ἐκείνοις δὲ τὰ
15 ἐναντία. Ἄλλ' ἐπὶ πάντων ὕβρισε καὶ εἰτύπησεν; Οὐκοῦν
ἐπὶ πάντων ἑαυτὸν ἥσχυνε καὶ ἠτίμασε, καὶ μυρίων κατη-
γόρων ἤνοιξε σιόματα, καὶ σοὶ πλείονας τοὺς σιεφάνους ὕ-
φηγε, καὶ πολλοὺς σοὶ τῆς μακροθυμίας συνήγαγε κήρυκας.

Ἄλλὰ πρὸς εἰτέρους διέβαλε; Καὶ τί τοῦτο, τοῦ Θεοῦ
20 ὄντιος τοῦ μέλλοντιος ἀπαιτεῖν τὰς εὐθύνas, ἀλλ' οὐκ ἐκείνων
τῶν ἀκουσάντων; Ἐαυτῷ γὰρ προσέθηκε κολάσεως ὑπόθε-
σιν, ἵνα μὴ μόνον ὑπὲρ τῶν οἰκείων, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ὧν περὶ
σοῦ διελέχθη, παράσχῃ λόγον. Καὶ οὐ μὲν πρὸς ἀνθρώπους
διέβαλεν, αὐτὸς δὲ πρὸς Θεὸν διεβλήθη. Εἰ δὲ οὐκ ἀρκεῖ
25 σοὶ ταῦτα, ἐνόησον διτι καὶ ὁ δεσπότης σου διεβλήθη, καὶ

ἐξῆς ἐχθρόν ἐάν ζῆς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Τὸ μεγαλύτερον ὅμως καὶ τὸ πρῶτον ἀπὸ ὅλα εἶναι ὅτι κερδίζεις τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἂν ἔχῃς ἁμαρτήσῃ, θὰ λάβῃς συγχώρησιν, ἂν δὲ ζῆς ἐνάρετα, θ' ἀποκτήσῃς περισσοτέραν παρρησίαν. Ἄς προσπαθοῦμεν λοιπὸν νὰ ἐπιτύχωμεν ὥστε νὰ μὴ μισοῦμεν κανένα, διὰ νὰ μᾶς ἀγαπήσῃ καὶ ὁ Θεός, ὥστε καὶ ἂν ἀκόμη εἴμεθα ὑπεύθυνοι μυρίων ταλάντων, νὰ μᾶς σπλαγχνισθῇ καὶ νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.

Μήπως ὅμως ἠδικήθης ἀπὸ αὐτόν; Ἐλέησέ τον λοιπὸν καὶ μὴ τὸν μισήσῃς· κλαῦσε καὶ θρήνησε δι' αὐτόν καὶ μὴ τὸν ἀποστραφῆς. Διότι δὲν εἶσαι σὺ ἐκεῖνος ποὺ ἦλθεν εἰς σύγκρουσιν μὲ τὸν Θεόν, ἀλλ' ἐκεῖνος· μάλιστα δὲ καὶ θὰ σημειώσῃς πρόοδον εἰς τὴν ἀρετὴν, ἐὰν ὑποφέρῃς τὴν ἀδικίαν. Ἀναλογίσου, ὅτι ὅταν ἐπρόκειτο ὁ Χριστὸς νὰ σταυρωθῇ, ὑπὲρ μὲν τοῦ ἑαυτοῦ του ἐχαίρετο, ἐδάκρυζεν ὅμως ὑπὲρ ἐκείνων ποὺ τὸν ἐσταύρωνον. Ἔτσι πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ συμπεριφερώμεθα· καὶ ὅσον περισσότερον θὰ ἀδικούμεθα, τόσο περισσότερον νὰ θρηνοῦμεν δι' αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἀδικοῦν. Διότι ἡμεῖς θ' ἀποκομίσωμεν ἀπὸ ἐκεῖ πολλά ἀγαθά, ἐνῶ ἐκεῖνοι τὰ ἀντίθετα. Μήπως ὅμως ἐπὶ πλέον σὲ ὕβρισε καὶ σὲ ἐκτύπησεν; Μὰ τότε παρουσίᾳ ὄλων κατεντρόπιασε τὸν ἑαυτόν του καὶ τὸν ἠτίμασε καὶ ἤνοιξε τὰ στόματα ἀπείρων κατηγορῶν, ἐνῶ δι' ἐσένα ὕφανε περισσοτέρους στεφάνους καὶ ἔγινεν αἰτία ν' ἀποκτήσῃς πολλοὺς κήρυκας τῆς μακροθυμίας σου.

Μήπως ὅμως σὲ ἐσυκοφάντησεν εἰς ἄλλους; Καὶ τί μ' αὐτό, ἀφοῦ ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἐσένα εὐθύνας καὶ ὄχι ἐκεῖνοι ποὺ ἤκουσαν νὰ σὲ συκοφαντῇ; Διότι εἰς τὸν ἑαυτόν του προσέθεσεν αἰτίαν διὰ τιμωρίαν, ὥστε ν' ἀπολογηθῇ ὄχι μόνον διὰ τὰ ἰδικά του ἁμαρτήματα, ἀλλὰ καὶ δι' ὅσα εἶπεν ἐναντίον σου. Καὶ ἐσένα μὲν σὲ ἐσυκοφάντησε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐσυκοφαντήθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐὰν ὅμως δὲν σοῦ ἀρκοῦν αὐτά, ἀναλογίσου ὅτι καὶ ὁ Κύριός σου ἐσυκοφαντήθη

ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρὸς τοὺς
 μάλιστα φιλουμένους· καὶ ὁ τοῦτου μονογενῆς πάλιν τὰ αὐτά.
 Διὸ ἔλεγεν· «Εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβοῦλ ἐκάλεσαν, πολ-
 λῶ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;». Καὶ οὐ διέβαλεν αὐτὸν
 5 μόνον ὁ πονηρὸς δαίμων ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ ἐπισιεύθη· καὶ
 διέβαλεν, οὐ τὰ τυχόνια, ἀλλὰ τὰ μέγιστα ὄνειδη καὶ ἐγ-
 κλήματα. Καὶ γὰρ δαιμονῶνια αὐτὸν ἔφησε καὶ πλάνον
 εἶναι καὶ ἀντίθεον.

Ἄλλὰ καὶ εὐεργειήσας ἔπαυες κακῶς; Καὶ διὰ τοῦτο
 10 μάλιστα ὑπὲρ μὲν τοῦ ποιήσαντος θρήνηι καὶ ἄλγει, ὑπὲρ
 δὲ σεαυτοῦ καὶ χαῖρε, διὸ Θεῶ γέγονας ὁμοιος, τῷ τὸν ἡ-
 λιον ἀνατιέλλοντι ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς. Εἰ δὲ καὶ ὑπερ-
 βαίνει σε τὸ τὸν Θεὸν μιμεῖσθαι· καίτοιγε τῷ νήφοντι οὐδὲ
 τοῦτο δύσκολον· ἀλλ' ὁμοως εἶ σου μεῖζον εἶναι τοῦτό σοι
 15 δοκεῖ, φέρε σε πρὸς τοὺς συνδούλους ἀγάγωμεν πρὸς τὸν
 Ἰωσήφ, τὸν μυρία παθόντα καὶ εὐεργειήσαντα τοὺς ἀδελ-
 φούς· πρὸς τὸν Μωϋσέα, τὸν μετὰ μυρίας ἐπιβουλάς ὑπὲρ
 αὐτῶν δεηθέντα· πρὸς τὸν μακάριον Παῦλον, τὸν οὐδὲ ἀρι-
 θυμῆσαι ἔχοντα ἅπερ ἔπαυε παρ' αὐτῶν, καὶ ἀξιοῦντα ἀνά-
 20 θεμα εἶναι ὑπὲρ αὐτῶν· πρὸς τὸν Στέφανον, τὸν λιθαζόμε-
 νον καὶ παρακαλοῦντα λυθῆναι αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην.

Καὶ ταῦτα πάντα ἐννοήσας, ἔκβαλε πᾶσαν ὀργήν, ἵνα
 καὶ ἡμῖν ὁ Θεὸς ἀφῆ πάντα τὰ παραπιώματα, χάριτι καὶ
 φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ
 25 Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτις, τιμὴ, νῦν καὶ
 ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

10. Ματθ. 10, 25.

11. Πρὸβλ. Ματθ. 5, 45.

12. Πρὸβλ. Ρωμ. 9, 8.

13. Πρὸβλ. Πράξ. 7, 59.

καὶ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ καὶ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων καὶ μάλιστα πρὸς ἐκείνους πού ἠγάπα πάρα πολὺ καὶ ὁ μονογενὴς Υἱὸς του πάλιν ἔπαθε τὰ ἴδια. Διὰ τοῦτο ἔλεγεν· «Ἐὰν τὸν οἰκοδεσπότην τὸν ἀπεκάλεσαν Βεελζεβούλ, πόσον μᾶλλον τοὺς ἰδικούς του;»¹⁰. Καὶ ὄχι μόνον ὁ πονηρὸς ἐκεῖνος δαίμων τὸν ἐσυκοφάντησεν, ἀλλὰ καὶ ἔγινε πιστευτός· καὶ δὲν ἦσαν τυχαῖαι αἱ διαβολαὶ του, ἀλλὰ τὸν διέβαλε μὲ τὰ μεγαλύτερα ὄνειδη καὶ ἐγκλήματα. Καθ' ὅσον τὸν ἀπεκάλεσε καὶ δαιμονισμένον καὶ πλάνον καὶ ἀντίθεον.

Μήπως ὅμως ἂν καὶ τὸν εὐεργέτησες, σοῦ ἔκανε κακόν; Μὰ ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ὑπὲρ ἐκείνου μὲν νὰ θρηνηῖς, ὑπὲρ δὲ τοῦ ἑαυτοῦ σου νὰ χαίρῃσαι, διότι ἔγινες ὅμοιος μὲ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς¹¹. Ἐὰν ὅμως ὑπερβαίνη τὰς δυνάμεις σου νὰ μιμῆσαι τὸν Θεόν, ἂν καὶ αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι δύσκολον διὰ τὸν νηφάλιον ἄνθρωπον, ἐὰν λοιπὸν παρ' ὅλα αὐτὰ νομίζῃς ὅτι αὐτὸ ὑπερβάλλει τὰς δυνάμεις σου, ἐμπρὸς νὰ σὲ ὀδηγήσω πρὸς τοὺς συνδούλους σου, πρὸς τὸν Ἰωσήφ, πού ἂν καὶ ἔπαθε μύρια ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του, ὅμως τοὺς εὐεργέτησεν· πρὸς τὸν Μωϋσῆν, πού παρὰ τὰς ἀπείρους ἐπιβουλάς, προσηυχήθη ὑπὲρ αὐτῶν πού τὸν διέβαλον· πρὸς τὸν μακάριον Παῦλον, ὁ ὁποῖος δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀπαριθμήσῃ αὐτὰ πού ἔπαθεν ἀπὸ αὐτοὺς καὶ πού παρ' ὅλα αὐτὰ ἤσχετο ν' ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τὸν Χριστὸν χάριν αὐτῶν¹²· πρὸς τὸν Στέφανον, πού κατὰ τὴν ὥραν τοῦ λιθοβολισμοῦ του παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τοὺς συγχωρήσῃ αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν των¹³.

Αὐτὰ λοιπὸν ἀφοῦ τὰ βάλῃς καλὰ εἰς τὸν νοῦν σου, διώξε ἀπὸ μέσα σου κάθε ὀργήν, ὥστε καὶ ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ εἰς ἡμᾶς ὅλα τὰ ἁμαρτήματα, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον εἰς Πατέρα καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει δόξα καὶ δύναμις καὶ τιμὴ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΒ΄

Ματθ. 19, 1 - 15

«Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς λόγους
τούτους, μειῆσεν ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἦλθεν ἐπὶ
5 τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας πέραν τοῦ Ἰορδάνου».

1. Συνεχῶς τὴν Ἰουδαίαν ἀφείς διὰ τὴν βασκανίαν τὴν
ἐκείνων, νῦν ἐπιχωριάζει λοιπόν, ἐπειδὴ τὸ πάθος ἐγγὺς
ἔμελλεν εἶναι· οὐ μὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα τέως ἄνεισιν, ἀλλ'
εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας. «Καὶ ἐλθόντι ἠκολούθησαν αὐτῷ
10 ὄχλοι πολλοί, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς». Οὔτε τῇ τῶν λόγων
διδασκαλίᾳ διηνεκῶς ἐνδιατρίβει, οὔτε τῇ τῶν σημείων θαυ-
ματουργίᾳ· ἀλλὰ νῦν μὲν τοῦτο, νῦν δὲ ἐκεῖνο ποιεῖ, ποικίλ-
λων τὴν σωτηρίαν τῶν προσεδρευόντων καὶ ἐπομένων, ὡς
ἀπὸ μὲν τῶν σημείων ἀξιόπιστος, ἐν οἷς ἔλεγε, φανῆναι
15 διδάσκαλος, ἀπὸ δὲ τῆς τῶν λόγων διδασκαλίας ἐπιτεῖναι
τὸ ἀπὸ τῶν σημείων κέρδος. Τοῦτο δὲ ἦν τὸ πρὸς θεογνωσίαν
αὐτοὺς χειραγωγῆσαι.

Σὺ δέ μοι κάκεῖνο σκόπει, πῶς ὀλοκλήρους δήμους πα-
ραιρέχουσιν ἐνὶ ρήματι οἱ μαθηταί, οὐ κατὰ ὄνομα ἕκαστον
20 ἀπαγγέλλοντες τῶν θεραπευομένων. Οὐ γὰρ εἶπον, διὸ ὁ
δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα, ἀλλ', διὸ πολλοί, τὸ ἀκόμψαστον παιδεύον-
τες. Ἐθεράπευε δὲ ὁ Χριστός, ἐκείνους τε εὐεργειῶν, καὶ
δι' ἐκείνων πολλοὺς ἐτέρους. Ἡ γὰρ τῆς τούτων ἀσθενείας
διόρθωσις ἐτέροις ὑπόθεσις θεογνωσίας ἐγίνετο. Ἄλλ' οὐχὲ

ΟΜΙΛΙΑ ΕΒ΄
Ματθ. 19, 1 - 15

«Καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσεν τοὺς λόγους του αὐτοῦς, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἦλθεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην».

1. Μολονότι συνεχῶς ἀπέφευγε τὴν Ἰουδαίαν ἐξ αἰτίας τοῦ φθόνου ἐκείνων, τώρα ἐπισκέπτεται πλέον αὐτὴν συχνά, ἐπειδὴ τὸ πάθος του εὐρίσκετο πλησίον· καὶ δὲν ἀνέβη βέβαια ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλ' ἔρχεται εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας. «Καὶ ὅταν ἦλθεν ἐκεῖ τὸν ἠκολούθησεν πολὺ πλῆθος λαοῦ καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀσθενεῖς των». Οὔτε συνεχῶς ἀσχολεῖται μὲ τὴν διδασκαλίαν διὰ τῶν λόγων, οὔτε μὲ τὴν ἐπιτέλεσιν θαυμάτων, ἀλλ' ἄλλοτε μὲν κάνει αὐτό, ἄλλοτε δὲ ἐκεῖνο, ποικίλλων ἔτσι τὰ μέσα σωτηρίας ἐκείνων πού ἔμενον πλησίον του καὶ τὸν ἠκολούθουν, ὥστε ἀπὸ μὲν τὰ θαύματα νὰ γίνεται ἀξιόπιστος διδάσκαλος δι' ὅσα τοὺς ἐδίδασκεν, ἀπὸ δὲ τὴν διδασκαλίαν διὰ τῶν λόγων ν' αὐξήσῃ τὸ κέρδος των πού προήρχετο ἀπὸ τὰ θαύματα. Τὸ κέρδος των δὲ αὐτὸ ἦτο τὸ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν γνῶσιν τοῦ Θεοῦ.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε καὶ ἐκεῖνο, πῶς δηλαδὴ οἱ μαθηταὶ του παραλείπουν μὲ μίαν λέξιν ὀλόκληρα πλήθη λαοῦ, μὴ ἀναφέροντες ὀνομαστικῶς τὸν καθένα ἀπὸ τοὺς θεραπευομένους. Διότι δὲν εἶπον ὅτι ἐθεραπεύθησαν ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε, ἀλλ' ὅτι ἐθεραπεύθησαν πολλοί, διδάσκοντες ἔτσι τὴν ἀποφυγὴν τῆς καυχήσεως. Μὲ τὰς θεραπείας πού ἔκανεν ὁ Χριστός, καὶ ἐκείνους εὐηργέτει καὶ διὰ μέσῳ ἐκείνων καὶ πολλοὺς ἄλλους. Διότι ἡ θεραπεία τῆς ἀσθενείας ἐκείνων ἐγένετο αἰτία γνώσεως τοῦ Θεοῦ διὰ τοὺς

τοῖς Φαρισαίοις, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο μᾶλλον ἐκθηριοῦνται καὶ προσέρχονται αὐτῷ πειράζοντες. Ἐπειδὴ γὰρ τῶν γινομένων ἐπιλαβέσθαι οὐκ εἶχον, προβλήματα αὐτῷ πρόβαλλουσι. «Προσελθόντες γὰρ αὐτῷ καὶ πειράζοντες ἔλεγον· εἰ ἔξεσιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν;».

Ὁ τῆς ἀνοίας. Ὁμιονιο ἐπισιομίζειν αὐτὸν διὰ τῶν ζητημάτων, καίτοιγε ἤδη λαβόντες αὐτοῦ τεκμήριον τῆς δυνάμεως ταύτης. Ὅτι γοῦν περὶ τοῦ Σαββάτου πολλὰ διελέχθησαν, διε εἶπον, ὅτι βλασφημεῖ, διε εἶπον, ὅτι δαιμόνιον ἔχει, διε τοῖς μαθηταῖς ἐπειμήσαν διὰ τῶν σπορίμων βαδίζουσιν, διε περὶ ἀνίπιων διελέχθησαν χειρῶν, πανταχοῦ ἀπορράφας αὐτῶν τὰ σιόματα, καὶ τὴν ἀναίσχυντιον ἐμφράξας γλῶττιαν, οὕτω παρέπεμψεν. Ἄλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτως ἀφίστανται. Τοιοῦτον γὰρ ἢ πονηρία, τοιοῦτον ἢ βασκανία, ἀναίσχυντιον καὶ ἰταμόν· κἂν μυριάκις ἐπισιομιοθῆ, μυριάκις ἐφίσταται πάλιν.

Σὺ δέ μοι σκόπει καὶ τὴν ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἐρωτήσεως κακουργίαν. Οὐδὲ γὰρ εἶπον αὐτῷ· ἐκέλευσας μὴ ἀφιέναι γυναῖκα - καὶ γὰρ ἤδη ἦν περὶ τοῦ νόμου τούτου διαλεχθεῖς, ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐμνημόνευσαν ἐκείνων τῶν ρημάτων -, ἀλλ' ὠρμήθησαν μὲν ἐκεῖθεν, οἰόμενοι δὲ μείζονα ποιεῖν τὴν ἐνέδραν, καὶ βουλόμενοι εἰς ἀντινομίας ἀνάγκην αὐτὸν ἐμβαλεῖν, οὐ λέγουσι, διατί ἐνομοθέτησας τὸ καὶ τό; ἀλλ' ὡς οὐδενὸς εἰρημένου, ἐρωτῶσιν, «εἰ ἔξεσιν», προσδοκῶντες ὅτι ἐπιλέγησιν εἰρηκῶς· καὶ ὄντες ἕτοιμοι, εἰ μὲν εἶποι, ὅτι ἔξεσιν

1. Πρὸβλ. Ματθ. 12, 1-21.

2. Πρὸβλ. Ματθ. 9, 8.

3. Πρὸβλ. Ἰω. 10, 20.

4. Πρὸβλ. Ματθ. 12, 2.

5. Πρὸβλ. Μάρκ. 7, 5.

6. Πρὸβλ. Ματθ. 5, 31-32.

ἄλλους. Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς Φαρισαίους, ἀλλὰ καὶ ἀκριβῶς δι' αὐτὸν τὸν λόγον γίνονται φοβερώτερα θηρία καὶ τὸν πλησιάζουν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξουν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἤμποροῦσαν, στηριζόμενοι εἰς τὰ ὅσα ἔκανε, νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ νὰ τὸν συλλάβουν, διὰ τοῦτο προβάλλουν προβλήματα πρὸς λύσιν. Διότι, λέγει, «Τὸν ἐπλησίασαν οἱ Φαρισαῖοι μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξουν καὶ τοῦ ἔλεγον· μήπως ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄνδρα νὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκα του δι' ὅποιανδήποτε αἰτίαν;».

Ἦ τῆς ἀνοησίας των. Ἐνόμιζον ὅτι θὰ τὸν ἀπεστόμωνον διὰ τῶν ἐρωτήσεων των, ἂν καὶ βέβαια εἶχον λάβει ἤδη ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεώς του αὐτῆς. Ὄταν δηλαδὴ εἶχον μακρὰν συζήτησιν περὶ τῆς ἀργίας τοῦ Σοββάτου¹, ὅταν εἶπον ὅτι βλασφημεῖ², ὅταν εἶπον ὅτι ἔχει δαιμόνιον³, ὅταν κατηγορήσαν τοὺς μαθητάς του ποὺ ἐβάδιζον διὰ μέσου τῶν χωραφιῶν μὲ σῖτον⁴, ὅταν συνεζήτησαν μαζί του περὶ ἀνίπτων χειρῶν⁵, εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, ἀφοῦ ἔκλεισε τὰ στόματά των καὶ ἔφραξε τὴν ἀναίσχυντον γλῶσσαν των, τοὺς ἀπεμάκρυνε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπὸ κοντά του. Ἄλλ' ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι παραιτοῦνται. Διότι τέτοιο ἀναίσχυντον καὶ θρασὺ πάθος εἶναι ἢ πονηρία, τέτοιο πάθος εἶναι ὁ φθόνος· καὶ ἂν ἀκόμη ἀποστομωθῇ μυρίας φορές, ἐπιτίθεται καὶ πάλιν ἀπείρους φορές.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε τὴν κακουργίαν των καὶ ἀπὸ τὸν τρόπον τῆς ἐρωτήσεως. Διότι δὲν τοῦ εἶπον, Ἐπρόσταξες νὰ μὴ ἀφήνῃ κανεὶς τὴν γυναῖκα του — καθ' ὅσον εἶχεν ἤδη ὁμλήσει περὶ τοῦ νόμου αὐτοῦ⁶, παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἐμνημόνευσαν ἐκείνους τοὺς λόγους —, ἀλλ' ὤρμήθησαν μὲν ἀπὸ ἐκεῖ, νομίζοντες ὅμως ὅτι θὰ τοῦ στήσουν μεγαλυτέραν ἐνέδραν καὶ θέλοντες νὰ τὸν ὀδηγήσουν κατ' ἀνάγκην εἰς ἀντίφασιν, δὲν τοῦ λέγουν, διατί ἐνομοθέτησες αὐτὸ καὶ αὐτό; ἀλλ', ὡσὰν νὰ μὴ εἶχε λεχθῆ τίποτε, τὸν ἐρωτοῦν, «ἐὰν ἐπιτρέπεται», ἀναμένοντες ὅτι ἔχει λησμονήσει ὅτι ὠμίλησε περὶ αὐτοῦ· καὶ εἶναι ἔτοιμοι, ἐὰν μὲν εἰπῇ

ἀφείναι, ἀντιθεῖναι αὐτῷ τὰ παρ' αὐτοῦ εἰρημένα, καὶ εἰπεῖν πῶς οὖν εἶρηκας τὰ ἐναντία; εἰ δὲ τὰ αὐτὰ πάλιν ἄπερ καὶ ἔμπροσθεν, ἀντιθεῖναι τὸ Μωϋσέως.

Τί οὖν αὐτός; Οὐκ εἶπε, «τί με πειράζετε, ὑποκριταί;»,
 5 καίτοιγε μετὰ ταῦτα λέγει, ἀλλ' ἐνιαῦθα οὗ φησι τοῦτο. Τί δήποιε; Ἴνα μετὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ καὶ τὴν ἡμερότητα ἐπιδείξηται. Οὔτε γὰρ αἰεὶ οἰγᾶ, ἵνα μὴ νομίωσι λανθάνειν, οὔτε αἰεὶ ἐλέγχει, ἵνα παιδεύσῃ ἡμᾶς ἡμέρως πάντα φέρειν. Πῶς οὖν αὐτοῖς ἀποκρίνεται; «Οὐκ ἀνέγνωτε, δι
 10 ὁ ποιήσας ἀπ' ἀρχῆς, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς; καὶ εἶπεν ἕνεκεν τοῦτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν. Ὡστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία. Ὁ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄν
 15 θρωπος μὴ χωριζέτω».

Ὅρα σοφίαν διδασκάλου. Ἐρωτηθεὶς γάρ, «εἰ ἔξεσιν», οὐκ εὐθέως εἶπεν, οὐκ ἔξεσιν, ἵνα μὴ θορυβηθῶσι καὶ ταραχθῶσιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς ἀποφάσεως διὰ τῆς κατασκευῆς κατέσκησε δῆλον τοῦτο, δεικνύς δι καὶ αὐτὸ τοῦ Πατρὸς
 20 αὐτοῦ ἔστι τὸ πρόσιταγμα, καὶ δι οὐκ ἐναντιούμενος Μωϋσεῖ ταῦτα ἐπέταξεν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα συμβαίνων. Σκόπει δὲ αὐτὸν οὐκ ἀπὸ τῆς δημιουργίας ἰσχυριζόμενον μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ προσιτάγματος αὐτοῦ. Οὐ γὰρ εἶπεν, δι ἐποίησεν ἕνα ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα μόνον ἀλλ' δι καὶ τοῦτο
 25 ἐκέλευσεν, ὥστε τὸν ἕνα τῇ μιᾷ συνάπτεσθαι. Εἰ δὲ ἐβούλει ταύτην μὲν ἀφείναι, εἰτέραν δὲ ἐπεισάγειν, ἕνα ἄνδρα

7. Ματθ. 22, 18.

8. Πρβλ. Γεν. 2, 24.

ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ ἀφήσουν τὰς γυναῖκας των, νὰ τοῦ ἀντι-
 παραθέσουν τὰ αὐτὰ πού ὁ ἴδιος εἶπε παλαιότερον καὶ νὰ
 τοῦ εἰποῦν· Πῶς λοιπὸν τότε εἶχες εἶπει τὰ ἀντίθετα; ἔαν
 ὅμως καὶ πάλιν ἐπαναλάβῃ τὰ ἴδια πού εἶπε καὶ παλαιότερα,
 νὰ τοῦ προβάλουν τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

Τί ἀπαντᾷ λοιπὸν αὐτός; Δὲν εἶπε, «Διατί μὲ πειράζε-
 τε, ὑποκριταί;»⁷, ἂν καὶ βέβαια εἰς τὴν συνέχειαν τὸ λέγει
 καὶ αὐτό, ἀλλὰ τώρα δὲν τοὺς τὸ λέγει αὐτό. Πρὸς ποῖον
 σκοπὸν λοιπὸν; Διὰ νὰ τοὺς δείξῃ μαζὶ μὲ τὴν δύναμίν του
 καὶ τὴν πραότητα του. Οὔτε βέβαια πάντοτε σιωπᾷ, διὰ νὰ
 νομίσουν ὅτι δὲν γνωρίζει τὰς σκέψεις των, οὔτε δὲ τοὺς
 ἐλέγχει πάντοτε, διὰ νὰ μᾶς διδάξῃ νὰ τὰ ὑποφέρωμεν ὅλα
 μὲ πραότητα. Ποίαν λοιπὸν ἀπάντησιν τοὺς δίδει; «Δὲν ἀνε-
 γνώσατε, ὅτι ὁ Θεὸς πού ἐδημιούργησε τὰ πάντα, ἀπὸ τὴν
 ἀρχὴν ἔκανε τὸν ἄνδρα μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα; καὶ εἶπεν·
 Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα του καὶ
 τὴν μητέρα του καὶ θὰ προσκολληθῇ εἰς τὴν γυναῖκα του
 καὶ θὰ γίνουν οἱ δύο μία σάρκα⁸. Ἔρα δὲν εἶναι πλέον δύο,
 ἀλλὰ μία σάρκα. Αὐτὸ λοιπὸν πού ὁ Θεὸς συνήνωσεν, ὁ
 ἄνθρωπος ἅς μὴ τὸ χωρίζῃ».

Πρόσεχε σοφίαν διδασκάλου. Διότι, ἐρωτηθεὶς, «ἐὰν
 ἐπιτρέπεται», δὲν ἀπήντησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, δὲν ἐπιτρέ-
 πεται διὰ νὰ μὴ θορυβηθοῦν καὶ ταραχθοῦν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ
 τὴν ἀπόφασίν του τὸ ἔκανε αὐτὸ φανερόν ἀπὸ τὴν δημι-
 ουργίαν, δεικνύων ὅτι καὶ αὐτὸ ἦτο πρόσταγμα τοῦ Πατρὸς
 του, καὶ ὅτι δὲν ἔδωσεν αὐτὴν τὴν ἐντολὴν διὰ νὰ ἔλθῃ
 εἰς ἀντίθεσιν μὲ τὸν Μωϋσῆ, ἀλλὰ καὶ συμφωνῶν πάρα πολὺ
 μὲ αὐτόν. Καὶ πρόσεχε ὅτι δὲν ἐπικυρώνει τὴν προσταγὴν
 του αὐτὴν μόνον ἀπὸ τὴν δημιουργίαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ
 πρόσταγμα τοῦ Πατρὸς. Διότι δὲν εἶπεν, ὅτι ἐδημιούργησεν
 ἕνα μόνον ἄνδρα καὶ μίαν γυναῖκα, ἀλλ' ὅτι ἔδωσε καὶ αὐ-
 τὴν τὴν ἐντολὴν, ὥστε ὁ ἄνδρας νὰ εἶναι προσκολλημένος
 εἰς τὴν γυναῖκα του. Ἐὰν ὅμως ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ χωρίζῃ ὁ
 ἄνδρας τὴν γυναῖκα του καὶ νὰ παίρνη ἄλλην, δημιουργή-

ποιήσας, πολλὰς ἂν ἔπλασε γυναῖκας. Νῦν δὲ καὶ ἰῶ τρόπῳ τῆς δημιουργίας καὶ ἰῶ τρόπῳ τῆς νομοθεσίας ἔδειξεν, ὅτι ἓνα δεῖ μιᾷ συνοικεῖν διαπαντός, καὶ μηδέποτε διαρρήγνυσθαι. Καὶ ὄρα πῶς φησιν· «ὁ ποιήσας ἐξ ἀρχῆς, ἄρσεν καὶ 5 θῆλυ ἐποίησε»· τουτέστιν, ἐκ μιᾶς ρίζης ἐγένοντο· καὶ εἰς ἓν σῶμα συνῆλθον «ἔσονται γὰρ οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν».

Εἴτα φοβερόν ποιῶν τὸ ταύτης κατηγορεῖν τῆς νομοθεσίας, καὶ πηγνὺς τὸν νόμον, οὐκ εἶπε, μὴ διασπᾶτε τοῖνον, μηδὲ χωρίζετε, ἀλλ' ὅτι «ὁ ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος 10 μὴ χωρίζεται». Εἰ δὲ Μωϋσέα προβάλλη, ἐγὼ σοι λέγω τὸν Μωϋσέως δεσπότην, καὶ μετὰ τούτου καὶ ἰῶ χρόνῳ ἰσχυρίζομαι. Ὁ γὰρ Θεὸς ἐξ ἀρχῆς ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς· καὶ πρεσβύτερος οὗτος ὁ νόμος, εἰ καὶ δοκεῖ παρ' ἐμοῦ νῦν εἰσάγεσθαι, καὶ μετὰ πολλῆς κείμενος τῆς 15 σπουδῆς. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῶς προσήγαγε τὴν γυναῖκα ἰῶ ἀνδρί, ἀλλὰ καὶ μητέρα ἀφείναι ἐκέλευσε καὶ πατέρα. Καὶ οὐδὲ ἐλθεῖν πρὸς τὴν γυναῖκα ἀπλῶς ἐνομοθέτησεν, ἀλλὰ καὶ κολληθῆναι, ἰῶ τρόπῳ τῆς λέξεως τὸ ἀδιάσπαστον ἐμφαίνων. Καὶ οὐδὲ τοῦτω ἠρκέσθη, ἀλλὰ καὶ ἐτέραν μείζονα 20 συνάφειαν ἐπεζήτησεν «ἔσονται γάρ», φησίν, «οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν».

2. Εἴτα ἐπειδὴ τὸν παλαιὸν ἀνέγνω νόμον, τὸν καὶ διὰ πραγμάτων καὶ διὰ ρημάτων εἰσενεχθέντα, καὶ ἀξιόπιστον ἀπὸ τοῦ δεδωκότος ἀπέφηνε, μετ' ἐξουσίας λοιπὸν καὶ αὐ- 25 τὸς ἐρμηνεύει καὶ νομοθετεῖ λέγων «ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία». Ὡσπερ οὖν σάρκα τεμεῖν ἕναγές, οὕτω καὶ

σας τὸν ἕνα ἄνδρα, θὰ ἐδημιούργει πολλὰς γυναῖκας. Τώρα ὅμως καὶ μὲ τὸν τρόπον τῆς δημιουργίας καὶ μὲ τὸν τρόπον τῆς νομοθεσίας ἔδειξεν, ὅτι ὁ κάθε ἄνδρας πρέπει νὰ συζῆ εἰς ὄλην τὴν ζωὴν του μὲ μίαν γυναῖκα καὶ νὰ μὴ διασπᾶ ποτὲ τὸν ζυγὸν αὐτόν. Καὶ πρόσεχε τί λέγει· «Αὐτὸς ποὺ ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ὅτι τὸν ἐδημιούργησεν ἄνδρα καὶ γυναῖκα»· δηλαδὴ ἐδημιουργήθησαν ἀπὸ μίαν ρίζαν· καὶ συνηνώθησαν εἰς ἕνα σῶμα· διότι, λέγει, «θὰ γίνουν οἱ δύο μία σάρκα».

Εἰς τὴν συνέχειαν μὲ σκοπὸν νὰ δείξη ὅτι εἶναι φοβερὸν τὸ νὰ κατηγορῆ κανεὶς αὐτὴν τὴν νομοθεσίαν καὶ διὰ νὰ σταθεροποιήσῃ τὸν νόμον, δὲ εἶπε, Μὴ διασπᾶτε λοιπὸν τὴν συζυγίαν, οὔτε νὰ χωρίζετε τὴν γυναῖκα, ἀλλ' εἶπεν· «Αὐτὸ ποὺ ὁ Θεὸς συνήνωσεν, ὁ ἄνθρωπος ἄς μὴ τὸ χωρίζη». Ἐὰν ὅμως σὺ προβάλλῃς τὸν Μωϋσέα, ἐγὼ σοῦ προβάλλω τὸν Κύριον τοῦ Μωϋσέως καὶ μαζὶ μ' αὐτὸ σοῦ παραθέτω καὶ τὸν χρόνον. Διότι ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἐδημιούργησεν αὐτοὺς ἀπὸ ἄνδρα καὶ γυναῖκα. Καὶ αὐτὸς ὁ νόμος εἶναι πολὺ παλαιός, ἂν καὶ φαίνεται ὅτι εἰσάγεται τώρα ἀπὸ ἐμένα, καὶ ὅτι περιέχει αὐτὸς ὅλως ἰδιαιτέραν φροντίδα. Διότι δὲν προσέθεσεν ἀπλῶς εἰς τὸν ἄνδρα τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἔδωσεν ἐντολὴν ν' ἀφήνῃ καὶ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του. Καὶ δὲν ἐνομοθέτησεν ἀπλῶς νὰ ἔλθῃ πρὸς τὴν γυναῖκα του, ἀλλὰ καὶ νὰ προσκολληθῆ εἰς αὐτὴν, δεικνύων μὲ τὴν ἔννοιαν αὐτῆς τῆς λέξεως τὸ ἀδιάσπαστον. Καὶ δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς αὐτό, ἀλλ' ἐπεδίωξε καὶ ἄλλην μεγαλυτέραν ἔνωσιν· διότι λέγει· «θὰ γίνουν οἱ δύο μία σάρκα».

2. Ἀκολουθῶς ἐπειδὴ ἀνέγνωσε τὸν παλαιὸν νόμον, ποὺ ἐπεβεβαιώθη καὶ μὲ τὰ γεγονότα καὶ μὲ τοὺς λόγους, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι εἶναι ἀξιόπιστος καὶ ἀπὸ τὸν νομοθέτην, εἰς τὴν συνέχειαν καὶ ὁ ἴδιος ἐρμηνεύει καὶ νομοθετεῖ μὲ ἐξουσίαν, λέγων· «Ὡστε δὲν εἶναι πλέον δύο, ἀλλὰ μία σὰρξ». Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν εἶναι βδελυρὸν πρᾶγμα νὰ κόπη κανεὶς τὴν σάρκα, ἔτσι εἶναι παράνομον καὶ τὸ νὰ

γυναῖκα διασιῆσαι παράνομον. Καὶ οὐκ ἔσται μέχρι τούτου, ἀλλὰ καὶ τὸν Θεὸν ἐπήγαγε, λέγων «ὃ οὖν Θεὸς συνέξεν-
ξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω», δεικνὺς ὅτι καὶ παρὰ φύσιν
καὶ παρὰ νόμον τὸ γινόμενον· παρὰ φύσιν μὲν, ὅτι μία δια-
5 τέμνεται σάρξ· παρὰ νόμον δέ, ὅτι τοῦ Θεοῦ συνάφαντος
καὶ κελεύσαντος μὴ διαχωρίζεσθαι, αὐτοὶ συνεπιτίθεσθε τοῦ-
το δοῶν.

Τί οὖν μετιὰ ταῦτα ἐχρῆν; οὐχ ἡσυχάσαι καὶ ἐπαινέσαι
τὸ εἰρημένον; οὐχὶ θαυμάσαι τὴν σοφίαν; οὐκ ἐκπλαγῆναι
10 τὴν συμφωνίαν τὴν πρὸς τὸν Πατέρα; Ἄλλ' οὐδὲν τούτων
ποιοῦσιν, ἀλλ' ὡς δῆθεν ἐπαγωνιζόμενοι φασί· «πῶς οὖν
Μωϋσῆς ἐνειείλατο δοῦναι βιβλίον ἀποστασίου, καὶ ἀπολύ-
σαι αὐτήν;». Καίτοιγε τοῦτο λοιπὸν οὐκ αὐτοὺς ἔδει προβα-
λεῖν, ἀλλ' αὐτὸν αὐτοῖς· ἀλλ' ὅμως οὐκ ἐπεμβαίνει, οὐδὲ λέ-
15 γει τοῦτο αὐτοῖς, ὅτι τοῦδε οὐκ εἰμι λοιπὸν ὑπεύθυνος ἐγώ·
ἀλλὰ καὶ τοῦτο διαλύεται. Καὶ μὴν εἰ ἀλλότριος ἦν τῆς πα-
λαιᾶς, οὐκ ἂν ἠγωνίσαιτο ὑπὲρ Μωϋσέως· οὐκ ἂν ἀπὸ τῶν
ἅπαξ ἐν ἀρχῇ γενομένων ἰσχυρίσαιο· οὐκ ἂν ἐσπούδασε τὰ
αὐτοῦ δεῖξαι συμβαίοντα τοῖς παλαιοῖς. Καίτοιγε πολλὰ καὶ
20 ἄλλα Μωϋσῆς ἐκέλευσε, καὶ τὰ περὶ θρωμάτων, καὶ τὰ
περὶ Σαββάτου· τίνος οὖν ἕνεκεν οὐδαμοῦ αὐτὸν προβάλλο-
νται, ὡς ἐνιαῦθα; Βουλόμενοι τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν
ἐπισοικρατεῦσαι αὐτῷ. Καὶ γὰρ ἀδιάφορον Ἰουδαίοις τοῦτο
ἦν, καὶ πάντες τοῦτό γε ἔπρατιον. Διὰ δὲ τοῦτο τοσοῦτων
25 ἐν τῷ ὄρει λεχθέντων, ταύτης ἐμέμνητο μόνης τῆς ἐπιτο-
λῆς νῦν.

χωρίση κανείς τὴν γυναῖκα του. Καὶ δὲν ἔσταμάτησε μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ προσέθεσε καὶ τὸν Θεόν, λέγων· «Αὐτὸ ποῦ ὁ Θεὸς τὸ συνήνωσεν, ὁ ἄνθρωπος ἄς μὴ τὸ χωρίζη», δεικνύων ἔτσι ὅτι αὐτὸ ποῦ συμβαίνει εἶναι ἀντίθετον καὶ πρὸς τὴν φύσιν καὶ πρὸς τὸν νόμον· εἶναι ἀντίθετον πρὸς τὴν φύσιν, διότι ἀποκόπτεται ἡ μία σὰρξ, ἀντίθετον δὲ πρὸς τὸν νόμον, διότι μολονότι ὁ Θεὸς τοὺς συνήνωσε καὶ ἐπρόσταξε νὰ μὴ χωρίζουν, αὐτοὶ ἐπιτίθενται μαζὶ μὲ σκοπὸν νὰ χωρίσουν.

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνουν μετὰ ἀπὸ αὐτά; δὲν ἔπρεπε νὰ ἡουχάσουν καὶ νὰ ἐπαινέσουν αὐτὸ ποῦ ἐλέχθη; δὲν ἔπρεπε νὰ θαυμάσουν τὴν σοφίαν; δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγοῦν ἀπὸ τὴν συμφωνίαν του πρὸς τὸν Πατέρα; Ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν κάνουν, ἀλλ' ὡς δῆθεν ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ τοῦ νόμου λέγουν· «Πῶς λοιπὸν τότε ὁ Μωϋσῆς διέταξε νὰ δίδῃ ἔγγραφον διαζυγίου καὶ νὰ τὴν χωρίζη; Ἄν καὶ βέβαια αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ προβάλλουν αὐτοί, ἀλλ' αὐτὸς εἰς αὐτούς· καὶ ὅμως δὲν ἐπεμβαίνει, οὔτε τοὺς λέγει αὐτό, ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶμαι ἐγὼ ὑπεύθυνος πλέον δι' αὐτό· ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ἀναιρεῖ. Καὶ ὅμως ἐὰν ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, δὲν θὰ ἠγωνίζετο ὑπὲρ τοῦ Μωϋσέως· δὲν θὰ ἐπεβεβαίωνε μὲ ἐπιμονὴν τοὺς λόγους του μὲ ἐκεῖνα ποῦ συνέβησαν μίαν φορὰν εἰς τὴν ἀρχὴν· δὲν θὰ ἐφρόντιζε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αἱ ἐντολαὶ του συμφωνοῦν μὲ τοὺς παλαιοὺς νόμους. Καὶ βέβαια ὁ Μωϋσῆς ἐνομοθέτησε καὶ πολλοὺς ἄλλους νόμους, καὶ τοὺς νόμους διὰ τὰ φαγητὰ καὶ τοὺς νόμους διὰ τὸ Σάββατον· διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν δὲν τὸν προβάλλουν ποτὲ ἄλλοτε, ὅπως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν; Ἐπειδὴ ἤθελον νὰ διεγείρουν ἐναντίον του τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν, καθ' ὅσον οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν ἀδιάφοροι δι' αὐτὸ καὶ ὅλοι σχεδὸν ἐχώριζον τὰς γυναῖκας των. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἂν καὶ τόσα ἐλέχθησαν κατὰ τὴν ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλίαν, ἐνεθυμήθησαν τώρα αὐτὴν καὶ μόνον.

Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀπόρρητος σοφία καὶ ὑπὲρ τούτων ἀπολο-
 γεῖται, καὶ φησι· «Μωϋσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν»
 οὕτως ἐνομοθέτησε. Καὶ οὐδὲ ἐκεῖνον ἀφήσιν ὑπὸ καιη-
 γορίαν μένειν, ἐπειδὴ καὶ τὸν νόμον αὐτὸς ἦν αὐτῷ δεδω-
 5 κώς· ἀλλ' ἐξαιρεῖται αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ τὸ πᾶν εἰς
 τὴν ἐκείνων περιτρέπει κεφαλὴν· ὃ πανταχοῦ ποιεῖ. Καὶ
 γὰρ διε τοὺς μαθητὰς ἰλλοντίας τοὺς σιάχνας ἠτιῶνιο, δεί-
 κνυσιν αὐτοὺς ὄντας ὑπευθύνους· καὶ διε παράθασιν ἐνε-
 κάλουν περὶ τοῦ μὴ νίπιεσθαι τὰς χεῖρας, δείκνυσιν αὐτοὺς
 10 ὄντας τοὺς παραβάτας· καὶ ἐπὶ τοῦ Σαββάτου δέ, καὶ παν-
 ταχοῦ, καὶ ἐνιαῦθα ὁμοίως. Εἶτα ἐπειδὴ φορικὸν ἦν τὸ
 εἰρημένον, καὶ πολλὴν ἔφερεν αὐτοῖς τὴν διαβολήν, ταχέως
 πάλιν ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον ἀνάγει νόμον τὸν λόγον, λέγων ὅπερ
 καὶ ἔμπροσθεν εἶπεν· «ἀπ' ἀρχῆς δὲ οὐκ ἐγένετο οὕτω»·
 15 τσιτέσιν, διὲ διὰ τῶν πραγμάτων ἡμῖν ἐξ ἀρχῆς ὁ Θεὸς
 ἐνομοθέτησε τὰ ἐναντία. Ἰνα γὰρ μὴ λέγωσι, πόθεν δῆλον
 διὲ διὰ τὴν ἡμῶν σκληρότητα τοῦτο εἶπε Μωϋσῆς; ἐκεῖθεν
 πάλιν αὐτοὺς ἐπιστοιμίζει. Εἰ γὰρ οὕτως προηγούμενος ἦν ὁ
 νόμος καὶ συμφέρων, οὐκ ἂν ἐκεῖνος ἐξ ἀρχῆς ἐδόθη· οὐκ
 20 ἂν οὕτω πλάττων ἔπλασεν ὁ Θεός· οὐκ ἂν τοιαῦτα εἶπε.

«Λέγω δὲ ὑμῖν, διὲ δς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,
 παρεκτὸς λόγου πορνείας, καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται».
 Ἐπειδὴ γὰρ αὐτοὺς ἐπεισέβρισε, μετὰ ἀνθεντίας νομοθετεῖ
 λοιπόν, ὡσπερ ἐπὶ τῶν δραμάτων, ὡσπερ ἐπὶ τοῦ Σαββά-
 25 του. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν δραμάτων τερωάμενος αὐτοὺς, τότε
 διελέχθη τοῖς ὄχλοις, διὲ «οὐ τὸ εἰσερχόμενον κοινοῖ τὸν

Ἄλλ' ὅμως ἡ ἀπόρρητος σοφία ἀπολογεῖται καὶ δι' αὐτὰ καὶ λέγει· «Ὁ Μωϋσῆς ἐξ αἰτίας τῆς σκληροκαρδίας σας» ἐθέσπισεν αὐτὸν τὸν νόμον. Καὶ δὲν ἀφήνει οὔτε ἐκεῖνον νὰ τὸν κατηγοροῦν, ἐπειδὴ καὶ τὸν νόμον αὐτὸν αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν ἔδωσεν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ τὸν ἀπαλλάσσει ἀπὸ τῆν κατηγορίαν καὶ ἐπιρρίπτει ὅλην τὴν εὐθύνην εἰς ἐκείνους, πρᾶγμα ποῦ τὸ κάνει πάντοτε. Διότι καὶ ὅταν κατηγοροῦν τοὺς μαθητὰς του ποῦ ἐξεφλούδιζον τὰ στάχυα, ἀπέδειξεν ὅτι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἦσαν ὑπεύθυνοι· καὶ ὅταν τοὺς κατηγοροῦν ὅτι παρέβαινον τὸν νόμον ποῦ ἔτρωγον μὲ ἄνιπτα χέρια, ἀπέδειξεν ὅτι αὐτοὶ ἦσαν οἱ παραβάται καὶ διὰ τὴν ἀργίαν τοῦ Σαββάτου καὶ διὰ κάθε ἄλλην περίπτωσιν ὡς καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν συνέβη τὸ ἴδιον. Εἰς τὴν συνέχειαν ἐπειδὴ ἦσαν βαρεῖα τὰ λόγια του καὶ ἀπέδιδον εἰς αὐτοὺς μεγάλην κατηγορίαν, ἀμέσως φέρει καὶ πάλιν τὸν λόγον πρὸς τὸν ἀρχαῖον νόμον, λέγων αὐτὸ ποῦ εἶπε καὶ προηγουμένως· «Ἄλλ' ὅμως δὲν συνέβαινε ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν»· δηλαδὴ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μὲ τὰ ἴδια τὰ πράγματα ἐνομοθέτησε τὰ ἀντίθετα. Διὰ νὰ μὴ λέγουν δηλαδὴ, Ἄπὸ ποῦ φαίνεται ὅτι ὁ Μωϋσῆς τὸ εἶπεν αὐτὸ ἐξ αἰτίας τῆς σκληροκαρδίας μας; τοὺς ἀποστομώνει καὶ πάλιν ἀπὸ τὸν νόμον. Διότι ἐὰν ὁ νόμος αὐτὸς ἦτο παλαιότερος καὶ συμφέρων, δὲν θὰ ἐδίδετο ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν· δὲν θὰ ἐπλαθεν ὁ Θεὸς ἔτσι τὸν ἄνθρωπον ὅταν τὸν ἐδημιούργει· δὲν θὰ ἔλεγεν αὐτοὺς τοὺς λόγους.

«Ἄλλ' ὅμως σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ποῦ θὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκα δι' ὅποιανδήποτε ἄλλην αἰτίαν, ἐκτὸς ἀπὸ πορνείαν, καὶ ὑμφευθῆ ἄλλην, διαπράττει μοιχείαν». Ἄφου δηλαδὴ τοὺς ἀπεστόμωσεν, εἰς τὴν συνέχειαν νομοθετεῖ μὲ αὐθεντίαν, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φαγητῶν, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Καθ' ὅσον καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φαγητῶν, ὅταν ἀνέτρεψε τὰ ἐπιχειρήματά των, τότε διετύπωσε πρὸς τὰ πλήθη τὴν διδασκαλίαν, ὅτι «δὲν μολύνει τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνο ποῦ

ἄνθρωπον»· καὶ ἐπὶ τοῦ Σαββάτου ἐπισιομίσας αὐτοὺς φησιν· «ὥστε ἔξεσιν ἐν Σαββάτῳ καλῶς ποιεῖν»· καὶ ἐνιαῦθα τὸ αὐτὸ τοῦτο.

Ἄλλ' ὅπερ ἐκεῖ συνέβη, τοῦτο καὶ ἐνιαῦθα. Ὡσπερ
 5 γὰρ ἐκεῖ τῶν Ἰουδαίων ἐπισιομισθέντων οἱ μαθηταὶ ἐθρο-
 ρυθῆθησαν καὶ προσελθόντες αὐτῷ μετὰ Πέτρου ἔλεγον,
 «φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν ταύτην», οὕτω καὶ νῦν θρο-
 υθθέντες ἔλεγον· «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου,
 συμφέρει μὴ γαμῆσαι». Καὶ γὰρ νῦν ἐνόησαν μᾶλλον ἢ πρό-
 10 τερον τὸ λεχθέν. Διὰ τοῦτο τότε μὲν εἰσήγαγον, νῦν δέ, ἐπει-
 δὴ ἀντιρροῖς καὶ ἀποκρίσις γέγονε, καὶ ἐρωτήσις καὶ πεῦ-
 σις, καὶ σαφέστερος ὁ νόμος ἐφάνη, ἐρωτιῶσιν αὐτόν. Καὶ
 φανερῶς μὲν ἀντειπεῖν οὐ τολμῶσι· τὸ δὲ ἐξ αὐτοῦ βαρὺ
 δοκοῦν εἶναι καὶ φορτικὸν εἰς μέσον προάγουσι, λέγοντες·
 15 «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικός,
 οὐ συμφέρει γαμῆσαι». Καὶ γὰρ σφόδρα ἐπαχθὲς ἐδόκει εἶ-
 ναι τὸ γυναῖκα πάσης κακίας γέμουσαν ἔχειν, καὶ ἀνέχεσθαι
 ἀνημέρου θηρίου διαπαντός ἔνδον συγκεκλεισμένου.

3. Καὶ ἵνα μάθῃς, διὲ σφόδρα τοῦτο αὐτοὺς ἐθορύβει ὁ
 20 Μάρκος αὐτὸ δηλῶν ἔλεγεν, διὲ καὶ ἰδίαν εἶπον αὐτῷ.
 Τί δέ ἐστιν, «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ
 τῆς γυναικός»; Τουτέστιν, εἰ διὰ τοῦτο συνήφθη, ἵνα ἐν ὧ-
 σιν ἢ ἐκεῖνο, εἰ αἰτίαν λήψεται ἐπὶ τούτοις ὁ ἀνὴρ, καὶ
 πανταχοῦ παρανομεῖ ἐκβάλλων, κουφότερον πρὸς ἐπιθυμίαν
 25 μάχεσθαι φύσεως καὶ πρὸς ἑαυτόν, ἢ πρὸς γυναῖκα πονη-

9. Ματθ. 15, 11.

10. Ματθ. 12, 12.

11. Ματθ. 13, 36.

12. Μάρκ. 10, 10.

τρῶγει»⁹. καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς ὁμιλίας του περὶ τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου ἀφοῦ τοὺς ἀπεστόμωσεν, εἶπεν· «Ὡστε ἐπιτρέπεται κανεῖς νὰ πράττη τὸ καλὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου»¹⁰. αὐτὸ λοιπὸν κάνει καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ συνέβη τότε, τὸ ἴδιο συνέβη καὶ τώρα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς τότε, ὅταν ἀπεστομώθησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀνησύχησαν οἱ μαθηταί, καὶ τὸν ἐπλησίασαν μαζὶ μὲ τὸν Πέτρον καὶ τοῦ ἔλεγον, «ἐξήγησέ μας τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὐτή»¹¹, ἔτσι καὶ τώρα θορυβηθέντες ἔλεγον· «Ἐὰν ἔτσι ἔχη τὸ πρᾶγμα τῆς σχέσεως τοῦ ἀνδρὸς μετὰ τῆς γυναικός, τοῦ συμφέρει νὰ μὴ ἔλθῃ εἰς γάμον». Καθ' ὅσον αὐτὴν τὴν φορὰν ἀντελήφθησαν καλύτερα τὸ νόημα τῶν λόγων του, παρὰ προηγουμένως. Διὰ τοῦτο τότε μὲν ἐσιώπησαν, ἐνῶ τώρα, ἐπειδὴ διετυπώθη ἀντίρρησις καὶ ἀπάντησις, ἐρώτησις καὶ ἐξήγησις, καὶ ἐφάνη σαφέστερος ὁ νόμος, τὸν ἐρωτοῦν. Καὶ δὲν τολμοῦν βέβαια νὰ διατυπώσουν τὰς ἀντιρρήσεις των φανερά, ἀλλὰ προβάλλουν τὸ γεγονὸς ὅτι αὐτὴ ἡ ἐντολὴ ἐφαίνετο βαρεῖα καὶ δυσβάστακτος, καὶ λέγουν· «Ἐὰν ἔτσι ἔχη τὸ θέμα τοῦ διαζυγίου τοῦ ἀνδρὸς μὲ τὴν γυναῖκα του, δὲν τοῦ συμφέρει νὰ συνάψῃ γάμον». Πράγματι τοὺς ἐφαίνετο πολὺ βαρὺ νὰ ἔχουν μίαν γυναῖκα γεμάτην ἀπὸ κάθε εἶδους κακίαν καὶ νὰ ἀνέχωνται νὰ ἔχουν κλεισμένον μέσα εἰς τὴν οἰκίαν των εἰς ὅλην τὴν ζωὴν των ἕνα ἀνήμερον θηρίον.

3. Καὶ διὰ νὰ μάθῃς, ὅτι τὸ γεγονὸς αὐτὸ τοὺς ἀνησυχούσε πάρα πολὺ, ὁ Μάρκος, θέλων νὰ δηλώσῃ αὐτό, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὰ τὰ εἶπαν πρὸς αὐτὸν κατ' ἰδίαν¹². Τί σημαίνει ὅμως, «εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικός»; Δηλαδή, ἐὰν ἠνώθησαν δι' αὐτὸν τὸν λόγον, διὰ νὰ εἶναι ἕνα σῶμα, ἢ ἐκεῖνο, ἐὰν πρόκειται νὰ κατηγορηθῇ ὁ ἄνδρας δι' αὐτὴν τὴν αἰτίαν καὶ παρανομεῖ εἰς κάθε περίπτωσιν ποὺ χωρίζει τὴν γυναῖκα του, εἶναι ἐλαφρότερον νὰ πολεμᾷ μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς φύσεως καὶ τὸν ἑαυτὸν του,

ράν. Τί οὖν ὁ Χριστός; Οὐκ εἶπεν δι, ναί, κουφότερον, καὶ ποίει τοῦτο· ἵνα μὴ νομίσωσιν δι νόμος τὸ πρᾶγμα ἐ-
 στίν· ἀλλ' ἐπήγαγεν· «οὐ πάντες χωροῦσιν, ἀλλ' οἷς δέδοται»,
 ἐπαίρων τὸ πρᾶγμα, καὶ δεικνὺς μέγα ἄν, καὶ ταύτη ἐφελ-
 5 κόμενος καὶ προτιρέπων.

Ἄλλ' ὄρα ἐνιαῦθα ἐναντιολογίαν. Αὐτὸς μὲν γὰρ μέγα
 φησὶ τοῦτο· ἐκεῖνοι δὲ κουφότερον. Καὶ γὰρ ἀμφότερα ἔδει
 γενέσθαι, καὶ παρ' αὐτοῦ μέγα ὁμολογηθῆναι, ἵνα προ-
 θυμοιέτους ἐργάσθαι, καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων παρ' αὐτοῖς
 10 κουφότερον δειχθῆναι, ἵνα καὶ ταύτη μᾶλλον τὴν παρθενίαν
 ἔλονται καὶ τὴν ἐγκράτειαν. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ περὶ παρθε-
 νίας εἰπεῖν ἐπαχθὲς εἶναι ἐδόκει, ἐκ τῆς ἀνάγκης τοῦ νό-
 μου τούτου εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦς ἐκείνην ἐνέβαλεν. Εἶ-
 τα τὸ δυνατὸν δεικνὺς φησιν· «εἰσὶν εὐνοῦχοι, οἵτινες ἐκ
 15 κοιλάς μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτως· καὶ εἰσιν εὐνοῦχοι, οἵ-
 τινες εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ εἰσιν εὐνοῦ-
 χοι, οἵτινες εὐνούχισαν ἑαυτοὺς διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐ-
 ρανῶν», διὰ τούτων λανθανόντως ἐνάγων αὐτοὺς εἰς τὴν
 τοῦ πράγματος αἴρεσιν, καὶ τὸ δυνατὸν τῆς ἀρετῆς ταύτης
 20 κατασκευάζων, καὶ μόνον οὐχὶ λέγων, δι ἐννόησον, εἰ ἐκ
 φύσεως τοιοῦτος ἦς, ἢ παρὰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπηρεαζόντων
 τὸ αὐτὸ τοῦτο ὑπέμεινας, τί ἂν ἐποίησας, τῆς ἀπολαύσεως
 μὲν ἐστειρημένος, μισθὸν δὲ οὐκ ἔχων;

Οὐκοῦν εὐχαρίστει τῷ Θεῷ νῦν, δι μετὰ μισθοῦ καὶ
 25 σιεφάνων τοῦτο ὑπομένεις, ὁ χωρὶς σιεφάνων ἐκεῖνοι· μᾶλ-

παρὰ μὲ γυναῖκα πονηράν. Καὶ τί λέγει ὁ Χριστός; Δὲν εἶπε, Ναί, εἶναι ἐλαφρότερον, καὶ κάμνε αὐτό, διὰ νὰ μὴ νομίσουν ὅτι αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἶναι νόμος, ἀλλὰ προσέθεσεν· «Δὲν ἤμποροῦν ὅλοι νὰ τὸν κατανοήσουν αὐτὸν τὸν λόγον, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει δοθῆ αὐτὴ ἡ ἰκανότης», παρουσιάζων τὸ πρᾶγμα αὐτὸ ὡς κάτι τὸ ὑψηλὸν καὶ δεικνύει ὅτι εἶναι πολὺ σπουδαῖον, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς προσελκύει καὶ τοὺς προτρέπει.

Ἄλλὰ πρόσεχε ἐδῶ ἀντιλογίαν. Διότι ὁ μὲν Κύριος λέγει ὅτι αὐτὸ εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, ἐνῶ ἐκεῖνοι ὅτι εἶναι ἐλαφρότερον. Καὶ βέβαια ἔπρεπε καὶ τὰ δύο νὰ γίνουν· καὶ ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ ὁμολογηθῆ ὅτι εἶναι μεγάλο πρᾶγμα, ὥστε νὰ τοὺς κἀνῃ προθυμοτέρους, καὶ μὲ τὰ ἰδικὰ των λόγια νὰ δειχθῆ ὅτι εἶναι ἐλαφρότερον, ὥστε καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν νὰ προτιμήσουν περισσότερο τὴν παρθενίαν καὶ τὴν ἐγκράτειαν. Διατί, ἐπειδὴ ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἦτο δυσάρεστον νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ περὶ παρθενίας, ἀπὸ τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ νόμου αὐτοῦ τοὺς ὠδήγησεν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν ἐκείνην τῆς ἀγαμίας. Ἔπειτα δὲ διὰ νὰ δείξῃ τὸ δυνατόν τῆς παρθενίας λέγει· «Ὑπάρχουν εὐνοῦχοι, ποὺ ἐγεννήθησαν ἔτσι ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητέρας των καὶ ὑπάρχουν εὐνοῦχοι ποὺ εὐνουχίσθησαν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· καὶ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι εὐνοῦχοι ποὺ εὐνούχισαν τοὺς ἑαυτοὺς των διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», ὀδηγῶν αὐτοὺς μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιλαμβάνωνται, εἰς τὴν προτίμησιν τῆς ἀγαμίας καὶ ἀποδεικνύων ὅτι εἶναι δυνατόν ν' ἀσκήσῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, καὶ εἶναι ὡσὰν νὰ τοὺς λέγῃ· Σκέψου δηλαδή, ἐὰν ἐκ φύσεως ἦσουν εὐνοῦχος ἢ ἐὰν σοῦ ἐγένετο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ καταστρέφουσιν αὐτὴν τὴν ἐκ φύσεως ὁρμὴν, τί θὰ ἤμποροῦσες νὰ κἀνης ποὺ ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ εἶχες στερηθῆ αὐτὴν τὴν ἀπόλαυσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν θὰ εἶχες ἀμοιβήν;

λοιπὸν εὐχαρίστει τώρα τὸν Θεόν, διότι ὑπομένεις μὲ μισθὸν καὶ στεφάνους αὐτό, ποὺ ἐκεῖνοι τὸ ὑπομένουν χω-

λον δὲ οὐδὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ πολλῶν κουφότερον, τῇ τε ἐλπίδι διορθούμενος, καὶ τῷ συνειδῶτι τοῦ κατορθώματος, καὶ μηδὲ τὴν ἐπιθυμίαν οὕτω κυμαίνουσαν ἔχων. Οὐ γὰρ οὕτως ἐκτιμῆ μέλους, ὡς λογιμοῦ χαλινός, τὰ τοιαῦτα οἶδε κυμασιέλλειν κύματα, καὶ γαλήνην ποιεῖν· μᾶλλον δὲ λογιμοὺς μόκος. Διὰ τοῦτο τοίνυν ἐκείνους παρήγαγεν, ἵνα τούτους ἀλείψῃ· ἐπεὶ εἰ μὴ τοῦτο κατεσκεύαζε, τί βούλειαι ὁ περὶ τῶν ἄλλων εὐνούχων λόγος αὐτῷ; Ὅτιαν δὲ λέγῃ, ὅτι «εὐνούχισαν ἑαυτούς», οὐ τῶν μελῶν λέγει τὴν ἐκτιμῆν ἁπαγε· ἀλλὰ τῶν πονηρῶν λογιμῶν τὴν ἀναίρεσιν. Ὡς ὁ γὰρ τὸ μέλος ἐκτιμῶν, καὶ ἀρχὴ ἐστὶν ὑπεύθυνος, καθὼς ὁ Παῦλος φησὶν «ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀνασιατοῦντες ὑμᾶς».

Καὶ μάλα εἰκότως. Καὶ γὰρ τὰ τῶν ἀνδροφόνων ὁ τοιοῦτος τολμᾷ, καὶ τοῖς τοῦ Θεοῦ διαβάλλουσι τὴν δημιουργίαν δίδωσιν ἀφορμῆν, καὶ τῶν Μανιχαίων ἀνοίγει τὰ στόματα, καὶ τοῖς παρ' Ἑλλησιν ἀκρωτηριαζομένοις τὰ αὐτὰ παρανομεῖ. Τὸ γὰρ ἀποκόπειν τὰ μέλη, δαιμονικῆς ἐνεργείας καὶ σατανικῆς ἐπιβουλῆς ἐξ ἀρχῆς γέγονεν ἔργον· ἵνα τοῦ Θεοῦ τὸ ἔργον διαβάλλωσιν· ἵνα τὸ ζῶον τοῦτο λυμήνωνται· ἵνα μὴ τῇ προαιρέσει, ἀλλὰ τῇ τῶν μελῶν φύσει τὸ πᾶν λογισάμενοι, οὕτως ἀδεῶς ἁμαριάνουσιν αὐτῶν οἱ πολλοί, ἅτι ἀνεύθυνοι ὄντες· καὶ διπλῆ παραβλάψωσι τὸ ζῶον τοῦτο, καὶ τῷ τὰ μέλη πηροῦν, καὶ τῷ τῆς προαιρέσεως τὴν ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν προθυμίαν κωλύειν.

25 Ταῦτα δὲ ὁ διάβολος ἐνομοθέτησε, πρὸς τοῖς εἰρημένοις

ρίς σιεφάνους· μᾶλλον δὲ οὔτε καὶ τὸ ὑπομένεις, ἀλλὰ θὰ σοῦ εἶναι αὐτὸ καὶ πολὺ ἐλαφρότερον, διότι θὰ σὲ διορθώνη καὶ ἡ ἐλπίς καὶ ἡ συναίσθησις τοῦ κατορθώματος, ἀλλὰ οὔτε καὶ τὴν ἐπιθυμίαν θὰ ἔχης τόσον πολὺ ἀναβράζουσιν. Διότι δὲν γνωρίζει νὰ καθησυχάζῃ τόσον τὰ παρόμοια κύματα καὶ νὰ φέρῃ γαλήνην ἢ ἀποκοπὴ ἑνὸς μέλους τοῦ σώματος, ὅσον ὁ χαλινὸς τοῦ λογισμοῦ, ἢ καλύτερα μόνος τοῦ ὁ λογισμός. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἀνέφερον ἐκείνους, διὰ νὰ διδάξῃ καὶ προετοιμάσῃ τοὺς μαθητὰς του· διότι ἐὰν δὲν ἀπέβλεπεν εἰς αὐτό, τότε πρὸς ποῖον σκοπὸν ἀνέφερε τοὺς ἄλλους εὐνούχους; Ὅταν δὲ λέγῃ, ὅτι εὐνούχισαν τοὺς ἑαυτοῦς των», δὲν ἐννοεῖ τὴν ἀποκοπὴν τῶν μελῶν· μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν καταστροφὴν τῶν πονηρῶν λογισμῶν. Διότι αὐτὸς ποὺ ἀποκόπτει τὸ μέλος του εἶναι ἄξιος κατάρας, ὅπως λέγει καὶ ὁ Παῦλος· «Ἐμποροῦν, ἐὰν θέλουν καὶ νὰ εὐνουχισθοῦν αὐτοὶ ποὺ σᾶς ἀναστατώνουν»¹².

Καὶ κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον, καθ' ὅσον ὁ ἄνθρωπος αὐτοῦ τοῦ εἶδους διαπράττει ἐκεῖνα ποὺ διαπράττουν οἱ ἄνθρωποφόνοι καὶ δίδει ἀφορμὴν εἰς αὐτοὺς ποὺ διαβάλλουν τὴν δημιουργίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνοίγει τὰ στόματα τῶν Μανιχαίων καὶ κάνει τὴν ἰδίαν παρανομίαν μὲ τοὺς εἰδωλολάτραις ποὺ εὐνουχίζονται. Διότι τὸ ν' ἀποκόπη κανεὶς τὰ μέλη τοῦ σώματος εἶναι ἔργον ποὺ ἔχει τὴν ἀρχὴν του εἰς τὴν δαιμονικὴν ἐνέργειαν καὶ τὴν σατανικὴν ἐπιβουλήν· ἤρchiσε μὲ σκοπὸν νὰ διαβάλλουν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· διὰ νὰ καταστρέψουν τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ· τὸ ἔκαναν αὐτὸ διὰ νὰ μὴ στηρίζωνται εἰς τὴν προαίρεσίν των οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ νὰ ἀποδίδουν τὸ πᾶν εἰς τὴν φύσιν τῶν μελῶν, καὶ ἔτσι χωρὶς φόβον ν' ἁμαρτάνουν οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτούς, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εἶναι ἀνεύθουνοι· καὶ προξενοῦν διπλῆν βλάβην εἰς τὸν ἄνθρωπον· καὶ μὲ τὸ ὅτι ἀποκόπτουν τὰ μέλη του καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐμποδίζουν τὴν προθυμίαν πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἀγαθῶν κατὰ προαίρεσιν.

Ἔτι αὐτὰ τὰ ἐνομοθέτησεν ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος, ἐκτὸς

καὶ ἕτερον πονηρὸν δόγμα εἰσάγων, καὶ τῷ περὶ εἰμαρμένης καὶ ἀνάγκης καὶ ἐντιϋθεν προοδοποιῶν λόγῳ, καὶ πανταχοῦ τὴν παρὰ τοῦ Θεοῦ δοθεῖσαν ἡμῖν ἐλευθερίαν λυμαινόμενος, καὶ πείθων φυσικὰ εἶναι τὰ κακά, καὶ πολλὰ ἕτερα ἐντιϋθεν ὑποσπείρων δόγματα πονηρά, εἰ καὶ μὴ προφανῶς. Τοιαῦτα γὰρ τοῦ διαβόλου τὰ δηλητήρια. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ φεύγειν τὴν τοιαύτην παρανομίαν. Μετὰ γὰρ τῶν εἰρημένων οὐδὲ τὰ τῆς ἐπιθυμίας ἡμερώτερα ἐντιϋθεν, ἀλλὰ καὶ χαλεπώτερα γίνεται. Ἐτέρωθεν γὰρ ἔχει τὰς πηγὰς

10 τὸ σπέρμα τὸ ἐν ἡμῖν, καὶ ἐτέρωθεν κυμαίνει. Καὶ οἱ μὲν ἀπὸ ἐγκεφάλου, οἱ δὲ ἀπὸ ὀσφύος τὸν οἴσιρον ἐκεῖνον φύεσθαι λέγουσιν· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν εἶποιμι ἄν, ἀλλ' ἢ ἀπὸ γνώμης ἀκολάστου καὶ διανοίας ἡμελημένης· καὶ αὐτὴ σωφρονῆ, τῶν φυσικῶν κινημάτων θλάβος οὐδέν.

15 Εἰπὼν τοίνυν τοὺς εὐνούχους, τοὺς εἰκῆ καὶ μάτην εὐνούχους, εἰ μὴ τῷ λογισμῷ καὶ αὐτοὶ σωφρονοῖεν, καὶ τοὺς ὑπὲρ τῶν οὐρανῶν παρθενεύοντις, πάλιν ἐπάγει λέγων· «ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρεῖτω»· «προθυμοτέρους τε ποιῶν τῷ δεῖξαι ὑπέρογκον ὅν τὸ καιρόθωμα, καὶ οὐκ ἀφίεις εἰς ἀνάγκην νόμου τὸ πρᾶγμα κατακλεισθῆναι, διὰ τὴν ἄφατον αὐτοῦ ἡμερότητα. Καὶ τοῦτο εἶπεν, διε σφόδρα ἔδειξε δυνατὸν ὅν, ἵνα πλείων τῆς προαιρέσεως ἢ φιλοτιμίας γένηται.

4. Καὶ εἰ προαιρέσεώς ἐστι, φησί, πῶς ἀρχόμενος ἔλεγεν, «οὐ πάντες χωροῦσιν, ἀλλ' οἷς δέδοται»; Ἴνα μάθῃς

ἀπὸ τὰ προαναφερθέντα, εἰσάγει καὶ ἄλλο πονηρὸν δόγμα καὶ προετοιμάζει μὲ τὸν λόγον αὐτὸν τὴν διδασκαλίαν περὶ τῆς εἰμαρμένης καὶ τῆς ἀνάγκης, καὶ καταστρέφει ἀπὸ παντοῦ τὴν ἐλευθερίαν ποῦ ἐδόθη εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ διδάσκει ὅτι τὰ κακὰ εἶναι ἐκ φύσεως καὶ διασπείρει μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν πολλὰς ἄλλας πονηρὰς διδασκαλίας, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη δὲν γίνωνται ἀντιληπταί. Διότι τέτοια εἶναι τοῦ διαβόλου τὰ δηλητήρια. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ ἀποφεύγη κανεὶς τὴν παρανομίαν αὐτοῦ τοῦ εἴδους. Διότι μετὰ ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν οὔτε καὶ τὰ σχετικὰ μὲ τὴν γενετήσιον ἐπιθυμίαν ἔγιναν ἡμερώτερα ἀπὸ τότε ἕως τώρα, ἀλλὰ γίνονται χειρότερα. Διότι ἄλλοῦ ἔχει τὰς πηγὰς του τὸ σπέρμα ποῦ εὐρίσκεται μέσα μας καὶ ἀπὸ ἄλλοῦ δημιουργεῖ τὴν παραχῆν. Καὶ ἄλλοι μὲν λέγουν ὅτι ὁ οἶστρος αὐτὸς βλαστάνει ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλον, ἄλλοι δὲ ἀπὸ τὴν ὀσφύν· ἐγὼ ὅμως θὰ ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ ὅτι δὲν βλαστάνει ἀπὸ πουθενὰ ἄλλοῦ, παρὰ ἀπὸ τὴν ἀκόλαστον διάθεσιν καὶ τὴν ἀδιάφορον διάνοιαν· διότι ἐὰν αὕτη σωφρονῆ, καμμία ζημία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἀπὸ τὰς φυσικὰς παρορμήσεις.

Ἄφοῦ λοιπὸν ὠμίλησε διὰ τοὺς εὐνούχους, ποῦ εἶναι εὐνούχοι τυχαῖα καὶ χωρὶς κανένα σκοπὸν, ἐὰν δὲν ἤθελον ἐπιδείξει καὶ αὐτοὶ σωφροσύνην, καὶ δι' ἐκείνους ποῦ ἀσκοῦν τὴν παρθενίαν χάριν τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν προσθέτει τὰ ἐξῆς λόγια· «Αὐτὸς ποῦ ἠμπορεῖ νὰ δεχθῆ αὐτὰ τὰ λόγια καὶ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ ὡς τὰ ἐφαρμόσῃ», καὶ κάμνει αὐτοὺς προθυμότερους μὲ τὸ ὅτι ἔδειξεν ὅτι εἶναι ὑπέρογκον τὸ κατόρθωμα, καὶ δὲν ἄφησε τὸ πρᾶγμα νὰ περιέλθῃ εἰς τὴν ἀναγκαιότητα τοῦ νόμου, ἐξ αἰτίας τῆς ἀλείρου ἀγαθότητός του. Καὶ αὐτὸ τὸ εἶπεν, ὅταν ἔδειξεν ὅτι εἶναι εἰς μεγάλον βαθμὸν κατορθωτὸν, ὥστε νὰ γίνῃ μεγαλυτέρα ἢ προθυμία τῆς προαιρέσεως.

4. Καὶ ἐάν, λέγει, αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν προαίρεσιν, πῶς τότε ἔλεγεν ὅταν ἤρχισε νὰ ὀμιλῆ διὰ τὸ θέμα αὐτό, «δὲν ἠμποροῦν ὅλοι νὰ δεχθῶν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν αὐτὸν

ὅτι μέγας ὁ ἄθλος, οὐχ ἵνα ἀποκλήρωσιν τινα ἠναγκασμένην
 ὑποπιεύσης. Δέδοται γὰρ ἐκείνοις, τοῖς βουλομένοις. Εἶπε
 δὲ οὕτω, δεικνὺς ὅτι πολλῆς δεῖ τῆς ἄνωθεν ροπῆς τῷ εἰς
 τοῦτο εἰσελθόντι τὸ σκάμμα, ἧς ἀπολαύσεται πάντως ὁ βου-
 5 λόμενος. Ἔθος γὰρ αὐτῷ ταύτη κεχοῖσθαι τῇ λέξει, διὰ
 μέγα τὸ κατορθούμενον ἢ, ὡς διὰ λέγει «ὕμῖν δέδοται
 γνῶναι τὰ μυστήρια». Καὶ διὰ τοῦτο ἐστὶν ἀληθές, δῆλον
 καὶ ἐκ τοῦ παρόντος. Εἰ γὰρ τῆς ἄνωθεν δόσεως μόνης ἐστί,
 καὶ οὐδὲν αὐτοὶ συνεισφέρουσιν οἱ παρθελεύοντες, περιττῶς
 10 αὐτοῖς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐπηγγείλατο, καὶ τῶν
 ἄλλων αὐτοῦς διεῖλεν εὐνούχων. Σὺ δὲ μοι σκόπει, πῶς
 ἐξ ὧν ἕτεροι πονηροῦνται, κερδαίνουσιν ἕτεροι. Οἱ μὲν γὰρ
 Ἰουδαῖοι μηδὲν μαθόντες ἀπῆλθον - οὐδὲ γὰρ ἵνα μάθωσιν
 ἠρώτων - οἱ δὲ μαθηταὶ καὶ ἐντιεῦθεν ἐκέρδανον.

15 «Τότε προσηνέχθη αὐτῷ παιδία, ἵνα τὰς χεῖρας ἐπιθῇ
 αὐτοῖς, καὶ προσεύξεται· καὶ ἐπειμήσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῖς.
 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἄφειτε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρὸς με-
 τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἐπι-
 θεὶς αὐτοῖς τὰς χεῖρας, ἐπορεύθη ἐκεῖθεν». Καὶ τίνας ἐνε-
 20 κεν οἱ μαθηταὶ ἀπεσόδουν τὰ παιδία; Ἀξιώματος ἕνεκεν.
 Τί οὖν αὐτός; Διδάσκων αὐτοῦς μειριάζειν, καὶ τυφὸν
 καταπατεῖν κοσμικόν, καὶ λαμβάνει καὶ ἠναγκαλίζεται, καὶ

τὸν λόγον, ἀλλὰ ἐκεῖνοι μόνον εἰς τοὺς ὁποίους ἔχει δοθῆ αὐτὸ τὸ χάρισμα»; Διὰ νὰ μάθης ὅτι αὐτὸ εἶναι μεγάλο κατόρθωμα καὶ ὄχι διὰ νὰ ὑποπτευθῆς ὅτι πρόκειται διὰ κάποιαν ἀναγκαστικὴν προτίμησιν. Διότι ἔχει δοθῆ εἰς ἐκείνους πού τὸ ἐπιθυμοῦν. Ὁμίλησε δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι χρειάζεται μεγάλην βοήθειαν ἀπὸ ἄνωθεν ἐκεῖνος πού θὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, τὴν ὁποίαν θὰ τὴν ἔχη ὅπωςδήποτε αὐτὸς πού ἐπιθυμεῖ. Διότι συνηθίζει ὁ Κύριος νὰ χρησιμοποιοῖ αὐτὴν τὴν λέξιν, ὅταν εἶναι μεγάλο τὸ ἀγώνισμα, ὅπως ὅταν λέγῃ· «Εἰς ἐσᾶς ἔχει δοθῆ νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ»¹⁴. Καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀληθές γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ ὅσα λέγει ἐδῶ. Διότι ἐὰν τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἄνωθεν βοήθειαν καὶ δὲν προσφέρουν τίποτε αὐτοὶ πού ἀσκοῦν τὸν παρθενικὸν βίον, τότε εἶναι περιττὴ ἡ ὑπόσχεσίς του εἰς αὐτοὺς περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν καὶ ὁ διαχωρισμός των ἀπὸ τοὺς ἄλλους εὐνοούχους. Ἀλλὰ σὺ πρόσεχε, σὲ παρακαλῶ, πῶς ἄλλοι ὠφελοῦνται ἀπὸ ἐκεῖνα πού οἱ ἄλλοι τὰ θεωροῦν πονηρά. Διότι σὶ μὲν Ἰουδαῖοι ἀπῆλθον χωρὶς νὰ μάθουν τίποτε — ἄλλωστε οὔτε τὸν ἐρωτοῦσαν διὰ νὰ μάθουν — ἐνῶ οἱ μαθηταὶ του καὶ ἀπὸ ἐδῶ ἀπεκόμιζον μεγάλο κέρδος.

«Τότε ὠδηγήθησαν ἔμπροσθέν του παιδιὰ διὰ νὰ θέσῃ τὰ χέρια του ἐπάνω των καὶ νὰ προσευθηθῆ δι' αὐτά· οἱ μαθηταὶ του ὄμως ἐπέπληξαν αὐτούς. Ὁ δὲ Κύριος εἶπεν πρὸς αὐτούς. Ἀφήσατε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθουν πρὸς ἐμένα· διότι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνήκει εἰς αὐτοὺς πού θὰ γίνουν ὅμοιοι μὲ αὐτά. Καὶ ἀφοῦ ἔθεσε τὰ χέρια του ἐπάνω των, ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἐκεῖ». Καὶ διὰ ποῖον λόγον οἱ μαθηταὶ ἀπεμάκρυνον τὰ παιδιὰ ἀπὸ κοντά του; Λόγῳ τοῦ ἀξιωματός των. Τί κάνει λοιπὸν αὐτός; Μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ εἶναι μετριόφρονες καὶ νὰ περιφρονοῦν τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀφήνει νὰ τὸν πλησιάσουν καὶ τὰ ἀγκαλιάζει, καὶ ὑπόσχεται τὴν βασιλείαν του εἰς ἐκείνους πού εἶναι καὶ

τοῖς τοιοῦτοις τὴν βασιλείαν ἐπαγγέλλεται ὅπερ καὶ ἔμπροσθεν εἶρηκεν.

Καὶ ἡμεῖς τοίνυν, εἰ βουλοίμεθα κληρονόμοι γενέσθαι τῶν οὐρανῶν, τὴν ἀρετὴν ταύτην μετὰ πολλῆς κησώμεθα
 5 τῆς ἐπιμελείας. Οὗτος γὰρ φιλοσοφίας ὄρος, μετὰ συνέσεως ἄπλασιον εἶναι τοῦτο θίος ἀγγελικός. Καὶ γὰρ πάντων τῶν παθῶν καθαρεύει ἡ ψυχὴ τοῦ παιδίου. Τοῖς λελυπηκόοις οὐ μνησικακεῖ, ἀλλ' ὡς φίλοις προσέρχεται, ὡς οὐδενὸς γενομένου. Καὶ ὅσα ἂν παρὰ τῆς μητρὸς μασιχθῆ, ταύτην ἐπι-
 10 ζητεῖ καὶ πάντων αὐτὴν προτιμᾷ. Κἂν βασιλίδα δείξης μετὰ διαδήματος, οὐ προτιθήσῃ τῆς μητρὸς ῥάκια περιβεβλημένης, ἀλλ' ἔλοιτο ἂν μᾶλλον ἐκείνην ἰδεῖν μετὰ τούτων, ἢ τὴν βασιλίδα μετὰ κόσμου. Τὸ γὰρ οἰκεῖον καὶ ἀλλότριον οὐ πενία καὶ πλούτω, ἀλλὰ φιλία διαγιγνώσκειν οἶδε. Καὶ
 15 τῶν ἀναγκαίων οὐδὲν πλέον ἐπιζητεῖ, ἀλλ' ὅσον ἐμπλησθῆναι τοῦ μασιοῦ, καὶ ἀφίσταται τῆς θηλῆς. Τὸ παιδίον οὐ λυπεῖται ἐφ' οἷς ἡμεῖς οἶον ἐπὶ ζημίᾳ χρημάτων, καὶ τοῖς τοιοῦτοις καὶ οὐ χαίρει πάλιν ἐφ' οἷς ἡμεῖς, τοῖς ἐπικήροις τούτοις οὐκ ἐπιθήται πρὸς κάλλη σωμάτων. Διὰ
 20 τοῦτο ἔλεγε, «τῶν γὰρ τοιοῦτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν», ἵνα τῇ προαιρέσει ταῦτα ἐργαζώμεθα, ἃ τῇ φύσει τὰ παιδιά ἔχει.

Ἐπειδὴ γὰρ οἱ Φαρισαῖοι οὐδαμῶθεν ἄλλοθεν, ὡς ἀπὸ κακουργίας καὶ ἀπονοίας ἔπρατιον ἃ ἔπρατιον, διὰ τοῦτο
 25 ἄνω καὶ κάτω τοὺς μαθητὰς ἀφελεῖς εἶναι κελεύει, ἐκείνους τε αἰνιτιόμενος, καὶ τούτους παιδεύων. Καὶ γὰρ οὐδὲν οὐ-

θὰ γίνουιν ὁμοιοι μὲ αὐτά, πρᾶγμα ποὺ τὸ εἶχεν εἰπεῖ καὶ προηγουμένως.

Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἐὰν θέλωμεν νὰ γίνωμεν κληρονόμοι τῶν οὐρανῶν, ἅς κάνωμεν κτῆμα μας αὐτὴν τὴν ἀρετὴν μὲ πολλὴν φροντίδα. Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ δεῖγμα τῆς εὐσεβείας, τὸ νὰ εἶναι κανεῖς εἰλικρινῆς ἐνσυνειδήτως· αὐτὸ εἶναι ἀγγελικὴ ζωὴ. Καθ' ὅσον ἡ ψυχὴ τοῦ παιδιοῦ εἶναι καθαρὴ ἀπὸ ὅλα τὰ πάθη. Δὲν εἶναι μνησίκακον ἔναντι ἐκείνων ποὺ τὸ ἔχουν λυπήσει, ἀλλ' ὡς φίλος τοὺς πλησιάζει, ὡσὰν νὰ μὴ συνέβη τίποτε. Καὶ ὅσον ξύλον καὶ ἂν φάγη ἀπὸ τὴν μητέρα του, ζητεῖ αὐτὴν καὶ τὴν προτιμᾷ ἀπὸ ὅλους. Καὶ ἂν ἀκόμη τοῦ δείξης μίαν βασίλισσαν μὲ τὸ στέμμα της, δὲν τὴν θέτει ἐπάνω ἀπὸ τὴν μητέρα του ποὺ φορεῖ κουρελιασμένα ἐνδύματα, ἀλλὰ θὰ ἐπροτιμοῦσε πολὺ περισσότερον νὰ ἰδῆ τὴν μητέρα του μὲ κουρελιασμένα ἐνδύματα, παρὰ τὴν βασίλισσαν μὲ τὰ λαμπρὰ στολίδια της. Διότι γνωρίζει νὰ διακρίνη τὸ ἰδικόν του καὶ τὸ ξένον ὄχι μὲ τὴν πτωχείαν καὶ τὸν πλοῦτον, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀγάπην. Καὶ τίποτε ἐπὶ πλέον δὲν ζητεῖ ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα, ἀλλὰ τόσον μόνον ὅσον νὰ χορτάσῃ μὲ τὸ γάλα τοῦ μαστοῦ καὶ μετὰ ἀφήνει καὶ τὴν θηλήν. Τὸ παιδί δὲν λυπεῖται δι' ἐκεῖνα ποὺ λυπούμεθα ἡμεῖς, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι διὰ τὴν ζημίαν ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ δι' ὅλα τὰ παρόμοια. Οὔτε πάλιν χαίρεται δι' ὅσα χαιρόμεθα ἡμεῖς, δι' ὅλα αὐτὰ τὰ φθαρτὰ πράγματα· δὲν κατακυριεύεται ἀπὸ σφοδρὸν πάθος διὰ τὰ κάλλη τῶν σωμάτων. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἔλεγεν, «διότι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνήκει εἰς αὐτοὺς ποὺ θὰ γίνουιν ὁμοιοι μὲ αὐτά», ὥστε νὰ πράττωμεν μὲ τὴν προαίρεσίν μας αὐτὰ ποὺ τὰ παιδιά τὰ ἔχουν ἀπὸ τὴν φύσιν των.

Ἐπειδὴ δηλαδὴ οἱ Φαρισαῖοι αὐτὰ ποὺ ἔπραττον τὰ ἔπραττον ὄχι ἀπὸ καμμίαν ἄλλην αἰτίαν, παρὰ μόνον ἀπὸ κακουργίαν καὶ ἀλαζονείαν, διὰ τοῦτο μὲ κάθε τρόπον διδάσκει τοὺς μαθητάς του νὰ εἶναι ἀπονήρευτοι, ὑπονοῶν μὲν ἐκείνους ὡς πονηροὺς, διδάσκων δὲ αὐτούς. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον τόσον εἰς τὴν ἀλαζονείαν, ὅ-

τως εἰς ἀλαζονείαν ἐπαίρει, ὡς ἀρχὴ καὶ προεδρία. Ἐπεὶ οὖν ἔμελλον οἱ μαθηταὶ ἀπολαύειν τιμῆς πολλῆς κατὰ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, προκαταλαμβάνει αὐτῶν τὴν διάνοισιν, οὐκ ἀφίεις ἀνθρώπινόν τι παθεῖν, οὐδὲ τιμὰς ἀπαιτεῖν παρὰ τοῦ πλήθους, οὐδὲ τὸ σοβεῖν πρὸ αὐτῶν. Εἰ γὰρ καὶ μικρὰ ταῦτα εἶναι δοκεῖ, ἀλλὰ μεγάλων κακῶν ἐσὶν αἷτια. Οὕτω γοῦν οἱ Φαρισαῖοι παιδοποιηθῆσάντες εἰς τὴν κορωνίδα τῶν κακῶν ἐξέπεσον, τοὺς ἀσπασμούς, τὰς προεδρίας, τοὺς μεσσασιμούς ἐπιζητοῦντες· ἀπὸ γὰρ τούτων εἰς δοξομανίαν, εἰς ἐκεῖθεν εἰς ἀσέβειαν ἐξώκειλαν. Διὰ δὲ τοῦτο ἐκεῖνοι μὲν ἀρὰν ἐπισπασάμενοι διὰ τοῦ πειράζειν, ἀπῆλθον τὰ παιδία δὲ εὐλογίαν, ἅτε τούτων ὑπάντων ἡλευθερωμένα.

Γενώμεθα δὴ καὶ ἡμεῖς κατὰ τὰ παιδία, καὶ τῇ κακίᾳ νηπιάζωμεν. Οὐ γὰρ ἐσὶν, οὐκ ἔστιν ἐτιέρωσ ἰδεῖν τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ἀνάγκη πάντως εἰς γέενναν ἐμπεσεῖν τὸν ὑπὸν και πονηρόν. Καὶ πρὸ τῆς γεέννης δὲ ἐνταῦθα τὰ ἔσχατα πεισόμεθα. «Ἐὰν γὰρ κακὸς γένη», φησί, «μόνος ἀνιλήσεις τὰ κακά· ἐὰν δὲ ἀγαθός, σαντιῶ καὶ τῶ πλησίον».

Σκόπει γοῦν, ὡς τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν προτέρων συνέβη. Οὕτε γὰρ πονηρότερόν τι τοῦ Σαοὺλ γέγονεν, οὕτε ἀπλούσιον καὶ ἀφελέσιον τοῦ Δαυὶδ. Τίς οὖν ὁ ἰσχυρότερος ἦν; Οὐ δεύτερον αὐτὸν εἰς χεῖρας ἔλαβεν ὁ Δαυὶδ, καὶ κύριος τοῦ ἀνελεῖν γενόμενος, ἀπέσιη; οὐχ ὡς ἐν σαγήνῃ καὶ δεσποτηρίῳ συνειλημμένον εἶχε, καὶ ἐφείσατο; Καὶ ταῦτα καὶ δειτέρων παροξυνόντων, καὶ αὐτὸς καὶ μυρία ἐγκαλεῖν ἔχων ἐγκλήματα· ἀλλ' ὁμοῦς ἀφῆκε οὖον ἀπελθεῖν.

σον ἢ ἐξουσία καὶ τὰ ἀξιώματα. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐπρόκειτο οἱ μαθηταὶ του ν' ἀπολαύσουν μεγάλης τιμῆς ἀπὸ ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην, παιδεύει ἐκ τῶν προτέρων τὴν σκέψιν των καὶ δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ πάθουν κάτι τὸ ἀνθρώπινον, οὔτε νὰ ζητοῦν τιμὰς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους οὔτε νὰ καυχῶνται ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη αὐτὰ φαίνωνται ἀσήμαντα, ἀλλ' ὅμως γίνονται αἰτία μεγάλων κακῶν. Καὶ οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν διδασκόμενοι καὶ ζῶντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, κατέληξαν εἰς τὸ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν, ἐπιζητοῦντες τοὺς ἀσπασμούς, τὰς τιμητικὰς θέσεις, τὸ νὰ συγκεντρώνουν τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων· διότι ἀπὸ αὐτὰ παρεσύρθησαν καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν δοξομανίαν καὶ ἀπὸ αὐτὴν εἰς τὴν ἀσέβειαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐκεῖνοι μὲν ἔφυγαν ἀπὸ κοντὰ του ἀφοῦ ἀπέσπασαν, πειράζοντες αὐτόν, κατάραν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, τὰ παιδιά ὅμως ἀπέσπασαν ἀπὸ αὐτὸν εὐλογίαν, ἐπειδὴ ἦσαν ἀπηλλαγμένα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ κακά.

Ἄς γενώμεθα λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ὅμοιοι μὲ τὰ παιδιά καὶ ἅς ὁμοιάζωμεν τὰ νήπια ὡς πρὸς τὴν κακίαν. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δυνατόν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ἰδοῦμεν τὸν οὐρανόν· ἀλλ' ὅπωςδήποτε ὁ ὕπουλος καὶ πονηρὸς θὰ ριφθῆ κατ' ἀνάγκην εἰς τὴν γέενναν. Ἄλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν γέενναν θὰ ὑποστοῦμεν ἐδῶ τὰ φοβερώτερα κακά. Διότι λέγει· «Ἐὰν γίνῃς κακός, μόνος σου θὰ ὑποστῆς τὰ κακά· ἐὰν ὅμως γίνῃς ἀγαθός, θὰ ὑφελῆσῃς τὸν ἑαυτὸν σου καὶ τὸν πλησίον σου»¹⁶.

Πρόσεχε λοιπὸν ὅτι αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τοὺς παλαιότερους. Διότι οὔτε τίποτε ἄλλο ὑπῆρξε πονηρότερον ἀπὸ τὸν Σαούλ, οὔτε εἰλικρινέστερον καὶ πιὸ ἀπονήρευτον ἀπὸ τὸν Δαυῖδ. Ποῖος λοιπὸν ἦτο ὁ ἰσχυρότερος; Δὲν συνέλαβεν ὁ Δαυῖδ δύο φοράς τὸν Σαούλ, καὶ μολονότι ἤμποροῦσε νὰ τὸν φονεύσῃ, τὸ ἀπέφυγε; δὲν τὸν εἶχε συλλάβει ὡσὰν μέσα εἰς δίκτυον καὶ φυλακὴν, καὶ ὅμως τὸν ἐλυπήθη; Καὶ ὅλα αὐτὰ, ἂν καὶ οἱ ἄλλοι τὸν προέτρεπον καὶ ὁ ἴδιος εἶχεν ἀπείρους κατηγορίας ἐναντίον του. Ἄλλ' ὅμως τὸν ἄφησε

Καίτοι ὁ μὲν μετὰ πάσης αὐτὸν τῆς σιραιᾶς ἐδίωκεν, ὁ δὲ μετὰ ὀλίγων φυγάδων ἀπεγνωσμένων ἦν, ἀλώμενος καὶ τόπους ἐκ τόπων ἀμείβων, ἀλλ' ὁμοῦς ὁ φυγάς τοῦ βασιλέως περιεγένοιτο· ἐπειδὴ ὁ μὲν μετὰ ἀπλότητος, ὁ δὲ μετὰ
 5 πονηρίας παρειάτιετο. Τί γὰρ ἂν γένοιτο πονηρότερον ἐκείνου, ὅς τὸν αὐτῷ σιραιηγοῦντα, καὶ τοὺς πολέμους ἀπαντίας καιορθοῦντα, καὶ τῆς νίκης καὶ τῶν τροπαίων τοὺς μὲν πόνους ὑπομένοντα, τοὺς δὲ σιεφάνους ἐκείνῳ κομίζοντα ἀνελεῖν ἐπεχείρει;

10 5. Τοιοῦτον γὰρ ἡ βασκανία· ἀεὶ τοῖς οἰκείοις ἐπιβουλεύει καλοῖς, καὶ τὸν ἔχοντα αὐτὴν τήκει, καὶ μυρίαῖς περιβάλλει συμφοραῖς. Καὶ ὁ δεῖλαιος γοῦν ἐκείνος, ἕως ὅτε ὁ Δαυὶδ ἀπέσιθι, οὐκ ἔρρηξε τὴν φωνὴν ἐκείνην τὴν ἐλεεινὴν, ὀλοφυρόμενος καὶ λέγων· «θλίβομαι σφόδρα, καὶ οἱ ἀλλόφυλοι πο-
 15 λεμοῦσιν ἐν ἐμοί, καὶ Κύριος ἀπέσιθι ἀπ' ἐμοῦ». Ἔως ὅτε ἐχωρίσθη τοῦ Δαυὶδ, οὐκ ἔπεσεν ἐν πολέμῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ ἐν δόξῃ ἦν· καὶ γὰρ εἰς τὸν βασιλέα τοῦ σιραιηγοῦ διέδαινεν ἡ δόξα. Οὐδὲ γὰρ τυραννικὸς ἦν ὁ ἀνὴρ, οὐδὲ θρόνον ἐκβαλεῖν ἐπεχείρει, ἀλλ' αὐτῷ πάντα καιώρθου,
 20 καὶ σφόδρα περὶ αὐτὸν διέκειτο· καὶ τοῦτο καὶ ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα δῆλον.

Ὅτι μὲν γὰρ ὑπ' αὐτῷ ταιτόμενος ἦν, ἴσως τῷ νόμῳ τῆς ὑποταγῆς ταῦτα ἂν τις λογίσαιτο τῶν οὐκ ἀκριβῶς ἐξειαζόντων· ἐπειδὴ δὲ ἐξήγαγον ἑαυτὸν τῆς βασιλείας ἐ-
 25 κείνου, τί λοιπὸν ἦν τὸ καιέχον αὐτόν, καὶ πείθον τοῦ πρὸς ἐκείνον ἀπέχεσθαι πολέμου; μᾶλλον δέ, τί οὐκ ἦν τὸ παροῦσιν ἐπὶ τὴν σφαγὴν; Οὐ πονηρὸς καὶ ἄπαξ καὶ δις καὶ

νὰ φύγη σῶος. Καὶ μολονότι βέβαια ὁ μὲν Σαοὺλ τὸν κατεδίωκε μὲ ὄλον τὸν στρατόν του, ὁ δὲ Δαυῖδ περιεπλανᾶτο καὶ ἐγκατέλειπε τὸν ἕνα τόπον μετὰ τὸν ἄλλον μαζὶ μὲ ὀλίγους ἀπελπισμένους φυγάδας, ἀλλ' ὅμως ὁ φυγάς ὑπερίσχυσε τοῦ βασιλέως, ἐπειδὴ ὁ μὲν Δαυῖδ τὸν ἀντεμετώπιζε μὲ εἰλικρίνειαν, ὁ δὲ Σαοὺλ τὸν ἐπολεμοῦσε μὲ πονηρίαν. Διότι τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ πονηρότερον ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὅποιος ἐπεχειρεῖ νὰ φονεύσῃ τὸν στρατηγόν του, πού καὶ τοὺς πολέμους ὄλους ἐκέρδιζε καί, μολονότι ὑπέφερε τοὺς κόπους τῆς νίκης καὶ τῶν τροπαίων, ὅμως προσέφερε τοὺς στεφάνους εἰς ἐκεῖνον;

5. Διότι τέτοιος εἶναι ὁ φθόνος· διαρκῶς ἐπιβουλεύεται τὰ ἰδικά του κακά, φθείρει ἐκεῖνον πού τὸν ἔχει καὶ τὸν περιβάλλει μὲ ἀμετρήτους συμφοράς. Καὶ ὁ ἄθλιος λοιπὸν ἐκεῖνος, ἕως τότε πού ὁ Δαυῖδ ἔφυγεν ἀπὸ κοντά του, δὲν ἔβγαλε τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην φωνὴν του θρηνῶν καὶ λέγων· «Εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ λύπη μου καὶ οἱ ἄλλοεθνεῖς πολεμοῦν ἐναντίον μου, καὶ ὁ Κύριος μὲ ἐγκατέλειπεν»⁴⁰. Μέχρι πού ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν Δαυῖδ, δὲν διεξήγαγεν ὁ ἴδιος πόλεμον, ἀλλ' εἶχε καὶ ἀσφάλειαν καὶ δόξαν, καθ' ὅσον ἡ δόξα τοῦ στρατηγοῦ μετεβιβάζετο εἰς τὸν βασιλέα. Διότι ὁ Δαυῖδ οὔτε ἠγάπα τὴν ἐξουσίαν, οὔτε ἐπεχειρεῖ νὰ τὸν ἐκθρονίσῃ, ἀλλ' ὅλα τὰ ἔκανε χάριν αὐτοῦ καὶ τὸν περιέβαλλε μὲ πολλὴν συμπάθειαν, πρᾶγμα πού γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα συνέβησαν εἰς τὴν συνέχειαν.

Ἐνδεχομένως ὅμως θὰ ἤμποροῦσε κάποιος, ἀπὸ αὐτοὺς πού δὲν ἐξειτάζουν τὰ πράγματα μὲ ἀκρίβειαν, νὰ σκεφθῇ ὅτι αὐτὰ συνέβαινον ἐν ὅσῳ ὁ Δαυῖδ εὕρισκετο ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σαὺλ σύμφωνα μὲ τὸν νόμον τῆς ὑποταγῆς· ὅταν ὅμως ἔπαυσε νὰ εὕρισκεται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐκεῖνου, τί τὸν ἠμπόδιζε πλέον καὶ τὸν παρώτρυνε νὰ ἀποφεύγῃ τὸν πόλεμον πρὸς ἐκεῖνον; ἢ καλύτερα ποῖον ἦτο ἐκεῖνο πού δὲν τὸν παρώξυνε πρὸς τὴν σφαγὴν; Δὲν συμπεριφέρθη πρὸς αὐτὸν μὲ πονηρίαν μίαν καὶ δύο καὶ πολλὰς

πολλάκις περὶ αὐτὸν γέγονεν; οὐχὶ παθὼν εὖ; οὐχὶ μηδὲν ἔχων ἐγκαλεῖν; οὐκ ἐπικίνδυνος αὐτῷ καὶ ἐπισηφελῆς ἡ βασιλεία αὐτοῦ καὶ ἡ σωτηρία ἦν; οὐ πλανᾶσθαι ἔδει διηνεκῶς καὶ φεύγειν, καὶ περὶ τῶν ἐσχάτων τρέμειν, ζῶντος
 5 ἐκείνου καὶ κρατουῦντος;

Ἄλλ' ὅμως οὐδὲν τούτων αὐτὸν ἠνάγκασεν αἰμάξαι τὸ ξίφος· ἀλλὰ καὶ καθεύδοντα ὄρῳν, καὶ δεδεμένον, καὶ μόνον, καὶ ἐν μέσοις αὐτοῖς, καὶ τῆς κεφαλῆς ἀψάμενος, καὶ πολλῶν ὄντων τῶν διεγειρόντων, καὶ Θεοῦ ψῆφον εἶναι λε-
 10 γόντων τὴν τοιαύτην εὐκαιρίαν, ἐκεῖνος καὶ ἐπειμήσθη τοῖς παρορμῶσι, καὶ ἀπέσχετο τοῦ φόβου, καὶ σῶσον ἐξέπεμψε καὶ ὑγιῆ· καὶ ὡσπερ σωμαιοφύλαξ ὢν αὐτοῦ μᾶλλον, καὶ ἰπασπιστής, οὐ πολέμιος, οὕτως ἐνεκάλει τῷ σιραιοπέδῳ τὴν εἰς τὸν βασιλέα προδοσίαν. Τί ταύτης ἴσον γένοιτ' ἂν
 15 τῆς ψυχῆς; τί τῆς ἡμερότητας ἐκείνης; Τοῦτο γὰρ δυνατὸν μὲν καὶ ἐκ τῶν εἰρημένων συνιδεῖν· πολλῶν δὲ πλεον καὶ ἐκ τῶν νυκτὶ γενομένων. Ὅταν γὰρ τὴν ἡμετέραν καταιμάθωμεν φανλότητα, τότε ἀκριθέσιτερον εἰσόμεθα τῶν ἀγίων ἐκείνων τὴν ἀρετήν.

20 Διὸ παρακαλῶ πρὸς τὸν ζῆλον ἐκείνων τρέχειν. Καὶ γὰρ εἰ δόξης ἐρᾶς, καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβουλεύεις τῷ πλησίον, τότε αὐτῆς ἀπολαύση μειζόνως, διὰ τὴν διαπίψασιν ἀπόσχη τῆς ἐπιβουλῆς. Ὡσπερ γὰρ τὸ μὴ χρηματίζεσθαι φιλαργυρίας ἐναντίον, οὕτω πρὸς τὸ δόξης ἐπιτυχεῖν, τὸ μὴ δόξης
 25 ἐρᾶν. Καὶ εἰ θούλεσθε, καθ' ἕνασιν ἐξετάσωμεν. Ἐπειδὴ γὰρ τῆς γενένης ἡμῖν φόβος οὐδεὶς, οὐδὲ τῆς βασιλείας λόγος πολὺς, φέρε καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων ἡμᾶς ἐναγάγωμεν.

φοράς; δὲν τὸν εὐηργέτησε; δὲν εἶχε καμμίαν κατηγορίαν ἐναντίον του; δὲν ἦτο ἐπικίνδυνος εἰς αὐτὸν καὶ ἐπισφαλῆς ἡ βασιλεία καὶ ἡ σωτηρία τοῦ Σαούλ; δὲν ἦτο ἀναγκασμένος νὰ περιπλανᾶται συνεχῶς καὶ νὰ φεύγη καὶ νὰ νοιώθῃ τὸν πῶ φοβερόν τρόπον, ἐν ᾧ ἔζη ἐκεῖνος καὶ ἐβασίλευεν;

“Ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτὰ δὲν τὸν ἠνάγκασε νὰ βάψῃ τὸ ζῖφος του εἰς τὸ αἷμα, ἀλλ’ ἂν καὶ τὸν ἔβλεπε νὰ κοιμᾶται, καὶ δεδομένον, καὶ μόνον, καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἰδικῶν του, καὶ ἤγγισε τὴν κεφαλὴν του, καὶ ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν παρώτρυνον ἐναντίον του καὶ ἔλεγον ὅτι κατ’ ἀπόφασιν τοῦ Θεοῦ ἐδόθη αὐτῇ ἡ εὐκαιρία, ἐκεῖνος καὶ ἐπέπληξεν ἐκείνους ποὺ τὸν παρωθοῦσαν εἰς ἐκδίκησιν, καὶ ἀπέφυγε τὸν φόνον καὶ τὸν ἄφησε νὰ φύγῃ σῶος καὶ ὑγιής. Καὶ ὡσὰν νὰ ἦτο σωματοφύλαξ αὐτοῦ μᾶλλον καὶ ὑπασπιστῆς παρὰ ἐχθρός του, ἔτσι κατηγορεῖ τοὺς στρατιώτας διὰ τὴν προδοσίαν των πρὸς τὸν βασιλέα. Τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ἐξισωθῇ πρὸς αὐτὴν τὴν ψυχὴν; τί πρὸς ἐκείνην τὴν πραότητα; Αὐτὸ βέβαια εἶναι δυνατὸν νὰ τὸ ἀντιληφθῇ κανεὶς καὶ ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν, πολὺ περισσότερον ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ τώρα συμβαίνουν. Διότι ὅταν κατανοήσωμεν τὴν ἰδικὴν μας φαυλότητα, τότε θὰ γνωρίσωμεν μὲ μεγαλυτέραν ἀκρίβειαν τὴν ἀρετὴν ἐκείνων τῶν ἀγίων.

Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ μιμούμεθα τὸν ζῆλον ἐκείνων. Καθ’ ὅσον ἐὰν ἀγαπᾶς τὴν δόξαν καὶ διὰ τοῦτο ἐπιβουλεύεσαι τὸν πλησίον σου, τότε θ’ ἀπολαύσης αὐτὴν εἰς μεγαλύτερον βαθμόν, ὅταν περιφρονήσης αὐτὴν καὶ παύσης νὰ ἐπιβουλεύεσαι τὸν πλησίον σου. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ἡ μὴ συγκέντρωσις χρημάτων εἶναι ἀντίθετος πρὸς τὴν φιλαργυρίαν, ἔτσι καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς τὴν δόξαν, δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τὴν δόξαν. Καὶ ἐὰν θέλετε ἄς ἐξετάσωμεν τὸ καθὲν χωριστά. Ἄλλ’ ἐπειδὴ δὲν νοιώθομεν κανένα φόβον διὰ τὴν γέενναν καὶ δὲν δείκνομεν καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐμπρὸς νὰ σᾶς ὀδηγήσω πρὸς αὐτὰ ἔστω καὶ ἀπὸ τὰ παρόντα πράγματα.

Τίνες γάρ εἰσιν οἱ καιαγάλαστοι; εἶπέ μοι οὐχὶ οἱ
 διὰ δόξαν τι ποιῶντες τὴν τῶν πολλῶν; Τίνες δὲ ἐπαινετοί;
 οὐχὶ οἱ τὸν παρὰ τῶν πολλῶν διαπιύοντες ἔπαινον; Οὐκοῦν
 εἰ τὸ κενῆς δόξης ἐρᾶν ἐπονείδιστον, ὁ δὲ κενόδοξος οὐ
 5 δύναται λαθεῖν ἐρῶν αὐτῆς, ἐπονείδιστος ἔσται πάντως, καὶ
 γέγονεν αὐτῷ τὸ δόξης ἐρᾶν αἰτίας αἴτιον. Οὐ ταύτη δὲ
 μόνον καιαιοχύνεται, ἀλλὰ καὶ τῷ πολλὰ ἀναγκάζεσθαι ποι-
 εῖν αἰσχρά, καὶ δουλοπρεπείας τῆς ἐσχάτης γέμοντα. Καὶ
 ὡσπερ εἰς τὸ κερδαίνειν βλάπτεσθαι μάλιστα ἀπὸ τοῦ νο-
 10 σήματος τῆς φιλοκερδείας εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι (πολλὰς
 γοῦν ἀπάτας ὑφίστανται, καὶ τὰ μικρὰ κέρδη μεγάλας ποιεῖ
 ζημίας· διὸ καὶ εἰς παροιμίαν ὁ λόγος οὗτος ἐξενίκησεν),
 οὕτω καὶ τῷ λάγνῳ κώλυμα πρὸς τὸ ἡδονῆς ἀπολαύειν τὸ
 πάθος γίνεται. Τοὺς γοῦν σφόδρα καταφερεῖς καὶ γυναικο-
 15 δούλους, τούτους μάλιστα ὡς ἀνδράποδα περιφέρουσι αἱ
 γυναῖκες, καὶ οὐκ ἂν ποτε καιαξιῶσαιεν ἐκεῖνοι ὡς ἀν-
 δράοι αὐτοῖς κεχρηῆσθαι, ραπίζουσαι, διαπιύουσαι, ἄγουσαι
 καὶ περιάγουσαι πανταχοῦ, καὶ θρουπιόμεναι, καὶ πάντα ἐπι-
 τάτιουσαι μόνον.
 20 Οὕτω καὶ τοῦ ἀπονενοημένου καὶ δοξομανοῦντος καὶ δο-
 κοῦντος εἶναι ὑψηλοῦ, οὐδὲν ταπεινώτερον καὶ ἀτιμότερον.
 Καὶ γὰρ φιλόνεικον τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος, καὶ πρὸς οὐ-
 δὲν ἕτερον ἀντικαθίσταται, ὡς πρὸς ἀλαζόνα καὶ ὑπερόπτην
 καὶ δόξης δοῦλον. Καὶ αὐτὸς δὲ ἐκεῖνος, ὥσπερ διατηρῆσαι
 25 τὸ σῆμα τῆς ἀπονοίας, τὰ τῶν ἀνδραπόδων πρὸς τοὺς πλεί-

Εἶπέ μου λοιπόν· ποῖοι εἶναι ἄξιοι μεγαλυτέρου γέλωτος; δὲν εἶναι αὐτοὶ ποὺ κάνουν κάτι διὰ νὰ ἀποσπάσουν τὴν δόξαν τῶν πολλῶν; Ποῖοι δὲ ἄξιοι ἐπαίνου; δὲν εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ περιφρονοῦν τὸν ἔπαινον ἐκ μέρους τῶν πολλῶν; Ἐὰν λοιπόν εἶναι ἐπονείδιστον πρᾶγμα τὸ ν' ἀγαπᾶ κανεὶς τὴν κενοδοξίαν, ὁ δὲ κενόδοξος δὲν ἤμπορεῖ, ἀγαπῶν αὐτήν, νὰ διαφύγῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως οὐδέποτε θὰ περιφρονηθῇ καὶ ἔτσι ἔχει γίνεαι εἰς αὐτὸν ἡ ἀγάπη τῆς δόξης αἰτία περιφρονήσεως. Καὶ δὲν περιφρονεῖται μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ ὅτι ἀναγκάζεται νὰ κάνῃ πολλὰ αἰσχρὰ πράγματα καὶ εἶναι γεμᾶτος ἀπὸ τὴν χειροτέραν δουλοπρέπειαν. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς οἱ ἄνθρωποι συνήθως βλάπτονται πολὺ περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν τῆς φιλοκερδείας προσπαθοῦντες νὰ κερδίσουν περισσότερα (διότι ὑφίστανται πολλὰς ἀπάτας καὶ τὰ μικρὰ κέρδη ἐπιφέρουν πολλὰς ζημίας, διὰ τοῦτο καὶ ὁ λόγος αὐτὸς κατήντησε νὰ εἶναι παροιμιώδης), ἔτσι καὶ εἰς τὸν φιλήδονον γίνεται ἐμπόδιον εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἡδονῆς τὸ ἴδιον τὸ πάθος του. Διότι τοὺς ἐπιθυμοῦντας εἰς μέγαλον βαθμὸν τὰς σαρκικὰς ἀπολαύσεις καὶ τοὺς γυναικοδούλους, αὐτοὺς κατ' ἔξοχὴν περιφέρουν αἱ γυναῖκες ὡς ἀνδράποδα καὶ οὐδέποτε θὰ ἤμποροῦσαν οἱ γυναῖκες νὰ τοὺς θεωρήσουν αὐτοὺς ὡς ἄνδρας, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ραπίζουσι, τοὺς πτύουσι, τοὺς σύρουσι καὶ τοὺς φέρουσι ὅπου θέλουσι, τοὺς κάνουν ὅ,τι θέλουσι καὶ πάντα μόνον διαταγὰς τοὺς δίνουν.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν ὑπάρχει τίποτε ταπεινότερον καὶ ἀτιμότερον ἀπὸ τὸν ἀλαζόνα καὶ δοξομανῆ καὶ ἔχοντα τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι σπουδαῖος. Καθ' ὅσον τὸ ἀνθρώπινον γένος εἶναι φιλόνηκον καὶ πρὸς κανένα ἄλλον δὲν συμπεριφέρεται ἔτσι, ὅπως πρὸς τὸν ἀλαζόντα καὶ ὑπερήφανον καὶ δοῦλον τῆς δόξης. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ὁ ἀλαζὼν προκειμένου νὰ διατηρήσῃ τὸ σχῆμα τῆς ἀλαζονείας, ἐπιδεικνύει πρὸς τοὺς περισσότερους τὰ δείγματα τῶν δούλων, κολακεύων αὐτούς, ἐκδουλεύων, καὶ ὑπηρετεῖ τὴν

ονας ἐπιδείκνυται, κολακείων, θεραπεύων, παντός ἀργυρο-
νήτου δουλείαν δουλεύων χαλεπωτέραν.

Ταῦτ' οὖν ἅπαντα εἰδότες, καταδώμεθα ταῦτα τὰ πάθη,
ἵνα μὴ καὶ ἐνταῦθα δίκην δῶμεν, καὶ ἐκεῖ κολασθῶμεν
δ ἀπέραντα. Γενώμεθα τῆς ἀρετῆς ἐρασιαί. Οὕτω γὰρ καὶ
πρὸς τῆς βασιλείας τὰ μέγιστα ἐνταῦθα καρπωσόμεθα καλά,
καὶ ἀπελθόντες ἐκεῖ τῶν αἰώνων μετέξομεν ἀγαθῶν ὧν
γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς
10 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

δουλείαν ἐκείνην πού εἶναι χειροτέρα ἀπὸ τὴν δουλείαν κάθε ἀγορασθέντος μὲ χρήματα δοῦλον.

Γνωρίζοντες λοιπὸν ὅλα αὐτά, ἃς ἀποβάλωμεν αὐτὰ τὰ πάθη, ὥστε καὶ ἐδῶ νὰ μὴ τιμωρηθῶμεν καὶ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν νὰ μὴ τιμωρηθῶμεν αἰωνίως. Ἄς γίνωμεν ἐρασταὶ τῆς ἀρετῆς. Διότι ἔτσι καὶ τὰ μεγαλύτερα καλὰ θὰ ἀπολαύσωμεν εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν πρὶν ἀπὸ τὴν οὐράνιον βασιλείαν, καὶ ὅταν θὰ μεταβῶμεν ἐκεῖ θὰ γίνωμεν μέτοχοι καὶ τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν, τὰ ὅποια εὐχομαι ὅλοι μας νὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει δόξα καὶ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΓ΄
Ματθ. 19, 16 - 26

«Καὶ ἰδοὺ εἰς προσελθὼν εἶπεν αὐτῷ· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;».

5 1. Τινὲς μὲν διαβάλλουσι τὸν νεανίσκον τοῦτον, ὡς ὑποῦλον ἢ καὶ πονηρὸν, καὶ μετὰ πείρας τῷ Ἰησοῦ προσελθόντα· ἐγὼ δὲ φιλάργυρον μὲν αὐτὸν καὶ χρημάτων ἐλάττονα οὐκ ἂν παραιτησαίμην εἰπεῖν, ἐπειδὴ καὶ ὁ Χριστὸς τοιοῦτον αὐτὸν ἤλεγξεν ὅτι· ὑποῦλον δὲ οὐδαμῶς, διὰ τὸ
10 μῆτι ἀσφαλὲς εἶναι τῶν ἀδήλων καταιολμῶν, καὶ μάλιστα ἐν ἐγκλήμασι, καὶ τὸ τὸν Μάρκον ταύτην ἀνηρηκέναι τὴν ὑποψίαν· καὶ γὰρ φησιν, ὅτι «προσδραμῶν καὶ γονυπειῶν παρεκάλει αὐτόν», καὶ ὅτι «ἐμβλέψας αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, ἠγάπησεν αὐτόν». Ἀλλὰ πολλὴ τῶν χρημάτων ἢ τυραννίς, καὶ
15 δῆλον ἐνιεύθεν· κἂν γὰρ τὰ ἄλλα ὤμεν ἐνάρετοι, πάντα αὕτη λυμαίνεται τὰ ἄλλα. Εἰκότως οὖν καὶ ὁ Παῦλος ρίζαν αὐτὴν ἀπάντων τῶν κακῶν εἶναι ἔφησε· «ρίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία», φησί.

Διαιτὸ οὖν οὕτω πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο ὁ Χριστός,
20 λέγων· «οὐδεὶς ἀγαθός»; Ἐπειδὴ ὡς ἀνθρώπῳ προσῆλθε ψιλῷ, καὶ ἐνὶ τῶν πολλῶν, καὶ διδασκάλῳ Ἰουδαϊκῷ· διὰ δὴ τοῦτο ὡς ἄνθρωπος αὐτῷ διαλέγεται. Καὶ γὰρ πολλαχοῦ πρὸς τὰς ὑπονοίας τῶν προσιόντων ἀποκρίνεται, ὡς διαν

---

1. Μάρκ. 10, 17.
2. Μάρκ. 10, 21.
3. Α΄ Τιμ. 6, 10.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΓ΄
Ματθ. 19, 16 - 26

«Καὶ τότε τὸν ἐπλησίασε κάποιος καὶ τοῦ εἶπεν· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νὰ κάνω διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν;».

1. Ὁρισμένοι κατηγοροῦν τὸν νέον αὐτὸν ὡς ὑπουργὸν καὶ πονηρὸν καὶ ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ· ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ μὴ εἰπῶ ὅτι ἦτο φιλάργυρος καὶ δοῦλος τῶν χρημάτων, ἐπειδὴ καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἤλεγξεν ὡς ἄνθρωπον αὐτοῦ τοῦ εἶδους, ὑπουργὸν ὅμως δὲν θὰ ἠμποροῦσα νὰ τὸν ὀνομάσω μὲ κανένα τρόπον, καὶ διότι δὲν εἶναι ἀσφαλὲς τὸ νὰ ἐπιχειρῇ κανεὶς νὰ κρίνῃ τὰ ἄγνωστα πράγματα καὶ ἰδίως ὅταν πρόκειται διὰ κατηγορίας, καὶ διὰ τὸ ὅτι ὁ Μάρκος ἔχει ἀναιρέσει αὐτὴν τὴν ὑπόψιν· καθ' ὅσον λέγει, ὅτι «ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισεν ἐμπρὸς του, τὸν παρεκάλει»¹, καὶ ὅτι «ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐκοίταταξε κατὰ πρόσωπον καὶ τὸν ἠγάπησεν»². Ἄλλ' ὅμως εἶναι μεγάλη καὶ τυραννικὴ ἡ δύναμις τῶν χρημάτων καὶ αὐτὸ γίνεται φανερὸν καὶ ἀπὸ τὴν περιπτώσιν αὐτῆν· διότι καὶ ἂν ἀκόμη εἴμεθα ὡς πρὸς τὰ ἄλλα ἐνάρετοι, αὐτὴ τὰ καταστρέφει ὅλα τὰ ἄλλα. Δικαίως λοιπὸν καὶ ὁ Παῦλος ὠνόμασεν αὐτὴν ρίζαν ὄλων γενικῶς τῶν κακῶν· διότι λέγει· «Ἡ φιλαργυρία εἶναι ρίζα ὄλων τῶν κακῶν»³.

Διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔδωσε τέτοιου εἶδους ἀπάντησιν, λέγων, «κανεὶς δὲν εἶναι ἀγαθός»; Ἐπειδὴ τὸν ἐπλησίασεν ὡς νὰ ἦτο κάποιος ἀπλοῦς ἄνθρωπος καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καὶ δάσκαλος τῶν Ἰουδαίων· διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ ὡς ἄνθρωπος συζητεῖ μαζί του. Καθ' ὅσον εἰς πολλὰς περιπτώσεις δίδει ἀπάντησιν εἰς τὰς σκέψεις

λέγει· «ἡμεῖς προσκυνοῦμεν δ οἴδαμεν», καί, «ἐὰν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαντοῦ, ἡ μαρτυρία μου οὐκ ἔστιν ἀληθής». Ὅταν οὖν εἶπῃ, «οὐδεὶς ἀγαθός», οὐχ ἑαυτὸν ἐκβάλλων τοῦ ἀγαθοῦ εἶναι τοῦτο λέγει· ἄπαγε· οὐ γὰρ εἶπε, τί με λέγεις 5 ἀγαθόν; οὐκ εἰμι ἀγαθός, ἀλλ', «οὐδεὶς ἀγαθός»· τοιτέστιν, οὐδεὶς ἀνθρώπων. Καὶ αὐτὸ δὲ τοῦτο διὰν λέγει, οὐδὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀποσιερωῶν ἀγαθότητος λέγει, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολήν τῆς τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητος. Διὸ καὶ ἐπήγαγεν, «εἰ μὴ εἰς, ὁ Θεός». Καὶ οὐκ εἶπεν, εἰ μὴ ὁ Πατήρ μου, 10 ἵνα μάθῃς διὸ οὐκ ἐξεκάλυψεν ἑαυτὸν ἰῶ νεανίσκῳ.

Ὅτι καὶ ἀνωτέρω ἐκάλει τοὺς ἀνθρώπους, λέγων «εἰ δὲ ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν». Καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖ πονηροὺς ἐκάλεσεν, οὐ τῆς φύσεως ἀπάσης πονηρίαν καιαγινώσκων (τὸ γὰρ, 15 ὑμεῖς, οὐχ ὑμεῖς οἱ ἀνθρωποί φησιν), ἀλλὰ τὴν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθότητα ἣ τοῦ Θεοῦ ἀγαθότητι παραβάλλων, οὕτως ὠνόμασε· διὰ τοῦτο καὶ ἐπήγαγε· «πόσω μᾶλλον ὁ Πατήρ ὑμῶν δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτιοῦσιν αὐτόν;».

Καὶ τί τὸ καιεπειῖγον ἦν, φησίν, ἢ τί τὸ χρήσιμον, ὥστε 20 οὕτως αὐτὸν ἀποκρίνασθαι; Ἀνάγει αὐτὸν καιὰ μικρόν, καὶ παιδεύει κολακείας ἀπηλλάχθαι πάσης, τῶν ἐπὶ τῆς γῆς ἀπάγων, καὶ ἰῶ Θεῷ προσηλῶν, καὶ πείθων τὰ μέλλοντα ζητεῖν, καὶ εἰδέναι τὸν ὄντως ἀγαθόν, καὶ τὴν ρίζαν καὶ τὴν πηγὴν ἀπάντων, καὶ αὐτῷ τὰς τιμὰς ἀναφέρειν. 25 Ἐπεὶ καὶ διὰν λέγει, «μὴ καλέσητε διδάσκαλον ἐπὶ τῆς γῆς»,

4. Ἰω. 4, 22.

5. Ἰω. 5, 31.

6. Ματθ. 7, 11.

7. Αὐτόθι.

ἐκείνων πού τόν πλησιάζουν, ὅπως ὅταν λέγῃ· «ἡμεῖς προσκυνοῦμεν αὐτό πού τὸ γνωρίζομεν»⁴, καί· «Ἐὰν ἐγὼ ὁ ἴδιος δίδω μαρτυρίαν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἡ μαρτυρία μου δὲν εἶναι ἀληθής»⁵. Ὅταν λοιπὸν λέγῃ, «κανεῖς δὲν εἶναι ἀγαθός», δὲν τὸ λέγει αὐτὸ μὲ σκοπὸν ν' ἀποκλείσῃ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι ἀγαθός, μὴ σκεφθῆς κάτι τέτοιο· διότι δὲν εἶπε, 'διατί μὲ ὀνομάζεις ἀγαθόν; δὲν εἶμαι ἀγαθός', ἀλλ' ὅτι «κανεῖς δὲν εἶναι ἀγαθός»· δηλαδὴ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἀκόμη ὅταν τὸ λέγῃ, δὲν τὸ λέγει διὰ νὰ ἀποκλείσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀγαθότητα, ἀλλὰ τὸ λέγει ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσεν· «παρὰ μόνον ἕνας, ὁ Θεός». Καὶ δὲν εἶπε, 'παρὰ μόνον ὁ Πατήρ μου', διὰ νὰ μάθῃς ὅτι δὲν ἐφάνέρωσε τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὸν νεανίσκον.

Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον καὶ προηγουμένως ἀπεκάλει τοὺς ἀνθρώπους πονηρούς, λέγων· «Ἐὰν ὅμως σεῖς, ἐνῶ εἰσθε πονηροί, γνωρίζετε νὰ δίδετε καλὰ πράγματα εἰς τὰ τέκνα σας»⁶. Καθ' ὅσον καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην τοὺς ὠνόμασε πονηρούς, θεωρῶν ὅχι ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν πονηρὰν (διότι τὸ σεῖς δὲν σημαίνει ὅλοι σεῖς οἱ ἄνθρωποι), ἀλλὰ τοὺς ὠνόμασεν ἔτσι συγκρίνων τὴν ἀγαθότητα τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ· διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσε· «πόσον μᾶλλον ὁ Πατήρ σας θὰ δώσῃ ἀγαθὰ εἰς αὐτοὺς πού τοῦ ζητοῦν;»⁷.

Ἀλλὰ θὰ εἰπῇ κάποιος· ποία ἀνάγκη ὑπῆρχεν ἢ ποία ὠφέλεια, ὥστε νὰ δώσῃ αὐτὴν τὴν ἀπάντησιν; Τὸν ἀνεβάζει πνευματικὰ ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ τὸν διδάσκει ν' ἀπαλλαγῇ ἐξ ὀλοκλήρου ἀπὸ τὴν κολακείαν, ἀποσπῶν αὐτὸν ἀπὸ τὰ ἐπίγεια πράγματα καὶ προσηλῶν εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὸν πείθει νὰ ζητῇ τὰ οὐράνια ἀγαθὰ καὶ νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν πού πράγματι εἶναι ἀγαθὸν καὶ ρίζα καὶ πηγὴ ὅλων τῶν ἀγαθῶν, καὶ εἰς αὐτὸν ν' ἀποδίδῃ τὰς τιμάς. Διότι καὶ ὅταν λέγῃ, «μὴ ὀνομάσετε κανένα διδάσκαλον ἐπάνω εἰς τὴν

πρὸς ἀντιδιαστολήν αὐτοῦ τοῦτο φησιν, καὶ ἵνα μάθωσι τίς ἡ
 πρώτη τῶν ὄντων ἀπάντων ἀρχή. Οὐδὲ γὰρ μικρὰν ὁ νεα-
 νίσκος ἐπεδείξατο προθυμίαν τέως, εἰς ἔρωτα τοιοῦτον ἐμ-
 πεσών, καὶ τῶν ἄλλων τῶν μὲν πειραζόντων, τῶν δὲ ὑπὲρ
 5 νοσημάτων προσιδόντων, ἢ τῶν οἰκείων, ἢ τῶν ἀλλοτριῶν,
 αὐτὸς ὑπὲρ ζωῆς αἰωνίου καὶ προσιών καὶ διαλεγόμενος.
 Καὶ γὰρ λιπαρὰ ἦν ἡ γῆ καὶ πίων, ἀλλὰ τῶν ἀκανθῶν τὸ
 πλῆθος τὸν σπόρον συνέπνιγε.

Σκόπει γοῦν πῶς ἐστὶ παρεσκευασμένος τέως πρὸς τὴν
 10 τῶν ἐπιταγμάτων ὑπακοήν. «Τί γὰρ ποιήσας», φησί, «ζωὴν
 αἰώνιον κληρονομήσω;». Οὕτως ἔτοιμος ἦν πρὸς ἐργασίαν
 τῶν λεχθησομένων. Εἰ δὲ πειράζων προσῆλθεν, ἐδήλωσεν
 ἂν ἡμῖν καὶ τοῦτο ὁ εὐαγγελιστής, ὡσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλ-
 λων ποιεῖ, ὡς ἐπὶ τοῦ νομικοῦ. Εἰ δὲ καὶ αὐτὸς εἰσέγησεν,
 15 ὁ Χριστὸς αὐτὸν οὐκ ἂν εἶασε λαθεῖν, ἀλλ' ἤλεγξεν ἂν σα-
 φῶς, ἢ καὶ ἠνίξαιτο, ὥστε μὴ δόξαι ἠπαιτηκέναι καὶ λανθά-
 νειν, καὶ ταύτη βλαβῆναι. Εἰ πειράζων προσῆλθεν, οὐκ ἂν
 ἀπῆλθε λυπούμενος ἐφ' οἷς ἤκουσε. Τοῦτο γοῦν οὐδεὶς πο-
 τε ἔπαυε τῶν Φαρισαίων, ἀλλ' ἠγριαίνοντο ἐπιστοιμιζόμενοι.
 20 Ἄλλ' ἄπεισι κατηφής· ὅπερ οὐ μικρὸν σημεῖον ἦν τοῦ μὴ
 μετὰ πονηρᾶς γνώμης αὐτὸν προσελθεῖν, ἀλλ' ἀσθενεσιτέρας,
 καὶ ἐπιθυμεῖν μὲν τῆς ζωῆς, κατέχεσθαι δὲ ἐτέρῳ πάθει
 χαλεπωτάτῳ.

Εἰπόντος ταύτων τοῦ Χριστοῦ, «εἰ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς
 25 τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς», λέγει «ποίας;»· οὐχὶ πει-

8. Πρὸβλ. Ματθ. 23, 8.

9. Πρὸβλ. Ματθ. 22, 35-40.

γῆν»*, τὸ λέγει ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του καὶ διὰ νὰ γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι ποία εἶναι ἡ πρώτη ἀρχὴ ὄλων γενικῶς τῶν ὄντων. Οὔτε βέβαια ἦτο μικρὰ ἡ προθυμία ποὺ ἔδειξεν ὁ νεανίσκος τότε, καθ' ὅσον κατελήφθη ἀπὸ τέτοιο ἔρωτα, τὴν στιγμὴν ποὺ ἄλλοι μὲν τὸν ἐπείραζον, ἄλλοι τὸν ἐπλησίασαν διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἀσθενείας των ἢ τὰς ἀσθενείας τῶν συγγενῶν των ἢ τῶν ξένων, αὐτὸς ὅμως καὶ τὸν ἐπλησίασε καὶ ἐσυζητοῦσε διὰ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Διότι ἦτο μὲν ἡ ψυχὴ του εὐφορος καὶ πλουσία, ἀλλ' ὅμως τὸ πλῆθος τῶν ἀκανθῶν κατέπνιγε τὸν σπόρον.

Πρόσεχε λοιπὸν πῶς ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην προετοιμασμένος διὰ τὴν ὑτακοὴν τῶν προσταγμάτων. Διότι λέγει: «Τί νὰ κάνω διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν αἰώνιον ζωὴν;». Ἔτσι ἦτο προετοιμασμένος πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ὄσων θὰ τοῦ ἔλεγεν. Ἐὰν ὅμως τὸν ἐπλησίασε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, θὰ μᾶς τὸ ἔλεγεν ὅπως ὅποτε ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ αὐτό, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνει καὶ εἰς τὰς ἄλλας περιπτώσεις, ὅπως δηλαδὴ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ νομικοῦ*. Ἐὰν ὅμως καὶ αὐτὸς τὸ ἀπεσιώπησεν, ὁ Χριστὸς δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀπαρατήρητον, ἀλλὰ θὰ τὸν ἤλεγχε κατὰ τρόπον φανερὸν ἢ καὶ θὰ ἔκανε κάποιον ὑπαινιγμὸν, ὥστε νὰ μὴ σχηματισθῇ ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἐπλανήθη καὶ διεύφυγε τὴν προσοχὴν του, καὶ ζημιωθῇ ἔτσι περισσότερον. Ἐὰν τὸν ἐπλησίασε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ δὲν θὰ ἔφευγε λυπημένος δι' ὅσα ἤκουσε. Διότι αὐτὸ κανεῖς ποτὲ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους δὲν τὸ ἔπαθεν, ἀλλ' ἐξηγριώνοντο δταν τοὺς ἔκλεινε τὰ στόματα. Ὅμως δὲν συνέβη αὐτὸ εἰς τὸν νέον, ἀλλὰ φεύγη καταλυπημένος, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ὄχι μικρὰν ἀπόδειξιν, ὅτι δὲν τὸν ἐπλησίασε μὲ πονηρὰν διάθεσιν, ἀλλὰ μὲ ἐξασθενημένην, καὶ ἐπιθυμεῖ μὲν τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἀλλ' ὅμως εἶναι κατακυριευμένος ἀπὸ ἄλλο φοβερώτατον πάθος.

Ὅταν λοιπὸν ὁ Χριστὸς τοῦ εἶπεν, «Ἐὰν θέλῃς νὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν ζωὴν, φύλαξε τὰς ἐντολάς», λέγει: «ποι-

ράζων, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ νομίζων εἰέρας ἰνὰς παρὰ τὰς νομικὰς εἶναι τὰς τῆς ζωῆς προξένους αὐτῷ γενησομένας· ὁ σοφὸς ἐπιθυμοῦντιος ἦν. Εἶτα, ἐπειδὴ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἀπὸ τοῦ νόμου, φησί· «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου». Καὶ οὐδὲ ἐνιαῦθα ἔσση, ἀλλὰ πάλιν ἐρωτᾷ, «τί ἔτι ὑστερῶ;», ὁ καὶ αὐτὸ σημεῖον ἦν τῆς σοφοῦς ἐπιθυμίας αὐτοῦ. Οὐ μικρὸν δὲ καὶ τὸ νομίζειν αὐτὸν ὑστερεῖν, μηδὲ ἡγεῖσθαι ἀρκεῖν τὰ εἰρημένα εἰς τὸ τυχεῖν ὧν ἐπεθύμει. Τί οὖν ὁ Χριστός; Ἐπειδὴ ἔμελλε μέγα τι ἐπιτάττειν, 10 προσιῆθαι τὰ ἔπαθλα, καὶ φησιν· «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς· καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς· καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι».

2. Εἶδες πόσα θραβεῖα, πόσους σιεφάνους τίθησι τῷ σιαδίῳ ἰούτῳ; Εἰ δὲ ἐπέπραξεν, οὐκ ἂν αὐτῷ ταῦτα εἶπε. 15 Νυτὶ δὲ καὶ λέγει, καὶ ὥστε αὐτὸν ἐφελκύσασθαι, καὶ τὸν μισθὸν αὐτῷ δείκνυσι πολὺν ὄντα, καὶ τῇ γνώμῃ αὐτοῦ τὸ πᾶν ἐπιτρέπει, διὰ πάντων συσκιάζων τὸ δοκοῦν εἶναι βαρὺ τῆς παραινέσεως. Διὸ καὶ πρὶν εἰπεῖν τὸν ἀγῶνα καὶ τὸν πόνον, τὸ θραβεῖον αὐτῷ δείκνυσι, λέγων, «εἰ θέ- 20 λεις τέλειος εἶναι», καὶ ἴσως φησί, «πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δός πτωχοῖς, καὶ εὐθέως πάλιν τὰ ἔπαθλα, «ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι». Καὶ γὰρ τὸ ἀκολουθεῖν αὐτῷ, μεγάλη ἀντίδοσις.

«Καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς». Ἐπειδὴ γὰρ περὶ 25 χρημάτων ἦν ὁ λόγος, καὶ πάντων αὐτὸν γυμνωθῆναι παρήγει, δεικνὺς διὸ οὐκ ἀφαιρεῖται τὰ ὄντα, ἀλλὰ προσιῆθαι

ας;» ὄχι μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, μὴ γένοιτο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνόμιζεν ὅτι ἄλλαι εἶναι ἐκεῖναι αἱ ἐντολαί, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἐντολὰς τοῦ νόμου, ποῦ θὰ τοῦ ἐχάριζον τὴν αἰώνιον ζωὴν, πρᾶγμα ποῦ χαρακτηρίζει τὸν ἄνθρωπον ποῦ εἶναι κυριευμένος ἀπὸ σφοδρὰν ἐπιθυμίαν. Ἐπειτα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε νὰ φυλάττῃ τὰς ἐντολὰς τοῦ νόμου, ἀπαντᾷ· «ὄλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεανικὴν μου ἡλικίαν». Καὶ δὲν ἐσταμάτησε μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ πάλιν ἐρωτᾷ· «Εἰς τί ἀκόμη ὑστερῶ;», πρᾶγμα ποῦ ἀπεδείκνυε καὶ αὐτὸ τὴν μεγάλην ἐπιθυμίαν του. Ἄλλὰ καὶ δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα τὸ ὅτι ἐνόμιζεν ὅτι ὑστερεῖ εἰς κάτι, καὶ τὸ ὅτι ἐθεώρει ἀνεπαρκεῖς τὰς ἐντολὰς τοῦ νόμου διὰ νὰ ἐπιτύχῃ αὐτὰ ποῦ ἐπεθύμει. Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ κάποιαν μεγάλην ἐντολήν, προσθέτει τὰ ἔπαθλα καὶ λέγει· «ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος, πῆγαινε, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς· καὶ τότε ἔλα καὶ ἀκολούθησέ με».

2. Εἶδες πόσα βραβεῖα καὶ πόσους στεφάνους ὀρίζει δι' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα; Ἐὰν ὅμως τὸν ἐπείραζε, δὲν θὰ τοῦ ἐλεγεν αὐτά. Τώρα ὅμως καὶ τὰ λέγει, καὶ διὰ νὰ τὸν προσελκύσῃ τοῦ φανερώνει ὅτι εἶναι πολὺ μέγας ὁ μισθός, καὶ ἀφήνει τὸ πᾶν εἰς τὴν διάθεσιν αὐτοῦ, ἐπικαλύπτων μὲ ὄλα ὅσα λέγει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι βαρεῖα ἢ παραίνεσις. Διὰ τοῦτο καὶ πρὶν εἰπῆ τὸ ἀγώνισμα καὶ τὸν κόπον, τοῦ φανερώνει τὸ βραβεῖον, λέγων· «ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος», καὶ τότε τοῦ λέγει, «πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς», καὶ ἀμέσως πάλιν ἀναφέρει τὰ βραβεῖα· «καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ τότε ἔλα καὶ ἀκολούθησέ με». Καθ' ὅσον τὸ νὰ ἀκολουθῇ αὐτὸν ἦτο πολὺ μεγάλη ἀνταμοιβή.

«Καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς». Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ λόγος ἦτο διὰ τὰ χρήματα καὶ τὸν συνεβούλευε ν' ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ ὄλα, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν τοῦ ἀφαιρεῖ

τοῖς οὖσι, καὶ πλείονα ὧν ἐκέλευσε παρασχεῖν ἔδωκεν· οὐ
 πλείονα δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰσοσούτω μείζονα, ὅσον γῆς οὐ-
 ρανός, καὶ ἔτι πλέον. Θησαυρὸν δὲ εἶπε, τὸ δαιμιλὲς τῆς
 ἀντιδόσεως, τὸ μόνιμον δηλῶν, τὸ ἄσυλον, ὡς ἐνεχώρει
 5 διὰ τῶν ἀνθρωπίνων αἰνίξασθαι τῷ ἀκούοντι. Οὐκ ἄρα ἀρ-
 κεῖ τὸ χρημάτων καταφρονεῖν, ἀλλὰ δεῖ καὶ διαθρέψαι πέ-
 νητας, καὶ προηγουμένως ἀκολουθεῖν τῷ Χριστῷ· τινέ-
 σι, πάντα τὰ παρ' αὐτοῦ κελευόμενα ποιεῖν, πρὸς σφαγᾶς
 εἶναι ἕτοιμον, καὶ θάνατον καθημερινόν. «Εἴ τις γὰρ θέλει
 10 ὅπισθον μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν
 σιαυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοι». Ὡστε τοῦ ρῆμαι τὰ
 χρήματα πολλῷ μείζον τοῦτο τὸ ἐπίταγμα, τὸ καὶ αὐτὸ τὸ
 αἷμα ἐκχεῖν· οὐ μικρὸν δὲ εἰς τοῦτο τὸ χρημάτων ἀπηλλά-
 χθαι συμβάλλεται.

15 «Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος, ἀπῆλθε λυπούμενος». Εἶτα
 ὡπερ δεικνύς ὁ εὐαγγελιστῆς, διὸ οὐκ ἀπεικός τι πέπον-
 θε, φησὶν· «ἦν γὰρ ἔχων χρήματα πολλά». Οὐ γὰρ ὁμοίως
 κατέχονται οἱ τὰ ὀλίγα ἔχοντες, καὶ οἱ πολλῇ βαπτιοθέντες
 περισσῶς· τυραννικώτερος γὰρ ἴδιε ὁ ἔρωσ γίνεται. Ὅπερ
 20 ἀεὶ λέγων οὐ παύομαι, διὸ ἡ προσθήκη τῶν ἐπεισιόντων μεί-
 ζονα ἀνάπτει τὴν φλόγα, καὶ πενεσιέρους ἐργάζεται τοὺς
 κτωμένους, εἶγε ἐν πλείονι καθίστησιν αὐτοὺς ἐπιθυμία, καὶ
 μᾶλλον αἰσθάνεσθαι τῆς ἐνδεείας ποιεῖ. Σκόπει γοῦν καὶ
 ἐνιαῦθα οἶαν ἐπεδείξαι τὴν ἰσχὺν τὸ πάθος. Τὸν γὰρ μετὰ
 25 χαρᾶς προσελθόντα καὶ προθυμίας, ἐπειδὴ ἐκέλευσεν ὁ Χρι-

αὐτὰ πού ἔχει, ἀλλ' ὅτι τοῦ προσθέτει καὶ ἄλλα εἰς αὐτὰ πού ἔχει, τοῦ ἔδωσε περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ πού τοῦ εἶπε νὰ δώσῃ· καὶ ὄχι μόνον περισσότερα, ἀλλὰ καὶ τόσον σπουδαιότερα, ὅσον εἶναι ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀκόμη περισσότερον. Ἐησαυρὸν δὲ ὠνόμασε τὴν μεγαλοδωρίαν τῆς ἀνταμοιβῆς, μὲ σκοπὸν νὰ δείξῃ τὴν μονιμότητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, ὅπως δηλαδὴ ἦτο δυνατόν νὰ ὀδηγήσῃ τὸν νέον εἰς τὴν γνῶσιν, χρησιμοποιοῦν ἀνθρώπινα παραδείγματα. Ἐπομένως δὲν ἀρκεῖ νὰ περιφρονῇ κανεὶς τὰ χρήματα, ἀλλὰ πρέπει νὰ δώσῃ τροφήν εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλα νὰ ἀκολουθῇ τὸν Χριστόν, δηλαδὴ νὰ πράττῃ ὅλα τὰ προστάγματά του καὶ νὰ εἶναι ἕτοιμος διὰ σφαγὴν χάριν αὐτοῦ καὶ διὰ καθημερινὸν θάνατον. Διότι, «ἐὰν κάποιος θέλῃ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, νὰ ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, νὰ λάβῃ τὸν σταυρὸν του καὶ ἄς μὲ ἀκολουθῇ»¹⁰. Ὡστε εἶναι πολὺ πῶς ἀνωτέρα ἢ ἐντολὴ αὕτῃ τὸ νὰ θυσιάσῃ κανεὶς τὴν ζωὴν του ἀπὸ τὸ νὰ περιφρονῇ τὰ χρήματα, καὶ δὲν εἶναι μικρὰ ἢ συμβολὴ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὰ χρήματα εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἐντολῆς αὐτῆς.

«Ἀκούσας ὁμοῦς ὁ νεανίσκος αὐτὰ, ἔφυγε λυπημένος». Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ δείξῃ ὁ εὐαγγελιστής, ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸ πού ἔπαθε κάτι τὸ φυσικόν, λέγει· «διότι εἶχε πολλὰ χρήματα». Δὲν εἶναι δηλαδὴ κυριευμένοι ἀπὸ τὸ ἴδιον πάθος αὐτοὶ πού ἔχουν ὀλίγα καὶ αὐτοὶ πού ἔχουν πάρα πολὺ μεγάλην περιουσίαν· διότι τότε γίνεται πῶς τυραννικὸς ὁ πόθος των διὰ τὰ χρήματα. Συμβαίνει δηλαδὴ αὐτὸ πού δὲν θὰ παύσω νὰ τὸ λέγω, ὅτι ἡ προσθήκη τῶν ἐκάστοτε ἀποκτωμένων χρημάτων ἀνάπτει κατὰ πολὺ περισσότερον τὴν φλόγα καὶ κάνει πῶς πτωχοὺς αὐτοὺς πού τὰ ἀποκτοῦν, καθ' ὅσον ἐμβάλλει εἰς αὐτοὺς μεγαλυτέραν ἐπιθυμίαν δι' αὐτὰ καὶ τοὺς κάνει νὰ αἰσθάνωνται πολὺ περισσότερον τὴν πτωχείαν των. Καὶ πρόσεχε λοιπὸν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ποίαν δύναμιν παρουσίασε τὸ πάθος αὐτό. Διότι ἐκεῖνον πού ἦλθε πρὸς τὸν Κύριον μὲ χαρὰν καὶ προθυμίαν, ἐπειδὴ

σιὸς ρῖψαι τὰ χρήματα, οὕτω κατέχωσε καὶ ἐβάραησεν, ὡς μηδὲ ἀποκρίνασθαι περὶ τούτων ἀφεῖναι, ἀλλὰ σιγήσαντα καὶ κατηφῆ καὶ σιυγρὸν γενόμενον ἀπελθεῖν.

Τί οὖν ὁ Χριστός; «Πῶς δυσκόλως οἱ πλούσιοι εἰσε-
 5 λεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», οὐ τὰ χρήματα διαβάλλων, ἀλλὰ τοὺς κατεχομένους ὑπ' αὐτῶν. Εἰ δὲ πλούσιος δυσκόλως, πολλῶ μᾶλλον ὁ πλεονέκτης. Εἰ γὰρ τὸ μὴ δοῦναι τὰ ἑαυτοῦ πρὸς βασιλείαν ἐμπόδιον, τὸ καὶ τὰ ἐτέρων λαβεῖν ἐννόησον πόσον σωρεύει τὸ πῦρ. Τί δήποτε
 10 δὲ τοῖς μαθηταῖς ἔλεγεν, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται, πένησιν οὖσι καὶ οὐδὲν κεκτημένοις; Παιδεύων αὐτοὺς μὴ αἰσχύνεσθαι τὴν πενίαν, καὶ ὡσανεὶ ἀπολογούμενος αὐτοῖς ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἐπιτρέψαι ἔχειν.

Εἰπὼν δὲ δύσκολον, προῖὼν δείκνυοιν διὰ καὶ ἀδύνατον,
 15 καὶ οὐχ ἀπλῶς ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ μετ' ἐπιτάσεως ἀδύνατον καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ παραδείγματος ἐδήλωσε, τοῦ κατὰ τὴν κάμηλον καὶ τὴν βελόνην. «Εὐκοπώτερον», φησί, «κάμηλον εἰσελθεῖν διὰ τρυπήματος ραφίδος, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ὅθεν δείκνυται διὰ οὐχ ὁ τυ-
 20 χῶν μισθὸς τοῖς πλουτιοῦσι καὶ δυναμένοις φιλοσοφεῖν. Αἰὶ καὶ Θεοῦ ἔργον ἔφησεν εἶναι αὐτό, ἵνα δείξῃ, διὰ πολλῆς δεῖ τῆς χάριτος τῷ μέλλοντι τοῦτο καιορθοῦν. Τῶν γοῦν μαθητῶν ταραχθέντων ἔλεγε· «παρὰ ἀνθρώποις τοῦτο ἀδύνατον, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά».

25 Καὶ τίνος ἕνεκεν οἱ μαθηταὶ ταραττιοῦνται, πένητες ὄντες, καὶ σφόδρα πένητες; τίνος οὖν ἕνεκεν θοροῦνται; Ὑ-

ὁ Χριστὸς τὸν προέτρεψε ν' ἀπαρνηθῆ τὰ χρήματα, τόσον πολὺ τὸν ἐξουθένωσε καὶ κατέβαλε τὰς δυνάμεις του, ὥστε δὲν τὸν ἄφησε οὔτε κἂν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς ὅσα τοῦ εἶπεν, ἀλλ' ἔφυγε σιωπηλός, σκυθρωπὸς καὶ καταλυπημένος.

Τί λέγει λοιπὸν ὁ Χριστός; «Πόσον δύσκολα θὰ εἰσέλθουν οἱ πλούσιοι εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», κατηγορῶν ὄχι τὰ χρήματα, ἀλλ' αὐτοὺς ποὺ εἶναι δοῦλοι εἰς αὐτά. Ἐὰν δὲ θὰ εἰσέλθῃ δύσκολα ὁ πλούσιος, πολὺ πῶς δύσκολα θὰ εἰσέλθῃ ὁ πλεονέκτης. Διότι, ἐὰν ἀποτελῆ ἐμπόδιον διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν τὸ νὰ μὴ δίδῃ κανεὶς, σκέψου πόσῃν φωτιᾷ ἐπισωρεύει τὸ νὰ παίρῃ καὶ τὰ πράγματα τῶν ἄλλων. Ἀλλὰ πρὸς ποῖον σκοπὸν ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι δύσκολα θὰ εἰσέλθῃ ὁ πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐφ' ὅσον ἦσαν πτωχοὶ καὶ δὲν εἶχον τίποτε; Μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς διδάξῃ νὰ μὴ ἐντρέπωνται τὴν πτωχείαν καὶ ἀπολογούμενος κατὰ κάποιον τρόπον πρὸς αὐτοὺς διὰ τὸ ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐπέτρεπε νὰ ἔχουν τίποτε.

Ἄφου δὲ τοὺς εἶπεν ὅτι εἶναι δύσκολον, ἐν συνεχείᾳ τονίζει ὅτι εἶναι καὶ ἀδύνατον, καὶ ὄχι ἀπλῶς ἀδύνατον, ἀλλ' ἀδύνατον εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἐφανέρωσε μὲ τὸ παράδειγμα τῆς καμήλου καὶ τῆς βελόνης. Διότι λέγει· «εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ μία κάμηλος ἀπὸ τὴν τρύπαν τῆς βελόνης, παρὰ νὰ εἰσέλθῃ ὁ πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν». Ἀποδεικνύεται λοιπὸν ἐξ αὐτοῦ ὅτι δὲν θὰ εἶναι τυχαία ἡ ἀμοιβὴ ἐκείνων ποὺ εἶναι πλούσιοι καὶ ἠμποροῦν νὰ ζοῦν μὲ εὐσέβειαν. Διὰ τοῦτο καὶ εἶπεν ὅτι αὐτὸ εἶναι ἔργον τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ δείξῃ δηλαδή, ὅτι χρειάζεται πολλὴν χάριν ἀπὸ μέρους τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνος ποὺ πρόκειται νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτό. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐταράχθησαν οἱ μαθηταὶ του, εἶπεν· «Εἰς μὲν τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον, εἰς τὸν Θεὸν ὅμως τὰ πάντα εἶναι δυνατά».

Καὶ διὰ ποῖον λόγον οἱ μαθηταὶ ταρασσονται, καθ' ἣν στιγμὴν ἦσαν πτωχοὶ καὶ μάλιστα πάρα πολὺ πτωχοί; διὰ

πὲρ τῆς τῶν ἄλλων σωτηρίας ἀλγοῦντες, καὶ πολλὴ πρὸς
 ἅπαιας φιλοσοφίαν ἔχοντες, καὶ τὰ τῶν διδασκάλων ἤδη
 σπλάγγνα ἀναλαβόντες. Οὕτω γοῦν ἔτρεμον καὶ ἐδεδοίκει-
 σαν ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως ταύ-
 5 τῆς, ὥστε πολλῆς δεηθῆναι τῆς παρακλήσεως. Διὰ τοῦτο
 πρότερον ἐμβλέψας αὐτοῖς εἶπε· «τὰ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύ-
 νητα, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ». Ἡμέρω γὰρ θυματι καὶ πράω
 φροίτιουσιν αὐτῶν τὴν διάνοιαν παραμυθησάμενος, καὶ τὴν
 ἀγωνίαν καταλύσας (τοῦτο γὰρ ἐδήλωσεν ὁ εὐαγγελιστῆς
 10 εἰπὼν, «ἐμβλέψας»), τότε καὶ διὰ τῶν ρημάτων αὐτοῦς ἀ-
 νήσοι, τὴν τοῦ Θεοῦ δύναμιν εἰς μέσον ἀγαγόν, καὶ οὕτω
 ποιήσας θαρρεῖν. Εἰ δὲ θούλει καὶ τὸν τρόπον μαθεῖν, καὶ
 πῶς ἂν τὸ ἀδύνατον γένοιτο δυνατὸν, ἄκουε. Οὐδὲ γὰρ διὰ
 τοῦτο εἶπε, «τὰ παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνητα, δυνατὰ παρὰ τῷ
 15 Θεῷ», ἵνα ἀναπέσης, καὶ ὡς ἀδυνάτων ἀπόσχη, ἀλλ' ἵνα
 τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος ἐννοήσας, ἐπιπηδήσῃ ραδί-
 ως, καὶ τὸν Θεὸν παρακαλέσας συνεφάσασθαι σοι τῶν κα-
 λῶν τούτων ἄθλων, τῆς ζωῆς ἐπιτύχῃς.

3. Πῶς οὖν ἂν γένοιτο τοῦτο δυνατὸν; Ἄν ρίψῃς τὰ
 20 ὄντα, ἂν κενώσῃς τὰ χρήματα, ἂν τῆς πονηρᾶς ἐπιθυμίας
 ἀποσιῆς. Ὅτι γὰρ οὐ τῷ Θεῷ μόνον αὐτὸ λογίζεται, ἀλλὰ
 διὰ τοῦτο εἶπεν, ἵνα δείξῃ τὸν ὄγκον τοῦ κατορθώματος, ἄ-
 κουσον τῶν μετὰ ταῦτα. Πέτρου γὰρ εἰπόντος, «ἰδοὺ ἡμεῖς
 ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι», καὶ ἐρωτήσαν-
 25 τος, «τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;», τὸν μισθὸν ὄρισας ἐκείνοις, ἐπή-
 γαγε· «καὶ πᾶς ὅστις ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀγροὺς ἢ ἀδελφοὺς

ποίαν αἰτίαν λοιπὸν ἀνησχοῦν; Ἐπειδὴ ἐπονοῦσαν διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἄλλων καὶ ἔτρεφον μεγάλην στοργὴν πρὸς ὄλους καὶ ἐθεωροῦσαν τοὺς ἑαυτοὺς των ὡς διδασκάλους των. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν λοιπὸν ἔτρεμον καὶ εἶχον κυριευθῆ ἀπὸ φόβον δι' ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην, ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ἀποφάσεως, καὶ συνεπῶς εἶχον ἀνάγκην ἀπὸ πολλὴν παρηγορίαν. Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ πρῶτα τοὺς ἐκοίταξεν, εἶπεν· «Αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀδύνατα διὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ διὰ τὸν Θεόν». Ἀφοῦ λοιπὸν μὲ τὸ ἡμερον καὶ πρῶτον βλέμμα του παρηγόρησε τὴν γεμάτην ἀπὸ ταραχὴν σκέψιν των καὶ διέλυσε τὴν ἀγωνίαν των (διότι αὐτὸ τὸ ἔκανε φανερὸν ὁ εὐαγγελιστῆς μὲ τὸν λόγον του, «ἐμβλέψας»), εἰς τὴν συνέχειαν τοὺς καθησυχάζει καὶ μὲ τοὺς λόγους του, ἀφοῦ παρουσίασε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔτσι τοὺς ἐγένεμισε μὲ θάρρος. Ἄλλ' ἐὰν θέλης νὰ μάθης καὶ τὸν τρόπον καὶ πῶς θὰ ἠμποροῦσε τὸ ἀδύνατον νὰ γίνῃ δυνατόν, ἄκουε. Διότι δὲν εἶπε μὲ τὸν σκοπὸν αὐτὸν τοὺς λόγους, «αὐτὰ ποὺ εἶναι ἀδύνατα διὰ τοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατὰ διὰ τὸν Θεόν», διὰ νὰ ἀπελπισθῆς δηλαδὴ καὶ νὰ παραιτηθῆς μὲ τὴν σκέψιν ὅτι εἶναι ἀδύνατα, ἀλλὰ τὰ εἶπε μὲ σκοπὸν, ὥστε, ἀφοῦ κατανοήσης τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος, νὰ σπεύσης μὲ εὐκολίαν εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ ἐπικαλούμενος καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς καλοὺς αὐτοὺς ἀγῶνας σου, νὰ ἐπιτύχῃς τὴν αἰώνιον ζωὴν.

3. Πῶς λοιπὸν θὰ ἠμποροῦσεν αὐτὸ νὰ ἐπιτευχθῆ;
 Ἄν ἀπαρνηθῆς τὰ ὑπάρχοντά σου, ἂν μοιράσης τὰ χρήματά σου, ἂν ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν πονηρὰν ἐπιθυμίαν σου. Τὸ ὅτι λοιπὸν αὐτὸ δὲν εἶναι ἔργον μόνον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὸ εἶπεν αὐτὸ μὲ σκοπὸν νὰ δείξῃ τὸ μέγεθος τοῦ κατορθώματος, ἄκουσε τὰ ὅσα λέγει εἰς τὴν συνέχειαν. Διότι ὅταν ὁ Πέτρος εἶπεν, «Νὰ ἡμεῖς ἐγκατελείψαμεν τὰ πάντα καὶ σὲ ἠκολουθήσαμεν», καὶ ἠρώτησεν, «ποία λοιπὸν θὰ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ μας;», ὀρίζων τὸ μισθὸν δι' ἐκείνους, προσέθεσεν· «Καὶ ὁ καθένας ποὺ ἐγκατέλειπεν οἰκίας, ἀγροῦς, ἀδελ-

ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἑκατονταπλασίονα λήφεται καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει». Οὕτω τὸ ἀδύνατον γίνεται δυνατὸν. Ἄλλὰ πῶς αὐτὸ τοῦτο γένοιτ' ἄν, φησί, τὸ ἀφεῖναι; πῶς δυνατὸν τὸν βαπτισθέντα ἅπαξ ἐπιθυμία τοιαύτη χρημάτων ἀνενεγκεῖν; Ἄν ἄρξῃται ἐκ τῶν ὄντων κερνοῦν, καὶ τὰ περιττὰ περικόπτειν. Οὕτω γὰρ καὶ περαιτέρω προδῆσεται, καὶ εὐκολώτερον λοιπὸν δραμεῖται.

Μὴ τοίνυν ὑφ' ἐν τὸ πᾶν ζητήσης, ἀλλ' ἡρέμα καὶ κατὰ μικρὸν ἀνάβαινε τὴν κλίμακα ταύτην, τὴν εἰς τὸν οὐρανὸν σε ἀνάγουσαν, εἰ δυσχερές σοι τὸ ἀθρόον φαίνεται. Καθάπερ γὰρ οἱ πυρέτιοντες, δριμεῖαν χολὴν ἔνδον ἔχοντες πλεονάζουσαν, διὰν ἐπεμβάλωσι σῖτα καὶ ποιά, οὐ μόνον οὐ κατασθεννύουσι τὸ δῖφος, ἀλλὰ καὶ ἀνάπτουσι τὴν φλόγα· οὕτω καὶ οἱ φιλοχρήματοι, διὰν τῇ πονηρᾷ ταύτῃ ἐπιθυμίᾳ καὶ τῆς χολῆς ἐκείνης δριμνιέρα τὰ χρήματα ἐπεμβάλωσι, μᾶλλον αὐτὴν ἐκκαίουσιν. Οὐδὲν γὰρ αὐτὴν οὕτως ἴσθησιν, ὡς τὸ ἀποσιῆναι τέως τῆς τοῦ κερδαίνειν ἐπιθυμίας, ὡπερ οὖν τὴν δριμεῖαν χολὴν ὀλιγοσιτία καὶ κένωσις. Τοῦτο δὲ αὐτὸ πόθεν ἔσται; φησὶν. Ἄν ἐννοήσης, διὰ πλουτῶν μὲν οὐδέποτε παύσῃ διψῶν, καὶ τηκόμενος τῇ τοῦ πλείονος ἐπιθυμίᾳ· ἀπαλλαγείς δὲ τῶν ὄντων, καὶ τὸ νόσημα δυνήσῃ σιῆσαι τοῦτο.

Μὴ τοίνυν περιβάλλον πλείονα, ἵνα μὴ ἀκίχητα διώκῃς, καὶ ἀνίατα νοσῆς, καὶ πάντων ἐλεεινότερος ἢς τοιαῦτα λυτῶν. Ἀπόκρισαι γὰρ μοι, ἵνα ἂν φαίημεν βασανίζεσθαι καὶ

φούς, ἀδελφάς, πατέρας ἢ μητέρα, θὰ λάβῃ ἑκατονταπλάσια καὶ θὰ κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν». Ἔτσι τὸ ἀδύνατον γίνεται δυνατόν. Ἀλλὰ θὰ εἰπῇ κάποιος· πῶς αὐτὸ θὰ ἤμποροῦσε νὰ πραγματοποιηθῇ; πῶς εἶναι δυνατόν αὐτὸς ποὺ κατεκυριεύθη μίαν φορὰν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ τοῦ εἶδους ν' ἀπαρνηθῇ τὰ χρήματά του; Ἄν ἀρχίσῃ νὰ μοιράζῃ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ περικόπη τὰ περιττὰ πράγματα. Διότι ἔτσι θὰ προχωρήσῃ καὶ πρὸ πέρα καὶ θὰ προχωρήσῃ εἰς τὸ ἕξῃς εὐκολώτερον.

Μὴ ζητήσης λοιπὸν νὰ ἀνεβῆς ἀμέσως, ἐὰν σοῦ φαίνεται δύσκολον τὸ διὰ μιᾶς ἀνάβασμα, ἀλλὰ ἀνέβαινε ἥρεμα καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν κλίμακα αὐτὴν ποὺ σὲ ὀδηγεῖ εἰς τὸν οὐρανόν. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ πυρετόν, ἔχοντες μέσα των εὐκολοερέθιστον καὶ πλεονάζουσαν χολήν, ὅταν προσθέσουν τροφὰς καὶ ποτά, ὄχι μόνον δὲν σβήνουν τὴν δίψαν των, ἀλλὰ καὶ ἀνάπτουν τὴν φλόγα, ἔτσι καὶ οἱ φιλοκρήματοι, ὅταν προσθέτουν τὰ χρήματα εἰς τὴν πονηρὰν αὐτὴν ἐπιθυμίαν, ποὺ εἶναι πολὺ πρὸ εὐκολοερέθιστος ἀπὸ ἐκείνην τὴν χολήν, τὴν ἀνάπτουν ἀκόμη περισσότερον. Τίποτε λοιπὸν δὲν καθησυχάζει αὐτὴν τὴν φιλοκρηματίαν τόσον, ὅσον ἡ ἀπομάκρυνσις κατ' ἀρχὴν τῆς ἐπιθυμίας τοῦ κέρδους, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια καὶ τὴν εὐκολοερέθιστον χολήν τὸ ὀλίγον φαγητόν καὶ ἡ ἀποβολή. Ἀλλὰ, θὰ εἰπῇ κάποιος, πῶς θὰ γίνῃ αὐτό; Ἐὰν κατανοήσης, ὅτι ὅσον μὲν αὐξάνονται τὰ πλούτη σου, ποτὲ δὲν θὰ σταματήσῃ ἡ δίψα σου δι' αὐτὰ καὶ νὰ βασανίζεσαι ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ περισσοτέρου, ὅταν ὅμως ἀπαλλαγῇς ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά σου, θὰ ἤμπορέσης καὶ τὴν ἀσθένειαν αὐτὴν νὰ τὴν καθησυχάσης.

Μὴ περιβάλλεσαι λοιπὸν ἀπὸ περισσότερα, διὰ νὰ μὴ ἐπιδιώκῃς ἀκατόρθωτα πράγματα καὶ ὑποφέρῃς ἀθεράπευτα καὶ νὰ γίνεσαι ἔτσι, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν αὐτῆς τῆς λύσσης, ἐλεεινότερος ἀπὸ ὄλους. Διότι εἶπέ μου· ποῖος, θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰπούμεν, βασανίζεται καὶ ὑποφέρει, αὐτὸς

ὀδυνᾶσθαι, τὸν ἐπιθυμοῦντα σιίῳν καὶ πότων πολυτελεῶν,
καὶ οὐκ ἔχοντα ἀπολαῦσαι ὡς βούλει, ἢ τὸν οὐκ ἔχοντα
ἐπιθυμίαν τοιαύτην; Εὐδηλον δι τὸν ἐπιθυμοῦντα μὲν, οὐ
δυνάμενον δὲ μειασχεῖν ὧν ἐπιθυμεῖ. Οὕτω γὰρ ἔστι τοῦτο
δ ὀδυνηρόν, τὸ ἐπιθυμοῦντα μὴ ἀπολαύειν, καὶ διψῶντα μὴ
πίνειν, ὡς καὶ τὴν γέενναν βουλόμενον ἡμῖν ὑπογράψαι τὸν
Χριστόν, τοῦτον αὐτὴν ὑπογράψαι τὸν τρόπον, καὶ τὸν πλού-
σιον οὕτως εἰσαγαγεῖν ἀποιηγανίζόμενον· ἐπιθυμῶν γὰρ σια-
γόνος ὕδατος, καὶ μὴ ἀπολαύων, οὕτως ἐκολάζειο.

10 Οὐκοῦν ὁ μὲν χρημάτων καταφρονῶν ἔσισε τὴν ἐπι-
θυμίαν· ὁ δὲ πλουτεῖν βουλόμενος, καὶ περιβάλλεσθαι πλείω,
ἀνῆψε μᾶλλον, καὶ οὐδέπω ἴσται· ἀλλὰ κἂν μυρία λάβη
τάλαντα, ἐιέρων ἰσοούτων ἐπιθυμεῖ· κἂν τούτων ἐπιτύχη,
πάλιν δις ἰσοούτων ἄλλων ἐφίεται· καὶ προῖών, καὶ τὰ
15 ὄρη καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλατταν καὶ πάντα εὐχεται αὐτῷ
γενέσθαι χρυσόν, καινήν τινα μανίαν μαινόμενος καὶ φο-
βεράν, καὶ οὐδέποτε οὕτω σβεσθῆναι δυναμένην. Καὶ ἵνα
μάθῃς, δι οὐ τῇ προσθήκῃ, ἀλλὰ τῇ ἀφαιρέσει τοῦτο ἴστα-
ται τὸ κακόν· Εἴ σοι γέγονεν ἐπιθυμία ποτὲ ἄτοπος πῆναι
20 καὶ δι' ἀέρος ἐνεχθῆναι, πῶς ἂν τὴν ἄτοπον ταύτην ἔσβεσας
ἐπιθυμίαν; ἢ τῷ πείσαι τὸν λογισμόν, δι ἀδυνάτων ἐπιθυμεῖ,
καὶ οὐδενὶ τούτων ἐπιχειρεῖν δεῖ; Εὐδηλον δι τῷ πείσαι
τὸν λογισμόν.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, φησίν, ἀδύνατον. Ἄλλὰ καὶ τοῦτο ἀδυνα-
25 τώτερον, τὸ τῆς ἐπιθυμίας ταύτης ὄρον εὑρεῖν. Καὶ γὰρ εὐ-

πὸ ἐπιθυμεῖ πολυτελῆ φαγητὰ καὶ ποτὰ καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἀπολαύσῃ ὅπως θέλει, ἢ αὐτὸς πὸ δὲν εἶναι κυριευμένος ἀπὸ τέτοιαν ἐπιθυμίαν; Εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι βασανίζεται αὐτὸς πὸ ἔχει μὲν αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀπολαύσῃ αὐτὰ πὸ ἐπιθυμεῖ. Τόσον δηλαδὴ ὀδυνηρὸν εἶναι αὐτό, τὸ νὰ μὴ ἠμπορῇ ν' ἀπολαύσῃ κανεὶς αὐτὸ πὸ ἐπιθυμεῖ καὶ τὸ νὰ διψᾷ καὶ νὰ μὴ πίνῃ, ὥστε, θέλων ὁ Χριστὸς νὰ μᾶς παρουσιάσῃ διὰ παραδείγματος τὴν γέενναν, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ τὴν περιγράψῃ καὶ νὰ παρουσιάσῃ τὸν πλούσιον νὰ κατακαίεται ἔτσι¹¹. ἐτιμωρεῖτο δηλαδὴ μὲ τὸ ὅτι ἐπιθυμοῦσε μίαν σταγόνα ὕδατος καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὴν ἀπολαύσῃ.

Ἐκεῖνος λοιπὸν πὸ περιφρονεῖ τὰ χρήματα κατέπαυσε τὴν ἐπιθυμίαν αὐτὴν, ἐνῶ αὐτὸς πὸ ἐπιθυμεῖ νὰ πλουτῇ καὶ ν' ἀποκτήσῃ περισσότερα, τὴν ἤναψε περισσότερον τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ οὐδέποτε ἀρκεῖται εἰς αὐτὰ πὸ ἔχει· ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἀποκτήσῃ ἄπειρα τάλαντα, ἐπιθυμεῖ ἄλλα τόσα· καὶ ἂν τὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὰ, ἐπιθυμεῖ καὶ πάλιν ἄλλα διπλάσια ἀπὸ αὐτὰ, καὶ προχωρῶν, εὔχεται καὶ τὰ ὄρη καὶ ἡ γῆ καὶ ἡ θάλασσα καὶ ὅλα γενικῶς νὰ γίνουιν πρὸς χάριν του χρυσός, κατεχόμενος ἀπὸ μίαν νέαν μορφήν φοβερᾶς μανίας, πὸ δὲν ἠμπορεῖ ἔτσι νὰ σβῆσῃ ποτέ. Καὶ διὰ νὰ μάθῃς, ὅτι τὸ κακὸν αὐτὸ δὲν σταματᾷ μὲ τὴν προσθήκην, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀφαίρεσιν, πρόσεξε τὸ ἐξῆς· Ἐὰν κάποτε σοῦ ἐγεννᾶτο ἡ παράλογος ἐπιθυμία νὰ πετάξῃς καὶ νὰ μεταβῆς κάπου διὰ τοῦ ἀέρος, πῶς θὰ ἠμποροῦσες νὰ σβῆσῃς αὐτὴν τὴν παράλογον ἐπιθυμίαν σου; μὲ τὸ νὰ κἀνης πτερὰ καὶ νὰ κατασκευάσῃς ἄλλα ὄργανα, ἢ μὲ τὸ νὰ πείσῃς τὸν λογισμὸν σου, ὅτι ἐπιθυμεῖ ἀκατόρθωτα πράγματα καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐπιχειρῇ κανένα ἀπὸ αὐτὰ; Ὅλοφάνερον εἶναι μὲ τὸ νὰ πείσῃς τὸν λογισμὸν σου.

Ἄλλὰ, θὰ εἰπῇ κάποιος, ἐκεῖνο εἶναι ἀδύνατον. Ὅμως καὶ αὐτὸ εἶναι πρὸ ἀκατόρθωτον, τὸ νὰ εὔρῃς δηλαδὴ τέρμα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Καθ' ὅσον εἶναι εὐκολώτερον, ἂν

κολώτερον ἀνθρώπους ὄντας πιῆναι ἢ ἰῆ προσθήκη τοῦ πλείονος παῦσαι τὸν ἔρωτα. "Όταν μὲν γὰρ ἦ δυνατὰ τὰ ἐπιθυμητά, ἰῆ ἀπολαύσει παραμυθεῖσθαι δυνατὸν, διὰ δὲ ἀδύνατα, εἰ δεῖ σπουδάζειν μόνον, τὸ τῆς ἐπιθυμίας ἡμᾶς
 5 πύτους ἀπγαγεῖν, ὡς ἐιέρως γε οὐκ ἐνὸν ἀτακτῆσασθαι τὴν ψυχὴν. "Ἰνα οὖν μὴ περιτὰ ὀδυνώμεθα, τὸν διηνεκῶς λυποῦντα ἔρωτα τῶν χρημάτων καὶ οὐδέποτε σιγῆσαι ἀνεχόμενον ἀφέντες, ἐφ' ἕτερον μεθορμισώμεθα, τὴν καὶ μακαρίους ἡμᾶς ποιοῦντα, καὶ πολλὴν ἔχοντα τὴν εὐκολίαν, καὶ
 10 τῶν ἄνω θησαυρῶν ἐπιθυμήσωμεν. Οὕτε γὰρ πόνος ἐνιαῦθα τοσοῦτος, καὶ τὸ κέρδος ἄφρατον, καὶ ἀποτιγεῖν οὐκ ἐνι τὸν καὶ ὀπωσοῦν ἀγρυπνοῦντα καὶ νήφοντα καὶ τῶν παρόντων ὑπερορῶντα· ὥσπερ οὖν τὸν δουλεύοντα αὐτοῖς καὶ ἐκδεδομένον εἰσάπαξ ἀνάγκη πᾶσα ἐκπεσεῖν ἐκείνων.

15 4. Ταῦτι' οὖν ἅπαντα λογιζόμενος, τὴν πονηρὰν ἐπιθυμίαν ἐκβαλε τῶν χρημάτων. Οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἔχοις ἂν εἰπεῖν, διὰ τὰ μὲν παρόντα δίδωσι, τῶν δὲ μελλόντων ἀποσιερεῖ καίτοι καὶ εἰ τοῦτο ἦν, ἐσχάτη τοῦτο κόλασις καὶ τιμωρία. Νῦν δὲ οὐδὲ τοῦτο ἐνι. Μετὰ γὰρ τῆς γεέννης καὶ πρὸ τῆς γεέννης ἐκείνης, καὶ ἐνιαῦθα εἰς χαλεπωτέραν σε ἐμβάλλει
 20 κόλασιν. Καὶ γὰρ οἰκίας πολλὰς ἢ ἐπιθυμία αὕτη ἀνέτριψε, καὶ χαλεποὺς πολέμους ἀνερρίπισε, καὶ θιαίῳ θανάτῳ καταλῦσαι τὸν θίον κατηνάγκασε· καὶ πρὸ τῶν κινδύνων δὲ τούτων τῆς ψυχῆς λυμαίνεται τὴν εὐγένειαν· καὶ δειλὸν καὶ
 25 ἄνανδρον καὶ θρασὺν καὶ ψεύσιον καὶ συκοφάντην καὶ ἄρ-

καὶ εἴμεθα ἄνθρωποι, νὰ πετάξωμεν, παρὰ μὲ τὴν προσθήκην τοῦ ἐπὶ πλέον νὰ σταματήσωμεν τὴν σφοδρὰν αὐτὴν ἐπιθυμίαν. Διότι ὅταν εἶναι κατορθωτὰ αὐτὰ πού ἐπιθυμοῦμεν, εἶναι δυνατὸν νὰ παρηγορηθῇ κανεὶς καὶ μὲ τὴν ἀπόλαυσιν, ὅταν ὅμως εἶναι ἀκατόρθωτα, μία πρέπει νὰ εἶναι τότε ἡ φροντίς μας, πῶς ν' ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐπιθυμίαν μας, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν κατ' ἄλλον τρόπον νὰ ξανακερδίσωμεν τὴν ψυχὴν μας. Ὡστε λοιπὸν διὰ νὰ μὴ στενοχωρούμεθα διὰ περιττὰ πράγματα, ἀφοῦ ἀποβάλωμεν τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν διὰ τὰ χρήματα, πού συνεχῶς μᾶς λυπεῖ καὶ οὐδέποτε ἀνέχεται νὰ σταματήσῃ, ἃς στραφῶμεν πρὸς ἄλλην, πού μᾶς κάνει μακαρίους καὶ εἶναι πολὺ εὐκολος, καὶ ἃς ἐπιθυμήσωμεν τοὺς θησαυροὺς τῶν οὐρανῶν. Διότι πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτὴν δὲν ὑπάρχει οὔτε κόπος τόσον μεγάλος, τὸ δὲ κέρδος εἶναι ἀπερίγραπτον, καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀποτύχη ἐκεῖνος πού κατὰ κάποιον τρόπον ἐπαγρυπνεῖ, φροντίζει καὶ περιφρονεῖ τὰ παρόντα· ἐνῶ ἀντιθέτως αὐτὸς πού εἶναι δοῦλος τῶν ὑλικῶν πραγμάτων καὶ ἔχει δώσει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἑαυτόν του εἰς αὐτὰ ἅπαξ διὰ παντός, ὅπωςδήποτε αὐτὸς θ' ἀναγκασθῇ κάποτε νὰ τ' ἀποχωρισθῇ.

4. Ἀναλογιζόμενος λοιπὸν ὅλα αὐτά, βγάλε ἀπὸ μέσα σου τὴν πονηρὰν ἐπιθυμίαν τῶν χρημάτων. Βέβαια οὔτε καὶ αὐτὸ ἠμπορεῖς νὰ μοῦ εἰπῆς, ὅτι σοῦ δίδει μὲν αὐτὴ τὰ παρόντα, ἀλλ' ὅμως σοῦ στερεῖ τὰ μέλλοντα· καὶ ἂν ἀκόμη βέβαια συνέβαινεν αὐτό, θὰ ἦτο χειροτέρα κόλασις καὶ τιμωρία. Τώρα ὅμως οὔτε αὐτὸ εἶναι δυνατὸν. Διότι μαζὶ μὲ τὴν γέενναν καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν γέενναν ἐκείνην, καὶ εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν σοῦ γίνεται πρόξενος χειροτέρας κολάσεως. Καθ' ὅσον ἡ ἐπιθυμία αὐτὴ πολλὰς οἰκίας κατέστρεψε καὶ φοβεροὺς πολέμους ὑπέκίνησε καὶ ὠδήγησε κατ' ἀνάγκην τὴν ζωὴν εἰς βίαιον θάνατον· καὶ πρὶν ἀπὸ τοὺς κινδύνους δὲ αὐτοὺς καταστρέφει τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς, καὶ κατέστησε πολλὰς φορές, αὐτὸν πού διακατέχεται ἀπὸ αὐτὴν,

παγα καὶ πλεονέκτην καὶ τὰ ἔσχατα πάντα τὸν ἔχοντα πολλάκις εἰργάσαιο.

Ἄλλ' ἴσως τὴν λαμπρότητα τοῦ ἀργυρίου καὶ τῶν οἰκετιῶν τὸ πλῆθος καὶ τῶν οἰκοδομημάτων τὸ κάλλος καὶ τὴν
 5 θεραπείαν τὴν ἐπ' ἀγορᾶς ὄρων καταγοητεύσῃ; Τίς οὖν ἂν γένοιτο θεραπεία τῷ πονηρῷ τραύματι τούτῳ; Ἄν ἐννοήσῃς, πῶς σοι ταῦτα τὴν ψυχὴν διατίθῃσι· πῶς σκοτεινὴν καὶ ἔρημον καὶ αἰσχροὴν αὐτὴν κατασκευάζει καὶ δυσειδῆ· ἂν λογίσῃ μεθ' ὅσων ταῦτα ἐκινήθη κακῶν, μεθ' ὅσων φυλάττειται
 10 πόνων, μεθ' ὅσων κινδύνων· μᾶλλον δὲ οὐδὲ φυλάττεται μέχρι τέλους, ἀλλ' διὰ τὴν ἀπάντων διαφύγην τὰς λαβὰς, ὃ θάνατος ἐπελθὼν ταῦτα μὲν εἰς τὰς τῶν σῶν ἐχθρῶν πολλάκις ἐξήγαγε χεῖρας, σὲ δὲ ἔρημον λαβῶν ἄπεισιν, οὐδὲν τούτων ἐπισυρόμενον, ἀλλ' ἢ τὰ τραύματα καὶ τὰ ἔλκη μό-
 15 νον, ἅπερ ἐκ τούτων λαβοῦσα ἄπεισιν ἡ ψυχὴ.

Ὅταν οὖν ἴδῃς τινὰ λάμποντα ἔξωθεν ἀπὸ τῶν ἱματίων καὶ τῆς πολλῆς δορυφορίας, ἀνάπτυξον αὐτοῦ τὸ συνειδός, καὶ πολλὴν εὐρήσεις τὴν ἀράχνην ἔνδον, καὶ πολλὴν τὴν κόριν ὄψει. Ἐννόησον τὸν Παῦλον, τὸν Πέτρον· ἐννόησον τὸν
 20 Ἰωάννην, τὸν Ἡλίαν· μᾶλλον δὲ αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὸν οὐκ ἔχοντα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Ἐκείνου ζηλωτὴς γενοῦ, καὶ τῶν ἐκείνου θούλων, καὶ τὸν ἄφαιτον τούτων φαντάζου πλοῦτον. Εἰ δὲ μικρὸν διαβλέψῃς ἐκ τούτων σκοιωθείης πάλιν, καθάπερ ἐν τινι ναυαγίῳ καταιγίδος ἐπελθούσης,
 25 ἄκουσον τῆς ἀποφάσεως τοῦ Χριστοῦ τῆς λεγούσης, ὅτι ἀδύνατον πλοῦσιον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καὶ πρὸς τὴν ἀπόφασιν ταύτην θές τὰ ὄρη καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα, εἰ θέλει, τῷ λόγῳ ποιήσῃς εἶναι

δειλόν, ἄνανδρον, θρασύν, ψεύστην, ουκοφάντην, ἄρπαγα, πλεονέκτην καὶ ὅτιδῆποτε ἄλλο χειρότερον.

Ἄλλὰ μήπως καταγοητεύεσαι, ὅταν βλέπῃς τὴν λάμπιν τῶν χρημάτων καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑπηρετῶν καὶ τὸ κάλλος τῶν οἰκοδομημάτων καὶ τὰς τιμὰς ὅταν διέρχεσαι ἀπὸ τὴν ἀγοράν; Ποία λοιπὸν θεραπεία θὰ ἠμπορέσῃ νὰ εὔρεθῇ διὰ τὸ πονηρὸν αὐτὸ τραῦμα; Ἄν σκεφθῆς, πῶς καταντοῦν ὄλα αὐτὰ τὴν ψυχὴν σου· πῶς τὴν καθιστοῦν σκοτεινὴν, ἔρημον, αἰσχροὴν καὶ ἄσχημον· ἂν ἀναλογισθῆς μὲ τὴν βοήθειαν πόσων κακῶν ἀπεκτήθησαν αὐτὰ, μὲ πόσους κόπους φυλάσσονται μέχρι τέλους, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη ἀποφύγη κανεὶς ὄλων τὰς ἄρπαγὰς, ἐλθὼν ὁ θάνατος, πολλὰς φορὰς ὀδηγεῖ αὐτὰ εἰς τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν σου, ἐσένα δὲ σὲ παίρνει γυμνὸν ἀπὸ ὄλα καὶ φεύγει, χωρὶς νὰ σύρῃς ἀπὸ ὀπίσω σου τίποτε ἀπὸ ὄλα αὐτὰ, παρὰ μόνον τὰ τραύματα καὶ τὰς πληγὰς, τὰ ὁποῖα ἐπῆρεν ἀπὸ ὄλα αὐτὰ ἡ ψυχὴ καὶ φεύγει.

Ὅταν λοιπὸν ἰδῆς κάποιον νὰ λάμπῃ ἐξωτερικὰ ἀπὸ τὰ ἐνδύματά του καὶ τὴν μεγάλην ἀκολουθίαν του, ἀνάλυσε λεπτομερῶς τὴν συνείδησίν του, καὶ θὰ εὔρῃς μέσα της πολλὴν πονηρίαν καὶ θὰ ἰδῆς νὰ ὑπάρχῃ μέσα της πολλὴ σκόνη. Ἀναλογίσου τὸν Παῦλον, τὸν Πέτρον· σκέψου τὸν Ἰωάννην, τὸν Ἡλίαν· ἢ καλύτερα σκέψου τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ποὺ δὲν εἶχε ποῦ νὰ κλίνῃ τὴν κεφαλὴν του. Γίνε μμητῆς ἐκεῖνου καὶ τῶν δούλων ἐκεῖνου καὶ νὰ φέρῃς εἰς τὴν φαντασίαν σου τὸν ἀπεριγραπτὸν πλοῦτον αὐτῶν. Ἐὰν ὁμως διὰ μίαν στιγμὴν ρίψῃς τὸ βλέμμα σου πρὸς τὰ χρήματα καὶ σκοτισθῇ καὶ πάλιν τὸ μυαλόν σου, ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν κάποιου ναυαγίου τὴν στιγμὴν ποὺ ἔρχεται ἡ καταγίγῃς, ἄκουσε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Χριστοῦ ποὺ λέγει, ὅτι εἶναι ἀδύνατον ὁ πλούσιος νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Καὶ ἀπέναντι ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν θέσε τὰ ὄρη, τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ κάνε τα ὄλα αὐτὰ, ἐὰν θέλῃς, μὲ τὴν σκέψιν σου χρυσόν· θὰ δια-

χρυσόν· οὐδὲν γὰρ ἴσον ὄψει τῆς ζημίας τῆς ἐκεῖθεν σοι γινομένης.

Καὶ σὺ μὲν πλέθρων γῆς τόσων καὶ τόσων μέμνησαι, καὶ οἰκιῶν δέκα καὶ εἴκοσιν ἢ καὶ πλειόνων, καὶ βαλανείων
 5 τοσοῦτων, καὶ ἀνδραπόδων χιλίων ἢ δις τοσοῦτων, καὶ ὀχημάτων ἀργυρενδέτων καὶ χρυσοπάσιων, ἐγὼ δὲ ἐκεῖνός φημι εἰ τῶν πλουτούντων ὑμῶν ἕκαστος, τὴν πενίαν ταύτην ἀφείς (πενία γὰρ ταῦτα πρὸς δὲ μέλλω λέγειν), ὀλόκληρον ἐκέκτητο κόσμον, καὶ ἕκαστος αὐτῶν τοσοῦτους εἶχεν ἀνθρώπους, ὅσοι
 10 νῦν εἰσι πανταχοῦ γῆς καὶ θαλάττης, καὶ οἰκουμένην ἕκαστος, καὶ γῆν καὶ θάλατταν, καὶ πανταχοῦ οἰκοδομήματα, καὶ πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ πανταχόθεν ἀντὶ ὕδατος, ἀντὶ πηγῶν αὐτῷ χρυσοῖον ἐπέρρει, τριῶν ὀβολῶν οὐκ ἂν ἔφην ἀξίους εἶναι τοὺς οὕτω πλουτούντας, τῆς βασιλείας ἐκπε-
 15 σόντας. Εἰ γὰρ νῦν χρημάτων τῶν ἀπολλυμένων ἐφιέμενοι, διὰ μὴ ἐπιτύχωσι, βασανίζονται, εἰ λάβοιεν αἰσθησίων τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν ἐκείνων, τί λοιπὸν ἀρκέσει εἰς παραμυθίαν αὐτοῖς; Οὐκ ἔστιν οὐδέν.

Μὴ τοίνυν μοι λέγε τὴν τῶν χρημάτων περιουσίαν, ἀλλ' ἐννόει τὴν ζημίαν ὅσην ἐκ ταύτης οἱ ταύτης ὑπομένουσι ἐ-
 20 ρασιαί, ἀντὶ τούτων τοὺς οὐρανοὺς ἀπολλύντες, καὶ ταῦτὸν πάσχοντες, ὅλον ἂν εἴ τις τῆς ἐν βασιλείοις μεγίστης τιμῆς ἐκπεσῶν, κόπρου θημωνίαν ἔχων, μέγα ἐπὶ ταύτῃ φρονοίη. Οὐδὲν γὰρ ἐκείνης ἢ τῶν χρημάτων διαφέρει σωρεία· μᾶλ-
 25 λον δὲ καὶ βελτίων ἐκείνη. Ἡ μὲν γὰρ καὶ πρὸς γεωργίαν ἐπιτηδέιος, καὶ πρὸς βαλανείου ἔκκαυσιον, καὶ πρὸς ἄλλα

12. Βαλανεῖον· δημόσιον ἢ ἰδιωτικὸν κατάστημα λουτρῶνων, ἧτοι τὸ λουτρόν.

πιστώσης λοιπὸν τότε ὅτι τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐξισωθῆ μετὴν ζημίαν ποὺ προέρχεται ἀπὸ αὐτά.

Καὶ σὺ μὲν σκέπτεσαι τόσα καὶ τόσα στρέμματα γῆς, καὶ τὰς δέκα ἢ εἴκοσι οἰκίας ἢ καὶ περισσοτέρας, καὶ τὰ τόσα πολλὰ βαλανεῖα¹², καὶ τοὺς χιλίους δούλους ἢ τὰς δύο χιλιάδας αὐτῶν, καὶ τὰ ἀργυροστόλιστα καὶ χρυσοστόλιστα ὀχήματα, ἐγὼ ὅμως σοῦ λέγω ἐκεῖνο· Ἐὰν ὁ καθένας ἀπὸ σῶς τοὺς πλουσίους, ἐγκατέλειπεν αὐτὴν τὴν πτωχείαν (διότι αὐτὰ εἶναι πτωχεία ἐν συγκρίσει μετ' ἐκεῖνα ποὺ πρόκειται νὰ σῶς εἰπῶ), καὶ ἀπέκτα ὀλόκληρον κόσμον καὶ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς εἶχε τόσους πολλοὺς ἀνθρώπους, ὅσοι τώρα κατοικοῦν εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, καὶ εἶχεν ὁ καθένας ὅλην τὴν οἰκουμένην, καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ παντοῦ εἶχεν οἰκοδομήματα καὶ πόλεις καὶ ἔθνη, καὶ ἀπὸ παντοῦ ἔρρε πρὸς χάριν τοῦ ἀντὶ ὕδατος, ἀντὶ πηγῶν, χρυσός, δὲν θὰ ἤμποροῦσα νὰ εἰπῶ ὅτι αὐτοὶ ποὺ ἔχουν αὐτὰ τὰ τόσα πλούτη ὅτι ἀξίζουν τρεῖς ὀβολούς, ἐὰν ἤθελον ἀποκλεισθῆ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν: Διότι ἐὰν τώρα, ἐπιθυμοῦντες ν' ἀποκτήσουν χρήματα, βασανίζονται ὅταν δὲν ἐπιτύχουν εἰς τὴν προσπάθειάν των αὐτὴν, ἐὰν ἤθελον λάβει γνῶσιν τῶν ἀπορρήτων ἐκείνων ἀγαθῶν, τί θὰ ἀρκοῦσε τότε διὰ νὰ τοὺς παρηγορήσῃ; Δὲν ὑπάρχει τίποτε.

Μὴ μοῦ προβάλλῃς λοιπὸν τὴν ἀφθονίαν τῶν χρημάτων, ἀλλὰ νὰ σκέπτεσαι πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ζημία ποὺ ὑφίστανται οἱ ἐρασταὶ αὐτῆς, οἱ ὅποιοι ἀντὶ τούτων χάνουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ παθαίνουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα ποὺ παθαίνει κάποιος, ἐὰν ἤθελε συμβῆ νὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ τὴν τιμητικὴν τοῦ θεοῦ εἰς τὰ ἀνάκτορα, ποὺ θεωρεῖ πολὺ σπουδαῖον πρᾶγμα τὴν μίαν σωρὸν κοπριάς ποὺ ἔχει. Καθ' ὅσον ὡς πρὸς τίποτε δὲν διαφέρει ἡ συγκέντρωσις τῶν χρημάτων ἀπὸ ἐκείνην, μᾶλλον δὲ εἶναι καὶ καλυτέρα. Διότι ἡ μὲν κοπριά εἶναι χρήσιμος καὶ διὰ τὴν γεωργίαν καὶ διὰ τὴν θέρμανσιν τοῦ λουτροῦ καὶ δι' ἄλλα παρόμοια, ὁ κρυμ-

ιοιαῦτα, ὁ δὲ καιροωρυγμένος χρυσὸς πρὸς οὐδέν τούτων. Καὶ εἶθε μόνον ἄχρηστος ἦν· ἢνὶ δὲ καὶ πολλὰς ἀνάπει τῷ ἔχοντι τὰς καμίλους, εἰ μὴ εἰς δέον αὐτῷ χρῆσαιτο· τὰ γοῦν μυρία κακὰ ἐντιεῦθεν φύεται. Διὰ τοῦτο οἱ μὲν ἔξωθεν ὁ ἀκρόπολιν κακῶν τὴν φιλαργυρίαν ἐκάλουν· ὁ δὲ μακάριος Παῦλος πολλῷ βέλτιον καὶ ἐμφαντικώτερον, ρίζαν αὐτῆν τῶν κακῶν ἀπάντων εἰπών.

Ταῦτ' οὖν ἅπαντα ἐννοοῦντες, μάθωμεν ζηλοῦν τὰ ἄξια ζήλου· μὴ τὰς λαμπρὰς οἰκοδομάς, μηδὲ τοὺς πολυτελεῖς ἀ-
 10 γρούς, ἀλλὰ τοὺς πολλὴν παρηγοίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἔχοντας ἄνδρας, τοὺς ἐν οὐρανῷ πλουτοῦντας, τοὺς τῶν θησαυρῶν ἐκείνων κυρίους, τοὺς ὄντως πλουσίους, τοὺς διὰ Χριστὸν πένητας, ἵνα τῶν αἰώνιων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ
 15 Παιτρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτις, τιμὴ, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

μένος ὅμως μέσα εἰς τὴν γῆν χρυσὸς δὲν εἶναι χρήσιμος διὰ κανένα ἀπὸ αὐτά. Καὶ μακάρι νὰ ἦτο μόνον ἄχρηστος· ὅμως τώρα ἀνάπτει καὶ πολλὰς καμίνους εἰς ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔχει, ἐὰν συμβῆ νὰ μὴ τὸν χρησιμοποιῆ ὅπως πρέπει· διότι τὰ περισσότερα κακὰ προέρχονται ἀπὸ αὐτόν. Διὰ τοῦτο οἱ μὲν εἰδωλολάτραι ἀπεκάλουν τὴν φιλαργυρίαν ἀκρόπολιν τῶν κακῶν, ὁ δὲ μακάριος Παῦλος τὴν ἐχαρακτήρισε κατὰ τρόπον καλύτερον καὶ παραστατικώτερον, ὀνομάσας αὐτὴν ρίζαν ὄλων τῶν κακῶν.

Ἔχοντες λοιπὸν ὑπ' ὄψιν ὅλα αὐτά, ἅς μάθωμεν νὰ εἴμεθα μιμηταὶ τῶν πραγμάτων ἐκείνων ποὺ εἶναι ἄξια μιμήσεως. Ὁχι τὰς λαμπρὰς οἰκοδομάς, οὔτε τοὺς πλουσίους ἀγρούς, ἀλλὰ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους ποὺ ἔχουν πολλὴν παρησίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἐκείνους ποὺ εἶναι πλούσιοι εἰς τὸν οὐρανόν, τοὺς κυρίους τῶν θησαυρῶν ἐκείνων, τοὺς πραγματικὰ πλουσίους, τοὺς πτωχοὺς χάριν τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, ὥστε καὶ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν νὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ ὁποῦ εἰς τὸν Πατέρα μαζί μὲ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει δόξα, δύναμις καὶ τιμὴ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΔ΄
Ματθ. 19, 27 - 20, 16

«Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος εἶπεν αὐτῷ· Ἴδου ἡμεῖς
ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμεν σοι· τί ἄρα ἔ-
5 σται ἡμῖν;».

1. Ποία πάντα, ὦ μακάριε Πέτρε; τὸν κάλαμον; τὸ δί-
κινον; τὸ πλοῖον; τὴν τέχνην; Ταῦτά μοι πάντα λέγεις;
Ναί, φησὶν. Ἄλλ' οὐ διὰ φιλοτιμίαν ταῦτα λέγω, ἀλλ' ἵνα
διὰ τῆς ἐρωτήσεως ταύτης τὸν τῶν πενήτων εἰσαγάγω δῆ-
10 μον. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν ὁ Κύριος, «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι,
πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις
θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς», ἵνα μὴ λέγη τις τῶν πενήτων· Ἴί
οὔν; ἐὰν μὴ ἔχω ὑπάρχοντα, οὐ δύναμαι τέλειος εἶναι; ἐ-
ρωτᾷ Πέτρος, ἵνα οὐ μάθῃς ὁ πένης, διὸ οὐδὲν ἐντεῦθεν
15 ἠλάτιωσαι ἐρωτᾷ Πέτρος, ἵνα μὴ παρὰ Πέτρου μαθῶν
ἀμριβάλλῃς (καὶ γὰρ ἀτελής ἦν ἔτι, καὶ Πνεύματος ἔρη-
μος), ἀλλὰ παρὰ τοῦ τοῦ Πέτρου διδασκάλου δεξάμενος τὴν
ἀπόφασιν θαροῆς. Καθάπερ γὰρ ἡμεῖς ποιοῦμεν· οἰκειού-
μεθα πράγματα πολλάκις ὑπὲρ ἀλλοτριῶν διαλεγόμενοι· οὔ-
20 τω καὶ ὁ ἀπόστολος ἐποίησεν, ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης
τὴν πεῦσιν αὐτῷ ταύτην προσαγαγών. Ἐπεὶ διὸ γε τὰ ἐ-
αντιοῦ ἤδει σαφῶς, δῆλον ἀπὸ τῶν ἔμπροσθεν εἰρημένων·

ΟΜΙΛΙΑ ΕΔ΄
Ματθ. 19, 27 - 20, 16

«Ἀπεκρίθη τότε ὁ Πέτρος καὶ τοῦ εἶπε· Νά, ἡμεῖς τὰ ἀφήσαμεν ὅλα καὶ σὲ ἠκολουθήσαμεν· ποῖα λοιπὸν θὰ εἶναι ἡ ἀμοιβὴ μας;».

1. Ποῖα ὅλα, μακάριε Πέτρε; τὸν κάλαμον; τὸ δίκτυον, τὸ πλοῖον, τὴν τέχνην; Αὐτὰ εἶναι τὰ ὅλα ποῦ μοῦ λέγεις; Ναί, λέγει. Ὅμως δὲν τὰ λέγω αὐτὰ ἀπὸ φιλοδοξίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ παρουσιάσω μὲ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τὸ πλῆθος τῶν πτωχῶν ἀνθρώπων. Διότι, ἐπειδὴ ὁ Κύριος εἶπεν, «Ἐὰν θέλης νὰ εἶσαι τέλειος, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς»¹, διὰ νὰ μὴ λέγῃ κάποιος ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς· «Τί λοιπὸν; ἐὰν δὲν ἔχω ὑπάρχοντα, δὲν ἠμπορῶ νὰ γίνω τέλειος;» ἐρωτᾷ ὁ Πέτρος, διὰ νὰ μάθῃς σὺ ὁ πτωχός, ὅτι δὲν ἔχεις νὰ ζημιωθῆς εἰς τίποτε ἀπὸ τὴν πτωχείαν σου αὐτὴν· ἐρωτᾷ ὁ Πέτρος, διὰ νὰ μὴ ἔχῃς καμμίαν ἀμφιβολίαν, πληροφορούμενος τοῦτο ἀπὸ τὸν Πέτρον (καθ' ὅσον ἦτο ἀκόμη πνευματικὰ ἀτελής καὶ δὲν εἶχε λάβει τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος), ἀλλὰ δεχόμενος τὴν ἀπόφασιν τοῦ διδασκάλου τοῦ Πέτρου νὰ πάρῃς θάρρος. Διότι ἀκριβῶς τὸ ἴδιον κάμνομεν καὶ ἡμεῖς· πολλὰς φορὰς δηλαδή, ὁμιλοῦντες διὰ λογαριασμὸν ἄλλων παρουσιάζομεν ὡς ἰδικά μας τὰ ὑπὸ συζήτησιν πράγματα· τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ ὁ ἀπόστολος, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν εἰς τὸν Κύριον ἐξ ὀνόματος ὁλοκλήρου τῆς οἴκουμένης. Διότι τὸ ὅτι βέβαια εἶχε σαφῆ γνῶσιν ὅλων τῶν σχετικῶν μὲ αὐτόν, γίνεται φανερόν ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν προηγουμένως. Αὐτὸς δηλαδή ποῦ ἔλαβεν ἀπὸ ἐδῶ ἀκόμη τὰ κλειδιά τῶν οὐρανῶν, ὅπωςδήποτε θὰ

ὁ γὰρ τὰς κλεῖς τῶν οὐρανῶν ἐνιενῦθεν ἤδη δεξάμενος, πολλῷ μᾶλλον ὑπὲρ τῶν ἐκεῖ θαρρεῖν εἶχε.

Σκόπει δὲ καὶ πῶς ἀκριβῶς ἀποκρίνεται, ὡς ὁ Χριστὸς ἐπεζήτησε. Καὶ γὰρ αὐτὸς παρὰ τοῦ πλουσίου δύο ταῦτα ἤτησε δοῦναι πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἀκολουθεῖν. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς τὰ δύο ταῦτα τίθησι, τὸ ἀφεῖναι καὶ ἀκολουθεῖν. «ἰδοὺ γὰρ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα», φησί, «καὶ ἠκολουθήσοιμι σοι». Τὸ τε γὰρ ἀφεῖναι διὰ τὸ ἀκολουθεῖν γέγονεν, ἢ τε ἀκολούθησις ἐκ τοῦ ἀφεῖναι εὐκολωτέρα κα-
 10 τέστη, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀφεῖναι θαρρεῖν καὶ χαίρειν αὐτοὺς παρεσκεύαζε. Τί οὖν αὐτός; «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, διὲ ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, διὰ καθίσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καθίσεσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους, κρίνοντες τὰς δέκα φυλὰς
 15 τοῦ Ἰσραήλ».

Τί οὖν; καὶ Ἰούδας, φησί, καθεδεῖται; Οὐδαμῶς. Πῶς οὖν φησὶν, «ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνους καθεδεῖσθε»; πῶς τὰ τῆς ὑποσχέσεως πληρωθήσεται; Ἄκουσον πῶς καὶ τίνι λόγῳ. Νόμος ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ κείμενος, διὰ Ἰερεμίου
 20 τοῦ προφήτου τοῖς Ἰουδαίοις ἀναγνωσθεῖς, καὶ ταῦτα λέγων «Πέρασ λαλήσω ἐπὶ ἔθνος καὶ βασιλείαν, τοῦ ἐξαίρειν καὶ ἀπολλύειν· καὶ ἐὰν ἐπισιρέψῃ τὸ ἔθνος ἐκείνο ἀπὸ τῶν κακῶν αὐτῶν, μετανοήσω καὶ γὰρ ἀπὸ τῶν κακῶν, ὧν ἐλογισάμην ποιῆσαι αὐτοῖς. Καὶ πέρασ λαλήσω ἐπὶ ἔθνος καὶ
 25 βασιλείαν, τοῦ ἀνοικοδομεῖν καὶ καταφρυτεύειν· καὶ ἐὰν ποιήσωσι τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν μου, τοῦ μὴ ἀκούειν τῆς φωνῆς μου, μετανοήσω καὶ γὰρ περὶ τῶν ἀγαθῶν, ὧν ἐλάλησα ποιῆσαι αὐτοῖς». Τὸ αὐτὸ γὰρ τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν χρησιῶν δια-

εἶχε πολὺ μεγαλυτέραν ἐλπίδα διὰ νὰ λάβῃ καὶ τὰ ἐκεῖ ἀγαθά.

Πρόσεχε δὲ τὴν ἀκριβῆ ἐρώτησιν τοῦ Πέτρου εἰς αὐτὸ πού ἐζήτησεν ὁ Χριστός. Καθ' ὅσον ὁ Κύριος ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πλούσιον δύο πράγματα· νὰ μοιράσῃ τὰ ὑπάρχοντά του εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Πέτρος προβάλλει αὐτὰ τὰ δύο, τὸ ὅτι τὰ ἄφησεν ὅλα καὶ τὸ ὅτι τὸν ἠκολούθησε· διότι λέγει· «Νὰ ἡμεῖς τὰ ἀφήσαμεν ὅλα καὶ σὲ ἠκολουθήσαμεν». Διότι καὶ ἡ ἐγκατάλειψις τῶν πάντων ἔγινε διὰ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, καὶ ἡ ἀκολουθησις ἔγινεν εὐκολωτέρα ἐξ αἰτίας τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν πάντων καὶ τοὺς προετοίμαζε νὰ ἔχουν θάρρος καὶ νὰ χαίρωνται διὰ τὸ ὅτι τὰ ἐγκατέλειψαν ὅλα. Τί ἀπαντᾷ λοιπὸν ὁ Κύριος; «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι κατὰ τὴν ἀνακαίνισιν τῶν πάντων, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ καθῆσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του, καὶ σεῖς πού με ἠκολουθήσατε θὰ καθήσετε ἐπάνω εἰς δώδεκα θρόνους καὶ θὰ κρίνετε τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ».

Τί λοιπὸν; θὰ ἐρωτήσῃ κάποιος· καὶ ὁ Ἰούδας θὰ καθῆσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον; Ἀσφαλῶς ὄχι. Πῶς λοιπὸν τότε λέγει, «σεῖς θὰ καθήσετε ἐπάνω εἰς δώδεκα θρόνους»; πῶς θὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ὑπόσχεσις αὐτή; Ἄκουσε πῶς καὶ με ποῖον τρόπον θὰ γίνῃ αὐτό. Ὑπάρχει νόμος δοθεὶς ἀπὸ τὸν Θεόν, πού ἀνεγνώσθη ἀπὸ τὸν προφήτην Ἰερεμίαν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, πού λέγει τὰ ἐξῆς· «Θὰ ὁμιλήσω διὰ τὸ τέλος τοῦ ἔθνους καὶ τὴν βασιλείαν, τὸ ὅτι δηλαδὴ θὰ τὰ ἐξαφανίσω καὶ θὰ τὰ καταστρέψω· καὶ ἐὰν θὰ ἐπιστρέψῃ τὸ ἔθνος ἐκεῖνο ἀπὸ τὰ κακὰ πού διαπράττει, θ' ἀλλάξω καὶ ἐγὼ γνώμην διὰ τὰ κακὰ πού ἐσκέφθην νὰ κάνω ἐναντίον των. Καὶ ἀκόμη θὰ ὁμιλήσω διὰ ἔθνος καὶ βασιλείαν τὸ ὅποῖον πρόκειται νὰ οἰκοδομήσω καὶ νὰ φυτεύσω· καὶ ἐὰν πράξουν πονηρὰ ἐνώπιόν μου, ὥστε νὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν μου, θὰ ἀλλάξω καὶ ἐγὼ γνώμην διὰ τὰ καλὰ πού εἶπα ὅτι θὰ τοὺς κάνω»². Διότι, λέγει, διαφυλάσσω τὴν ἰδίαν μεταχείρισιν

φυλάτιω ἔθος, φησί. Καὶ γὰρ εἶπω τοῦ ἀνοικοδομεῖν, ἀναξίους δὲ ἑαυτοὺς παράσχωσι τῆς ὑποσχέσεως, οὐκέτι ποιήσω. Ὅπερ γέγονεν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου πλασθέντος. «Ὁ τρύμος γὰρ ὑμῶν», φησί, «καὶ ὁ φόβος ἔσται ἐπὶ τὰ θηρία»,
 5 καὶ οὐκ ἐγένετο· ἀνάξιον γὰρ ἑαυτὸν τῆς ἀρχῆς ἀπέφηνεν ὡπερ οὖν καὶ Ἰούδας.

Ἴνα γὰρ μήτε ταῖς ἀποφάσει τῆς κολάσεως ἀπογνόντες τινὲς σκληρότεροι γένωνται, μήτε ταῖς τῶν χρησιῶν ὑποσχέσεσιν ἀπλῶς ραθυμότεροι κατασιῶσιν, ἀυφότερα ταῦτα
 10 ἴαται διὰ τοῦ προειρημένου, ταυτὶ λέγων· καὶ ἀπειλήσω, μὴ ἀπογνῶς· δύνασαι γὰρ μειανοῆσαι, καὶ λῦσαί μου τὴν ἀπόφασιν, ὡς Νινευῖται· καὶ ὑπόσχωμαί τι χρησιόν, μὴ ἀναπίεσης διὰ τὴν ὑπόσχεσιν. Ἄν γὰρ ἀνάξιος φανῆς, οὐδὲν σε ὠφελήσει τὸ ὑποσχέσθαι με, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ τιμωρήσεται·
 15 ἐγὼ γὰρ ἀξίω ὄντι ὑπισχνούμαι. Διὰ τοῦτο καὶ τότε διαλεγόμενος τοῖς μαθηταῖς, οὐχ ἀπλῶς ἐπηγγείλατο· οὐδὲ γὰρ εἶπεν, ὑμεῖς, μόνον, ἀλλὰ προσέθηκεν, «οἱ ἀκολουθήσαντές μου», ἵνα καὶ τὸν Ἰούδαν ἐκβάλλῃ, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα ἐφελκύσῃται. Οὕτε γὰρ πρὸς ἐκείνους εἴρηται μόνους,
 20 οὕτε πρὸς Ἰούδαν λοιπὸν ἀνάξιον γεγενημένον.

Τοῖς μὲν οὖν μαθηταῖς τὰ μέλλοντα ἐπηγγείλατο, λέγων, «καθίσεσθε ἐπὶ δώδεκα θρόνους», ἦσαν γὰρ ὑψηλότεροι λοιπόν, καὶ οὐδὲν τῶν παρόντων ἐζήτουν· τοῖς δὲ ἄλλοις καὶ τὰ ἐνταῦθα ὑπισχνεῖται. «Καὶ πᾶς», γὰρ, φησί,
 25 «ὅστις ἀφῆκεν ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός

καὶ διὰ τοὺς ἀγαθοὺς. Καὶ ἂν ἀκόμη δηλαδὴ εἰπῶ ὅτι θὰ τοὺς ἀναστήσω εἰς ἔθνος μέγα, δὲν θὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, ἐὰν δὲν ἀποδειχθοῦν ἄξιοι τῆς ὑποσχέσεως πού τοὺς ἔδωσα. Πρᾶγμα πού συνέβη καὶ μὲ τὸν ἄνθρωπον πού ἔπλασε. Διότι λέγει, «Θὰ σᾶς τρέμουν καὶ θὰ σᾶς φοβοῦνται τὰ θηρία»³, ἀλλ' ὅμως δὲν συνέβη αὐτό, διότι ἀπέδειξε τὸν ἑαυτὸν του ἀνάξιον αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεως, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια καὶ ὁ Ἰούδας.

Ὡστε λοιπὸν διὰ νὰ μὴν γίνουν ὠρισμένοι σκληρότεροι ἐξ αἰτίας τῆς ἀπογνώσεώς των διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς κολάσεως, οὔτε νὰ καταστοῦν ραθυμότεροι ἀρκούμενοι ἀπλῶς εἰς τὰς ἀγαθὰς ὑποσχέσεις, προλαμβάνει καὶ θεραπεύει καὶ τὰ δύο αὐτὰ μὲ αὐτὸ πού προελέχθη, λέγων κατὰ κάποιον τρόπον τὸ ἑξῆς· Καὶ ἂν ἀκόμη σὲ ἀπειλήσω, μὴ ἀπελπισθῆς· διότι ἠμπορεῖς νὰ μετανοήσης καὶ νὰ ἀλλάξης τὴν ἀπόφασίν μου, ὅπως οἱ Νινευῖται· καὶ ἂν ἀκόμη σοῦ ὑπόσχομαι κάποιο ἀγαθόν, μὴ δείξης ἀδράνειαν ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑποσχέσεώς μου. Διότι ἐὰν φανῆς ἀνάξιος, δὲν θὰ σὲ ὠφελήσῃ εἰς τίποτε ἢ ὑπόσχεσίς μου, ἀλλὰ μᾶλλον καὶ θὰ σοῦ γίνῃ αἰτία νὰ τιμωρηθῆς· διότι ἐγὼ ὑπόσχομαι εἰς αὐτοὺς πού εἶναι ἄξιοι. Διὰ τοῦτο καὶ τότε ὁμιλῶν πρὸς τοὺς μαθητὰς του, δὲν τοὺς ὑπεσχέθη ἀπλῶς, οὔτε εἶπε σεῖς μόνον, ἀλλὰ προσέθεσε, «σεῖς πού μὲ ἠκολουθήσατε», ὥστε καὶ τὸν Ἰούδαν ν' ἀποκλείσῃ ἀπὸ αὐτοῦς, καὶ νὰ προσελκύσῃ τοὺς μεταγενεστέρους ἀνθρώπους. Διότι οἱ λόγοι του δὲν ἀπηυθύνοντο μόνον πρὸς ἐκείνους, οὔτε πρὸς τὸν Ἰούδαν πού ἀπεδείχθη εἰς τὴν συνέχειαν ἀνάξιος.

Εἰς μὲν λοιπὸν τοὺς μαθητὰς του ὑπεσχέθη τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ, λέγων, «θὰ καθήσετε εἰς δώδεκα θρόνους»; καθ' ὅσον πλέον εἶχον γίνεαι πνευματικώτεροι καὶ δὲν ἐζήτην τίποτε ἀπὸ τὰ ἐπίγεια, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπόσχεται καὶ τὰ ἐπίγεια ἀγαθὰ. Διότι λέγει· «Καὶ ὁ καθένας πού ἄφησεν ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ ἰέκνα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν χάριν τοῦ ὀνόματός μου, θὰ λάβῃ

μου, ἑκατονταπλασίονα λήφεται ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, καὶ ζω-
 ἴην αἰῶνιον κληρονομήσει». Ἴνα γὰρ μὴ τινες ἀκούσαντες
 τό, ὑμεῖς, ἐξαίρειον τῶν μαθητῶν τοῦτο εἶναι νομίσωσι
 (λέγω δὴ τὸ τῶν μεγίστων καὶ πρωτείων ἐν τοῖς μέλλουσιν
 5 ἀπολαύειν), ἐξέτεινε τὸν λόγον καὶ ἤπλωσε τὴν ὑποχρεῖσιν ἐπὶ
 τὴν γῆν ἅπασαν, καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων καὶ τὰ μέλλοντα
 πισιοῦται. Καὶ τοῖς μαθηταῖς δὲ ἐν προοιμίῳ, διὰ ἀτε-
 λέστερον διέκειντο, ἀπὸ τῶν παρόντων διελέγετο. Ὅτι γὰρ
 εἴλκυσεν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, καὶ τῆς τέχνης ἀπέσκησε,
 10 καὶ ἀφεῖναι τὸ πλοῖον ἐκέλευσεν, οὐκ οὐρανῶν, οὐ θρόνων
 ἐμνημόνευσεν, ἀλλὰ τῶν ἐνταῦθα πραγμάτων, εἰπὼν «ποιή-
 σω ὑμᾶς ἀλιεῖς ἀνθρώπων»· ἐπειδὴ δὲ ὑψηλοτέρους εἰργά-
 σοιτο, τότε λοιπὸν καὶ περὶ τῶν ἐκεῖ διαλέγεται.

2. Τί δέ ἐστι, «κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσρα-
 15 ἦλ»; Τουτέστι, κατακρίνοντες. Οὐ γὰρ δικασταὶ μέλλουσι
 καθεδεῖσθαι· ἀλλ' ὥσπερ τὴν βασιλίσοσαν τοῦ νότου κατα-
 κρινεῖν τὴν γενεὰν ἐκείνην ἔφησε, καὶ οἱ Νινευῖται δὲ κα-
 τακρινούσιν αὐτούς· οὕτω δὴ καὶ οὗτοι. Διὰ τοῦτο οὐκ εἶ-
 πε, τὰ ἔθνη καὶ τὴν οἰκουμένην, ἀλλὰ, τὰς φυλάς τοῦ Ἰσρα-
 20 ἦλ. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς ἦσαν τεθραμμένοι καὶ νόμοις
 καὶ ἔθεσι καὶ πολιτείᾳ οἱ τε Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἀπόστολοι, διὰ
 λέγωσιν οἱ Ἰουδαῖοι, διὰ τοῦτο οὐκ ἠδυνήθημεν πιστεῦ-
 σαι τῷ Χριστῷ, διὰ ὃ νόμος ἐκώλυσε τὰ παραγγέλματα αὐ-
 τοῦ δέχεσθαι, τοῦτους εἰς μέσον παραγαγών, τοὺς τὸν αὐτὸν
 25 δεξαμένους νόμον καὶ πιστεύσαντας, κατακρινεῖ πάντας ἐ-
 κείνους· ὅπερ καὶ ἤδη ἔλεγε, «διὰ τοῦτο κριταὶ ὑμῶν αὐ-
 τοὶ ἔσονται».

Καὶ τί μέγα αὐτοῖς ἐπηγγείλατο, φησὶν, εἰ ὅπερ ἔχουσιν

4. Ματθ. 4, 19.

5. Ματθ. 12, 42.

6. Ματθ. 12, 41.

7. Ματθ. 12, 27.

ἐκατονταπλάσια εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν καὶ θὰ κληρονομήσῃ καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν». Διὰ νὰ μὴ νομίσουν δηλαδὴ ὠρισμένοι, ὅταν ἤκουσαν τὸ «σεῖς», ὅτι αὐτὸ ἀφοροῦσεν ἀπλῶς καὶ μόνον τοὺς μαθητὰς του (ἐννοῶ δηλαδὴ τὸ ὅτι θὰ ἀπολαύσουν τὰ μέγιστα ἀγαθὰ καὶ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν), ἐπεξέτεινε τὸν λόγον καὶ ἤπλωσε τὴν ὑπόσχεσίν του εἰς ὀλόκληρον τὴν γῆν, καὶ ἀπὸ τὰ παρόντα ἀγαθὰ ἐπιβεβαιώνει καὶ τὰ μέλλοντα. Καὶ τοὺς μαθητὰς του δὲ εἰς τὴν ἀρχὴν, ὅταν ἀκόμη ἦσαν πνευματικὰ ἀτελεῖς, τοὺς ὠμιλοῦσε μὲ παραδείγματα ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν. Ὅταν δηλαδὴ τοὺς ἐκάλεσεν ἀπὸ τὴν θάλασσαν καὶ τοὺς ἀπέσπασεν ἀπὸ τὴν τέχνην των καὶ τοὺς διέταξε νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ πλοῖον, δὲν τοὺς ὠμίλησε διὰ οὐρανοῦς οὔτε διὰ θρόνους, ἀλλὰ τοὺς ὠμίλησε διὰ πράγματα τῆς ἐδῶ ζωῆς, λέγων, «θὰ σῶς κάνω ἀλιεῖς ἀνθρώπων»⁴. ὅταν ὅμως τοὺς ἀνέβασε πνευματικὰ, τότε πλέον τοὺς ὀμιλεῖ καὶ διὰ τὰ πράγματα τῆς ἄλλης ζωῆς.

2. Τί σημαίνει ὅμως, «κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ»; Σημαίνει ὅτι θὰ τοὺς κατακρίνουν. Δὲν πρόκειται δηλαδὴ νὰ καθίσουν ὡσὰν δικασταί, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς εἶπεν, ὅτι ἡ βασίλισσα τοῦ νότου θὰ κατακρίνη τὴν γενεὰν ἐκείνην⁵, καὶ οἱ Νινευῖται πάλιν ὅτι θὰ κατακρίνουν αὐτούς⁶, ἔτσι λοιπὸν καὶ αὐτοί. Διὰ τοῦτο δὲν εἶπε, τὰ ἔθνη καὶ τὴν οἰκουμένην, ἀλλὰ τὰς φυλάς τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶχον ἀνατραφῆ μὲ τοὺς ἰδίους νόμους, τὰ ἔθιμα καὶ τὸ πολίτευμα καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ ἀπόστολοι, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι θὰ προβάλλουν ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι διὰ τοῦτο δὲν ἠμπορέσαμεν νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὸν Χριστόν, διὰ τὸ ὅτι ὁ νόμος μᾶς ἠμπόδισε νὰ δεχθῶμεν τὰ παραγγέλματα αὐτοῦ, θὰ παρουσιάσῃ αὐτοὺς εἰς τὸ μέσον, πού ἐδέχθησαν τὸν ἴδιον νόμον καὶ ἐπίστευαν, καὶ θὰ κατακρίνη ὅλους ἐκείνους, πράγμα πού ἤδη τὸ εἶπεν εἰς ἄλλην περίπτωσιν ὅταν ἔλεγε· «διὰ τοῦτο αὐτοὶ θὰ γίνουν κριταί σας»⁷.

Καὶ ποία εἶναι, θὰ εἰπῆ κάποιος, ἡ μεγάλη ὑπόσχεσις

οὐκ οὐκ Νινευίται καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ νότιου, τοῦτο καὶ οὗτοι ἔξου-
 σι; Μάλιστα μὲν καὶ ἄλλα ἔμπροσθεν αὐτοῖς πολλὰ ἐπηγ-
 γείλατο, καὶ μετὰ ταῦτα ὑπισχνεῖται καὶ οὐ τοῦτο μόνον ἐστὶ
 τὸ ἔπαθλον. Ἄλλως δὲ καὶ ἐν τούτῳ παρηνίξαιτό τι πλέον
 5 ἐκείνων. Περὶ μὲν γὰρ ἐκείνων ἀπλῶς εἶπεν, «ἄνδρες Νι-
 νευίται ἀναστήσονται, καὶ κατακρινουσι τὴν γενεὰν ταύτην»,
 καί, «βασίλισσα νότιου κατακρινεῖ», περὶ δὲ τούτων, οὐχ ἀ-
 πλῶς οὕτως· ἀλλὲ πῶς· «Ὅταν καθίσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώ-
 που ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, τότε καὶ ὑμεῖς καθίσεσθε ἐπὶ
 10 δώδεκα θρόνους», φησί· δηλῶν, ὅτι καὶ συμβασιλεύσουσι
 καὶ κοινωνήσουσι τῆς δόξης ἐκείνης. «Εἰ γὰρ ὑπομένομεν,
 φησί, καὶ συμβασιλεύσομεν». Οὐδὲ γὰρ καθέδραν οἱ θρόνοι
 δηλοῦσι· μόνος γὰρ αὐτός ἐστιν ὁ καθεδούμενος καὶ κρίνων·
 ἀλλὰ τιμὴν καὶ δόξαν ἄφαιτον παρεδήλωσε διὰ τῶν θρόνων.
 15 Τούτοις μὲν οὖν ταῦτα εἶπε· τοῖς δὲ λοιποῖς πᾶσι ζωὴν
 αἰώνιον, καὶ ἑκατονταπλασίονα ἐνιενῦθεν. Εἰ δὲ τοῖς λοι-
 ποῖς, πολλῶ μᾶλλον καὶ τούτοις, καὶ ταῦτα καὶ τὰ ἐν τῷ
 αἰῶνι τούτῳ. Καὶ τοῦτο γοῦν ἐξέβη. Κάλαμον γὰρ καὶ δί-
 κτυον ἀφέντες, τὰς πάντων οὐσίας μετ' ἐξουσίας εἶχον,
 20 τὰς τιμὰς τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν χωρίων, καὶ αὐτὰ τὰ σώματα
 τῶν πιστευόντων. Καὶ σφαγῆναι γὰρ ὑπὲρ αὐτῶν πολλάκις
 εἶλοντο, ὡς καὶ Παῦλος πολλοῖς μαρτυρεῖ, θιαν λέγει· «εἰ
 δυνατόν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορούξαντες ἂν ἐδώκατέ
 μοι». Ὅταν δὲ λέγει, δι' ἧς ὅσους ἀφήκε γυναῖκα, οὐ
 25 τοῦτό φησιν, ὥστε ἀπλῶς διασπᾶσθαι τοὺς γάμους· ἀλλ' ὁ

8. Ματθ. 12, 41.

9. Ματθ. 12, 42.

10. Β' Τιμ. 2, 12.

11. Γαλ. 4, 15.

ποῦ ἔδωσεν εἰς αὐτούς, ἔάν, αὐτὸ ποῦ ἔχουν οἱ Νινευῖται καὶ ἡ βασίλισσα τοῦ νότου, αὐτὸ θὰ ἔχουν καὶ αὐτοί; Ἐκτὸς αὐτὸ αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ προηγουμένως ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὴν συνέχειαν ὑπόσχεται ἄλλα, καὶ δὲν θὰ εἶναι αὐτὸ μόνον τὸ βραβεῖον των. Ἄλλωστε καὶ μὲ τὴν ὑπόσχεσίν του αὐτὴν ὑπηνίχθη κάτι περισσότερο ἀπὸ ἐκεῖνους. Διότι διὰ μὲν ἐκεῖνους ἀπλῶς εἶπεν, «Θ' ἀναστηθῶν ἄνδρες Νινευῖται καὶ θὰ κατακρίνουν τὴν γενεὰν αὐτὴν»⁸, καί, «Ἡ βασίλισσα τοῦ νότου θὰ τὴν κατακρίνη»⁹, ἐνῶ δι' αὐτοὺς δὲν λέγει ἀπλῶς αὐτό· ἀλλὰ τί λέγει; «Ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ καθῆσῃ ἐπάνω εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του, τότε καὶ σεῖς θὰ καθῆσθε ἐπάνω εἰς δώδεκα θρόνους», λέγει, δηλώνων, ὅτι καὶ θὰ συμβασιλεύσουν καὶ θὰ καταστοῦν κοινωνοὶ τῆς δόξης ἐκείνης. Διότι λέγει «Ἐὰν ὑπομένωμεν, θὰ συμβασιλεύσωμεν»¹⁰. Οἱ θρόνοι βέβαια δὲν φανερώνουν καθέδραν, διότι ὁ Κύριος εἶναι μόνον ἐκεῖνος ποῦ θὰ καθῆσῃ εἰς τὸν θρόνον καὶ θὰ κρίνη, ἀλλὰ διὰ τῶν θρόνων ὑπηνίχθη ἀπερίγραφτον τιμὴν καὶ δόξαν.

Εἰς μὲν τοὺς ἀποστόλους λοιπὸν εἶπεν αὐτά, εἰς δὲ τοὺς ὑπολοίπους ὅλους γενικῶς εἶπεν ὅτι θὰ κληρονομήσουν ζωὴν αἰώνιον καὶ πολὺ περισσότερα εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν. Ἐὰν δὲ αὐτὰ τὰ ὑπεσχέθη εἰς αὐτούς, πολὺ περισσότερο ὑπεσχέθη εἰς αὐτοὺς καὶ αὐτὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ αὐτῆς τῆς ζωῆς. Καὶ αὐτὸ βέβαια ἐξεπληρώθη. Διότι ἐγκαταλείψαντες τὴν κάλαμον καὶ τὸ δίκτυον, ἦσαν κυρίαρχοι τῶν περιουσιῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τῶν ἀξιῶν τῶν οἰκιῶν καὶ τῶν κτημάτων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν σωμάτων τῶν πιστευόντων. Καθ' ὅσον ἐπροτίμησαν πολλὰς φορὰς καὶ ν' ἀποθάνουν χάριν αὐτῶν, καθὼς τὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ Παῦλος διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν, ὅπως ὅταν λέγῃ· «Ἐὰν ἦτο δυνατόν θὰ ἐβγάζατε καὶ τὰ μάτια σας ἀκόμη καὶ θὰ μοῦ τὰ ἐδίδατε»¹¹. Ὅταν ὅμως λέγῃ, ὅτι «ὁ καθένας ποῦ ἄφησε τὴν γυναῖκα του», δὲν τὸ λέγει αὐτό, ὥστε εἰς τὰ καλὰ καθούμενα νὰ διαλύωνται οἱ γάμοι, ἀλλ' αὐτὸ ποῦ ἔλεγε περὶ τῆς ψυχῆς, ὅτι δηλαδὴ

περὶ τῆς ψυχῆς ἔλεγεν, ὅτι «ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔνεκεν ἔμου, εὐρήσει αὐτήν», οὐχ ἵνα ἀναιρῶμεν ἑαυτούς, οὐδ' ἵνα πάντων προτιμῶμεν τὴν εὐσέβειαν τοῦτο καὶ ἐπὶ γυναικὸς καὶ ἀδελφῶν φησι.

- 8 Δοκεῖ δέ μοι καὶ τοὺς διωγμοὺς ἐνταῦθα αἰνίτιεσθαι. Ἐπειδὴ γὰρ πολλοὶ ἦσαν καὶ πατέρες εἰς ἀσέβειαν ἔλκοντες παῖδας, καὶ γυναῖκες ἄνδρας· διὰ ταῦτα κελεύουσι, φησί, μήτε γυναῖκες ἔσιωσαν, μήτε πατέρες· ὅπερ οὖν καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρίζεται, χωρίζέσθω».
- 10 Ἀνασιήσας τοίνυν πάντων τὰ φρονήματα, καὶ πείσας καὶ ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ ὑπὲρ τῆς οἰκουμένης ἀπάσης θαρρεῖν, προσέθηκεν, ὅτι «πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρῶτοι». Τοῦτο δὲ εἰ καὶ ἀδιορίστως καὶ περὶ πολλῶν καὶ ἐιτέρων εἴρηται καὶ περὶ τούτων, καὶ περὶ Φαρισαίων τῶν ἀπειθούντων ὅπερ καὶ ἔμπροσθεν εἶπεν, ὅτι «πολλοὶ ἤξουσιν ἀπὸ ἀνατιολῶν καὶ δυσμῶν, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ· οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἔξω βληθήσονται».

- Εἶτα ἐπάγει καὶ παραβολήν, εἰς πολλὴν προθυμίαν ἀλείφων τοὺς ὑστερηκότας. «Ὁμοία γάρ ἐστι», φησὶν, «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα πρῶτὸν μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ. Καὶ συμφωνήσας μετ' αὐτῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Καὶ τῇ τρίτῃ ὥρᾳ εἰ-
- 20 δὲν ἄλλους ἐσιῶτας ἀργούς, κἀκείνοις εἶπεν· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, δώσω ὑμῖν.

12. Ματθ. 10, 39.

13. Α' Κορ. 7, 15.

14. Ματθ. 8, 11-12.

15. Ἦτοι περὶ τὴν ἐνάτην πρωϊνὴν ὥραν.

16. Δηλαδή τὴν δωδεκάτην μεσημβρινήν.

«αὐτὸς ποὺ θὰ χάσῃ τὴν ζωὴν τοῦ χάριν ἐμοῦ, θὰ κερδίσῃ αὐτήν»¹², δὲν τὸ ἔλεγε διὰ νὰ φονεύωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, οὔτε διὰ νὰ χωρίζωμεν αὐτήν ἀπὸ τὸ σῶμα ἀπὸ ἐδῶ ἀκόμη, ἀλλὰ τὸ ἔλεγε διὰ νὰ προτιμῶμεν τὴν εὐσέβειαν ἀπὸ ὅτιδήποτε ἄλλο, τὸ ἴδιο λέγει καὶ ὅταν ὁμιλῇ περὶ ἐγκυκλοπαιδείας τῆς γυναικὸς καὶ τῶν ἀδελφῶν.

Ἄλλ' ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐδῶ ὑπαινίσσεται καὶ τοὺς διωγμούς. Διότι, ἐπειδὴ ὑπῆρχον πολλοὶ καὶ πατέρες ποὺ προσέλκυνον τὰ παιδιά των εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ γυναῖκες τοὺς ἄνδρας των; ὅταν, λέγει, σᾶς διατάσσουν παρόμοια πράγματα, νὰ μὴ τοὺς θεωρῆτε οὔτε γυναῖκας οὔτε πατέρας, πρᾶγμα βέβαια ποὺ καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ἐὰν ὅμως ὁ ἄπιστος σύζυγος θέλῃ νὰ χωρίσῃ, ἅς χωρίζῃ»¹³. Ἀφοῦ λοιπὸν ἐξύψωσε τὸ φρόνημα ὄλων καὶ τοὺς ἔπεισε νὰ ἔχουν θάρρος καὶ διὰ τοὺς ἑαυτοὺς των καὶ δι' ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην, προσέθεσεν, ὅτι «Πολλοὶ ποὺ εἶναι ἐδῶ πρῶτοι θὰ γίνουν ἐκεῖ τελευταῖοι, καὶ οἱ τελευταῖοι ἐδῶ θὰ γίνουν ἐκεῖ πρῶτοι». Αὐτὸ δὲ ἂν καὶ ἔχει λεχθῆ ἁορίστως καὶ διὰ πολλοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, ἔχει λεχθῆ καὶ δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τοὺς Φαρισαίους ποὺ δὲν ἐπίστευον, πρᾶγμα ποὺ καὶ προηγουμένως εἶπεν, ὅτι δηλαδὴ «Πολλοὶ θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὴν ἀντιολίαν καὶ τὴν δύσιν καὶ θὰ καθήσουν μαζὶ μὲ τὸν Ἄβραάμ, τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ, οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας θὰ ριφθοῦν ἔξω ἀπὸ αὐτήν»¹⁴.

Ἀκολουθῶς προσθέτει καὶ παραβολήν, διὰ νὰ προτρέψῃ νὰ δείξουν μεγάλην προθυμίαν ἐκεῖνοι ποὺ καθυστέρησαν εἰς τὸ θέμα τῆς πίστεως. «Διότι», λέγει, «ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον οἰκοδεσπότην, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε πρῶτῃ - πρῶτῃ διὰ νὰ μισθώσῃ ἐργάτας διὰ τὸ ἀμπέλι του. Καὶ ἀφοῦ συνεφώνησε μὲ αὐτοὺς ἀπὸ ἓνα δηνάριον τὴν ἡμέραν, τοὺς ἔστειλεν εἰς τὸ ἀμπέλι του. Καὶ κατὰ τὴν τρίτην ὥραν¹⁵ εἶδεν ἄλλους χωρὶς ἐργασίαν καὶ εἶπε καὶ εἰς ἐκεῖνους· Πηγαίνετε καὶ σεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι μου καὶ θὰ σᾶς δώσω αὐτὸ ποὺ δικαιοῦσθαι. Καὶ περὶ τὴν ἕκτην¹⁶ ὥραν κα-

Καὶ περὶ ἕκτην καὶ ἐνάτην ὥραν ἐποίησεν ὡσαύτως. Περὶ δὲ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν εἶδεν ἄλλους ἐσιῶτας ἀργούς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί ὕδὲ ἐσιήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί; Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῷ· Οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο. Λέγει αὐτοῖς·
 5 Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα μου, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, λήψεσθε.

Ὅψίας δὲ γενομένης, λέγει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ· Κάλεσον τοὺς ἐργάτας, καὶ δός αὐτοῖς τὸν μισθόν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων ἕως τῶν πρώτων.
 10 Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ἔλαβον ἀνὰ δηναρίον. Καὶ οἱ πρώτοι ἐνόμισαν ὅτι πλείονα λήφονται, καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηναρίον. Καὶ λαβόντες ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου, λέγοντες· Οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐποίησας, τοῖς βασιάσασι
 15 τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν κάψωνα; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς ἐνὶ αὐτῶν εἶπεν· Ἐταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου συμφώνησάς με; Ἄρον τὸ σόν, καὶ ὑπάγε· θέλω δὲ καὶ τοῦτῳ τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὡς καὶ σοί. Ἡ οὐκ ἔξεσί μοι ὃ θέλω ποιῆσαι ἐν τοῖς ἐμοῖς; Εἰ ὁ ὀφθαλμὸς σου πονηρὸς ἐστίν,
 20 ὅτι ἐγὼ ἀγαθὸς εἰμι; Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι πρώτοι, καὶ οἱ πρώτοι ἔσχατοι. Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

3. Τί βούλεται ἡμῖν ἡ παραβολὴ αὕτη; Οὐ γὰρ συνάδει τῷ πρὸς τῷ τέλει λεχθέντι τὸ ἐξ ἀρχῆς, ἀλλὰ τοῦναντίον
 25 ἅπαν ἐμφαίνει. Ἐν ταύτῃ μὲν γὰρ δείκνυσιν ἅπαντας τῶν αὐτῶν ἀπολαύοντας, καὶ οὐ τοὺς μὲν ἐκβαλλομένους, τοὺς δὲ εἰσαγομένους· αὐτὸς δὲ καὶ πρὸ τῆς παραβολῆς καὶ μετὰ τὴν παραβολὴν τοῦναντίον εἶπεν, ὅτι «ἔσονται οἱ πρώτοι ἔσχατοι, καὶ οἱ ἔσχατοι πρώτοι»· τοιῆσιν, ὅτι καὶ αὐτῶν

17. Δηλαδή τὴν τρίτην ἀπογευματινὴν.

18. Δηλαδή τὴν πέμπτην ἀπογευματινὴν.

19. Ματθ. 20, 1-16.

θῶς καὶ τὴν ἐνάτην¹⁷ ἔκανε τὸ ἴδιον. Περὶ τὴν ἐνδεκάτην¹⁸ ὥραν εἶδεν ἄλλους νὰ στέκωνται χωρὶς ἐργασίαν καὶ λέγει εἰς αὐτούς· Διατί ἔχετε μείνει ἐδῶ ὄλην τὴν ἡμέραν χωρὶς ἐργασίαν; Αὐτοὶ δὲ τοῦ λέγουν· Διότι δὲν μᾶς ἐμίσθωσε κανεὶς. Λέγει εἰς αὐτούς· Πηγαίνατε καὶ σεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι μου καὶ θὰ λάβετε αὐτὸ πού εἶναι δίκαιον.

Ὅταν δὲ ἐβράδυασε, λέγει ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ ἀμπελιοῦ εἰς τὸν ἐπιστάτην του· Κάλεσε τοὺς ἐργάτας καὶ δῶσε τοὺς τὸν μισθὸν τοὺς, ἀρχίζων ἀπὸ τοὺς τελευταίους καὶ φθάνων μέχρι τοὺς πρώτους. Καὶ ἀφοῦ ἦλθον ἐκεῖνοι πού ἐπῆγαν νὰ ἐργασθοῦν περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, ἔλαβον ἀπὸ ἓνα δηνάριον ὁ καθένας. Ἐλθόντες δὲ οἱ πρῶτοι ἐνόμισαν ὅτι θὰ λάβουν περισσότερα, ἀλλ' ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἓνα δηνάριον ὁ καθένας. Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔλαβον ἐγόγγυζον ἐναντίον τοῦ οἰκοδεσπότη, λέγοντες· Αὐτοὶ πού ἦλθαν τελευταῖοι, εἰργάσθησαν μίαν ὥραν καὶ τοὺς ἐπλήρωσε τὰ ἴδια πού ἐπλήρωσε εἰς ἡμᾶς πού ὑπεφέραμεν ὄλον τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα; Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη εἰς κάποιον ἀπὸ αὐτούς καὶ τοῦ εἶπεν· Φίλε, δὲν σὲ ἀδικῶ· δὲν ἔκανες μαζί μου συμφωνίαν διὰ ἓνα δηνάριον; Πάρε τὸ ἰδικόν σου καὶ πήγαινε· θέλω δὲ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τελευταῖον νὰ δώσω ὄσα καὶ εἰς ἐσένα. Μήπως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κάνω ὄ,τι θέλω τὰ ἰδικά μου; Ἡ τὸ μάτι σου εἶναι πονηρόν, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι ἀγαθός; Ἔτσι θὰ γίνουν οἱ τελευταῖοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι. Διότι εἶναι πολλοὶ οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί»¹⁹.

3. Τί θέλει νὰ μᾶς διδάξη αὐτὴ ἡ παραβολή; Διότι δὲν εἶναι σύμφωνος ἡ ἀρχὴ αὐτῆς πρὸς αὐτὸ πού ἐλέχθη εἰς τὸ τέλος, ἀλλὰ φανερώνει ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον. Διότι εἰς αὐτὴν παρουσιάζονται ὄλοι νὰ ἀπολαμβάνουν τὰ ἴδια, καὶ ὄχι ἄλλοι μὲν νὰ ἐκδιώκωνται, ἄλλοι δὲ νὰ εἰσάγωνται εἰς τὴν βασιλείαν, ἐνῶ ὁ ἴδιος καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν παραβολὴν καὶ μετὰ τὴν παραβολὴν εἶπε τὸ ἀντίθετον, ὅτι «οἱ πρῶτοι θὰ γίνουν τελευταῖοι καὶ οἱ τελευταῖοι πρῶτοι»· δηλαδὴ θὰ γί-

τῶν πρώτων πρώτοι, οὐχὶ πρώτων μερόντων, ἀλλ' ἐσχάτων
 ἐκείνων γενομένων. "Οἱ γὰρ τοῦτο δηλοῖ, ἐπήγαγε· «πολλοὶ
 γὰρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί»· ὥστε διπλῆ κἀκείνους
 δακεῖν, καὶ τούτους παραμυθήσασθαι καὶ προιρέψαι. Ἡ δὲ
 5 παραβολὴ οὐ τοῦτο φησιν· ἀλλ' ὅτι τῶν εὐδοκίμων καὶ πολλὰ
 πεπονηκότων ἔσονται ἴσοι. «Ἰσους γὰρ αὐτοὺς ἡμῖν ἐποίη-
 σας», φησί, «τοῖς βασιάσαι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν
 καύσωνα». Τί οὖν εἰσιν ὃ φησιν ἡ παραβολή; ἀναγκαῖον
 γὰρ τοῦτο πρώτον ποιῆσαι σαφές, καὶ τότε ἐκεῖνο διαλύσομεν.
 10 Ἀμπελῶνα μὲν, τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Θεοῦ φησιν εἶναι,
 καὶ τὰς ἐντιολάς· χρόνον δὲ τῆς ἐργασίας, τὸν παρόντα βίον·
 ἐργάτας δέ, τοὺς διαφόρως καλουμένους ἐπὶ τὰ προσιτάγμα-
 τα· πρώτῃ δὲ καὶ περὶ τρίτην καὶ ἕκτην καὶ ἐνάτην καὶ ἐνδε-
 κάτην ὥραν, τοὺς ἐν διαφόροις ἡλικίαις προσελθόντας καὶ
 15 εὐδοκιμήσαντας. Ἀλλὰ τὸ ζητούμενον ἐκεῖνό ἐστιν, εἰ λαμ-
 πρῶς εὐδοκιμηκότιες οἱ πρώτοι, καὶ ἀρέσαντες τῷ Θεῷ,
 καὶ δι' ὅλης ἡμέρας λάμπαντες ἀπὸ τῶν πόνων, τῷ ἐσχάτῳ
 τῆς κακίας κατέχονται πάθει, βασκανία καὶ φθόνῳ. Ἰδόντες
 γὰρ αὐτοὺς τῶν αὐτῶν ἀπολελευκότης, φασίν· «οὗτοι οἱ ἔ-
 20 σχαιτοὶ μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους αὐτοὺς ἡμῖν ἐποίησας,
 τοῖς βασιάσαι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα;».
 Καὶ ταῦτα μηδὲν μέλλοντες ζημιοῦσθαι, μηδὲ εἰς τὸν ἑαυτῶν
 ἐλαιοῦσθαι μισθόν, ἐδυσχέραινον καὶ ἠγανάκιον ἐπὶ τοῖς
 ἀλλοτριῶν ἀγαθοῖς· ὃ φθόνου καὶ βασκανίας ἦν. Καὶ τὸ ἔτι
 25 πλέον, ὅτι καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ὑπὲρ αὐτῶν δικαιολογούμενος
 καὶ πρὸς τὸν εἰρηκότα ταῦτα ἀπολογούμενος, πονηρίας αὐτὸν
 κρίνει καὶ βασκανίας ἐσχάτης, λέγων· «οὐχὶ δηναρίου συνε-

νουν πρῶτοι καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ εἶναι πρῶτοι, οἱ ὅποιοι δὲν θὰ μείνουν πρῶτοι, ἀλλὰ θὰ γίνουν τελευταῖοι. Καὶ αὐτὸ βέβαια τὸ φανερῶνουν οἱ λόγοι ποὺ προσέθεσε· «Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ἀλλ' εἶναι ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί»· ὥστε διπλᾶ καὶ ἐκείνους νὰ λυπήσῃ καὶ αὐτοὺς νὰ παρηγορήσῃ καὶ νὰ προτρέψῃ. Ἡ παραβολὴ ὅμως δὲν λέγει τὸ ἴδιον, ἀλλ' ὅτι θὰ γίνουν ἴσοι μὲ ἐκείνους ποὺ ἠὺδοκίμησαν καὶ ἔχουν κοπιάσει πάρα πολύ. Διότι λέγει· «Τοὺς ἔκανες ἴσους μὲ ἡμᾶς ποὺ ἐβαστάσαμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα». Ποῖο λοιπὸν εἶναι αὐτὸ ποὺ λέγει ἢ παραβολή; διότι ἀνάγκη εἶναι αὐτὸ πρῶτα νὰ κάνωμεν σαφές, καὶ μετὰ νὰ ἐξηγήσωμεν ἐκεῖνο.

Ἄμπέλι μὲν λέγει ὅτι εἶναι τὰ προστάγματα καὶ αἱ ἐντολαὶ τοῦ Θεοῦ, χρόνος τῆς ἐργασίας, ὅτι εἶναι ἡ παροῦσα ζωὴ, ἐργάται εἶναι οἱ καλούμενοι κατὰ διάφορον τρόπον νὰ τηρήσουν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ, πρῶτῃ δέ, τρίτῃ, ἕκτῃ, ἐνάτῃ καὶ ἐνδεκάτῃ ὥρᾳ, εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ προσῆλθον καὶ ἠὺδοκίμησαν κατὰ τὰς διαφόρους ἡλικίας. Ἄλλὰ τὸ ὑπὸ ἐξέτασιν θέμα μας εἶναι τὸ ἐξῆς· Ἐὰν δηλαδὴ οἱ πρῶτοι, ποὺ ἠὺδοκίμησαν εἰς μέγαν βαθμὸν καὶ ἐφάνησαν ἀρεστοὶ εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἔλαμψαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν μὲ τοὺς κόπους των, εἶναι κυριευμένοι ἀπὸ τὸ φοβερώτερον πάθος τῆς κακίας, τὴν ζήλειαν δηλαδὴ καὶ τὸν φθόνον. Διότι ὅταν τοὺς εἶδον νὰ ἀμείβωνται μὲ τὸν ἴδιον μισθόν, εἶπον· «Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι εἰργάσθησαν μίαν μόνον ὥραν καὶ τοὺς ἔκανες ἴσους μὲ ἡμᾶς, ποὺ ἐβαστάσαμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὸν καύσωνα;». Καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν καὶ δὲν ἐπρόκειτο νὰ ζημιωθοῦν εἰς τίποτε, οὔτε νὰ ἐλαττωθῇ ὁ μισθός των, ἀλλ' ὅμως ἐδυσανασχετοῦσαν καὶ ἀγανακτοῦσαν διὰ τὰ ξένα ἀγαθὰ, πρᾶγμα ποὺ ἦτο δεῖγμα τοῦ φθόνου καὶ τῆς ζηλείας των. Καὶ τὸ πρὸ σπουδαιότερον ἀκόμη εἶναι ὅτι καὶ ὁ οἰκοδεσπότης δικαιολογῶν αὐτοὺς καὶ ἀπολογούμενος πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τοῦ εἶπεν αὐτά, τὸν κρίνει ἔνοχον πονηρίας καὶ τῆς χειροτέρας ζηλείας, λέγων· «Δὲν συνεφώ-

φώνησάς μοι; Ἄρον τὸ σὸν καὶ ὑπάγε· θέλω δὲ τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὡς καὶ σοί. Εἰ ὁ ὀφθαλμὸς σου πονηρὸς ἐστίν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθὸς εἰμι;».

Τί οὖν ἐστὶ τὸ κατασκευαζόμενον ἐκ τούτων; Καὶ γὰρ
 5 καὶ ἐγ' ἐτέρων παραβολῶν τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐστὶν ἰδεῖν. Καὶ γὰρ ὁ Υἱὸς ὁ εὐδόκιμος αὐτὸ τοῦτο εἰσάγειται πεπονηθῶς, ὅτι εἶδε τὸν ἄσωτον ἀδελφὸν πολλῆς ἀπολαύσαντα τιμῆς, καὶ πλείονος ἢ αὐτός. Ὡσπερ γὰρ οὗτοι πλείονος ἀπέλασαν τῷ πρῶτῳ λαβεῖν, οὕτω καὶ ἐκεῖνος μειζρόνως τῇ πε-
 10 ριουσίᾳ τῶν δεδομένων ἐτιμᾶτο· καὶ ταῦτα αὐτὸς μαρτυρεῖ ὁ εὐδόκιμος. Τί οὖν ἐστὶν εἰπεῖν; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς τοιαῦτα δικαιολογούμενος ἢ ἐγκαλῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν ἄπαγε φθόνου γὰρ καὶ βασκανίας τὸ χωρίον ἐκεῖνο καθαρόν. Εἰ γὰρ ἐνιαῦθα ὄντες οἱ ἅγιοι καὶ τὰς ψυχὰς ἑαυτῶν ὑπὲρ
 15 τῶν ἁμαρτωλῶν διδῶσι, πολλῶ μᾶλλον ὀρώντες ἐκεῖ τούτων ἀπολαύοντας χαίρουσι, καὶ οἰκεῖα νομίζουσιν εἶναι ἀγαθὰ.

Τίνος οὖν ἔνεκεν οὕτως ἐσχημάτισε τὸν λόγον; Παραβολὴ τὸ λεγόμενον ἦν διόπερ οὐδὲ χρὴ πάντα τὰ ἐν ταῖς παραβολαῖς κατὰ λέξιν περιεργάζεσθαι, ἀλλὰ τὸν σκοπὸν
 20 μαθόντας, δι' ὃν συνειτέθη, τοῦτον δρέπεσθαι, καὶ μηδὲν πηλυπραγμονεῖν περαιτέρω. Τίνος οὖν ἔνεκεν οὕτω συνειτέθη αὕτη ἢ παραβολή, καὶ τί κατασκευάσαι βούλεται; Προθυμοτέρους ποιῆσαι τοὺς ἐν ἐσχάτῳ γήρα μεταβαλλομένους καὶ γινομένους βελτίονας, μηδὲ ἀφεῖναι νομίζειν ἔλαττον
 25 ἔχειν. Διὰ δὴ τοῦτο εἰσάγει καὶ δυσχεραίνοντας ἐτέρους ἐπι

νησες μαζί μου δι' ἓνα δηνάριον; Πάρε τὸ ἰδικόν σου καὶ πήγαινε· θέλω καὶ εἰς τὸν τελευταῖον νὰ δώσω ὅσα ἔδωσα καὶ εἰς ἑσένα. Ἐάν εἶναι τὸ μάτι σου πονηρόν, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι ἀγαθός;».

Τί θέλει λοιπὸν μὲ αὐτὰ νὰ μᾶς διδάξῃ; Καθ' ὅσον καὶ εἰς ἄλλας παραβολὰς εἶναι δυνατόν νὰ ἰδοῦμεν τὸ ἴδιο μὲ αὐτό. Διότι καὶ ὁ καλὸς υἱὸς φαίνεται νὰ παθαίνει ἀκριβῶς αὐτὸ τὸ ἴδιον, ὅταν εἶδε τὸν ἄσωτον ἀδελφόν του νὰ ἀπολαύῃ μεγάλης τιμῆς καὶ μάλιστα πολὺ πῶς μεγαλυτέρας ἀπὸ ὅ,τι αὐτός²⁰. Διότι ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ἀπῆλαυσαν περισσότερα, ἐπειδὴ ἔλαβον πρῶτοι τὸν μισθόν, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ἐτιμᾶτο εἰς μέγαν βαθμὸν μὲ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀγαθῶν ποῦ τοῦ προσεφέρθησαν, πρᾶγμα ποῦ ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν καλὸν υἱόν. Τί ἡμποροῦμεν λοιπὸν νὰ εἰποῦμεν; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ ἡμπορῇ νὰ προβάλλῃ τέτοιου εἴδους δικαιολογίας ἢ κατηγορίας εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· δὲν εἶναι δυνατόν, καθ' ὅσον ὁ χῶρος ἐκεῖνος εἶναι καθαρὸς ἀπὸ φθόνου καὶ ζήλειαν. Διότι ἐὰν οἱ ἅγιοι, εὐρισκόμενοι ἐδῶ, καὶ τὰς ψυχὰς των ἀκόμη δίδουν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῶν ἁμαρτωλῶν, πολὺ περισσότερον χαίρουν ἐκεῖ ποῦ βλέπουν αὐτοὺς ν' ἀπολαμβάνουν ἀγαθὰ καὶ τὰ θεωροῦν ὡς ἰδικὰ των ἀγαθὰ.

Πρὸς ποῖον λοιπὸν σκοπὸν ἐπαρουσίασεν ἔτσι τὸν λόγον; Αὐτὸ ποῦ εἶπεν ἦτο παραβολή· διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν πρέπει νὰ τὰ ἐξετάζωμεν κατὰ λέξιν αὐτὰ ποῦ περιέχονται εἰς τὰς παραβολάς, ἀλλ', ἀφοῦ μάθωμεν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον ἐλέχθη ἡ παραβολή, αὐτὸν ὡς κάνωμεν κτήμα μας καὶ νὰ μὴ ἀσχολούμεθα ἄδικα μὲ τὰ παρὰ πέρα. Πρὸς ποῖον σκοπὸν λοιπὸν παρουσιάσθη ἔτσι αὕτη ἡ παραβολή καὶ τί θέλει νὰ μᾶς διδάξῃ; Διὰ νὰ κάνῃ προθυμοτέρους αὐτοὺς ποῦ εἰς πολὺ προχωρημένην ἡλικίαν μετανοοῦν καὶ γίνονται καλύτεροι καὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ νὰ νομίζουν ὅτι μειονεκτοῦν ἔναντι τῶν ἄλλων. Διὰ τοῦτο λοιπὸν παρουσιάζει καὶ νὰ δυσανασχετοῦν τοὺς ἄλλους διὰ τὰ

τοῖς τούτων ἀγαθοῖς, οὐχ ἵνα δείξῃ τηκομένους καὶ δακνόμενους ἐκείνους· ἄπαγε· ἀλλ' ἵνα διδάξῃ τούτους τισαύτης ἀπολαύσαντας τιμῆς, ἣ καὶ φθόνον ἐτέροις τεκεῖν ἠδύνατο.

Ὁ καὶ ἡμεῖς πολλάκις ποιῶμεν λέγοντες, ὅτι ὁ δεῖνά μοι ἐνεκάλεσεν, ὅτι σε τισαύτης ἠξίωσα τιμῆς· οὔτε ἐγκληθέντες, οὔτε ἐκεῖνον διαβαλεῖν θέλοντες, ἀλλὰ τούτῳ δεῖξαι τὸ μέγεθος τῆς δωρεᾶς ἧς ἀπήλαυσεν.

Ἀλλὰ τί δήποτε οὐ πάντας εὐθέως ἐμισθώσατο; Τὸ εἰς αὐτὸν ἦκον, ἅπαντας· εἰ δὲ οὐχ ὁμοῦ πάντες ὑπήκουσαν, τὴν 10 διαφορὰν ἣ τῶν κληθέντων γνώμη πεποίηκε. Διὰ τοῦτο οἱ μὲν πρωί, οἱ δὲ τρίτῃ, οἱ δὲ ἕκτῃ, οἱ δὲ ἐνάτῃ ὥρᾳ καλοῦνται, οἱ δὲ ἐνδεκάτῃ, ὅτι ἔμελλον ὑπακούσεσθαι. Τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος δηλῶν ἔλεγεν· «ὅτε δὲ εὐδόκησεν ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου». Πότε δὲ εὐδόκησεν; Ὅτι ἔμελλεν 15 ὑπακούσεσθαι. Αὐτὸς μὲν γὰρ ἐβούλετο καὶ ἐκ προοιμίῳ· ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν εἶξε, τότε εὐδόκησεν, ὅτι καὶ αὐτὸς ἔμελλε πείθεσθαι. Οὕτω καὶ τὸν λησιτὴν ἐκάλεσε, καίτοι δυνάμενος καὶ ἔμπροσθεν αὐτὸν καλέσαι· ἀλλ' ἐκεῖνος οὐκ ἂν ὑπήκουσεν. Εἰ γὰρ ὁ Παῦλος ἐξ ἀρχῆς οὐκ ἂν ὑπήκουσε, 20 πολλῶ μᾶλλον ὁ λησιτής. Εἰ δὲ οὕτοι λέγουσιν, «οὐδεὶς ἡμᾶς ἐμισθώσατο», μάλιστα μὲν, ὅπερ ἔφην, οὐ χρὴ πάντα περιεργάζεσθαι τὰ ταῖς παραβολαῖς· ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ ὁ οἰκονομίας φαίνεται τοῦτο λέγων, ἀλλ' ἐκεῖνοι· αὐτὸς δὲ αὐτοὺς οὐκ ἐλέγχει, ἵνα μὴ διαπορήσῃ, ἀλλ' ἐπισπάσῃται. Ὅτι

ἀγαθὰ πού λαμβάνουν αὐτοί, ὅχι διὰ νὰ δείξῃ ἐκείνους νὰ λειώνουν ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ τὴν λύπην των, μακρὰ αὐτὴ ἢ σκέψις, ἀλλὰ διὰ νὰ διδάξῃ αὐτούς, ὅτι ἀπολαμβάνουν τόσον μεγάλην τιμὴν, πού θὰ ἤμποροῦσε καὶ φθόνον νὰ γεννήσῃ εἰς τοὺς ἄλλους, πράγμα πού καὶ ἡμεῖς κάνομεν πολλὰς φορὰς λέγοντες, ὅτι ὁ τάδε μὲ κατηγορήσῃ πού σὲ ἐτίμησα τόσον πολὺ, ἂν καὶ οὔτε κατηγορήθημεν οὔτε θέλομεν νὰ διαβάλωμεν ἐκεῖνον, ἀλλὰ τὸ λέγομεν μὲ σκοπὸν νὰ δείξωμεν εἰς ἐκεῖνον τὸ μέγεθος τῆς δωρεᾶς πού ἀπῆλαυσεν.

Ἄλλὰ διὰ ποῖον λόγον τέλος πάντων δὲν τοὺς ἐμίσησεν ὅλους μαζί; Ὅσον ἐξηρτᾶτο ἀπὸ αὐτόν, τοὺς ἐμίσησεν ὅλους μαζί, ἐὰν ὅμως δὲν ὑπήκουσαν ὅλοι μαζί, τὴν διαφορὰν τὴν ἐδημιούργησεν ἢ διάθεσις αὐτῶν πού προσεκλήθησαν. Διὰ τοῦτο προσεκλήθησαν ἄλλοι τὸ πρῶν, ἄλλοι τὴν τρίτην ὥραν, ἄλλοι τὴν ἕκτην, ἄλλοι τὴν ἐνάτην καὶ ἄλλοι τὴν ἐνδεκάτην, ὅταν δηλαδὴ ἐπρόκειτο νὰ ὑπακούσῃ ὁ καθένας. Τοῦτο δηλώνων καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ὅταν δὲ εὐδόκησεν αὐτὸς πού μὲ ἐξεχώρισεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου»²¹. Πότε δὲ εὐδόκησεν; Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὑπακούσῃ. Διότι ὁ μὲν Θεὸς ἤθελε νὰ τὸν καλέσῃ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν θὰ ἠκολούθει, τότε εὐδόκησεν, ὅταν καὶ ὁ ἴδιος ἐπρόκειτο νὰ ὑπακούσῃ. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐκάλεσε καὶ τὸν ληστήν, ἂν καὶ ἤμποροῦσεν ἀπὸ προηγουμένως νὰ τὸν καλέσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν θὰ ὑπήκουεν τότε. Διότι ἐὰν δὲν θὰ ὑπήκουεν ὁ Παῦλος ἀπὸ τὴν ἀρχήν, πολὺ περισσότερον δὲν θὰ ὑπήκουεν ὁ ληστής. Ἐὰν ὅμως αὐτοὶ λέγουν, «κανεὶς δὲν μᾶς ἐμίσησεν», αὐτὸ εἶναι πρὸ πάντων ἐκεῖνο, ὅπως εἶπα προηγουμένως, ὅτι δηλαδὴ δὲν πρέπει νὰ περιεργαζώμεθα ὅλα ἐκεῖνα πού κρύπτονται εἰς τὰς παραβολάς· ἄλλωστε ἐδῶ οὔτε ὁ οἰκοδεσπότης φαίνεται νὰ τὸ λέγῃ αὐτό, ἀλλ' ἐκεῖνοι καὶ αὐτὸς βέβαια δὲν τοὺς ἐλέγχει, διὰ νὰ μὴ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς ἀμηχανίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς προσελκύσῃ. Τὸ ὅτι

γὰρ πάντας ἰό γε εἰς αὐτὸν ἦκον, ἐκ πρώτης ἐκάλει, ἐδήλωσε καὶ ἡ παραβολὴ λέγουσα, ὅτι ἀπὸ πρώτῃ ἐξῆλθε μισθώσασθαι.

4. Πάντιθεν οὖν δῆλον ἡμῖν, ὅτι πρὸς τοὺς ἐκ πρώτης ἡλικίας, καὶ τοὺς ἐν γῆρα καὶ βράδιον ἀρετῆς ἐπειλημμένους εἴρηται ἡ παραβολή· πρὸς ἐκείνους μὲν, ἵνα μὴ ἀπονοῶνται, μηδὲ ὄνειδίῳσι τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην· πρὸς τοῦτους δέ, ἵνα μάθωσιν, ὅτι ἐστὶ καὶ ἐν βραχεῖ χρόνῳ τὸ πᾶν ἀνακίησασθαι. Ἐπειδὴ γὰρ περὶ σφοδρότητος διελέγετο, καὶ τοῦ

10 χρήματα ρῖπαι, καὶ καταφρονῆσαι τῶν ὄντων ἀπάντων, πολλοῦ δὲ τοῦτο ἐδεῖτο τοῦ τόνου καὶ νεανικῆς προθυμίας, ἀνάπτων ἐν αὐτοῖς γλόγα ἀγάπης, καὶ εὖτινον ποιῶν τὴν γνώμην, δείκνυοιν ὅτι δυνατὸν καὶ ὑστερον ἐλθόντας τῆς πάσης λαβεῖν ἡμέρας τὸν μισθόν.

15 Ἄλλ' οὕτω μὲν οὐ λέγει, ἵνα μὴ πάλιν αὐτοὺς ἀπονοήσῃ· δείκνυσι δὲ ὅτι τῆς αὐτοῦ φιλανθρωπίας ἐστὶ τὸ πᾶν, καὶ διὰ ταύτην οὐκ ἐκπεσοῦνται, ἀλλ' ἀπολαύσονται καὶ αὐτοὶ τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν. Καὶ τοῦτο μάλιστα ἐστὶν ὃ βούλεται διὰ τῆς παραβολῆς κατασκευάσαι ταύτης. Εἰ δὲ ἐπάγει, ὅτι

20 «οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι πρώτοι, καὶ οἱ πρώτοι ἔσχατοι· πολλοὶ γὰρ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί», μὴ θαυμάσης. Οὐ γὰρ ὡς ἐκ τῆς παραβολῆς τοῦτο συναγαγόν φησιν, ἀλλὰ τοῦτο λέγει, ὅτι ὡς περὶ τοῦτο συνέβη, οὕτω καὶ κεῖνο συμβήσεται.

Ἐνιαῦθα μὲν γὰρ οὐκ ἐγένοντο οἱ πρώτοι ἔσχατοι, ἀλλὰ

25 τῶν αὐτῶν πάντες ἀπήλυσαν παρ' ἐλπίδα καὶ παρὰ προσδοκίαν. Ὡς περὶ δὲ τοῦτο παρ' ἐλπίδα καὶ παρὰ προσδοκίαν ἐξέ-

λοιπὸν τοὺς ἐκάλεσεν ὄλους ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ὅσον ἐξηρτᾶτο ἀπὸ οὐτόν, τὸ ἐδήλωσε καὶ ἡ παραβολὴ μὲ τοὺς λόγους, ὅτι ἐξηλθεν ἀπὸ τὸ πρῶν διὰ νὰ μισθώσῃ ἐργάτας.

4. Εἶναι ὀλοφάνερον λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, ὅτι ἡ παραβολὴ αὐτὴ ἐλέχθη καὶ πρὸς ἐκείνους ποὺ ἀσκοῦν ἀπὸ τὴν πρῶτην ἡλικίαν τὴν ἀρετὴν καὶ πρὸς ἐκείνους ποὺ ἐπέδειξαν ἐνδιαφέρον δι' αὐτὴν εἰς πολὺ μεγάλην ἡλικίαν καὶ πολὺ καθυστερημένα. Πρὸς μὲν τοὺς πρῶτους διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύωνται οὔτε νὰ κατηγοροῦν ἐκείνους ποὺ προσῆλθον κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, πρὸς δὲ τοὺς δευτέρους, διὰ νὰ μάθουν, ὅτι εἶναι δυνατὸν καὶ ἐντὸς ἐλαχίστου χρόνου νὰ ἐπανεύρουν καὶ πάλιν τὸ πᾶν. Διότι, ἐπειδὴ τοὺς ὠμιλοῦσε διὰ ὑπερβολικὴν προθυμίαν καὶ διὰ ἐγκατάλειψιν τῶν χρημάτων καὶ διὰ περιφρόνησιν ὄλων γενικῶς τῶν πραγμάτων, πρᾶγμα ποὺ ἀπαιτοῦσε πολλὴν δύναμιν καὶ νεανικὴν προθυμίαν, ἀνάπτων ἐντὸς των τὴν φλόγα τῆς ἀγάπης καὶ ἐνισχύων τὴν διάθεσίν των, τοὺς δεικνύει ὅτι εἶναι δυνατόν, ἔστω καὶ ἂν ἀκόμη ἔλθουν ἀργότερα, νὰ λάβουν τὸν μισθὸν ὀλοκλήρου τῆς ἡμέρας.

Δὲν τοὺς τὸ λέγει ὁμοῦς ἔτσι, διὰ νὰ μὴ τοὺς κάνῃ πάλιν νὰ ὑπερηφανευθοῦν, ἀλλὰ τοὺς ἀποκαλύπτει ὅτι τὸ πᾶν ὀφείλεται εἰς τὴν ἰδικὴν του φιλανθρωπίαν, καὶ ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτῆς δὲν θὰ ἀποκλεισθοῦν, ἀλλὰ θ' ἀπολαύσουν καὶ αὐτοὶ τῶν ἀπορρήτων ἀγαθῶν. Καὶ αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ θέλει νὰ διδάξῃ μὲ αὐτὴν τὴν παραβολήν. Ἐὰν ὁμοῦς προσθέτῃ, ὅτι «Καθ' ὅμοιον τρόπον λοιπὸν οἱ τελευταῖοι θὰ γίνουν πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι· διότι εἶναι πολλοὶ οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὁμοῦς οἱ ἐκλεκτοί», μὴ θαυμάσης. Διότι αὐτὸ δὲν τὸ εἶπεν ὡσάν συμπέρασμα τῆς παραβολῆς, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ θέλει νὰ εἰπῇ, ὅτι ὅπως ἀκριβῶς αὐτὸ συνέβη, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ συμβῇ καὶ ἐκεῖνο.

Εἰς τὴν περίπτωσιν λοιπὸν αὐτὴν δὲν ἔγιναν οἱ πρῶτοι τελευταῖοι, ἀλλ' ὄλοι, χωρὶς νὰ τὸ ἐλπίζουν καὶ χωρὶς νὰ τὸ περιμένουν, ἀπήλαυσαν τὰ ἴδια ἀγαθά. Ὅπως ἀκριβῶς

θη, καὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐγένοντο ἴσοι οἱ μετὰ ταῦτα· οὕτω
καὶ τὸ τούτου πλεον συμβήσεται καὶ παραδοξότερον, τὸ καὶ
ἔμπροσθεν γενέσθαι τῶν πρώτων τοὺς ἐσχάτους, καὶ μετὰ
τούτους τοὺς πρώτους. Ὡστε ἕτερον ἐκεῖνο, καὶ ἕτερον τοῦ-
5 το. Δοκεῖ δέ μοι ταῦτα λέγειν Ἰουδαίους αἰνιτιζόμενος, καὶ
τῶν πιστῶν τοὺς ἐξ ἀρχῆς λάμπαντας, ὑστερον δὲ ἀμελήσαν-
τας ἀρετῆς, καὶ εἰς τοῦπίσω καινεχθέντας· κακείνους πάλιν
τοὺς ἀπὸ κακίας ἀνενεγκόντας, καὶ πολλοὺς ὑπερακοντί-
σαντας. Ὁρῶμεν γὰρ τὰς τοιαύτας μεταβολάς, καὶ ἐπὶ τί-
10 στεως καὶ ἐπὶ βίου γινομένας.

Διὸ παρακαλῶ, πολλὴν ποιησώμεθα σπουδὴν, καὶ ἐπὶ τῆς
πίστεως ἐσιάται τῆς ὁρθῆς, καὶ βίον ἐπιδείκνυσθαι ἄριστον.
Ἄν γὰρ μὴ καὶ βίον προσθῶμεν τῆς πίστεως ἄξιον, τὴν
ἐσχάτην δώσομεν δίκην. Καὶ τοῦτο ἔδειξε μὲν καὶ ἀπὸ τῶν
15 ἄνωθεν χρόνων ὁ Μακάριος Παῦλος, ὅτε ἔλεγεν, ὅτι «πάν-
τες τὸ αὐτὸ βρώμα πνευματικὸν ἔφαγον, καὶ πάντες τὸ αὐ-
τὸ πόμα πνευματικὸν ἔπιον», καὶ προσθεῖς, ὅτι οὐκ ἐσώθη-
σαν· «κατεσιζώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ». Ἐδειξε δὲ καὶ ἐπὶ
τῶν εὐαγγελιστῶν ὁ Χριστός, ὅτε εἰσήγαγέ τινας δαίμονας
20 ἐκβαλόντας καὶ προφητεύσαντας, καὶ εἰς κόλασιν ἀπαγομέ-
νους. Καὶ πᾶσαι δὲ αὐτοῦ αἱ παραβολαί, οἷον ἡ τῶν παρ-
θένων, ἡ τῆς σαγήνης, ἡ τῶν ἀκανθῶν, ἡ τοῦ δένδρου τοῦ
μὴ ποιῦντος καρπὸν, τὴν ἀπὸ τῶν ἔργων ἀρετὴν ἐπιζητοῦσι.
Περὶ μὲν γὰρ δογματίων ὀλιγάκις διαλέγεται· οὐδὲ γὰρ δεῖ-
25 ται πόρου τὸ πρᾶγμα· περὶ δὲ βίου πολλάκις, μᾶλλον δὲ παν-
ταχοῦ· διηνεκῆς γὰρ ὁ πρὸς τοῦτο πόλεμος, διὸ καὶ ὁ πόνος.

Καὶ τί λέγω πολιτείαν ὀλόκληρον; Καὶ γὰρ μέρος αὐτῆς

22. Α' Κορ. 10, 3-5.

23. Πρβλ. Ματθ. 7, 22-23.

αὐτὸ συνέβη παρ' ἐλπίδα καὶ παρὰ προσδοκίαν καὶ ἔγιναν αὐτοὶ ποὺ ἤλθον ἀργότερα ἴσοι μὲ ἐκείνους ποὺ ἤλθον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἔτσι θὰ συμβῆ καὶ αὐτὸ ποὺ εἶναι πρὸ παράδοξον ἀπὸ αὐτό, τὸ νὰ γίνουν δηλαδὴ οἱ τελευταῖοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι. Ὡστε ἄλλο εἶναι τὸ ἓνα καὶ ἄλλο τὸ ἄλλο. Ἐχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι αὐτὰ τὰ λέγει ὑπονοῶν τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς πιστοὺς ἐκείνους ποὺ κατ' ἀρχὴν διαπρέπουν εἰς τὴν ἀρετὴν, ἀλλ' ὕστερα γίνονται ἀδιάφοροι δι' αὐτὴν καὶ ὠδηγήθησαν εἰς χειροτέραν θέσιν, καθὼς καὶ ἐκείνους πάλιν ποὺ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν κακίαν εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ ὑπερέβαλον πολλούς. Διότι βλέπομεν τὰς μεταβολὰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους νὰ συμβαίνουν καὶ εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ζωὴν.

Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ ἐπιδεικνύωμεν πολλὴν προθυμίαν καὶ νὰ μένωμεν ἀκλόνητοι εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν καὶ νὰ ἐπιδεικνύωμεν ἄριστον βίον. Διότι ἐὰν δὲν ἐπιδείξωμεν καὶ βίον ἀντάξιον τῆς πίστεως, θὰ ὑποσιῶμεν τὴν πρὸ φοβερὰν τιμωρίαν. Καὶ αὐτὸ μὲν τὸ ἔδειξεν ὁ μακάριος Παῦλος καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν κατὰ τοὺς πρώτους ἐκείνους χρόνους, ὅταν ἔλεγεν, ὅτι «Ὅλοι ἔφαγον τὴν ἰδίαν πνευματικὴν τροφήν καὶ ὅλοι ἔπιον τὸ ἴδιον πνευματικὸν ποτόν», καὶ προσέθεσεν, ὅτι δὲν ἐσώθησαν· «διότι ἔπεσαν νεκροὶ εἰς τὴν ἔρημον»²². Ἀλλὰ τὸ ἔδειξε καὶ ὁ Χριστὸς καὶ εἰς τοὺς εὐαγγελιστάς, ὅταν παρουσίασεν ὠρισμένους ποὺ ἐξεδίωξαν δαίμονας καὶ ἐπροφήτευσαν, καὶ παρὰ ταῦτα ὠδηγήθησαν εἰς τὴν κόλασιν²³. Ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ παραβολαὶ του, ὅπως ἡ τῶν παρθένων, τῆς σαγήνης, τῶν ἀκανθῶν, τοῦ δένδρου ποὺ δὲν ἔκανε καρπὸν, ζητοῦν τὴν ἀρετὴν ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὰ ἔργα. Πράγματι, διὰ μὲν τὰ δόγματα ὁμιλεῖ πολὺ σπάνια, διότι αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖ πολὺν κόπον, ἐνῶ πολλὰς φορὰς ὁμιλεῖ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ζωῆς, μᾶλλον δὲ πάντοτε· διότι εἶναι διαρκῆς ὁ πόλεμος πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, διὰ τοῦτο καὶ ὁ κόπος εἶναι διαρκῆς.

Καὶ διατί λέγω δι' ὀλόκληρον τὸν τρόπον τῆς ζωῆς τοῦ

παροφθὲν μεγάλα ἐπάγει κακά· οἷον ἐλεημοσύνη παροφθεῖ-
 σα εἰς γέενναν ἐμβάλλει τοὺς ὑστερηκότας· καίτοι οὐχ ὀλό-
 κληρος τοῦτο ἀρειή, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς. Ἄλλ' ὅμως καὶ αἱ
 παρθένοι διὰ τὸ μὴ ταύτην ἔχειν ἐκολάσθησαν· καὶ ὁ πλού-
 5 σιος διὰ τοῦτο ἀπειτηγανίζετο· καὶ οἱ πεινῶνια μὴ θρέψαν-
 τες ἐντεῦθεν μετὰ τοῦ διαβόλου καιαδικάζονται. Πάλιν τὸ
 μὴ λαιδορεῖν μέρος αὐτῆς ἐστὶν ἐλάχιστον· ἀλλ' ὅμως καὶ τοῦ-
 το ἐκβάλλει τοὺς μὴ καιωρθωκότας. «Ὁ γὰρ εἰπὼν τῷ ἀδελ-
 φῷ αὐτοῦ, μωρέ, ἔνοχος ἔσται εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός».
 10 Πάλιν ἡ σωφροσύνη καὶ αὐτὴ μέρος ἐστίν· ἀλλ' ὅμως χωρὶς
 ταύτης οὐδεὶς ὄφεται τὸν Κύριον. «Εἰρήνην» γὰρ, φησί,
 «διώκετε, καὶ τὸν ἁγιασμόν, οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄφεται τὸν
 Κύριον».

Καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη δὲ ὁμοίως μόνιόν ἐστὶν ἀρειῆς·
 15 ἀλλ' ὅμως κἂν ἕτερά τις ἐπιτελέσῃ καλά, ταύτην δὲ μὴ καιορ-
 θώσῃ, ἀκάθαρτος παρὰ τῷ Θεῷ. Καὶ δῆλον ἐκ τοῦ Φαρι-
 σαίου, ὃς μυρίοις κομῶν ἀγαθοῖς, ἐντεῦθεν πάντα ἀπώλε-
 σεν. Ἐγὼ δὲ τι καὶ τούτων πλέον εἰπεῖν ἔχω πάλιν. Οὐ
 γὰρ δὴ μόνον ἐν τι αὐτῶν παροφθὲν ἀποκλείει τὸν οὐρανὸν
 20 ἡμῖν, ἀλλὰ κἂν γένηται μὲν, μὴ μετὰ τῆς προσηκούσης δὲ
 ἀκριθείας καὶ ὑπερβολῆς, τὸ αὐτὸ τοῦτο πάλιν ποιεῖ. «Ἐὰν
 γὰρ μὴ περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν, φησὶν,· πλέον τῶν
 γραμματέων καὶ Φαρισαίων, οὐκ εἰσελεύσεσθε εἰς τὴν βασι-
 λείαν τῶν οὐρανῶν». Ὡστε κἂν ἐλεημοσύνην δῶς, μὴ πλείο-
 25 να δὲ ἐκείνων, οὐκ εἰσελεύσῃ.

Καὶ πόσην ἐκεῖνοι παρεῖχον ἐλεημοσύνην; φησί. Τοῦτο

24. Ματθ. 5, 22.

25. Ἐβρ. 12, 14.

26. Ματθ. 5, 20.

ἀνθρώπου; Καθ' ὅσον καὶ μέρος αὐτῆς ἂν παραλειφθῆ, προξενεῖ μεγάλα κακά, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ἡ ἐλεημοσύνη ἂν παραλειφθῆ ρίπτει εἰς τὴν γέενναν αὐτοὺς ποὺ ὑστέρησαν εἰς αὐτήν, ἂν καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι ὀλόκληρος ἡ ἀρετὴ, ἀλλὰ μέρος αὐτῆς. Ἄλλ' ὅμως καὶ αἱ παρθένοι ἐτιμωρήθησαν ἐπειδὴ δὲν εἶχον αὐτήν· καὶ ὁ πλούσιος διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κατεκαίγετο· καὶ αὐτοὶ ποὺ δὲν ἔθρεψαν εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν πεινασμένον, καταδικάζονται μαζὶ μὲ τὸν διάβολον. Ἐπίσης τὸ νὰ μὴ λαιδορῆ κανεὶς ἀποτελεῖ ἐλάχιστον μέρος τῆς ἀρετῆς· ἀλλ' ὅμως καὶ αὐτὸ ἐκδιώκει ἀπὸ τὴν βασιλείαν ἐκείνους ποὺ δὲν τὸ κατώρθωσαν αὐτό. «Διότι αὐτὸς ποὺ θὰ εἰπῆ τὸν ἀδελφόν του, μωρέ, θὰ κριθῆ ἔνοχος καὶ θὰ ριφθῆ εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός»²⁴. Καὶ ἡ σωφροσύνη πάλιν καὶ αὐτὴ εἶναι μέρος τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ὅμως χωρὶς αὐτὴν κανεὶς δὲν θὰ ἰδῆ τὸν Κύριον. Διότι λέγει· «Προσπαθήτε νὰ ἔχετε εἰρήνην μὲ ὅλους καὶ ἀγιασμόν, χωρὶς τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν θὰ ἰδῆ τὸν Κύριον»²⁵.

Καὶ ἡ ταπεινοφροσύνη δὲ ὁμοίως ἀποτελεῖ μόνιον τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ὅμως καὶ ἂν ἀκόμη κανεὶς κάνῃ ἄλλα καλά, δὲν κατορθώσῃ ὅμως αὐτήν, εἶναι ἀκάθαρτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸν Φαρισαῖον, ὁ ὁποῖος ἐκαυχᾶτο διὰ τὰ ἄπειρα καλά ποὺ ἔκανε, ὅμως τὰ ἔχασεν ὅλα ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπερηφανείας του. Ὅμως ἐγὼ ἔχω καὶ πάλιν νὰ σᾶς εἰπῶ κάτι ἐπὶ πλέον ἀπὸ αὐτά. Ὅτι δηλαδὴ δὲν ἀποκλείει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μόνον ἓνα ἂν παραλειφθῆ ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη γίνεται ὄχι ὅμως μὲ πρέπουσαν ἀκρίβειαν καὶ ὑπερβολήν, ἔχει καὶ πάλιν τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα. «Διότι», λέγει, «ἐὰν ἡ ἀρετὴ σας δὲν ξεπεράσῃ τὴν ἀρετὴν τῶν γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων, δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»²⁶. Ὡστε καὶ ἂν ἀκόμη δώσης ἐλεημοσύνην, ἐὰν δὲν δώσης περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔδιδον ἐκεῖνοι, δὲν θὰ εἰσέλθῃς εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν.

Ἄλλὰ θὰ εἰπῆ κάποιος· Καὶ πόσην ἐλεημοσύνην ἔδιδον

γὰρ αὐτὸ εἰπεῖν θούλομαι νῦν, ἵνα οἱ μὲν μὴ διδόντες διανασιῶσι πρὸς τὸ δοῦναι, οἱ δὲ διδόντες μὴ μέγα φρονῶσιν, ἀλλὰ προσθήκην ἐργάζονται. Τί οὖν ἐδίδοσαν ἐκεῖνοι; Τῶν ὄντων ἀπάντων δεκάτην, καὶ πάλιν ἑτέραν δεκάτην, καὶ μετὰ ταύτην, τρίτην ὥσπερ παρ' οὐδὲν τὸ τρίτον τῆς οὐσίας παρεῖχον· τρεῖς γὰρ δεκάται συντιθέμεναι τοῦτο ποιοῦσι. Καὶ μετὰ τούτων καὶ ἀπαρχάς, καὶ πρωτότοκα, καὶ ἕτερα πλείονα· οἷον τὰ ὑπὲρ ἁμαρτημάτων, τὰ ὑπὲρ καθαρισμῶν, τὰ ἐν ἐορταῖς, τὰ ἐν τῷ ἰωβηλαίῳ, τὰ ἐν ταῖς τῶν χρεῶν ἀποκοπαῖς, καὶ τῶν οἰκειῶν ἀφέσεις, καὶ τοῖς δανείσμασι τοῖς τόκων ἀπηλλαγμένοις. Εἰ δὲ ὁ τὸ τρίτον δοὺς τῶν ὄντων, μᾶλλον δὲ τὸ ἥμισυ (μετὰ γὰρ τούτων ἐκεῖνα συντιθέμενα τὸ ἥμισυ ἐστίν), εἰ τοίνυν ὁ τὸ ἥμισυ διδοὺς, οὐδεὶς μέγα ἐργάζεται· ὁ μὴδὲ τὸ δέκατον παρέχων τίνος ἄξιος ἔσται; Εἰκότως ἔλεγεν, «ὀλίγοι οἱ σωζόμενοι».

5. Μὴ δὴ καταφρονῶμεν τῆς κατὰ τὸν βίον ἐπιμελείας. Εἰ γὰρ μέρος αὐτοῦ καταφρονούμενον ἐν ἰσοαύτην φέρει τὴν ἀπώλειαν, διὰ πανταχόθεν ὤμεν τῇ καταδικαζούσῃ ψήφῳ, πῶς διαφευξώμεθα τὴν κόλασιν; ποίαν δὲ οὐ τίσομεν δίκην;

20 Καὶ ποία ἡμῖν σωτηρίας ἐλπίς, φησὶν, εἰ τῶν ἀπηριθμημένων ἕκαστον τὴν γέενναν ἡμῖν ἀπειλεῖ; Καὶ ἐγὼ τοῦτο λέγω· πλὴν ἐὰν προσέχωμεν, δυνατὸν σωθῆναι, τὰ τῆς ἐλεημοσύνης κατασκευάζοντα φάρμακα, καὶ τὰ τραύματα θεραπείας. Οὐ γὰρ οὕτως ἔλαιον σῶμα ρώννυσιν, ὡς φιλα-
 25 θρωπία ψυχὴν καὶ ρώννυσι, καὶ ἀχείρωτον πᾶσιν ἐργάζεται, καὶ ἀνάλωτον τῷ διαβόλῳ ποιεῖ. Ὅπου γὰρ ἂν κατὰσχη,

ἐκεῖνοι; Αὐτὸ λοιπὸν θέλω καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς εἰπῶ τώρα, ὥστε αὐτοὶ μὲν ποὺ δὲν δίδουν νὰ παρακινηθοῦν νὰ δίδουν, ἐνῶ αὐτοὶ ποὺ δίδουν νὰ μὴ μεγαλοφρονοῦν, ἀλλὰ νὰ τὴν αὐξάνουν συνεχῶς. Τί λοιπὸν ἔδιδον ἐκεῖνοι; Ἔδιδον τὸ ἓνα δέκατον ὅλης τῆς περιουσίας των καὶ πάλιν ἄλλο ἓνα δέκατον, καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τρίτον δέκατον· ὥστε ἔδιδον σχεδὸν τὸ ἓνα τρίτον τῆς περιουσίας των· διότι ἐὰν προστεθοῦν τὰ τρία δέκατα κάνουν αὐτό. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὰ προσέφερον καὶ τὰς ἀπαρχὰς καὶ τὰ πρωτότοκα καὶ πολλὰ ἄλλα, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι τὰς ὑπὲρ τῶν ἁμαρτημάτων προσφοράς, τὰς ὑπὲρ τῶν καθαρισμῶν, τὰς κατὰ τὰς ἐορτάς, τὰς κατὰ τὸ ἰωβηλαῖον ἔτος, τὰς προσφοράς παραγραφῆς τῶν χρεῶν, τὴν ἀπελευθέρωσιν τῶν δούλων καὶ τὰ ἀπηλλαγμένα τόκων δάνεια. Ἐὰν δὲ αὐτὸς ποὺ δίδει τὸ τρίτον τῆς περιουσίας του, ἢ καλύτερα τὸ ἥμισυ (διότι προστιθέμενα αὐτὰ μαζὶ μὲ ἐκεῖνα κάνουν τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας), ἐὰν λοιπὸν αὐτὸς ποὺ δίδει τὸ ἥμισυ, δὲν κάνει τίποτε τὸ σπουδαῖον, αὐτὸς ποὺ δὲν δίδει οὔτε κἂν τὸ δέκατον τῆς περιουσίας του τίνοσ ἀξίος θὰ εἶναι; Εἶχε δίκαιον λοιπὸν ποὺ ἔλεγεν, «εἶναι ὀλίγοι οὗτοι ποὺ σώζονται».

5. Ἄς μὴ περιφρονοῦμεν λοιπὸν τὴν φροντίδα διὰ τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μας. Διότι ἐὰν μόνον ἓνα μέρος αὐτῆς περιφρονούμενον ὀδηγεῖ εἰς τόσον μεγάλην ἀπώλειαν, ὅταν εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τῆς καταδικαζούσης ἀποφάσεως ἀπὸ παντοῦ, πῶς θ' ἀποφύγωμεν τὴν τιμωρίαν; ποίαν τιμωρίαν δὲν θὰ ὑποστῶμεν; Καὶ ποία ἐλπίς σωτηρίας, λέγει, ὑπάρχει δι' ἡμᾶς, ἐὰν τὸ καθένα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἀριθμήσαμεν μᾶς ἀπειλῇ μὲ τὴν γέενναν; Καὶ ἐγὼ αὐτὸ λέγω· ἐκτὸς βέβαια ἐὰν προσέχωμεν, ὅποτε εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῶμεν, παρασκευάζοντες τὰ φάρμακα τῆς ἐλεημοσύνης καὶ θεραπεύοντες τὰ τραύματα. Διότι δὲν τονώνει τὸ σῶμα τόσον πολὺ τὸ λάδι, ὅσον ἐνδυναμώνει τὴν ψυχὴν ἢ φιλανθρωπία, ποὺ τὴν καθιστᾷ ἀκατανίκητον ἀπὸ ὄλους καὶ ἀπόρθητον ἀπὸ τὸν διάβολον. Καθ' ὅσον ἀπὸ ὅπου καὶ ἂν τὴν πιά-

διολισθαίνει λοιπόν, οὐκ ἐῶντος τοῦ ἐλαίου τούτου τοῖς νό-
τοις τοῖς ἡμετέροις ἐνιζάνειν τὰς ἐκείνου λαβάς. Τούτω τοί-
νυν ἑαυτοὺς συνεχῶς ἀλείφωμεν τῷ ἐλαίῳ. Καὶ γὰρ ὑγείας
ἐστὶν ὑπόθεσις, καὶ φωτὸς χορηγία, καὶ φαιδρότητος ἀφορμή.

5 Ἄλλ' ὁ δεῖνα, φησί, τόσα καὶ τόσα ἔχει τάλαντα χρυ-
σίου, καὶ οὐδὲν προτίεται. Καὶ τί τοῦτο πρὸς σέ; Οὕτω γὰρ
θαυμασιότερος σὺ φανήσῃ, ὅταν ἀπὸ πενίας φιλοτιμότερος
ἐκείνου γένη. Οὕτω καὶ Μακεδόνας ὁ Παῦλος ἐθαύμασεν·
οὐχ ὅτι παρέσχον, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐν πτωχείᾳ ὄντες παρέσχον.
10 Μὴ δὲ πρὸς τούτους ἴδῃς, ἀλλὰ πρὸς τὸν κοινὸν ἀπάντων
διδάσκαλον, ὃς οὐκ εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι.

Καὶ διαί, φησὶν, ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα τοῦτο οὐ ποιεῖ;
Μὴ κρίνε ἕτερον, ἀλλὰ σεαυτὸν ἀπάλλαξον τῆς κατηγορίας.
Ἐπεὶ μείζων ἢ κόλασις, ὅταν καὶ ἐτέροις ἐγκαλῆς, καὶ αὐ-
15 τὸς μὴ ποιῆς· ὅταν ἄλλους κρίνων, τῷ αὐτῷ κρίματι πάλιν
ὑπεύθυνος ἦς καὶ αὐτός. Εἰ γὰρ οὐδὲ κατορθοῦντας κρίνειν
ἐφίεται ἐτέρους, πολλῶ μᾶλλον πταίοντας. Μὴ τοίνυν κρί-
νωμεν ἐτέρους, μηδὲ πρὸς ἐτέρους ραθυμοῦντας βλέπωμεν,
ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκεῖθεν τὰ ὑποδείγματα φέρωμεν.
20 Μὴ γὰρ ἐγὼ σε εὐηργέτησα; μὴ γὰρ ἐγὼ σε ἐλυτρώσαμην,
ἵνα πρὸς ἐμὲ βλέπῃς; Ἐτερός ἐστὶν ὁ ταῦτά σοι παρασχών.
Τί τὸν δεσπότην ἀφείς, πρὸς τὸν σύνδουλον ὄρας; Οὐκ ἤ-
κουσας αὐτοῦ λέγοντος, «μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πραῖός εἰμι
καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ»; καὶ πάλιν, «ὅ θέλων ἐν ὑμῖν εἶναι
25 πρῶτος, ἔστω πάντων διάκονος»; καὶ πάλιν, «καθὼς ὁ Υἱὸς
ὁ τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι»;

27. Ματθ. 11, 29.

28. Ματθ. 20, 26.

ση, ξεγλιστριᾶ πλέον, διότι δὲν ἀφήνει τὸ λάδι αὐτὸ τὰ χέρια τοῦ νὰ συγκρατήσουν τὰ νῶτα μας. Ἄς ἀλείφωμεν λοιπῶν συνεχῶς τοὺς ἑαυτοὺς μας μὲ αὐτὸ τὸ λάδι. Διότι εἶναι ὑπόθεσις ὑγείας, κορηγία φωτὸς καὶ ἀφορμὴ χαρᾶς.

Ἄλλ' ὁ τάδε, θὰ εἶπῃ κάποιος, ἔχει τόσα πολλὰ τάλαντα χρυσοῦ καὶ δὲν δίδει τίποτε. Καὶ τί σχέσιν ἔχει αὐτὸ μὲ σένα; Διότι ἔτσι θὰ φανῆς θαυμαστότερος, ἀφοῦ θὰ γίνῃς πρὸ γενναιόδωρος, ἂν καὶ εἶσαι πτωχός. Διὰ τὸν ἴδιον λόγον καὶ ὁ Παῦλος ἐθαύμασε τοὺς Μακεδόνας, ὅχι ἐπειδὴ προσέφερον, ἀλλ' ἐπειδὴ προσέφερον, μολονότι ἦσαν πτωχοί. Μὴ βλέπῃς λοιπὸν αὐτοὺς, ἀλλὰ βλέπε τὸν κοινὸν διδάσκαλον ὄλων γενικῶς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ποῦ νὰ γείρη τὸ κεφάλι του.

Καὶ διατί, θὰ εἶπῃ κάποιος, ὁ τάδε καὶ ὁ τάδε δὲν τὸ κάνει αὐτό; Μὴ κρίνης ἄλλον, ἀλλὰ τὸν ἑαυτὸν σου ἀπάλλαξε ἀπὸ τὴν κατηγορίαν. Διότι ἡ κόλασις εἶναι μεγαλυτέρα, ὅταν καὶ τοὺς ἄλλους κατηγορῆς διὰ κάτι καὶ ὁ ἴδιος δὲν τὸ πράττει· ὅταν κρίνων τοὺς ἄλλους εἶσαι καὶ σὺ ὁ ἴδιος ὑπεύθυνος διὰ τὸ ἴδιο πρᾶπτωμα. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐπιτρέπῃ οὔτε τοὺς ἐναρέτους νὰ κρίνουν τοὺς ἄλλους, πολὺ περισσότερο δὲν ἐπιτρέπει νὰ τὸ κάνουν αὐτὸ αὐτοὶ ποὺ ὑποπίπτουν εἰς παίσματα. Ἄς μὴ κρίνωμεν λοιπὸν τοὺς ἄλλους, οὔτε νὰ βλέπωμεν τοὺς ἄλλους ποὺ δείχνουν ἀδιαφορίαν, ἀλλὰ νὰ ἔχωμεν τὸ βλέμμα μας ἐστραμμένον πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον νὰ παίρνωμεν τὰ παραδείγματα. Διότι, μήπως ἐγὼ σὲ εὐεργέτησα; μήπως ἐγὼ σὲ ἐλύτρωσα, ὥστε νὰ ἔχῃς ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν σου πρὸς ἐμένα; Ἄλλος εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ τὰ ἐχάρισεν αὐτά. Διατί ἀφήνεις τὸν Κύριον καὶ βλέπεις πρὸς τὸν σύνδουλον; Δὲν τὸν ἤκουσες ποὺ λέγει, «Μάθετε ἀπὸ ἐμένα, ὅτι εἶμαι πρᾶος καὶ ταπεινὸς κατὰ τὴν καρδίαν»²⁷; καὶ πάλιν· «αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ εἶναι πρῶτος μεταξύ σας, ὀφείλει νὰ εἶναι δοῦλος ὄλων»;²⁸ καὶ πάλιν· «Ὅπως ἀκριβῶς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε διὰ νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλὰ διὰ νὰ ὑπηρε-

Καὶ μετὰ ταῦτα πάλιν, ἵνα μὴ προσπιαίων τοῖς ραθύμοις τῶν συνδούλων μένης ἐν ὀλιγορῖα, ἀφέλκων σε τούτων φησίν· «ὑπόδειγμα ἔδωκα ὑμῖν ἑμαυτόν, ἵνα καθὼς ἐποίησα, καὶ ὑμεῖς ποιῆτε».

- 5 Ἄλλ' οὐκ ἔστι σοι διδάσκαλος ἀρειῆς τῶν συνόντιων ἀνθρώπων οὐδεὶς, οὐδὲ οἶος εἰς ταῦτα ἐνάγειν; Οὐκοῦν πλείων ὁ ἔπαινος, μεῖζον τὸ ἐγκώμιον, ὅτι μηδὲ διδασκάλων εὐπορῶν γέγονας σὺ θαυμασιός. Καὶ γὰρ δυνατὸν τοῦτο καὶ σφόδρα ράδιον, εἰάν θέλωμεν· καὶ δηλοῦσιν οἱ πρῶτοι
- 10 ταῦτα κατορθώσαντες· οἶον Νῶε, Ἀβραάμ, ὁ Μελχισεδέκ, ὁ Ἰώβ, καὶ οἱ κατ' ἐκείνους ἅπαντες ἄνθρωποι πρὸς οὓς ἀναγκαῖον καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὄραν, ἀλλὰ μὴ πρὸς τούτους, οὓς οὐδέποτε παύεσθε ζηλοῦντες, καὶ ἐν τοῖς συλλόγοις τοῖς ἡμετέροις περιφέροντες. Καὶ γὰρ οὐδὲν ἄλλο
- 15 πανταχοῦ λεγόντων ἀκούω, ἀλλ' ἢ ταυτὶ τὰ ρήματα· Ὁ δεῖνα ἐκίησαιο πλέθρα γῆς τόσα καὶ τόσα, ὁ δεῖνα πλουτεῖ, οἰκοδομεῖ.

- Τί κέχηνας, ἄνθρωπε, ἔξω; τί πρὸς ἐτέρους βλέπεις; Εἰ βούλει πρὸς ἐτέρους ἰδεῖν, τοὺς κατορθοῦντας βλέπε,
- 20 τοὺς εὐδοκιμοῦντας, τοὺς τὸν νόμον μετὰ ἀκριθείας ἀποπληροῦντας, μὴ τοὺς προσκεκροσκότας καὶ ἠτιμωμένους. Ἄν γὰρ πρὸς τούτους βλέπῃς, πολλὰ ἐντεῦθεν συλλέξεις κακά, εἰς ραθυμίαν ἐμπίπτων, εἰς ἀπόνοιαν, εἰς τὸ καταδικάζειν ἐτέρους· εἰάν δὲ τοὺς κατορθοῦντας ἀριθμῆς, εἰς ταπεινοφροσύνην, εἰς σπουδήν, εἰς κατάνυξιν, εἰς τὰ μυρία σεαυτὸν εἰσάξεις ἀγαθὰ. Ἄκουσον τί ἔπαθεν ὁ Φαρισαῖος, ἐπειδὴ τοὺς κατορθοῦντας ἀφείξ, τὸν πιαίσαντα εἶδεν· Ἄκουσον καὶ φοβήθητι. Βλέπε πῶς θαυμασιὸς ἐγένετο ὁ Δαυὶδ, ἐπειδὴ

29. Ματθ. 20, 28.

30. Ἰω. 18, 15.

τήση»²⁹; Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν μετὰ ἀπὸ αὐτά, διὰ νὰ μὴ παίρνης ἀφορμὴν ἀπὸ τοὺς ἀδιαφόρους συνδούλους σου καὶ μένης ἀδιάφορος καὶ σύ, σὲ ἀπομακρύνει ἀπὸ αὐτοὺς μὲ τοὺς λόγους του· «Σᾶς ἔδωσα ὡς παράδειγμα τὸν ἑαυτόν μου, ὥστε, ὅπως ἐγὼ ἔπραξα, καὶ σεῖς νὰ πράττετε»³⁰.

Ἄλλὰ δὲν ὑπάρχει κανεὶς διδάσκαλος τῆς ἀρετῆς δι' ἑσένα ἀπὸ τοὺς γύρω σου συνανθρώπους, οὔτε κάποιος σχετικὸς πού νὰ σοῦ ὑποδείξῃ αὐτά; Τότε λοιπὸν θὰ εἶναι μεγαλύτερος ὁ ἔπαινος καὶ μεγαλύτερον τὸ ἐγκώμιον, διότι ἔγινες σὺ θαυμαστός χωρὶς νὰ ἔχῃς διδασκάλους. Καὶ αὐτὸ βέβαια εἶναι δυνατὸν καὶ πάρα πολὺ εὔκολον, ἐὰν θέλωμεν ἡμεῖς, καὶ τὸ ἐπιβεβαιώνουν αὐτοὶ πού πρῶτοι τὸ κατῴρθωσαν αὐτό, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὁ Νῶε, ὁ Ἄβραάμ, ὁ Μελχισεδέκ, ὁ Ἰωβ καὶ ὅλοι οἱ παρόμοιοι μὲ αὐτοὺς ἄνθρωποι, πρὸς τοὺς ὁποίους πρέπει καθημερινῶς νὰ ἔχωμεν ἐστραμμένα τὰ βλέμματά μας, καὶ ὄχι πρὸς αὐτούς, τοὺς ὁποίους δὲν παύετε ποτὲ νὰ μιμῆσθε καὶ νὰ τοὺς προβάλλετε διαρκῶς εἰς τὰς συγκεντρώσεις σας. Καθ' ὅσον παντοῦ, τίποτε ἄλλο δὲν ἀκούω νὰ λέγουν, παρὰ αὐτὰ ἐδῶ τὰ λόγια· Ὁ τάδε ἀπέκτησε τόσα καὶ τόσα πλέθρα γῆς, ὁ τάδε εἶναι πλούσιος, ὁ τάδε κτίζει σπίτια.

Διατί, ἄνθρωπέ μου, μένεις μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα σου βλέπων τοὺς ἔξω; διατί προσέχεις τοὺς ἄλλους; Ἐὰν θέλῃς νὰ προσέχῃς τοὺς ἄλλους, πρόσεχε τοὺς ἐναρέτους, αὐτοὺς πού ἐπρόκοψαν εἰς τὴν ἀρετὴν, αὐτοὺς πού τηροῦν μὲ ἀκρίβειαν τὸν νόμον, καὶ ὄχι τοὺς καταπατοῦντας καὶ περιφρονοῦντας αὐτόν. Διότι ἐὰν προσέχῃς αὐτούς, θ' ἀποκομίσῃς ἀπὸ αὐτοὺς πολλὰ κακά, θὰ γίνῃς ἀδιάφορος, ἐγωιστής, καταδικαστὴς τῶν ἄλλων, ἐνῶ ἐὰν ἀπαριθμῇς τοὺς ἐναρέτους θὰ ὀδηγήσῃς τὸν ἑαυτόν σου εἰς ταπεινοφροσύνην, εἰς προθυμίαν, εἰς κατάνυξιν, εἰς τὰ ἄπειρα ἀγαθά. Ἄκουσε τί ἔπαθεν ὁ Φαρισαῖος, ἐπειδὴ παρέβλεψε τοὺς ἐναρέτους καὶ ἐπρόσεξε τὸν ἁμαρτωλόν· ἄκουσε καὶ φοβήσου. Πρόσεχε πῶς ὁ Δαυὶδ ἔγινε θαυμαστός, ἐπειδὴ εἶχεν ἐστραμμένον τὸ

πρὸς τοὺς προγόνους αὐτοῦ τοὺς καὶ ἀρειὴν ἔβλεπε. «Πάροι-
κος γάρ», φησὶν, «ἐγὼ εἰμι καὶ παρεπίδημος, καθὼς πάν-
τες οἱ πατέρες μου». Καὶ γὰρ οὗτος, καὶ πάντες οἱ καὶ αὐ-
τόν, τοὺς ἡμαρτηκότητας ἀφέντες, τοὺς εὐδοκιμηκότητας ἐνενοῦν.

5 Τοῦτο καὶ σὺ ποιεῖ. Οὐδὲ γὰρ δικαστῆς αὐτὸς κάθησθαι
τῶν ἐτέροις πεπλημελημένων, οὐδὲ ἐξειαστῆς τῶν ἄλλοις
ἁμαρτανομένων· σαυτῷ κρίνειν, οὐχ ἐτέροις ἐπειάγης. «Εἰ
γὰρ ἑαυτοὺς ἐκρίνομεν, φησὶν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα· κρινόμε-
νοι δέ, ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα». Σὺ δὲ τὴν τάξιν ἀνείρε-
10 ψας, σαυτὸν μὲν οὐ μεγάλων, οὐ μικρῶν πταισμάτων ἀπαιτῶν
εὐθύνας, τὰ δὲ ἐτέρων μετὰ ἀκριβείας περιοραζόμενος.

Ἀλλὰ μηκέτι τοῦτο ποιῶμεν, ἀλλὰ ταύτην ἀφέντες τὴν
ἀταξίαν, δικαστήριον ἐν ἡμῖν αὐτοῖς καθίσωμεν τῶν ἐν ἡ-
μῖν αὐτοῖς ἁμαρτανομένων, αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ καὶ
15 δῆμιοι τῶν πλημμελημάτων γινόμενοι.

Εἰ βούλει καὶ τὰ ἐτέρων πολυπραγμονεῖν, τὰ κατορθώ-
ματα, μὴ τὰ ἁμαρτήματα περιοργάζου· ἵνα καὶ ἐκ τῆς μνήμης
τῶν οἰκείων πλημμελημάτων, καὶ ἐκ τοῦ ζήλου τῶν ἐτέροις
κατορθουμένων, καὶ ἐκ τῆς τοῦ ἀπαραιτήτου δικαστηρίου πα-
20 ρασιάσεως, καθ' ἑκάστην ὥσπερ πλήκτιρον τινὶ τῇ συνειδήσει
τυτιόμενοι, εἰς ταπεινοφροσύνην καὶ μείζονα σπουδὴν ἑαυτοὺς
εἰσάγοντες, τῶν μελλόντων ἐπιτευξώμεθα ἀγαθῶν, χάριτι
καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ
τῷ Πατρὶ ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτος, τιμὴ, νῦν
25 καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

31. Ψαλμ. 38, 13.

32. Α' Κορ. 11, 31-32.

βλέμμα του πρὸς τοὺς προγόνους του ποὺ ἔζησαν ἐνάρετα. Διότι λέγει· «Ἐγὼ εἶμαι πάροικος καὶ παρεπίδημος, ὅπως ὅλοι οἱ πρόγονοί μου»³¹. Πράγματι καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ παρόμοιοι μὲ αὐτὸν παρέβλεψαν τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ἐσκέπτοντο αὐτοὺς ποὺ προέκοψαν εἰς ἀρετὴν.

Αὐτὸ κάμνε καὶ σύ. Διότι δὲν κάθουσαι σὺ ὡς δικαστῆς τῶν παραπτωμάτων τῶν ἄλλων, οὔτε ὡς ἐξεταστῆς τῶν ἁμαρτημάτων τῶν ἄλλων· ἔλαβες ἐντολὴν νὰ κρίνης τὸν ἑαυτὸν σου καὶ ὄχι τοὺς ἄλλους. «Διότι», λέγει, «ἐὰν κρίνωμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ καταδικασθῶμεν· ὅταν δὲ κρινώμεθα, παιδαγωγούμεθα ὑπὸ τοῦ Κυρίου»³². Σὺ ὅμως ἀνέτρεψες τὴν τάξιν, καὶ διὰ μὲν τὸν ἑαυτὸν σου δὲν ζητεῖς εὐθύνας οὔτε διὰ τὰ μεγάλα, οὔτε διὰ τὰ μικρὰ ἁμαρτήματα, τὰ παραπτώματα ὅμως τῶν ἄλλων τὰ περιεργάζουσαι μὲ λεπτομέρειαν.

Ἄς μὴ τὸ κάνουμεν λοιπὸν εἰς τὸ ἐξῆς αὐτό, ἀλλ' ἀφοῦ τὴν ἐγκαταλείψουμεν αὐτὴν τὴν ἀταξίαν, ἃς θέσωμεν μέσα μας δικαστήριον διὰ τὰ ἰδικὰ μας ἁμαρτήματα, καὶ ἃς γίνωμεν οἱ ἴδιοι κατήγοροι καὶ δικασταὶ καὶ δῆμιοι τῶν παραπτωμάτων μας.

Ἐὰν δὲ θέλης νὰ ἀσχολῆσαι καὶ μὲ τὰ θέματα τῶν ἄλλων, ἐξέταζε τότε τὰ κατορθώματά των καὶ ὄχι τὰ ἁμαρτήματά των, ὥστε καὶ μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἰδικῶν μας παραπτωμάτων καὶ μὲ τὸν ζῆλον ποὺ θὰ ἐπιδεικνύωμεν διὰ τὰ κατορθώματα τῶν ἄλλων, καὶ μὲ τοὺς ἐλέγχους τοῦ ἀπαραιτήτου δικαστηρίου κεντούμενοι ὡσὰν μὲ πλῆκτρον καθημερινὰ εἰς τὴν συνείδησίν μας, ὀδηγοῦντες τοὺς ἑαυτοὺς μας εἰς ταπεινοφροσύνην καὶ μεγαλυτέραν προθυμίαν, θὰ ἐπιτύχωμεν τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ, μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετὰ τοῦ ὁποίου εἰς Πατέρα συγχρόνως δὲ καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει δόξα, δύναμις καὶ τιμὴ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΞ΄
Ματθ. 20, 17 - 28

«Καὶ ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, παρέλα-
θε τοὺς δώδεκα μαθητὰς καὶ ἰδίαν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ
5 εἶπεν αὐτοῖς· ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ
ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦ-
σι καὶ γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ·
καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν εἰς τὸ ἐμπαῖξαι
καὶ μαστιγῶσαι καὶ στανρῶσαι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
10 ἐγερεθήσεται».

1. Οὐκ ἀνθρώπον ἀναβαίνει εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ τῆς Γαλι-
λαίας ἐλθὼν· ἀλλὰ πρότερον θαυματουργήσας καὶ ἐπισιο-
μίας Φαρισαίους, καὶ διαλεχθεὶς τοῖς μαθηταῖς περὶ ἀ-
κτημοσύνης, «Εἰ γὰρ θέλεις τέλειος εἶναι», φησί, «πώλη-
15 σὸν σου τὰ ὑπάρχοντα», καὶ περὶ παρθενίας, «Ὁ δυνάμενος
χωρεῖν, χωρεῖτω», καὶ περὶ ταπεινοφροσύνης, «Ἐὰν μὴ
σικραφῆτε γὰρ καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδιά, οὐ μὴ εἰσέλθητε
εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν», καὶ περὶ ἀντιδόσεως τῶν
ἐνιαυθῶν, «Ὅστις γὰρ ἀφῆκεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελ-
20 φὰς ἑκατονταπλασίονα λήφεται ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ», καὶ περὶ
τῶν ἀμοιβῶν τῶν ἐκεῖ, «Καὶ ζωὴν» γὰρ, φησὶν, «αἰῶνιον
κληρονομήσει», τότε προσβάλλει τῇ πόλει λοιπὸν, καὶ μέλ-
λων ἀνιέναι, πάλιν περὶ τοῦ πάθους διαλέγεται. Ἐπειδὴ
γὰρ εἰκὸς ἦν αὐτοῦς, διὰ τὸ μὴ βούλεσθαι τοῦτο συμβῆναι,
25 ἐπιλανθάνεσθαι, συνεχῶς αὐτοὺς ἀναμιμνήσκει, ἐγγυμνά-
ζων αὐτῶν τὴν διάνοιαν τῇ πυκνότητι τῆς ἀναμνήσεως, καὶ
τὴν λύπην ὑποτεμνόμενος. Καὶ ἰδίαν δὲ αὐτοῖς διαλέγεται
ἀναγκαίως· οὐ γὰρ ἔδει εἰς πολλοὺς ἐξενεχθῆναι τὸν περὶ

1. Ματθ. 19, 21.
2. Ματθ. 19, 12.
3. Ματθ. 18, 3.

4. Ματθ. 19, 29.
5. Ματθ. 19, 29.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΞ΄
Ματθ. 20, 17 - 28

«Καὶ ὅταν ἀνέβαινεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, παρέλαβε τοὺς δώδεκα μαθητάς του ἰδιαίτερος καὶ καθὼς ἐβάδιζαν τοὺς εἶπεν· Ἴδου ἀνεβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον. Καὶ θὰ τὸν παραδώσουν εἰς τοὺς ἔθνικους διὰ νὰ τὸν ἐμπαΐξουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν, ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατόν του, θὰ ἀναστηθῆ».

1. Δὲν ἀνεβαίνει ἀμέσως εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅταν ἦλθεν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ἀλλ' ἀφοῦ πρῶτα ἔκανε θαύματα καὶ ἀπεστόμωσε τοὺς Φαρισαίους καὶ ὠμίλησεν εἰς τοὺς μαθητάς του περὶ ἀκτημοσύνης, «Διότι», λέγει, «ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος, πώλησε τὰ ὑπάρχοντά σου»¹, καὶ περὶ παρθενίας, «Αὐτὸς ποὺ ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ αὐτά, ἃς τὰ ἐφαρμόσῃ»², καὶ περὶ ταπεινοφροσύνης, «Διότι, ἐὰν δὲν ἀλλάξετε διαγωγὴν καὶ δὲν γίνετε ὡσὰν τὰ παιδιά, δὲν θὰ εἰσέλθετε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν»³, καὶ περὶ τῆς ἀνταποδόσεως ἐδώ εἰς τὸν κόσμον, «Διότι αὐτὸς ποὺ ἄφησεν οἰκίας ἢ ἀδελφούς ἢ ἀδελφὰς νὰ λάβῃ πολλαπλάσια εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν»⁴, καὶ περὶ τῶν ἀμοιβῶν εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν, «Διότι», λέγει, θὰ κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον»⁵, τότε πλέον ἔρχεται εἰς τὴν πόλιν καὶ ὁμιλεῖ πάλιν διὰ τὸ πάθος του ὅταν ἐπρόκειτο ν' ἀνεβῆ εἰς αὐτήν. Διότι, ἐπειδὴ ἦτο φυσικὸν οἱ μαθηταί του, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ συμβῆ αὐτό, νὰ τὸ λησμονοῦν, διὰ τοῦτο τοὺς τὸ ὑπενθυμίζει συνεχῶς, γυμνάζοντας ἔτσι τὸ μυαλό τους μὲ τὰς συχνὰς ὑπενθυμίσεις καὶ μειώνοντας τὴν λύπην τους. Ἄλλ' ὅμως κατ' ἀνάγκην ὁμιλεῖ τοὺς μαθητάς του ἰδιαίτερος, ἐπειδὴ δὲν ἔ-

τούτων λόγον, οὐδὲ σαφῶς λεχθῆναι οὐδὲν γὰρ ἐκ τούτου πλέον ἐγίνετο. Εἰ γὰρ οἱ μαθηταὶ ἐθορυβοῦντο ταῦτα ἀκούοντες, πολλῶ μᾶλλον ὁ τῶν πολλῶν δῆμος.

Τί οὖν; οὐκ ἐλέχθη τοῖς πολλοῖς; φησὶν. Ἐλέχθη μὲν
 5 καὶ πρὸς τοὺς πολλούς, οὐχ οὕτω δὲ σαφῶς. «Λύσατε» γὰρ, φησί, «τὸν ναὸν τούτου, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν», καὶ «σημεῖον ἐπιζητεῖ ἢ γενεὰ αὕτη, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ» καὶ πάλιν «Ἐτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ ζητήσετέ με, καὶ
 10 οὐχ εὐρήσετε». Τοῖς δὲ μαθηταῖς οὐχ οὕτως, ἀλλ' ὥσπερ τὰ ἄλλα σαφέστερον ἔλεγεν, οὕτω καὶ τοῦτο εἶπε.

Καὶ τίνος ἔνεκεν, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ πολλοὶ τῶν λεγομένων τὴν δύναμιν, καὶ ἐλέγειτο; Ἴνα μάθωσι μετὰ ταῦτα, διτι προειδῶς ἐπὶ τὸ πάθος ἦει καὶ ἐκῶν, οὐκ ἀγνοῶν,
 15 οὐδὲ ἀναγκαζόμενος. Τοῖς μαθηταῖς δὲ οὐ διὰ τοῦτο μόνον προὔλεγεν, ἀλλ', ὅπερ ἔφην, ἵνα ἐγγυμνασθέντες τῇ προσδοκίᾳ, ράδιον ἐνέγκωσι τὸ πῦρος, καὶ μὴ ἀμελέτητον ἐπελθὸν ταραξῆ σφόδρα αὐτούς. Διὰ τοι τοῦτο ἐξ ἀρχῆς μὲν τὸν θάνατον ἔλεγε μόνον, διτι δὲ ἐμελέτησαν καὶ ἐνεγυμνάσαντο,
 20 καὶ τὰ ἄλλα προστίθησιν οἶον, διτι παραδώσουσι τοῖς ἔθνεσιν, διτι ἐμπαίξουσιν καὶ μαστιγώσουσιν τούτου τε ἔνεκεν, καὶ ἵνα ὅταν τὰ σκνυρωπὰ ἐξελθόντα ἴδωσι, καὶ τὴν ἀνάστασιν ἐντεῖθεν προσδοκήσωσιν. Ὁ γὰρ τὰ λυποῦντα οὐκ ἀποκρου-

6. Ἰω. 2, 19.

7. Ματθ. 12, 39.

8. Ἰω. 7, 33-34.

πρεπε τὰ πλήθη νὰ γνωρίσουν τὸν λόγον τοῦ σχετικὰ μὲ αὐτά, οὔτε ἔπρεπε νὰ λεχθοῦν αὐτὰ καθαρὰ, ἀφοῦ δὲν ἐπρόκειτο νὰ προκύψῃ ἀπὸ αὐτὸ τίποτε τὸ ἐπὶ πλεόν. Διότι ἐὰν οἱ μαθηταὶ τοῦ, ἀκούοντες αὐτά, ἐθορυβοῦντο, πολὺ περισσότερον θὰ συνέβαινεν αὐτὸ εἰς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ.

Τί λοιπόν; θὰ ἐρωτήσῃ κάποιος· δὲν ἐλέχθη αὐτὸ εἰς τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ; Ἐλέχθη βέβαια καὶ εἰς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ὅχι ὅμως τόσο καθαρὰ. Διότι, λέγει, «Κρημνίσατε αὐτὸν τὸν ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ τὸν ἀνεγείρω»⁶, καὶ «Ἡ γενεὰ αὕτῃ ζητεῖ θαῦμα, καὶ ὅμως δὲν θὰ τῆς δοθῇ θαῦμα, παρὰ μόνον τὸ θαῦμα τοῦ Ἰωανᾶ»⁷. καὶ πάλιν· «Ὁλίγον χρόνον ἀκόμη εἶμαι μαζί σας, καὶ θὰ μὲ ζητήσετε, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ εὑρετε»⁸. Εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ ὅμως δὲν ὠμίλησε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς τοὺς ἔλεγε σαφέστερον τὰ ἄλλα, ἔτσι ἀκριβῶς τοὺς εἶπε καὶ αὐτό.

Διατί ὅμως τοὺς τὸ ἔλεγεν αὐτό, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπρόκειτο οἱ περισσότεροι νὰ ἀντιληφθοῦν τὸ βαθύτερον νόημα τῶν λόγων; Διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν ἀργότερα, ὅταν θὰ συνέβαιναν αὐτά, ὅτι ἐβάδιζε πρὸς τὸ πάθος τοῦ προγνωρίζοντος αὐτὸ καὶ μὲ τὴν θέλησίν του, καὶ ὅχι χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, οὔτε ὑποκινούμενος ἀπὸ κάποιαν ἀνάγκην. Ἄλλ' ὅμως εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ δὲν τὰ προέλεγεν αὐτὰ δι' αὐτὸν καὶ μόνον τὸν λόγον, ἀλλὰ, ὅπως εἶπα προηγουμένως, ἀσκούμενοι μὲ τὴν προσδοκίαν, νὰ ἠμπορέσουν νὰ ὑποφέρουν εὐκολώτερα τὸ πάθος, καὶ νὰ μὴ συγκλονισθοῦν εἰς μέγαλον βαθμὸν ἐὰν αὐτὸ ἤρχετο ἐντελῶς ἀπροσδόκητα. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, εἰς τὴν ἀρχὴν τοὺς ἔλεγε μόνον διὰ τὸν θάνατον, ὅταν ὅμως τὸ ἐσυνειδητοποίησαν αὐτὸ καὶ προητοιμάσθησαν καταλλήλως, τότε πλεόν προσθέτει καὶ τὰ ἄλλα, ὅπως, ἐπὶ παραδείγματι, ὅτι θὰ τὸν παραδώσουν εἰς τοὺς ἐθνικούς, ὅτι θὰ τὸν ἐμπαΐξουν καὶ θὰ τὸν μαστιγώσουν. Καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ λοιπόν, ἀλλὰ καὶ ὅταν θὰ ἔβλεπαν νὰ περνοῦν τὰ δυσάρεστα, νὰ ἀνέμεναν, ἐξ αἰτίας τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ πάθους του, νὰ ἴδουν μὲ ἀγωνίαν καὶ τὴν ἀνάστασίν του. Καθ'

πάμενος, καὶ τὰ δοκοῦντα εἶναι ἐπονείδιστα, εἰκότως ἔμελλε καὶ περὶ τῶν χρησιῶν πιστεύεσθαι.

Σκόπει δέ μοι, πῶς καὶ ἀπὸ τοῦ καιροῦ σαφῶς τὸ πρᾶγμα οἰκονομεῖ. Οὔτε γὰρ ἐξ ἀρχῆς αὐτοῖς εἶπεν, ἵνα
5 μὴ διαταράξῃ· οὔτε πρὸς αὐτῷ τῷ καιρῷ, ἵνα μὴ κἀντιεῦ-
θεν θορυβήσῃ· ἀλλ' ὅτι πείραν αὐτοῦ τῆς δυνάμεως ἔλαθον
ἀρκοῦσαν, ὅτε μεγάλας ἔδωκε τὰς ἐπαγγελίας περὶ τῆς ζω-
ῆς τῆς αἰωνίου, τότε καὶ τὸν περὶ τούτων ἐμβάλλει λόγον,
καὶ ἅπαξ καὶ δις καὶ πολλάκις, ἐνυφαίνων αὐτὸν τοῖς θαύ-
20 μασι καὶ ταῖς διδασκαλίαις.

“Ἐτερος δὲ εὐαγγελιστῆς φησιν, ὅτι καὶ τοὺς προφήτας παρήγε μάρτυρας· ἄλλος δὲ φησιν, ὅτι καὶ αὐτοὶ οὐ συνίε-
σαν τὰ λεγόμενα, ἀλλ' ἦν κεκρυμένον τὸ ρῆμα ἀπ' αὐτῶν,
καὶ ὅτι ἐθαμβοῦντο ἀκολουθοῦντες αὐτῷ. Οὐκοῦν ἀνήρηται,
15 φησί, τῆς προορήσεως τὸ κέρδος. Εἰ γὰρ μὴ ἤδεσαν ἅπερ
ἤκουον, οὐδὲ προσδοκᾶν εἶχον· μὴ προσδοκῶντες δέ, οὐδέ
γυμνάζεσθαι ταῖς ἐλπίσιν. Ἐγὼ δὲ καὶ ἕτερον τούτου ἀπο-
ρώτερόν φημι, ὅτι εἰ μὴ ἤδεσαν, πῶς ἐλυποῦντο; Καὶ γὰρ
ἕτερός φησιν, ὅτι ἐλυποῦντο. Εἰ τοίνυν μὴ ἤδεσαν, πῶς ἐ-
20 λυποῦντο; πῶς Πέτρος ἔλεγεν· «ἰλεώς σοι, οὐ μὴ ἔσαι
σοι τοῦτο;».

Τί οὖν ἔστιν εἰπεῖν; “Οτι μὲν ἀποθανεῖται, ἤδεσαν, εἰ
καὶ μὴ σαφῶς τῆς οἰκονομίας ἠπίσταντο τὸ μυστήριον· οὔτε
δὲ τὴν ἀνάστασιν σαφῶς ἠπίσταντο, οὔτε ἅπερ ἔμελλε κα-

9. Πρὸβλ. Λουκᾶ 18, 31.
10. Πρὸβλ. Λουκᾶ 18, 34.
11. Πρὸβλ. Μάρκ. 10, 32.
12. Πρὸβλ. Ματθ. 17, 23.
13. Ματθ. 16, 22.

ὅσον αὐτὸς ποὺ δὲν ἀπέκρυψε τὰ δυσάρεστα καὶ αὐτὰ ποὺ ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν πολὺ ἀτιμωτικά δι' αὐτόν, πολὺ φυσικὸν ἦτο νὰ γίνῃ πιστευτὸς καὶ διὰ τὰ εὐχάριστα πράγματα.

Ἄλλ' ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεξε πῶς οἰκονομεῖ τὰ πράγματα κατὰ τρόπον ἄριστον καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν χρόνον ἀκόμη. Διότι οὔτε ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν τοὺς τὸ εἶπε, διὰ νὰ μὴ τοὺς κλονίσῃ, οὔτε ὅταν ἐπλησίασεν ἄρκετὰ τὸ πάθος του, διὰ νὰ μὴ τοὺς θορυβήσῃ καὶ πάλιν, ἀλλὰ ὅταν ἐσυνειδητοποίησαν εἰς ἰκανοποιητικὸν βαθμὸν τὴν δύναμίν του καὶ τοὺς ἔδωσε μεγάλας ὑποσχέσεις περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, τότε πλέον τοὺς ὁμιλεῖ καὶ διὰ τὸ πάθος του μίαν φοράν, δύο καὶ πολλάκις, συνυφαίνοντας τοὺς λόγους του αὐτοὺς περὶ τοῦ πάθους μὲ τὰ θαύματα καὶ τὴν διδασκαλίαν του.

Ἄλλος δὲ εὐαγγελιστῆς λέγει, ὅτι παρουσίαζεν ὡς μάρτυρας περὶ τοῦ πάθους του καὶ τοὺς προφήτας⁹. Ἄλλος πάλιν λέγει, ὅτι οἱ μαθηταὶ του δὲν ἀντελήφθησαν τοὺς λόγους του, ἀλλ' ἦτο κρυμμένον εἰς αὐτοὺς τὸ νόημα τῶν λόγων του¹⁰, καὶ ὅτι τὸν ἀκολουθοῦσαν κατάπληκτοι¹¹. Ἄρα λοιπὸν, θὰ εἶπῃ κάποιος, δὲν εἶχαν καμμίαν ὠφέλειαν ἀπὸ τὴν πρόρρησίν του. Διότι, ἐὰν δὲν κατενόουν αὐτὰ ποὺ ἤκουον, δὲν θὰ εἶχαν καὶ καμμίαν προσδοκίαν, μὴ ἔχοντες δὲ καμμίαν προσδοκίαν, οὔτε καὶ θὰ ἐγυμνάζοντο μὲ τὰς ἐλπίδας. Ἄλλ' ἐγὼ λέγω καὶ κάτι ἄλλο ποὺ εἶναι ἕξιον μεγαλυτέρας ἀπορίας, ὅτι δηλαδὴ ἐὰν δὲν κτενόουν τοὺς λόγους του, πῶς τότε ἐλυποῦντο; Καθ' ὅσον ἄλλος εὐαγγελιστῆς λέγει, ὅτι ἐλυποῦντο¹². Ἐὰν λοιπὸν δὲν κατενόουν τοὺς λόγους του, πῶς ἐλυποῦντο; πῶς ὁ Πέτρος ἔλεγεν· «Ὁ Θεὸς νὰ σὲ λυπηθῇ καὶ νὰ σὲ φυλάξῃ, Κύριε, ἀπὸ τὰ κακὰ αὐτά· ὅχι δὲν πρέπει νὰ σοῦ συμβοῦν αὐτὰ ποὺ εἶπε»¹³.

Ποίαν ἀπάντησιν λοιπὸν ἠμποροῦμεν νὰ δώσωμεν; Ἐγνώριζαν μὲν ὅτι θὰ ἀποθάνῃ, ἂν καὶ βέβαια δὲν ἦσαν εἰς θέσιν νὰ κατανοήσουν πλήρως τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας τοῦ Θεοῦ· οὔτε τὴν ἀνάστασίν του ἐγνώριζαν πλήρως, οὔτε αὐτὰ ποὺ ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ· καὶ αὐτὰ ἀκόμη ἦ-

ιορθοῦν καὶ τοῦτο ἦν κεκοιμημένον ἀπ' αὐτῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ἤλθουν. Ἐτέρους μὲν γὰρ ὑφ' ἐτέρων ἀνασιάντας εἶδον· αὐτὸν δὲ ἵνα ἀνασιήσαντα ἑαυτὸν, καὶ οὕτως ἀνασιήσαντα ὡς μηκέτι λοιπὸν ἀποθανεῖν, οὐδέποτε εἶδον. Τοῦτο οὖν οὐ
 5 συνίεσαν πολλάκις λεγόμενον ἄλλ' οὐδὲ αὐτὸς οὗτος ὁ θάνατος τί ποτέ ἐστι, καὶ πῶς ἐπελεύσεται, σαφῶς ἠπίσταντο. Διὸ καὶ ἐθαμβοῦντο ἀκολουθοῦντες αὐτῷ· οὐ διὰ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλ' ἔμοιγε δοκεῖ καὶ ἐκπλήττειν αὐτοὺς περὶ τοῦ πάθους διαλεγόμενος.

10 2. Ἄλλ' ὅμως οὐδὲν τούτων ἐποίει θαρροεῖν αὐτούς, καὶ ταῦτα συνεχῶς περὶ τῆς ἀνασιάνσεως ἀκούοντας. Καὶ γὰρ μετὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦτο μάλιστα αὐτοὺς ἐθοροῦει, τὸ ἀκούειν ὅτι ἐμπαίξουσι καὶ μαστιγώσουσι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. Ὅτι γὰρ ἐνενόησαν τὰ θαύματα, τοὺς δαιμονοῦντας οὓς
 15 ἠλευθέρωσε, τοὺς νεκροὺς οὓς ἤγειρε, τὰ ἄλλα πάντα ἄπει ἐθαυματουργεῖ, εἶτα ἤκουσαν τούτων, ἐξεπλήττοντο, εἰ ὁ ταῦτα ποιῶν ταῦτα πείσεται. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἀπορίαν ἐνέπιπτον, καὶ νῦν μὲν ἐπίσταντον, νῦν δὲ ἠπίστον, καὶ νοῆσαι οὐκ εἶχον τὰ λεγόμενα. Οὕτω γοῦν οὐ συνῆκαν σαφῶς
 20 τὸ λεγόμενον, ὡς τοὺς υἱοὺς Ζεβεδαίου παρατὰ προσελθεῖν, καὶ περὶ προεδρίας αὐτῷ διαλεχθῆναι. «Θέλομεν» γὰρ, φησὶν, «ἵνα εἰς ἓκ δεξιῶν σου καθίσῃ, καὶ εἰς ἓξ εὐωνύμων». Πῶς οὖν οὗτος ὁ εὐαγγελιστὴς φησὶν, διὰ τὴν μήτηρ προσῆλθεν; Ἀμφότερα γενέσθαι εἰκός. Τὴν γὰρ μητέρα
 25 παρέλαβον, ὡς μείζονα τὴν ἱκετηρίαν ἐργασόμενοι, καὶ ταύ-

14. Μάρκ. 10, 35-38.

15. Πρὸς Ματθ. 20, 20.

σαν κρυμμένα δι' αὐτούς. Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο καὶ ἔλυ-
 ποῦντο. Διότι εἶδαν ἄλλους νὰ ἀνασταίνωνται ἀπὸ ἄλλους,
 ἀλλ' δὲν εἶχαν ἰδεῖ ἀκόμη κάποιον νὰ ἀνασταίνῃ τὸν ἑαυ-
 τόν του, καὶ μάλιστα νὰ τὸν ἀνασταίνῃ κατὰ τοιοῦτον τρό-
 πον, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς πλέον νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν ν' ἀποθά-
 νῃ. Αὐτὸ λοιπόν, ἂν καὶ τοὺς τὸ ἔλεγε πολλές φορές, ὅμως
 δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν. Ἄλλὰ οὔτε καὶ αὐτὸν
 τὸν ἴδιον τὸν θάνατον, τί τέλος πάντων εἶναι καὶ πῶς ἐπρό-
 κειτο νὰ συμβῇ δὲν τὸ ἐγνώριζαν καθαρά. Διὰ τοῦτο καὶ τὸν
 ἀκολουθοῦσαν γεμάτοι ἀπὸ θαυμασμόν. Καὶ ὅχι δὲ μόνον δι'
 αὐτό, ἀλλὰ ἐγὼ τουλάχιστον νομίζω ὅτι ἐξεπλήσσαντο ἀ-
 κούοντες τοὺς λόγους του περὶ τοῦ πάθους του.

2. Ἄλλ' ὅμως τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ δὲν τοὺς ἔκανε νὰ
 λαμβάνουν θάρρος, μολονότι ἤκουαν συνεχῶς νὰ τοὺς ὁμι-
 λῇ περὶ τῆς ἀναστάσεώς του. Καθ' ὅσον μαζὶ μὲ τὸν θάνατόν
 του ἦτο καὶ αὐτὸ πού κατ' ἐξοχὴν τοὺς ἔκανε ν' ἀνησυχοῦν,
 τὸ ὅτι ἤκουαν, ὅτι θὰ τὸν ἐμπαίξουν καὶ θὰ τὸν μαστιγώ-
 σουν καὶ ὅλα τὰ παρόμοια. Διότι ὅταν ἐνεθυμήθησαν τὰ
 θαύματα πού ἔκανε, τοὺς δαιμονισμένους πού ἠλευθέρωσε,
 τοὺς νεκροὺς πού ἀνέστησε καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα πού
 ἐπιτελοῦσε καὶ ἤκουσαν ἐν συνεχείᾳ τὰ λόγια του αὐτά,
 κατελήφθησαν ἀπὸ ἔκπληξιν, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ πάθῃ
 αὐτά, αὐτὸς πού ἐνήργει ὅλα αὐτά. Διὰ τοῦτο καὶ κατελαμ-
 βάνοντο ἀπὸ ἀπορίαν, καὶ ἄλλοτε μὲν ἐπίστευαν, ἄλλοτε δὲ
 ἔδειχναν δυσπιστίαν καὶ δὲν ἠμποροῦσαν νὰ κατανοήσουν
 τὰ λόγια του. Εἰς τόσον μεγάλον βαθμὸν μάλιστα ἔφθασεν
 ἡ ἀδυναμία των ν' ἀντιληφθοῦν καθαρά τὰ λόγια τοῦ Κυ-
 ρίου, ὥστε εὐθὺς ἀμέσως νὰ τὸν πλησιάσουν οἱ υἱοὶ τοῦ
 Ζεβεδαίου καὶ νὰ συζητήσουν μαζὶ του διὰ τὴν πρωτοκαθε-
 δρίαν. Διότι, λέγει, εἶπαν· «Θέλομεν νὰ καθίσωμεν ὁ ἕνας
 ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου»¹⁴. Πῶς τότε
 λοιπόν ὁ εὐαγγελιστῆς Ματθαῖος λέγει, ὅτι ἐπλησίασε τὸν
 Κύριον ἢ μητέρα αὐτῶν;¹⁵ φυσικὸν ἦτο καὶ τὰ δύο νὰ συνέ-
 βησαν. Διότι παρέλαβαν τὴν μητέρα τους, μὲ σκοπὸν νὰ με-

τη τὸν Χριστὸν δυσωπήσοντες. "Οι γὰρ τοῦτο ἀληθές, ὅπερ ἔφην, καὶ αὐτῶν μᾶλλον ἢ αἰτιοῖς ἦν, καὶ αἰοχυνόμενοι προβάλλονται τὴν τεκοῦσαν, σκόπει πῶς πρὸς αὐτοὺς ἀποτείνει τὸν λόγον ὁ Χριστός. Μᾶλλον δὲ μάθωμεν τί πρό-
 5 τερον αἰτοῦσι, καὶ ἀπὸ ποίας γνώμη, καὶ πόθεν ἐπὶ τοῦτο ἦλθον.

Πόθεν οὖν ἐπὶ τοῦτο ἦλθον; Ἐώρων ἑαυτοὺς τιμωμένους παρὰ τοὺς ἄλλους, καὶ προσεδόκησαν ἐνιεῦθεν ἐπιτεύξασθαι καὶ τῆς αἰτήσεως ταύτης. Ἄλλὰ τί ποιέ ἐσιν ὁ αἰτοῦσιν;
 10 "Ακουσον ἐτέρου εὐαγγελιστοῦ τοῦτο σαφῶς ἐκκαλύπτοντος. «Διὰ γὰρ τὸ ἐγγὺς εἶναι», φησί, «τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ δοκεῖν δι τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἤδη ἀποφανεῖται», ταῦτα ἤ-
 τουν. Ἐνόμιζον γάρ, δι ἐπὶ θύραις αὕτη καὶ αἰσθητή, καὶ ἀπολαύσαντες ὧν ἦτουν, οὐδὲν ὑποσιήσονται τῶν λυ-
 15 πηρῶν. Οὐδὲ γὰρ δι' αὐτὴν μόνον αὐτὴν ἐζήτουν, ἀλλ' ὡς καὶ διαφευξόμενοι τὰ δυσχερῆ. Διὸ καὶ ὁ Χριστὸς τούτων πρῶτον αὐτοὺς ἀπάγει τῶν λογισμῶν, κελεύων σφαγὰς καὶ κινδύνους καὶ τὰ ἔσχατα ἀναμένειν δεινά. «Δύνασθε» γάρ, φησί, «πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω;».

20 Ἄλλὰ μηδεὶς θορυβείσθω, τῶν ἀποσιόλων οὕτως ἀτελῶς διακειμένων. Οὕπω γὰρ ὁ σιαυρὸς ἦν τελεσθεῖς, οὕπω πνεύματος χάρις δοθεῖσα. Εἰ δὲ βούλει μαθεῖν αὐτῶν τὴν ἀρετὴν, μετὰ ταῦτα αὐτοὺς κατάμαθε, καὶ ὄψει παντὸς πάθους ἀνωτέρους. Διὰ γὰρ τοῦτο ἐκκαλύπτει αὐτῶν τὰ ἐλατιώμα-

γαλώσουν τὴν παράκλησίν τους, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον νὰ συγκινήσουν τὸν Χριστόν. Τὸ ὅτι λοιπὸν εἶναι ἀληθινὸν αὐτὸ ποῦ εἶπα καὶ ὅτι ἡ παράκλησις ἦτο μᾶλλον ἰδική τους, ἀλλὰ παρουσιάζουν ἀπὸ ἐντροπὴν τὴν μητέρα τους, πρόσεξε πῶς ὁ Χριστὸς ἀπευθύνει πρὸς αὐτοὺς τὸν λόγον. Καλύτερα ὅμως ἄς προσπαθήσωμεν νὰ γνωρίσωμεν κατὰ πρῶτον ποῖον εἶναι αὐτὸ ποῦ ζητοῦν, μὲ ποίαν διάθεσιν τὸ ζητοῦν καὶ τί ἦτο ἐκεῖνο ποῦ τοὺς ὠδήγησε νὰ ἐνεργήσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἐκ τίνος λοιπὸν παρακινούμενοι ἔφθασαν εἰς αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν τους; Ἐβλεπαν ὅτι ἔχαιρον ἐκτιμήσεως ἐκ μέρους τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ ἤλπισαν ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ θὰ ἐπιτύχουν νὰ ἐκπληρωθῇ καὶ αὐτὴ ἡ αἴτησίς τους. Ἄλλὰ τί τέλος πάντων εἶναι αὐτὸ τὸ ὁποῖον ζητοῦν; Ἄκουσε ἄλλον εὐαγγελιστὴν ὁ ὁποῖος ἀποκαλύπτει αὐτὸ πολὺ καθαρά. Διότι, λέγει, ἐζητοῦσαν αὐτὰ «ἐπειδὴ ἐπλησίαζαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐνόμιζαν ὅτι ἀμέσως θ' ἀποκαλυφθῇ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ»¹⁶. Ἐνόμιζαν δηλαδή, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐρίσκεται πλησίον τους καὶ ὅτι εἶναι αἰσθητή, καὶ ὅτι δὲν ἐπρόκειτο νὰ ὑποστοῦν τίποτε τὸ δυσάρεστον, ἐὰν ἤθελαν ἐπιτύχει αὐτὸ ποῦ ἐζητοῦσαν. Διότι δὲν ἐζητοῦσαν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ μόνον δι' αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἀποφύγουν τὰ δυσάρεστα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Χριστὸς κατ' ἀρχὴν τοὺς ἀπαλλάσσει ἀπὸ αὐτὰς τὰς σκέψεις λέγοντάς τους ὅτι πρέπει ν' ἀναμένουν σφαγὰς, κινδύνους καὶ τὰ πρὸ φοβερώτερα κακά. Διότι, λέγει, «Ἐμπορεῖτε νὰ πίετε τὸ ποτήριον ποῦ πίνω ἐγώ;».

Ἄλλὰ κανεὶς ἄς μὴ ἀνησυχῇ, ἐπειδὴ εἶναι τόσον ἀτελής ἡ πνευματικὴ κατάστασις τῶν μαθητῶν. Διότι δὲν εἶχεν ἀκόμη λάβει χώραν τὸ σταυρικὸν πάθος τοῦ Κυρίου καὶ οὔτε εἶχεν ἀκόμη δοθῇ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἐὰν ὅμως θέλης νὰ γνωρίσης τὴν ἀρετὴν τους, ἐξέτασέ τους μετὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα, καὶ θὰ τοὺς εὔρης νὰ εἶναι ἀνώτεροι ἀπὸ κάθε πάθος. Διότι ἀκριβῶς διὰ τοῦτο φανερώνει τὰ ἐ-

τα, ἵνα μετὰ ταῦτα γνῶς, τίνες ἀπὸ τῆς χάριτος ἐγένοντο.
 Ὅτι μὲν οὖν οὐδὲν πνευματικὸν ἦτιον, οὐδὲ ἔννοιαν τῆς
 ἄνω βασιλείας εἶχον, δῆλον ἐντεῦθεν. Πλὴν ἴδωμεν καὶ
 πῶς προσέρχονται καὶ τί λέγουσι.

5 «Θέλομεν», φησὶν, «ἵνα ὁ εἰς αὐτὸν αἰτήσωμέν σε ποιήσης
 ἡμῖν». Καὶ πρὸς αὐτοὺς ὁ Χριστός· «Τί θέλετε;»· οὐκ ἀγνο-
 ῶν, ἀλλ' ἵνα ἀναγκάσῃ ἀποκρίνασθαι, καὶ ἀνακαλύψῃ τὸ
 ἔλκος, καὶ οὕτως ἐπιθῆ τὸ φάρμακον. Οἱ δὲ ἐρυθριῶντες
 καὶ αἰσχυνόμενοι, ἐπειδὴ ὑπὸ πάθους ἀνθρωπίνου πρὸς
 10 τοῦτο ἦσαν, καὶ ἰδίαν ἐκτὸς τῶν μαθητῶν λαβόντες αὐτὸν
 ἠρώτησαν. Προεπορεύθησαν γάρ, φησὶν, ὥστε μὴ γενέσθαι
 αὐτοῖς κατὰδῆλον, καὶ οὕτως εἶπον ἅπερ ἐβούλοντο. Ἐβού-
 λοντο δέ, ὡς ἔγωγε οἶμαι, ἐπειδὴ ἤκουον, ὅτι «Ἐπὶ δώδεκα
 θρόνους καθεδεῖσθε», τὴν προεδρίαν τῆς καθέδρας ταύτης
 15 λαβεῖν. Καὶ ὅτι μὲν τῶν ἄλλων πλέον εἶχον, ἤδεσαν· ἐδε-
 φοίκεσαν δὲ Πέτρον, καὶ λέγουσιν· «εἰπέ, ἵνα εἷς ἐκ δε-
 ξιῶν σου καθίσῃ καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων»· καὶ κατεπεύγουσι
 λέγοντες, «εἰπέ».

Τί οὖν αὐτός; Δηλῶν, ὅτι οὐδὲν πνευματικὸν ἦτιον,
 20 οὐτε εἰ ἤδεσαν πάλιν ἅπερ ἦτιον, ἐτόλμησαν ἂν τοσοῦτον
 αἰτῆσαι, φησὶν· «Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε»· πῶς μέγα, πῶς
 θαυμασιόν, πῶς ὑπερβαῖνον καὶ τὰς ἄνω δυνάμεις. Εἷσα
 ἐπάγει· «Δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν,
 καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι;». Εἶδες
 25 πῶς εὐθέως ἀπήγαγε τῆς ὑπονοίας, ἀπὸ τῶν ἐναντίων αὐ-

17. Μάρκ. 10, 35.

18. Μάρκ. 10, 36.

19. Μάρκ. 10, 35.

20. Ματθ. 19, 28.

λαπτώματά τους, ὥστε εἰς τὴν συνέχειαν νὰ γνωρίσης ποῖοι ἔγιναν μὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ. Τὸ ὅτι λοιπὸν δὲν ἐζητοῦσαν τίποτε τὸ πνευματικόν, οὔτε εἶχαν καμμίαν ἰδέαν διὰ τὴν οὐράνιον βασιλείαν, γίνεται φανερὸν ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν. Πλὴν ὅμως ἡμεῖς ἅς ἐξετάσωμεν καὶ πῶς τὸν πλησιάζουν καὶ τί τοῦ λέγουν.

«Θέλομεν», λέγει, «νὰ πραγματοποιήσης αὐτὸ ποῦ θὰ σοῦ ζητήσωμεν»¹⁷. Καὶ ὁ Χριστὸς ἀπαντᾷ πρὸς αὐτούς· «Τί θέλετε;»¹⁸. ὅχι ἐπειδὴ τὸ ἀγνοοῦσεν, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς ἐξαναγκάσῃ ν' ἀπαντήσουν διὰ νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ τραῦμα, καὶ ἔτσι νὰ θέσῃ τὸ φάρμακον. Ἐκεῖνοι ὅμως, κατακόκκινοι ἀπὸ ἐντροπὴν, ἐπειδὴ ἔφθασαν εἰς αὐτὴν τὴν ἐνέργειάν τους ὑποκινούμενοι ἀπὸ ἀνθρώπινον πάθος, τὸν ἐπῆραν ἰδιαίτερος μακρὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαθητὰς καὶ τὸν ἠρώτησαν. Διότι, λέγει, ἐπλησίασαν πολὺ κοντά του¹⁹, ὥστε νὰ μὴ τοὺς ἀντιληφθοῦν οἱ ἄλλοι μαθηταί, καὶ ἔτσι τοῦ εἶπαν αὐτὰ ποῦ ἤθελαν. Ἦθελαν δέ, κατὰ τὴν γνώμην μου, ἐπειδὴ ἤκουαν, ὅτι «Θὰ καθίσετε ἐπάνω εἰς δώδεκα θρόνους»²⁰, νὰ λάβουν τὴν προεδρίαν αὐτῆς τῆς καθέδρας. Καὶ τὸ ἐγνώριζαν βέβαια ὅτι ἔχαιρον ἰδιαίτερας ἐκτιμήσεως ἀπὸ τὸν Κύριον ἕναντι τῶν ἄλλων μαθητῶν, ἀλλ' ἐφοβοῦντο τὸν Πέτρον καὶ ἔτσι τοῦ λέγουν· «Δῶσε ἐντολήν, ὥστε νὰ καθίσῃ ἕνας εἰς τὰ δεξιὰ σου καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὰ ἀριστερά σου»· καὶ τὸν ἐκβιάζουν, λέγοντές του, «δῶσε ἐντολήν».

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Κύριος; Διὰ ν' ἀντιληφθοῦν, ὅτι δὲν ἐζητοῦσαν τίποτε τὸ πνευματικόν, οὔτε πάλιν, ἐὰν ἐγνώριζαν αὐτὸ ποῦ ἐζητοῦσαν, θὰ ἐτολμοῦσαν νὰ τὸ ζητήσουν κατὰ τέτοιον τρόπον, τοὺς λέγει· «Δὲν γνωρίζετε τί ζητεῖτε», διότι αὐτὸ εἶναι πολὺ μεγάλο, πάρα πολὺ ἄξιον θαυμασμοῦ, ποῦ ὑπερβαίνει καὶ τὰς οὐρανίους δυνάμεις. Ἀκολουθῶς προσθέτει· «Ἦμπορεῖτε νὰ πῖετε τὸ ποτήριον, τὸ ὁποῖον ἐγὼ πρόκειται νὰ πῶ, καὶ νὰ βαπτισθῆτε μὲ τὸ βάπτισμα, μὲ τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ βαπτισθῶ;». Βλέπεις πῶς τοὺς ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὴν σκέψιν αὐτὴν, ὁμιλώντας τοὺς διὰ τὰ

τοῖς διαλεχθεῖς; Ὑμεῖς μὲν γὰρ περὶ τιμῆς καὶ σιεφάνων
 μοι διαλέγεσθε, φησὶν, ἐγὼ δὲ περὶ ἀγώνων ὑμῖν καὶ ἰδρώ-
 των. Οὐ γὰρ ἔστιν οὗτος ὁ τῶν ἐπάθλων καιρός, οὐδὲ νῦν
 ἢ δόξα μου φανεῖται ἐκείνη, ἀλλὰ σφαγῆς καὶ πολέμων
 δ καὶ κινδύνων τὰ παρόντα. Καὶ ὄρα πῶς τῷ τρόπῳ τῆς ἐ-
 ρωτήσεως καὶ προτρέπει καὶ ἐφέλκεται. Οὐ γὰρ εἶπε, Ὑ-
 σθε σφαγῆναι; δύνασθε τὸ αἷμα ὑμῶν ἐκχεεῖν; ἀλλὰ πῶς;
 «Δύνασθε πιεῖν τὸ ποιήριον;». Ἐἶτα ἐφελκόμενός φησιν·
 «ὁ ἐγὼ μέλλω πίνειν», ἵνα τῇ πρὸς αὐτὸν κοινωνία προθυ-
 10 μότεροι γένωνται. Καὶ βάπτισμα αὐτὸ πάλιν καλεῖ, δεικνύς
 μέγαν ἀπὸ τῶν γινομένων τὸν καθαροὺν ἐσόμενον τῇ οἰ-
 κουμένῃ.

«Λέγουσιν αὐτῷ· δυνάμεθα». Ἀπὸ τῆς προθυμίας ἐνθέ-
 ως ἐπηγγείλαντο, οὐδὲ τοῦτο εἰδότες ὅπερ εἶπον, ἀλλὰ προσ-
 15 δοκῶντες ἀκούσασθε ὅπερ ἤτησαν. Τί οὖν αὐτός; «Τὸ μὲν
 ποιήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι,
 βαπτισθήσεσθε». Μεγάλα αὐτοῖς προεφήτευσεν ἀγαθὰ· του-
 τέστι, μαρτυρίου καταξιωθήσεσθε, καὶ ταῦτα πείσεσθε ἅπερ
 ἐγὼ· θιαίῳ θανάτῳ τὴν ζωὴν καταλύσετε καὶ τούτων μοι
 20 κοινωνήσετε. «Τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων
 οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτοίμασθε παρὰ τοῦ Πα-
 τρός μου».

3. Ἐπάρας αὐτῶν τὰς ψυχάς, καὶ ὑψηλοτέρας ποιήσας,
 καὶ πρὸς λύπην ἀχειρώτους ἐργασάμενος, τότε διορθοῦται
 25 αὐτῶν τὴν αἴτησιν. Ἀλλὰ τί ποτέ ἐστι τὸ νῦν εἰρημένον;
 Καὶ γὰρ δύο ἐσὶ τὰ ζητούμενα παρὰ πολλῶν· ἓν μὲν, εἰ

ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ πού ἐζήτησαν; Διότι, λέγει, οεῖς μὲν μου ὁμιλεῖτε περὶ τιμῆς καὶ στεφάνων, ἐνῷ ἐγὼ σᾶς ὁμιλῶ δι' ἀγῶνας καὶ ἰδρωτάς. Καθ' ὅσον ὁ παρῶν καιρὸς δὲν εἶναι καιρὸς ἐπάθλων, οὔτε τώρα πρόκειται ν' ἀποκαλυφθῇ ἡ δόξα μου ἐκείνη, ἀλλ' ὁ παρῶν καιρὸς εἶναι καιρὸς σφαγῆς, πολέμων καὶ κινδύνων. Καὶ πρόσεξε πῶς, μὲ τὴν ἐρώτησιν πού τοὺς κάνει, καὶ τοὺς προτρέπει καὶ τοὺς προσελκύει; Διότι δὲν εἶπεν, Ἐμπορεῖτε νὰ σφαγῆτε; ἠμπορεῖτε νὰ χύσετε τὸ αἷμα σας;», ἀλλὰ τί τοὺς εἶπεν; «Ἐμπορεῖτε νὰ πῖετε τὸ ποτήριον;». Ἐπειτα διὰ νὰ τοὺς προσελκύσῃ λέγει «τὸ ὁποῖον πρόκειται ἐγὼ νὰ πῶ;», ὥστε νὰ τοὺς κἀνῃ προθυμοτέρους εἰς τὰς σχέσεις τους μὲ αὐτόν. Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν τὸ ὀνομάζει καὶ βάπτισμα τὸ πάθος του, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι θὰ εἶναι πολὺ μέγας ὁ καθαρισμὸς τῆς οἰκουμένης πού θὰ προέλθῃ ἀπὸ αὐτὰ πού θὰ συμβοῦν.

«Λέγουν εἰς αὐτόν ἠμποροῦμεν». Λόγῳ τῆς προθυμίας των ὑπεσχέθησαν ἀμέσως, χωρὶς νὰ γνωρίζουν οὔτε καὶ αὐτὸ πού εἶπαν τί ἐσήμαινεν, ἀλλὰ τὸ εἶπαν μὲ τὴν ἐλπίδα ν' ἀκούσουν αὐτὸ πού ἐζήτησαν. Τί λοιπὸν τοὺς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος; «Τὸ μὲν ποτήριόν μου θὰ τὸ πῖετε καὶ ἐσεῖς, καὶ τὸ βάπτισμα μὲ τὸ ὁποῖο θὰ βαπτισθῶ ἐγώ, θὰ βαπτισθῆτε καὶ ἐσεῖς». Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς τοὺς προεφήτευσεν πολὺ μέγала ἀγαθὰ· δηλαδή, θὰ ἀξιωθῆτε νὰ ὑποστῆτε καὶ ἐσεῖς τὸ μαρτύριόν μου καὶ θὰ πάθετε αὐτὰ πού θὰ ὑποστῶ ἐγώ, διότι θὰ τελειώσετε τὴν ζωὴν σας μὲ βίαιον θάνατον, καὶ ἔτσι θὰ γίνετε μέτοχοι τῶν παθημάτων μου. «Τὸ νὰ καθήσετε ὁμῶς εἰς τὰ δεξιὰ μου καὶ εἰς τὰ ἀριστερά μου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα, ἀλλ' αὐτὸ θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους πού ἔχει ἐτοιμασθῆ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου».

3. Ἀφοῦ δηλαδὴ ἐγέμισεν τὰς ψυχὰς των μὲ θάρρος καὶ τὰς ἀνύψωσεν πνευματικὰ καὶ τὰς ἔκανε ἀκαταβλήτους ἀπὸ τὴν λύπην, τότε πλέον διορθώνει καὶ τὸ αἴτημά τους. Ἀλλὰ τί τέλος πάντων σημαίνουν οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Κυρίου; Καθ' ὅσον δύο εἶναι αἱ ἐξηγήσεις πού δίδουν οἱ πολ-

ἡτοιμασται τισι τὸ καθίσαι ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· ἕτερον δέ, εἰ ὁ πάντων Κύριος ἐκείνοις, οἷς ἡτοιμασται, κύριος οὐκ ἔστι παρασχεῖν. Τί οὖν ἔστι τὸ εἰρημένον; Ἐάν τὸ πρότερον λύσωμεν, τότε καὶ τὸ δεύτερον τοῖς ζητοῦσιν ἔσται σαφές.

5 Τί οὖν ἔστι τοῦτο; Οὐδεὶς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ καθεδεῖται, οὐδὲ ἐξ εὐωνύμων. Ἄβατος γὰρ πᾶσιν ὁ θρόνος ἐκεῖνος· οὐκ ἀνθρώποις λέγω καὶ ἁγίοις καὶ ἀποστόλοις, ἀλλὰ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀρχαγγέλοις καὶ πάσαις ταῖς ἄνω δυνάμεσιν.

Ὡς γοῦν ἐξαίρειον τοῦ Μονογενοῦς τίθησιν αὐτὸ ὁ Παῦλος

10 λέγων· «Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποιε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου; Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους φησὶν Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα· πρὸς δὲ τὸν Υἱόν, Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός».

Πῶς οὖν φησι, «Τὸ καθίσαι ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι», ὡς ὄντων τινῶν τῶν καθεδουμένων; Οὐχ ὡς ὄντων, ἄπαγε· ἀλλὰ πρὸς τὴν ὑπόνοιαν ἀπεκρίνατο τῶν ἐρωτῶντων, συγκαταβαίνων αὐτῶν τῇ διανοίᾳ. Οὐδὲ γὰρ ἤδεσαν τὸν ὑψηλὸν θρόνον ἐκεῖνον καὶ τὴν ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς καθέδραν, ὅπου γε καὶ τὰ πολλῶν

20 τούτων καταδεέστερα καὶ καθ' ἡμέραν αὐτοῖς ἐνηχούμενα ἠγνόουν· ἀλλ' ἐν ἐζήτουν μόνον, τῶν πρωτείων ἀπολαῦσαι καὶ πρὸ τῶν ἄλλων σιῆσαι καὶ μηδένα εἶναι πρὸ αὐτῶν παρ' αὐτῶ· ὅπερ καὶ ἤδη ἔφθην εἰπών, διὲ ἐπειδὴ δώδεκα θρόνους ἤκουσαν, ἀγνοήσαντες ὃ τι ποιέ ἔστι τὸ εἰρημένον, τὴν

λοί. Τὸ πρῶτον εἶναι, ἐὰν ἔχη ἐτοιμασθῆ δι' ὠρισμένους νὰ καθίσουν εἰς τὰ δεξιά του, τὸ δὲ δεύτερον, ἐὰν ὁ Κύριος ὄλων ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχουν ἐτοιμασθῆ, δὲν ἔχη τὴν δύναμιν νὰ τοὺς τὰ παράσχη. Τί λοιπὸν σημαίνουν οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Κυρίου; Ἐὰν λύσωμεν τὸ πρῶτον ἐρώτημα, τότε θὰ γίνῃ σαφὲς εἰς τοὺς ἐρευνητὰς καὶ τὸ δεύτερον. Ποία λοιπὸν ἡ σημασία αὐτοῦ; Κανεὶς δὲν θὰ καθίσῃ εἰς τὰ δεξιά του, οὔτε εἰς τὰ ἀριστερά του. Διότι ὁ θρόνος ἐκεῖνος εἶναι ἀπλησίαστος δι' ὄλους γενικῶς· καὶ δὲν ἐννοῶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀγίους καὶ τοὺς ἀποστόλους, ἀλλὰ καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους καὶ δι' ὄλας γενικῶς τὰς οὐρανίους δυνάμεις, καθὼς βέβαια καὶ ὁ Παῦλος παρουσιάζει αὐτὸ ὡς ἀποκλειστικὸν γνῶρισμα τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ μὲ τοὺς λόγους του· «Πρὸς ποῖον δὲ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους ἔχει εἰπεῖ ποτέ· Κάθεσε εἰς τὰ δεξιά μου; Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει· Ἐκεῖνος ποὺ κάνει τοὺς ἀγγέλους του ὡσὰν τοὺς ἀνέμους· πρὸς δὲ τὸν Υἱόν· Ὁ θρόνος σου, Θεέ μου»²¹.

Πῶς λοιπὸν λέγει, «Τὸ νὰ καθίσῃ εἰς τὰ δεξιά μου καὶ εἰς τὰ ἀριστερά μου δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα νὰ τὸ δώσω», ὡσὰν νὰ ὑπάρχουν ὠρισμένοι ποὺ ἤδη κάθονται ἐκεῖ; Δὲν τὸ λέγει ὡσὰν νὰ ὑπάρχουν ἐκεῖ καθισμένοι· μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ αὐτῆ ἢ σκέψις· ἀλλ' ἀπήντησεν εἰς τὴν σκέψιν αὐτῶν ποὺ τὸν ἠρώτησαν, δείχνοντας συγκατάβασιν εἰς τὴν ἀτελῆ ἀκόμη πνευματικότητά των. Διότι δὲν ἐγνώριζαν ἀκόμη τὸν ὑψηλὸν ἐκεῖνον θρόνον καὶ τὴν εἰς τὰ δεξιά τοῦ Πατρὸς καθέδραν τοῦ Υἱοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀγνοοῦσαν ἀκόμη καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἦσαν κατὰ πολὺ κατώτερα αὐτῶν καὶ ἤκουαν καθημερινῶς νὰ τοὺς ὁμιλῇ δι' αὐτά. Ἄλλ' ἓνα μόνον ἐζητοῦσαν· ν' ἀπολαύσουν τὰ πρωτεῖα καὶ νὰ τοποθετηθοῦν μπροστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους καὶ νὰ μὴ εἶναι κανεὶς πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς κοντὰ εἰς τὸν Κύριον. Καὶ ὅπως προανέφερα, ἐπειδὴ ἤκουσαν νὰ τοὺς ὁμιλῇ διὰ δώδεκα θρόνους, μὴ ἀντιληφθέντες τὸ βαθύτερον νόημα τῶν λόγων του, ἐζήτησαν νὰ

προεδρίαν ἐπεζήτησαν.

Ὁ τοίνυν φησὶν ὁ Χριστός, τοῦτό ἐστιν ἀποθανεῖσθε μὲν δι' ἐμὲ καὶ σφαγήσεσθε τοῦ κηρύγματος ἕνεκεν καὶ κοινωνήσετέ μοι κατὰ τὸ πάθος· οὐ μὴν ἄρκει τοῦτο ποιῆσαι τῆς προεδρίας ὑμᾶς ἀπολαῦσαι, καὶ τὴν πρώτην τάξιν κατασχεῖν. Ἐάν γάρ τις ἕτερος ἔλθῃ μετὰ τοῦ μαρτυρίου καὶ τὴν ἄλλην ἅπασαν ἀρετὴν κεκτημένος πολλῶ πλείονα ὑμῶν, οὐκ ἐπειδὴ φιλῶ νῦν ὑμᾶς, καὶ τῶν ἄλλων προκρίνω, διὰ τοῦτο παρωσάμενος ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῶν ἔργων κηρυττόμενον, ὑμῖν δώσω τὰ πρωτεῖα. Ἄλλ' οὕτω μὲν οὐκ εἶπεν, ὥστε μὴ λυπηῖσθαι αἰνιγματωδῶς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο αἰνίττεται λέγων· «Τὸ μὲν ποιήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσει ἐκ δεξιῶν μου καὶ ἐξ ἐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν τοῦτο δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτιόμασται».

Τίσι δὲ ἠτιόμασται; Τοῖς ἀπὸ τῶν ἔργων δυναμένοις γενέσθαι λαιπροῖς. Διὰ τοῦτο οὐκ εἶπεν, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλὰ τοῦ Πατρὸς μου, ἵνα μὴ ἀσθενεῖν, μηδὲ ἀτινεῖν αὐτὸν φαίῃ τις πρὸς τὴν ἀντίδοσιν ἀλλὰ πῶς; «Οὐκ ἔστιν ἐμὸν, ἀλλ' ἐκείνων οἷς ἠτιόμασται». Ἴνα δὲ καὶ σαφέστερον ὃ λέγω γένηται, ἐπὶ ὑποδείγματος αὐτὸ γυμνάσομεν, καὶ ὑποθώμεθα εἶναι τινα ἀγωνοθέτην, εἷτα ἀθλητὰς ἀρίστους πολλοὺς εἰς τὸν ἀγῶνα κατιέναι τοῦτον, καὶ τινὰς δύο προσελθόντας τῶν ἀθλητῶν τῶν μάλιστα ὀκειωμένων τῷ ἀγωνοθέτῃ λέγειν, ὅτι ποιήσον ἡμᾶς σιεφανώδηναι καὶ ἀνακηρυχθῆναι, θαρροῦντας τῇ πρὸς αὐτὸν εὐνοίᾳ καὶ φι-

τούς δοθῆ ἢ πρωτοκαθεδρία.

Οἱ λόγοι τοῦ Χριστοῦ ἔχουν τὴν ἐξῆς σημασίαν. Θ' ἀποθάνετε βέβαια δι' ἐμένα καὶ θὰ σφαγῆτε χάριν τοῦ κηρύγματος καὶ θὰ ὑποσιῆτε τὸ ἴδιον πάθος μὲ τὸ ἰδικόν μου, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀρκεῖ διὰ νὰ σᾶς κάνῃ ν' ἀπολαύσετε τὴν πρωτοκαθεδρίαν καὶ νὰ καταλάβετε τὴν πρώτην θέσιν. Διότι ἐὰν ἔλθῃ κάποιος ἄλλος, ὁ ὁποῖος, μαζὶ μὲ τὸν μαρτυρικὸν θάνατον, ἔχει ἀποκτήσει καὶ ὄλην τὴν ἄλλην γενικῶς τὴν ἀρετὴν κατὰ πολὺ περισσότερον ἀπὸ σᾶς, δὲν σημαίνει, ἐπειδὴ σᾶς ἀγαπῶ τώρα ἐσᾶς καὶ σᾶς προτιμῶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὅτι θὰ παραβλέψω ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐκεῖνον ποὺ λάμπει μὲ τὰ ἔργα του, καὶ θὰ δώσω εἰς ἐσᾶς τὰ πρωτεῖα. Ὅμως δὲν τοὺς ὠμίλησεν ἔτσι, διὰ νὰ μὴ τοὺς λυπήσῃ, ἀλλὰ κατὰ τρόπον αἰνιγματικὸν τοὺς εἶπε τὸ ἴδιο πρᾶγμα, λέγοντάς τους· «Τὸ μὲν ποτήριόν μου θὰ τὸ πῖετε, καὶ τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖο ἐγὼ βαπτίζομαι, θὰ βαπτισθῆτε· ὅμως τὸ νὰ καθήσετε εἰς τὰ δεξιὰ μου καὶ ἀριστερά μου, αὐτὸ δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα, ἀλλὰ θὰ δοθῆ εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῆ».

Διὰ ποίους ὅμως ἔχει ἐτοιμασθῆ; Δι' ἐκείνους ποὺ ἠμποροῦν νὰ γίνουν ἔνδοξοι μὲ τὰ ἔργα τους. Διὰ τοῦτο δὲν εἶπε, Ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα νὰ τὸ δώσω αὐτό', ἀλλ' εἶπε, τοῦτο εἶναι δικαίωμα τοῦ Πατρὸς μου, ὥστε νὰ μὴ ἠμπορῆ κανεὶς νὰ εἰπῆ ὅτι αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ ἢ ὅτι δὲν ἔχει τὴν δύναμιν τῆς ἀνταποδόσεως ἀγαθῶν. Ἀλλὰ ποίαν ἀπάντησιν ἔδωσεν; «Δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμένα, ἀλλὰ θὰ δοθῆ εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῆ». Διὰ νὰ γίνῃ ὅμως ἀκόμη πῶς σαφὲς αὐτὸ ποὺ λέγω, ἅς τὸ ἐξηγήσωμεν βάσει ἐνὸς παραδείγματος, καὶ ἅς ὑποθέσωμεν ὅτι ὑπάρχει κάποιος ἀγνοοθέτης καὶ ὅτι εἰς τὴν συνέχειαν προσῆλθαν πολλοὶ ἄριστοι ἀθληταὶ διὰ νὰ μετᾶσχουν εἰς τὸν ἀγῶνα. Δύο δὲ ἀπὸ τοὺς ἀθλητάς, ποὺ ἦσαν πάρα πολὺ γνωστοὶ εἰς τὸν ἀγνοοθέτη, στηριζόμενοι εἰς τὴν εὐνοίαν καὶ φιλίαν αὐτοῦ, πλησιάσαντες αὐτὸν τοῦ εἶπαν νὰ ἐνεργήσῃ ἔτσι,

λία· ἐκεῖνον δὲ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, οὐκ ἔστιν ἐμὸν τοῦτο δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἠτιόμασται ἀπὸ τῶν πόνων καὶ τῶν ιδρώτων· ἄρ' οὖν καταγνωσόμεθα αὐτοῦ ἀσθένειαν; Οὐδαμῶς; ἀλλ' ἀποδεξόμεθα αὐτὸν τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀπροσω-
5 πολήπιου.

Ὡσπερ οὖν ἐκεῖνον οὐκ ἂν φαίημεν ἀινοῦντα μὴ διδόναι τὸν στέφανον, ἀλλὰ μὴ βουλόμενον διαφθεῖραι τῶν ἀγώνων τὸν νόμον, μηδὲ συνταράξαι τοῦ δικαίου τὴν τάξιν· οὕτω δὴ καὶ τὸν Χριστὸν εἶπομι ἂν τοῦτο εἰρηκέναι, παν-
10 ταχόθεν αὐτοὺς συναλύνοντα, μετὰ τὴν τοῦ Θεοῦ χάριν, εἰς τὴν τῶν οἰκειῶν κατορθωμάτων ἐπίδειξιν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας καὶ τῆς εὐδοκιμήσεως ἔχειν. Διὰ τοῦτό φησιν, «οἷς ἠτιόμασται». Τί γάρ, φησὶν, ἐὰν ἕτεροι φανῶσιν ὑμῶν βελτίους; τί δὲ ἂν μείζονα ἐργάσωνται; Μὴ γὰρ ἐπειδὴ
15 μαθηταί μου γέγονατε, διὰ τοῦτο τῶν πρωτείων ἀπολαύσεσθε, ἐὰν μὴ τῆς ἐκλογῆς αὐτοὶ ἄξιοι φανῆτε;

Ὅτι γὰρ αὐτὸς Κύριός ἐστι τοῦ παντός, δῆλον ἐξ ὧν αὐτὸς πᾶσαν ἔχει τὴν κρίσιν. Καὶ γὰρ Πέτρος οὕτω φησὶν «Ἐγὼ σοι δώσω τὰς κλεῖς τῶν οὐρανῶν». Καὶ ὁ Παῦλος
20 δὲ τοῦτο δηλῶν ἔλεγε· «Λοιπὸν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ὁ δίκαιος κριτὴς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ». Ἐπιφάνεια δὲ τοῦ Χριστοῦ γέγονεν. Ὅτι δὲ Παύλου οὐδεὶς πρῶτος σιγή-
25 σεται, παντί που δῆλον. Εἰ δὲ ἀσαφέστερον ταῦτα εἶρηκε, μὴ θαναμάσης. Παραπεμπόμενός τε γὰρ αὐτοὺς οἰκονομικῶς,

22. Ματθ. 16, 19.

23. Β' Τιμ. 4, 8.

ὥστε νὰ στεφανωθοῦν καὶ νὰ ἀνακηρυχθοῦν νικηταί. Ἐκεῖνος ὁμως λέγει πρὸς αὐτούς, ὅτι αὐτὸς δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ πράξη αὐτό, ἀλλὰ ἡ νίκη θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῆ, οἱ ὅποιοι θὰ κοπιᾶσουν καὶ θὰ ἰδρώσουν. Ἡμποροῦμεν ἄρα γε νὰ τοῦ καταλογίσωμεν ἀδυναμίαν; Ἀσφαλῶς ὄχι· ἀλλ' ἀντιθέτως θ' ἀναγνωρίσωμεν ὅτι αὐτὸς εἶναι δίκαιος καὶ ἀμερόληπτος.

Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν δὲν θὰ ἠμπορούσαμεν νὰ εἰπούμεν ὅτι αὐτὸς δὲν ἔχει δύναμιν, ἐπειδὴ δὲν δίδει τὸν στέφανον, μὲ σκοπὸν νὰ μὴ καταλύσῃ τὸν νόμον τῶν ἀγώνων, καὶ νὰ μὴ διαταράξῃ τὴν τάξιν τοῦ δικαίου, ἔτσι λοιπὸν θὰ ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς τὸ εἶπεν αὐτὸ μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς παρακινήσῃ μὲ κάθε τρόπον νὰ στηρίζουν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας των καὶ τῆς προκοπῆς των εἰς τὴν ἀρετὴν εἰς τὰ προσωπικά των κατορθώματα ποὺ γίνονται μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο λέγει, «εἰς ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἐτοιμασθῆ». Διότι, λέγει, τί θὰ συμβῆ ἂν παρουσιασθοῦν ἄλλοι καλύτεροι ἀπὸ σᾶς; τί δέ, ἂν ἐπιτελέσουν μεγαλύτερα ἔργα; Ἡ νομίζετε, ἐπειδὴ ἔχετε γίνει μαθηταί μου, ὅτι θ' ἀπολαύσετε ἐξ αἰτίας αὐτοῦ καὶ τὰ πρωτεῖα, ἂν δὲν φανῆτε σεῖς οἱ ἴδιοι ἄξιοι τῆς ἐκλογῆς;

Τὸ ὅτι λοιπὸν αὐτὸς εἶναι Κύριος τοῦ σύμπαντος, εἶναι φανερόν ἀπὸ τὸ ὅτι αὐτὸς κρίνει τὸ σύμπαν. Καθ' ὅσον λέγει τὰ ἐξῆς εἰς τὸν Πέτρον· «Ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὰ κλειδιά τῶν οὐρανῶν»²². Καὶ ὁ Παῦλος δέ, διὰ νὰ δηλώσῃ αὐτό, ἔλεγε· «Τώρα πλέον μου ἀπομένει ὁ στέφανος τῆς δικαιοσύνης, τὸν ὁποῖον θὰ μοῦ δώσῃ ὁ Κύριος ὁ δίκαιος κριτὴς κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς κρίσεως· καὶ δὲν θὰ τὸν δώσῃ μόνον εἰς ἔμένα, ἀλλὰ καὶ εἰς ὄλους ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀγαπήσει τὴν ἐμφάνισίν του»²³. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν κόσμον ἔχει γίνει. Τὸ ὅτι δὲ κανεὶς δὲν θὰ σταθῇ πρὶν ἀπὸ τὸν Παῦλον, εἶναι φυσικὰ ὀλοφάνερον. Ἐὰν ὁμως αὐτὰ τὰ ἔχη εἰπεῖ κατὰ τρόπον μὴ σαφῆ, μὴ ἀπορῆς. Διότι ἤθελε, δείχνοντας ὄλην τὴν συγκατάβασίν του, νὰ τοὺς

ὥστε μὴ ὑπὲρ πρωτείων ἐνοχλεῖν εἰκῆ καὶ μάτην (καὶ γὰρ ἀπὸ πάθους τοῦτο ἔπασχον ἀνθρώπινου), καὶ μὴ λυπηῖσθαι βουλόμενος αὐτούς, τῇ ἀσαφείᾳ ἀμφότερα ταῦτα κατορθοῖ.

«Τότε ἠγανάκησαν οἱ δέκα περὶ τῶν δύο». Τότε, πότε;
 5 "Οἱ ἐπειτίμησεν αὐτοῖς. "Ἐως μὲν γὰρ τοῦ Χριστοῦ ἡ ψῆφος ἦν, οὐκ ἠγανάκτιον, ἀλλ' ὁρῶντες αὐτοὺς προτιμωμένους, ἔστειργον καὶ εἰσίων, αἰδούμενοι τὸν διδάσκαλον καὶ τιμῶντες· καὶ εἰ κατὰ διάνοιαν ἤλγουν, ἀλλ' εἰς μέσον τοῦτο ἐξενεγκεῖν οὐκ ἐτόλμων. Καὶ πρὸς Πέτρον δέ τι πα-
 10 θόντες ἀνθρώπινον, διε τὰ δίδραχμα ἔδωκεν, οὐκ ἐδυσχέραναν, ἀλλ' ἠρώτησαν μόνον «Τίς ἄρα μείζων ἐστίν;». Ἐπειδὴ δὲ τῶν μαθητῶν ἐνιαῦθα ἡ αἰτησις ἦν, ἀγανακτοῦσι. Καὶ οὐδὲ ἐνιαῦθα εὐθέως ἀγανακτοῦσιν, διε ἤτησαν, ἀλλ' διε αὐτοῖς ἐπειτίμησεν ὁ Χριστὸς καὶ ἔφησεν οὐκ ἀπολαύ-
 15 σεσθαι τῶν πρωτείων αὐτούς, εἰ μὴ παράσχοιεν ἑαυτοὺς τούτων ἀξίους.

4. Εἶδες πῶς ἀτελέστερον πάντες διέκειντο, καὶ οὗτοι κατεξανιστάμενοι τῶν δέκα, καὶ ἐκεῖνοι φθονοῦντες τοῖς δυοῖν; Ἄλλ', ὅπερ ἔφη, μετὰ ταῦτά μοι αὐτοὺς δεῖξον,
 20 καὶ ὄψει πάντων τούτων ἀπηλλαγμένους τῶν παθῶν. "Ἀκουσον γοῦν πῶς οὗτος αὐτὸς ὁ Ἰωάννης, ὁ νῦν προσελθὼν ὑπὲρ τούτων, πανταχοῦ τῶν πρωτείων τῷ Πέτρῳ παραχωρεῖ, καὶ δημηγοροῦντι καὶ θαυματουργοῦντι ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν ἀποστόλων. Καὶ οὐκ ἀποκρούπει αὐτοῦ τὰ κατορ-
 25 θώματα, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμολογίαν λέγει, ἣν πάντων οἰγώντων ἐπεδείξατο, καὶ τὴν εἰς τὸν τάφον εἴσοδον, καὶ προ-

24. Πρὸβλ. Ματθ. 17, 24-27.

25. Ματθ. 18, 1.

26. Πρὸβλ. Πράξ. 3, 1ε.

προφυλάξῃ μὲ τοὺς λόγους του, ὥστε νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦν ἄδικα καὶ ἄσκοπα διὰ τὰ πρωτεῖα (καθ' ὅσον αὐτὸ συνέβαι-
 νεν εἰς αὐτοὺς ἀπὸ ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν), καὶ ἐπειδὴ δὲν
 ἤθελε νὰ τοὺς στενοχωρήσῃ· καὶ μὲ τὴν ἀσάφειαν αὐτὴν
 ἐπιτυχάνει καὶ τὰ δύο.

«Τότε ἠγανάκτησαν οἱ δέκα ὑπόλοιποι μαθηταὶ διὰ
 τὴν διαγωγὴν αὐτῶν τῶν δύο». Τότε· πότε; Ὅταν τοὺς ἐπέ-
 πληξεν. Διότι, ὅσον χρόνον ἢ προτίμησις ἀποτελοῦσεν ἀπό-
 φασιν τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἀγανακτοῦσαν, ἀλλὰ βλέποντες αὐ-
 τοὺς νὰ προτιμῶνται, τὸ ἀπεδέχοντο καὶ ἐσιωποῦσαν, ἐπειδὴ
 ἐσέβοντο τὸν διδάσκαλον καὶ τὸν ἐτιμοῦσαν· ἀλλὰ καὶ ἂν
 ἀκόμη ἐλυποῦντο εἰς τὴν σκέψιν των, ὅμως δὲν ἐτολμοῦ-
 σαν νὰ τὸ φανερώσουν αὐτό. Καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ τοῦ
 Πέτρου, ὅταν τοῦ ἔδωκε τὰ δίδραχμα²⁴, μολονότι παρουσία-
 σαν κάποιαν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν, ὅμως δὲν ἐλυπήθησαν,
 ἀλλ' ἀπλῶς τὸν ἠρώτησαν, «Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ μεγαλύ-
 τερος;»²⁵. Ἐπειδὴ ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὸ αἴτη-
 μα ἦτο τῶν μαθητῶν, ἀγανακτοῦν. Ἀλλὰ οὔτε καὶ πάλιν
 ἀγανακτοῦν ἀμέσως, μόλις τὸ ἐζήτησαν, ἀλλ' ὅταν ὁ Χρι-
 στὸς τοὺς ἐπέπληξε καὶ τοὺς εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ ἀπολαύσουν
 τὰ πρωτεῖα, ἐὰν δὲν κάνουν τοὺς ἑαυτοὺς των ἀξίους δι' αὐτά.

4. Εἶδες πόσον ἀτελής ἦτο ἡ πνευματικότητα ὄλων τῶν
 μαθητῶν του, ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ δύο νὰ ἐπιχειροῦν νὰ ἐπι-
 βληθοῦν τῶν δέκα, καὶ ἐκεῖνοι νὰ φθονοῦν τοὺς δύο; Ἀλ-
 λά, ὅπως προανέφερα, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τοὺς δείξῃς
 μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ καὶ θὰ τοὺς ἰδῆς ὄλους νὰ εἶναι
 ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ τὰ πάθη τους αὐτά. Ἄκουσε λοιπὸν πῶς
 αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ἰωάννης, πού τώρα προσῆλθε καὶ ἤθελε
 νὰ ἐξουσιάσῃ αὐτοὺς, εἰς κάθε περίπτωσιν παραχωρεῖ τὰ
 πρωτεῖα εἰς τὸν Πέτρον, καὶ εἰς τὸ κήρυγμα καὶ εἰς τὴν ἐ-
 πιτέλεσιν θαυμάτων εἰς τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων²⁶. Καὶ
 δὲν ἀποκρύπτει τὰ κατορθώματα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ὁμο-
 λογίαν τῆς πίστεώς του διακηρύττει, πράγμα πού τὸ ἔκανε
 ὅταν ὄλοι ἐσιωποῦσαν, καὶ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὸν τάφον

τίθησιν ἑαυτοῦ τὸν ἀπόστολον. Ἐπειδὴ γὰρ ἀμφότεροι παρέ-
 μειναν σταυρουμένῳ, τὸ ἑαυτοῦ ἐγκώμιον ὑποτεμνόμενός φη-
 σιν, διὸ γινώσκωσιν ἦν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος τῷ ἱερεῖ. Ὁ δὲ
 Ἰάκωβος μακρὸν μὲν οὐκ ἐπέζησε χρόνον ἐκ προοιμιῶν
 5 δὲ οὕτω διεθεράμνη, καὶ πάντα τὰ ἀνθρώπινα ἀφείσιν πρὸς
 ὕψος ἀνέδραμεν ἄφατον, ὡς εὐθέως σφαγῆναι. Οὕτω πάντων
 ἔνεκεν μετὰ ταῦτα ἄκροι ἐγένοντο. Ἀλλὰ τότε ἠγανάκτησαν.

Τί οὖν ὁ Χριστός; «Προσκαλεσάμενος αὐτούς φησιν· οἱ
 ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν». Ἐπειδὴ γὰρ
 10 ἐθορυβήθησαν καὶ ἐταράχθησαν, τῇ κλήσει πρὸ τοῦ λόγου
 αὐτοῦ καταπραῖνει, καὶ τῷ πλησίον αὐτοῦ ἐπισπάσασθαι.
 Καὶ γὰρ οἱ δύο, τοῦ χοροῦ τῶν δέκα ἑαυτοῦ ἀπορρήξαντες,
 ἐγγύτερον εἰσιτήκεσαν ἰδιολογούμενοι. Διὰ τοῦτο καὶ τού-
 τος πλησίον ἄγει τούτῳ τε αὐτῷ, καὶ τῷ τὸ εἰρημένον
 15 ἐκπομπεῦσαι καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἐξαγαγεῖν, παραμυθούμε-
 νος τὸ πάθος καὶ τούτων κακείνων. Καὶ οὐχ ὡς ἔμπροσθεν,
 οὕτω καὶ νῦν κατασιτέλλει. Πρῶτον μὲν γὰρ παιδία ἄγει
 εἰς μέσον, καὶ τὸ ἀφελὲς αὐτῶν καὶ τὸ ταπεινὸν μιμεῖσθαι
 κελεύει· ἐνταῦθα δὲ πληκτικώτερον ἀπὸ τοῦ ἐναντίου ἐν-
 20 τρέπει λέγων «Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐ-
 τῶν, καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν· παρὰ δὲ ὑμῖν οὐκ
 ἔσται οὕτως· ἀλλ' ὁ θέλων ἐν ὑμῖν γενέσθαι μέγας, οὕτως
 ἔστω πάντων διάκονος, καὶ ὁ θέλων εἶναι πρῶτος, ἔστω
 πάντων ἔσχατος», δεικνύς διὸ ἐθνικῶν τὸ τοιοῦτον, τὸ τῶν
 25 πρωτείων ἐρᾶν.

ἀναφέρει καὶ παρουσιάζει πρὶν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν τοῦ τὸν Πέτρον. Ἐπειδὴ δηλαδὴ καὶ οἱ δύο παρευρέθησαν πλησίον τοῦ Κυρίου κατὰ τὴν ὥραν τῆς σταυρώσεώς του, μειώνων τὸ ἰδικόν του ἐγκώμιον, λέγει, ὅτι «ὁ μαθητῆς ἐκεῖνος ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν ἀρχιερέα»²⁷. Ὁ δὲ Ἰάκωβος δὲν ἔζησε μὲν ἐπὶ μακρὸν χρόνον, ἀλλὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔδειξε τόσην θερμὴν πίστεωσ καὶ ἐγκαταλείψας ὅλα τὰ ἀνθρώπινα, ἔφθασεν εἰς ὕψος ἀπερίγραπτον, ὥστε ἀμέσως νὰ σφαγῆ. Ἔτσι ἀργότερα ἐξ αἰτίας ὄλων αὐτῶν ἔφθασαν εἰς τὰς ἀνωτέρας βαθμίδας τῆς ἀρετῆς. Ἀλλὰ τότε ἠγανάκτησαν.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; «Ἀφοῦ τοὺς προσεκάλεσε, λέγει· Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατατυραννοῦν τοὺς λαοὺς των». Διότι ἐπειδὴ ἐθουρυνθήθησαν καὶ ἐταράχθησαν, τοὺς καθουχάζει, πρὶν νὰ τοὺς ὀμλήσῃ, μὲ τὴν πρόσκλησίν του καὶ μὲ τὸ ὅτι τοὺς ἐκάλεσε πλησίον του. Καθ' ὅσον οἱ δύο, ἐπειδὴ εἶχαν ἀποσπασθῆ ἀπὸ τὴν ομάδα τῶν δέκα, ἐστέκοντο πλησιέστερα πρὸς αὐτόν, συνομιλοῦντες μὲ αὐτόν ἰδιαιτέρως. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτοὺς τοὺς προσκαλεῖ πλησίον του, θέλοντας μαζὶ μὲ αὐτὸ καὶ τὸ αἴτημά των νὰ διαπομπεύσῃ καὶ νὰ τὸ ἀνακοινώσῃ εἰς τοὺς ἄλλους, θεραπεύοντας τὸ πάθος καὶ αὐτῶν καὶ ἐκεῖνων. Καὶ δὲν θεραπεύει τὸ πάθος των αὐτὸ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὅπως τὸ ἔκανε προηγουμένως. Διότι εἰς τὴν προηγουμένην περίπτωσιν ὀδηγεῖ παιδιὰ εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς παροτρύνει νὰ μιμοῦνται τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν ταπεινώσιν αὐτῶν, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ προτροπὴ γίνεται μὲ αὐστηρότερον τόνον, καὶ μὲ ἀντίθετα παραδείγματα, λέγοντάς τους· «Οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατατυραννοῦν τοὺς λαοὺς των καὶ οἱ μεγάλοι ἀξιωματοῦχοι τοὺς μεταχειρίζονται ὡσὰν δούλους των. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συμβῆ τὸ ἴδιον μεταξὺ σας, ἀλλ' αὐτὸς ποὺ θέλει ἀπὸ σᾶς νὰ γίνῃ μέγας, αὐτὸς πρέπει νὰ γίνῃ ὑπηρετῆς ὄλων, καὶ αὐτὸς ποὺ θέλει νὰ εἶναι πρῶτος, ὀφείλει νὰ γίνῃ δοῦλος ὄλων», ἀποδεικνύοντας, ὅτι εἶναι ἴδιον γνώρισμα τῶν ἐθνικῶν τὸ νὰ ἐπιδιώκουν μὲ μανίαν τὰ πρωτεῖα.

Καὶ γὰρ τυραννικὸν τὸ πάθος, καὶ συνεχῶς ἐνοχλοῦν
καὶ μεγάλοις ἀνδράσι διὰ τοῦτο καὶ σφοδροτέρας δεῖται
πληγῆς. Διὸ καὶ αὐτὸς βαθύτερον αὐτῶν καθικνεῖται, τῆ
τῶν ἐθνῶν παραθέσει φλεγμαινουσαν αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἐν-
5 τρέπων καὶ τῶν μὲν τὸν φθόνον, τῶν δὲ τὴν ἀπόνοιαν ὑπο-
τέμνεται, μόνον οὐχὶ λέγων μὴ ἀγανακτεῖτε ὡς ὑβρισμένοι.
Ἐαυτοὺς γὰρ μάλιστα βλάπτουσί τε καὶ καταισχύνουσιν οἱ
οὔτω τὰ πρωτεῖα ζητοῦντες· ἐν γὰρ τοῖς ἐσχάτοις εἰσίν.
Οὐ γὰρ ἐστὶ τὰ παρ' ἡμῖν ὅλα τὰ ἔξωθεν. Οἱ μὲν γὰρ ἄο-
10 χοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν παρ' ἐμοὶ δὲ ὁ
ἔσχατος οὗτος πρωτός ἐστιν.

“Οἱ δὲ οὐχ ἀπλῶς ταῦτα λέγω, δι' ὧν ποιῶ καὶ πά-
σχω λάβει τὴν ἀπόδειξιν τῶν εἰρημένων. Ἐγὼ γὰρ τι καὶ
πλέον ἐποίησα. Βασιλεὺς γὰρ τῶν ἄνω δυνάμεων ὢν, ἄν-
15 θρωπος ἠβουλήθη γενέσθαι καὶ καταφρονηθῆναι κατεδε-
ξάμην καὶ ὑβρισθῆναι. Καὶ οὐδὲ τούτοις ἠρκέσθην, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ θάνατον ἦλθον. Διὰ τοῦτό φησιν «Ὡσπερ ὁ Υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ
δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν». Οὐδὲ γὰρ
20 μέχρι τούτου ἔσθην, φησίν, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν ἔδωκα λύ-
τρον καὶ ὑπὲρ τίνων; Τῶν ἐχθρῶν. Σὺ δὲ ἂν ταπεινωθῆς,
ὑπὲρ σαυτοῦ, ἐγὼ δὲ ὑπὲρ σοῦ.

Μὴ τοίνυν φοβηθῆς, ὡς τῆς τιμῆς σου καθαιρουμένης.
“Ὅσον γὰρ ἂν ταπεινωθῆς, οὐ δύνασαι ἰσοοῦτον κατελθεῖν,

Πράγματι εἶναι τυραννικὸν τὸ πάθος αὐτὸ καὶ συνεχῶς ἐνοχλεῖ καὶ τοὺς μεγάλους ἄνδρας, καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο χρειάζεται καὶ βαθυτέραν πληγὴν. Ἔτσι λοιπὸν προχωρεῖ εἰς μεγαλύτερον βάθος, καὶ καταπραΰνει τὴν ὠργισμένην ψυχὴν των, παραθέτοντας τὸ παράδειγμα τῶν ἐθνικῶν. Καὶ θεραπεύει τῶν μὲν τὸν φθόνον, τῶν δὲ τὴν ἀλαζονείαν, λέγοντάς τους σχεδόν· Μὴ ἀγανακτῆτε ὡσὰν νὰ ἔχετε ὑβρισθῆ. Διότι αὐτοὶ ποὺ ζητοῦν τὰ πρωτεῖα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, βλάπτουν κατ' ἐξοχὴν καὶ κατεντροπιάζουν τοὺς ἑαυτούς των, διότι τοποθετοῦν τοὺς ἑαυτούς των μεταξὺ τῶν τελευταίων. Δὲν εἶναι ὅμως τὰ ἰδικά μας διδάγματα ὅμοια μὲ τὰ τῶν ἐθνικῶν. Διότι οἱ μὲν ἄρχοντες τῶν ἐθνικῶν κατατυραννοῦν τοὺς λαοὺς των, ἐνῶ σύμφωνα μὲ τὰ ἰδικά μας διδάγματα αὐτὸς ποὺ εἶναι δοῦλος τῶν ἄλλων, εἶναι πρῶτος εἰς ἀξίαν.

Τὸ ὅτι δὲ αὐτὰ δὲν ἀποτελοῦν ἀπλῶς λόγον, λάβε ὡς ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου αὐτὰ τὰ ὁποῖα κάνω καὶ πάσχω. Ἄλλ' ἐγὼ ἔκανα καὶ κάτι περισσότερο. Διότι μολονότι ἦμουν βασιλεὺς τῶν οὐρανίων δυνάμεων, ἠθέλησα νὰ γίνω ἄνθρωπος καὶ κατεδέχθην νὰ περιφρονηθῶ καὶ νὰ ὑβρισθῶ. Καὶ οὔτε καὶ εἰς αὐτὰ ἠρκέσθην, ἀλλὰ καὶ ἔφθασα μέχρι καὶ εἰς αὐτὸν τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο λέγει· «Ὅπως ἀκριβῶς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, δὲν ἦλθε διὰ νὰ ὑπηρετηθῆ, ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ζωὴν του ὡς λύτρον χάριν τῆς σωτηρίας τῶν πολλῶν ἀνθρώπων». Δὲν ἔσταμάτησα δηλαδή, λέγει, μέχρις εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἀλλὰ καὶ τὴν ψυχὴν μου ἔδωσα ὡς λύτρον. Καὶ χάριν ποίων ἔκανα αὐτὴν τὴν θυσίαν; Χάριν τῶν ἐχθρῶν. Καὶ σὺ μὲν ἐὰν ταπεινωθῆς, τὸ κάνεις χάριν τοῦ ἑαυτοῦ σου, ἐνῶ ἐγὼ ἐταπεινώθην πρὸς χάριν σου.

Ἐπομένως μὴ φοβηθῆς μὲ τὴν σκέψιν ὅτι χάνεται ἡ ἀξιοπρέπεια σου. Διότι ὅσον καὶ ἂν ταπεινωθῆς, δὲν ἔμπορεῖς νὰ κατέλθῃς εἰς τόσον χαμηλὸν σημεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον

ὄσον ὁ Δεσπότης σου. Ἄλλ' ὅμως ἡ καιάθαις αὕτη πάντων
 ἀνάθαις γέγονε, καὶ τὴν δόξαν ἐκλάμψαι πεποίηκε τὴν
 ἑαυτοῦ. Πρὸ μὲν γὰρ τοῦ γενέσθαι ἄνθρωπος, παρ' ἀγγέ-
 λοις ἐγνωρίζετο μόνοις· ἐπειδὴ δὲ ἄνθρωπος ἐγένετο καὶ
 5 ἐσταθρόθη, οὐ μόνον ἐκείνην οὐκ ἠλάτιωσε τὴν δόξαν, ἀλλὰ
 καὶ ἐτέραν προσέλαβε, τὴν ἀπὸ τῆς γνώσεως τῆς οἰκου-
 μένης. Μὴ δὴ φοβηθῆς, ὡς τῆς τιμῆς σου καθαιρουμένης,
 εἰς ταπεινώσεως σαυτὸν ταύτη γὰρ μᾶλλον ἐπαίρεται μου
 ἡ δόξα ταύτη γίνεται μείζων. Αὕτη τῆς βασιλείας ἡ θύρα.
 10 Μὴ δὴ τὴν ἐναντίαν ἔλθωμεν, μηδὲ ἑαυτοῖς πολεμῶμεν. Ἐ-
 ἂν γὰρ βουληθῶμεν μεγάλοι φαίνεσθαι, οὐκ ἐσόμεθα μεγά-
 λοι, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀτιμότεροι.

Εἶδες πῶς πανταχοῦ ἀπὸ τῶν ἐναντίων αὐτοὺς προτιρέ-
 πει, διδοὺς αὐτοῖς ὅπερ ἐπιθυμοῦσι; Καὶ γὰρ ἐν τοῖς ἔμπρο-
 15 σθεν διὰ πολλῶν τοῦτο ἐδείξαμεν· καὶ ἐπὶ τῶν φιλοχρημά-
 των καὶ τῶν κενοδοξόντων οὕτως ἐποίησε. Τίνος γὰρ
 ἕνεκεν, ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων ἐλεεῖς; ἵνα δόξης ἀπο-
 λαύσης; Οὐκοῦν μὴ ποίει οὕτω, καὶ ἀπολαύση πάντως. Τί-
 νος δὲ ἕνεκεν θησαυρίζεις; ἵνα πλουτῆς; Οὐκοῦν μὴ θη-
 20 σαυρίσης, καὶ πλουτήσῃς. Οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Τίνος ἕνε-
 κεν τῶν πρωτείων ἐρᾷς; ἵνα πρὸ τῶν ἄλλων ᾖς; Οὐκοῦν
 τὴν ἐσχάτην ἐπίλεξαι τάξιν, καὶ τότε τῶν πρωτείων ἀπο-
 λαύση. Ὡστε εἰ θέλεις γενέσθαι μέγας, μὴ ζήτηι γενέσθαι
 μέγας, καὶ τότε ἔσῃ μέγας. Ἐκεῖνο γὰρ μικρὸν ἐστὶν εἶναι.
 25 5. Ὁρᾷς πῶς αὐτοὺς ἀπήγαγε τοῦ νοσήματος, τῷ δεῖ-
 ξαι καὶ ἐκεῖθεν ἐκπίπτοντας, καὶ ἐντεῦθεν ἐπιτυγχάνοντας·
 ἵνα τὸ μὲν φύγωσι, τὸ δὲ διώκωσι. Καὶ τῶν ἐθνῶν δὲ διὰ

κατῆλθεν ὁ Κύριός σου. Ἄλλ' ὅμως ἡ ταπείνωσις αὐτῆ ἔγινεν αἰτία ἀνυψώσεως ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ συνετέλεσεν ὥστε νὰ ἐκλάμψη ἡ δόξα τοῦ Χριστοῦ. Διότι πρὶν γίνῃ ἄνθρωπος, ἦτο γνωστός μόνον εἰς τοὺς ἀγγέλους, ὅταν ὅμως ἔγινεν ἄνθρωπος καὶ ἐσταυρώθη, ὅχι μόνον δὲν ἠλάττωσεν ἐκείνην τὴν δόξαν, ἀλλὰ καὶ ἄλλην ἀπέκτησεν, ἀπὸ τὸ ὅτι τὸν ἐγνώρισεν ὅλη ἡ οἰκουμένη. Μὴ λοιπὸν φοβηθῆς, μὲ τὴν σκέψιν ὅτι δῆθεν κάνεις τὴν ἀξιοπρέπειάν σου, ἐὰν ταπεινωθῆς· διότι μὲ τὴν ταπείνωσίν σου αὐτὴν αὐξάνεται ἡ δόξα σου, μὲ αὐτὴν γίνεται ἀκόμη μεγαλυτέρα. Αὐτὴ εἶναι ἡ πόρτα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἄς μὴ ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν τὴν ἀντίθετον ὁδόν, οὔτε νὰ πολεμῶμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας. Διότι ἐὰν θελήσωμεν νὰ φαινώμεθα μεγάλοι, δὲν θὰ γίνωμεν μεγάλοι, ἀλλ' ἀντιθέτως θὰ γίνωμεν οἱ πρὸ ἀσήμαντοι ἀπὸ ὅλους.

Εἶδες ὅτι εἰς κάθε περίπτωσιν τοὺς διδάσκει μὲ τὰ ἀντίθετα παραδείγματα, δίδοντάς τους αὐτὸ πρὸ ἐπιθυμοῦν; Καὶ αὐτὸ προηγουμένως τὸ ἀπεδείξαμεν πολλὰς φορές, διότι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φιλαργύρων καὶ τῶν κενόδοξων ἔτσι ἐνήργησεν. Διατί λοιπὸν, λέγει, κάνεις τὴν ἐλεημοσύνην ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους; διὰ νὰ ἀπολαύσης δόξαν; Μὴ τὸ κάνης λοιπὸν αὐτὸ καὶ ὅπωςδήποτε θ' ἀπολαύσης δόξαν. Πρὸς ποῖον δὲ σκοπὸν θησαυρίζεις; Διὰ νὰ ἔχης πλοῦτη; Λοιπὸν, μὴ θησαυρίσης ἐδῶ καὶ θὰ γίνης πλούσιος ἐκεῖ. Ἔτσι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτῆν. Διατί ποθεῖς τὰ πρωτεῖα; Διὰ νὰ εἶσαι πρὶν ἀπὸ τοὺς ἄλλους; Λοιπὸν διάλεξε τὴν τελευταίαν θέσιν, καὶ τότε θὰ ἀπολαύσης τὰ πρωτεῖα. Ὡστε ἐὰν θέλῃς νὰ γίνης μέγας, μὴ ζητῆς νὰ γίνης μέγας, καὶ τότε θὰ γίνης μέγας. Διότι αὐτὸ θὰ εἰπῇ νὰ εἶσαι μικρός.

5. Βλέπεις πῶς τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸ νόσημα, μὲ τὸ ὅτι τοὺς ἀπέδειξεν ὅτι ἡ μὲν φιλοπρωτία τοὺς ὀδηγεῖ εἰς ἀποτυχίαν, ἐνῶ ἡ ταπείνωσις εἰς ἐπιτυχίαν, ὥστε τὸ μὲν νὰ ἀποφύγουν τὸ δὲ νὰ ἐπιδιώκουν. Καὶ τοὺς ἐθνικοὺς δὲ διὰ

τοῦτο ἀνέμνησεν, ἵνα καὶ ταύτη τὸ προᾶγμα ἐπονείδιστον καὶ
 βδελυκτὸν ἀποδείξῃ. Τὸν γὰρ ἀπονενοημένον ἀνάγκη ταπει-
 νὸν εἶναι, καὶ τὸναντίον τὸν ταπεινόφρονα ὑψηλόν. Τοῦτο
 γὰρ τὸ ὕψος τὸ ἀληθὲς καὶ γνήσιον, καὶ οὐκ ἐν ὀνόματι
 5 μόνον, οὐδὲ ἐν προσηγορίᾳ ὄν. Καὶ τὸ μὲν ἔξωθεν ἀνάγκης
 ἐστὶ καὶ φόβον· τοῦτο δὲ τῷ τοῦ Θεοῦ προσέοικεν. Ὁ τοι-
 οῦτος, κἂν παρὰ μηδενὸς θαυμάζῃται, ὑψηλὸς μένει· ὥσπερ
 οὖν ἐκεῖνος, κἂν παρὰ πάντων θεραπεύηται, πάντων ἐστὶ τα-
 πεινότερος. Καὶ ἡ μὲν κατὰ ἀνάγκην ἐστὶ τιμὴ, ὅθεν καὶ
 10 διαρρεῖ ραδίως· ἡ δὲ ἐκ προαιρέσεως, ὅθεν καὶ μένει
 βεβαία. Ἐπεὶ καὶ τοὺς ἁγίους διὰ τοῦτο θαυμάζομεν, ὅτι
 πάντων ὄντες μείζους, πάντων μᾶλλον ἑαυτοὺς ἐταπείνουν.
 Διὸ καὶ μέχρι τῆς σήμερον μένουσιν ὄντες ὑψηλοί, καὶ οὐ-
 δὲ ἡ τελευταῖα τὸ ὕψος ἐκεῖνο κατήνεγκεν.

15 Εἰ δὲ θούλεσθε, καὶ ἀπὸ λογισμῶν ἐξειτάσωμεν τοῦτο
 αὐτό. Ὑψηλὸς εἶναι λέγεται τις, ἢ διὰ τῷ μήκει τοῦ σώ-
 ματος τοῦτο ἢ, ἢ διὰ τῷ ὕψει τοῦ ἰσχυροῦ ἢ τῷ ἰσχυρῶς
 καὶ ταπεινὸς ὡσαύτως ἀπὸ τῶν ἐναντίων. Ἴδωμεν οὖν
 τίς τοιοῦτός ἐστιν, ὁ ἀλαζῶν ἢ ὁ μειριάζων· ἵνα ἴδῃς, ὅτι
 20 οὐδὲν ταπεινοφροσύνης ὑψηλότερον, καὶ οὐδὲν ἀλαζονείας
 χθαμαλώτερον. Ὁ μὲν οὖν ἀλαζῶν πάντων θούλεται εἶναι
 μείζων, καὶ οὐδένα ἑαυτοῦ ἄξιον εἶναι φησὶ, καὶ ὅσης ἂν
 τύχῃ τιμῆς, πλείονος ἐρᾷ καὶ ἀντέχεται, καὶ οὐδεμιᾶς τετυχη-
 κέναι νομίζει, καὶ διαπιτύει τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τῆς παρ'
 25 αὐτῶν ἐφίεται τιμῆς· οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀλογώτερον; Καὶ

τοῦτο τοὺς ἀνέφερεν, ὥστε καὶ μὲ τὸ παράδειγμα αὐτὸ νὰ ἀποδείξη ὅτι τὸ πρᾶγμα αὐτὸ εἶναι ἐπονείδιστον καὶ σιχαμερόν. Διότι πρέπει ὁ μὲν ὑπερήφανος νὰ εἶναι ἀσήμαντος, ἐνῶ ἀντιθέτως ὁ ταπεινόφρων νὰ εἶναι ὑψηλός. Καθ' ὅσον αὐτὸ εἶναι το ἀληθινὸν καὶ γνήσιον ὕψος, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι μόνον κατὰ λέξιν οὔτε ὡς πρὸς τὴν ὀνομασίαν. Καὶ τὸ μὲν ὕψος τοῦ κόσμου εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνάγκης καὶ φόβου, ἐνῶ τὸ ὕψος αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ τὸ ὕψος τοῦ Θεοῦ. Ὁ παρόμοιος ἄνθρωπος καὶ ἂν ἀκόμη δὲν θαυμάζεται ἀπὸ κανένα, παραμένει ὑψηλός, ὅπως ἀκριβῶς πάλιν ἐκεῖνος, καὶ ἂν ἀκόμη ὑπηρετῆται ἀπὸ ὄλους, εἶναι πῶ ἀσήμαντος ἀπὸ ὄλους. Καὶ ἡ μὲν μία τιμὴ εἶναι ἀποτέλεσμα ἀνάγκης, διὰ τοῦτο δὲ καὶ χάνεται εὐκόλα, ἐνῶ ἡ ἄλλη πηγάζει ἀπὸ τὴν θέλησιν, καὶ διὰ τοῦτο παραμένει σταθερά. Ἐξ ἄλλου καὶ τοὺς ἁγίους διὰ τοῦτο τοὺς θαυμάζομεν, διότι, μολονότι ἦσαν ἀνώτεροι ὄλων, παρὰ ταῦτα ἐταπείνωσαν τοὺς ἑαυτούς των περισσότερον ἀπὸ ὄλους. Διὰ τοῦτο καὶ μέχρι σήμερα παραμένουν ὑψηλοὶ καὶ οὔτε ὁ θάνατός των κατέστρεψε τὸ ὕψος ἐκεῖνο.

Ἐὰν ὅμως θέλετε, ἅς ἐξετάσωμεν τὸ ἴδιο αὐτὸ θέμα βάσει συλλογισμῶν. Κάποιος λέγεται ὅτι εἶναι ὑψηλός, ἢ ὅταν εἶναι ὑψηλός ὡς πρὸς τὸ μῆκος τοῦ σώματός του, ἢ ὅταν συμβαίνη νὰ στέκεται εἰς ὑψηλὸν μέρος. Κατὰ τὸν ἴδιον συλλογισμὸν κάποιος ὀνομάζεται χαμηλός, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀντιθέτων γνωρισμάτων. Ἄς ἰδοῦμεν λοιπὸν ποῖος εἶναι πραγματικὰ ὁ ὑψηλός, ὁ ἀλαζών ἢ ὁ ταπεινός, ὥστε νὰ ἀντιληφθῆς ὅτι τίποτε δὲν εἶναι ὑψηλότερον ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τίποτε χαμηλότερον ἀπὸ τὴν ἀλαζονείαν. Ὁ μὲν λοιπὸν ἀλαζών ἐπιθυμεῖ νὰ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὄλους καὶ κανένα δὲν παραδέχεται ὡς ἰσάξιόν του, καὶ ὁποιασδήποτε τιμῆς καὶ ἂν τύχη, ἐπιθυμεῖ καὶ ἐπιδιώκει μεγαλύτεραν τιμὴν καὶ πιστεύει ὅτι δὲν ἔτυχε καμμιᾶς τιμῆς καὶ περιφρονεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ νὰ τὸν τιμοῦν. Τί θὰ ἤμποροῦσε λοιπὸν νὰ θεωρηθῆ παραλο-

γὰρ αἰνίγμαι τοῦτο ἔοικεν. Οὓς γὰρ οὐδὲν ἠγεῖται, παρὰ τούτων δοξάζεσθαι βούλεται.

Εἶδες πῶς ἐπαρθῆναι βουλόμενος καταπίπτει, καὶ χαμαὶ ἔσκηκεν; "Οτι γὰρ οὐδὲν εἶναι νομίζει πάντας ἀνθρώπους πρὸς ἑαυτὸν, αὐτὸς ἀποφαίνεται τοῦτο γὰρ ἀλαζονεία. Τί τοίνυν πρὸς τὸν οὐδὲν ὄντα πίπτεις; τί παρ' ἐκείνου ζητεῖς τιμὴν; τί ισοούτους ὄχλους περιάγεις; Ὅρᾳς ταπεινὸν καὶ ἐπὶ ταπεινοῦ ἔσκηκῶτα; Φέρε οὖν ἐξειτάσωμεν τὸν ὑψηλόν.

Οἶδεν οὐτις ὅσον ἄνθρωπος, καὶ ὅτι μέγα ἄνθρωπος, καὶ 10 ὅτι πάντων ἐστὶν ἔσχατος, καὶ διὰ τοῦτο ἧς ἂν ἀπολαύσῃ τιμῆς, μέγα τοῦτο τίθεται. "Ωστε οὐτις μὲν ἑαυτῷ ἀκολουθεῖ καὶ ἔστιν ὑψηλὸς καὶ τὴν ψῆφον οὐ μειαιθήσῃν· οὓς γὰρ ἠγεῖται μεγάλους, καὶ τὰς παρὰ τούτων τιμὰς μεγάλας εἶναι νομίζει, κἂν μικραὶ τύχῳσιν οὔσαι, ἐπειδὴ μεγάλους ἐκεί- 15 νους ἠγεῖται. Ὁ δὲ ἀλαζὼν τοὺς μὲν τιμῶντας οὐδὲν εἶναι νομίζει, τὰς δὲ παρ' αὐτῶν τιμὰς μεγάλας εἶναι ψηφίζειται. Πάλιν ὁ ταπεινὸς ὑπ' οὐδενὸς ἀλίσκεται πάντους· οὐκ ὀργῆ τούτῳ διανοχλῆσαι δυναθήσεται, οὐ δόξης ἕρωσ, οὐ βασκανία, οὐ ζηλοτυπία· τῆς δὲ τούτων ἀπηλλαγμένης ψυχῆς τί γένοι' 20 ἂν ὑψηλότερον; Ὁ δὲ ἀλαζὼν ἅπασι τούτοις κατέχεται, καθάπερ τις σκώληξ ἐγκαλινδούμενος βορβορῳ· καὶ γὰρ καὶ ζηλοτυπία καὶ βασκανία καὶ θυμὸς αἰεὶ τὴν ἐκείνου διανοχλεῖ ψυχὴν.

Τί οὖν ὑψηλός; ὁ τῶν πανθῶν ἀνώτερος, ἢ ὁ δοῦλος αὐ- 25 τῶν; ὁ τρέμων αὐτὰ καὶ δεδοικώς, ἢ ὁ ἀχείρωτος καὶ οὐδαμῶς ὑπ' αὐτῶν ἀλισκόμενος; Ποῖον ὄντιν ὑψηλότερον

γώτερον ἀπὸ αὐτό; Πράγματι αὐτὸ ὁμοιάζει μὲ αἴνιγμα. Διότι ἐκείνους, ποὺ δὲν ὑπολογίζει καθόλου, ἀπὸ αὐτοὺς θέλει νὰ δοξάζεται.

Εἶδες πῶς ἐκεῖνος, ποὺ θέλει νὰ ὑψώνεται, καταπίπτει καὶ ἴσταται χαμηλά; Διότι τὸ ὅτι θεωρεῖ ὄλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς μὴ ἔχοντας καμμίαν ἀξίαν, ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν ἑαυτὸν του τὸ διακηρύσσει ὁ ἴδιος. Αὐτὸ βέβαια εἶναι ἀλαζονεία. Διατί λοιπὸν καταφεύγεις πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τὸν θεωρεῖς τελείως ἀσήμαντον; Διατί ζητεῖς νὰ τιμηθῆς ἀπὸ ἐκεῖνον; Διατί φέρεις μαζί σου τόσον πλῆθος ἀνθρώπων; Βλέπεις τὸν ταπεινόν, ποὺ ἴσταται χαμηλά; Ἐμπρὸς λοιπὸν ἄς ξετάσωμεν τὸν πνευματικὰ ὑψηλόν.

Αὐτὸς γνωρίζει πόσον ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι μέγας, ἀλλὰ συγχρόνως ὅτι εἶναι καὶ ἔσχατος ὄλων, καὶ διὰ τοῦτο ὅποιανδήποτε τιμὴ καὶ ἂν τοῦ ἀποδοθῆ τὴν θεωρεῖ μεγάλην. Ὡστε, αὐτὸς ἀκολουθεῖ τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶναι ὑψηλὸς καὶ δὲν ἀλλάσσει τὴν γνώμην του. Διότι ἐκείνους ποὺ θεωρεῖ μεγάλους, θεωρεῖ καὶ τὰς τιμὰς αὐτῶν μεγάλας, καὶ ἂν ἀκόμη συμβαίη νὰ εἶναι μικραί, ἐπειδὴ θεωρεῖ αὐτοὺς μεγάλους. Ὁ ἀλαζῶν ὅμως ἐκείνους ποὺ τὸν τιμοῦν δὲν τοὺς ὑπολογίζει καθόλου, ἐνῶ τὰς τιμὰς των τὰς θεωρεῖ μεγάλας. Ἐπίσης ὁ ταπεινὸς δὲν κυριεύεται ἀπὸ κανένα πάθος. Οὔτε ἡ ὀργὴ ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἐνοχλήσῃ, οὔτε ὁ ἔρωσ τῆς δόξης, οὔτε ὁ φθόνος, οὔτε ἡ ζηλοτυπία. Τί λοιπὸν ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὑψηλότερον ἀπὸ μίαν τέτοιαν ψυχὴν, ποὺ εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ὅλα αὐτά; Ὁ δὲ ἀλαζῶν ἐξουσιάζεται ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὅπως ἀκριβῶς κάποιος σκύληξ ποὺ κυλίνεται μέσα εἰς τὸν βοῦρκον. Διότι καὶ ἡ ζηλοτυπία καὶ ὁ φθόνος καὶ ὁ θυμὸς ἐνοχλοῦν συνεχῶς τὴν ψυχὴν του.

Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ ὑψηλός; Αὐτὸς ποὺ ἐξουσιάζει τὰ πάθη του ἢ αὐτὸς ποὺ εἶναι δοῦλος εἰς αὐτά; Αὐτὸς ποὺ τρέμει καὶ τὰ φοβεῖται ἢ αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀκατανίκητος καὶ μὲ κανένα τρόπον δὲν κυριεύεται ἀπὸ αὐτά; Ποῖον

πέτεσθαι φαίημεν ἄν; τὸν τῶν χειρῶν καὶ τῶν καλάμων τοῦ θηραιοῦ ὑψηλότερον ὄντα, ἢ τὸν μηδὲ καλάμου ἀφιέντα δεηθῆναι τὸν θηραιήν, ἐκ τοῦ χαμαὶ πέτεσθαι, καὶ μὴ δύνασθαι μετεωρίζεσθαι ποιε; Οὐκοῦν τοιοῦτος ὁ ἀπονενοημέ-
 5 ρος ἐοί; καὶ γὰρ ἐκάσμη παγὶς εὐκόλως αὐτὸν αἰρεῖ, ἅτε χαμαὶ ἔρποντα.

6. Εἰ δὲ βούλει, καὶ ἀπὸ τοῦ πονηροῦ δαίμονος ἐκείνου τοῦτο ἐξείασον. Τί γὰρ διαβόλου ταπεινότερον γένοιτ' ἄν, ἐπειδὴ ἐπήροθη; τί δὲ ἀνθρώπου ὑψηλότερον, τοῦ ταπεινοῦν
 10 ἑαυτὸν βουλομένον; Ὁ μὲν γὰρ χαμαὶ σύρειται ὑπὸ τὴν πτέρναν κείμενος τὴν ἡμετέραν («πατεῖτε» γὰρ, φηοῖν, «ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων»), ὁ δὲ μετὰ τῶν ἀγγέλων ἔσσηκεν ἄνω. Εἰ δὲ καὶ ἐξ ἀνθρώπων τοῦτο βούλει μαθεῖν ὑπερηφάνων, ἐννόησον τὸν βάρβαρον ἐκείνον, τὸν ισοαύτην
 15 ἄγونيا σιραιάν, ὃς οὐδὲ τὰ πᾶσι δῆλα ἠπίσισατο· οἶον, διὸ ὁ λίθος ἦν λίθος, καὶ τὰ εἰδῶλα, εἰδῶλα· διὸ καὶ τούτων κατώτερος ἦν. Οἱ δὲ εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ καὶ ὑπὲρ τὸν ἥλιον ἵενται ὦν τί γένοιτ', ἄν ὑψηλότερον; οἱ καὶ αὐτὰς ὑπερβαίνουσι τοῦ οὐρανοῦ τὰς ἀψίδας, καὶ ἀγγέλους παρερχόμενοι, παρε-
 20 στήκασιν αὐτῷ τῷ θρόνῳ τῷ βασιλικῷ.

Ἴνα δὲ καὶ ἐτέρωθεν μάθῃς αὐτῶν τὴν εὐτέλειαν, τίς ἄν ταπεινωθεῖη; ὁ βοηθούμενος παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁ πολεμούμενος; Εὐδηλον διὸ ὁ πολεμούμενος. Οὐκοῦν ἄκουσον περὶ ἑκατέρων τούτων τί φησιν ἡ Γραφή. «Ὁ Θεὸς ὑπε-
 25 ρηφάνοις ἀντιτάσσειται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν». Πάλιν

πιτηνὸν θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν ὅτι πετᾶ ὑψηλότερα; Αὐτὸ ποὺ εὐρίσκεται ὑψηλότερα ἀπὸ τὰ χέρια καὶ τὰ καλάμια τοῦ κυνηγοῦ, ἢ ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἀφήνει τὸν κυνηγὸν οὔτε κἂν νὰ χρειασθῆ καλάμια, καθ' ὅσον πετᾶ χαμηλὰ καὶ δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ νὰ πετάξῃ ὑψηλὰ; Τέτοιος λοιπὸν εἶναι ὁ ἀλαζών· καθ' ὅσον κάθε παγίδα τὸν συλλαμβάνει εὐκόλα, ἐπειδὴ σύρεται εἰς τὸ χῶμα.

6. Ἐὰν ὅμως θέλῃς ἐξέτασε αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὸ γεγονός τοῦ πονηροῦ ἐκείνου δαίμονος. Διότι πράγματι τί θὰ ἠμποροῦσε νὰ θεωρηθῆ πῶς ταπεινὸν ἀπὸ τὸν διάβολον, ἐπειδὴ ἐκυριεύθη ἀπὸ ἀλαζονείαν; τί δὲ πῶς ὑψηλὸν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ποὺ μὲ τὴν θέλησίν του ταπεινώνει τὸν ἑαυτὸν του; Διότι ὁ μὲν διάβολος σύρεται ἐπάνω εἰς τὴν γῆν καὶ εὐρίσκεται κάτω ἀπὸ τὴν πτέρναν μας. Διότι λέγει· «Νὰ πατηῆτε ἐπάνω εἰς τὰ φίδια καὶ τοὺς σκορπιούς»²⁸, ὁ δὲ ταπεινὸς ἄνθρωπος ἴσταται ὑψηλὰ μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους. Ἐὰν δὲ θέλῃς τὸ ἴδιο πρᾶγμα νὰ διδαχθῆς καὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, σκέψου τὸν βάρβαρον ἐκεῖνον, ποὺ ὀδηγεῖ τόσον μεγάλην στρατιάν καὶ ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζεν οὔτε αὐτὰ ἀκόμη ποὺ εἶναι εἰς ὄλους γνωστά. Ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὅτι ἡ πέτρα ἦτο πέτρα, καὶ τὰ εἶδωλα ὅτι ἦσαν εἶδωλα. Διὰ τοῦτο καὶ ἦτο κατώτερος ἀπὸ αὐτά. Ἐνῶ οἱ εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ ἄνθρωποι ἀνεβαίνουν ὑψηλότερα καὶ ἀπὸ τὸν ἥλιον. Τί λοιπὸν ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὑψηλότερον ἀπὸ αὐτούς; Διότι αὐτοὶ ὑπερβαίνουν καὶ αὐτὰς τὰς ἀψίδας τοῦ οὐρανοῦ καὶ προσπερνοῦντες τοὺς ἀγγέλους ἴστανται γύρω ἀπὸ τὸν βασιλικὸν θρόνον.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἀντιληφθῆς καὶ ἀπὸ ἄλλην ἄποψιν τὴν εὐτέλειαν τῶν ἀλαζόνων σὲ ἐρωτῶ· Ποῖος θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ταπεινωθῆ; Αὐτὸς ποὺ βοηθεῖται ἀπὸ τὸν Θεόν, ἢ αὐτὸς ποὺ πολεμεῖται ἀπὸ αὐτόν; Εἶναι ὀλοφάνερον, ὅτι θὰ ταπεινωθῆ αὐτὸς ποὺ πολεμεῖται. Ἄκουσε λοιπὸν τί λέγει διὰ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτούς ἡ ἀγία Γραφή· «Ὁ Θεὸς ἀντιτάσσεται εἰς τοὺς ὑπερηφάνους, ἐνῶ δίδει τὴν χάριν του εἰς

σε καὶ ἕτερον ἐρήσομαι. Τίς ὑψηλότερος; ὁ ἱερόμενος τῷ Θεῷ, καὶ θυσίαν προσάγων, ἢ ὁ πόρρω που τῆς παρηγοίας ὢν τῆς πρὸς αὐτόν; Καὶ ποίαν θυσίαν προσφέρει ὁ ταπεινός; φησί. "Ἀκουσον τοῦ Δαυὶδ λέγοντος· «Θυσία τῷ Θεῷ ὁ πνεῦμα συντριμμένον· καρδίαν συντριμμένην καὶ ταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει».

Εἶδες τοῦτου τὸ καθαρόν; Βλέπε καὶ ἐκείνου τὸ ἀκάθαρτον. «Ἀκάθαρτος γὰρ παρὰ Θεῷ πᾶς ὑψηλοκάρδιος». Πρὸς τοῦτοις ὁ μὲν ἔχει ἀναπαυόμενον ἐπ' αὐτῷ τὸν Θεόν
 10 («Ἐπὶ τίνα γὰρ ἐπιβλέψω», φησί, «ἀλλ' ἢ ἐπὶ τὸν προῶν καὶ ἡσυχίον καὶ τρέμοντά μου τοὺς λόγους;»), ὁ δὲ μετὰ τοῦ διαδόλου οὐρεται· ὁ γὰρ τετυφωμένος τὰ ἐκείνου πείσεται. Διὸ καὶ Παῦλος ἔλεγε· «Μήπως τυφωθείς εἰς κρίμα ἐμπέση τοῦ διαδόλου». Καὶ τοῦναντίον δὲ οὐ βούλεται αὐτῷ
 15 συμβαίνει. Βούλεται μὲν γὰρ ἀπονοεῖσθαι, ὥστε τιμᾶσθαι ὁ δὲ μάλιστα πάντων καταφρονούμενος αὐτός ἐστιν. Οἱ γὰρ καταγέλαστοι, οἱ πᾶσιν ἐχθροὶ καὶ πολέμιοι, οἱ εὐχείρωτοι τοῖς ἐχθροῖς, οἱ πρὸς ὀργὴν εὐέμπωτοι, οἱ ἀκάθαρτοι παρὰ Θεῷ, οὗτοι μάλιστα πάντων εἰσὶ. Τί τοίνυν τοῦτου χεῖρον
 20 γένοιτ' ἄν; Τὸ γὰρ πέρας τοῦτο ἐστὶ τῶν κακῶν. Τί δὲ τῶν ταπεινῶν ἥδιον; τί δὲ μακαριώτερον, διὰ ποθεινοὶ καὶ ἐπέραστοι ὧσι τῷ Θεῷ; Καὶ τῆς παρ' ἀνθρώπων δὲ οὗτοι μάλιστα ἀπολαύουσι δόξης, καὶ πάντες αὐτοὺς ὡς πατέρας τιμῶσιν, ὡς ἀδελφοὺς ἀσπάζονται, ὡς οἰκεῖα μέλη προσί-
 25 ενται.

Γενώμεθα τοίνυν ταπεινοί, ἵνα γενώμεθα ὑψηλοί. Καὶ γὰρ μεθ' ὑπερβολῆς πολλῆς ταπεινοὶ ἢ ἀπόνοια. Τοῦτο ἐ-

29. Ἰακ. 4, 6.

30. Ψαλμ. 50, 19.

31. 31. Παροιμ. 16, 5.

32. Ἦσ. 66, 2.

33. Α' Τιμ. 3, 6.

τούς ταπεινούς»²⁹. Ἀλλὰ θὰ σὲ ἐρωτήσω καὶ κάτι ἄλλο. Ποῖος εἶναι ὑψηλότερος; Αὐτὸς ποὺ εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὸν Θεὸν καὶ προσφέρει θυσίαν εἰς αὐτόν, ἢ αὐτὸς ποὺ εὐρίσκεται πολὺ μακρὰν τῆς παρρησίας πρὸς αὐτόν; Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ κάποιος. Καὶ ποίαν θυσίαν προσφέρει ὁ ταπεινόφρων; Ἄκουσε τὸν Λαυῖδ ποὺ λέγει· «Θυσία εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τὸ συντετριμμένον πνεῦμα. Ὁ Θεὸς δὲ δὲν θὰ ἀποστραφῇ τὴν συντετριμμένην καὶ ταπεινὴν καρδίαν»³⁰.

Εἶδες τοῦ ταπεινοῦ τὴν καθαρότητα; Πρόσεξε καὶ τὸ ἀκάθαρτον τοῦ ὑπερηφάνου. «Κάθε ὑπερήφανος εἶναι ἀκάθαρτος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ»³¹. Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ὁ ταπεινὸς ἔχει τὸν Θεὸν ποὺ εὐχαριστεῖται μὲ αὐτόν. Διότι λέγει· «Πρὸς ποῖον νὰ κοιτάξω, παρὰ πρὸς τὸν πρῶτον, τὸν ἴησυχον καὶ αὐτόν ποὺ φοβεῖται τοὺς λόγους μου;»³², ἐνῶ αὐτὸς σύρεται μαζὶ μὲ τὸν διάβολον· διότι ὁ ὑπερήφανος θὰ πάθῃ αὐτὰ ποὺ ἔπαθεν ἐκεῖνος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Μὴ τυχὸν ὑπερηφανευθῇ καὶ πέσῃ εἰς τὴν καταδίκην, ποὺ ἔπεσε καὶ ὁ διάβολος»³³. Ἀλλὰ τοῦ συμβαίνει καὶ τὸ ἀντίθετον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ θέλει. Διότι θέλει νὰ εἶναι ὑπερήφανος, διὰ νὰ τιμᾶται. Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ περιφρονεῖται περισσότερο ἀπ' ὄλους. Διότι αὐτοὶ κατ' ἐξοχὴν εἶναι περισσότερο ἀπ' ὄλους οἱ καταγέλαστοι, οἱ ἐχθροὶ καὶ ἀντίπαλοι ὄλων, οἱ νικώμενοι εὐκόλα ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς των, οἱ παρασυρόμενοι εὐκόλα ἀπὸ τὴν ὀργήν, οἱ ἀκάθαρτοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Τί λοιπὸν θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρθῃ χειρότερον ἀπὸ αὐτό; Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος τῶν κακῶν. Τί εἶναι ὅμως γλυκύτερον ἀπὸ τοὺς ταπεινούς; Τί δὲ μακαριώτερον καθ' ἣν στιγμὴν τοὺς ποθεῖ καὶ τοὺς ἀγαπᾷ ὁ Θεός; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ καὶ ἀπὸ τοὺς συνανθρώπους των ἐκτιμῶνται πάρα πολὺ, καὶ ὄλοι τοὺς τιμοῦν ὡς πατέρας, τοὺς ἀγαποῦν ὡς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς πλησιάζουν ὡς ἰδικὰ των πρόσωπα.

Ἄς γίνωμεν λοιπὸν ταπεινοί, διὰ νὰ γίνωμεν ὑψηλοί. Καθ' ὅσον ἡ ὑπερηφάνεια ταπεινώνει εἰς ὑπερβολικὸν βα-

ταπείνωσε τὸν Φαραώ. «Οὐκ οἶδα» γάρ, φησί, «τὸν Κύριον», καὶ μυιῶν καὶ βαιράχων καὶ κάμπης ἐγένετο χείρων, καὶ μετὰ ταῦτα αὐτοῖς ὅπλοις καὶ ἵπποις καιεποντίζετο. Ἀπεναντίας τούτῳ Ἀβραάμ, «Ἐγὼ δέ», φησὶν, «εἰμὶ γῆ καὶ 5 σποδός», καὶ μυριῶν βαρβάρων ἐκράτησε καὶ εἰς μέσον ἐμπεσὼν Αἰγυπτίων, ἐπανήει λαμπρότερον τοῦ προτέρου τρόπαιον φέρων, καὶ ταύτης ἀντεχόμενος τῆς ἀρετῆς αἰεὶ ὑψηλότερος ἐγίνετο. Διὰ τοῦτο ἄδεται πανταχοῦ, διὰ τοῦτο στεφανοῦνται καὶ ἀνακηρύττειται ὁ δὲ Φαραώ καὶ γῆ καὶ 10 σποδός, καὶ εἴ τι τούτων εὐτελέστερον ἕτερον. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ἀποσιρέφεται ὁ Θεὸς ὡς ὑπερηφανίαν. Διὰ τοῦτο ἐξ ἀρχῆς πάντα ἐποίησεν, ἵνα τοῦτο ἐξέλη τὸ πάθος. Διὰ τοῦτο θνητοὶ γεγόναμεν, καὶ ἐν λύπαις καὶ ἐν ὀδυρμοῖς· διὰ τοῦτο ἐν πόνῳ καὶ ἐν ἰδρωτί καὶ ἐν ἐργασίᾳ διηγεκεῖ 15 καὶ τεταλαιπωρημένη. Καὶ γὰρ ἐξ ἀπονοίας ἡμαρτιεν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, προσδοκήσας ἰσοϋεταν. Διὰ τοῦτο οὔτε ἄπερ εἶχεν ἔμεινεν ἔχων, ἀλλὰ καὶ τούτων ἐξέπεσε. Τοιοῦτον γὰρ ἡ ἀπόνοια· οὐ μόνον οὐδὲν ἡμῖν προσιδῆσι κατόρθωμα βίου, ἀλλὰ καὶ ἃ ἔχομεν ὑποτέμνεται· ὡσερ οὖν ἡ ταπεινοφροσύνη 20 οὐ μόνον τῶν ὄντων οὐδὲν ὑποτέμνεται, ἀλλὰ καὶ τὰ μὴ ὄντα προσιδῆσι.

Ταύτην τοίνυν ζηλώσωμεν, ταύτην διώξωμεν, ἵνα καὶ τῆς παρούσης ἀπολαύσωμεν τιμῆς, καὶ τῆς μελλούσης ἐπιτύχωμεν δόξης, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν 25 Ἰησοῦ Χριστοῦ, μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ δόξα, κράτις, σὺν τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

34. Ἐξ. 5, 2.

35. Γεν. 18, 27.

θμόν. Αὐτὴ ἔταπεινωσε τὸν Φαραῶ. Διότι, λέγει, «Δὲν γνωρίζω τὸν Κύριον»⁵⁴, καὶ ἔγινεν ἔτσι κατώτερος ἀπὸ τὰς μυίας, τοὺς βατράχους καὶ τὴν κάμπιαν καὶ ἐν συνεχείᾳ κατεποντίσθη μαζὶ μὲ τὰ ὄπλα του καὶ τὰ ἄλογά του. Τελείως τὸ ἀντίθετον συνέβη μὲ τὸν Ἀβραάμ, πού εἶπεν «Ἐγὼ εἶμαι χῶμα καὶ στάκτη»⁵⁵, καὶ κατενίκησεν ἀλείρους βαρβάρους καὶ μολονότι εὐρέθη ἀνάμεσα εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπέστρεψε φέρων λαμπρότερον τρόπαιον ἀπὸ τὸ προηγούμενον, καὶ ἀκολουθῶν αὐτὴν τὴν ἀρετὴν ἐγίνετο διαρκῶς καὶ ὑψηλότερος. Διὰ τοῦτο ἐγκωμιάζεται εἰς κάθε περίπτωσιν, διὰ τοῦτο στεφανώνεται καὶ ἐπαινεῖται, ἐνῶ ὁ Φαραῶ ἔγινε καὶ χῶμα καὶ στάκτη καὶ ὅτιδήποτε ἄλλο ὑπάρχει εὐτελέστερον ἀπὸ αὐτά. Διότι τίποτε δὲν ἀποστρέφεται τόσον ὁ Θεός, ὅσον τὴν ὑπερηφάνειαν. Διὰ τοῦτο εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔκανε τὰ πάντα, διὰ νὰ ἐξαφανίσῃ αὐτὸ τὸ πάθος. Ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐγίναμεν θνητοὶ καὶ μᾶς συνοδεύουν διαρκῶς ἡ λύπη καὶ οἱ ὀδυρμοί. Διὰ τοῦτο ζῶμεν μέσα εἰς τὸν πόνον, τοὺς ἰδρωτὰς καὶ μὲ διαρκῆ καὶ καταπιεστικὴν ἐργασίαν. Καθ' ὅσον ἡ ἀλαζονεὶα ὠδήγησε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἐπειδὴ ἤλπισε νὰ γίνῃ ἴσος μὲ τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο οὔτε καὶ ἐκεῖνα πού εἶχε διετήρησεν, ἀλλὰ ἐξέπεσεν καὶ ἀπὸ αὐτά. Τόσον μεγάλο κακὸν εἶναι ἡ ἀλαζονεὶα· διότι ὄχι μόνον δὲν προσθέτει κανένα κατόρθωμα εἰς τὴν ζωὴν μας, ἀλλὰ ἐξαφανίζει καὶ τὰ ὅσα ἔχομεν. Ὅπως ἀκριβῶς πάλιν ἡ ταπεινοφροσύνη ὄχι μόνον δὲν καταστρέφει κανένα ἀπὸ αὐτὰ πού ἔχομεν, ἀλλὰ προσθέτει καὶ αὐτὰ πού δὲν ἔχομεν.

Αὐτὴν λοιπὸν ἄς ποθήσωμεν, αὐτὴν ἄς ἐπιδιώξωμεν, ὥστε καὶ τὴν ἐπίγειον τιμὴν ν' ἀπολαύσωμεν, καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν μέλλουσαν δόξαν, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζὶ μὲ τὸν ὁποῖον ἀνήκει εἰς τὸν Πατέρα καὶ συγχρόνως καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα δόξα καὶ δύναμις, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΣ΄
Ματθ. 20, 29 — 21, 11

«Καὶ ἐκπορευομένων αὐτῶν ἀπὸ Ἰεριχώ, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί. Καὶ ἰδοὺ δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδόν, ἀκούσαντες διὲ Ἰησοῦς παράγει, 5 ἔκραζον λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, υἱὸς Δαυὶδ».

1. Ὅρα πόθεν παρῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ποῦ πρὸ τούτου διέτριβεν· ὃ καὶ μάλιστα ζητήσεως ἄξιον εἶναί μοι δοκεῖ, διατί μὴ καὶ πρῶην ἐκεῖθεν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀλλὰ διὰ τῆς Σαμαρείας. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν τοῖς φιλομαθέσιν ἀφήσομεν. Εἰ γὰρ τις ἀκριβοῶς ἐξετάζειν ἐθέλοι, εὐρήσει τὸν Ἰωάννην αἰνιξάμενον αὐτὸ καλῶς καὶ τὴν αἰτίαν τεθεικότα. Ἡμεῖς δὲ τῶν προκειμένων ἐχώμεθα, καὶ τῶν τυφλῶν τούτων ἀκούσωμεν, οἳ πολλῶν βλεπόντων ἦσαν ἀμεί- 15 νους. Οὔτε γὰρ τὸν ὁδηγοῦντα ἔχοντες, οὔτε ἰδεῖν αὐτὸν δυνάμενοι ἐπισιάντα, ὅμως ἐφιλονεῖκουν ἐλθεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ μεγάλη ἠρξάντο φωτῆ κρᾶζειν καὶ ἐπισιομισθέντες μᾶλλον ἐβδῶν. Τοιοῦτον γὰρ ψυχὴ καρτερικὴ δι' αὐτῶν τῶν κωλύοντων αἴρεται. Ὁ δὲ Χριστὸς εἶα αὐτοὺς ἐπισιομίζε- 20 σθαι, ἵνα μειζρόνως αὐτῶν ἡ προθυμία φαίνηται, καὶ μάθῃς ἀξίως αὐτοὺς ἀπολαύοντας τῆς θεραπείας. Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἐρωτᾷ, Πιστεύετε; ὅπερ ἐπὶ πολλῶν ποιεῖ· ἢ γὰρ κραυγῇ

---

1. Ἰω. 4, 1ξ.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΣ΄
Ματθ. 20, 29 — 21, 11

«Καὶ ἐνῶ αὐτοὶ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ, τὸν ἠκολούθησε μεγάλο πλῆθος λαοῦ. Καὶ νά, δύο τυφλοὶ ποὺ ἔκάθηντο εἰς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου, μόλις ἤκουσαν ὅτι περνᾷ ὁ Ἰησοῦς ἄρχισαν νὰ φωνάζουν δυνατὰ λέγοντες· Ἐλέησέ μας, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαυὶδ».

1. Πρόσεχε ἀπὸ ποῦ ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ποῦ διέμενε πρὶν ἀπ' αὐτό, πρᾶγμα πού, κατὰ τὴν γνώμην μου, εἶναι κατ' ἐξοχὴν ἄξιον ἐρεύνης, διατί δηλαδὴ καὶ προηγουμένως δὲν μετέβη ἀπὸ ἐκεῖ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀλλὰ μετέβαινε διὰ μέσου τῆς Σαμαρείας. Ἄλλ' αὐτὸ ἄς τὸ ἀφήσωμεν διὰ τοὺς φιλομαθεῖς. Διότι ἐὰν κάποιος ἤθελε τὸ ἐξετάσει μὲ ἀκρίβειαν, θὰ εὔρη ὅτι ὁ Ἰωάννης¹ ὑπηνίχθη αὐτὸ πολὺ καθαρὰ καὶ ὅτι ἀνέφερε καὶ τὴν αἰτίαν. Ἡμεῖς ὅμως ἄς ἀσχοληθῶμεν μὲ αὐτὰ ποὺ ἔχομεν ἔμπροσθέν μας καὶ ἄς ἀκούσωμεν τοὺς τυφλοὺς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν κατὰ πολὺ καλύτεροι ἀπὸ πολλοὺς ποὺ βλέπουν. Χωρὶς νὰ ἔχουν οὔτε ὁδηγὸν καὶ χωρὶς νὰ ἠμποροῦν νὰ ἰδοῦν τὸν Κύριον ποὺ ἦλθεν ἐκεῖ, παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως ἐφιλονεικοῦσαν νὰ ἔλθουν πλησίον του καὶ ἤρχισαν νὰ φωνάζουν μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ ἐμποδιζόμενοι νὰ φωνάζουν, αὐτοὶ ἐφώναζον ἀκόμη περισσότερον. Διότι τέτοια εἶναι ἡ καρτερικὴ ψυχὴ. Ὁ δὲ Χριστὸς ἄφηνεν αὐτοὺς νὰ τοὺς ἐμποδίζουν νὰ φωνάζουν, διὰ νὰ γίνεταί φανερὴ εἰς πῶς μεγάλον βαθμὸν ἡ προθυμία των καὶ διὰ νὰ μάθης ὅτι μὲ τὴν ἀξίαν των ἀπήλαυσαν τὴν θεραπείαν. Διὰ τοῦτο, δὲν τοὺς ἐρωτᾷ, Πιστεύετε; πρᾶγμα ποὺ κάνει εἰς πολλοὺς ἄλλους, διότι ἡ κραυγὴ καὶ ὁ ἐρχο-

καὶ ἡ πρόσοδος ἤρκει πᾶσι κατὰδηλον ποιῆσαι τὴν πίστιν αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν μάθανε, ἀγαπητέ, ὅτι κἂν σφόδρα εὐτελεῖς ὦμεν καὶ ἀπερριμμένοι, μετὰ σπουδῆς δὲ προσίωμεν τῷ Θεῷ, 5 καὶ δι' ἡμῶν αὐτῶν δυνησόμεθα ἀνύειν ὅπερ ἂν αἰτῶμεν. Ὅρα γοῦν καὶ οὗτοι πῶς οὐδένα τῶν ἀποσιόλων συνήγορον ἔχοντες, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπισιομίζοντας, ἴσχυσαν ὑπερβῆναι τὰ κωλύματα καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν τὸν Ἰησοῦν. Καίτοι παρησίαν βίου οὐδεμίαν αὐτοῖς μαρτυρεῖ ὁ εὐαγγελιοῦς, ἀλλ' ἤρκεσεν ἀντὶ πάντων αὐτοῖς ἡ προθυμία. Τούτους δὴ καὶ ἡμεῖς ζηλώσωμεν. Κἂν ἀναβάλληται τὴν δόσιν ὁ Θεὸς κἂν πολλοὶ οἱ ἀπάγοντες, μὴ ἀποσιῶμεν αἰτιῶντες. Ταύτη γὰρ μάλιστα τὸν Θεὸν ἐπισπασόμεθα. Ὅρα γοῦν καὶ ἐνιαῦθα πῶς τὴν σφοδρὰν αὐτῶν προθυμίαν οὐχ ἡ πε- 15 νία, οὐχ ἡ πῆρωσις, οὐ τὸ μὴ ἀκουσθῆναι, οὐ τὸ παρὰ τῶν ὄχλων ἐπιτιμηθῆναι, οὐκ ἄλλο οὐδὲν διεκώλυσε. Τοιοῦτόν ἐστι ψυχὴ ζέουσα καὶ πονουμένη.

Τί οὖν ὁ Χριστός; «Ἐφώνησεν αὐτοὺς καὶ εἶπε· τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν; Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἵνα ἀνοιγῶσιν 20 ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί». Τίνος ἕνεκεν αὐτοὺς ἐρωτᾷ; Ἴνα μὴ τις νομίση, ὅτι ἄλλα βουλομένοις λαθεῖν ἄλλα δίδωσι. Καὶ γὰρ ἔθος αὐτῷ πανταχοῦ πρότερον τὴν ἀρετὴν τῶν θεραπευομένων κατὰδηλον ποιεῖν καὶ ἐκκαλύπτειν ἅπασιν, καὶ τότε ἐπάγειν τὴν ἰατρείαν· δι' ἓν μὲν, ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους 25 εἰς ζῆλον ἀγάγη· δι' ἕτερον δέ, ἵνα δείξη τῆς δωρεᾶς ἀξίως ἀπολαύοντας. Τοῦτο γοῦν καὶ ἐπὶ τῆς Χαναταίας

μός των ἐκεῖ ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ φανερώσουν εἰς ὄλους τὴν πίστιν των.

Ἀπὸ αὐτὸ μάθαινε, ἀγαπητέ, ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη εἴμεθα πάρα πολὺ ἄσημοι καὶ καταφρονημένοι, ἀλλὰ προσερχόμεθα εἰς τὸν Θεὸν μὲ πολλὴν προθυμίαν, θὰ ἠμπορέσωμεν καὶ μόνοι μας νὰ ἐπιτύχωμεν αὐτὸ ποῦ ζητοῦμεν. Πρόσεχε λοιπὸν καὶ αὐτοὶ πῶς χωρὶς νὰ ἔχουν ὡς συνήγορον κανένα ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, ἀντιθέτως μάλιστα καὶ πολλοὺς ποῦ τοὺς ἠμπόδιζον νὰ φωνάζουν, κατῶρθωσαν νὰ ξεπεράσουν τὰ ἐμπόδια καὶ νὰ ἔλθουν πλησίον τοῦ Ἰησοῦ. Ἄν καὶ βέβαια ὁ εὐαγγελιστῆς δὲν ἀναφέρει καμμίαν ἀξιέπαινον πράξιν ποῦ νὰ τοὺς ἔδιδε παρησίαν, ἀλλ' ἤρκεσεν ἀντὶ ὄλων αὐτῶν ἀπλῶς καὶ μόνον ἡ προθυμία των. Αὐτοὺς λοιπὸν καὶ ἡμεῖς ἄς μιμηθῶμεν. Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Θεὸς ἀναβάλλη τὴν δόσιν καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποῦ διώχνουν ἀπὸ κοντὰ του, ἄς μὴ παύσωμεν νὰ ζητοῦμεν. Διότι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον κατ' ἐξοκὴν θ' ἀποσπάσωμεν τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ. Πρόσεχε βέβαια καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πῶς οὔτε ἡ πτώχεια των, οὔτε ἡ τύφλωσίς των, οὔτε τὸ ὅτι ὑπῆρχε περίπτωσις νὰ μὴ εἰσακουσθοῦν, οὔτε ἐπιτίμησις ἐκ μέρους τοῦ ὄχλου, οὔτε τίποτε ἄλλο ἠμπόδισε τὴν μεγάλην προθυμίαν των. Τέτοια εἶναι ἡ ψυχὴ ποῦ κατακαίεται ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ μοχθεῖ διὰ τὴν ἀρετὴν.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; «Τοὺς ἐφώναξε καὶ τοὺς εἶπε· Τί θέλετε νὰ κάνω δι' ἐσᾶς; Τοῦ λέγουν· Κύριε, θέλομεν ν' ἀνοιγοῦν οἱ ὀφθαλμοὶ μας». Διὰ ποῖον λόγον τοὺς ἐρωτᾷ; Διὰ νὰ μὴ νομίση κανεὶς, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἄλλα θέλουν νὰ λάβουν, ἐνῶ αὐτὸς τοὺς δίδει ἄλλα. Καθ' ὅσον συνηθίζει ὁ Κύριος εἰς ὄλας τὰς περιπτώσεις νὰ φανερώνη κατ' ἀρχὴν τὴν ἀρετὴν τῶν θεραπευομένων καὶ νὰ τὴν ἀποκαλύπτῃ πρὸς ὄλους καὶ μετὰ νὰ παρέχῃ τὴν θεραπείαν, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ κάνῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τοὺς μιμηθοῦν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἀξίως ἀπολαύουν τῆς δωρεᾶς. Αὐτὸ βέβαια ἔκανε καὶ εἰς τὴν Χαναναίαν γυναῖκα, αὐτὸ

ἐποίησε γυναικός, τοῦτο καὶ ἐπὶ τοῦ ἑκατοντάρχου, τοῦτο καὶ ἐπὶ τῆς αἰμορροούσης· μᾶλλον δὲ ἢ θαυμασία γυνὴ ἐκείνη καὶ προῦλαβε τοῦ Δεσπότου τὴν πεῦσιν· ἀλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτως αὐτὴν παρέδραμεν, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἰατρείαν
 5 κατὰδηλον αὐτὴν ποιεῖ. Οὕτως αὐτῷ πανταχοῦ περισπούδασιον ἦν ἀνακηρύττειν τῶν προσιόντων αὐτῷ τὰ κατορθώματα, καὶ πολλῶ μείζονα ἀποφαίνειν τῶν ὄντων· ὃ δὲ καὶ ἐνιαῦθα ποιεῖ.

Εἶτα, ἐπειδὴ εἶπον ὅπερ ἐβούλοντο, σπλαγχνισθεὶς ἤψατο
 10 αὐτῶν. Αὕτη γὰρ μόνον ἡ αἰτία τῆς ἰατρείας, δι' ἣν εἰς τὸν κόσμον ἦλθεν. Ἄλλ' ὅμως εἰ καὶ ἔλεος ἦν καὶ χάρις, τοὺς ἀξιολογῶν ἐπιζητεῖ. Ὅτι δὲ ἀξιοί, δῆλον καὶ ἐξ ὧν ἐβόησαν καὶ ἐξ ὧν λαβόντες οὐκ ἀπεπήδησαν, ὃ πολλοὶ ποιοῦσι, μετὰ τὰς εὐεργεσίας ἀγνωμονοῦντες. Ἄλλ' οὐκ ἐκεῖνοι τοι-
 15 οῦτοι ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς δόσεως καρτερικοὶ καὶ μετὰ τὴν δόσιν εὐγνώμονες· καὶ γὰρ ἠκολούθησαν αὐτῷ.

«Καὶ διὲ ἤγγισεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἦλθεν εἰς Βηθφαγῆ πρὸς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, λέγων· πορεύεσθε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν
 20 καὶ εὐρήσετε ὄνον δεδεμένην καὶ πῶλον μετ' αὐτῆς· λύσαντες ἀγάγετέ μοι. Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπη τι, ἐρεῖτε, διὲ ὁ Κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει καὶ εὐθέως ἀποστέλλει αὐτούς. Τοῦτο δὲ γέγονε, ἵνα πληρωθῇ τὸ ρηθὲν διὰ τοῦ προφήτου
 25 Ζαχαρίου· εἶπατε τῇ θυγατρὶ Σιών, ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται σοι πρῶτος καὶ ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον καὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου».

Καίτοι πολλάκις ἐπέβη τῶν Ἱεροσολύμων πρότερον, ἀλλ' οὐδέποτε μετὰ τοσαύτης περιφανείας. Τί οὖν τὸ αἴτιον; Προ-

καὶ εἰς τὸν ἑκατόνταρχον, αὐτὸ καὶ εἰς τὴν αἰμορροῦσαν, μᾶλλον δὲ ἡ θαυμασία ἐκείνη γυναῖκα ἐπρόλαβε τὴν ἐρώτησιν τοῦ Κυρίου, ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι τὴν ἄφησε νὰ φύγη ἀπαρατήρητος, ἀλλὰ μετὰ ἀπὸ τὴν θεραπείαν τὴν φανερῶνει εἰς ὄλους. Ἔτσι ἐφρόντιζε πάρα πολὺ νὰ διακηρύσσει τὰ κατορθώματα αὐτῶν ποὺ τὸν ἐπλησίαζον καὶ νὰ τὰ παρουσιάσῃ πολὺ πῶς μεγαλύτερα ἀπὸ ὅ,τι ἦσαν, πρᾶγμα βέβαια ποὺ κάνει καὶ τώρα.

Ἔπειτα, ἀφοῦ εἶπαν αὐτὸ ποὺ ἤθελον, τοὺς εὐσπλαγχνίσθη καὶ ἤγγισε τὰ μάτια των. Αὐτὴ βέβαια ἡ εὐσπλαγχνία εἶναι ἡ μοναδικὴ αἰτία τῆς θεραπείας, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλ' ὅμως ἂν καὶ ἦτο ἀποτέλεσμα ἐλέους καὶ χάριτος, ὅμως ἐπιζητεῖ τοὺς ἀξίους. Τὸ ὅτι δὲ ἦσαν ἀξιοὶ τῆς χάριτος, γίνεται φανερὸν καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι ἐφώνησαν δυνατὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι, ὅταν ἔλαβον τὴν δωρεάν, δὲν ἔφυγον μακρὰ ἀπὸ τὸν Κύριον, πρᾶγμα ποὺ τὸ κάνουν πολλοί, δείχνοντες ἀγνωμοσύνην μετὰ τὰς εὐεργεσίας. Αὐτοὶ ὅμως δὲν ἦσαν τέτοιοι, ἀλλὰ καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν θεραπείαν ἦσαν καρτερικοὶ καὶ μετὰ τὴν δωρεάν εὐγνώμονες, καθ' ὅσον ἠκολούθησαν αὐτόν.

«Καὶ ὅταν ἐπλησίασεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Βηθφαγῆ, πρὸς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἀπέστειλεν ὁ Κύριος δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, λέγων· Πηγαίνετε εἰς τὴν κώμην ποὺ εὐρίσκεται ἀπέναντί μας καὶ θὰ εὑρετε μίαν ὄνον δεμένην καὶ ἓνα πουλᾶρι μαζὶ μετ' αὐτήν· νὰ τὴν λύσετε καὶ νὰ μοῦ τὴν φέρετε. Καὶ ἐὰν κάποιος σᾶς εἰπῇ κάτι, νὰ εἰπῆτε, ὅτι ὁ Κύριος τὰ χρειάζεται· καὶ ἀμέσως θὰ τὰ στείλῃ. Αὐτὸ δὲ ἔγινε, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο ποὺ ἐλέχθη διὰ τοῦ προφήτου Ζαχαρίου· Νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν θυγατέρα Σιών, Ἰδοὺ ὁ βασιλεὺς σου ἔρχεται πρὸς ἐσένα πρᾶος καὶ καθισμένος ἐπάνω εἰς ἓνα πουλᾶρι ποὺ εἶναι γεννημένον ἀπὸ ὄνον ποὺ ἔχει σύρει ζυγόν»².

Μολονότι πολλὰς φορὰς προηγουμένως ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, οὐδέποτε ὅμως τὸ ἔκανε αὐτὸ μετ' ὅσην μεγα-

οίμια ἦν τότε τῆς οἰκονομίας· καὶ οὔτε αὐτὸς σφόδρα κατὰ-
 δηλὸς ἦν, οὔτε ὁ καιρὸς τοῦ παθεῖν ἐγγύς· διόπερ ἀδιαφω-
 ρώτερον αὐτοῖς ἀνεμίγνυτο καὶ μᾶλλον κρύπτων ἑαυτὸν.
 Οὔτε γὰρ ἂν ἐθανυμάσθη φαινόμενος οὔτω καὶ εἰς μείζονα
 5 ἂν αὐτοὺς ἐξήγαγεν ὁργήν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ τῆς αὐτοῦ δυ-
 νάμεως πείραν ἔδωκεν ἰκανήν καὶ ὁ στανρὸς ἐπὶ θύραις
 ἦν, μειζόνως ἐκλάμπει λοιπὸν καὶ μετὰ πλείονος ἅπαντα
 πράττει περιφανείας τὰ μέλλοντα αὐτοῦς ἐκκαίειν. Δυνατὸν
 μὲν γὰρ ἦν καὶ παρὰ τὴν ἀρχὴν τοῦτο γενέσθαι ἀλλ' οὐ
 10 χρήσιμον, οὐδὲ λυσιτελές οὔτω.

Σὺ δέ μοι θεὰ ὅσα θαύματα γίνεται καὶ ὅσαι πληροῦν-
 ται προφητεῖαι. Εἶπεν, ὅτι εὐρήσετε ὄνον· προεῖπεν δὲ οὐ-
 δεὶς κωλύσει, ἀλλ' ὅτι ἀκούσαντες σιγήσουσι. Τοῦτο δὲ οὐ
 μικρὸν κρίμα Ἰουδαίων, εἰ τοὺς οὐδέποτε γνωρίμους αὐτῶ,
 15 οὐδὲ φανέντας, πείθει τὰ αὐτῶν προέσθαι καὶ μηδὲν ἀντι-
 πεῖν καὶ διὰ τῶν μαθητῶν· οὔτοι δὲ αὐτῶ θαυματουργοῦντι
 παρόντες οὐκ ἐπέισθησαν.

2. Μηδὲ μικρὸν εἶναι νομίσης τὸ γεγενημένον. Τίς γὰρ
 αὐτοὺς ἔπεισε, τῶν ἰδίων ἀφαιρουμένων καὶ ταῦτα πένητας
 20 ὄντας ἴσως καὶ γεωργούς, μὴ ἀντιπεῖν; Τί λέγω μὴ ἀντι-
 πεῖν; μὴ ἐρέσθαι ἢ καὶ ἐρομένους σιγήσαι καὶ παραχωρη-
 σαι; Καὶ γὰρ ἀμφότερα ὁμοίως θαυμασιὰ ἦν, καὶ εἰ μηδὲν
 εἶπον, ἐλκομένων τῶν ὑποζυγίων, καὶ εἰ εἰπόντες καὶ ἀ-
 κούσαντες, ὅτι ὁ Κύριος αὐτῶν χρεῖαν ἔχει, παρεχώρησαν
 25 καὶ οὐκ ἀντίετισαν, καὶ ταῦτα οὐκ αὐτὸν ὁρῶντες, ἀλλὰ τοὺς

λοπρέπειαν. Ποία λοιπὸν ἦτο ἡ αἰτία; Ἦτο τότε ἡ ἀρχὴ τῆς θείας οἰκονομίας καὶ οὔτε ὁ ἴδιος ἦτο πάρα πολὺ γνωστός, οὔτε ἦτο κοντὰ ὁ καιρὸς τοῦ πάθους· καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀνεμιγνύετο μὲ αὐτοὺς χωρὶς καμμίαν φροντίδα καὶ μᾶλλον ἀπέκρυπτε τὸν ἑαυτὸν του. Διότι δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ θαυμασθῆ, ἐὰν ἐνεφανίζετο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὅπως ὅποτε θὰ τοὺς ἐξώργιζεν εἰς πολὺ μεγάλον βαθμὸν. Ὅταν ὁμως ἀπέδειξε κατὰ τρόπον ἱκανοποιητικὸν τὴν δύναμίν του καὶ εὕρισκετο πολὺ πλησίον ὁ σταυρικὸς θάνατός του, τότε πλέον ἐκλάμπει κατὰ πολὺ περισσότερον καὶ πράττει μὲ μεκαλυτέραν μεγαλοπρέπειαν ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τοὺς καίουν. Ἦτο δυνατὸν βέβαια αὐτὸ νὰ γίνῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο τόσοσὺν χρησίμων, οὔτε τόσοσὺν ὠφέλιμον.

Σὺ ὁμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε πόσα θαύματα γίνονται τώρα καὶ πόσαι προφητεῖαι ἐκπληροῦνται. Εἶπεν, ὅτι θὰ εὔρετε ὄνον· προεἶπεν, ὅτι δὲν θὰ τοὺς ἐμποδίση κανεὶς καὶ ὅτι θὰ σιωπήσουν ὅταν ἀκούσουν τὴν αἰτίαν. Αὐτὸ ἀποτελεῖ ὄχι μικρὰν καταδίκην διὰ τοὺς Ἰουδαίους, τὸ ὅτι πείθει αὐτούς, ποὺ δὲν ὑπῆρξαν ποτὲ γνωστοὶ του οὔτε τοὺς εἶδε ποτέ, νὰ παρέχουν τὰ ἰδικά των καὶ νὰ μὴ φέρουν καμμίαν ἀντίρρησην καὶ μάλιστα διὰ τῶν μαθητῶν του, ἐνῶ αὐτοί, ἂν καὶ ἦσαν παρόντες ὅταν ἐθαυματουργοῦσε, δὲν ἐπίστευσαν.

2. Οὔτε νὰ θεωρήσης ἀσήμαντον αὐτὸ ποὺ συνέβη. Διότι ποῖος τοὺς ἔπεισε, ἐνῶ ἀφηροῦντο τὰ ὑπάρχοντά των καὶ ἦσαν πτωχοὶ καὶ ἴσως καὶ γεωργοί, νὰ μὴ προβάλλουν καμμίαν ἀντίρρησην; Μὰ διατί λέγω, νὰ μὴ προβάλλουν ἀντίρρησην; χωρὶς νὰ ἐρωτήσουν ἢ καὶ ἂν ἀκόμη ἐρωτήσουν νὰ σιωπήσουν νὰ τὰ παραχωρήσουν; Καθ' ὅσον καὶ τὰ δύο ἦσαν ἐξ Ἰσου θαυμαστά, καὶ τὸ ὅτι δὲν εἶπαν τίποτε, ἐνῶ ἔπαιρναν τὰ ὑποζύγια των, καὶ τὸ ὅτι καὶ ἂν εἶπαν κάτι, ὅταν ὁμως ἤκουσαν, ὅτι ὁ Κύριός των τὰ χρειάζεται, τὰ παρέχώρησαν καὶ δὲν ἔφεραν καμμίαν ἀντίστασιν; καὶ ὅλα αὐτὰ ἂν καὶ δὲν ἔβλεπον τὸν ἴδιον, ἀλλὰ τοὺς μαθητάς του.

μαθητίας. Ἀπὸ τούτων αὐτοὺς παιδεύει, ὅτι καὶ Ἰουδαίους ἐδύνατο καὶ ἄκοντας κωλύσαι διόλου μέλλοντας αὐτῷ ἐπιέναι, καὶ ἄφῶνους κατασιῆσαι, ἀλλ' οὐκ ἠθέλησε. Καὶ ἕτερον δὲ μετὰ τούτων διδάσκει τοὺς μαθητίας, ὅπερ ἂν αἰτήσῃ 5 διδόναι· κἄν αὐτὴν κελεύσῃ τὴν ψυχὴν προέσθαι, καὶ ταύτην παρέχειν, καὶ μὴ ἀντιλέγειν. Εἰ γὰρ οἱ ἄγνωστοι αὐτῷ παρεχώρησαν, πολλῶ μᾶλλον αὐτοὺς ἀπάντων ἐξίσιασθαι δεῖ.

Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις καὶ ἑτέραν πάλιν προφητείαν ἐπλήρου διπλῆν· τὴν μὲν δι' ἔργων, τὴν δὲ διὰ ρημάτων. 10 Καὶ ἡ μὲν διὰ τῶν ἔργων ἦν, ἡ διὰ τῆς καθέδρας τοῦ ὄνου· ἡ δὲ διὰ τῶν ρημάτων, ἡ τοῦ προφήτου Ζαχαρίου· καὶ γὰρ εἶπεν, ὅτι καθεδεῖται ὁ βασιλεὺς ἐπὶ ὄνου. Καὶ καθίσας αὐτὸς καὶ πληρώσας αὐτὴν, ἑτέραν πάλιν ἐδίδου προφητείας ἀρχήν, δι' ὧν ἐποίει τὰ μέλλοντα προδιατυπῶν. Πῶς 15 καὶ τίνι τρόπῳ; Τῶν ἀκαθάρτων ἐθνῶν τὴν κλήσιν προαναφώνει καὶ ὅτι αὐτοῖς ἐπαναπαύσεται, καὶ εἴξουσιν αὐτῷ καὶ ἔφονται καὶ προφητεία διεδέχειο προφητείαν.

Ἐμοὶ δὲ οὐ διὰ τοῦτο δοκεῖ μόνον ἐπὶ τὸν ὄνον καθίσει, ἀλλὰ καὶ μέτρον ἡμῖν φιλοσοφίας παρέχων. Οὐ γὰρ διή 20 μόνον προφητείας ἐπλήρου, οὐδὲ δόγματα ἐφύτευσε, τὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καὶ τὸν βίον ἡμῖν διώρθου δι' αὐτῶν τούτων, πανταχοῦ κανόνας ἡμῖν τιθεὶς τῆς ἀναγκαίας χρείας καὶ διὰ πάντων τὴν ζωὴν κατορθῶν τὴν ἡμετέραν. Διὰ τοι τοῦτο καὶ ἠνίκα τίκτεσθαι ἔμελλεν, οὐκ ἐπεζήτησε λαμ- 25 πρὸν οἰκίαν, οὐδὲ μητέρα πλουσίαν καὶ περιφανῆ, ἀλλὰ πτωχὴν, καὶ μνησιῆρα τέκτονα ἔχουσα, καὶ ἐν καλύβῃ γενναῖται καὶ ἐν φάτνῃ τίθεται καὶ μαθητίας ἐκλέγων, οὐ ρή-

Μὲ αὐτὰ τοὺς διδάσκει, ὅτι καὶ τοὺς Ἰουδαίους, πού ἐσχεδίαζον νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον του, ἤμποροῦσε νὰ τοὺς ἐμποδίση τελείως καὶ νὰ τοὺς κἀνῆ ἀφώνους, ἀλλὰ δὲν τὸ ἠθέλησε. Καὶ ἄλλο δὲ μαζὶ μὲ αὐτὰ διδάσκει εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι δηλαδὴ καὶ ἂν ζητήσῃ νὰ τοῦ τὸ δίδουν· καὶ ἂν ἀκόμη τοὺς διέτασσε νὰ θυσιάσουν τὴν ζωὴν των καὶ αὐτὴν νὰ τοῦ τὴν προσφέρουν, χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησην. Διότι ἐὰν οἱ ἄγνωστοὶ τοῦ παρεχώρησαν τὰ ζῶα των, πολὺ περισσότερον αὐτοὶ πρέπει νὰ ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα.

Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ αὐτὰ πού ἐλέχθησαν καὶ ἄλλην πάλιν διπλῆν προφητείαν ἐξεπλήρωνε, τὴν μὲν μίαν μὲ τὰ ἔργα του, τὴν δὲ ἄλλην μὲ τὰ λόγια. Καὶ αὐτὴ πού ἐξεπληροῦτο μὲ τὰ ἔργα ἦτο τὸ ὅτι ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς ὄνον, ἡ δὲ ἄλλη, πού ἐξεπληροῦτο μὲ τὰ λόγια, ἦτο ἡ προφητεία τοῦ προφήτου Ζαχαρίου, καθ' ὅσον αὐτὸς εἶπεν, ὅτι θὰ καθίσῃ ὁ βασιλεὺς ἐπάνω εἰς ὄνον. Καὶ ἀφοῦ ὁ Κύριος ἐκάθισε καὶ ἐξεπλήρωσεν αὐτὴν, ἔδωσε πάλιν τὴν ἀρχὴν ἄλλης προφητείας, προδιατυπῶνων δηλαδὴ, μὲ τὰ ὅσα ἔπραττεν, ὅλα ἐκεῖνα πού ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν. Πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Προεκήρυττε τὴν κλῆσιν τῶν ἀκαθάρτων ἐθνῶν καὶ ὅτι θὰ εὔρη ἀνάπαυσιν εἰς αὐτὰ καὶ ὅτι θὰ δεχθοῦν τὴν κλῆσιν καὶ θὰ τὰν ἐκολουθήσουν· καὶ ἔτσι ἡ μία προφητεία διεδέχετο τὴν ἄλλην.

Ἐγὼ ὅμως ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι δὲν ἐκάθισε μόνον δι' αὐτὸ ἐπάνω εἰς τὸν ὄνον, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ μᾶς δώσῃ μέτρον εὐσεβείας. Διότι δὲν ἐξεπλήρωνε μόνον προφητείας, οὔτε ἐφύτευε τὰ δόγματα τῆς ἀληθείας ἀλλὰ καὶ τὴν ζωὴν μας διώρθωνε μὲ αὐτὰ τὰ ἴδια, θέτων εἰς κάθε περίπτωσιν κανόνας τῆς πρεπούσης συμπεριφορᾶς καὶ ὁδηγῶν ἔτσι τὴν ζωὴν μας εἰς ἐπιτυχίαν. Διὰ τοῦτο βέβαια καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ γεννηθῆ, δὲν ἐζήτησε μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν, οὔτε μητέρα πλουσίαν καὶ περιφανῆ, ἀλλὰ πτωκὴν, πού εἶχε μνηστίῃρα ξυλουργόν, καὶ γεννᾶται μέσα εἰς καλύβαν καὶ τοποθετεῖται εἰς τὴν φάτνην. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐξέλεγε τοὺς μα-

τορας και σοφους, ουδε ευπορους και ευγενεις, αλλα πενητίας και εκ πενήτων και παντιθεν ασήμους εξέλεξε· και τράπεζαν παραιθέμενος, ποτε μεν κριθίνους ἄριους παραιθείται, ποτε δε προς αυτον τον καιρον εξ αγορας τους μυθητίας ωνεισθαι κελεύων· και σιβάδα ποιων, απο χορτου ποιει· και ιμάτια αμφιεννόμενος, ευτελη και των πολλων ουδεν διαφέροντα περιβάλλεται· οικίαν δε ουδε εσχεν.

Ει δε και μεταβηγαι εκ τόπου εις τόπον εδει, οδοιπορων τουτο ποιει, και ουτως οδοιπορων, ως και κοπιαν.
 10 Και καθημενος ου θρόνου δεΐται, ουδε προσκεφαλαίου, αλλ' επι του εδάφους, ποτε μεν εν θρει, ποτε δε παρα την πηγην· και ου παρα την πηγην μόνον, αλλα και μόνος και Σαμαρείτιδι διαλέγεται. Πάλιν λύπης μέτρα τιθείς, ηνίκα θρηνησαι εδει, δακρүйει ηρέμα, πανταχου κανόνας, οπερ εφη,
 15 και θρους πηγνός, μέχρι του προβαίνειν δεΐ, και περαιτέρω μηκέτι. Δια δη τουτο και νυν, επειδη συνέβαινε τινας ασθενειέρους θνιτας υποζυγιων δεΐσθαι, κανταυθα μέτρον εθηκε, δεικνύς δι ουχ ιππους, ουδε ημιόνους ζεύξαντας φέρεσθαι δεΐ, αλλα θνω κεχρησθαι και περαιτέρω μη προβαίνειν και πανταχου της χρείας εΐναι.
 20

Ίδωμεν δε και την προφητείαν, την δια των ρημάτων· την δια των πραγμάτων. Τίς ουν η προφητεία; «Ίδου ο βασιλεύς σου ερχεται σοι προσ και επιβεθηκώς επι υποζύγιον και πωλον νέον· ουχι αζωματα ελαύνων, ως οι λοιποι βασιλεις· ου φόρους αλαιων, ου σοδων και δορυφόρους περιάγων· αλλα πολλην την επιείκειαν καντιεϋθεν επι-

θητάς των, ἐξέλεξεν ὄχι ρήτορας καὶ σοφούς, οὔτε πλουσίους καὶ εὐγενικῆς καταγωγῆς, ἀλλὰ πτωχούς, πού κατήγοντο ἀπὸ πτωχούς, καὶ ἦσαν ἄσημοι ἀπὸ κάθε ἄποψιν. Καὶ ὅταν παραθέτη τράπεζαν, ἄλλοτε μὲν παραθέτει κριθίνους ἄρτους, ἄλλοτε δὲ ἀποστέλλει τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ τοὺς μαθητάς του ν' ἀγοράσουν φαγώσιμα ἀπὸ τὴν ἀγοράν. Καὶ διὰν κατασκευάζῃ τὸ στῶμα του, τὸ κατασκευάζει ἀπὸ χόρτον· καὶ τὰ ἐνδύματα πού φορεῖ εἶναι εὐτελεῆ καὶ δὲν διαφέρουν καθόλου ἀπὸ αὐτὰ πού φοροῦν οἱ ἄλλοι, οἰκίαν δὲ οὔτε κἄν εἶχεν.

Ἐὰν δὲ ἐχρειάζετο νὰ μεταβῆ ἀπὸ ἓνα τόπον εἰς ἄλλον, τὸ κάνει αὐτὸ ἄδοιπορῶν, καὶ τόσον ὀδοιπορεῖ, ὥστε καὶ νὰ νοιώθῃ κούρασιν. Καὶ ὅταν κάθεται, δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ θρόνον, οὔτε ἀπὸ προσκεφάλαιον, ἀλλὰ κάθεται ἐπάνω εἰς τὸ ἔδαφος, ἄλλοτε μὲν εἰς τὸ ὄρος, ἄλλοτε δὲ κοντὰ εἰς τὴν πηγὴν, καὶ ὄχι μόνον κοντὰ εἰς τὴν πηγὴν, ἀλλὰ καὶ μόνος καὶ συνομιλεῖ μὲ τὴν Σαμαρείτιδα³. Πάλιν μὲ σκοπὸν νὰ θέσῃ μέτρον εἰς τὴν λύπην, ὅταν ἐχρειάζετο νὰ θρηνήσῃ, δακρύζει ἤρεμα, θέτων εἰς κάθε περίπτωσιν, ὅπως εἶπα, κανόνας καὶ ὄρια, μέχρι ποῦ δηλαδὴ πρέπει νὰ προχωροῦμεν καὶ οὐδέποτε νὰ προχωροῦμεν πρὸ πέρα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ τώρα, ἐπειδὴ συνέβαιναν ὠρισμένοι πού ἦσαν ἀσθενεῖς νὰ ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ὑποζύγια, ἔθεσε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν μέτρον, δεικνίων ὅτι δὲν χρειάζεται νὰ ζευχθοῦν οὔτε ἵπποι οὔτε ἡμίονοι διὰ τὴν μεταφορὰν των, ἀλλὰ νὰ χρησιμοποιοῦν ὄνον καὶ νὰ μὴ προχωροῦν πρὸ πέρα καὶ πάντοτε νὰ ἀρκοῦνται εἰς τὰ ἀναγκαῖα.

Ἄς ἰδοῦμεν δὲ καὶ τὴν προφητείαν πού διευτυπώθη μὲ τὰ λόγια καὶ μὲ αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ πράγματα. Ποία λοιπὸν εἶναι ἡ προφητεία; «Ἴδου ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται πρὸς ἐσένα πρῶτος καὶ εἶναι καθισμένος ἐπάνω εἰς ὑποζύγιον καὶ νέον πουλάρι»· δὲν διέρχεται καθισμένος ἐπάνω εἰς ἄρματα, ὅπως οἱ λοιποὶ βασιλεῖς, δὲν ζητεῖ φόρους, οὔτε δημιουργεῖ θόρυβον περιβαλλόμενος ἀπὸ δορυφόρους, ἀλλὰ δεικνύων

δεικνύμενος. Ἐρώτησον τοίνυν τὸν Ἰουδαῖον ποῖος βασι-
 λεὺς ἐπὶ ὄνου ὀχούμενος ἦλθεν εἰς Ἱερουσαλήμ; Ἄλλ' οὐκ ἂν
 ἔχοι εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ τοῦτον μόνον. Ἐποίει δὲ ταῦτα, ὅπερ
 ἔφην, τὰ μέλλοντα προδηλῶν. Ἐνιαῦθα γὰρ ἡ Ἐκκλησία
 5 δηλοῦται διὰ τοῦ πῶλου καὶ ὁ λαὸς ὁ νέος, ὁ ποτὲ μὲν
 ἀκάθαρτος, μετὰ δὲ τὸ καθίσαι τὸν Ἰησοῦν καθαρὸς γενό-
 μενος.

Καὶ ὄρα διόλου τὴν εἰκόνα σωζομένην. Οἱ γὰρ μαθη-
 ται λύουσι τὰ ὑποζύγια. Διὰ γὰρ τῶν ἀποσιόλων κακῆνοι
 10 καὶ ἡμεῖς ἐκλήθημεν διὰ τῶν ἀποσιόλων προσήχθημεν. Ἐ-
 πειδὴ δὲ καὶ ἡ ἡμετέρα εὐδοκίμησις ἐκείνους παρεζήλωσε,
 διὰ τοῦτο φαίνεται ἡ ὄνος ἀκολουθοῦσα τῷ πῶλῳ. Μετὰ
 γὰρ τὸ καθίσαι τὸν Χριστὸν ἐπὶ τὰ ἔθνη, τότε ἤξουσι κα-
 κῆνοι παραζηλοῦντες. Καὶ τοῦτο δηλῶν ὁ Παῦλος ἔλεγεν·
 15 «Ὅτι πῶρωσις ἀπὸ μέρους τοῦ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ
 τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εισέλθῃ καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ
 σωθήσεται». Ὅτι γὰρ προφητεία ἦν, δῆλον ἐκ τῶν εἰρημέ-
 νων. Οὐ γὰρ ἂν ἐμέλησε τῷ προφήτῃ μετὰ τοσαύτης ἀκρι-
 βείας τοῦ ὄνου τὴν ἡλικίαν εἰπεῖν, εἰ μὴ τοῦτο ἦν. Οὐ ταῦτα
 20 δὲ μόνου δηλοῦνται διὰ τῶν εἰρημένων, ἀλλ' ὅτι καὶ μετ'
 εὐκαλίας αὐτοὺς ἄξουσιν οἱ ἀπόστολοι. Ὡσπερ γὰρ ἐνιαῦθα
 οὐδεὶς ἀντιῆκεν εἰς τὸ κατασχεῖν, οὕτως δὲ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν
 οὐδεὶς ἠδυνήθη διακωλύσαι τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἔμπρο-
 σθεν. Οὐ κἀνηται δὲ ἐπὶ γυμνὸν τὸν πῶλον, ἀλλ' ἐπὶ τὰ
 25 ἱμάτια τῶν ἀποσιόλων. Ἐπειδὴ γὰρ τὸν πῶλον ἔλαβον, ἄ-

καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν εἰς πολὺ μέγαν βαθμὸν τὴν ἐπιείκειάν του. Ἐρώτησε λοιπὸν τὸν Ἰουδαῖον· Ποῖος βασιλεὺς ἦλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καθισμένος ἐπάνω εἰς ὄνον; Δὲν θὰ ἔχη ὅμως νὰ σοῦ ἀναφέρῃ ἄλλον, παρὰ μόνον αὐτόν. Τὰ ἔκαμνε δὲ αὐτά, ὅπως ἀκριβῶς εἶπα, προαποκαλύπτων αὐτὰ πού ἐπρόκειτο νὰ συμβοῦν. Διότι πράγματι ἐδῶ μὲ τὸ πούλαρι συμβολίζεται ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ νέος λαός, ὁ ὁποῖος κάποτε μὲν ἦτο ἀκάθαρτος, ἀπὸ τότε ὅμως πού ἐκάθισεν ὁ Ἰησοῦς ἔγινε καθαρός.

Καὶ πρόσεχε τὴν εἰκόνα πού εὐρίσκει ἐφαρμογὴν ἐξ ὀλοκλήρου. Οἱ μαθηταὶ δηλαδὴ λύουν τὰ ὑποζύγια· διὰ τῶν ἀποστόλων λοιπὸν ἐκλήθημεν εἰς τὴν πίστιν καὶ ἐκεῖνοι καὶ ἡμεῖς· διὰ τῶν ἀποστόλων ὠδηγήθημεν κοντὰ εἰς τὸν Κύριον. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ ἰδική μας εὐδοκίμησις εἰς τὴν πίστιν ἔκανε καὶ ἐκείνους νὰ μᾶς μιμηθοῦν, διὰ τοῦτο φαίνεται ἡ ὄνος νὰ ἀκολουθῇ τὸ πούλαρι. Διότι μετὰ τὴν διάδοσιν τῆς πίστεως εἰς τὰ ἔθνη, τότε θὰ ἔλθουν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι μιμούμενοι ἐκείνους. Καὶ αὐτὸ δηλῶν ὁ Παῦλος ἔλεγε· «Διότι μέρος τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραὴλ περιέπεσεν εἰς ἀναισθησίαν, μέχρις ὅτου εἰσέλθουν ὅλοι οἱ ἐθνικοὶ καὶ ἔτσι θὰ σωθῇ ὅλος ὁ ἰσραηλιτικὸς λαός»⁴. Τὸ ὅτι λοιπὸν ἦτο προφητεία, γίνεται φανερὸν ἀπὸ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν. Διότι ἄλλως δὲν θὰ τὸν ἐνδιέφερε τὸν προφήτην ν' ἀναφέρῃ μὲ τόσην ἀκρίβειαν τὴν ἡλικίαν τοῦ ὄνου, ἐὰν δὲν εἶχεν αὐτὴν τὴν σημασίαν. Καὶ δὲν δηλοῦνται μὲ τὰ ὅσα ἐλέχθησαν μόνον αὐτά, ἀλλ' ὅτι καὶ μὲ εὐκολίαν θὰ ὠδηγήσουν αὐτοὺς οἱ ἀπόστολοι εἰς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ἐδῶ δὲν ἔφερε κανεὶς οὐδεμίαν ἀντίρρησιν εἰς τὸ νὰ πάρουν τὰ ὑποζύγια, ἔτσι καὶ μὲ τοὺς ἐθνικοὺς κανεὶς ἀπὸ τοὺς προηγουμένους κυρίους των δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς νὰ τοὺς προσελκύσουν εἰς τὴν πίστιν. Δὲν κάθεται δὲ ὁ Κύριος ἐπάνω εἰς γυμνὸν πούλαρι, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὰ ἐνδύματα τῶν ἀποστόλων. Διότι ἀπὸ τὴν στιγμήν πού ἔλαβον τὸ πούλαρι, προσφέρουν εἰς τὴν συνέχειαν τὰ πάντα εἰς αὐτόν, καθὼς

παντα λοιπόν προτίενται, καθὼς καὶ Παῦλος ἔλεγεν· «ἐγὼ δὲ ἡδίστα δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν».

Σκόπει δὲ τὸ εὐήγιον τοῦ πάλου, πῶς ἀδάμαστος ὢν
 5 καὶ χαλινοῦ ἀπειρος, οὐκ ἐσκήριθησεν, ἀλλ' εὐτάκτως ἐφέρειο.
 Ὁ καὶ αὐτὸ προφητεία τοῦ μέλλοντος ἦν, δηλοῦσα τὸ κατα-
 πειθῆς τῶν ἐθνῶν, καὶ τὴν ἀθρόαν εἰς εὐταξίαν μεταβολήν.
 Καὶ γὰρ πάντα τὸ ρῆμα εἰργάσατο τὸ λέγον· «λύσαντες ἀγά-
 γειέ μου»· ὥστε τὰ ἄτακτα εὐτακτα, καὶ τὰ ἀκάθαρτα γε-
 10 νέσθαι λοιπόν καθαρά.

3. Ἄλλ' ὄρα τὸ ταπεινὸν τῶν Ἰουδαίων. Τόσαυτα θαύ-
 ματα εἰργάσατο, καὶ οὐδέποτε αὐτὸν οὕτως ἐξεπλάγησαν
 ἐπειδὴ δὲ εἶδον ὄχλον συντρέχοντα, τότε θαυμάζουσιν. «Ἐ-
 σεισθη γὰρ πᾶσα ἡ πόλις λέγουσα· τίς ἐστὶν οὗτος; Οἱ δὲ
 15 ὄχλοι ἔλεγον· οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ὁ ἀπὸ Να-
 ζαρετ τῆς Γαλιλαίας». Καὶ διὲ ἔδοξαν μέγα τι λέγειν, τότε
 χαμαίζηλος ἦν αὐτῶν ἡ γνώμη, καὶ ταπεινὴ καὶ σεσουμένη.
 Ταῦτα δὲ αὐτὸς ἐποίει, οὐ πομπὴν τινα ἐπιδεικνύμενος, ἀλλ'
 ὁμοῦ μὲν, ὅπερ εἶπον, καὶ προφητείας πληρῶν καὶ φιλοσοφί-
 20 αν παιδεύων, ὁμοῦ δὲ καὶ τοὺς μαθητὰς παραμυθούμενος
 λυπουμένους διὰ τὸν θάνατον, καὶ δεικνὺς ὅτι ταῦτα πάντα
 πάσχει ἐκὼν. Σὺ δὲ μοι θαύμασον τοῦ προφήτου τὴν ἀκρί-
 βειαν, πῶς πάντα προεῖπε· καὶ τὰ μὲν ὁ Δαυὶδ, τὰ δὲ ὁ
 Ζαχαρίας προανεφώνησεν.

25 Οὕτω καὶ ἡμεῖς ποιῶμεν καὶ ὑμνοῦμεν καὶ τὰ ἱμάτια
 προώμεθα τοῖς αὐτὸν φέρουσι. Τίνος γὰρ ἂν εἶημεν ἄξιοι,
 διὰν οἱ μὲν τὴν ὄνον περιβάλλωσιν εἰς ἣν ἐκάθητο, οἱ δὲ
 τοῖς ποσὶν αὐτῆς ὑποσιζωννύωσι τὰ ἱμάτια, ἡμεῖς δὲ αὐτὸν

5. Β' Κορ. 12, 15.

6. Ματθ. 21, 10-11.

καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγεν· «Ἐγὼ δὲ πολὺ εὐχαρίστως θὰ δαπανήσω χρήματα καὶ θὰ δαπανήσω καὶ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν μου διὰ νὰ σώσω τὰς ψυχὰς σας»⁵.

Πρόσεχε δὲ τὸ ὑπάκουον τοῦ πουλαριοῦ, πῶς δηλαδή, ἂν καὶ ἦτο ἀδάμαστον καὶ ἄπειρον ἀπὸ καλινάρι, δὲν ἔδειξεν ἀνυπακοήν, ἀλλ' ἠκολούθει μὲ προθυμίαν, πράγμα ποῦ καὶ αὐτὸ ἀπετέλει προφητείαν διὰ τὰ μελλοντικά, δηλοῦσα τὴν εὐκόλον προσέλευσιν τῶν ἐθνικῶν καὶ τὴν ἐξ ὀλοκλήρου μεταβολὴν αὐτῶν πρὸς τὴν ἐνάρετον ζωὴν. Καθ' ὅσον ὅλα αὐτὰ ἐπιτεύχθησαν μὲ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· «Λύσατέ τον καὶ φέρετέ τον εἰς ἐμένα» ὥστε τὰ ἄτακτα ἔγιναν εἰς τὸ ἐξῆς ὑπάκουα καὶ τὰ ἀκάθαρτα καθαρὰ.

3. Πρόσεχε ὅμως καὶ τὴν μηδαμινότητα τῶν Ἰουδαίων. Τόσα θαύματα ἔκανε καὶ οὐδέποτε ἐξεπλάγησαν τόσον πολὺ δι' αὐτά, μόλις ὅμως εἶδον τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ νὰ τρέχουν πλησίον του, τότε τὸν θαυμάζουν. «Διότι ἐσείσθη ὅλη ἡ πόλις, λέγουσα· Ποῖος εἶναι αὐτός; τὰ δὲ πλήθη τοῦ λαοῦ ἔλεγον· Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας»⁶. Καὶ ὅταν ἀντελήφθησαν ὅτι τὰ πλήθη ἔλεγον κάτι τὸ σημαντικόν, τότε ἡ γνώμη των ἦτο χαμαίζηλος καὶ ταπεινὴ καὶ ἐξευτελιστικὴ. Ὁ Κύριος ὅμως τὰ ἔκανε αὐτά, ὄχι πρὸς ἐπίδειξιν κάποιας θριαμβευτικῆς πομπῆς, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς εἶπα, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν προφητείαν καὶ νὰ διδάξῃ ταπεινώσιν, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς μαθητὰς του ποῦ ἐλυποῦντο διὰ τὸν θάνατόν του, καὶ διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ πάσχει μὲ τὴν θέλησίν του. Ἀλλὰ σὺ θαύμασε, σὲ παρακαλῶ, τὴν ἀκριβολογίαν τοῦ προφήτου, πῶς δηλαδή ὅλα τὰ προεῖπε· καὶ ἄλλα μὲν προεῖπεν ὁ Δαυῖδ, ἄλλα δὲ ὁ Ζαχαρίας.

Ἔτσι ἄς κάμνωμεν καὶ ἐμεῖς καὶ ἄς ὑμνῶμεν καὶ ἄς δίδωμεν τὰ ἐνδύματά μας εἰς ἐκείνους ποῦ κηρύσσουν τὸν Χριστόν. Διότι ποίαν ἀξίαν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχωμεν, ὅταν ἄλλοι μὲν ἀπὸ ἐκείνους ἐνδύουν τὴν ὄνον ἐπάνω εἰς τὴν ὀποίαν ἐκάθετο, ἄλλοι δὲ στρώνουν τὰ ἐνδύματά των κάτω

γυμνὸν ὄρωντες, καὶ οὐδὲ ἀποδῦναι κελευόμενοι, ἀλλ' ἀπὸ
 τῶν κειμένων δαπανᾶν, μηδὲ οὕτως ὤμεν φιλότιμοι; κἀκεῖ-
 νοι μὲν παρακολουθῶσιν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν, ἡμεῖς δὲ καὶ
 προσιόντα παραπεμπώμεθα καὶ διακρουώμεθα καὶ ὑβρίζω-
 8 μεν; Πόσης ταῦτα κολάσεως ἄξια; πόσης τιμωρίας; Προσέρ-
 χειαί σοι δεόμενος ὁ δεσπότης, καὶ οὐδὲ ἀκοῦσαι βούλει τῆς
 ἰκετηρίας, ἀλλ' ἐγκαλεῖς καὶ ἐπιτιμᾶς, καὶ ταῦτα ἀκούσας
 τοιούτων ρημάτων. Εἰ δὲ ἓνα ἄριον διδοὺς καὶ ἀργύριον
 ὀλίγον, οὕτω θάνατος εἰ καὶ ὀλίγωρος καὶ ὀκνηρός, εἰ
 10 πάντα κενῶσαι ἔδει, τίς ἂν ἐγένου; Οὐχ ὄρας τοὺς ἐν τῷ
 θεάτρῳ φιλοτίμους, ὅσα ταῖς πόρταις προίενται; σὺ δὲ οὐδὲ
 τὸ ἡμῖσι τοῦτων δίδως, οὐδὲ τὸ πολλοσιὸν πολλάκις.

Ἄλλ' ὁ μὲν διάβολος κελεύει δοῦναι τοῖς τυχοῦσι, γέεν-
 ναν προξενῶν, καὶ δίδως· ὁ δὲ Χριστὸς τοῖς δεομένοις, θι-
 15 σιλείαν ἐπαγγελλόμενος, καὶ οὐ μόνον οὐ δίδως, ἀλλὰ καὶ
 ὑβρίζεις· καὶ αἰρῆ μᾶλλον ὑπακοῦσαι τῷ διαβόλῳ, ἵνα κω-
 λασθῆς, ἢ πεισθῆναι τῷ Χριστῷ καὶ σωθῆναι. Καὶ τί ταύ-
 τῆς χειρόν γένοιτ' ἂν τῆς παραπληξίας; Ὁ μὲν γέενναν
 προξενεῖ, ὁ δὲ βασιλείαν· καὶ τοῦτον ἀφέντες, ἐκείνῳ προσ-
 20 τρέχετε. Καὶ τὸν μὲν προσιόντα παραπέμπουθε, τὸν δὲ μα-
 κρὰν ὄντα προσκαλεῖσθε. Καὶ αὐτὸν γίνεται, ὅλον ἂν εἰ βα-
 σιλεὺς μὲν ἀλουργίδα ἔχων, καὶ διάδημα προτεινόμενος μὴ

ἀπὸ τὰ πόδια του, ἐνῶ ἡμεῖς, ἂν καὶ τὸν βλέπομεν γυμνὸν καὶ χωρὶς νὰ παραγγελλώμεθα νὰ ἐνδυθῶμεν, ἀλλὰ νὰ δαπανῶμεν ἀπλῶς ἀπὸ αὐτὰ πού μᾶς περισσεύουν, νὰ μὴ δείχνωμεν οὔτε καὶ ἔτσι φιλοτιμίαν; καὶ ἐκεῖνοι μὲν τὸν ἀκολουθοῦν βαδίζοντες καὶ ἔμπροσθέν του καὶ ὀπισθὲν του, ἐνῶ ἡμεῖς, ἂν καὶ ἔρχεται πλησίον μας, ἐν τούτοις τὸν ἀπομακρύνομεν, τὸν ἀποφεύγομεν καὶ τὸν περιφρονοῦμεν; Πόσης κολάσεως εἶναι ἄξια αὐτά; πόσης τιμωρίας; Σὲ πλησιάζει ὁ Κύριος καὶ σὲ παρακαλεῖ, καὶ οὔτε κἂν θέλεις ν' ἀκούσης τὴν παράκλησίν του, ἀντιθέτως μάλιστα τὸν κατηγορεῖς καὶ τὸν ἐπιτιμᾷς καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴν πού ἔχεις ἀκούσει τέτοιους λόγους. Ἐὰν δὲ δίδων ἓνα μόνον ἄρτον καὶ ὀλίγα χρήματα, εἶσαι τόσον πολὺ σκληρὸς καὶ ἀδιάφορος καὶ ὀκνηρὸς, ἐὰν παρίστατο ἀνάγκη νὰ τὰ δώσης ὅλα, ποῖος θὰ ἐγινόσουν τότε; Δὲν βλέπεις αὐτοὺς πού ἐπιδεικνύουν γενναιοδωρίαν εἰς τὰ θέατρα, πόσα προσφέρουν εἰς τὰς πόρναις; σὺ ὅμως οὔτε τὸ ἥμισυ ἀπὸ αὐτὰ δίδεις καὶ πολλὰς φορὰς οὔτε καὶ τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ αὐτά.

Καὶ ὁ μὲν διάβολος σὲ προτρέπει νὰ δίδης εἰς τοὺς τυχόντας, προξενῶν τὴν γέενναν, καὶ σὺ δίδεις, ἐνῶ ὁ Χριστὸς σοῦ λέγει νὰ δίδης εἰς αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκην καὶ σοῦ ὑπόσχεται δι' αὐτὸ οὐράνιον βασιλείαν, καὶ σὺ ὄχι μόνον δὲν δίδεις, ἀλλὰ καὶ ὑβρίζεις· καὶ προτιμᾷς μᾶλλον νὰ ὑπακούσης εἰς τὸν διάβολον, διὰ νὰ τιμωρηθῆς, παρὰ νὰ ὑπακούσης εἰς τὸν Χριστὸν καὶ νὰ σωθῆς. Καὶ τί θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χειρότερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν παραπληξίαν; Ὁ μὲν διάβολος προξενεῖ γέενναν, ὁ δὲ Χριστὸς βασιλείαν, σεῖς ὅμως ἀφήνετε τὸν Χριστὸν καὶ τρέχετε κοντὰ εἰς τὸν διάβολον. Καὶ αὐτὸν πού ἔρχεται πλησίον σας τὸν ἀπομακρύνετε, ἐνῶ αὐτὸν πού εὐρίσκεται μακρὰ τὸν προσκαλεῖτε. Καὶ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἴδιον, ὅπως δηλαδὴ ἓνας βασιλεὺς, πού φορεῖ τὴν βασιλικὴν πορφύραν καὶ προβάλλει τὸ στέμμα του, νὰ μὴ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ πείσῃ, ἐνῶ κάποιος λη-

πειθοί, λησιῆς δὲ μάχαιραν ἐπισείων, καὶ θάνατον ἀπει-
λῶν πείθοι.

Ταῦτ' οὖν ἐννοοῦντες, ἀγαπητοί, διαβλέψωμεν ὄψε γοῦν
πότε, καὶ ἀνανήψωμεν. Καὶ γὰρ ἐγὼ λοιπὸν αἰσχύνουμαι
5 περὶ ἐλεημοσύνης διαλεγόμενος, διὰ τὸ πολλάκις περὶ ταύ-
της τῆς ὑποθέσεως εἰπὼν, μηδὲν ἄξιον ἀνύσαι τῆς παραι-
νέσεως. Γέγονε μὲν γὰρ τι πλέον, οὐ τοσοῦτον δὲ ὅσον ἐ-
βουλόμην. Ὁρῶ μὲν γὰρ σπειρόντας ὑμᾶς, οὐ δαφιλεῖ δὲ
τῇ δεξιᾷ. Διὸ καὶ φοβοῦμαι μήπως καὶ φειδομένως θεροῖσθε.
10 Ὅτι γὰρ φειδομένως σπείρομεν, ἐξειάσωμεν, εἰ δοκεῖ, τί-
νες πλείους ἐν τῇ πόλει, πένητες ἢ πλούσιοι καὶ τίνες
οὔτε πένητες, οὔτε πλούσιοι, ἀλλ' οἱ μέσην χώραν ἔχοντες.
Οἶον, ἔστι τὸ δέκατον μέρος πλουσίων, καὶ τὸ δέκατον πενή-
των τῶν οὐδὲν ὄλως ἔχόντων· οἱ δὲ λοιποὶ τῶν μέσων εἰσὶ.
15 Διέλωμεν τοίνυν εἰς τοὺς δεομένους τὸ πᾶν πλῆθος τῆς πό-
λεως καὶ ὄψεσθε τὴν αἰσχύνην ὅση. Οἱ μὲν γὰρ σφόδρα
πλουτοῦντες ὀλίγοι οἱ δὲ μετ' ἐκείνους πολλοί· πάλιν οἱ
πένητες πολλῶ τούτων ἐλάτιους. Ἄλλ' ὁμως τοσοῦτων ὄν-
των τῶν δυναμένων τοὺς πεινῶντας τρέφειν, πολλοὶ πει-
20 νῶντες καθεύδουσιν· οὐ διὰ τὸ μὴ δύνασθαι μετ' εὐκολίας
αὐτοῖς ἐπαρκεῖν τοὺς ἔχοντας, ἀλλὰ διὰ τὴν πολλὴν αὐτῶν
ὠμότητα καὶ ἀπανθρώπιαν. Εἰ γὰρ διέλοιντο οἱ τε πλουτοῦν-
τες, οἱ τε μετ' ἐκείνους, τοὺς δεομένους ἄρτων καὶ ἐνδυ-
μάτων, μόλις ἂν πενήτην ἄνδράσιν ἢ καὶ ἑκατὸν λάγροι
25 πένης εἷς.

Ἄλλ' ὁμως καὶ ἐν τοσαύτῃ ἀφθονίᾳ τῶν προσιησομένων
ὄντες, ὀδύρονται καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Καὶ ἵνα μάθης αὐ-

στῆς πού σείει τὴν μάχαιράν του καὶ ἀπειλεῖ μεθ' ἑαυτὸν θάνατον νὰ ἡμπορῇ νὰ πείθῃ.

Ἀναλογιζόμενοι λοιπὸν αὐτά, ἀγαπητοί, ἃς ἀνοίξωμεν τέλος πάντων μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ μάτια μας καὶ ἃς συνέλθωμεν ἀπὸ τὸν ὕπνον. Καθ' ὅσον ἐγὼ ἐντρέπομαι πλέον νὰ ὀμιλῶ περὶ ἐλεημοσύνης, ἐπειδὴ πολλὰς φορὰς σὰς ὠμίλησα περὶ αὐτοῦ τοῦ θέματος, δὲν ἡμπόρεσα ὅμως νὰ ἐπιτύχω τίποτε ἀντάξιον τῆς παρακλήσεώς μου. Ἐσημειώθη βέβαια κάποια πρόοδος, ὅχι ὅμως τόση, ὅσην ἤθελα. Διότι σὰς βλέπω μὲν νὰ σπεύρετε, ὅχι ὅμως μὲ γεμᾶτο τὸ χέρι. Διὰ τοῦτο καὶ φοβοῦμαι μήπως δὲν θερίσετε μεθ' ἑαυτὸν ἀφθονίαν. Τὸ ὅτι βέβαια σπεύρομεν χωρὶς ἀπλοχεριάν, ἃς ἐξετάσωμεν, ἐὰν θέλετε, ποῖοι εἶναι περισσότεροι εἰς τὴν πόλιν, οἱ πτωχοὶ ἢ οἱ πλούσιοι, καὶ ποῖοι δὲν εἶναι οὔτε πτωχοὶ οὔτε πλούσιοι, ἀλλ' εὐρίσκονται εἰς μίαν μέσην κατάστασιν. Ἔστω λοιπὸν ὅτι τὸ ἓνα δέκατον εἶναι πλούσιοι καὶ τὸ ἓνα δέκατον πτωχοὶ πού δὲν ἔχουν ἐντελῶς τίποτε, οἱ δὲ ὑπόλοιποι εὐρίσκονται εἰς τὴν μέσην κατάστασιν. Ἄς μοιράσωμεν λοιπὸν εἰς αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκην ὀλόκληρον τὸ πλῆθος τῆς πόλεως καὶ θὰ ἰδῆτε πόση εἶναι ἡ ἐντροπή. Διότι οἱ μὲν πάρα πολὺ πλούσιοι εἶναι ὀλίγοι, οἱ δὲ μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς πολλοί, οἱ πτωχοὶ πάλιν εἶναι πολὺ ὀλιγώτεροι ἀπὸ αὐτούς. Ἄλλ' ὅμως ἐνῶ εἶναι τόσοι αὐτοὶ πού ἡμποροῦν νὰ διατρέψουν τοὺς πτωχοὺς, παρ' ὅλα αὐτὰ πολλοὶ πεινασμένοι εὐρίσκονται εἰς τὸ κρεβάτι, ὅχι βέβαια ἐπειδὴ δὲν ἔπαρκοῦν αὐτοὶ πού ἔχουν διὰ νὰ διατρέψουν μεθ' ἑαυτὸν τοὺς πεινασμένους, ἀλλὰ λόγῳ τῆς μεγάλης τῶν σκληρότητος καὶ ἀπανθρωπίας. Διότι ἐὰν ἤθελον μοιρασθῆ, οἱ πλούσιοι μαζὶ μεθ' ἑαυτοὺς μετὰ ἀπὸ αὐτούς, αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τροφὴν καὶ ἐνδύματα, μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας θὰ ἀντιστοιχῆ εἰς τοὺς πενήντα ἢ ἑκατὸν πλουσίους ἄνδρας ἓνας πτωχός.

Ἄλλ' ὅμως ἂν καὶ εἶναι τόσοι πολλοὶ αὐτοὶ πού ἡμποροῦν νὰ βοηθήσουν, ἐν τούτοις καθημερινὰ ὀδύρονται οἱ

τῶν τὴν ἀπανθρωπίαν, ἐνὸς τῶν ἐσχάτων εὐπόρων καὶ τῶν
 μὴ σφόδρα πλουτούντων πρόσοδον ἢ ἐκκλησία ἔχουσα, ἐννόη-
 σον ὅσαις ἐπαρκεῖ καθ' ἑκάστην ἡμέραν χήραις, ὅσαις παρ-
 θένοισ· καὶ γὰρ εἰς τὸν τῶν τρισχιλίων ἀριθμὸν ὁ κατάλογος
 5 αὐτῶν ἔφθασε. Μετὰ τούτων τοῖς τὸ δεσμοτήριον οἰκοῦσι,
 τοῖς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ κάμνουσι, τοῖς ὑγιαίνουσι, τοῖς ἀπο-
 δημοῦσι, τοῖς τὰ σώματα λελωθημένοις, τοῖς τῷ θυσιαστη-
 ρίῳ προσεδρεύουσι, καὶ τροφῆς ἐνδυμάτων ἕνεκεν, τοῖς ἀ-
 πλῶς προσιοῦσι καθ' ἑκάστην ἡμέραν· καὶ οὐδὲν αὐτῇ τὰ
 10 τῆς οὐσίας ἡλάττωται. Ὡστε εἰ δέκα ἄνδρες μόνον οὕτως
 ἠθέλησαν ἀναλίσκειν, οὐδεὶς ἦν πένης.

4. Καὶ τί ἔμελλον, φησὶν, οἱ παῖδες ἡμῶν διαδέχεσθαι;
 Τὸ κεφάλαιον ἔμενε, καὶ ἡ πρόσοδος πάλιν πλείων ἐγίνετο,
 ἐν οὐρανῷ θησαυριζομένων αὐτοῖς τῶν κτημάτων. Ἄλλ' οὐ
 15 θούλεσθε οὕτω; Κἂν ἐξ ἡμισείας κἂν ἀπὸ τρίτης μοίρας κἂν
 ἀπὸ τειάρτης κἂν ἀπὸ δεκάτης. Διὰ γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ χά-
 ριν δέκα πόλεων πένητας δυνατὸν ἦν θρέψαι τὴν πόλιν τὴν
 ἡμετέραν. Καὶ εἰ θούλεσθε, ποιήσωμέν τινα τούτων συλλο-
 γισμὸν μᾶλλον δὲ οὐδὲ συλλογισμοῦ χρεία· καὶ γὰρ αὐτό-
 20 θεν κατὰδηλὸς ἐστὶν ἡ εὐκολία τοῦ πράγματος. Ὁρᾶτε γοῦν
 εἰς τὰς λειτουργίας τὰς πολιτικάς, ὅσα οἰκία μία ἀναλίσκου-
 σα πολλάκις οὐκ ὄκησεν, ἀλλ' οὐδὲ μικρὸν ἤσθετο τῆς δυ-
 πάνης· ἦν εἰ τῶν πλουσίων ἕκαστος εἰς τοὺς πένητας λει-
 τουργεῖν λειτουργίαν ἐβούλετο, ἐν βραχείᾳ καιροῦ ροπῇ
 25 ἤρπασεν ἂν τὸν οὐρανόν.

Τίς οὖν ἂν εἴη συγγνώμη, ποῖα ἀπολογίας οκιά, ὅταν
 μηδὲ ὧν ἀφίστασθαι μέλλομεν πάντως ἀπαγόμενοι ἐντεῦθεν,
 μηδὲ τούτων μειαδιδῶμεν τοῖς δεομένοις μετὰ δαφιλείας
 τισαύτης, μεθ' ὅσης τοῖς ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἕτεροι, καὶ ταῦτα

πτωχοί. Καὶ διὰ τὴν ἀντιληφθῆς τὴν ἀπανθρωπίαν αὐτῶν, σκέψου, ὅτι ἡ ἐκκλησία, ἂν καὶ ἔχει τὰ ἔσοδα ἐνὸς ἀπὸ τοὺς τελευταίους πλουσίους, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ δὲν ἔχουν πάρα πολλὰ πλούτη, πόσας χήρας καὶ πόσας παρθέτους ἐπαρκεῖ διὰ τὴν διατρέφην· καθ' ὅσον ὁ κατάλογος αὐτῶν ἔφθασεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τριῶν χιλιάδων. Μαζὶ μὲ αὐτοὺς σκέψου καὶ τοὺς φυλακισμένους, τοὺς ἀρρώστους, τοὺς ὑγιεῖς, τοὺς ξένους, τοὺς σωματικῶς ἀναπήρους, αὐτοὺς ποὺ μένουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἔχοντες ἀνάγκην ἀπὸ τροφὴν καὶ ἐνδύματα, αὐτοὺς ποὺ ἀπλῶς ζητοῦν καθημερινὰ βοήθειαν, καὶ ὅμως καθόλου δὲν ἔχει ἐλαττωθῆ ἡ περιουσία της. Ὡστε, ἐὰν μόνον δέκα ἄνδρες ἤθελον νὰ ἐξοδεύουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν θὰ ὑπῆρχε κανεὶς πτωχός.

4. Καὶ θὰ εἰπῆ κάποιος· τί ἐπρόκειτο τότε νὰ κληρονομήσουν τὰ παιδιά μας; Τὸ κεφάλαιον θὰ παρέμενε καὶ τὰ ἔσοδα πάλιν θὰ ἠῤῥξανον, διότι τὰ κτήματά των θὰ ἐθησαυρίζοντο δι' αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν. Ἀλλὰ δὲν θέλετε ἔτσι; βοηθήσατε τότε ἔστω κατὰ τὸ ἥμισυ, κατὰ τὸ ἓνα τρίτον, κατὰ τὸ ἓνα τέταρτον, κατὰ τὸ ἓνα δέκατον. Διότι ἐξ αἰτίας τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἡ πόλις μας ἠμπορεῖ νὰ διαθρέψῃ τοὺς πτωχοὺς δέκα πόλεων. Καὶ ἐὰν θέλετε, ἅς κάνωμεν κάποιον παρόμοιον συλλογισμόν, μᾶλλον δὲ οὔτε κἂν χρειάζεται συλλογισμός, καθ' ὅσον ἡ εὐκολία τοῦ πράγματος εἶναι ὀλοφάνερη ἀπὸ μόνη της. Προσέξατε λοιπὸν πόσα ἐξοδεύει χωρὶς κανένα δισταγμὸν μία οἰκία διὰ τὰ πολιτικὰ πράγματα, καὶ ὅμως οὔτε κἂν ἠσθάνθη ποτὲ τὴν δαπάνην· ἐὰν αὐτὴν τὴν δαπάνην ἤθελε τὴν προσφέρει ὁ κάθε πλούσιος διὰ τὸ θέμα βοηθείας τῶν πτωχῶν, θὰ ἐκέρδιζε μέσα εἰς ἐλάχιστον χρόνον τὸν οὐρανόν.

Ποία συγκώρησις λοιπὸν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ, ποία σκιά ἀπολογίας, ὅταν οὔτε καὶ ἐκεῖνα, ποὺ πρόκειται ὅπωςδήποτε νὰ τὰ ἐγκαταλείψωμεν φεύγοντες ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν, δὲν τὰ δίδωμεν εἰς ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκην μὲ τὴν ἀφθονίαν, μὲ ὅσην τὰ δίδουν οἱ ἄλλοι εἰς τοὺς θεα-

ισοαῦτα μέλλοντες καρποῦσθαι ἐκ τούτων; Ἔδει μὲν γάρ, εἰ καὶ διαπαντός ἐνιαῦθα ἡμεν, μηδὲ οὕτω φεΐδεσθαι τῆς καλῆς ταύτης δαπάνης· διὰ δὲ μικρὸν ὑστερον ἐντιϋθεν ἀπαγόμεθα, καὶ πάντων ἀφελκόμεθα γυμνοί, ποίαν ἔξομεν
 5 ἀπολογία, μηδὲ ἀπὸ τῶν προσόδων παρέχοντες τοῖς λιμῶν-
 τισι καὶ ἀγχομένοις; Οὐδὲ γὰρ ἀναγκάζω σε τὰ ὄντα μειῶ-
 σαι· οὐκ ἐπειδὴ μὴ βούλομαι, ἀλλ' ἐπειδὴ σφόδρα ὀκνοῦντα ὄρω. Οὐ τοίνυν τοῦτο φημι· ἀλλ' ἀπὸ τῶν καρπῶν ἀνάλωσον, καὶ μηδὲν θησαυρίσης ἐντιϋθεν. Ἄρκει σοι ὡσπερ ἐκ πηγῆς
 10 ἔχειν ἐπιρρέοντα τὰ χρήματα τῶν προσόδων· ποιήσον κοι-
 νῶνους τοὺς πένητας, καὶ γενοῦ καλὸς οἰκονόμος τῶν παρὰ
 τοῦ Θεοῦ σοι δοθέντων.

Ἄλλα τελέσματα δίδωμι, φησί. Διὰ τοῦτο οὖν καταφρο-
 νεῖς, ὅτι ἐνιαῦθα οὐδεὶς ἀπαιτεῖ; κἀκεῖνον μὲν τῷ, κἂν ἐνέγ-
 15 γκη, κἂν μὴ ἐνέγκη ἢ γῆ, λαμβάνοντι μετὰ ἀνάγκης καὶ
 σιρεβλοῦντι οὐ τολμᾶς ἀντιπεῖν· τῷ δὲ οὕτως ἡμέρω καὶ
 τότε ἀπαιτοῦντι, διὰ ἐνέγκη ἢ γῆ, οὐδὲ μέχρι λόγου ἀπο-
 κρίνη; Καὶ τίς σε ἐξαιρήσεται τῶν ἀκαριτερότων ἐκείνων
 κολάσεων; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς. Εἰ γὰρ ἐπειδὴ ἐκεῖ πάντως
 20 ἔφεται τιμωρία χαλεπωτάτη μὴ δόντι, διὰ τοῦτο γίνη σπου-
 दाῖος περὶ τὴν ἔκτισιν, ἐννόησον ὅτι καὶ ἐνιαῦθα χαλεπω-
 τέρα· οὐ τὸ δεθῆναι, οὐδὲ τὸ εἰς δεσμοπήριον ἐμπεσεῖν, ἀλλὰ
 τὸ ἀπελθεῖν εἰς τὸ πῶρ τὸ αἰώνιον. Πάντων οὖν ἕνεκεν ταῦ-
 τα πρῶτον καταθῶμεν τὰ τελέσματα. Καὶ γὰρ πολλὴ ἢ εὐ-
 25 κολία καὶ μείζων ὁ μισθὸς καὶ πλείων ἢ ἐμπορία καὶ χεῖρων

τρίνους, καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴν ποῦ πρόκειται νὰ καρπωθοῦν ἀπὸ αὐτὰ τόσον μεγάλην ὠφέλειαν; Διότι ἔπρεπε, καὶ ἂν ἀκόμη ἐζούσαμεν διαρκῶς εἰς τὴν γῆν, οὔτε τότε νὰ εἴμεθα φειδωλοὶ δι' αὐτὴν τὴν καλὴν δαπάνην, ὅταν ὅμως μετὰ ἀπὸ ὀλίγον θ' ἀπομακρυνθῶμεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ θὰ συρθῶμεν γυμνοὶ ἀπὸ ὅλα, ποίαν ἀπολογίαν θὰ ἔχωμεν, τὴν στιγμὴν ποῦ δὲν δίδομεν οὔτε καὶ ἀπὸ τὰ περισσεύματά μας εἰς τοὺς πεινασμένους καὶ εἰς αὐτοὺς ποῦ ἔχουν ἀνάγκην; Δὲν σὲ ἐξαναγκάζω βέβαια νὰ μειώσης τὰ ὑπάρχοντά σου, ὅχι ἐπειδὴ δὲν θέλω, ἀλλ' ἐπειδὴ σὲ βλέπω πάρα πολὺ διστακτικόν. Δὲν σοῦ λέγω λοιπὸν αὐτό, ἀλλὰ δαπάνησε ἀπὸ τοὺς καρποὺς καὶ μὴ συγκεντρώσης τίποτε ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τὰς ἀποθήκας σου. Σοῦ ἄρκοῦν τὰ χρήματα τῶν εἰσοδημάτων σου ποῦ τρέχουν ὡσὰν ἀπὸ πηγῆν· κάνε κοινωνοὺς σου εἰς αὐτὰ τοὺς πτωχοὺς καὶ γίνε καλὸς διαχειριστὴς αὐτῶν ποῦ σοῦ ἐδόθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Καλά, ἀλλ' ὅμως, θὰ εἰπῆ κάποιος, πληρώνω φόρους. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τοὺς περιφρονεῖς, ἐπειδὴ δὲν σοῦ ζητεῖ κανεὶς ἐδῶ; καὶ εἰς ἐκεῖνον μὲν πού, εἴτε παράγει ἡ γῆ εἴτε ὅχι, σοῦ τὰ παίρνει ἀναγκαστικὰ καὶ σὲ κακομεταχειρίζεται, δὲν τολμᾷς νὰ προβάλης καμμίαν ἀντίρρησην, ὅμως εἰς αὐτὸν ποῦ σοῦ ζητεῖ μὲ τόσῃν ἡμερότητα καὶ μάλιστα ὅταν σοῦ προσφέρῃ ἡ γῆ, δὲν δέχεσαι νὰ τοῦ εἰπῆς οὔτε ἓνα λόγον; Καὶ ποῖος θὰ σὲ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰς ἀνυποφόρους ἐκεῖνας τιμωρίας; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν φόρων θ' ἀκολουθήσῃ ὅπωςδήποτε ἡ φοβερωτάτη τιμωρία ἐὰν δὲν θὰ πληρώσης, καὶ διὰ τοῦτο φροντίζεις διὰ τὴν πληρωμὴν των, σκέψου ὅτι καὶ ἐδῶ θὰ εἶναι πολὺ πῶς φοβερά· ὅχι τὸ νὰ δεθῆς καὶ νὰ ριφθῆς εἰς τὴν φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ νὰ ὀδηγηθῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον. Ἐξ αἰτίας λοιπὸν ὅλων αὐτῶν ἃς φροντίζωμεν νὰ ἐξοφλῶμεν κατὰ πρῶτον αὐτοὺς τοὺς φόρους. Καθ' ὅσον εἶναι πολὺ εὐκόλο πρᾶγμα καὶ ὁ μισθὸς πολὺ πῶς μέγας καὶ τὸ κέρδος περισσότερον καὶ χειροτέρα ἢ τιμωρία ἐὰν δείξω-

ἡ κόλασις ἀγνωμονοῦσιν ἡμῖν. Κόλασις γὰρ διαδέχεται τέλος οὐκ ἔχουσα. Εἰ δὲ τοὺς σιραιώτας μοι λέγεις τοὺς ὑπὲρ σοῦ πολεμοῦντας βαρβάροις, ἔστι καὶ ἐνταῦθα σιραιτόπεδον, τὸ τῶν πιωχῶν, καὶ πόλεμος ὃν ὑπὲρ σοῦ πολεμοῦσιν οἱ πένητες. Ὅτιαν γὰρ λάβωσιν, εὐχόμενοι τὸν Θεὸν ἴλεω ποιοῦσιν· ἴλεω δὲ ποιοῦντες, ἀποκρούονται ἀντὶ βαρβάρων τὰς τῶν δαιμόνων ἐπιβουλάς· οὐκ ἀφιαῖσι σφοδρὸν εἶναι τὸν πονηρὸν, οὐδὲ ἐπιτίθεσθαι συνεχῶς, ἀλλ' ἐκλύουσιν αὐτοῦ τὴν ἰσχύν.

- 10 5. Ὅρων τοίνυν τοὺς σιραιώτας καθ' ἑκάστην ἡμέραν πυκνεύοντας ὑπὲρ σοῦ τῷ διαβόλῳ διὰ τῶν δεήσεων καὶ τῶν εὐχῶν, ἀπαίτησον σαντὸν τὴν καλὴν ταύτην εἰσφοράν, τὰς ἐκείνων τροφάς. Καὶ γὰρ ἡμερος ὢν ὁ βασιλεὺς οὗτος, οὐκ ἔδωκέ σοι τοὺς ἀπαιτοῦντας, ἀλλ' ἐκόνητα βούλεται κα-
- 15 ταθεῖναι· κἂν κατὰ μικρὸν καταβάλης, δέχεται· κἂν ἀπορῶν διὰ πολλοῦ χρόνου καταθῆς, οὐ κατεπείγει τὸν οὐκ ἔχοντα. Μὴ δὴ τῆς μακροθυμίας αὐτοῦ καταφρονῶμεν, ἀλλὰ θησαυρίζωμεν ἑαυτοῖς μὴ ὀργήν, ἀλλὰ σωτηρίαν· μὴ θάνατον, ἀλλὰ ζωὴν· μὴ κόλασιν καὶ τιμωρίαν, ἀλλὰ τιμὰς καὶ σιεφά-
- 20 νους. Οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα δοῦναι μισθὸν τῆς μετακομιδῆς τῶν εἰσφερομένων· οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα καμεῖν ἐξαργυρίζον-
τας. Ἄν καταβάλης αὐτά, αὐτὸς αὐτὰ μετατίθῃσιν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ Δεσπότης· αὐτὸς σοι τὴν πραγματείαν κατασκευάζει κερδαλεωτέραν. Οὐκ ἔστιν ἐνταῦθα παράπομον εὐρεῖν
- 25 τῶν καταβληθέντων· μόνον κατάβαλε, καὶ εὐθέως ἄνεισιν· οὐχ ἵνα σιραιῶται ἕτεροι τραφῶσιν, ἀλλ' ἵνα σοι μένη μετ' ἐμπορίας πολλῆς.

μεν ἀγνωμοσύνην. Διότι ἀκολουθεῖ μετὰ τὴν ἐδῶ ζωὴν κόλασις πού δὲν ἔχει τέλος. Ἐὰν δὲ μοῦ προβάλλῃς τοὺς στρατιώτας σου πού πολεμοῦν πρὸς χάριν σου τοὺς βαρβάρους, ὑπάρχει καὶ ἐδῶ στρατόπεδον, τὸ στρατόπεδον τῶν πτωχῶν, καὶ πόλεμος τὸν ὁποῖον οἱ πτωχοὶ κάνουν δι' ἐσένα. Διότι ὅταν λάβουν τὴν βοήθειάν σου, κάνουν τὸν Θεὸν μὲ τὰς εὐχὰς των νὰ εὐνοήσῃ τὸν πόλεμόν σου· κερδίζοντες δὲ τὴν εὐνοϊάν του, ἀποκρούουν, ἀντὶ τῶν βαρβάρων, τὰς ἐπιβουλάς τῶν δαιμόνων· δὲν ἀφήνουν τὸν πονηρὸν νὰ εἶναι ὀρμητικὸς, οὔτε νὰ ἐπιτίθεται συνεχῶς, ἀλλὰ διαλύουν τελείως τὴν δύναμίν του.

5. Βλέπων λοιπὸν αὐτοὺς τοὺς στρατιώτας καθημερινῶς νὰ ἀγωνίζονται πρὸς χάριν σου ἐναντίον τοῦ διαβόλου διὰ τῶν παρακλήσεών των καὶ τῶν προσευχῶν των, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σου αὐτὴν τὴν καλὴν εἰσφοράν, τὴν τροφήν δηλαδὴ αὐτῶν. Διότι, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἶναι ἡμερος, δὲν σοῦ ἔδωσεν ἐκείνους πού θὰ ζητήσουν τὴν τροφήν, ἀλλὰ θέλει μὲ τὴν θέλησί σου νὰ τὴν προσφέρῃς· καὶ ἂν ἀκόμη τὴν καταβάλλῃς μὲ μικρὰς δόσεις, τὴν δέχεται· καὶ ἂν ἀκόμη εὐρίσκεσαι εἰς ἀπορίαν καὶ τὴν προσφέρῃς ἐντὸς μεγάλου χρονικοῦ διαστήματος, δὲν κάνει βιαστικὸν ἐκεῖνον πού δὲν ἔχει. Ἄς μὴ καταφρονῶμεν λοιπὸν τὴν μακροθυμίαν του, καὶ ὅς θησαυρίζωμεν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας ὄχι ὀργήν, ἀλλὰ σωτηρίαν· ὄχι θάνατον, ἀλλὰ ζωὴν· ὄχι κόλασιν καὶ τιμωρίαν, ἀλλὰ τιμὰς καὶ στεφάνους. Δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ πληρώσῃς διὰ τὴν μεταφορὰν αὐτῶν πού δίδεις· δὲν εἶναι δυνατὸν εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ κουρασθῇς συγκεντρώνων θησαυρόν. Ἄν προσφέρῃς αὐτὰ, ὁ ἴδιος ὁ Κύριος τὰ μεταφέρει αὐτὰ εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ ἴδιος καθιστᾷ μεγαλύτερον τὸ κέρδος τῆς προσφορᾶς σου. Δὲν χρειάζεται εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ εὕρῃς συνοδὸν δι' αὐτὰ πού καταβάλλεις· μόνον δῶσε, καὶ ἀμέσως αὐτὰ μεταφέρονται, ὄχι διὰ νὰ τραφοῦν ἄλλοι στρατιῶται, ἀλλὰ διὰ νὰ φυλαχθοῦν δι' ἐσένα μὲ πολὺ κέρδος.

Ἐνιαῦθα μὲν γὰρ ἅπερ ἂν δῶς, ἀναλαβεῖν οὐκ ἔστι· ἐκεῖ δὲ μετὰ πολλῆς ἀπολήψεως πάλιν ἀντὶ τῆς τιμῆς καὶ κερδανεῖς μείζω καὶ πνευματικώτερα κέρδη. Ἐνιαῦθα τὰ διδόμενα ἀπαιτήσις ἐστὶν ἐκεῖ χρῆσις καὶ δάνειον καὶ ὄφλημα. Καὶ γὰρ χειρόγραφά σοι ἐποίησεν ὁ Θεός· «ὁ γὰρ ἐλεῶν», φησί, «πιωχόν, δανείζει Θεῶν». Ἔδωκέ σοι καὶ ἀρραβῶνα καὶ ἐγγυητῆς, καὶ ταῦτα Θεὸς ὢν. Ποῖον ἀρραβῶνα; Τὰ ἐν τῷ παρόντι βίῳ, τὰ αἰσθητὰ, τὰ πνευματικὰ, τὰ προοίμια τῶν μελλόντων. Τί τοίνυν ἀναβάλλη καὶ ὀκνεῖς, 10 τοσαῦτα ἤδη λαβῶν, τοσαῦτα προσδοκῶν; Ἄ μὲν γὰρ ἔλαβες, ἔστι ταῦτα· σῶμα αὐτός σοι διέπλασε· ψυχὴν αὐτός σοι ἐνέθηκεν· ἐτίμησέ σε λόγῳ μόνον τῶν ἐπὶ γῆς· τῶν ὀρωμένων σοι ἀπάντων τὴν χρῆσιν ἔδωκεν· ἔχαρίσατό σοι τὴν ἑαυτοῦ γνώσιν· τὸν Υἱὸν ἐπέδωκεν ὑπὲρ σοῦ· βάπτισμα το- 15 σοῦτων γέμον ἀγαθῶν ἔδωρήσατο· ἔδωκέ σοι τράπεζαν ἱερῶν· ἐπηγγείλατο βασιλείαν καὶ τὰ ἀπόρρητα ἀγαθὰ. Τοσαῦτα τοίνυν λαβῶν, τοσαῦτα μέλλων λαμβάνειν (πάλιν γὰρ τὸ αὐτὸ ἐρῶ), περὶ χρήματα ἀπολλύμενα μικρολογῆ; καὶ ποῖαν ἔξεις συγγνώμην;

20 Ἄλλὰ τοὺς παῖδας πάντως ὀρᾷς, καὶ διὰ τοῦτους ἀναδύη; Καὶ μὴν κἀκείνους παιδεύσον τοιαῦτα κερδαίνειν κέρδη. Καὶ γὰρ εἰ ἀργύριον ἦν σοι δεδανεισμένον καὶ τόκους φέρον, εἴτα ὀφειλέτης εὐγνώμων ἦν, μυριάκις ἂν εἴλου ἀντὶ τοῦ χρυσοῦ τοῦ γραμματεῖον καταλιπεῖν τῷ παιδί, ὥστε αὐτῷ 25 τὰς προσόδους γενέσθαι πολλάς, καὶ μὴ ἀναγκάζεσθαι περιεῖναι καὶ ζητεῖν ἑτέρους τοὺς δανεισομένους. Καὶ νῦν τοῦτο δὸς τὸ χειρόγραφον τοῖς παιδίοις, καὶ κατάλιπε τὸν Θεόν

“Όσα λοιπὸν θὰ δώσης ἐδῶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ πάρης πίσω, ἐκεῖ ὅμως θὰ τὰ πάρης πάλιν μὲ μεγάλην τιμὴν καὶ θὰ εἶναι μεγαλύτερα καὶ πνευματικώτερα τὰ κέρδη σου. Ἐδῶ αὐτὰ πού δίδεις ἀποτελοῦν ἀπαίτησιν, εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ὅμως συγκέντρωσις θησαυροῦ, δάνειον καὶ ὀφειλή. Καθ’ ὅσον ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε γραμμάτια εἰσπράξεως· διότι λέγει· «Αὐτὸς πού ἐλεεῖ τὸν πτωχόν, δανεῖζει εἰς τὸν Θεόν»’. Σοῦ ἔδωσε καὶ ἀρραβῶνα καὶ ἐγγυητάς, καὶ ὅλα αὐτὰ ἐνῶ εἶναι Θεός. Ποῖος εἶναι ἀρραβών; Τὰ ἀγαθὰ τῆς παρούσης ζωῆς, τὰ αἰσθητὰ καὶ τὰ πνευματικά, πού ἀποτελοῦν προοίμια διὰ τὰ μελλοντικά. Διατί λοιπὸν ἀναβάλλεις καὶ ἀδιαφορεῖς, τὴν στιγμὴν πού τόσα πολλὰ ἔλαβες καὶ τόσα πολλὰ ἐλπίζεις νὰ λάβης; Αὐτὰ λοιπὸν πού ἔλαβες εἶναι τὰ ἐξῆς· Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸ σῶμα σου· ὁ ἴδιος ἔθεσε μέσα σου τὴν ψυχὴν· ἐσένα μόνον ἀπὸ ὅλα τὰ ὄντα τῆς γῆς σὲ ἐτίμησε μὲ τὸν λόγον· σοῦ ἔδωσε τὴν δυνατότητα νὰ ἐξουσιάζης καὶ νὰ χρησιμοποιοῦς ὅλα ὅσα βλέπεις· σοῦ ἐχάρισε τὴν δυνατότητα νὰ τὸν γνωρίσης· προσέφερε δι’ ἐσένα τὸν Υἱόν του· σοῦ ἐδώρησε τὸ βάπτισμα πού εἶναι γεμᾶτον ἀπὸ τόσα πολλὰ ἀγαθὰ· σοῦ ἔδωσε τὴν ἱερὰν τράπεζαν· σοῦ ὑπεσχέθη τὴν οὐράνιον βασιλείαν καὶ τὰ ἀπόρρητα ἀγαθὰ. Ἐλαβες λοιπὸν τόσα πολλὰ, πρόκειται νὰ λάβης τόσα πολλὰ (πάλιν θὰ ἐπαναλάβω τὸ ἴδιο), καὶ φέρεσαι μὲ τόσῃν μικροπρέπειαν διὰ τὰ χρήματα πού χάνονται; καὶ ποῖαν συγγνώμην θὰ ἔχης;

Μήπως λοιπὸν βλέπεις τὰ παιδιά σου καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν ἀποφεύγεις νὰ δώσης; Ἄλλ’ ὅμως καὶ ἐκεῖνα δίδαξέ τα τέτοια κέρδη νὰ συγκεντρώνουν. Καθ’ ὅσον ἐὰν εἶχες δανείσει χρήματα καὶ ἐλάμβανες τόκους καὶ ἦτο ὁ ὀφειλέτης καλὸς εἰς τὴν δόσιν τῶν τόκων, χιλίας φορὰς θὰ ἐπροτιμοῦσες ἀντὶ τῶν χρημάτων ν’ ἀφήσης εἰς τὸ παιδί σου τὸ γραμματίον, ὥστε νὰ ἔχη μεγάλα ἔσοδα καὶ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ ψάχνῃ νὰ εὔρῃ ἄλλους διὰ νὰ δανείσῃ τὰ χρήματα. Καὶ τώρα αὐτὸ τὸ γραμματίον δῶσε εἰς τὰ παιδιά σου καὶ ἄφησε

αὐτοῖς ὀφειλέτην. Σὺ δὲ τοὺς μὲν ἀγροὺς οὐ πωλεῖς καὶ δίδως τοῖς παιδίοις, ἀλλ' ἕως, ὅπως ἡ πρόσοδος μένη, καὶ ὁ τῶν χρημάτων πλεονασμὸς αὐτοῖς γένηται πλείων ἐντεῦθεν· τὸ δὲ χειρόγραφον τοῦτο, παντὸς ἀγροῦ καὶ προσόδων εὐπορώτερον καὶ ἰσοσύντους φέρον καρπούς, τοῦτο δέδοικας καταλιπεῖν; καὶ πόσης ἂν εἴη τοῦτο εὐηθείας τε καὶ παραπληξίας; Καὶ ταῦτα εἰδὼς διὲν κἄν αὐτοῖς αὐτὸ καταλίπης, καὶ αὐτὸς αὐτὸ λαβὼν ἀπελεύσῃ πάλιν· τοιαῦτα γὰρ τὰ πνευματικὰ πολλὴν ἔχει τὴν φιλοτιμίαν.

- 10 Μὴ δὴ πτωχεύωμεν, μηδὲ ἀπάνθρωποι καὶ ὠμοὶ περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς γινώμεθα, ἀλλ' ἐμπορευοσώμεθα τὴν καλὴν ταύτην πραγματείαν· ἵνα καὶ αὐτοὶ λαβόντες αὐτὴν ἀπέλθωμεν καὶ τοῖς υἱοῖς τοῖς ἐναντιῶν καταλείψωμεν, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετ' οὗ τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι δόξα, κράτις, τιμὴ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

τὸν Θεὸν ὀφειλέτην αὐτῶν. Ἄλλ' ὅμως σὺ τοὺς μὲν ἀγροὺς δὲν τοὺς πωλεῖς διὰ νὰ τοὺς δώσης εἰς τὰ παιδιά σου καὶ τοὺς ἀφήνεις ὥστε νὰ λαμβάνουν ἀπὸ αὐτοὺς εἰσοδήματα καὶ ν' αὐξάνη ἔτσι εἰς αὐτὰ τὸ περίσσευμα τῶν χρημάτων, αὐτὸ δὲ τὸ γραμμάτιον ποὺ ἀποδίδει πολὺ περισσότερα ἔσοδα ἀπὸ κάθε ἀγρὸν καὶ ἀποφέρει τόσους πολλοὺς καρπούς, αὐτὸ φοβεῖσαι νὰ τοὺς τὸ ἀφήσης; καὶ πόσης μωρίας καὶ παραφροσύνης δὲν θὰ ἦτο δεῖγμα αὐτό; Καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμήν ποὺ γνωρίζεις ὅτι καὶ ἂν ἀκόμη τὸ ἀφήσης εἰς αὐτά, θὰ τὸ λάβης καὶ ὁ ἴδιος μαζί σου ὅταν θὰ φύγης· διότι τέτοια εἶναι τὰ πνευματικά· περιέχουν μεγάλην γενναιοδωρίαν.

Ἄς μὴ κάνωμεν λοιπὸν τοὺς ἑαυτοὺς μας πτωχοὺς, οὔτε νὰ γινώμεθα ἀπάνθρωποι καὶ σκληροὶ πρὸς τοὺς ἴδιους τοὺς σαυτοὺς μας, ἀλλ' ἄς συγκεντρώσωμεν αὐτὸ τὸ καλὸν κέρδος, ὥστε καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ τὸ πάρωμεν μαζί μας φεύγοντες ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν καὶ εἰς τὰ παιδιά μας νὰ τὸ ἀφήσωμεν, καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ μελλοντικά ἀγαθὰ, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζί μὲ τὸν ὁποῖον εἰς τὸν Πατέρα καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἀνήκει δόξα, δύναμις καὶ τιμὴ, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΖ'
Ματθ. 21, 12 - 32

- «Καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν, ἐξέβαλε πάν-
τας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ,
5 καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυθισιῶν κατέστρεψε, καὶ
τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστεράς, καὶ
λέγει αὐτοῖς γέγραπται, ὁ οἶκός μου οἶκος προσευ-
χῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον
λησιῶν».
- 10 1. Τοῦτο καὶ Ἰωάννης φησὶν ἄλλ' ἐκεῖνος μὲν ἐν ἀρχῇ
τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος δὲ πρὸς τῷ τέλει. "Οὐθεν εἰκὸς δεύτε-
ρον γεγενῆσθαι τοῦτο, καὶ κατὰ διαφόρους καιροὺς. Καὶ δῆ-
λον καὶ ἀπὸ τῶν χρόνων, καὶ ἀπὸ τῆς ἀποκρίσεως. Ἐκεῖ
μὲν γὰρ ἐν αὐτῷ τῷ Πάσχα παρεγένετο· ἐνιαῦθα δὲ προ
15 πολλοῦ. Κακεῖ μὲν λέγουσιν Ἰουδαῖοι· «Τί σημεῖον δεικνύ-
εις ἡμῖν;», ἐνιαῦθα δὲ σιγῶσι, καίτοι ἐπιτιμηθέντες, διὰ τὸ
ἤδη θαυμάζεσθαι αὐτὸν παρὰ πᾶσι. Τοῦτο δὲ κατηγορία
μείζων Ἰουδαίων, ὅτι καὶ ἅπαξ καὶ δις τοῦτο αὐτοῦ ποιή-
σαντος, ἐνέμενον ἔτι τῇ καπηλείᾳ καὶ ἀντίθεον αὐτὸν εἶναι
20 ἔλεγον, δέον κἀντιῦθεν μαθεῖν αὐτοῦ τὴν πρὸς τὸν Πατέρα
τιμὴν καὶ τὴν οἰκειάν ἰσχύν. Καὶ γὰρ καὶ ἐθαυματούργησε,
καὶ ἑώρων τοὺς λόγους τοῖς πράγμασι συμφωνοῦντας. Ἄλλ'
οὐδὲ οὕτως ἐπείθοντο, ἀλλ' ἠγανάκτιον· καὶ ταῦτα τοῦ προ-
φήτου βοῶντος ἀκούοντες, καὶ τῶν παιδίων παρὰ καιρὸν

---

1. Ἦσ. 56, 7.
2. Πρβλ. Ἰω. 2, 14ἔἔ.
3. Πρβλ. Ἰω. 2, 13.
4. Ἰω. 2, 18.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΖ΄
Ματθ. 21, 12 - 32

«Καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναόν, ἐξεδίωξεν ὄλους ἐκείνους ποὺ ἐπωλοῦσαν καὶ ἠγόραζον μέσα εἰς τὸν ναόν καὶ κατέστρεψε τὰ τραπέζια τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ τὰ καθίσματα ἐκείνων ποὺ ἐπωλοῦσαν τὰς περιστεράς, καὶ λέγει εἰς αὐτούς· Ἔχει γραφῆ, ὁ οἶκος μου θὰ ὀνομασθῆ οἶκος προσευχῆς¹. σεῖς ὅμως τὸν μετατρέψατε εἰς σπήλαιον ληστῶν».

1. Τὸ ἴδιο λέγει καὶ ὁ Ἰωάννης· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ εὐαγγελίου², αὐτὸς δὲ πρὸς τὸ τέλος αὐτοῦ. Ἐπομένως φυσικὸν εἶναι αὐτὸ τὸ γεγονός νὰ συνέβη καὶ ἄλλην φορὰν καὶ εἰς διαφορετικὸν χρόνον. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν καὶ ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν. Διότι κατὰ μὲν τὸν Ἰωάννην αὐτὸ συνέβη κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα³, ἐνῶ κατὰ τὸν Ματθαῖον πολὺ πρὶν ἀπὸ αὐτό. Καὶ ἐκεῖ μὲν οἱ Ἰουδαῖοι λέγουν· «Ποῖον σημεῖον ἔχεις νὰ μᾶς δείξης;»⁴, ἐνῶ ἐδῶ σιωποῦν, ἂν καὶ τοὺς ἐπετίμησε, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐθαυμάζετο ἀπὸ ὄλους. Αὐτὸ δὲ ἀποτελεῖ μεγαλυτέραν κατηγορίαν διὰ τοὺς Ἰουδαίους, διότι μολονότι ὁ Κύριος τὸ ἔκανε αὐτὸ μίαν καὶ δύο φορές, αὐτοὶ συνέχιζον ἀκόμη τὴν καπηλείαν καὶ τὸν ὠνόμαζον ἀντίθεον, ἐνῶ ἔπρεπεν ἀπὸ τὸ γεγονός αὐτὸ νὰ πληροφορηθοῦν τὴν τιμὴν τοῦ πρὸς τὸν Πατέρα καὶ τὴν ἰδικὴν του δύναμιν. Καθ' ὅσον καὶ ἐθαυματούργησε καὶ ἔβλεπον τὰ λόγια του νὰ συμφωνοῦν μὲ τὰ ἔργα του. Καὶ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι ἐπίστευον εἰς αὐτὸν ἀλλ' ἠγανάκτουν· καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ἤκουον τὸν προφήτην νὰ τὸν διακηρύσσει καὶ τὰ παιδιὰ, παρὰ τὸ μικρὸν τῆς ἡλικίας των, νὰ τὸν ἐξυμνοῦν.

ἡλικίας ἀνακηρυτιόντων αὐτόν. Διόπερ καὶ αὐτὸς τὸν Ἡσαΐαν αὐτοῖς ἐπιειχίζει κατηγόρον, λέγων· «ὁ οἶκος μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται».

Οὐ ταύτη δὲ μόνον δείκνυσιν αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ
 5 καὶ τῷ θεραπεῦσαι ποικίλα νοσήματα· «προσηλθὼν γὰρ αὐτῷ
 χωλοὶ καὶ τυφλοὶ, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς»· καὶ τὴν δύναμιν
 αὐτοῦ καὶ τὴν ἐξουσίαν ἐνδείκνυται. Οἱ δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπει-
 θοντο, ἀλλὰ μετὰ τῶν λοιπῶν θαυμάτων καὶ τῶν παίδων
 ἀκούοντες ἀνακηρυτιόντων αὐτόν, ἀπεπνίγοντο, καὶ φασιν·
 10 «οὐκ ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσι;». Καὶ μὴν τοῦτο τοῦ Χρι-
 στοῦ ἦν εἰπεῖν πρὸς αὐτούς· οὐκ ἀκούετε τί οὗτοι λέγουσι;
 ὡς γὰρ Θεῷ ἤδον ἐκεῖνοι. Τί οὖν αὐτός; Ἐπειδὴ τοῖς φα-
 νεροῖς ἀνιέλεγον, ἐπιπληκτικώτερον κέχρηται τῇ διορθώσει,
 λέγων· «οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐκ σιόματος νηπίων καὶ θηλα-
 15 ζόντων κατηρίσω αἶνον;». Καὶ καλῶς εἶπεν, «ἐκ σιόματος».
 Οὐ γὰρ τῆς διανοίας αὐτῶν ἦν τὸ λεγόμενον, ἀλλὰ τῆς αὐ-
 τοῦ δυνάμεως τραπούσης τὸ τῆς γλώττης ἐκείνων ἄωρον.
 Τοῦτο δὲ καὶ τύπος τῶν ἐθνῶν ἦν, τῶν ψελλιζόντων καὶ
 ἀθρόον ἠχησάτων μεγάλα μετὰ διανοίας καὶ πίστεως. Καὶ
 20 τοῖς ἀποσιόλοις δὲ ἐντεῦθεν οὐ μικρὰ παράκλησις. Ἴνα
 γὰρ μὴ διαπορῶσι, πῶς ἰδιῶται ὄντες δυνήσονται τὸ κήρυ-
 γμα καταγγεῖλαι, προλαβόντες οἱ παῖδες πᾶσαν αὐτῶν ἐξέ-
 βαλον τὴν ἀγωνίαν, ὅτι δώσει καὶ αὐτοῖς λόγον ὁ τούτους
 ποιήσας ὑμνεῖν.

25 Οὐ ταύτη δὲ μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ τῆς φύσεώς ἐστι δη-
 μιουργός, ἐδήλου τὸ θαῦμα. Οἱ μὲν οὖν παῖδες, καίτοι ἄω-
 ρον ἔχοντες τὴν ἡλικίαν, εὖσημα ἐφθέγγοντο καὶ τοῖς ἄνω

Καὶ ἀκριβῶς διὰ τὸν λόγον αὐτὸν τοὺς προβάλλει ὡς κατηγοροῦντων τὸν Ἡσαΐαν, λέγοντα· «Ὁ οἶκος μου θὰ ὀνομασθῆ ὀίκος προσευχῆς».

Δὲν ἀποδεικνύει ὅμως μόνον μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν ἐξουσίαν του, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐθεράπευσε διάφορα νοσήματα· διότι «τὸν ἐπλησίασαν χωλοὶ καὶ τυφλοὶ καὶ τοὺς ἐθεράπευσε», δεικνύων ἔτσι τὴν δύναμίν του καὶ τὴν ἐξουσίαν του. Αὐτοὶ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι ἐπίστευον, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὰ ὑπόλοιπα θαύματά του καὶ ἀκούοντες τὰ παιδιὰ νὰ τὸν ἐξυμνοῦν, κατελαμβάνοντο ἀπὸ στενοχωρίαν καὶ ὀργὴν ἐναντίον του καὶ λέγουν· «Δὲν ἀκούεις τί λέγουν αὐτά;». Ἐὰν καὶ βέβαια ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ τοὺς εἰπῆ τὰ λόγια αὐτά· «Δὲν ἀκούετε τί λέγουν αὐτά;» διότι τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα τὸν ἐξυμνοῦσαν ὡς Θεόν. Τί κάνει λοιπὸν αὐτός; Ἐπειδὴ προέβαλλον φανερὰ ἀντιρρήσεις, χρησιμοποιοεῖ κατὰ τρόπον πρὸ ἐπιτιμητικὸν τὴν διόρθωσιν, λέγων· «Δὲν ἔχετε διαβάσει ποτέ, ὅτι ἀπὸ στόματα νηπίων καὶ πού θηλάζουν ἀκόμη συνέταξες ὕμνον τέλειον;»⁵. Καὶ πολὺ ὀρθὰ εἶπεν, «ἀπὸ τὸ στόμα». Διότι τὰ λόγια τῶν δὲν προήρχοντο ἀπὸ τὴν διάνοιάν των, ἀλλ' ἀπὸ τὴν δύναμίν του, πού καθίστα μεγάλην καὶ σπουδαίαν τὴν ἀνώριμον γλῶσσαν τῶν παιδιῶν. Αὐτὸ δὲ ἀποτελοῦσε καὶ προτύπωσιν διὰ τοὺς ἐθνικούς, πού ὠμιλοῦσαν μὲ ἀσάφειαν διὰ τὸν Θεὸν καὶ ἀμέσως διεκήρυξαν μὲ βροντερὴν φωνὴν μὲ ἐπίγνωσιν καὶ πίστιν. Καὶ διὰ τοὺς ἀποστόλους δὲ δὲν ἦτο μικρὰ ἢ παρηγορία πού προέκυπτεν ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονός. Διότι, διὰ νὰ μὴ ἀποροῦν, πῶς, ἐνῶ εἶναι ἰδιῶται, θὰ ἠμπορέσουν νὰ διαδώσουν τὸ κήρυγμα τοῦ διδασκάλου των, ἀφοῦ τοὺς ἐπρόλαβον τὰ παιδιὰ τοὺς ἀπήλλαξαν ἀπὸ κάθε ἀγωνίαν, πιστεύσαντες, ὅτι θὰ δώσῃ καὶ εἰς αὐτοὺς τὴν δύναμιν νὰ κηρύξουν αὐτὸς πού ἔκανε τὰ παιδιὰ νὰ τὸν ἐξυμνοῦν.

Καὶ ὄχι μόνον αὐτά, ἀλλὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ ἐδήλωνεν ὅτι ὁ Κύριος ἦτο καὶ δημιουργὸς τῆς φύσεως. Τὰ μὲν παιδιὰ λοιπὸν, ἂν καὶ εἶχον ἀνώριμον ἡλικίαν, ὠμιλοῦσαν μὲ πολ-

συνφδά, οἱ δὲ ἄνδρες παραφροσύνης γέμονια καὶ μανίας. Τοιοῦτον γὰρ ἢ κακία. Ἐπεὶ οὖν πολλὰ ἦν αὐτοὺς τὰ παροξύνοντα, τὰ παρὰ τῶν ὄχλων, τὰ παρὰ τῆς ἐκβολῆς τῶν πωλούντων, τὰ τῶν θαυμάτων, τὰ τῶν παιδίων, πάλιν αὐτοὺς 5 καταλιμπάνει, χαλῶν αὐτῶν τὸν ὄγκον τοῦ πάθους, καὶ μὴ βουλόμενος ἄρχεσθαι τῆς διδασκαλίας, ἵνα μὴ ζέοντες τῷ φθόνῳ δυσχεραίνωσιν ἐπιπλέον πρὸς τὰ λεγόμενα.

«Πρωίας δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, ἐπέινασε». Πῶς πρωίας πεινᾷ; Ὅτε συνεχώρησε τῇ σαρκί, τότε ἐπιδείκνυται 10 αὐτῆς τὸ πάθος. «Καὶ ἰδὼν συκῆν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν ἐπ' αὐτήν, καὶ οὐδὲν εὔρεν εἰ μὴ φύλλα μόνον». Ἄλλος φησὶν εὐαγγελιστῆς, ὅτι οὐδέπω καιρὸς ἦν· εἰ δὲ καιρὸς οὐκ ἦν, πῶς ἕτερος εὐαγγελιστῆς φησὶν, «ἦλθεν, εἰ ἄρα εὔροι καρπὸν ἐν αὐτῇ»; Ὅθεν δῆλον, ὅτι τῆς ὑπονοίας τῶν μαθη- 15 τῶν ἦν τοῦτο, ἀτελέστερον ἔτι διακευμένων. Καὶ γὰρ τὰς ὑπονοίας τῶν μαθητῶν πολλαχοῦ γράφουσι οἱ εὐαγγελισταί. Ὡσπερ οὖν τοῦτο τῆς ὑπονοίας αὐτῶν ἦν, οὕτω καὶ τὸ νομίζειν διὰ τοῦτο αὐτὴν κατηρᾶσθαι, διὰ τὸ μὴ ἔχειν καρπὸν.

20 Τίνος οὖν ἕνεκεν κατηράσθη; Τῶν μαθητῶν ἕνεκεν, ἵνα θαρσῶσιν. Ἐπειδὴ γὰρ πανταχοῦ μὲν εὐηργείει, οὐδένα δὲ ἐκόλασεν· ἔδει δὲ καὶ τῆς τιμωρητικῆς αὐτοῦ δυνάμεως ἀπόδειξιν παρασχεῖν, ἵνα μάθωσι καὶ οἱ μαθηταὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι δυνάμενος ξηρᾶναι τοὺς σταυροῦντας αὐτόν, 25 ἐκῶν συγχωρεῖ καὶ οὐ ξηραίνει· οὐκ ἐβούλετο δὲ τοῦτο εἰς ἀνθρώπους ἐνδείξασθαι· εἰς τὸ φνιδὸν τῆς ἐνεργείας αὐτοῦ τῆς τιμωρητικῆς τὴν ἀπόδειξιν παρέσχετο. Ὅτιαν δὲ εἰς

6. Ματθ. 21, 17.

7. Πρβλ. Μάρκ. 11, 13.

8. Μάρκ. 11, 13.

λὴν σαφήνειαν καὶ σύμφωνα μὲ τὸν οὐράνιον τρόπον, ἐνῶ οἱ ἄνδρες ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ παραφροσύνην καὶ μανίαν. Διότι τέτοια εἶναι ἡ κακία. Ἐπειδὴ λοιπὸν πολλὰ ἦσαν ἐκεῖνα ποῦ ἔκαναν αὐτοὺς νὰ ὀργίζωνται, αἱ ἐκδηλώσεις τοῦ πλήθους, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν ἐκδίωξιν τῶν ἐμπόρων, τὰ θαύματα, ὁ ὕμνος τῶν παιδιῶν, διὰ τοῦτο τοὺς ἐγκαταλείπει καὶ πάλιν*, καὶ κατευνάζων ἔτσι τὸ μέγεθος τοῦ πάθους των καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤθελε ν' ἀρχίσῃ τὴν διδασκαλίαν του, μὴ τυχὸν διακαιόμενοι ἀπὸ τὸν φθόνον των δημιουργήσουσιν μεγαλυτέρας δυσχερείας εἰς τὴν διδασκαλίαν του.

«Ὅταν δὲ ἐπέστρεψε τὸ πρῶτὸν εἰς τὴν πόλιν, ἐπέινασε». Μὰ πῶς πεινᾷ τὸ πρῶτὸν; Ὅταν τὸ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σάρκα, τότε αὐτὴ φανερώνει καὶ τὸ πάθος της. «Καὶ ἰδὼν μίαν συκῆν δίπλα εἰς τὸν δρόμον, ἐπλησίασε πρὸς αὐτήν, καὶ δὲν εὔρε τίποτε εἰς αὐτήν, παρὰ μόνον φύλλα». Ἄλλος εὐαγγελιστῆς λέγει, ὅτι δὲν ἦτο ἡ ἐποχὴ ἀκόμη τῶν καρπῶν· ἐὰν ὅμως δὲν ἦτο καιρὸς τῶν καρπῶν, πῶς ἄλλος εὐαγγελιστῆς λέγει, «Καὶ ἦλθε μὴ τυχὸν εὔρη καρπὸν εἰς αὐτήν»⁸; Ἄρα γίνεται φανερὸν ὅτι αὐτὸ ἦτο σκέψις τῶν μαθητῶν του, ἀφοῦ ἀκόμη πνευματικὰ ἦσαν ἀτελεῖς, καθ' ὅσον εἰς πολλὰς περιπτώσεις οἱ εὐαγγελισταὶ γράφουν τὰς σκέψεις τῶν μαθητῶν του. Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν αὐτὸ ἦτο σκέψις τῶν μαθητῶν του, ἔτσι καὶ ἦτο ἰδικὴ των σκέψις τὸ νὰ νομίζουσι ὅτι δι' αὐτὸν τὸν λόγον τὴν κατηράσθη, ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν εἶχε καρπὸν.

Διὰ ποῖον λόγον λοιπὸν τὴν κατηράσθη; Ἐξ αἰτίας τῶν μαθητῶν του, ὥστε νὰ λάβουν θάρρος. Ἐπειδὴ δηλαδὴ παντοῦ εὐηργέτει καὶ δὲν ἐτιμωροῦσε κανένα, ἀλλ' ἔπρεπε καὶ τὴν τιμωρητικὴν δύναμίν του νὰ δείξῃ, διὰ νὰ γνωρίσουν καὶ οἱ μαθηταὶ του καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι ἠμπορεῖ νὰ ξηράνη καὶ αὐτοὺς ποῦ θὰ τὸν σταυρώσουσιν, ἀλλὰ μὲ τὴν θέλησίν του τοὺς συγχωρεῖ καὶ δὲν τοὺς ξηραίνει, καὶ ἐπειδὴ αὐτὸ δὲν ἤθελε νὰ τὸ φανερώσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀπέδειξε μὴν τιμωρητικὴν ἐνέργειάν του εἰς τὸ φυτόν. Ὅταν δὲ καί

τόπους ἢ εἰς φυτὰ ἢ εἰς ἄλογα γίνηται τι τοιοῦτον, μὴ ἀκριβολογοῦ, μηδὲ λέγε· ‘Πῶς οὖν δικαίως ἐξηράνθη ἡ σικκῆ, εἰ καιρὸς οὐκ ἦν;’ τοῦτο γὰρ ἐσχάτης ληθωρίας λέγειν· ἀλλὰ τὸ θαῦμα ὄρα καὶ θαύμαζε καὶ δόξαζε τὸν θαυματουργόν.
 5 Ἐπεὶ καὶ ἐπὶ τῶν χοίρων πολλοὶ τοῦτο εἰρήκασιν τῶν καιαπονησιωθέντων, τὸν τοῦ δικαίου γυμνάζοντες λόγον· ἀλλ’ οὐδὲ ἐνταῦθα προσεκτέον αὐτοῖς· καὶ γὰρ καὶ ταῦτα ἄλογα, ὡσπερ ἐκεῖνο φυτὸν ἄφυχον.

Τίτος οὖν ἔνεκεν περικείται τοιοῦτον σχῆμα τῷ πρώ-
 10 γματι, καὶ τῆς κατάρτας αὐτῆ ἢ πρόφασις; ‘Ὅπερ ἔφην, τῆς τῶν μαθητῶν ὑπονοίας τοῦτο ἦν. Εἰ δὲ μηδέπω καιρὸς ἦν, εἰκῆ τινες τὸν νόμον δηλοῦσθαι ἐνταῦθα λέγουσι. Καὶ γὰρ τούτου καρπὸς ἦν ἡ πίσις, καὶ τότε ἦν ὁ καιρὸς τοῦ καρποῦ τούτου, καὶ ἤνεγκε γοῦν αὐτόν. «Ἦδη γὰρ αἱ χῶραι
 15 λευκαὶ εἰσι πρὸς θερισμόν», φησί· καὶ «ἀπέσειλα ὑμᾶς θερίζειν ἃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε».

2. Οὐκ ἄρα τούτων τι αἰνίττεται ἐνταῦθα, ἀλλ’ ὅπερ ἔφην ἐστί, τὴν δύναμιν ἐπιδείκνυται τὴν τιμωρητικὴν· καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ λέγειν, «οὐπω γὰρ ἦν καιρὸς», δείκνυσι δηλῶν ὅτι
 20 προηγουμένως εἰς τοῦτο ἦλθεν, οὐ διὰ τὴν πείνην, ἀλλὰ διὰ τοὺς μαθητάς, οἱ καὶ σφόδρα ἐθαύμασαν, καίτοι πολλῶν ἤδη σημείων γενομένων μειζόνων· ἀλλ’ ὅπερ ἔφην, ξένον τοῦτο ἦν· νῦν γὰρ πρῶτον τὴν τιμωρητικὴν ἐπεδείξατο δύναμιν. Διὸ οὐδὲ ἐν ἄλλῳ φυτῷ, ἀλλ’ ἐν τῷ πάντων ὑγρο-
 25 τάτῳ τὸ θαῦμα ἐποίησεν, ὥστε κἀντεῦθεν μεῖζον φανῆναι τὸ θαῦμα. Καὶ ἵνα μάθῃς, διὸ δι’ αὐτοὺς τοῦτο γέγονεν, ἵνα εἰς τὸ θαρρεῖν αὐτοὺς ἀλείψῃ, ἄκουε τῶν ἐξῆς ὧν λέγει.

9. Ἰω. 4, 35.

10. Ἰω. 4, 38.

παρόμοιον συμβαίνῃ εἰς τόπους ἢ εἰς φυτὰ ἢ εἰς ἄλογα ζῶα, μὴ ἐξετάζῃς μὲ λεπτομέρειαν τὰ πράγματα, οὔτε νὰ λέγῃς· Ἐάνθρωπος λοιπὸν ἦτο δικαιολογημένη ἡ ξήρασις τῆς συκῆς, ἐάν δὲν ἦτο καιρὸς τῶν καρπῶν;» διότι αὐτὸ εἶναι δεῖγμα τῆς πρὸ χειροτέρας μωρολογίας· ἀλλὰ πρόσεχε τὸ θαῦμα καὶ θαύμαζε καὶ δόξαζε τὸν θαυματουργόν. Διότι καὶ διὰ τοὺς κοίρους πρὸ ἐπνίγησαν πολλοὶ τὸ εἶπαν αὐτό, ἐξετάζοντες ἐάν αὐτὸ ἦτο δίκαιον, ἀλλ' οὔτε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πρέπει νὰ προσέξωμεν τὰ λόγια των, καθ' ὅσον καὶ αὐτὰ ἦσαν ἄλογα ζῶα, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἐκεῖνο φυτὸν ἄψυχον.

Διὰ ποῖον λόγοι λοιπὸν τὸ γεγονός αὐτὸ λαμβάνει αὐτὴν τὴν μορφήν καὶ γίνεται ἡ αἰτία τῆς κατάρας; Ὅπως προανέφερα αὐτὸ ἦτο σκέψις τῶν μαθητῶν. Ἐάν δὲ δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς τῶν καρπῶν, ἄδικα ὠρισμένοι λέγουσιν, ὅτι ἐδῶ ἐννοεῖται ὁ νόμος. Καθ' ὅσον καρπὸς αὐτοῦ ἦτο ἡ πίστις, καὶ τότε ἦτο ὁ καιρὸς αὐτοῦ τοῦ καρποῦ καὶ φυσικὰ τὸν παρήγαγε. Διότι λέγει· «Τὰ χωράφια πλέον εἶναι λευκὰ καὶ ἔτοιμα πρὸς θερισμόν»· καὶ· «Σᾶς ἀπέστειλα νὰ θερίζετε ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα σεῖς δὲν ἔχετε κοπιάσει»¹⁰.

2. Ἐπομένως δὲν ὑπαινίσσεται ἐδῶ κάτι παρόμοιον, ἀλλὰ δηλοῖ ἐκεῖνο πρὸς εἶπα, δηλαδή δείχνει τὴν τιμωρητικὴν δύναμίν του· καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τοὺς λόγους· «διότι δὲν ἦτο ἀκόμη καιρὸς»· δηλώνει δηλαδή ὅτι ἦλθε πρὸς τὴν συκῆν πρὶν ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ καρποῦ, ὅχι ἐπειδὴ ἐπεινοῦσεν, ἀλλὰ χάριν τῶν μαθητῶν του, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐθαύμασαν πάρα πολύ, ἂν καὶ εἶχον γίνεαι ἤδη πολλὰ μεγαλύτερα θαύματα· ἀλλ' ὅπως προανέφερον, τὸ θαῦμα αὐτὸ ἦτο παράξενον· διότι διὰ πρώτην φοράν τώρα ἔδειξε τὴν τιμωρητικὴν δύναμίν του. Διὰ τοῦτο δὲν ἔκανε τὸ θαῦμα εἰς ἄλλο φυτόν, ἀλλ' εἰς αὐτὸ πρὸς ἦτο τὸ πρὸ εὐδόκιμον, ὥστε ἔτσι τὸ θαῦμα νὰ φανῇ μεγαλύτερον. Καὶ διὰ νὰ ἀντιληφθῆς, ὅτι τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε χάριν αὐτῶν, διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ δηλαδή νὰ ἔχουν θάρρος, ἄκουε αὐτὰ πρὸς λέγει εἰς τὴν συνέχειαν.

Τί δέ φησιν; Καὶ ὑμεῖς μείζονα ἐργάσεσθε, εἰάν θέλη-
τε πιστεύειν, καὶ εὐχῆ θαρρεῖν. Ὅρᾳς διὲ τὸ πᾶν δι' αὐτοὺς
γέγονεν, ὥστε μὴ δεδοικέναι καὶ τρέμειν ἐπιβουλάς; Διὸ
καὶ δεύτερον τοῦτο λέγει, εὐχῆ προσηλῶν καὶ πίσει. Οὐ
5 γὰρ δὴ τοῦτο ἐργάσεσθε μόνον, φησὶν, ἀλλὰ καὶ ὄρη μεια-
σιήσετε, καὶ ἕτερα πλείονα ποιήσετε, πίσει καὶ εὐχῆ θαυ-
ροῦντες.

Ἄλλ' οἱ ἀλαζόνες Ἰουδαῖοι καὶ τευφωμένοι, διακόψαι
βουλόμενοι τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ, προσελθόντες ἠρώτων·
10 «ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς;». Ἐπειδὴ γὰρ τοῖς σημείοις
ἐπισκῆψαι οὐκ εἶχον, τὴν τῶν καπηλευόντων ἐν τῷ ἱερῷ
προφέρουσιν αὐτῷ διόρθωσιν. Τοῦτο δὲ καὶ παρὰ τῷ Ἰωάν-
νη φαίνονται ἐρωτιῶντες, εἰ καὶ μὴ τούτοις τοῖς ῥήμασι,
ἀλλὰ τῇ αὐτῇ γνώμῃ. Καὶ γὰρ ἐκεῖ λέγουσι «τί σημεῖον
15 δεικνύεις ἡμῖν, διὲ ταῦτα ποιεῖς;». Ἄλλ' ἐκεῖ μὲν ἀποκρι-
νεται αὐτοῖς λέγων· «λύσατε τὸν γαν τοῦτον, καὶ ἐγὼ ἐν τρι-
οῖν ἡμέραις ἐγερω αὐτόν», ἐνταῦθα δὲ εἰς ἀπορίαν αὐτοὺς
ἐμβάλλει. Ὅθεν δῆλον, διὲ τότε μὲν ἀρχὴ καὶ προσοίμιον
ἦν τῶν θαυμάτων, ἐνταῦθα δὲ τέλος. Ὁ δὲ λέγουσι, τοῦτό
20 ἔστι· τὸν διδασκαλικὸν ἐδέξω θρόνον; ἱερεὺς ἐχειροτονήθης,
διὲ ισοσύτην ἐξουσίαν ἐπεδείξω; φησὶ. Καὶ μὴν οὐδὲν ἐποι-
ησεν ἀνθάδειαν ἔχον, ἀλλὰ τῆς εὐταξίας προενόησε τοῦ
ἱεροῦ· ἀλλ' ὁμῶς οὐδὲν ἔχοντες εἰπεῖν, τούτῳ ἐπισκῆπτουσι.
Καὶ ὅτε μὲν ἐξέβαλεν, οὐκ ἐτόλμησαν εἰπεῖν οὐδέν, διὰ τὰ
25 θαύματα· ἐπειδὴ δὲ ὤφθη, τότε ἐπιτιμῶσι.

11. Ἰω. 2, 18.

12. Ἰω. 2, 19.

Τί λέγει λοιπόν; Καὶ ἐσεῖς θὰ κάνετε μεγαλύτερα θαύματα, ἐὰν θελήσετε νὰ πιστεύσετε καὶ ἐὰν στηρίζετε τὴν πίστιν καὶ τὸ θάρρος σας εἰς τὴν προσευχὴν. Βλέπεις ὅτι τὸ πᾶν δι' αὐτοὺς ἔγινεν, ὥστε νὰ μὴ φοβοῦνται καὶ νὰ μὴ τρέμουν τὰς ἐπιβουλάς; Διὰ τοῦτο καὶ διὰ δευτέραν φορὰν τὸ λέγει αὐτό, ἐπειδὴ θέλει νὰ τοὺς προσηλώσῃ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν πίστιν. Διότι, λέγει, δὲν θὰ κάνετε βέβαια μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ὄρη θὰ μετακινήσετε καὶ ἄλλα πολὺ περισσότερα θὰ πραγματοποιήσετε, στηριζόμενοι εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν προσευχὴν.

Οἱ ἀλαζόνες ὅμως Ἰουδαῖοι καὶ κυριευμένοι ἀπὸ τὸν φθόνον ἐπειδὴ ἤθελον νὰ διακόψουν τὴν διδασκαλίαν του, ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασαν τὸν ἠρώτησαν· «Μὲ ποίαν ἐξουσίαν τὰ κάνεις αὐτά;». Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἤμποροῦσαν ν' ἀμφισβητήσουν τὰ θαύματά του, τοῦ προβάλλουν τὴν ἀπομάκρυνσιν ἀπὸ τὸν ναὸν τῶν πωλητῶν. Τὸ ἴδιο δὲ φαίνεται νὰ τὸν ἐρωτοῦν καὶ κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ Ἰωάννου, ἃν καὶ ὄχι μὲ τὰς ἰδίας λέξεις, ἀλλὰ μὲ τὴν αὐτὴν διάθεσιν. Καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖ τοῦ λέγουν· «Ποῖον σημεῖον ἔχεις νὰ μᾶς δείξης, ὅτι ἔχεις τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃς αὐτά;»¹¹. Ἄλλ' ἐκεῖ μὲν δίδει τὴν ἐξῆς ἀπάντησιν· «Κρημνίσατε αὐτὸν τὸν ναὸν καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀνοικοδομήσω ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν»¹², ἐνῶ ἐδῶ τοὺς ἐμβάλλει εἰς ἀπορίαν. Ἐπομένως γίνεται φανερόν, ὅτι τότε μὲν ἦτο ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ προοίμιον τῶν θαυμάτων, ἐνῶ ἐδῶ τὸ τέλος. Τὰ λόγια των ἔχουν τὴν ἐξῆς σημασίαν. Κατέλαβες τὸν διδασκαλικὸν θρόνον; ἐχειροτονήθης, τοῦ λέγουν, ἱερεὺς, ὥστε νὰ ἐπιδεικνύῃς τόσον μεγάλην ἐξουσίαν; Ἄν καὶ βέβαια τίποτε δὲν ἔκανε ποὺ νὰ ἔδειχνεν αὐθάδειαν, ἀλλ' ἀπλῶς ἐνδιαφέρθη διὰ τὴν καλὴν τάξιν τοῦ ναοῦ· ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶχον τίποτε ἄλλο νὰ εἰποῦν, τὸν κατηγοροῦν δι' αὐτό. Καὶ ὅταν μὲν ἐξεδίωξε τοὺς πωλητάς, δὲν ἐτόλμησαν νὰ τοῦ εἰποῦν τίποτε, ἐξ αἰτίας τῶν θαυμάτων ποὺ ἔκανεν· ὅταν ὅμως παρουσιάσθη καὶ πάλιν ἔμπροσθέν των, τότε τὸν κατηγοροῦν.

Τί οὖν αὐτός; Οὐκ ἐξ εὐθείας αὐτοῖς ἀποκρίνεται, δεικνύς ὅτι εἰ ἤθελον ἰδεῖν αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, ἠδύναντο· ἀλλ' ἀντιρωτᾷ αὐτοὺς λέγων «τὸ βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἐστίν; ἐξ οὐρανοῦ ἢ ἐξ ἀνθρώπων;». Καὶ ποία αὕτη ἀκολουθία; Μεγίστη μὲν οὖν. Εἰ γὰρ εἶπον, 'ἐξ οὐρανοῦ', εἶπεν ἂν αὐτοῖς· 'Διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;' Εἰ γὰρ ἐπίστευσαν, οὐκ ἂν ἠρώτησαν ταῦτα. Περὶ γὰρ αὐτοῦ ἐκεῖνος εἶπεν, ὅτι «οὐκ εἰμὶ ἰκανὸς λύσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ»· καί, «ἰδοὺ ὁ ἄμνος τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»· καί, «οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»· καί, «ὁ ἄνωθεν ἐρχόμενος ἐπάνω πάντων ἐστίν»· καὶ ζῆτι «τὸ πύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἄλωνα αὐτοῦ». Ὡστε εἰ ἐπίστευσαν ἐκεῖνω, οὐδὲν ἦν τὸ κωλύον αὐτοὺς εἰδέναι ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖ.

15 Εἶτα ἐπειδὴ κακουργοῦντες ἔλεγον, «οὐκ ἴσμεν», οὐκ εἶπεν, οὐδὲ ἐγὼ οἶδα· ἀλλὰ τί; «οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν». Εἰ μὲν γὰρ ἠγνόουν, διδάσκεσθαι αὐτοὺς ἔδει· ἐπειδὴ δὲ ἐκακούργουν, εἰκότως οὐδὲν αὐτοῖς ἀποκρίνεται. Καὶ πῶς οὐκ εἶπον, ὅτι ἐξ ἀνθρώπων τὸ βάπτισμα; «Ἐφοβοῦντο τοὺς ὄχλους», φησὶν. Εἶδες διεισπραμμένην καρδίαν; Πανιαχοῦ τοῦ Θεοῦ καταφρονοῦσι καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἅπαντα πράιτουσι. Καὶ γὰρ καὶ τοῦτον δι' αὐτοὺς ἐφοβοῦντο, οὐκ αἰδούμενοι τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ τῷ Χριστῷ πιστεύειν διὰ τοὺς ἀνθρώπους οὐκ ἠθέλον· καὶ πάντα ἐντιεύ-
25 θεν αὐτοῖς ἐτίκειτο τὰ κακά.

Εἰτά φησι «Τί ὑμῖν δοκεῖ; Ἄνθρωπος εἶχε υἱοὺς δύο,

13. Λουκᾶ 3, 16.

14. Ἰω. 1, 29.

15. Ἰω. 1, 34.

16. Ἰω. 3, 31.

17. Ματθ. 3, 12.

Τί κάνει λοιπὸν αὐτός; Δὲν τοὺς ἀπαντᾷ κατ' εὐθείαν, δεικνύων ἔτσι, ὅτι ἐὰν ἤθελον νὰ ἴδουν τὴν ἐξουσίαν του, ἠμποροῦσαν, ἀλλὰ τοὺς ἐρωτᾷ καὶ ὁ ἴδιος τὸ ἐξῆς· «Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ ποῦ προήρχετο; ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἢ ἀπὸ τοὺς ἐνθρώπους;». Καὶ ποῖον ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐρωτήσεως; Ἀσφαλῶς ἦτο πάρα πολὺ μεγάλο. Διότι ἐὰν ἔλεγον, 'ἀπὸ τὸν οὐρανόν', θὰ ἠμποροῦσε νὰ τοὺς εἰπῇ· 'Διατί λοιπὸν δὲν ἐπιστεύσατε εἰς αὐτόν;'. Διότι ἐὰν εἶχον πιστεύσει, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ τοῦ κάνουν αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν. Διότι ἐκεῖνος διὰ τὸν Ἰησοῦν εἶπεν τοὺς λόγους· «Δὲν εἶμαι ἰκανὸς νὰ λύσω τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματός του»¹³· καί, «Νὰ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, πὺ σῆκῶναι τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»¹⁴· καί, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»¹⁵· καί, «Ἐκεῖνος πὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους»¹⁶· καὶ ὅτι «Κρατεῖ εἰς τὸ χέρι του τὸ φτυᾶρι καὶ θὰ καθαρῖσῃ τελείως τὸ ἀλώνι του»¹⁷. Ὡστε, ἐὰν εἶχον πιστεύσει εἰς ἐκεῖνον, δὲν ὑπῆρχε καμμία δυσκολία εἰς αὐτοὺς νὰ ἀντιληφθοῦν μὲ ποῖαν ἐξουσίαν ἐνεργεῖ αὐτά.

Ἐπειτα, ἐπειδὴ γεμᾶτοι ἀπὸ κακίαν ἔλεγον αὐτοί, «δὲν γνωρίζομεν», δὲν εἶπεν, οὔτε καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ τί λέγει; «Οὔτε ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποῖαν ἐξουσίαν πράττω αὐτά». Διότι ἐὰν μὲν δὲν τὸ ἐγνώριζον, ἔπρεπε νὰ τοὺς διδάξῃ· ἐπειδὴ ὅμως ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ κακίαν, κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον δὲν δίδει καμμίαν ἀπάντησιν εἰς αὐτούς. Καὶ πῶς δὲν εἶπον, ὅτι τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο ἀνθρώπινον; Διότι «ἐφοβοῦντο τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ», λέγει. Εἶδες καρδίαν διεστραμμένην; Εἰς κάθε περίπτωσιν περιφρονοῦν τὸν Θεὸν καὶ ὅλα τὰ πράττουν διὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Καθ' ὅσον καὶ τὸν Ἰωάννην ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων τὸν ἐφοβοῦντο, ὅχι ἐπειδὴ τὸν ἐσέβοντο, ἀλλὰ ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων· καὶ εἰς τὸν Χριστὸν ἐξ αἰτίας τῶν ἀνθρώπων δὲν ἤθελον νὰ πιστεύσουν καὶ ὅλα τὰ κακὰ δι' αὐτοὺς ἐγεννῶντο ἀπὸ αὐτὴν τὴν αἰτίαν.

Εἰς τὴν συνέχειαν λέγει· «Τί γνώμην ἔχετε δι' αὐτό;

καὶ λέγει τῷ πρώτῳ ὑπάγε, σήμερον ἐργάζου εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, οὐ θέλω ὑστερον δὲ μειαμεληθεὶς ἀπῆλθε. Καὶ προσελθὼν τῷ δευτέρῳ, εἶπεν ὡσαύτως. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν, ἐγώ, Κύριε· καὶ οὐκ ἀπῆλθε.
 5 Τίς οὖν ἐκ τῶν δύο ἐποίησε τοῦ Πατρὸς τὸ θέλημα; Λέγουσιν, ὁ πρώτος».

Πάλιν διὰ παραβολῶν αὐτοὺς ἐλέγχει, τὴν τε αὐτῶν ἀγνωμοσύνην, καὶ τὸ τῶν σφόδρα κατεγνωσμένων καιαπειθὲς αἰνπιτόμενος. Τὰ γὰρ τέκνα ταῦτα τὰ δύο τοῦτο δηλοῖ,
 10 ὃ καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν καὶ ἐπὶ Ἰουδαίων γέγονε. Καὶ γὰρ ἐκεῖνοι οὐχ ὑποσχόμενοι ἀκούσεσθαι, οὐδὲ γενόμενοι ἀκροαταὶ τοῦ νόμου, διὰ τῶν ἔργων ἐπεδείξαντο τὴν ὑπακοήν· καὶ οὗτοι εἰπόντες, «πάντα ὅσα ἂν εἴπῃ ὁ Θεός, ποιήσομεν καὶ ἀκουσόμεθα» διὰ τῶν ἔργων παρήκουσαν. Διὰ τοι τοῦτο
 15 ἵνα μὴ νομίσωσι τὸν νόμον αὐτοὺς ὠφελεῖν, δείκνυσιν ὅτι αὐτὸ μὲν οὖν τοῦτο αὐτοὺς καιαδικάζει· ὅπερ οὖν καὶ ὁ Παῦλός φησιν, «οὐχ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται». Διὰ τοῦτο ἵνα καὶ αὐτοκαιακροῖτους ποιήσῃ, παρ' αὐτῶν ἐξεγε-
 20 χθῆναι παρασκευάζει τὴν ψῆφον· ὅπερ καὶ ἐν τῇ ἐπιούσῃ παραβολῇ ποιεῖ τοῦ ἀμπελῶνος.

3. Καὶ ἵνα τοῦτο γένηται, ἐπ' ἄλλου προσώπου γυμνάζει τὸ ἔγκλημα. Ἐπειδὴ γὰρ ἐξ εὐθείας οὐκ ἠθέλησαν ὁμολογῆσαι, διὰ παραβολῆς αὐτοὺς ἐμβάλλει λοιπὸν εἰς ὅπερ
 25 ἐβούλετο. Ὅτε δὲ οὐ συνιέντες τὰ λεγόμενα τὴν ψῆφον ἐξήνεγκαν, τότε ἀποκαλύπτει τὸ συνεσκιασμένον λοιπὸν, καὶ λέγει «ὅτι τελῶναι καὶ πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ἦλθε γὰρ ὁ Ἰωάννης πρὸς ὑμᾶς

18. Ματθ. 21, 28-31.

19. Ἐξ. 19, 8.

20. Ρωμ. 2, 13.

Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς καὶ λέγει εἰς τὸν πρῶτον· Πήγαινε σήμερα νὰ ἐργασθῆς εἰς τὸ ἀμπέλι. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη καὶ εἶπε, δὲν θέλω. Ὑστερα δὲ μετενόησε καὶ ἐπῆγε νὰ ἐργασθῆ. Ἐπῆγε μετὰ εἰς τὸν δεύτερον καὶ εἶπε καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ἴδιο. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· θὰ ὑπάγω, κύριε· καὶ δὲν ἐπῆγε. Ποῖος λοιπὸν ἀπὸ τοὺς δύο ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς του; Τοῦ λέγουν· ὁ πρῶτος»¹⁸.

Πάλιν τοὺς ἐλέγχει μὲ παραβολάς, ὑπαινισσόμενος καὶ τὴν ἀγνωμοσύνην τῶν Ἰουδαίων καὶ τὴν εὐπείθειαν τῶν εἰδωλολατρῶν πρὸς τοὺς ἐπεριφρονοῦσαν πάρα πολύ. Διότι οἱ δύο αὐτοὶ υἱοὶ αὐτὸ δηλώνουν, πρᾶγμα πρὸς συνέβη καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐπὶ τῶν Ἰουδαίων. Καθ' ὅσον οἱ ἐθνικοὶ ἂν καὶ δὲν ὑπεσχέθησαν νὰ ὑπακούσουν καὶ δὲν ὑπῆρξαν ἀκροαταὶ τοῦ νόμου, ἀπέδειξαν τὴν ὑπακοήν των μὲ τὰ ἔργα των. Ἐνῶ οἱ Ἰουδαῖοι ἂν καὶ εἶπαν, «Ὅλα ὅσα θὰ προστάξῃ ὁ Θεός, θὰ τὰ πράξωμεν καὶ θὰ ὑπακούσωμεν εἰς αὐτά»¹⁹, ὁμως εἰς τὴν πρᾶξιν παρήκουσαν. Διὰ τοῦτο λοιπὸν διὰ νὰ μὴ νομίσουν ὅτι ὁ νόμος τοὺς ὠφελεῖ, τοὺς ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ νόμος τοὺς καταδικάζει, πρᾶγμα πρὸς καὶ ὁ Παῦλος τὸ λέγει ὡς ἐξῆς· «Δὲν εἶναι δίκαιοι ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ αὐτοὶ πρὸς ἀκούουν τὸν νόμον, ἀλλὰ θὰ δικαιωθῶν αὐτοὶ πρὸς ἐφαρμόζουν αὐτόν»²⁰. Διὰ τοῦτο, θέλων νὰ τοὺς κάνῃ νὰ κατακρίνουν μόνοι των τοὺς ἑαυτούς των, προετοιμάζει τὰ πράγματα, ὥστε μόνοι νὰ βγάλουν τὴν ἀπόφασιν, πρᾶγμα πρὸς κάνει καὶ εἰς τὴν παροῦσαν παραβολὴν τοῦ ἀμπελῶνος.

3. Καὶ διὰ νὰ συμβῆ αὐτὸ ἐπιρρίπτει τὴν κατηγορίαν εἰς ἄλλο πρόσωπον. Διότι, ἐπειδὴ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀποσπάσῃ ἀπ' εὐθείας τὴν ὁμολογίαν των, τοὺς ὀδηγεῖ εἰς τὴν συνέχειαν μὲ τὴν παραβολὴν ἐκεῖ ὅπου ἤθελεν. Ὅταν δέ, μὴ ἀντιληφθέντες τὸ νόημα τῶν λόγων του, ἔβγαλον τὴν ἀπόφασιν, τότε ἀποκαλύπτει πλέον αὐτὸ πρὸς ὑπονοοῦσε καὶ λέγει· «Διότι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι εἰσέρχονται πρὶν ἀπὸ ἐοᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Διότι ἦλθεν ὁ Ἰωάν-

ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ· οἱ δὲ τελῶναι ἐπίστευσαν αὐτῷ· ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐ μετεμελήθητε ὑστερον, τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ». Εἰ μὲν γὰρ εἶπεν ἀπλῶς, πόρνοι προάγουσιν ὑμᾶς, ἔδοξεν ἂν φορτικὸς εἶναι αὐτοῖς ὁ λόγος· νυνὶ δέ, μετὰ τὴν αὐτῶν ψῆφον ἀποφαινόμενος, ἀνεπαχθῆς εἶναι δοκεῖ. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν αἰτίαν προστίθησι.

Τίς δὲ ἦν αὕτη; «ἤλθεν Ἰωάννης», φησί, «πρὸς ὑμᾶς», οὐ πρὸς ἐκείνους· καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ «ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης». Οὐδὲ γὰρ τοῦτο ἔχετε ἐγκαλεῖν, ὅτι ἡμελημένος τις ἦν καὶ οὐδὲν ὠφελῶν· ἀλλὰ καὶ ὁ θίος ἀνεπίληπιος καὶ ἡ πρόνοια πολλή, καὶ οὐ προσέσχετε αὐτῷ. Καὶ μετὰ τούτου καὶ ἕτερον ἔγκλημα, ὅτι τελῶναι προσέσχον· καὶ μετὰ τούτου πάλιν ἄλλο, ὅτι οὐδὲ μετ' ἐκείνους ὑμεῖς. Ἔδει μὲν γὰρ καὶ πρὸ αὐτῶν· τὸ δὲ μηδὲ μετ' αὐτούς, πάσης συγγνώμης ἐστερημένον ἦν· καὶ ἄφατος κακείνων ἔπαινος, καὶ τούτων κατηγορία. Πρὸς ὑμᾶς ἤλθε, καὶ οὐ προσήκασθε· οὐκ ἤλθε πρὸς ἐκείνους, καὶ ἐδέξαντο· καὶ οὐδὲ ἐκείνους ἔσχετε διδασκάλους.

Ὅρα διὰ πόσων ἐκείνων δείκνυται τὸ ἐγκώμιον, καὶ τούτων ἡ κατηγορία. Πρὸς ὑμᾶς ἤλθεν, οὐ πρὸς ἐκείνους. Ὑμεῖς οὐκ ἐπιστεύσατε· τοῦτο ἐκείνους οὐκ ἐσκανδάλισεν. Αὐτοὶ ἐπίστευσαν· τοῦτο ὑμᾶς οὐκ ὠφέλησε. Τὸ δέ, «προάγουσιν», οὐχ ὡς τούτων ἐπομένων, ἀλλ' ὡς ἐλπίδα ἐχόντων, ἐὰν ἐθέλωσιν. Οὐδὲν γὰρ οὕτως ὡς ζηλοτυπία διεγείρει τοὺς παχύτερους. Διὰ τοῦτο αἰεὶ λέγει· «οἱ πρῶτοι ἔσχατοι, καὶ

νης πρὸς ἐσᾶς, βαδίζων τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης, καὶ δὲν ἐπιστεύσατε εἰς αὐτόν, ἐνῶ οἱ τελῶναι ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· οὐκ ὅμως ἂν καὶ τὸν εἶδατε, δὲν μετενοήσατε ἔστω καὶ ἀργότερα, ὥστε νὰ πιστεύσετε εἰς αὐτόν». Διότι ἐὰν ἔλεγεν ἀπλῶς, αἱ πόρναι εἰσέρχονται πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς, θὰ τοὺς ἐφαίνετο ὁ λόγος ἐνοχλητικός, ἐνῶ τώρα πού διατυπώνει τὴν σκέψιν του μετὰ τὴν ἰδικὴν των γνώμην, φαίνεται ὁ λόγος του ὑποφερτός. Διὰ τοῦτο προσθέτει καὶ τὴν αἰτίαν.

Ποία δὲ ἦτο αὐτή; «Ἦλθεν», λέγει, «ὁ Ἰωάννης πρὸς ἐσᾶς», ὅχι πρὸς ἐκείνους· καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ «βαδίζων τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης». Οὔτε βέβαια ἤμπορεῖτε νὰ τὸν κατηγορήσετε, ὅτι ἦτο κάποιος ἀδιάφορος καὶ ὅτι δὲν ὠφελοῦσαν εἰς τίποτε, ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς του ἦτο ἀνεπίληπτος καὶ ἡ φροντίς του μεγάλη, παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν τὸν ἐπροσέξατε. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸ τοὺς κατηγορεῖ καὶ δι' ἄλλο πρᾶγμα, ὅτι δηλαδὴ οἱ τελῶναι τὸν ἐπρόσεξαν· καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατηγορίαν τοὺς κατηγορεῖ καὶ δι' ἄλλο, ὅτι δηλαδὴ δὲν τὸν ἐπρόσεξαν οὔτε καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτούς. Φυσικὰ ἔπρεπε πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς νὰ πιστεύσουν, τὸ ὅτι ὅμως δὲν ἐπίστευσαν οὔτε καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτούς, αὐτὸ δὲν ἔχει καμμίαν συγχώρησιν· καὶ εἶναι μὲν ἀπερίγραπτος ὁ ἔπαινος ἐκείνων, ἐνῶ αὐτῶν ἡ κατηγορία. Πρὸς ἐσᾶς ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἐδέχθητε, δὲν ἐπῆγε πρὸς ἐκείνους καὶ τὸν ἐδέχθησαν καὶ οὔτε κἂν ἐκείνους ἐδέχθητε ὡς διδασκάλους σας.

Πρόσεχε μὲ πόσους τρόπους ἀποδεικνύεται τὸ ἐγκώμιον ἐκείνων καὶ ἡ κατηγορία αὐτῶν. Πρὸς ἐσᾶς ἦλθεν, ὅχι πρὸς ἐκείνους. Σεῖς δὲν ἐπιστεύσατε· αὐτὸ δὲν τοὺς ἐσκάνδαλίσεν ἐκείνους. Αὐτοὶ ἐπίστευσαν· αὐτὸ δὲν σᾶς ὠφέλησε. Τὸ δέ, «εἰσέρχονται πρὶν ἀπὸ ἐσᾶς», δὲν τὸ εἶπε μὲ τὴν σημασίαν ὅτι θ' ἀκολουθήσουν καὶ αὐτοί, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ δείξη ὅτι ὑπάρχει ἐλπίς διὰ κάτι παρόμοιον, ἐὰν τὸ θελήσουν. Διότι τίποτε δὲν διεγείρει τόσο πολὺ αὐτοὺς πού εἶναι πνευματικῶς ἀτελεῖς, ὅσον ἡ ζήλεια. Διὰ τοῦτο πάντοτε λέγει· «Οἱ πρῶτοι θὰ γίνουν τελευταῖοι, καὶ οἱ τελευταῖοι

οί ἔσχατοι πρῶτοι». Διὰ τοῦτο καὶ πόρνas παρήγαγε καὶ
 τελώνας, ἵνα παραζηλώσωσι. Καὶ γὰρ τὰ δύο ταῦτα ἄκρα
 ἁμαρτήματα, ἐξ ἔρωτος χαλεποῦ τιμιόμενα, τὸ μὲν ἀπὸ σοι-
 μάτων, τὸ δὲ ἀπὸ χρημάτων ἐπιθυμίας. Δείκνυσι δέ, δι-
 5 τοῦτο μάλιστα ἔστιν ἀκοῦσαι νόμου Θεοῦ, τὸ Ἰωάννη πιστεῦ-
 σαι. Οὐκ ἄρα χάριτος μόνης τὸ εἰσελθεῖν πόρνas, ἀλλὰ καὶ
 δικαιοσύνης. Οὐ γὰρ πόρνοι μένουσαι εἰσηλθόν, ἀλλ' ὑπα-
 κούσασαι καὶ πιστεύσασαι καὶ καθαρισθεῖσαι καὶ μεταβα-
 λόμεναι, οὕτως εἰσηλθόν.

- 10 Εἶδες πῶς ἀνεπαχθῆ τὸν λόγον ἐποίησε καὶ τομώτερον,
 ἀπὸ τῆς παραβολῆς, ἀπὸ τῆς τῶν πορνῶν ἐπαγωγῆς; Οὐδὲ
 γὰρ εἶπεν εὐθέως, διατί οὐκ ἐπιστεύσατε Ἰωάννη; ἀλλ' ὁ
 πολλῶ πληκτικώτερον ἦν, τοὺς τελώνας καὶ τὰς πόρνas
 προθεῖς, τότε τοῦτο ἐπήγαγεν, ἀπὸ τῆς τῶν πραγμάτων ἀ-
 15 κολουθίας διελέγχων αὐτῶν τὸ ἀσύγγνωστον, καὶ δεικνύς,
 διὰ διὰ φόβον ἀνθρώπων πάντα ποιοῦσι καὶ δόξαν κενήν.
 Καὶ γὰρ τὸν Χριστὸν οὐχ ὠμολόγουν διὰ φόβον, ἵνα μὴ
 ἀποσυνάγωγοι γένωνται καὶ τὸν Ἰωάννην πάλιν οὐκ ἐτόλ-
 μων κακίξειν· οὐδὲ τοῦτο δι' εὐλάβειαν, ἀλλὰ διὰ φόβον.
- 20 Ἄπερ ἅπαντα ἤλεγξε διὰ τῶν εἰρημένων, καὶ χαλεπωτέραν
 ὕστερον ἐπήγαγε τὴν πληγὴν, εἰπὼν «ὅμεῖς ἰδόντες οὐ μειε-
 μελήθητε ὕστερον, τοῦ πιστεῦσαι αὐτῶ». Κακὸν μὲν γὰρ
 καὶ τὸ παρὰ τὴν ἀρχὴν μὴ ἐλέσθαι τὸ καλόν· μείζων δὲ κατη-
 γορία, τὸ μηδὲ μεταθέσθαι. Μάλιστα γὰρ τοῦτο ἐργάζεται
 25 πολλοὺς πονηροὺς, ὃ καὶ νῦν πάσχοντις ἐνίοις ὁρῶ ὑπὸ ἀναι-
 σθησίας ἐσχάτης.

Ἄλλὰ μηδεὶς ἔστιω τοιοῦτος· ἀλλὰ κἂν εἰς ἔσχατον κατε-

πρῶτοι»²¹. Διὰ τοῦτο ἀνέφερε καὶ τὰς πόρναις καὶ τοὺς τελώνας διὰ νὰ τοὺς κάνη νὰ ζηλεύσουν. Καθ' ὅσον τὰ δύο αὐτὰ χειρότερα ἁμαρτήματα γεννῶνται ἀπὸ τὸν ἀφύσικον ἔρωτα, τὸ μὲν ἓνα ἀπὸ τὸν σωματικὸν ἔρωτα, τὸ δὲ ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν διὰ τὰ χρήματα. Τοὺς ἀποδεικνύει λοιπόν, ὅτι αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν σημαίνει νὰ ὑπακούουν εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, τὸ νὰ πιστεύσουν δηλαδὴ εἰς τὸν Ἰωάννην. Ἐπομένως δὲν ἦτο ἀποτέλεσμα μόνον τῆς θείας χάριτος τὸ νὰ εἰσέλθουν αἱ πόρναι εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν, ἀλλὰ καὶ δικαιοσύνης. Διότι δὲν εἰσῆλθον ἐνῶ ἦσαν πόρναι, ἀλλ' εἰσῆλθον ἀφοῦ ὑπήκουσαν, ἐπίστευσαν, ἐκαθαρίσθησαν καὶ ἥλλαξαν τρόπον ζωῆς.

Εἶδες πῶς ἔκανε τὸν λόγον ἀνεκτικὸν καὶ πρὸ ἀποτελεσματικὸν μὲ τὴν παραβολὴν καὶ τὴν ἀναφορὰν τῶν πορνῶν; Δὲν τοὺς εἶπε δηλαδὴ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, διατί δὲ ἐπίστεύσατε εἰς τὸν Ἰωάννην; ἀλλ' ἀφοῦ ἀνέφερεν εἰς τὴν ἀρχὴν αὐτὸ πού ἦτο πρὸ πληκτικόν, δηλαδὴ τοὺς τελώνας καὶ τὰς πόρναις, τότε προσέθεσε καὶ αὐτό, ἐλέγχων ἀπὸ τὴν φυσικὴν σειρὰν τῶν πραγμάτων ὡς ἀσυγχώρητον τὴν συμπεριφορὰν των καὶ δεικνύων, ὅτι ὅλα τὰ κάνουν ἀπὸ τὸν φόβον τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπὸ ματαιοδοξίαν. Καθ' ὅσον καὶ εἰς τὸν Χριστὸν δὲν ἐπίστευον, διὰ νὰ μὴ ἐκδιωχθοῦν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, καὶ τὸν Ἰωάννην πάλιν δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ τὸ κατηγορήσουν, ὅχι ἀπὸ εὐλάβειαν καὶ αὐτό, ἀλλὰ ἀπὸ φόβον. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἠλεγξε μὲ ὅλα ὅσα εἶπε καὶ εἰς τὴν συνέχειαν προσέθεσε τὸ πλήγμα κατὰ τρόπον πρὸ δραστικὸν μὲ τοὺς λόγους: «Σεῖς ὅμως ἂν καὶ τοὺς εἶδατε δὲν μετενοήσατε εἰς τὴν συνέχειαν, ὥστε νὰ πιστεύσετε εἰς αὐτόν». Ἦτο κακὸν λοιπόν τὸ ὅτι δὲν ἐπροτίμησαν τὸ καλὸν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, μεγαλυτέρα ὅμως εἶναι ἡ κατηγορία διὰ τὸ ὅτι δὲν μετενόησαν. Διότι αὐτὸ πρὸ πάντων εἶναι ἐκεῖνο πού κάνει πολλοὺς πονηροὺς, πρᾶγμα πού βλέπω καὶ τώρα μερικοὺς νὰ τὸ παθαίνουν κυριευμένοι ἀπὸ τὴν πρὸ φοβερὰν ἀναισθησίαν.

Κανεῖς ὅμως νὰ μὴ εἶναι τέτοιος; ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη

νεχθῆ κακίας, μὴ ἀπογινωσκείω τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον μεταβολήν. Ράδιον γὰρ ἐξ αὐτῶν τῶν βαράθρων τῆς πονηρίας ἀνενεγκεῖν. Ἡ οὐκ ἠκούσατε πῶς ἐκείνη ἢ πόρνη, ἢ ἐπὶ ἀσελγείᾳ πάντας παρελάσασα, πάντας ἀπέκρουσεν ἐν εὐλαβείᾳ; Οὐ τὴν ἐν τοῖς εὐαγγελίοις λέγω, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῆς γενεᾶς τῆς ἡμετέρας, τὴν ἐκ Φοινίκης τῆς παρανομοσιότητος πόλεως. Καὶ γὰρ αὕτη πόρνη ποιεῖ παρ' ἡμῖν ἦν, τὰ πρωτεῖα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔχουσα, καὶ πολὺ τὸ ὄνομα αὐτῆς πανταχοῦ, οὐκ ἐν τῇ πόλει τῇ ἡμετέρᾳ μόνον, ἀλλὰ καὶ μέχρι
 10 Κιλίκων καὶ Καππαδοκῶν. Καὶ πολλὰς μὲν ἐκένωσεν οὐσίας, πολλοὺς δὲ εἶλεν ὄρφανούς· πολλοὶ δὲ αὐτὴν καὶ εἰς γοητείαν διέβαλλον, ὡς οὐ τῇ τοῦ σώματος ὥρα μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς φαρμάκοις ἐκεῖνα τὰ δίκαια πλέκουσαν. Εἶλέ ποιε καὶ βασιλίδος ἀδελφὸν αὕτη ἢ πόρνη καὶ γὰρ πολλὴ ἦν αὐτῆς ἢ τυραννίς. Ἄλλ' ἀθρόον οὐκ οἶδ' ὅπως, μᾶλλον δὲ οἶδα σαφῶς· βουληθεῖσα γὰρ καὶ μεταβληθεῖσα, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν χάριν ἐπισπασαμένη κατεφρόνησεν ἀπάντων ἐκείνων, καὶ ῥίψασα τοῦ διαβόλου τὰς μαγγανείας, πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνέδραμε. Καίτοιγε οὐδὲν αἰσχροτέρον αὐτῆς ἦν, ὅτι ἐπὶ
 20 τῆς σκηνῆς ἦν· ἀλλ' ὅμως ὕστερον πολλὰς παρήλασε τῇ τῆς ἐγκρατείας ὑπερβολῇ, καὶ σάκκον περιθεμένη, πάντα τὸν χρόνον οὕτως ἤσκειτο.

Ταύτης ἕνεκεν καὶ ὑπαρχὸς ἠνωχλήθη καὶ στρατιῶται ὀπλίσθησαν, καὶ μετασιῆσαι πρὸς τὴν σκηνὴν αὐτὴν οὐκ
 25 ἴσχυσαν, οὐδὲ ἐξαγαγεῖν τῶν ὑποδεξαμένων αὐτὴν παρθένων. Αὕτη μυστηρίων καταξιωθεῖσα τῶν ἀπορρήτων, καὶ τῆς χάριτος ἀξίαν ἐπιδειξαμένη σπουδῆν, οὕτω τὸν θίον

κυριευθῆ ἀπὸ τὴν πῶ φοβερὰν κακίαν, ἃς μὴ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀπόγνωσιν διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ πρὸς τὸ καλύτερον. Διότι εἶναι εὐκόλον νὰ ἀνασυρθῆ ἐπάνω μέσα ἀπὸ τὰ βάραθρα τῆς πονηρίας. Ἡ δὲν ἠκούσατε πῶς ἐκείνη ἡ πόρνη, ποὺ ὑπερέβαλεν ὄλους ὡς πρὸς τὴν ἀσέλγειαν, ἐκάλυψεν ὄλους μὲ τὴν εὐλάβειάν της; Δὲν ἐννοῶ αὐτὴν ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὰ εὐαγγέλια, ἀλλὰ τὴν πόρνην τῆς ἰδικῆς μας γενεᾶς, ποὺ κατήγετο ἀπὸ τὴν πῶ παράνομον πόλιν, τὴν Φοινίκην. Καθ' ὅσον αὐτὴ κάποτε ἦτο πόρνη ποὺ ἔζη μεταξύ μας, ποὺ κατεῖχε τὰ πρωτεῖα εἰς τὰ θέατρα καὶ ἦτο πολὺ γνωστὸν τὸ ὄνομά της παντοῦ, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἰδικὴν μας πόλιν, ἀλλὰ καὶ μέχρι τὴν χώραν τῶν Κιλικῶν καὶ τῶν Καππαδοκῶν. Καὶ πολλὰς μὲν περιουσίας κατεδαπάνισε, πολλοὺς δὲ ἄφησεν ὀρφανούς· πολλοὶ δὲν τὴν κατηγόρησαν καὶ διὰ μαγείαν, ὅτι δηλαδὴ συνελάμβανεν εἰς τὰ δίκτυά της ὄχι μόνον μὲ τὴν σωματικὴν της ὠραιότητα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ μαγικὰ ἐκεῖνα φάρμακά της. Κάποτε μάλιστα συνέλαβεν αὐτὴ ἡ πόρνη καὶ τὸν ἀδελφὸν τῆς βασιλίσης· καθ' ὅσον ἦτο μεγάλη ἡ δύναμις της. Ἀλλὰ ἐντελῶς ἐξαφνικά, δὲν γνωρίζω πῶς, μᾶλλον δὲ τὸ γνωρίζω πολὺ καλά· διότι ἠθέλησε καὶ μετενόησε καὶ ἀπέσπασε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· περιεφρόνησεν ὄλα ἐκεῖνα καὶ ἀφοῦ ἀπέρριψε τὰς μαγείας τοῦ διαβόλου, ἔτρεξε πρὸς τὸν οὐρανόν. Μολονότι βέβαια δὲν ὑπῆρχε τίποτε πῶ ἀίσχρὸν ἀπὸ αὐτὴν, ὅταν εἰργάζετο εἰς τὸ θέατρον, ἀλλ' ὅμως πολλὰς ὑπερέβαλε μὲ τὴν ὑπερβολικὴν της ἐγκράτειαν καὶ ἀφοῦ ἐνεδύθη τὸν σάκκον τῆς μετανοίας, ἔζησεν ὄλον τὸν ὑπόλοιπον χρόνον της ἀσκουμένη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἐξ αἰτίας αὐτῆς ἐλυπήθη καὶ ὁ ὕπαρχος καὶ οἱ στρατιῶται ἦλθον ἐναντίον της ὠπλισμένοι, ὅμως δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου, οὔτε νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὰς παρθένους ποὺ τὴν ὑπεδέχθησαν. Αὐτὴ ἀφοῦ κατηξιώθη τῶν ἀπορρήτων μυστηρίων καὶ ἐπέδειξε ζῆλον ἀντάξιον τῆς θείας χάριτος, ἔτσι ἐτελείω-

κατέλυσεν, ἅπαντα ἀπονιψαμένη διὰ τῆς χάριτος, καὶ μετὰ τὸ βάπτισμα πολλὴν ἐπιδειξαμένη τὴν φιλοσοφίαν. Οὐδὲ γὰρ ψιλῆς ὄψεως μετέδωκε τοῖς ποιε ἔρασιαῖς ἐπὶ τοῦτο ἐλθούσιν, ἀποκλείσασα ἑαυτὴν καὶ ἔτη πολλὰ καθάπερ ἐν δεσμοῦ
 5 τηρίῳ διατελέσασα. Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι ἔσχατοι οὕτω πανταχοῦ πεπωρωμένης ἡμῖν ψυχῆς δεῖ καὶ τὸ κωλύον οὐδὲν γενέσθαι μέγαν καὶ θαυμασιόν.

4. Μηδεὶς τοίνυν τῶν ἐν κακίᾳ ἀπογινωσκέτω μηδεὶς ἐν ἀρετῇ ὧν νουσιαζέτω. Μήτε οὐδὲς θαρρείτω πολλάκις
 10 γὰρ αὐτὸν ἢ πρόβη παρελεύσεται· μήτε ἐκεῖνος ἀπογινωσκέτω δυνατὸν γὰρ αὐτῷ καὶ τοὺς πρῶτους παρελθεῖν. "Ἀκουσον τί φησὶν ὁ Θεὸς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ. «Εἶπον μετὰ τὸ πορνεῦσαι αὐτὴν ταῦτα πάντα, πρὸς με ἀνάσιρεπον, καὶ οὐκ ἀνέσιρεπεν». "Οἴαν ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν σφοδρὰν ἀγάπην
 15 τοῦ Θεοῦ, οὐ μέμνηται τῶν προτέρων. Οὐκ ἔστιν ὡς ἄνθρωπος ὁ Θεός· οὐ γὰρ ὄνειδίζει τὰ παρελθόντα, οὐδὲ λέγει, διατί τοσοῦτον ἀπελείφθης χρόνον, ἂν μετανοήσωμεν· ἀλλ' ἀγαπᾷ, διὰν προσέλθωμεν· μόνον ὡς χρὴ προσέλθωμεν.

Κολληθῶμεν αὐτῷ σφοδρῶς, καὶ προσηλώσωμεν τῷ φό-
 20 βῳ αὐτοῦ τὰς καρδίας ἡμῶν. Τοιαῦτα γέγονεν οὐκ ἐν τῇ Καινῇ μόνον πράγματα, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Παλαιᾷ. Τί γὰρ τοῦ Μανασσῆ χειρόν; Ἄλλ' ἠδυνήθη τὸν Θεὸν ἐξιλεώσασθαι. Τί τοῦ Σολομῶνος μακαριώτερον; ἀλλ' ἀπονουσιάζας ἔπεσε. Μᾶλλον δὲ καὶ ἀμφοτέρω ἐν ἐνὶ ἔχῳ δεῖξαι γενόμενα, ἐν τῷ

22. Ἱερ. 3, 7.

23. Πρῶτ. Δ' Βασ. 21, 1-18 καὶ Β' Παρ. 33, 1-20.

σε τὴν ζωὴν της, καθάρισσα ὅλα τὰ ἁμαρτήματά της μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐπιδείξασα μετὰ τὸ βάπτισμά της πολλὴν εὐσέβειαν. Διότι δὲν ἐδέχθη οὔτε κὰν νὰ τὴν ἴδουῖν ἀπλῶς οἱ ἄλλοτε ἐρασταί της ποὺ ἦλθον πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἀλλ' ἀπεμονώθη καὶ ἐπέρασε τὴν ὑπόλοιπον ζωὴν της ὡσὰν νὰ ἔζη μέσα εἰς φυλακὴν. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ τελευταῖοι θὰ γίνουν πρῶτοι καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι· ἔτσι πρέπει πάντοτε ἡ ψυχὴ μας νὰ κατακαίεται ἀπὸ τὴν φλόγα τῆς πίστεως καὶ δὲν θὰ ὑπάρξῃ κανένα ἐμπόδιον ὥστε νὰ γίνῃς μέγας καὶ θαυμαστός.

4. Κανεῖς λοιπὸν ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ζοῦν μέσα εἰς τὴν ἁμαρτίαν νὰ μὴ περιέρχεται εἰς ἀπόγνωσιν καὶ κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους νὰ μὴ μένῃ ἀδρανής· καὶ αὐτὸς ἀκόμη νὰ μὴ λαμβάνῃ θάρρος ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι ἐνάρετος, διότι πολλὰς φορὰς ἡ πόρνη θὰ τὸν ὑποσκελίσῃ· οὔτε καὶ ὁ ἁμαρτωλὸς ὅμως νὰ μὴ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀπόγνωσιν, διότι εἶναι δυνατὸν αὐτὸς νὰ ξεπεράσῃ καὶ τοὺς πρῶτους. "Ἀκουσε τί λέγει ὁ Θεὸς πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ· «Εἶπα πρὸς αὐτὴν μετὰ τὴν διάπραξιν ὅλων αὐτῶν τῶν πορνειῶν, ἐπίστρεψε πλησίον μου, καὶ δὲν ἐπέστρεψεν²². "Ὅταν ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν θερμὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, δὲν ἐνθυμεῖται τὰ προηγούμενα. Δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ὅπως οἱ ἄνθρωποι· διότι δὲν ἐπιτιμᾷ τὰς προηγουμένας πράξεις μας, οὔτε λέγει, ἐὰν μετανοήσωμεν, διατί ἄφησες νὰ περάσῃ τόσοσ χρόνος· ἀλλὰ μᾶς ἀγαπᾷ ὅταν ἐπιστρέψωμεν κοντά του, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἐπιστρέψωμεν ὅπως πρέπει.

"Ἄς ἀφοσιωθῶμεν εἰς τὸν Θεὸν μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μας καὶ ἄς προσηλώσωμεν τὰς καρδίας μας εἰς τὸν φόβον πρὸς αὐτόν. Τέτοια γεγονότα συνέβησαν ὄχι μόνον εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Παλαιάν. Διότι ποῖος ὑπῆρξε χειρότερος ἀπὸ τὸν Μανασσοῦ²³; Ἄλλ' ὅμως ἠμπόρεσε νὰ ἐξιλεώσῃ τὸν Θεόν. Ποῖος ὑπῆρξε μακαριώτερος ἀπὸ τὸν Σολομῶντα; ἀλλ' ἐπειδὴ ἔδειξεν ἀδιαφορίαν ἔπεσε. Μᾶλλον δὲ ἠμπορῶ νὰ σᾶς δείξω ὅτι καὶ τὰ δύο

πατρὶ τῷ ἰούτιον· καὶ γὰρ καὶ καλὸς καὶ κακὸς ποιε γέγονεν ὁ αὐτός. Τί τοῦ Ἰούδα μακαριώτερον; ἀλλ' ἐγένετο προδότης. Τί τοῦ Μαιθαίου ἀθλιώτερον; ἀλλ' ἐγένετο εὐαγγελιστής. Τί τοῦ Παύλου χειρὸν; ἀλλ' ἐγένετο ἀπόστολος. Τί τοῦ Σίμωνος ζηλωτιώτερον; ἀλλ' ἐγένετο καὶ αὐτὸς ἀπάντων ἀθλιώτερος. Πόσας τοιαύτας ἐτέρας θούλει ἰδεῖν μεταβολάς, καὶ πάλαι γεγενημένας καὶ νῦν γινομένας καθ' ἑκάστην ἡμέραν;

Διὰ δὴ τοῦτο λέγω, μήτε ὁ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀπογινωσκέτω, 10 μήτε ὁ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ θαρραλεῖτω. Πρὸς μὲν γὰρ τοῦτόν φησιν, «ὁ δοκῶν ἐσιτάται, βλέπέτω μὴ πέσῃ», πρὸς δὲ ἐκεῖνον «μὴ ὁ πίπιων οὐκ ἀνίσταται;», καὶ «τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε». Πάλιν πρὸς τοῦτους φησί, γρηγορεῖτε πρὸς δὲ ἐκείνους· «ἔγειρε, ὁ καθεύδων», καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν». Οὗτοι μὲν γὰρ φυλάξαι 15 δέονται ὅπερ ἔχουσι, ἐκεῖνοι δὲ γενέσθαι ὅπερ οὐκ εἰσὶν οὗτοι διατηρῆσαι τὴν ὑγίειαν, ἐκεῖνοι τῆς ἀρρωστίας ἀπαλλαγῆναι κάμνουσι γὰρ· ἀλλὰ πολλοὶ καὶ τῶν καμνόντων ὑγιαίνουν, καὶ τῶν ὑγιαίνοντων ραθυμήσαντες ἀρρωστοῦσι. 20 Πρὸς μὲν οὖν ἐκείνους φησὶν· «ἴδε, ὑγιῆς γέγονας· μηκέτι ἀμαρτάνε, ἵνα μὴ χειρόν τί σοι γένηται»· πρὸς δὲ τοῦτους· «θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ἐγερθεὶς ἄρον τὴν κλίνην σου, καὶ ὑπάγε εἰς τὸν οἶκόν σου».

Δεινὴ γάρ, δεινὴ παράλυσις ἀμαρτία· μᾶλλον δὲ οὐ παράλυσις μόνον ἐστίν, ἀλλὰ καὶ ἄλλο τι χαλεπώτερον. Οὐ γὰρ ἐν ἀργίᾳ μόνον ἀγαθῶν ἐστὶν ὁ τοιοῦτος, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐνεργείᾳ κακῶν. Ἄλλ' ὅμως κἂν οὕτω διακείμενος ἦς, καὶ θε-

24. Δηλαδή τὸν Δαυίδ.

25. Α' Κορ. 10, 12.

26. Ἰερ. 8, 4.

27. Ἦσ. 35, 3. Ἐβρ. 12, 12.

28. Ἐφ. 5, 14.

29. Ἰω. 5, 14.

30. Ἰω. 5, 6-8.

συνέβησαν εἰς ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, εἰς τὸν πατέρα αὐτοῦ²⁴. καθ' ὅσον αὐτὸς ὁ ἴδιος ὑπῆρξεν ἄλλοτε μὲν καλὸς ἄλλοτε δὲ κακός. Ποῖος ὑπῆρξε μακαριώτερος ἀπὸ τὸν Ἰούδα; ἀλλ' ἔγινε προδότης. Ποῖος ἦτο ἀθλιώτερος ἀπὸ τὸν Ματθαῖον; ἀλλ' ἔγινεν εὐαγγελιστής. Ποῖος ὑπῆρξε θερμότερος ἀπὸ τὸν Σίμωνα; ἀλλ' ἔγινε καὶ αὐτὸς ὁ πῶ ἀθλιος ἀπὸ ὅλους. Πόσας ἄλλας παρομοίας μεταβολὰς θέλεις νὰ ἰδῆς πού καὶ κατὰ τὴν παλαιὰν ἐποχὴν συνέβησαν καὶ σήμερα συμβαίνουν καθημερινῶς;

Διὰ τοῦτο λοιπὸν σὰς λέγω, οὔτε ὁ θεατρίνος νὰ μὴ καταλαμβάνεται ἀπὸ ἀπόγνωσιν, οὔτε αὐτὸς πού ζῆ ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας νὰ ἔχη τόσον μεγάλον θάρρος. Διότι πρὸς αὐτὸν μὲν λέγει, «Αὐτὸς πού νομίζει ὅτι ἴσταται καλά, ἃς προσέχη μὴ τυχὸν καὶ πέση»²⁵, πρὸς ἐκεῖνον δέ· «Μήπως αὐτὸς πού πίπτει δὲν σηκώνεται;»²⁶ καί· «Σηκώσατε τὰ ἀτονισμένα χέρια καὶ τὰ παραλυμένα γόνατα»²⁷. Καὶ πάλιν πρὸς αὐτοὺς μὲν λέγει, «γρηγορεῖτε», ἐνῶ πρὸς ἐκείνους· «Σήκω σὺ πού κοιμᾶσαι καὶ ἀνάστα ἀπὸ τὸν ὕπνον τῶν νεκρῶν»²⁸. Διότι αὐτοὶ μὲν πρέπει νὰ διαφυλάξουν αὐτὸ πού ἔχουν, ἐνῶ ἐκεῖνοι πρέπει νὰ γίνουν ἐκεῖνο πού δὲν εἶναι· αὐτοὶ πρέπει νὰ διατηρήσουν τὴν ὑγείαν, ἐκεῖνοι δὲ ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀρρώστιαν. Βέβαια εἶναι ἀσθενεῖς· ἀλλὰ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀσθενεῖς θεραπεύονται καὶ ἀπὸ τοὺς ὑγιεῖς γίνονται ἀσθενεῖς ἐὰν δείξουν ραθυμίαν. Πρὸς ἐκείνους λοιπὸν λέγει· «Πρόσεχε, ἔγινες ὑγιής· μὴ ἀμαρτάνης εἰς τὸ ἐξῆς, διὰ νὰ μὴ σοῦ συμβῆ τίποτε τὸ χειρότερον»²⁹. πρὸς αὐτοὺς δέ· «Θέλεις νὰ γίνης ὑγιής; σήκω, πᾶρε τὸ κρεβάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου»³⁰.

Πράγματι εἶναι φοβερὰ παράλυσις ἢ ἀμαρτία· ἢ καλύτερα δὲν εἶναι μόνον παράλυσις, ἀλλὰ καὶ κάτι ἄλλο φοβερώτερον, διότι ὁ ἀμαρτωλὸς ἄνθρωπος ὄχι μόνον δὲν παράγει ἀγαθὰ ἔργα, ἀλλὰ καὶ διαπράττει κακὰ ἔργα. Ἄλλ' ὅμως καὶ ἂν ἀκόμη εὐρίσκεσαι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν καὶ θελήσης νὰ σηκωθῆς ἔστω καὶ ὀλίγον, ἐξαφανίζονται ὅλα τὰ

λήσης μικρὸν διανασιῆναι, πάντα λύεται τὰ δεινά. Κἂν
 τριακοντακιῶ ἔτη ἔχης, οπουδάσης δὲ γενέσθαι ὑγιής, οὐ-
 δεις ὁ κωλύων. Πάρεσι καὶ νῦν ὁ Χριστὸς καὶ λέγει, «ἄρον
 τὴν κλίνην σου»· μόνον θέλησον διανασιῆναι· μὴ ἀπογνῶς.
 5 Οὐκ ἔχεις ἄνθρωπον; ἀλλ' ἔχεις Θεόν. Οὐκ ἔχεις τὸν
 βάλλοντά σε εἰς τὴν κολυμβήθραν; ἀλλ' ἔχεις τὸν οὐκ ἀφίεντά
 σε δεηθῆναι κολυμβήθρας. Οὐκ ἔχεις τὸν ἐκεῖ σε ρίπτοντα;
 ἀλλ' ἔχεις τὸν κελεύοντά σοι ἄραι τὴν κλίνην. Οὐκ ἔσιν
 εἰπεῖν, «ἐν ᾧ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, ἄλλος πρὸ ἐμοῦ καταβαίνει».
 10 Ἄν γὰρ θελήσης κατελθεῖν εἰς τὴν πηγὴν, οὐδεις ὁ κωλύ-
 ων. Οὐκ ἀναλίσκεται, οὐ δαπανᾶται ἡ χάρις· πηγὴ τίς ἐ-
 σιν ἀναβλύζουσα διηνεκῶς· ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ πάν-
 τες θεραπεύμεθα καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα.

Προσερχόμεθα τοίνυν καὶ νῦν. Καὶ γὰρ Ραάβ πόρνη ἦν,
 15 ἀλλ' ἐσώθη· καὶ ὁ λησιτῆς ἀνδροφόνος ἦν, ἀλλὰ παραδεί-
 σου πολίτης ἐγένετο. Καὶ ὁ μὲν Ἰούδας μετὰ τοῦ διδασκάλου
 ὦν, ἀπώλειο· ὁ δὲ λησιτῆς ἐν σιαυρῷ ὦν, μαθητῆς ἐγένετο.
 Ταῦτα τοῦ Θεοῦ τὰ παράδοξα. Οὕτως οἱ μάγοι εὐδοκίμη-
 σαν· οὕτως ὁ τελώνης εὐαγγελιστῆς ἐγένετο· οὕτως ὁ βλά-
 20 σφημος ἀπόστολος.

5. Ταῦτα ὄρα, καὶ μηδέποτε ἀπογνῶς, ἀλλ' ἀεὶ θάσσει
 καὶ διανάσιησον σαυτόν. Ἄψαι μόνον τῆς ἐκεῖ φερούσης
 ὁδοῦ, καὶ προθήσῃ ταχέως. Μὴ τὰς θύρας ἀποκλείσης· μὴ
 τὴν εἴσοδον φράξης. Βραχὺς ὁ παρὼν καιρὸς, ὀλίγος ὁ πό-
 25 ρος. Εἰ δὲ καὶ πολὺς ἦν, οὐδὲ οὕτως ἀπαγορεύειν ἔδει. Κἂν
 γὰρ μὴ κάμῃς τὸν κάλλιστον τοῦτον κάματον τὸν ἐν τῇ μετα-
 νοία καὶ τῇ ἀρετῇ, ἐν τῷ κόσμῳ πάντως καμῆ καὶ ταλαι-
 πωρήσεις ἐτέρως. Εἰ δὲ καὶ ἐνταῦθα κάκεῖ κάματος, διατι-
 μῆ τοῦτον αἰετούμεθα τὸν πολὺν ἔχοντα τὸν καρπὸν καὶ με-

δεινά. Καὶ ἂν ἀκόμη εἶσαι παράλυτος ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ ἔτη καὶ θελήσης νὰ γίνης ὑγιής, κανεὶς δὲν σὲ ἐμποδίζει. Εἶναι παρῶν καὶ τώρα ὁ Χριστὸς καὶ λέγει· «σῆκωσε τὸ κρεβάτι σου»· μόνον θέλησε νὰ σηκωθῆς καὶ μὴ καταληφθῆς ἀπὸ ἀπόγνωσιν. Δὲν ἔχεις ἄνθρωπον; ἔχεις ὅμως Θεόν. Δὲν ἔχεις αὐτὸν ποὺ θὰ σὲ βάλη εἰς τὴν κολυμβήθραν; ἔχεις ὅμως ἐκεῖνον, ποὺ δὲν σ' ἀφήνει νὰ χρειασθῆς τὴν κολυμβήθραν. Δὲν ἔχεις αὐτὸν ποὺ θὰ σὲ ρίψῃ ἐκεῖ; ἔχεις ὅμως ἐκεῖνον ποὺ σὲ προστάσσει νὰ σηκώσης τὸ κρεβάτι σου. Δὲν ὑπάρχει τὸ ἐνδεχόμενον νὰ εἰπῆς· «ἐνῶ δὲ ἔρχομαι ἐγώ, καταβαίνει ἄλλος πρὶν ἀπὸ ἐμένα»³¹. Διότι ἐὰν θελήσης νὰ καταβῆς εἰς τὴν πηγὴν, κανεὶς δὲν σ' ἐμποδίζει. Δὲν ἐξοδεύεται, δὲν δαπανᾶται ἢ χάρις· εἶναι πηγὴ ποὺ ἀναβλύζει συνεχῶς ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν τῆς χάριτος αὐτοῦ θεραπευόμεθα ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Ἄς ἐρχώμεθα λοιπὸν καὶ σήμερα κοντὰ του. Καθ' ὅσον καὶ ἡ Ραὰβ πόρνη ἦτο, ἀλλ' ἐσώθη· καὶ ὁ ληστής ἦτο φονιάς, ἀλλ' ἔγινε πολίτης τοῦ παραδείσου. Καὶ ὁ μὲν Ἰούδας, ἂν καὶ εὐρίσκετο κοντὰ εἰς τὸν διδάσκαλόν του, ἀλλ' ὅμως ἐχάθη, ἐνῶ ὁ ληστής, μολοντί εὐρίσκετο ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν, ἔγινε μαθητής. Αὐτὰ εἶναι τὰ παράδοξα τοῦ Θεοῦ. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ μάγοι ἔγιναν ἐνάρετοι, ἔτσι ὁ τελώνης ἔγινεν εὐαγγελιστής, ἔτσι ὁ βλάσφημος ἔγινεν ἀπόστολος.

5. Αὐτὰ πρόσεχε καὶ μὴ περιέλθῃς ποτὲ εἰς ἀπόγνωσιν, ἀλλὰ πάντοτε ἄγγισε τὴν ὁδὸν ποὺ ὀδηγεῖ πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ἀμέσως θὰ τὴν διανύσης. Μὴ κλείσης τὰς θύρας, μὴ φράξης τὴν εἴσοδον. Εἶναι σύντομος ὁ παρῶν καιρὸς, ὀλίγος ὁ κόπος. Καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο πολὺς, οὔτε τότε ἔπρεπε νὰ περιέλθῃς εἰς ἀπόγνωσιν. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ὑποβληθῆς εἰς αὐτὸν τὸν ἄριστον κόπον ποὺ ὀδηγεῖ εἰς τὴν μετάνοιαν καὶ τὴν ἀρετὴν, ὅπως ὅποτε ὅμως εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν θὰ κουρασθῆς καὶ θὰ ταλαιπωρηθῆς κατ' ἄλλον τρόπον. Ἐὰν δὲ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν καὶ εἰς ἐκείνην ὑπάρχει κόπος, διατί νὰ μὴ προτιμήσωμεν αὐτὸν τὸν κόπον ποὺ ἔχει

γάλην τὴν ἀμοιβήν; Καίτοιγε οὐδὲ ὁ αὐτὸς κάματος οὕτως κακείνος. Ἐν μὲν γὰρ τοῖς βιωτικοῖς καὶ κίνδυνοι συνεχεῖς καὶ ζημίαι ἐπάλληλοι καὶ ἡ ἐλπίς ἄδηλος καὶ δουλοπρέπεια πολλὴ καὶ χρημάτων καὶ σωμάτων καὶ ψυχῆς δαπάνη· καὶ 5 ἴσως ἡ τῶν καρπῶν ἀντίδοσις πολὺ τῆς ἐλπίδος καταδεεσιέ-
ρα, ἂν ἄρα βλασιήση.

Οὐδὲ γὰρ πανταχοῦ φέρει καρπὸν ὁ τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ἰδρώς· πλὴν ἀλλὰ καὶ διὰ μὴ διαπέση, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἐνέγκη τὴν φορὰν, ἐν βραχεῖ παραμένει τῷ χρόνῳ. 10 Ὅταν γὰρ γηράσης καὶ μηκέτι λοιπὸν ἀκριβῆ τῆς ἀπο-
λαύσεως τὴν αἰσθησὶν ἔχης, τότε σοι φέρει τὰς ἀμοιβὰς ὁ πόνος. Καὶ ὁ μὲν πόνος ἐν ἀκμάζοντι σώματι ὁ δὲ καρπὸς καὶ ἡ τρυφή ἐν γεγηρακῷ καὶ παρειμένῳ, διὰ καὶ τὴν αἰσθησὶν ὁ χρόνος καταμαράνη· καίτοι εἰ μὴ καιτεμάρανε, 15 ἡ τῆς τελευτῆς ἐλπίς οὐκ ἠφίει τρυφᾶν. Ἐκεῖ δὲ οὐχ οὕ-
τως, ἀλλ' ὁ μὲν πόνος, ἐν φθορᾷ καὶ τελευτιῶντι σώματι ὁ δὲ στέφανος, ἐν ἀκηρατῷ καὶ ἀθανάτῳ καὶ τέλος οὐκ ἔχοντι. Καὶ ὁ μὲν πόνος καὶ πρῶτος καὶ βραχύς· ἡ δὲ ἀντίδοσις καὶ ὑσιτέρα καὶ ἄπειρος, ἵνα μετὰ ἀδείας ἀναπαύη λοιπὸν, μη- 20 δὲν προσδοκῶν ἀηδές. Οὐ γὰρ ἔστι μεταβολὴν δεῖσαι λοι-
πὸν, οὐδὲ ἔκπιωσιν, καθάπερ ἐνταῦθα.

Ποῖα οὖν ταῦτα ἀγαθὰ, τὰ μήτε ἀσφαλῆ, καὶ βραχέα καὶ πῆλινα, καὶ πρὶν ἢ φανῆναι ἀφανιζόμενα, καὶ μετὰ πολ-
λῶν κτώμενα πόνων; Ποῖα δὲ ἐκείνων ἀγαθὰ ἴσα, τῶν ἀ- 25 κινήτων, τῶν ἀγηραίων, τῶν μηδένα μόχθου ἔχόντων, τῶν
καὶ ἐν τῷ καιρῷ τῶν ἀγώνων τοὺς στεφάνους σοι κοιμιζόν-

πολὺν καρπὸν καὶ πολλὴν ἀμοιβήν; Ἐὰν καὶ βέβαια δὲν εἶναι ὁ ἴδιος κόπος καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσηιν. Διότι εἰς μὲν τὰ κοσμικὰ πράγματα ὑπάρχουν καὶ συνεχεῖς κίνδυνοι καὶ ζημίαι ποὺ διαδέχονται ἢ μία τὴν ἄλλην καὶ ἢ ἔλπις δὲν εἶναι φανερά, καὶ μεγάλη δουλοπρέπεια καὶ ἀπώλεια τῶν χρημάτων, τῶν σωμάτων καὶ τῶν ψυχῶν. Ἀλλὰ καὶ τότε ἡ ἀνταπόδοσις τῶν καρπῶν εἶναι πολὺ κατωτέρα τῆς ἐλπίδος, ἂν τύχη καὶ βλαστήση.

Πράγματι δὲν φέρει πάντοτε ὁ ἰδρῶς τῶν κοσμικῶν πραγμάτων καρπὸν. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἀποβῆ μάταιος ὁ κόπος καὶ φέρῃ πολὺν καρπὸν, καὶ πάλιν διαρκεῖ ὀλίγον χρόνον. Διότι ὅταν γηράσῃ καὶ δὲν θὰ ἔχῃ πλέον τὴν δύναμιν ν' ἀπολαύσῃ πλήρως τὸν ἰδρῶτα τῶν κόπων σου, τότε ὁ κόπος σοῦ φέρει τὰς ἀμοιβάς. Καὶ ὁ μὲν κόπος λαμβάνει χώραν ὅταν τὸ σῶμα εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀκμὴν, ἐνῶ ὁ καρπὸς καὶ ἡ τρυφή ὅταν γηράσῃ καὶ ἀτονίσῃ τὸ σῶμα καὶ ὅταν ὁ χρόνος καταμαράνῃ τὰς αἰσθήσεις. Καὶ ἂν ἀκόμη βέβαια δὲν τὰς κατεμάρανεν, ἢ ἀναμονὴ καὶ πάλιν τοῦ θανάτου δὲν ἐπιτρέπει τὴν τρυφήν. Εἰς τὴν περίπτωσηιν ὅμως τῶν πνευματικῶν πραγμάτων δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον, ἀλλὰ ὁ μὲν κόπος λαμβάνει χώραν εἰς τὸ φθαρτὸν καὶ ἀποθνήσκον σῶμα, ὁ δὲ στέφανος εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ εἶναι ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον καὶ δὲν ἔχει τέλος. Καὶ ὁ μὲν κόπος προηγεῖται καὶ εἶναι σύντομος, ἢ δὲ ἀμοιβὴ ἀκολουθεῖ καὶ εἶναι ἄπειρος, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς ν' ἀναπαύεσαι χωρὶς κανένα φόβον καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃς κανένα δυσάρεστον. Διότι δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἐξῆς νὰ φοβηθῆς καμμίαν μεταβολήν, οὔτε ἔκπτωσιν, ὅπως συμβαίνει ἐδῶ.

Τί λογῆς λοιπὸν ἀγαθὰ εἶναι αὐτά, ποὺ δὲν εἶναι ἀσφαλῆ, ἄλλ' εἶναι σύντομα καὶ πῆλινα, καὶ πρὶν ἀκόμη φανοῦν, ἐξαφανίζονται καὶ ἀποκτῶνται μὲ πολλοὺς κόπους; Ποῖα δὲ ἀγαθὰ εἶναι ἴσα μὲ ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ ποὺ εἶναι ἀμετάβλητα, ποὺ δὲν γηράσκουν, ποὺ δὲν ἀπαιτοῦν κανένα κόπον, ποὺ καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἀγώνων σοῦ προσφέρουν τοὺς

των; Ὁ γὰρ χρημάτων καταφρονῶν καὶ ἐντεῦθεν ἤδη λαί-
 βάσει τὸν μισθόν, φροντίδος ἀπαλλαττόμενος, βασκανίας, συ-
 κοφαντίας, ἐπιβουλῆς, φθόνου. Ὁ σώφρων, καὶ κοσμίως
 ζῶν, καὶ πρὸ τῆς ἐντεῦθεν ἀποδημίας στεφανοῦται καὶ τρυ-
 5 φᾶ, ἀσχημοσύνης, γέλωτος, κινδύνων, κατηγορίας, τῶν ἄλ-
 λων ἀπάντων ἀπαλλαττόμενος δεινῶν. Τὰ ἄλλα πάντα ὁμοί-
 ως τῆς ἀρετῆς μέρη ἐντεῦθεν ἤδη ἡμῖν δίδωσι τὴν ἀμοιβήν.

“Ἴν’ οὖν καὶ τῶν παρόντων καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχω-
 μεν ἀγαθῶν, φύγωμεν κακίαν καὶ ἐλώμεθα ἀρετήν. Οὕτω
 10 γὰρ καὶ ἐνταῦθα τρυφήσομεν, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτευξό-
 μεθα στεφάνων ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι
 καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ
 δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

στεφάνους; Διότι αὐτὸς ποὺ περιφρονεῖ τὰ χρήματα καὶ εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν λαμβάνει ἤδη τὸν μισθόν, ἀπαλλασσόμενος ἀπὸ τὴν φροντίδα, τὴν ζήλειαν, τὰς συκοφαντίας, τὰς ἐπιβουλὰς, τὸν φθόνον. Αὐτὸς ποὺ εἶναι σώφρων καὶ ζῆ με κοσμιότητα καὶ πρὶν φύγη ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον λαμβάνει τοὺς στεφάνους καὶ ἀπολαύει τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, ἀπαλλασσόμενος ἀπὸ τὴν ἀσχημοσύνην, τὴν γελοιοποίησιν, τοὺς κινδύνους, τὰς κατηγορίας καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα τὰ κακά. Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἶδη τῆς ἀρετῆς μᾶς παρέχουν ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωὴν ἀκόμη τὴν ἀμοιβήν.

Ὡστε λοιπὸν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ τὰ παρόντα ἀγαθὰ καὶ τὰ μέλλοντα, ἅς ἀποφύγωμεν τὴν κακίαν καὶ ἅς προτιμήσωμεν τὴν ἀρετήν. Διότι μ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐδῶ θ' ἀπολαύσωμεν τοὺς κόπους μας καὶ θὰ ἐπιτύχωμεν τοὺς μελλοντικοὺς στεφάνους, τοὺς ὁποίους εὔχομαι ὅλοι μας νὰ τοὺς ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΗ΄
Ματθ. 21, 33 - 46

« Ἀλλὴν παραβολὴν ἀκούσατε. Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδοσπότης, ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ φραγμὸν
5 αὐτῷ περιέθηκε καὶ ὠρυξε ληνὸν καὶ ὠκοδόμησε πύργον· καὶ ἐξέδοιο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν.
« Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ λαβεῖν τοὺς καρπούς. Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους, οὓς μὲν ἔδειραν, οὓς δὲ
10 ἀπέκτειναν, οὓς δὲ ἐλίθοβόλησαν. Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως. Ὑστερον ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἴσως ἐντραπήσονται τὸν υἱὸν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱόν, εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν καὶ κατήσχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, ἀπέκτειναν.
15 « Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται γεωργοῖς ἑτέροις, οἵτινες ἀποδώσουσι τοὺς καρπούς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς Γραφαῖς· λίθον
20 ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας; παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμασιῆ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν. Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, διὸ ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ δοθήσεται ἔθνη ποιῶντι τοὺς καρπούς αὐτῆς.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΗ΄
Ματθ. 21, 33 - 46

«Ἀκούσατε ἄλλην παραβολήν. Ὑπῆρχε κάποιος οἰκοδεσπότης πού ἐφύτευσεν ἄμπελον καὶ ἐτοποθέτησε γύρω ἀπὸ αὐτὴν φράκτιν καὶ ἔσκαψε μέσα εἰς αὐτὴν ἓνα πατητήρι καὶ ἔκτισε πύργον καὶ τὴν ἐνεπιστεύθη εἰς γεωργούς καὶ ἀνεχώρησεν εἰς ἄλλην χώραν. Ὅταν δὲ ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν ἀπέστειλε τοὺς δούλους του πρὸς τοὺς γεωργούς διὰ νὰ λάβουν τοὺς καρπούς. Καὶ ἀφοῦ οἱ γεωργοὶ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, ἄλλους μὲν τοὺς ἔδειραν; ἄλλους δὲ τοὺς ἐφόνευσαν καὶ ἄλλους τοὺς ἐλιθοβόλησαν. Ἀπέστειλε καὶ πάλιν ὁ οἰκοδεσπότης ἄλλους δούλους περισσότερους ἀπὸ τοὺς πρώτους, καὶ ἔκαναν εἰς αὐτοὺς τὰ ἴδια. Ὑστερα ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν του, λέγων· Ἴσως νὰ ἐντραποῦν τὸν υἱὸν μου. Οἱ γεωργοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν τὸν υἱόν, εἶπαν μεταξύ των· Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος· ἐλάττε, ἅς τὸν φονεύσωμεν, ὥστε νὰ κάνωμεν ἰδικὴν μας τὴν κληρονομίαν του. Καὶ ἀφοῦ τὸν ὠδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἄμπελον, τὸν ἐφόνευσαν. Ὅταν λοιπὸν θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος τῆς ἀμπέλου, τί πρέπει νὰ κάνῃ εἰς τοὺς γεωργούς ἐκείνους; Λέγουν εἰς αὐτόν· Θὰ τοὺς τιμωρήσῃ, ὡσὰν κακοὶ πού εἶναι, μὲ τὸν πιὸ κακὸν τρόπον καὶ θὰ παραδώσῃ τὴν ἄμπελον εἰς ἄλλους γεωργούς, οἱ ὅποιοι θὰ δώσουν εἰς αὐτόν τοὺς ὀφειλομένους καρπούς εἰς τὸν κατάλληλον καιρόν. Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς· Δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ εἰς τὰς Γραφάς, ὅτι λίθον, πού τὸν ἀπέρριψαν ὡς ἀκατάλληλον οἱ κτίσται, αὐτὸς ἔγινεν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος; Αὐτὸ ἔγινεν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτια τῶν πιστῶν. Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ σᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ δοθῇ εἰς ἔθνος, πού θὰ παράγῃ ἀγαθοὺς καρπούς. Καὶ

Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται·
ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμηῆσει αὐτόν».

1. Πολλὰ ἀπὸ τῆς παραβολῆς ταύτης αἰνίττειται τοῦ
Θεοῦ τὴν πρόνοιαν, τὴν εἰς αὐτοὺς ἄνωθεν γεγενημένην·
5 τὸ ἐξ ἀρχῆς αὐτῶν φονικόν· τὸ μηδὲν παραλειφθῆναι τῶν
ἠκόσιων εἰς ἐπιμέλειαν· τὸ καὶ προφητῶν σφαγέντων μὴ
ἀποσιραφῆναι αὐτούς, ἀλλὰ καὶ τὸν Υἱὸν πέμπαι· τὸ καὶ
τῆς Καινῆς καὶ τῆς Παλαιᾶς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν εἶναι Θεόν·
τὸ μεγάλα αὐτοῦ τὸν θάνατον κατορθώσειν· τὸ τὴν ἐσχάτην
10 δίκην τοῦ σιαυροῦ καὶ τοῦ τολμήματος αὐτοὺς ὑπομένειν·
τῶν ἐθνῶν τὴν κλήσιν, τῶν Ἰουδαίων τὴν ἔκπιωσιν. Διὰ
τοῦτο αὐτὴν μετὰ τὴν ἔμπροσθεν τίθησιν, ἵνα δείξῃ κἀν-
τεῦθεν τὸ ἔγκλημα μεῖζον καὶ σφόδρα ἀσύγγνωστον. Πᾶς
καὶ τίνι τρόπῳ; Ὅτι τοσαύτης τυχόντες ἐπιμελείας, πορνῶν
15 καὶ τελωνῶν ἠτιθήθησαν, καὶ παρὰ τοσοῦτον.

Θέα δὲ καὶ αὐτοῦ τὴν πρόνοιαν τὴν πολλὴν καὶ τὴν τού-
των ἀργίαν τὴν ἄφατον. Καὶ γὰρ ἃ τῶν γεωργῶν ἦν, αὐ-
τὸς ἐποίησε· τὸ φραγμὸν περιθεῖναι, τὸ φυτεῦσαι τὸν ἀμπε-
λῶνα, τὰ ἄλλα πάντα· καὶ μικρὸν αὐτοῖς κατέλιπε, τὸ ἐπιμε-
20 λείσθαι, τῶν ὄντων καὶ διαφυλάξαι τὰ δοθέντα. Οὐδὲν γὰρ
ἦν ἐλλειφθέν, ἀλλὰ πάντα ἀπηραιομένα· καὶ οὐδὲ οὕτως ἐ-
κέρδαναν, καὶ ταῦτα τοσοῦτων ἀπολαύσαντες παρ' αὐτοῦ. Ὅ-
τι γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐξῆλθον, καὶ νόμον ἔδωκε καὶ πόλιν
ἀνέσκησε καὶ ναὸν ὠκοδόμησε καὶ θυσιαστήριον κατεσκεύασε.
25 «Καὶ ἀπεδήμησε»· τουτέστιν, ἐμακροθύμησεν, οὐκ ἀεὶ τοῖς

ἐκεῖνος πού θά πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸν λίθον αὐτόν, θά συντριβῆ· καὶ εἰς ἐκεῖνον πού θά πέσῃ ὁ λίθος αὐτός, θά τὸν κατακομματιάσῃ καὶ θά τὸν διασκορπίσῃ ὡσάν σκόνην»².

1. Πολλὰ ὑπαινίσσεται μὲ αὐτὴν τὴν παραβολὴν· τὴν πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ πού ἔδειξεν πρὸς αὐτοὺς ἀπὸ ὑψηλά, τὴν φονικὴν διάθεσιν πού εἶχαν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, τὸ ὅτι δὲν παρελείφθη τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔπρεπε διὰ τὴν φροντίδα των, τὸ ὅτι δὲν τοὺς ἀπεστράφη καὶ ὅταν ἀκόμη ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας, ἀλλ' ἀπέστειλε καὶ τὸν Υἱόν του, τὸ ὅτι ἕνας καὶ ὁ αὐτός εἶναι ὁ Θεὸς τῆς Παλαιᾶς καὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης, τὸ ὅτι θά ἐπιτύχῃ μὲ τὸν θάνατόν του πολλά, τὸ ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ὑπομένουν τὴν βαρεῖαν τιμωρίαν τοῦ σταυροῦ καὶ τοῦ τολμήματός των ἐκείνου, τὴν κλῆσιν τῶν ἐθνῶν καὶ τὴν ἔκπτωσιν τῶν Ἰουδαίων. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν τοποθετεῖ μετὰ τὴν προηγουμένην, διὰ νὰ δείξῃ μὲ αὐτόν τὸν τρόπον, ὅτι τὸ ἔγκλημά των εἶναι πολὺ μεγάλο καὶ εἰς μεγάλον βαθμὸν ἀσυγχώρητον. Πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Μὲ τὸ ὅτι, ἂν καὶ τόσον μεγάλης φροντίδος ἔτυχον ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, παρὰ ταῦτα ὑπεσκελίσθησαν ἀπὸ τὰς πόρνas καὶ τοὺς τελώνας, καὶ μάλιστα εἰς πολὺ μεγάλον βαθμὸν.

Πρόσεχε ὅμως καὶ τὴν μεγάλην πρόνοιαν αὐτοῦ δι' αὐτοὺς καὶ τὴν ἀπερίγραπτον ἀπραξίαν αὐτῶν. Καθ' ὅσον αὐτὰ πού ἦσαν ἔργον τῶν γεωργῶν, τὰ ἔκανε ὁ ἴδιος· ἐτοποθέτησε δηλαδὴ τὸν φράκτην, ἐφύτευσε τὴν ἄμπελον καὶ ὄλα τὰ ἄλλα· καὶ ἄφησε δι' αὐτοὺς μικρὸν ἔργον, τὸ νὰ φροντίζουσι διὰ τὴν ἄμπελον καὶ νὰ διαφυλάξουσι αὐτὰ πού τοὺς ἐνεπιστεύθησαν. Διότι τίποτε δὲν παρελείφθη, ἀλλὰ τὰ πάντα ἔγιναν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Καὶ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι ἐκέρδισαν τίποτε, καὶ ὄλα αὐτὰ ἂν καὶ τόσων εὐεργεσιῶν καὶ τόσης φροντίδος ἔτυχον ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. Διότι, ὅταν ἐξῆλθον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, καὶ νόμον τοὺς ἔδωσε καὶ πόλιν τοὺς ἔκτισε καὶ ναὸν τοὺς ὑποκόδομησε καὶ τοὺς κατεσκεύασε θυσιαστήριον. «Καὶ ἔφυγε δι' ἄλλην χώραν», δηλαδή, ἔδειξε μακροθυμίαν, δὲν τοὺς ἐτιμωροῦσε πάντοτε ἀμέ-

ἀμαρτήμασι παραπόδας ἐπάγων τὰς τιμωρίας· τὴν γὰρ ἀποδημίαν τὴν πολλὴν αὐτοῦ μακροθυμίαν φησί.

«Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ», τοιέσι, τοὺς προφήτας· «τὸν καρπὸν λαβεῖν», τοιέσι, τὴν ὑπακοήν, τὴν δὲ διὰ τῶν ἔργων ἐπίδειξιν. Οἱ δὲ κἀνιαῦθα τὴν κακίαν ἐπεδείξαντο, οὐ τῷ μὴ δοῦναι τὸν καρπὸν ισοαύτης ἀπολαύσασθαι ἐπιμελείας, ὅπερ ἀργίας ἦν, ἀλλὰ καὶ τῷ δυσχεραίνειν πρὸς τοὺς ἐλθόντας. Τοὺς γὰρ οὐκ ἔχοντας δοῦναι καὶ ὀφείλοντας, οὐκ ἀγανακτεῖν ἐχρῆν, οὐδὲ δυσχεραίνειν, ἀλλὰ
10 παρακαλεῖν. Οἱ δὲ οὐ μόνον ἠγανάκησαν, ἀλλὰ καὶ αἱμάτων τὰς χεῖρας ἐνέπλησαν· καὶ δίκην ὀφείλοντες, αὐτοὶ δίκην ἀπήτιον. Διὰ τοῦτο καὶ δευτέρους ἔπεμψε καὶ τρίτους, ἵνα δειχθῇ καὶ ἡ τούτων κακία, καὶ ἡ τοῦ πέμψαντος φιλανθρωπία.

15 Καὶ διατί μὴ τὸν Υἱὸν εὐθέως ἀπέστειλεν; Ἴνα ἐκ τῶν εἰς ἐκείνους γενομένων καταγρόντες ἑαυτῶν, καὶ τὸν θυμὸν ἀφέρντες, ἐκείνον ἐντραπῶσιν ἐλθόντα. Εἰσὶ δὲ καὶ ἕτεροι λόγοι ἀλλὰ τέως ἐπὶ τὰ ἐξῆς ἴωμεν. Τί δέ ἐστι τό, «ἴσως ἐντραπήσονται»; Οὐχὶ ἀγνοοῦντος, ἄπαγε· ἀλλὰ θέ-
20 λοντος δεῖξαι τὸ ἀμάρτημα μέγα, καὶ ἀπολογίας πάσης ἐστερημένον. Ἐπεὶ αὐτὸς εἰδώς, ὅτι ἀναιρήσουσιν, ἔπεμψε. Λέγει δέ, «ἐντραπήσονται», τὸ γενέσθαι ὀφείλον ἀπαγγέλλων· ὅτι ἔδει αὐτοὺς ἐντραπήναι. Ἐπεὶ καὶ ἀλλαχοῦ φησιν, «ἐὰν ἄρα ἀκούσωσιν»· οὐδὲ ἐκεῖ ἀγνοῶν· ἀλλ' ἵνα μὴ λέ-
25 γωσί τινες τῶν ἀγνωμόνων, ὅτι ἡ πρόρρησις αὐτοῦ γέγονεν ἀναγκαστικὴ τῆς παρακοῆς, διὰ τοῦτο οὕτω σχηματίζει τὰς λέξεις, «ἐὰν ἄρα», λέγων, καὶ «ἴσως». Εἰ γὰρ καὶ περὶ τοὺς δούλους ἀγνώμονας ἐγένοντο, τὸ τοῦ Υἱοῦ ἀξίωμα αἰδε-

σως μετὰ τὴν διάπραξιν τῶν ἁμαρτιῶν· δηλαδὴ ὀνομάζει ἀποδημίαν τὴν μεγάλην μακροθυμίαν του.

«Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους του», δηλαδή, τοὺς προφήτας, «διὰ νὰ λάβουν τοὺς καρπούς», δηλαδή, τὴν ὑπακοήν, πού θὰ ἀπεδεικνύετο μὲ τὰ ἔργα των. Αὐτοὶ ὅμως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἔδειξαν τὴν κακίαν των, ὅχι μόνον διότι δὲν ἀπέδωσαν τοὺς καρπούς, ἂν καὶ ἔτυχον τόσης μεγάλης φροντίδος ἐκ μέρους του, πρᾶγμα πού ἀποδεικνύει τὴν ἀδιαφορίαν των, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ ὅτι ἐφέρθησαν μὲ σκληρότητα πρὸς τοὺς ἀπεσταλμένους του. Διότι ἐκεῖνοι πού δὲν εἶχον νὰ δώσουν, ἂν καὶ ἦσαν ὀφειλέται, δὲν ἔπρεπε νὰ ἀγανακτοῦν, οὔτε νὰ ἐπιδεικνύουν σκληρότητα, ἀλλὰ νὰ παρακαλοῦν. Αὐτοὶ ὅμως, ὅχι μόνον ἠγανάκτησαν, ἀλλὰ καὶ ἐγέμισαν τὰ χέρια των μὲ αἷμα, καί, ἂν καὶ ἔπρεπε νὰ τιμωρηθοῦν, ἐζήτησαν νὰ γίνουν τιμωροί. Διὰ τοῦτο ἔστειλε καὶ δευτέρους καὶ τρίτους ἀπεσταλμένους διὰ νὰ ἀποδειχθῇ καὶ ἡ κακία αὐτῶν καὶ ἡ φιланθρωπία τοῦ Θεοῦ.

Καὶ διατί δὲν ἔστειλεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τὸν Υἱόν του, διὰ νὰ ἔλθουν εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ ἑαυτοῦ των ἀπὸ ὅσα ἔκαναν εἰς βάρος τῶν ἀπεσταλμένων του καὶ ἀφοῦ ἀφήσουν τὴν ὀργὴν των, νὰ ἐντραποῦν αὐτόν, ὅταν θὰ ἦρχετο; Ὑπάρχουν δὲ καὶ ἄλλοι λόγοι, ἀλλὰ τώρα ἄς προχωρήσωμεν εἰς τὴν συνέχειαν τῆς παραβολῆς. Τί σημαίνει λοιπὸν τό «Ἴσως νὰ ἐντραποῦν»; Δὲν σημαίνει ἄγνοιαν, μὴ γένοιτο, ἀλλὰ θέλει νὰ δείξῃ ὅτι τὸ ἁμάρτημα εἶναι μεγάλο καὶ στερεῖται κάθε ἀπολογίας. Διότι αὐτὸς τὸν ἔστειλεν ἂν καὶ ἐγνώριζεν ὅτι θὰ τὸν φονεύσουν. Λέγει δέ, «θὰ ἐντραποῦν», διὰ νὰ δείξῃ τί πρέπει νὰ γίνῃ, ὅτι δηλαδὴ ἔπρεπε νὰ ἐντραποῦν. Διότι ἄλλοῦ λέγει· «Μήπως καὶ ἀκούσουν»². οὔτε καὶ ἐκεῖ δείχνει ἄγνοιαν, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ λέγουν ὠρισμένοι ἀγνώμονες, ὅτι ἡ πρόρρησις αὐτοῦ ἔγινεν ἀναγκαστικὴ αἰτία τῆς παρακοῆς των, διὰ τοῦτο ὁμιλεῖ κατ' αὐτόν τὸν τρόπον καὶ λέγει· «Μὴ τυχὸν» καὶ «ἴσως». Διότι καὶ ἂν ἀκόμη ἐφάνησαν ἀχάριστοι πρὸς τοὺς δούλους, ἔπρεπε νὰ σεβα-

οδηῖναι ἐχρῆν.

Τί οὖν οὗτοι; Δέον προσδραμεῖν, δέον αἰτῆσαι συγγνώ-
 μην ἐπὶ τοῖς πεπλημμελημένοις, καὶ ἐπαγωνίζονται τοῖς
 προτέροις, ἐπαποδύονται τοῖς μιάσμασιν, αἰεὶ τὰ πρότερα τοῖς
 5 δευτέροις ἀποκρύπτοντες· ὁ καὶ αὐτὸς δηλῶν ἔλεγε· «πλη-
 ρώσατε τὸ μείζον τῶν πατέρων ὑμῶν». Ἐνωθεν γὰρ αὐ-
 τοῖς ταῦτα ἐνεκάλουν οἱ προφηταὶ λέγοντες· «αἱ χεῖρες ὑμῶν
 αἷματος πλήρεις»· καί, «αἷματα ἐφ' αἷμασι μίσγουσι»· καί,
 «οἰκοδομοῦντες Σιών ἐν αἷμασιν». Ἄλλ' οὐκ ἐσωφρονίζοντο·
 10 καίτοι ταύτην λαβόντες πρόωτην τὴν ἐντολήν, τὸ «οὐ φονεύ-
 σεις», καὶ μυρίων ἐτέρων κελευσθέντες ἀπέχεσθαι διὰ τοῦ-
 το, καὶ διὰ πολλῶν καὶ πανιοδαπῶν εἰς τὴν φυλακὴν τῆς
 ἐντολῆς ταύτης ἐναγόμενοι.

Ἄλλ' ὅμως τὴν πονηρὰν ἐκείνην οὐκ ἀπέθεντο συνή-
 15 θειαν· ἀλλὰ τί λέγουσιν ἰδόντες αὐτόν; «Δεῦτε, ἀποκτείνω-
 μεν αὐτόν». Τίνος ἕνεκεν καὶ διατί; τί ποτε ἔχοντες ἐγκα-
 λεῖν ἢ μικρὸν ἢ μέγα; Ὅτι εἰμίησεν ὑμᾶς, καὶ Θεὸς ὢν,
 ἄνθρωπος ἐγένετο δι' ὑμᾶς, καὶ τὰ μυρία ἐκεῖνα εἰργάσατο
 θαύματα; ἀλλ' ὅτι τὰ ἁμαρτήματα συνεχώρει; ἀλλ' ὅτι ἐπὶ
 20 βασιλείαν ἐκάλει; Ὅρα δὲ μετὰ τῆς ἀσεβείας καὶ τὴν ἄ-
 νοιαν πολλὴν οὖσαν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς σφαγῆς πολλῆς γέ-
 μουσαν παραπληξίας. «Ἀποκτείνωμεν γὰρ αὐτόν», φησί,
 «καὶ ἡμῶν ἔσται ἡ κληρονομία». Καὶ ποῦ ἀποκτεῖνται βου-
 λούνται; Ἐξω τοῦ ἀμπελῶνος.

25 2. Εἶδες πῶς προφητεύει καὶ τὸν τόπον, ἔνθα ἔμελλε
 σφάττεσθαι; «Καὶ ἐκβαλλόντες ἀπέκτειναν». Καὶ ὁ μὲν Λου-
 κᾶς φησιν, ὅτι αὐτὸς ἀπεφῆναιτο ὁ παθεῖν ἔδει τούτους, κα-

4. Ματθ. 23, 32.

5. Ἦσ. 1, 15.

6. Ὠσ. 4, 5.

7. Μιχ. 3, 10.

8. Λουκά 20, 14.

σθοῦν τὸ ἀξίωμα τοῦ υἱοῦ.

Τί ἔκαναν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι; Ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τρέξουν καὶ νὰ πέσουν εἰς τὰ πόδια του, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ζητήσουν συγγνώμην διὰ τὰ ἁμαρτήματά των, αὐτοὶ ἀγωνίζονται νὰ ὑπερβοῦν τὰ προηγούμενα ἐγκλήματά των, ἐπιδίδονται μὲ τὰ μιάσματα καὶ διαρκῶς μὲ τὰ νέα πλημμελήματά των καλύπτουν τὰ προηγούμενα, πρᾶγμα ποῦ διὰ νὰ τὸ δηλώσῃ ὁ Κύριος, ἔλεγε· «Συμπληρώσατε ἐκεῖνα ποῦ λείπουν ἀπὸ τοὺς πατέρας σας»⁴. Βέβαια καὶ οἱ προφῆται τοὺς κατηγοροῦσαν παλαιότερον δι' αὐτὰ καὶ τοὺς ἔλεγον· «Τὰ χέρια σας εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ αἷμα»⁵, καί, «ἀναμειγνύουν αἷματα μὲ αἷματα»⁶, καί, «Αὐτοὶ ποῦ κτίζουν τὴν Σιών μὲ αἷματα»⁷. Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐσωφρονίζοντο, μολονότι αὐτὴν τὴν ἐντολὴν ἔλαβαν πρώτην, τὸ «οὐ φονεύσεις», καὶ ἔλαβον ἐντολὴν νὰ ἀποφεύγουν πολλὰ ἄλλα χάριν αὐτοῦ καὶ μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους ὠδηγοῦντο εἰς τὴν φύλαξιν αὐτῆς τῆς ἐντολῆς.

Ὅμως δὲν ἐγκατέλειψαν τὴν πονηρὰν ἐκείνην συνήθειάν των. Ἄλλὰ τί λέγουν ὅταν τὸν εἶδον; «Ἐλᾶτε, ἄς τὸν φονεύσωμεν». Πρὸς ποῖον σκοπὸν καὶ διατί; Ποίαν τέλος πάντων μικρὰν ἢ μεγάλην κατηγορίαν εἶχате νὰ τοῦ ἀποδώσετε; Τὸ ὅτι σᾶς ἐτίμησε καί, ἂν καὶ ἦτο Θεός, ἔγινεν ἄνθρωπος πρὸς χάριν σας καὶ ἔκανε τὰ ἀμέτρητα ἐκεῖνα θαύματα; ἢ ἐπειδὴ συνεχώρει τὰ ἁμαρτήματα; ἢ ἐπειδὴ σᾶς ἐκαλοῦσεν εἰς τὴν βασιλείαν; Πρόσεξε ὅμως μαζὶ μὲ τὴν ἀσέβειάν των καὶ τὴν μεγάλην ἀφροσύνην των καὶ τὴν αἰτίαν τῆς σφαγῆς ποῦ ἦτο γεμάτη ἀπὸ μεγάλην παραπληξίαν, «Ἄς τὸν φονεύσωμεν», λέγει, «καὶ θὰ γίνῃ ἔτσι ἡ ἄμπελος ἰδική μας κληρονομία»⁸. Καὶ ποῦ σκέπτονται νὰ τὸν φονεύσουν; Ἐξω ἀπὸ τὴν ἄμπελον.

2. Εἶδες πῶς προφητεύει καὶ τὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ θανατωθῇ; «Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν ἄμπελον τὸν ἐφόνευσαν». Καὶ ὁ μὲν Λουκᾶς λέγει, ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος εἶπεν αὐτὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ πάθουν αὐτοί,

κεῖνοι εἶπον, «μὴ γένοιτο», καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐπήγαγεν.
 «Ἐμβλέψας γὰρ αὐτοῖς εἶπε· τί οὖν ἐστὶ τὸ γεγραμμένον,
 λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς
 κεφαλὴν γωνίας· καὶ πᾶς ὁ πεσὼν ἐπ' αὐτόν, συνθλασθήσε-
 5 ται;». Ὁ δὲ Μαιθαῖος, ὅτι αὐτοὶ τὴν ψῆφον ἐξήνεγκαν. Ἄλλ'
 οὐκ ἔστι τοῦτο ἐναντιολογίας. Καὶ γὰρ ἀμφότερα γέγονε·
 καὶ τὴν ψῆφον αὐτοὶ ἐξήνεγκαν καθ' ἑαυτῶν, καὶ πάλιν
 αἰσθόμενοι τῶν εἰρημένων εἶπον, «μὴ γένοιτο»· καὶ τὸν προ-
 φῆτην αὐτοῖς ἐπειείχισε, πείθων αὐτούς, ὅτι πάντως ἔσται
 10 τοῦτο.

Ἄλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτω τὰ ἔθνη σαφῶς ἀπεκάλυψεν, ὥστε
 μηδεμίαν αὐτοῖς παρασχεῖν λαβὴν, ἀλλ' ἠνίξαιτο εἰπὼν, «δώ-
 σει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις». Διὰ τοῦτο δὴ καὶ διὰ παραβο-
 λῆς εἴρηκεν, ἵνα αὐτοὶ τὴν ψῆφον ἐξενέγκωσιν, ὅπερ καὶ
 15 ἐπὶ τοῦ Δαυὶδ γέγονεν, ὅτι ἔκρινε τὴν παραβολὴν τοῦ Νά-
 θαν. Σὺ δέ μοι σκόπει κἀντιεῦθεν πῶς δικαία ἡ ψῆφος, ὅ-
 τιαν αὐτοὶ οἱ μέλλοντες κολάζεσθαι ἐναντοὺς καταδικάζωσιν.

Εἶτα ἵνα μάθωσιν, ὅτι οὐ μόνον ἡ τοῦ δικαίου φύσις
 ἀπῆται, ἀλλὰ καὶ ἄνωθεν ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις προσῆ-
 20 γε ταῦτα καὶ ὁ Θεὸς οὕτως ἐψηφίζειτο, καὶ προφητείαν ἐπή-
 γαγε καὶ ἐντιρεπικῶς αὐτοῖς ἐπιτιμᾷ λέγων· «οὐδέποτε ἀνε-
 γνωστε, ὅτι λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος
 ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας; παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη
 καὶ ἔστι θαυμασιῆ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν»· διὰ πάντων δεικνύς,
 25 ὅτι οἱ μὲν ἐκβάλλεσθαι ἔμελλον ἀπιστοῦντες, τὰ δὲ ἔθνη

9. Λουκᾶ 20, 16.

10. Λουκᾶ 20, 17-18.

ὅτι ἐκεῖνοι ἀπήντησαν, «μὴ γένοιτο», καὶ προσέθεσεν αὐτὸς τὴν μαρτυρίαν τῆς Γραφῆς· διότι λέγει, «τοὺς ἐκοίταζε εἰς τὰ μάτια καὶ τοὺς εἶπε· Τί σημαίνει λοιπὸν αὐτὸ πὺ ἔχει γραφῆ, λίθον, πὺ τὸν ἀπέρριψαν ὡς ἀκατάλληλον οἱ οἰκοδόμοι, αὐτὸς ἔγινεν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος, καὶ ὁ καθένας πὺ θὰ προσκόψῃ ἐπάνω εἰς τὸν λίθον αὐτόν, θὰ κατακομματιασθῆ;»¹⁰. Ὁ δὲ Ματθαῖος λέγει ὅτι οἱ ἴδιοι διετύπωσαν τὴν ἀπόφασιν. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἀντίφασιν, καθ' ὅσον συνέβησαν καὶ τὰ δύο· καὶ οἱ ἴδιοι ἐσκέφθησαν τὴν ἀπόφασιν, καὶ ὅταν πάλιν ἀντελήφθησαν τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ εἶπον, «μὴ γένοιτο»· καὶ ἀκόμη τοὺς ἀνέφερε καὶ τὸν προφήτην, πείθων αὐτούς, ὅτι ὅπωςδήποτε θὰ συμβῆ αὐτό.

Ἀλλ' ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι τοὺς ἀπεκάλυψε καθαρὰ τοὺς ἐθνικούς, ὥστε νὰ μὴ τοὺς δώσῃ καμμίαν ἀφορμὴν κατηγορίας, ἀλλ' ἀπλῶς τοὺς ὑψηλίχθη μὲ τοὺς λόγους· «θὰ παραδώσῃ τὴν ἄμπελον εἰς ἄλλους». Διὰ τοῦτο βέβαια τοὺς ὠμίλησε μὲ παραβολήν, ὥστε αὐτοὶ οἱ ἴδιοι νὰ βγάλουν τὴν ἀπόφασιν, πρᾶγμα πὺ συνέβη καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Δαυῖδ, ὅταν ἔκρινε τὴν παραβολὴν τοῦ προφήτου Νάθαν. Σὺ ὅμως σὲ παρακαλῶ πρόσεχε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν πὺσον δικαία εἶναι ἡ ἀπόφασις τῆς τιμωρίας, τὴν στιγμὴν πὺ καὶ οἱ ἴδιοι, πὺ ἐπρόκειτο νὰ τιμωρηθοῦν, καταδικάζουν τοὺς ἑαυτοὺς των.

Ἀκολουθῶς διὰ νὰ ἀντιληφθοῦν ὅτι ὄχι μόνον ἡ φύσις τοῦ δικαίου τὸ ἀπαιτοῦσεν αὐτό, ἀλλ' ὅτι καὶ ἡ χάρις τοῦ Πνεύματος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ προέλεγεν αὐτὸ καὶ ὅτι αὐτὴ ἦτο ἡ ἀπόφασις τοῦ Θεοῦ, προσέθεσε καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ προφήτου καὶ τοὺς ἐπιτιμᾶ κατὰ τρόπον πὺ νὰ νοιώσουν ἐντροπήν, λέγων· «Δὲν ἀνεγνώσατε ποτὲ εἰς τὰς Γραφάς, ὅτι λίθον, πὺ τὸν ἀπέρριψαν ὡς ἀκατάλληλον οἱ οἰκοδόμοι, αὐτὸς ἔγινεν ὁ ἀκρογωνιαίος λίθος; αὐτὸ ἔγινεν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτια μας», δεικνύων μὲ ὄλα αὐτά, ὅτι αὐτοὶ μὲν ἐπρόκειτο νὰ ἐκδιωχθοῦν ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας των, ἐνῶ τὰ ἔθνη θὰ εἰσήγοντο εἰς τὴν

εισάγεσθαι. Τοῦτο καὶ διὰ τῆς Χανααίας, τοῦτο καὶ διὰ τοῦ ὄνου καὶ διὰ τοῦ ἑκατοντάρχου καὶ δι' ἄλλων πολλῶν παραβολῶν ἠνίξαιτο· τοῦτο καὶ νῦν. Διὸ καὶ ἐπήγαγε· «Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμασιὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν», προδηλῶν, ὅτι τὰ ἔθνη πιστεύοντα, καὶ Ἰουδαίων ὅσοι ἂν καὶ αὐτοὶ πιστεύσωσιν, ἔσονται ἕν, καίτοι τοσοῦτου τοῦ μέσου ὄντιος ἔμπροσθεν.

Εἶτα, ἵνα μάθωσιν ὅτι οὐδὲν τῷ Θεῷ ἐναντίον τῶν γινομένων ἦν, ἀλλὰ καὶ σφόδρα εὐαπόδεκτον τὸ συμβαῖνον
 10 καὶ παράδοξον καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστον ἐκπλήττον (καὶ γὰρ ἦν θαῦμα σφόδρα ἄφαιτον), ἐπήγαγε λέγων· «παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη». Λίθον δὲ ἑαυτὸν καλεῖ καὶ οἰκοδόμους τοὺς διδασκάλους τῶν Ἰουδαίων· ὁ καὶ Ἰεζεκιήλ φησιν· «οἱ οἰκοδομοῦντες τὸν τοῖχον καὶ ἀλείφοντες ἀναριτύως».
 15 Πῶς δὲ ἀπεδοκίμασαν; Λέγοντες, «οὔτις οὐκ ἔστιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ»· «οὔτις πλανᾷ τὸν ὄχλον»· καὶ πάλιν· «Σαμαρείτης εἶ σὺ καὶ δαιμόνιον ἔχεις».

Εἶτα, ἵνα γνῶσιν ὅτι οὐ μέχρι τοῦ ἐκβληθῆναι αὐτοὺς ἡ ζημία, ἐπήγαγε καὶ τὰς κολάσεις, λέγων· «πᾶς ὁ πίπτων
 20 ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δι' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν». Δύο φησὶν ἀπωλείας ἐνταῦθα· μίαν μὲν, τὴν ἀπὸ τοῦ προσκόψαι καὶ σκανδαλισθῆναι· τοῦτο γὰρ ἔστιν, «ὃς πίπτων ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον»· ἑτέραν δέ, τὴν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως αὐτῶν καὶ τῆς συμφορᾶς καὶ πανωλεθρίας, ἣν
 25 καὶ σαφῶς προεδήλωσεν εἰπών, «λικμήσει αὐτόν». Διὰ τούτων καὶ τὴν ἀνάστασιν ἠνίξαιτο τὴν ἑαυτοῦ.

Ὁ μὲν οὖν προφήτης Ἡσαίας τὸν ἀμπελῶνα αἰτιᾶσθαι

11. Ἰεζ. 18, 10.

12. Ἰω. 9, 16.

13. Ἰω. 7, 12.

14. Ἰω. 8, 48.

βασίλειαν. Τὸ ἴδιον ὑπηνίχθη καὶ μὲ τὴν Χαναναίαν, τὸ ἴδιον καὶ μὲ τὸν ὄνον, καὶ μὲ τὸν ἑκατόνταρχον καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας παραβολὰς· τὸ ἴδιον ὑπαινίσσεται καὶ τώρα. Διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσεν· «Αὐτὸ ἔγινεν ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτια μας», φανερόντων ἐκ τῶν προτέρων ὅτι οἱ ἔθνικοὶ ποῦ θὰ πιστεύσουν, καὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ὅσοι τυχόν πιστεύσουν, θὰ ἀποτελέσουν ἓνα σῶμα, ἂν καὶ τόση ἀπόστασις ὑπῆρχε προηγουμένως μεταξὺ των.

Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ ν' ἀντιλήφθωσιν ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν δὲν ἦτο ἀντίθετον πρὸς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὅτι τοῦ ἦτο καὶ πολὺ ἀρεστὸν αὐτὸ ποῦ συνέβαινε καὶ παράδοξον καὶ ποῦ προεκάλει κατάπληξιν εἰς τὸν καθένα ποῦ τὸ ἔβλεπε (καθ' ὅσον ἦτο θαῦμα εἰς μέγαλον βαθμὸν ἀπερίγραπτον), προσέθεσεν· «Αὐτὸ ἔγινεν ἀπὸ τὸν Κύριον». Λίθον δὲ ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν του καὶ οἰκοδόμους τοὺς διδασκάλους τῶν Ἰουδαίων, πρᾶγμα ποῦ τὸ κάνει καὶ ὁ Ἰεζεκιήλ· «Αὐτοὶ ποῦ οἰκοδομοῦν τὸν τοῖχον καὶ ἀλείφουν χωρὶς τάξιν»¹¹. Πῶς δὲ τὸν ἀπεδοκίμασαν; Λέγοντες· «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐστάλη ἀπὸ τὸν Θεόν»¹². «αὐτὸς πλανᾷ τὸν λαόν»¹³. καὶ πάλιν· «Σὺ εἶσαι Σαμαρείτης καὶ εἶσαι δαιμονισμένος»¹⁴.

Ἐπειτα διὰ νὰ κατανοήσουν, ὅτι ἡ ζημία των δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡ ἔξωσις των ἀπὸ τὴν βασιλείαν, προσέθεσε καὶ τὰς τιμωρίας, λέγων· «Ὁ καθένας ποῦ θὰ προσκόψη ἐπάνω εἰς τὸν λίθον αὐτὸν θὰ κατακομματιασθῆ· καὶ εἰς ἐκεῖνον ποῦ θὰ πέσῃ ὁ λίθος αὐτός, θὰ τὸ συνθλίψῃ καὶ θὰ τὸν διασκορπίσῃ ὡσὰν σκόνην». Δύο ἀπωλείας ἀναφέρει ἐδῶ· ἡ μία προέρχεται ἀπὸ τὸ ὅτι θὰ σκοντάψουν εἰς αὐτὸν καὶ θὰ σκανδαλισθοῦν· διότι αὐτὸ σημαίνει τό, «αὐτὸς ποῦ θὰ προσκόψη εἰς τὸν λίθον αὐτόν». Ἡ ἄλλη δὲ εἶναι ἡ ἀπώλεια ποῦ θὰ προέλθῃ ἀπὸ τὴν ἄλωσιν, τὴν συμφορὰν καὶ τὴν πανωλεθρίαν των, τὴν ὁποίαν προεῖπε καθαρὰ μὲ τοὺς λόγους· «λικιήσει αὐτόν». Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ὑπηνίχθη καὶ τὴν ὀνόμασίν του.

Ὁ μὲν λοιπὸν προφήτης Ἡσαΐας λέγει ὅτι ὁ Κύριος

φθοιν αὐτόν, ἐνιαῦθα δὲ καὶ τοὺς ἄρχοντας τοῦ λαοῦ διαβάλλει. Καὶ ἐκεῖ μὲν φθοι «τί ἔδει με ποιῆσαι τῷ ἀμπελῶνί μου, καὶ οὐκ ἐποίησα;»· καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν «τί εὖρον οἱ πατέρες ὑμῶν ἐν ἐμοὶ πλημμέλημα;»· καὶ πάλιν, «λαός μου, τί ἐποίησά σοι; ἢ τί ἐλύπησά σε;», δεικνὺς αὐτῶν τὴν ἀχαριστιον γνώμην, καὶ ὅτι πάντων ἀπολαύοντες, τοῖς ἐναντίοις ἡμεῖθοντο· ἐνιαῦθα δὲ μετὰ πλείονος τίθησιν αὐτὸ ὑπερβολῆς. Οὐ γὰρ αὐτὸς ἀποφαίνεται λέγων «τί ἔδει με ποιῆσαι, καὶ οὐκ ἐποίησα;», ἀλλ' αὐτοὺς ἐκείνους εἰσάγει ψηφισομένους, ὅτι οὐδὲν ἐνέλιπε, καὶ καταδικάζοντας ἑαυτούς. Ὅταν γὰρ εἴπωσιν, ὅτι «κακὸς κακῶς ἀπολέσει αὐτοὺς καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἐτέροις γεωργοῖς», οὐδὲν ἕτερον ἢ τοῦτο λέγουσι, μετὰ πολλῆς τῆς περιουσίας τὴν ψῆφον ἐκφέροντες.

15 Τοῦτο καὶ Στέφανος αὐτοῖς ὀνειδίζει, ὃ καὶ μάλιστα αὐτοὺς ἔδακνεν, ὅτι πολλῆς ἀπολάσαντες αἰεὶ προνοίας, τοῖς ἐναντίοις ἡμεῖθοντο τὸν εὐεργέτην ὅπερ καὶ αὐτὸ μέγιστον ἦν σημεῖον τοῦ μὴ τὸν κολάζοντα, ἀλλὰ τοὺς κολαζομένους αἰτίους εἶναι τῆς τιμωρίας τῆς ἐπαγομένης αὐτοῖς.

20 Τοῦτο δὴ καὶ ἐνιαῦθα δείκνυται διὰ τῆς παραβολῆς, διὰ τῆς προφητείας. Οὐδὲ γὰρ ἠρκέσθη τῇ παραβολῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ προφητείαν διπλῆν ἐπήγαγε, τὴν μὲν τοῦ Δαυὶδ, τὴν δὲ παρ' ἑαυτοῦ.

Τί οὖν ἐχρῆν ταῦτα ἀκούσαντας ποιεῖν; οὐχὶ προσκυνῆσαι; οὐχὶ θαυμάσαι τὴν κηδεμονίαν, τὴν ἔμπροσθεν, τὴν μετὰ ταῦτα; Εἰ δὲ μηδενὶ τούτων ἐγένοντο βελτίους, τῷ γοῦν φόβῳ τῆς κολάσεως οὐκ ἔδει γενέσθαι σωφρονεσιέ-
 25 ρους; Ἀλλ' οὐκ ἐγένοντο· ἀλλὰ τί μετὰ ταῦτα; «Ἀκούσαν-

15. Ἦσ. 5, 4.

16. Ἰερ. 2, 5.

17. Μιχ. 6, 3.

18. Πρὸβλ. Πράξ. κεφ. 6-7.

κατηγορεῖ τὸν ἄμπελῶνα, ἐδῶ ὅμως κατηγορεῖ καὶ τοὺς ἄρχοντας τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐκεῖ μὲν λέγει· «Τί ἔπρεπε νὰ κάνω εἰς τὸν ἄμπελῶνα μου καὶ δὲν τὸ ἔκανα;»¹⁵. Καὶ ἄλλοῦ πάλιν· «Ποῖον πλημμέλημα εὔρον εἰς ἐμένα οἱ πατέρες σας;»¹⁶. καὶ πάλιν· «Λαέ μου, τί σοῦ ἔκανα; ἢ εἰς τί σὲ ἐλύπησα;»¹⁷, δεικνύων τὴν ἀχάριστον γνώμην των καὶ ὅτι, μολονότι ἀπήλαυον τὰ πάντα, ἀνταπέδιδον εἰς αὐτὰ τὰ ἀντίθετα· εἰς τὴν περίπτωσιν δὲ αὐτὴν παρουσιάζει τὴν ἀχαριστίαν αὐτῶν μὲ μεγαλυτέραν ὑπερβολήν. Διότι δὲν διατυπώνει ὁ ἴδιος τὴν σκέψιν του, λέγων, «τί ἔπρεπε νὰ κάνω, καὶ δὲν τὸ ἔκανα;», ἀλλὰ παρουσιάζει ἐκείνους τοὺς ἰδίους νὰ βεβαιώνουν ὅτι δὲν ἔλειπε τίποτε, καὶ νὰ καταδικάζουν ἔτσι τοὺς ἑαυτοὺς των. Διότι ὅταν λέγουν, ὅτι «θὰ ἐξολοθρεύσῃ μὲ θάνατον κακὸν αὐτοὺς ποὺ εἶναι κακοὶ καὶ θὰ παραδώσῃ τὴν ἄμπελον εἰς ἄλλους γεωργοὺς», τίποτε ἄλλο δὲν λέγουν, παρὰ τὴν καταδίκην των, καὶ μὲ πολὺν κατηγορηματικὸν τρόπον ἐκφέρουν τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν.

Διὰ τὸ ἴδιον πρᾶγμα τοὺς κατηγορεῖ καὶ ὁ Στέφανος¹⁸, πρᾶγμα ποὺ τοὺς ἐπλήγωνε περισσότερο, τὸ ὅτι δηλαδὴ ἂν καὶ ἔτυχον πάντοτε μεγάλης φροντίδος ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ὅμως αὐτοὶ ἀνταπέδιδον τὰ ἀντίθετα εἰς τὸν εὐεργέτην, πρᾶγμα ποὺ καὶ αὐτὸ ἦτο μεγάλη ἀπόδειξις, ὅτι αἴτιος τῆς τιμωρίας ποὺ τοὺς ἐπεβάλλετο δὲν ἦτο ὁ τιμωρῶν, ἀλλ' οἱ ἴδιοι οἱ τιμωρούμενοι. Αὐτὸ βέβαια ἀποδεικνύεται καὶ ἐδῶ μὲ τὴν παραβολὴν καὶ μὲ τὴν προφητείαν. Διότι δὲν ἤρκεσθη μόνον εἰς τὴν παραβολὴν, ἀλλὰ προσέθεσε καὶ διπλὴν προφητείαν, ἡ μία ἦτο τοῦ Δαυΐδ καὶ ἡ ἄλλη ἰδική του.

Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνουν ὅταν ἤκουσαν αὐτά; δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν προσκυνήσουν; δὲν ἔπρεπε νὰ θαυμάσουν τὴν φροντίδα του δι' αὐτοὺς καὶ τὴν παλαιὰν καὶ τὴν τωρινήν; Ἐὰν δὲ μὲ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγιναν καλύτεροι, δὲν ἔπρεπε τοῦλάχιστον νὰ γίνουν φρονιμότεροι ἀπὸ τὸν φόβον τῆς κολάσεως; Ἄλλ' ὅμως δὲν ἔγιναν. Καὶ τί ἔκαναν ὕστερα ἀπὸ αὐτά; «ὅταν ἤκουσαν αὐτά», λέγει, «ἐκατάλα-

τες», φησὶν, «ἔγνωσαν ὅτι περὶ αὐτῶν λέγει. Καὶ ζητοῦντες αὐτὸν κρατῆσαι, ἐφοβήθησαν διὰ τοὺς ὄχλους, ὅτι ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον». Ἡσθάνοντο γὰρ λοιπόν, ὅτι αὐτοὺς ἠνίτιετο. Ποιὲ μὲν οὖν κατεχόμενος, διὰ μέσου αὐτῶν ἀναχωρεῖ, καὶ οὐχ ὁράται· ποιὲ δὲ φαινόμενος, ὠδίνουσαν αὐτῶν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπέχει. Ὁ καὶ θαυμάζοντες ἔλεγον· «οὐχ οὐτός ἐστιν Ἰησοῦς; Ἴδε παρορησία λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσιν».

Ἐνιαῦθα δέ, ἐπειδὴ τῷ φόβῳ τοῦ πλήθους κατείχοντο, ἀρκεῖται τούτῳ καὶ οὐ παραδοξοποιεῖ, ὡς περ ἔμπροσθεν, διὰ μέσου ἀναχωρῶν καὶ μὴ φαινόμενος. Οὐ γὰρ ἐβούλετο πάντα ὑπὲρ ἄνθρωπον ποιεῖν, ὥστε πιστευθῆναι τὴν οἰκονομίαν. Οἱ δὲ οὐδὲ ἀπὸ τοῦ πλήθους ἐσωφρονίζοντο, οὐδὲ ἀπὸ τῶν εἰρημένων· οὐ τὴν τῶν προφητῶν μαρτυρίαν, οὐ τὴν ἐναντιῶν ἡδοῦντο ψῆφον, οὐ τὴν τῶν πολλῶν γνώμην· οὐτῶ κατὰπαξ αὐτοὺς ἡ φιλαρχία καὶ ὁ τῆς κενοδοξίας ἐπήρωςεν ἔρως καὶ τὸ τὰ πρόκαιρα ζητεῖν.

3. Οὐδὲ γὰρ οὕτως ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ καὶ κατὰ κρημνῶν φέρει· οὐδὲν οὕτω ποιεῖ τῶν μελλόντων ἐκπίπτειν, ὡς τὸ προσηλῶσαι τοῖς ἐπικήροις τούτοις· οὐδὲν οὕτω ποιεῖ καὶ τούτων κακείνων ἀπολαύειν, ὡς τὸ πάντων ἐκεῖνα προτιμᾶν. «Ζητεῖτε» γάρ, φησὶν ὁ Χριστός, «τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Καίτοι εἰ μηδὲ τοῦτο προσέκειτο, οὐδὲ οὕτως αὐτῶν ἐφίεσθαι ἔδει. Νῦν δὲ ἐν τῷ λαβεῖν ἐκεῖνα, καὶ ταῦτά ἐστι προσλαβεῖν· καὶ οὐδὲ οὕτως ἔνιοι πείθονται· ἀλλὰ λίθοις ἀναισθητοῖς εἰκόασιν καὶ οκιάς διώκουσιν ἡδονῆς.

19. Ἰω. 7, 25-26.

19α. Ματθ. 7, 33.

20. Λουκᾶ 2, 14.

βαν ὅτι δι' αὐτοὺς τὰ λέγει. Καὶ ἐνῶ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν, ἐφοβήθησαν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, διότι τὸν ἐθεωροῦσαν ὡς προφήτην». Διότι ἀντελαμβάνοντο πλέον, ὅτι ὑπηνίσσετο αὐτούς. Καὶ ἄλλοτε μὲν, ἐνῶ εὐρίσκεται ἀνάμεσά των, φεύγει διὰ μέσου αὐτῶν καὶ δὲν τὸν βλέπουν, καὶ ἄλλοτε πάλιν, ἐνῶ τὸν βλέπουν καὶ ἐπιθυμοῦν σφόδρα νὰ τὸν συλλάβουν, συγκρατεῖ τὴν ἐπιθυμίαν των αὐτὴν, πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον τὸν ἐθαύμαζον καὶ ἔλεγον· «Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς; Νά, τοὺς ὁμιλεῖ μὲ παρρησίαν καὶ δὲν τοῦ λέγουν τίποτε»¹⁹.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ὅμως ἐπειδὴ συνεκρατοῦντο ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ πλήθους, ἀρκεῖται εἰς αὐτὸ καὶ δὲν ἐνεργεῖ θαύματα ὅπως προηγουμένως, πὺ ἀνεχώρησεν ἀπὸ ἀνάμεσά τους καὶ δὲν τὸν ἔβλεπον. Διότι δὲν ἤθελε πάντοτε νὰ ἐνεργῇ ὡς ὑπεράνθρωπος διὰ νὰ γίνῃ πιστευτὴ ἢ οἰκονομία τῆς σαρκώσεως. Αὐτοὶ ὅμως οὔτε ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐσωφρονίζοντο, οὔτε ἀπὸ τοὺς λόγους του, οὔτε τὴν μαρτυρίαν τῶν προφητῶν ἐσέβοντο, οὔτε τὴν ἰδικὴν των γνώμην, οὔτε τὴν γνώμην τῶν πολλῶν. Τόσον πολὺ τοὺς ἐτύφλωσεν ἅπαξ διὰ παντὸς ἡ φιλαρχία καὶ ὁ ἔρωσ τῆς κενοδοξίας καὶ ἡ ἐπιδίωξις τῶν προσκείμενων πραγμάτων.

3. Πράγματι τίποτε δὲν προκαλεῖ τόσην παραφροσύνην καὶ δὲν ὀδηγεῖ εἰς τὸν κρημνόν, τίποτε δὲν συντελεῖ τόσον εἰς τὴν ἀπώλειαν τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, ὅσον ἡ προσήλωσις εἰς αὐτὰ τὰ φθαρτά. Τίποτε δὲν συντελεῖ εἰς τὸ ν' ἀπολαύῃ κανεὶς καὶ τὰ ἐδῶ ἀγαθὰ καὶ τὰ ἐκεῖ, ὅσον ἡ προτίμησις τῶν οὐρανίων ἀπὸ ὅλα γενικῶς. Διότι λέγει ὁ Χριστός· «Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τότε θὰ σᾶς δοθοῦν καὶ ὅλα τὰ ἐπίγεια»²⁰. Καθ' ὅσον βέβαια ἐὰν δὲν ὑπῆρχε δυνατότης ἀποκτήσεως τῶν οὐρανίων ἀγαθῶν, δὲν ἔπρεπε τότε οὔτε τὰ ἐπίγεια νὰ ἐπιθυμῇ κανεὶς. Τώρα ὅμως ἐὰν λάβῃ ἐκεῖνα εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὰ ἐδῶ· καὶ ὅμως ὠρισμένοι οὔτε καὶ ἔτσι πείθονται, ἀλλ' ὁμοιάζουν μὲ ἀναισθήτους λίθους καὶ ἐπιδιώκουν τὰς σκιὰς τῆς ἡδονῆς.

Τί γὰρ ἡδὺ τῶν ἐν τῷ παρόντι βίῳ; τί δὲ τερπνόν;
 Μετὰ γὰρ παρησίας ὑμῖν πλείονος διαλεχθῆναι βούλομαι
 σήμερον· ἀλλὰ ἀνάσχεσθε, ἵνα μάθητε ὅτι ὁ δοκῶν οὗτος
 φορτικὸς εἶναι βίος καὶ ἐπαχθής, ὁ τῶν μοναχῶν λέγω καὶ
 5 τῶν ἐστιαρωμένων, πολὺν τοῦτου τοῦ δοκοῦντος εἶναι προση-
 νοῦς καὶ ἀπαλωτέρου γλυκύτερός ἐστι καὶ ποθεινότερος.
 Καὶ τοῦτου μάρτυρες ὑμεῖς, οἱ θάνατον πολλάκις αἰτήσαντες
 ἐν ταῖς καταλαβούσαις ὑμᾶς περιστάσεσι καὶ ἀθυμίαις, καὶ
 ἐκείνους μακαρίσαντες τοὺς ἐν ὄρεσι, τοὺς ἐν σπηλαίοις,
 10 τοὺς μὴ γεγαμηκότας, τοὺς τὸν ἀπράγμονα βίον ζῶντας,
 οἳ τε ἐν ταῖς τέχναις, οἳ τε ἐν ταῖς στρατείαις, οἳ τε ἀπλῶς
 ζῶντες καὶ εἰκῆ, καὶ ἐν τῇ σκηνῇ διημερεύοντες καὶ ταῖς
 ὀρχήσιραις. Καὶ γὰρ ἐκεῖθεν, εἰ καὶ μυρία ἡδοναὶ βρούειν
 δοκοῦσι καὶ εὐφροσύνης πηγαί, ἀλλὰ μυρία τίκεται πικρό-
 15 τερα βέλη. Ἄν γὰρ ἀλῶ τις ἔρωτι κόρης τινὸς τῶν ὀρχου-
 μένων ἐκεῖ, ὑπὲρ μυρίας στρατείας, ὑπὲρ μυρίας ἀποδημίας
 χαλεπωτέραν ὑποσιήσεται θάσανον, πάσης πόλεως πολιορ-
 κουμένης ἀθλιώτερον διακείμενος. Πλὴν ἀλλ' ἵνα μὴ ἐκεῖνα
 ἐξειτάσωμεν τέως, τῷ συνειδῶτι ταῦτα ἀφέντες τῶν ἐαλω-
 20 κότιων, φέρε περὶ τοῦ τῶν πολλῶν διαλεχθῶμεν βίου· καὶ
 τοσοῦτον εὐρήσομεν τὸ μέσον ἑκατέρας τῆς ζωῆς ταύτης, ὅ-
 σον λιμένος καὶ πελάγους συνεχῶς ἀνέμοις διακοπιομένου
 τὸ διάφορον.

Σκόπει δὲ ἀπὸ τῶν καταγωγίων εὐθέως τὰ προοίμια
 25 τῆς εὐημερίας. Ἀγορὰς γὰρ καὶ πόλεις καὶ τοὺς ἐν μέσῳ
 φυγόντες θορούβους, τὸν ἐν ὄρεσι βίον εἴλοντο, τὸν οὐδὲν
 ἔχοντα κοινὸν πρὸς τὰ παρόντα, τὸν οὐδὲν ἀνθρώπινον ὑπομέ-
 νοντα, οὐ λύπην βιωτικὴν, οὐκ ὀδύνην, οὐ φροντίδα τοσαύ-

Διότι ποῖον ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς παρούσης ζωῆς εἶναι εὐχάριστον; Θέλω πράγματι σήμερα νὰ σᾶς ὁμιλήσω μὲ μεγαλυτέραν παρρησίαν. Δείξατε λοιπὸν ὑπομονὴν ὥστε νὰ γνωρίσετε, ὅτι ἡ ζωὴ ἐκείνη ποὺ θεωρεῖται φορτικὴ καὶ ἀνυπόφορος, δηλαδὴ ἡ ζωὴ τῶν μοναχῶν καὶ τῶν προσηλωμένων εἰς τὸν Θεόν, εἶναι πολὺ πιὸ γλυκυτέρα καὶ πιὸ ποθητὴ ἀπὸ τὴν ζωὴν αὐτὴν, ποὺ νομίζομεν εὐκόλον καὶ ἐλαφράν. Καὶ μάρτυρες δι' αὐτὸ εἶσθε σεῖς, ποὺ πολλὰς φορὰς εἰς τὰς δυσκολίας καὶ τὰς στενοχωρίας σας ἐζητήσατε τὸν θάνατον ὡς λυτρωτὴν καὶ ἐμακαρίσατε ἐκείνους ποὺ ζοῦν εἰς τὰ ὄρη, εἰς τὰ σπήλαια, ποὺ δὲν ἤλθον εἰς γάμον καὶ ζοῦν τὴν χωρὶς κοσμικὰς φροντίδας ζωὴν, καὶ σεῖς ποὺ εἶσθε τεχνῖται ἢ στρατιῶται ἢ ζῆτε ἀπλῶς ἔτσι χωρὶς κανένα σκοπὸν καὶ περνᾶτε τὴν ἡμέραν σας εἰς τὰς σκηνὰς τοῦ θεάτρου καὶ τῆς ὀρχήστρας. Καθ' ὅσον ἀπὸ ἐκεῖ, ἂν καὶ ὑπάρχει ἡ ἀντίληψις ὅτι ἀναβλύζουν ἀμέτρητοι ἡδοναὶ καὶ πηγαὶ εὐφροσύνης, ἐν τούτοις ἀπὸ ἐκεῖ προέρχονται κατὰ τρόπον ἀνυπολόγιστον τὰ πιὸ φαρμακερὰ βέλη. Διότι ἐὰν κάποιος αἰχμάλωτις ἀπὸ τὸν ἔρωτα κάποιας ἀπὸ τὰς γυναῖκας τῆς ὀρχήστρας, θὰ βασανισθῆ περισσότερο ἀπὸ ὅσον θὰ ἐβασανίζετο εἰς μυρίας ἐκστρατείας καὶ εἰς μυρίας ἀποδημίας καὶ θὰ ζῆ εἰς ἀθλιότεραν κατάστασιν ἀπὸ μίαν πόλιν πολιορκουμένην. Ἄλλ' ὅμως διὰ νὰ μὴ ἐξετάσωμεν τώρα ἐκεῖνα, ἀφοῦ τὰ ἀφήσωμεν εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν ποὺ ἔχουν γίνει αἰχμάλωτοι αὐτοῦ τοῦ πάθους, ἐμπρὸς νὰ ὁμιλήσωμεν διὰ τὴν ζωὴν τῶν πολλῶν ἐν γένει, καὶ θὰ εὕρωμεν ὅτι ὑπάρχει τόση διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν τρόπων ζωῆς, ὅση διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ λιμένος καὶ πελάγους, ποὺ συνεχῶς σαρώνεται ὑπὸ ἀνέμων.

Πρόσεχε λοιπὸν ἀπὸ τὸν τόπον διαμονῆς τὰ προοίμια τῆς εὐημερίας. Διότι οἱ μοναχοὶ ἀφοῦ ἀπέφυγον τὰς ἀγορὰς καὶ τὰς πόλεις καὶ τοὺς κοσμικοὺς θορύβους, ἐπροτίμησαν τὴν ζωὴν εἰς τὰ ὄρη, ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν πρὸς τὰ παρόντα πράγματα, οὔτε βιωτικὴν λύπην, οὔτε ὀδύνην,

την, οὐ κινδύνους, οὐκ ἐπιβουλὰς, οὐ βασκανίαν, οὐ ζηλο-
τυπίαν, οὐκ ἔρωτας ἀτόπους, οὐκ ἄλλο τῶν τοιούτων οὐδέν.
Ἐνιεῦθεν ἤδη τὰ τῆς βασιλείας μελειῶσι, νάπαις ὀμιλοῦν-
τες καὶ ὄρεσι καὶ πηγαῖς, καὶ ἡσυχίᾳ καὶ ἡρεμίᾳ πολλῇ,
5 καὶ πρὸ τούτων ἀπάντων τῷ Θεῷ. Καὶ παντὸς μὲν θορούθου
τὸ δωμάτιον αὐτοῖς καθαρὸν, παντὸς δὲ πάθους ἢ ψυχῆ καὶ
νοσήματος ἐλευθέρᾳ, λεπτῇ καὶ κούφῃ, καὶ τοῦ λεπιοτάτου
ἀέρος σφόδρα καθαρωτέρα. Ἔργον δὲ αὐτοῖς, ὅπερ ἦν καὶ
τῷ Ἀδὰμ παρὰ τὴν ἀρχὴν καὶ πρὸ τῆς ἁμαρτίας, ὅτι τὴν
10 δόξαν ἡμφιεσμένος ἦν καὶ τῷ Θεῷ μετὰ παρρησίας ὠμίλει,
καὶ τὸ χωρὶον ἐκείνο τὸ πολλῆς γέμον μακαριότητος ᾤκει.
Τί γὰρ οὔτιοι χεῖρον ἐκείνου διάκεινται, ὅτι πρὸ τῆς πι-
ρακοῆς ἐτέθη ἐργάζεσθαι τὸν παράδεισον; Οὐδεμία φροντίς
ἦν αὐτῷ βιωτικῆ; ἀλλ' οὐδὲ τούτοις. Θεῷ διελέγετο μετὰ
15 καθαροῦ συνειδότιος; τοῦτο καὶ οὔτιοι μᾶλλον δὲ καὶ πολλῶ
μείζονα ἔχουσι παρρησίαν ἐκείνου, ὅσα καὶ μείζονος ἀπολε-
λαύκασι χάριτος διὰ τῆς τοῦ Πνεύματος χορηγίας.

Ἐχρῆν μὲν οὖν ὑμᾶς ὅψει ταῦτα παραλαμβάνειν· ἐπειδὴ
δὲ οὐ βούλεσθε, ἀλλ' ἐν θορούθοις καὶ ἀγοραῖς διατριβετε,
20 κἂν λόγῳ γοῦν διδάξωμεν ὑμᾶς, ἐν μέρος ἀπολαβόντες αὐ-
τῶν τῆς διαγωγῆς· πάντα γὰρ οὐ δυνατὸν ἐπελθεῖν τὸν
ἐκείνων βίον. Οὔτιοι οἱ φωσιῆρες τῆς οἰκουμένης, ἐπειδὴν
ἡλιος ἀνίσχη, μᾶλλον δὲ πολλῶ πρὸ τῆς ἀκτίνας, ἀπὸ τῆς
εὐνῆς ἀνασιάντες, ὑγιεῖς καὶ ἐγρηγορότες καὶ νήφοντες (οὐ-
25 τε γὰρ λύπη τις καὶ φροντίς, οὔτε καρηθαρία καὶ πόνος
καὶ πραγμάτων ὄχλος, οὐκ ἄλλο τι τῶν τοιούτων οὐδὲν αὐ-
τοῖς ἐνοχλεῖ, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι διάγουσιν ἐν οὐρανῷ)·
ἀνασιάντες τοίνυν εὐθέως ἀπὸ τῆς εὐνῆς παιδοὶ καὶ

οὔτε τόσον μεγάλην φροντίδα, οὔτε κινδύνους, οὔτε ἐπιβουλάς, οὔτε φθόνον, οὔτε ζηλοτυπίαν, οὔτε παραλόγους ἔρωτας, οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιον. Ἀπὸ τὴν ἐδῶ ζωὴν ἤδη μελετοῦν τὰ τῆς οὐρανόου βασιλείας, ὁμιλοῦντες μὲ τὰς κοιλάδας, τὰ ὄρη, τὰς πηγὰς, τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἡρεμίαν καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ μὲ τὸν Θεόν. Καὶ τὸ δωμάτιόν των εἶναι καθαρὸν ἀπὸ κάθε θόρυβον, ἡ δὲ ψυχὴ των εἶναι ἐλευθέρᾳ ἀπὸ κάθε πάθος καὶ ἀσθένειαν, λεπτὴ καὶ ἐλαφρὰ καὶ πιὸ καθαρὰ ἀπὸ αὐτὸν τὸν λεπτότατον ἀέρα. Τὸ ἔργον των δὲ εἶναι ὅμοιον μὲ τὸ ἔργον ποῦ εἶκεν ὁ Ἀδάμ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ὅταν ἐφόρει ὡς ἔνδυμα τὴν δόξαν καὶ ὠμιλοῦσε μὲ τὸν Θεὸν μὲ παρρησίαν καὶ ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ποῦ ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ μακαριότητα. Πράγματι ὡς πρὸς τί αὐτοὶ εἶναι κατώτεροι ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, ὅταν, πρὶν ἀπὸ τὴν παρακοὴν ἐτοποθετήθη νὰ καλλιεργῇ τὸν παράδεισον; Δὲν εἶχε καμμίαν βιωτικὴν φροντίδα; Ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτοὶ ἔχουν. Ὁμιλοῦσε μὲ τὸν Θεὸν μὲ καθαρὰν συνείδησιν; τὸ ἴδιον κάνουν καὶ αὐτοί· μᾶλλον δὲ ἔχουν μεγαλυτέραν παρρησίαν ἀπὸ ἐκεῖνον, τόσον μεγαλυτέραν, ὅσον μεγαλυτέραν χάριν ἔχουν ἀπολαύσει μὲ τὴν κορηγίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὰ ἐβλέπατε αὐτὰ οἱ ἴδιοι μὲ τὰ μάτια σας, ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλετε, ἀλλὰ περνᾶτε τὸν καιρὸν σας μέσα εἰς τοὺς θορύβους καὶ τὰς ἀγοράς, θὰ σᾶς τὰ παρουσιάσω ἔστω καὶ διὰ τοῦ λόγου, διὰ νὰ γνωρίσετε ἓνα μόνον μέρος ἀπὸ τὸν τρόπον ζωῆς αὐτῶν, διότι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξετάσωμεν ὅλον τὸν βίον ἐκείνων. Αὐτοὶ οἱ φωστῆρες τῆς οἰκουμένης, ὅταν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, μᾶλλον δὲ πολὺ πρὸ τῆς ἀνατολῆς, ἀφοῦ σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ κρεβάτι των, ὑγιεῖς, γεμᾶτοι πνευματικὴν διαύγειαν καὶ νηφαλιότητα, (διότι οὔτε καμμία λύπη καὶ φροντίς τοὺς ἐνοχλεῖ, οὔτε βάρος εἰς τὸ κεφάλι των καὶ πόνος καὶ στενοχώρια, οὔτε τίποτε ἄλλο παρόμοιον ἀπὸ αὐτὰ, ἀλλὰ ζοῦν ὡσὰν ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν)· ἀφοῦ λοιπὸν σηκωθοῦν ἀπὸ τὸ

γεγηθότες, καὶ χορὸν ἕνα σιησάμενοι, ἐν φαιδρῶ τῷ συνει-
 δότι συμφώνως ἅπαντες, ὥσπερ ἐξ ἑνὸς στόματος, ὕμνους
 εἰς τὸν τῶν ὄλων ἄδουσι Θεόν, γεραίροντές τε αὐτὸν καὶ
 χάριν εἰδότες ὑπὲρ πάντων αὐτῷ, τῶν τε ἰδίων, τῶν τε
 5 κοινῶν εὐεργειημάτων. Ὡστε, εἰ δοκεῖ, τὸν Ἀδὰμ ἀφέν-
 τες, ἐρωτήσωμεν τί τῶν ἀγγέλων οὗτος διέσπηκεν ὁ χορὸς
 τῶν ἐπὶ γῆς ἄδόντων καὶ λεγόντων «δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ,
 καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Καὶ ἡ σιολὴ
 δὲ αὐτοῖς τῆς ἀνδρίας ἀξία. Οὐ γὰρ δὴ κατὰ τοὺς ἐλκεχί-
 10 τωνας καὶ ἐκνενευρισμένους καὶ διακλωμένους εἰσὶν ἐσιολι-
 σμένοι, ἀλλὰ κατὰ τοὺς μακαρίους ἐκεῖνους ἀγγέλους, τὸν
 Ἥλιαν, τὸν Ἐλισσαῖον, τὸν Ἰωάννην, κατὰ τοὺς ἀποσιό-
 λους τῶν ἱματίων κατεσκευασμένων αὐτοῖς, τοῖς μὲν ἀπὸ
 τριχῶν αἰγῶν, τοῖς δὲ ἀπὸ τριχῶν καμήλων· εἰσὶ δὲ οἷς καὶ
 15 δέρματα ἤρκεσε μόνον, καὶ ταῦτα πάλαι πεπονηκότα.

Εἶτα ἐπειδὴν τὰς ᾠδὰς ἐκείνας εἴπωσι, τὰ γόνατα κάμ-
 ψαντες, τὸν ὑμνηθέντα Θεὸν παρακαλοῦσιν ὑπὲρ πραγμάτων,
 ὧν ἔνιοι οὐδὲ εἰς ἔννοιαν ταχέως ἔρχονται. Αἰτοῦσι γὰρ
 τῶν μὲν παρόντων οὐδὲν οὐδεὶς γὰρ αὐτοῖς τούτων λόγος·
 20 τὸ δὲ μετὰ παρησίας σιῆσαι ἔμπροσθεν τοῦ θήματος τοῦ
 φοβεροῦ, ὅταν ἔλθῃ κρῖναι ζῶντας καὶ νεκροὺς ὁ μονογενὴς
 Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ μηδένα ἀκοῦσαι τῆς φοβερᾶς ἐκείνης
 φωνῆς τῆς λεγούσης, «οὐκ οἶδα ὑμᾶς», καὶ ὥστε μετὰ κα-
 θαρῶ συνειδότης καὶ πολλῶν τῶν κατορθωμάτων τὸν ἐπί-
 25 μοχθον τοῦτον διανύσαι θίον καὶ τὸ χαλεπὸν πλεῦσαι πέ-
 λαγος ἐξ οὐρίας. Ἠγεῖται δὲ αὐτοῖς τῆς εὐχῆς, ὁ πατήρ
 καὶ ὁ προσειηκώς. Εἶτα ἀνασιάντες καὶ τελέσαντες τὰς ἀ-
 γίας ἐκείνας καὶ συνεχεῖς εὐχάς, ἀνισχύουσης τῆς ἀκτῖνος,

κρεβάτι των πολὺ ἐνωρὶς τὸ πρῶτ' γεμᾶτοι ἀπὸ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν καὶ ἀφοῦ στήσουν ἕνα χορὸν ὅλοι μαζί, μὲ χαρούμενην συνείδησιν καὶ μὲ στόμα, ψάλλουν ὕμνους εἰς τὸν Θεὸν τῶν ὄλων καὶ τὸν δοξολογοῦν καὶ τὸν εὐχαριστοῦν δι' ὅλας τὰς εὐεργεσίας του, τὰς ἀτομικὰς καὶ τὰς κοινὰς. Ὡστε λοιπὸν ἐὰν θέλετε, ἀφοῦ ἀφήσωμεν τὸν Ἀδάμ, ἃς ἐρωτήσωμεν ὡς πρὸς τί διαφέρει τῶν ἀγγέλων ὁ χορὸς αὐτὸς ποὺ ψάλλει εἰς τὴν γῆν καὶ λέγει· «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»²⁰. Ἀκόμη δὲ καὶ ἡ ἐνδυμασία των εἶναι ἀνταξία τῆς ἀρετῆς των. Διότι βέβαια δὲν εἶναι στολισμένοι ὡσὰν ἐκείνους ποὺ περιφέρονται μὲ τοὺς χιτῶνας των εἰς τὰς ὁδοὺς, τοὺς μαλθακοὺς καὶ καυνωμένους, ἀλλὰ ὡσὰν τοὺς μακαρίους ἐκείνους ἀγγέλους, τὸν Ἥλιον, τὸν Ἐλισσαῖον, τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἀποστόλους, τῶν ὁποίων τὰ ἐνδύματα ἦσαν κατεσκευασμένα, τῶν μὲν ἀπὸ τρίχας αἰγῶν, τῶν δὲ ἀπὸ τρίχας καμήλων, δι' ὠρισμένους μάλιστα ἀπὸ αὐτοὺς ἤρκεσαν καὶ μόνον τὰ δέρματα τῶν ζώων καὶ αὐτὰ πολὺ πεπαλαιωμένα

Ἐπειτα, ἀφοῦ ψάλλουν τοὺς ὕμνους ἐκείνους καὶ κάμψουν τὰ γόνατα, παρακαλοῦν τὸν Θεὸν ποὺ ἐξύμνησαν διὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ὠρισμένοι οὔτε καὶ νὰ τὰ σκεφθοῦν ἤμποροῦν μὲ εὐκολίαν. Διότι τίποτε ἀπὸ τὰ παρόντα δὲν ζητοῦν καὶ κανένα λόγον δὲν κάνουν δι' αὐτά, ἀλλὰ ζητοῦν νὰ ἠμπορέσουν νὰ σταθοῦν μὲ παρρησίαν πρὸ τοῦ φοβεροῦ βήματος, ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς, καὶ κανεὶς νὰ μὴ ἀκούσῃ τὴν φοβερὰν ἐκείνην φωνήν, ποὺ λέκει, «δὲν σᾶς γνωρίζω»²¹, καὶ ἀκόμη νὰ διανύσουν τὸν ἐπίπονον αὐτὸν βίον μὲ καθαρὰν συνείδησιν καὶ πολλὴν προκοπὴν εἰς ἔργα ἀρετῆς καὶ νὰ πλεύσουν μὲ γαλήνην τὸ φοβερὸν πέλαγος. Προΐσταται δὲ αὐτῶν κατὰ τὴν προσευκὴν αὐτὴν ὁ πατήρ, ὁ ἡγούμενος αὐτῶν. Ἐν συνεχείᾳ, ἀφοῦ σηκωθοῦν καὶ τελειώσουν τὰς ἀγίας ἐκεῖνας καὶ συνεχεῖς προσευχάς, μὲ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου μεταβαίνει ὁ καθένας εἰς τὴν ἐργασίαν του, συγκεν-

εἰς ἔργον ἄπεισιν ἕκαστος, πολλὴν πρόσδοον ἐντιεύθεν τοῖς δεομένοις συνάγοντες.

4. Ποῦ νῦν εἶσιν οἱ τοῖς διαβολικοῖς ἐναντοὺς ἐκδιδόντες χοροῖς καὶ τοῖς ἄσομασι τοῖς πορνικοῖς καὶ ἐν θεάτροις καθήμενοι; Αἰσχύνομαι μὲν γὰρ μεμνημένος ἐκείνων πλὴν διὰ τὴν ἀσθένειαν ὑμῶν ἀνάγκη καὶ τοῦτο ποιῆσαι. Καὶ γὰρ ὁ Παῦλός φησιν· «ὥσπερ γὰρ παρεσιήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῆ ἀκαθαρσία, οὕτω νῦν παρασιήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῆ δικαιοσύνη εἰς ἁγιασμόν». Καὶ ἡμεῖς τοίνυν, 10 φέρε παρεξειάσωμεν τὸν χορὸν τὸν ἐκ τῶν πορνευομένων γυναικῶν καὶ τῶν ἡταιρηκότων νέων συνεσιῶτα ἐν τῇ σκηνῇ, καὶ τοῦτιαν αὐτὸν τὸν τῶν μακαρίων τούτων, εἰς ἡδονῆς λόγον, δι' ἣν μάλιστα πολλοὶ τῶν ραθύμων νέων ἀλίσκονται ταῖς ἐκείνων παγίοι. Τοσοῦτον γὰρ τὸ μέσον εὐρήσομεν, ὅσον 15 εἰ ἀγγέλων τις ἤκουσεν ἄδόντων ἄνω τὴν παναρμόνιον μελωδίαν ἐκείνην καὶ κινῶν καὶ χοίρων ἐπὶ τῆς κοπρίας κατωρομένων καὶ γρυζόντων. Διὰ τούτων μὲν γὰρ τῶν στομάτων ὁ Χριστός, δι' ἐκείνων δὲ τῆς γλώττης ὁ διάβολος φθέγγεται. Ἄλλὰ σύριγγες συνηχοῦσιν ἐκείνοις ἀσήμε φωνῇ καὶ 20 ἀτερπεῖ τῆ ὄψει, τῶν γνώθων αὐτοῖς φυσωμένων καὶ τῶν νεύρων διασπασμένων; Ἄλλ' ἐνταῦθα ἡ τοῦ Πνεύματος ἐνηχεῖ χάρις, ἀντὶ αὐλοῦ καὶ κιθάρας καὶ σύριγγος τοῖς τῶν ἁγίων στόμασι κεχρημένη. Μᾶλλον δὲ ὅσα ἂν εἴπωμεν, οὐ δυνατὸν παρασιῆσαι τὴν ἡδονὴν διὰ τοὺς τῷ πηλῷ καὶ τῇ 25 πλινθείᾳ προσηλωμένους. Διὰ τοῦτο καὶ ἐβουλόμην τινὰ τῶν περὶ ταῦτα μαινομένων λαβεῖν καὶ ἀπαγαγεῖν ἐκεῖ καὶ δεῖξαι τῶν ἁγίων τὸν χορὸν τούτων, καὶ οὐκ ἂν ἐδέησέ

τρώνοντες μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν πολλὰ ἔσοδα δι' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀνάγκην.

4. Ποῦ εἶναι τώρα ἐκεῖνα ποὺ παραδίδουν τοὺς ἑαυτοῦς των εἰς τοὺς διαβολικοὺς χοροὺς καὶ τὰ πορνικὰ τραγούδια καὶ συχνάζουν εἰς τὰ θέατρα; καὶ βέβαια ἐντρέπομαι νὰ τοὺς φέρω εἰς τὴν μνήμην μου, ἀλλ' ὅμως χάριν τῆς ἰδικῆς σας ἀσθένειας εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ κάνω καὶ αὐτό. Καθ' ὅσον καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν προσφέρατε τὰ μέλη σας σκλάβους εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἔτσι τώρα νὰ προσφέρετε τὰ μέλη σας δοῦλα εἰς τὴν ἀρετὴν πρὸς ἁγιασμόν σας»²². Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἐμπρὸς ἃς ἐξετάσωμεν παραλλήλως καὶ τὸν χορὸν ποὺ ἀπαρτίζουν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου αἱ πορνεύμεναι γυναῖκες καὶ οἱ θηλυπρεπεῖς νέοι καὶ τὸν χορὸν τῶν μακαρίων αὐτῶν μοναχῶν ἀπὸ πλευρᾶς ἡδονῆς, ἐξ αἰτίας τῆς ὁποίας μάλιστα πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ραθύμους νέους συλλαμβάνονται εἰς τὰς παγίδας αὐτῶν. Καὶ θὰ εὕρωμεν πράγματι νὰ ὑπάρχη τόση διαφορὰ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν χορῶν, ὅση θὰ ὑπῆρχεν ἐὰν κάποιος εἶχεν ἀκούσει ἀγγέλους νὰ ψάλλουν εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν παναρμόνιον ἐκείνην μελωδίαν, καὶ σκύλους καὶ χοίρους νὰ οὐρλιάζουν καὶ νὰ μουγκρίζουν ἐπάνω εἰς τὴν κοπριάν. Διότι μὲ τὰ μὲν στόματα τῶν μοναχῶν δοξάζεται ὁ Χριστός, μὲ τὴν γλῶσσαν δὲ ἐκείνου ὑμνεῖται ὁ διάβολος. Μήπως ὅμως ἐκεῖ ἤχοῦν ἀύλοἱ μαζὶ μὲ τὴν χωρὶς καμμίαν ἀξίαν φωνήν των καὶ τὴν ἀπαίσιαν ὄψιν των, καθὼς φουσκώνουν αἱ σιαγόνες των καὶ τεντώνουν τὰ νεῦρα των; Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν μοναχῶν ἐνηχεῖ ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος, χρησιμοποιοῦσα τὰ στόματα τῶν ἁγίων ἀντὶ αὐλοῦ, κιθάρας καὶ φλογέρας. Μᾶλλον δὲ ὅσα καὶ νὰ εἴπω, δὲν θὰ ἠμπορέσω νὰ παρουσιάσω τὴν ἡδονήν, δι' αὐτοὺς ποὺ εἶναι προσκολλημένοι εἰς τὴν λάσπην καὶ τὸ κῶμα. Διὰ τοῦτο καὶ θὰ ἤθελα νὰ πάρω κάποιον ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μανιακοὺς καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσω ἐκεῖ καὶ νὰ τοῦ δείξω τὸν χορὸν αὐτῶν τῶν ἁγίων καὶ δὲν θὰ ἐχρειάζετο εἰς τὸ ἐξῆς κανένας λόγος μου.

μοι λόγον λοιπόν. Πλήν κἄν πρὸς πηλίνους διαλεγώμεθα, πειρασόμεθα καὶ τῷ λόγῳ κἄν κατὰ μικρὸν αὐτοὺς ἀνασπάσαι τῆς ἰλύος καὶ τῶν τελευμάτων.

Ἐκεῖθεν μὲν γὰρ εὐθέως πῦρ δέχεται ἔρωτος αἰόπου
 5 ὁ ἀκροατής· ὡς γὰρ οὐκ ἀρκούσης τῆς ὄψεως τῆς πόρνης φλέξει τὴν διάνοιαν, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς φωνῆς προσιθῆσαι λύμην· ἐνιαῦθα δέ, κἄν ἔχη τι τοιοῦτον ἢ ψυχὴ, ἀποιίθεται εὐθέως. Οὐχ ἡ φωνὴ δὲ μόνον, οὐδὲ ἡ ὄψις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱμάτια μᾶλλον τούτων θορυβεῖ τοὺς ὁρῶντας. Κἄν πένης ἢ
 10 τις τῶν παχυτέρων καὶ ἡμελημένων, ἀπὸ τῆς θεωρίας μυρία ἀποδυσπειθήσει πολλάκις καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐρεῖ, ὅτι ἡ μὲν πόρνη καὶ ὁ ἡταιρηκῶς, μαγείρων τέκνα καὶ σκυτιόμων, πολλάκις δὲ καὶ οἰκειῶν, ἐν ισοσύντη ζῶσι τρυφῇ, ἐγὼ δὲ ἐλεύθερος καὶ ἐξ ἐλευθέρων, δικαίους πόρους αἰρούμενος,
 15 οὐδὲ ὄναρ ταῦτα φαντασθῆναι δύναμαι· καὶ οὕτως ἐμπρησθεῖς ὑπὸ τῆς ἀθυμίας ἄπεισιν. Ἐπὶ δὲ τῶν μοναχῶν οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλὰ καὶ τοῦναντίον ἅπαν. Ὅταν γὰρ ἴδῃ πλουσίων παῖδας καὶ προγόνων περιφανῶν ἐκγόρους τοιαῦτα ἡμφιεσμένους ἱμάτια, οἷα οὐδὲ οἱ ἔσχατοι τῶν πενήτων, καὶ
 20 ἐπὶ τούτῳ χαίροντας, ἐννοήσατε πόσῃ τῆς πενίας παραμυθίαν δεξάμενος ἄπεισι. Κἄν πλούσιος ἢ, σωφρονησθεῖς ἀναχωρεῖ, βελτίων γενόμενος.

Πάλιν ἐν μὲν τῷ θεάτρῳ διὰ τὸ ἴδωσι χρυσοῖα περικειμένην τὴν πόρνην, ὁ μὲν πένης οἰμώζεται καὶ θρηνήσει, τὴν
 25 ἑαυτοῦ γυναῖκα οὐδὲν τοιοῦτον ἔχουσαν βλέπων, οἱ δὲ πλουτοῦντες ὑπερόψονται καὶ διαπιύουσιν ἀπὸ τῆς θέας ταύτης

Ἄλλὰ ὅμως ἔστω καὶ ἂν ὁμιλῶ πρὸς ἀνθρώπους μὲ γήϊνα φρονήματα, θὰ προσπαθήσω μὲ τὸν λόγον, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ τοὺς ἀποσύρω ἀπὸ τὴν λάσπην καὶ τὸν βουρκον.

Λοιπὸν ἀπὸ μὲν τὰ θέατρα ὁ ἀκροατῆς δέχεται κατ' εὐθεϊαν τὸ πῦρ τοῦ παραλόγου ἔρωτος. Διότι, ὡσὰν νὰ μὴ ἄρκοῦσεν ἡ παρουσία τῆς πόρνης διὰ νὰ τοῦ ἀνάψη τὴν σκέψιν τοῦ προστίθεται καὶ ἡ καταστροφή ἀπὸ τὴν φωνήν της, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν μοναχῶν καὶ ἂν ἀκόμη ἡ ψυχὴ πάσχη ἀπὸ κάτι παρόμοιον, τὸ ἀποβάλλει ἀμέσως. Ὅχι μόνον δὲ ἡ φωνή, οὔτε καὶ ἡ ὄψις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐνδυμασία ἐρεθίζει ἀκόμη περισσότερο τοὺς θεατάς. Καὶ ἂν ὁ προσηλωμένος εἰς τὴν ὕλην καὶ ἀδιάφορος θεατῆς συμβῆ νὰ εἶναι κάποιος πτωχός, ἀπὸ τὸ θέαμα θὰ ἀγανακτήσῃ πολλὰς φορὰς καὶ θὰ εἰπῆ εἰς τὸν ἑαυτόν του, ὅτι ἡ μὲν πόρνη καὶ ὁ θηλυπρεπὴς νέος, ἂν καὶ εἶναι παιδιὰ μαγεύρων καὶ ὑποδηματοποιῶν, πολλὰς φορὰς δὲ καὶ δούλων, ζοῦν μέσα εἰς τόσῃν τρυφῇν, ἐνῶ ἐγώ, ἂν καὶ εἶμαι ἐλεύθερος καὶ κατάγομαι ἀπὸ ἐλευθέρους γονεῖς, προτιμῶν τοὺς δικαίους τόπους, δὲν ἤμπορῶ οὔτε εἰς τὸν ὕμνον μου νὰ τὰ φαντασθῶ αὐτά· καὶ ἀφοῦ κατακυριευθῆ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀπὸ τὴν στενοχώριαν θὰ φύγῃ. Εἰς τὴν περίπτωσιν τῶν μοναχῶν ὅμως δὲν συμβαίνει τίποτε τὸ παρόμοιον, ἀλλὰ τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον. Διότι, ὅταν ἰδῆ τὰ παιδιὰ τῶν πλουσίων καὶ τοὺς ἀπογόνους τῶν ἐνδόξων προγόνων νὰ φοροῦν τέτοιου εἴδους ἐνδύματα, ποὺ δὲν τὰ φοροῦν οὔτε οἱ τελευταῖοι ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς, καὶ νὰ χαίρωνται ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, σκεφθῆτε πόσῃν παρηγορίαν τῆς πτωχείας παίρνει καὶ φεύγει. Καὶ ἂν συμβῆ νὰ εἶναι πλούσιος, ἀναχωρεῖ, ἀφοῦ σωφρονισθῆ, γενόμενος καλύτερος.

Ἐπίσης, εἰς μὲν τὸ θέατρον, ὅταν ἰδοῦν τὴν πόρνην νὰ στολίζεται μὲ χρυσᾶ κοσμήματα, ὁ μὲν πτωχὸς θὰ στενοχωρηθῆ καὶ θὰ θρηνήσῃ, βλέπων τὴν γυναῖκα του νὰ μὴ ἔχῃ τίποτε παρόμοιον, οἱ δὲ πλούσιοι θὰ περιφρονήσουν καὶ θὰ ἐγκαταλείψουν τὰς συζύγους των ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ θεά-

τὰς συνοικούσας αὐτοῖς. Ὅταν γὰρ καὶ οὐχὸν καὶ βλέμμα
 καὶ φωνὴν καὶ βᾶδιον πάντα διακεκλασμένα ἐκείνη παρέχη
 τοῖς ὄρωσιν, ἐμπρησθέντες ἀναχωροῦσι, καὶ αἰχμάλωτοι λοι-
 πὸν εἰς τὰς οἰκίας εἰσέρχονται τὰς ἐσπιῶν. Ἐντεῦθεν αἱ
 5 ὕδρεις καὶ αἱ ἀτιμίαι, ἐντεῦθεν αἱ ἀπέχθειαι, οἱ πόλεμοι,
 οἱ θάνατοι οἱ καθημερινοί· ἐντεῦθεν ἀβίωτος τοῖς ἀλοῦσιν
 ὁ βίος, καὶ ἡ συνοικοῦσα λοιπὸν ἀηδὴς καὶ τὰ παιδία οὐχ
 ὁμοίως ποθεῖνὰ καὶ πάντα ἄνω καὶ κάτω τὰ τῆς οἰκίας,
 καὶ ὑπ' αὐτῆς λοιπὸν τῆς ἀκτίνος ἐνοχλεῖσθαι δοκεῖ. Ἄλλ'
 10 οὐκ ἀπὸ τῶν χωρῶν τούτων ἀηδία τις τοιαύτη, ἀλλ' ἡμέρον
 καὶ προῶν δέξεται ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα, πάσης ἡδονῆς ἀτόπου
 ἀπηλλαγμένον, καὶ εὐκολώτερον αὐτῷ χρήσεται, ἢ πρὸ τού-
 του. Τοιαῦτα ὁ μὲν χορὸς ἐκεῖνος τίπτει κακά, οὗτος δὲ
 ἀγαθὰ· ὁ μὲν ἀπὸ προβάτων λύκους ποιῶν, οὗτος δὲ ἀπὸ
 15 λύκων ἀρνειοὺς ἐργαζόμενος.

Ἄλλ' οὕτω περὶ τῆς ἡδονῆς οὐδὲν οὐδέπω τάχα εἰρη-
 καμεν. Καὶ τί γένοιτ' ἂν ἡδίων τοῦ μὴ θοροθεῖσθαι μηδὲ
 ὀδυνᾶσθαι τὴν διάνοιαν, μηδὲ ἀθυμεῖν καὶ στένειν; Πλὴν
 ἀλλὰ καὶ περαιτέρω τὸν λόγον προαγάγωμεν, καὶ ἐκατέρως
 20 τῆς ᾠδῆς καὶ τῆς θεᾶς τὴν ἀπόλαυσιν ἐξετάσωμεν καὶ ὀ-
 ψώμεθα τὴν μὲν μέχρις ἐσπέρας μένουσαν, ἕως ἂν ἐν τῷ
 θεάτρῳ καθέζηται ὁ θεατής, μετὰ δὲ ταῦτα κέντρον παντὸς
 χαλεπώτερον ἀνιῶσιν αὐτόν· ἐνταῦθα δὲ διηνεκῶς ἐνακμά-
 ζουσαν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἑωρακῶν. Καὶ γὰρ καὶ τῶν ἀν-
 25 ὄρων τὸν τύπον καὶ τοῦ τόπου τὸ τερπνὸν καὶ τῆς διαγωγῆς
 τὸ γλυκὺ καὶ τῆς πολιτείας τὸ καθαρὸν καὶ τῆς καλλίστης

ματος. Διότι ὅταν ἡ πόρνη προβάλλῃ εἰς τοὺς θεατὰς κατὰ τρόπον προκλητικὸν καὶ τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὸ βλέμμα, καὶ τὴν φωνὴν καὶ τὸ βάδισμα καὶ τὰ πάντα, φεύγουν ἐκεῖνοι ἀπὸ ἐκεῖ κατακυριευμένοι ἀπὸ τὴν φλόγα ἐκείνην καὶ μεταβαίνουν ἔτσι αἰχμάλωτοι εἰς τὰ σπίτια των. Ἐκ τῆς ἐδῶ προέρχονται αἱ ὕβρεις καὶ αἱ ἀτιμώσεις, ἀπὸ ἐδῶ αἱ περιφρονήσεις, αἱ διαμάχαι καὶ οἱ καθημερινοὶ θάνατοι. Ἐκ τῆς ἐδῶ γίνεται ἀνυπόφορη ἡ ζωὴ δι' αὐτοὺς πού αἰχμαλωτίζονται ἀπὸ τὴν πόρνην καὶ ἡ σύζυγος προκαλεῖ εἰς τὸ ἐξῆς ἀηδίαν, καὶ τὰ παιδιά δὲν εἶναι ἀγαπητὰ ὅπως πρῶτα, καὶ γίνονται ὅλα ἄνω κάτω εἰς τὸ σπίτι, καὶ φαίνεται ὅτι ἐνοχλεῖται καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ἡλιακὴν ἀκτῖνα. Ὅμως δὲν προκαλεῖται καμμία παρομοία ἀηδία ἀπὸ τοὺς χοροὺς τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ θὰ δεχθῆ ἡ σύζυγος τὸν ἄνδρα ἡμέρον καὶ πρῶον, ἀπηλλαγμένον ἀπὸ κάθε παράλογον ἡδονὴν καὶ θὰ εἶναι ἡ συμπεριφορὰ του περισσότερο εὐχάριστος τώρα, παρὰ προηγουμένως. Ὁ μὲν χορὸς λοιπὸν τῶν θεάτρων γεννᾷ κακά, τῶν δὲ μοναχῶν ἀγαθὰ. Καὶ ὁ μὲν ἕνας ἀπὸ πρόβατα δημιουργεῖ λύκους, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἀπὸ λύκους δημιουργεῖ ἀρνιά.

Ἄλλ' ὅμως φαίνεται πῶς δὲν εἶπαμεν τίποτε ἀκόμη διὰ τὴν ἡδονήν. Καὶ τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ πῶς εὐχάριστον ἀπὸ τὸ νὰ μὴ ταρασσεται οὔτε νὰ ὑποφέρῃ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου οὔτε νὰ στενοχωρῆται καὶ νὰ ἀναστενάξῃ; Πλὴν ὅμως πρέπει νὰ συνεχίσωμεν ἀκόμη τὸν λόγον καὶ ἄς ἐξετάσωμεν τὴν ἀπόλαυσιν πού χαρίζει κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἄσματα καὶ τὰ θεάματα· καὶ θὰ ἰδοῦμεν ὅτι ἡ μὲν μία διαρκεῖ μόνον μέχρι τὴν ἑσπέραν, ὅσον χρόνον δηλαδὴ ὁ θεατὴς εὐρίσκεται εἰς τὸ θέατρον, ἐνῶ ὕστερα τὸν κάνει νὰ ὑποφέρῃ φοβερώτερον ἀπὸ ὁποιοδήποτε ἄλλο αἰχμηρὸν ἀντικείμενον, ἐνῶ αὐτὴ πού προέρχεται ἀπὸ τοὺς μοναχοὺς αὐξάνει συνεχῶς μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θεατῶν. Καθ' ὅσον καὶ τὸν τύπον τῶν ἀνδρῶν καὶ τὸ εὐχάριστον τοῦ τόπου καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς συμπεριφορᾶς καὶ τὴν καθαρότητα τοῦ τρόπου ζωῆς των καὶ τὴν χάριν τοῦ ὠραιοτάτου καὶ

ὁδοῦ καὶ πνευματικῆς τὴν χάριν, ἔχουσιν ἑαυτοῖς διαπαντός
 ἐνιζάνοντα. Οἱ γοῦν τούτων ἀπολαύοντες διηνεκῶς τῶν λι-
 μένων, ὡσπερ τινὰ χειμῶνα λοιπὸν φεύγουσι τῶν πολλῶν
 τοὺς θορόβους. Οὐκ ἄδοντες δὲ μόνον καὶ εὐχόμενοι, ἀλλὰ
 5 καὶ ταῖς βίβλοις προσηλωμένοι, τερπνόν τι θέαμα τοῖς ὁρῶ-
 σίν εἰσιν. Ἐπειδὴν γὰρ τὸν χορὸν διαλύσωσιν, ὁ μὲν τὸν
 Ἑσάϊαν λαβὼν ἐκείνῳ διαλέγεται, ὁ δὲ τοῖς ἀποσιόλοις
 ὁμιλεῖ, ἕτερος τὰ παρ' ἐτέρων πονηθέντα ἔπεισι, καὶ φιλο-
 σοφεῖ περὶ Θεοῦ, περὶ τοῦδε τοῦ παντός, περὶ τῶν ὁρωμέ-
 10 νων, περὶ τῶν ἀοράτων, περὶ αἰσθητῶν, περὶ νοητῶν, περὶ
 τῆς εὐτελείας τούτου τοῦ θίου, περὶ τῆς τοῦ μέλλοντος με-
 γαλειότητος.

5. Καὶ τρέφονται τροφήν ἀρίστην, οὐ σάρκας ἀλόγων
 ἐψημένας παρατιθέμενοι, ἀλλὰ λόγια Θεοῦ ὑπὲρ μέλι καὶ
 15 κηρίον, μέλι θαυμάσιον καὶ πολλῶ κρεῖτιον ἢ κατὰ τὴν ἔ-
 ρημον ὁ Ἰωάννης τὸ παλαιὸν ἐσπεῖτο. Τὸ γὰρ μέλι τοῦτο
 οὐ μέλιται τινες ἄγριαι τοῖς ἀνθεσιν ἐφιζάνουσαι συλλέγου-
 σιν, οὐδὲ δρόσον πεπαίνουσαι τοῖς σίμβλοις ἐνιᾶσιν, ἀλλ' ἡ
 τοῦ Πνεύματος κατασκευάζουσα χάρις, ἀντὶ κηρίων καὶ σίμ-
 20 βλων καὶ συρίγγων ταῖς τῶν ἁγίων ἐναποτίθεται ψυχαῖς,
 ὥστε εἶναι τῷ θουλομένῳ μετὰ ἀδείας ἐσθίειν διηνεκῶς.
 Ταύτας δὴ οὖν τὰς μελίτις καὶ αὐτοὶ μιμούμενοι, περιτ-
 πνῶνται τοῖς κηρίοις τῶν ἁγίων βιβλίων, πολλὴν ἐντεῦθεν
 δρεπόμενοι τὴν ἡδονήν.

25 Καὶ εἰ βούλει μαθεῖν τὴν τράπεζαν τὴν ἐκείνων, ἐγγυὺς
 γενοῦ, καὶ ἄρει τοιαῦτα ἐρευγομένους αὐτούς, προσηγῆ πάν-
 τα καὶ ἡδέα, καὶ εὐωδίας γέμοντα πνευματικῆς. Οὐδὲν αἰ-

πνευματικοῦ αὐτοῦ ἄσματος τὰ διατηροῦν σταθερὰ μέσα των εἰς ὅλην τὴν ζωὴν των. Αὐτοὶ λοιπὸν ποὺ ἀπολαμβάνουν διαρκῶς αὐτὰ τὰ λιμάνια, ἀποφεύγουν εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς θορύβους τοῦ κόσμου ὡσὰν κάποιαν κακοκαιρίαν. Καὶ ἀποτελοῦν εὐχάριστον θέαμα δι' αὐτοὺς ποὺ τοὺς βλέπουν, ὄχι μόνον ὅταν ψάλλουν καὶ προσεύχωνται, ἀλλὰ καὶ ὅταν εἶναι προσηλωμένοι εἰς τὰς ἱερὰς Γραφάς. Διότι μόλις τελειώσουν τὴν προσευχὴν, ἄλλος μὲν παίρνει τὸ βιβλίον τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁμιλεῖ μὲ αὐτόν, ἄλλος ὁμιλεῖ μὲ τοὺς ἀποστόλους καὶ ἄλλος μελετᾷ τὰ συγγράματα ἄλλων καὶ φιλοσοφεῖ περὶ τοῦ Θεοῦ, περὶ τοῦ σύμπαντος, περὶ τῶν ὀρατῶν, περὶ τῶν ἀοράτων, περὶ τῶν αἰσθητῶν, περὶ τῶν πνευματικῶν, περὶ τῆς εὐτελείας τῆς παρούσης ζωῆς καὶ περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς μελλούσης.

5. Ἀκόμη τρέφονται μὲ ἀρίστην τροφήν θέτοντες εἰς τὴν τράπεζαν των ὄχι ἐψημένας σάρκας ἀλόγων ζώων, ἀλλὰ τρεφόμενοι μὲ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι γλυκύτερα ἀπὸ τὸ μέλι καὶ τὴν κηρήθραν, ποὺ εἶναι μέλι θαυμάσιον καὶ πολὺ καλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰωάννης ἐτρέφετο τὴν παλαιὰν ἐποχὴν εἰς τὴν ἔρημον. Διότι αὐτὸ τὸ μέλι δὲν τὸ συγκεντρώνουν ὠρισμένα ἄγρια μέλισσαι, ποὺ κάθονται ἐπάνω εἰς τὰ λουλούδια, οὔτε καθιστοῦν γλυκεῖαν τὴν δροσιὰν καὶ τὴν ἐναποθέτουν εἰς τὰς κυψέλας, ἀλλὰ τὸ κατασκευάζει ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ τὸ ἐναποθέτει, ἀντὶ τῶν κηρηθρῶν, τῶν κυψελῶν, καὶ τῶν σπηλαίων, εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν, ὥστε, ἐκεῖνος ποὺ θέλει, νὰ ἤμπορῃ νὰ τρώγῃ συνεχῶς χωρὶς φόβον. Αὐτὰς λοιπὸν τὰς μελίσσας μιμούμενοι καὶ αὐτοὶ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὰς κηρήθρας τῶν ἁγίων βιβλίων, ἀποκομίζοντες ἀπὸ αὐτὰ μεγάλην ἡδονήν.

Καὶ ἐὰν θέλῃς νὰ γνωρίσης τὴν τράπεζαν ἐκείνων, πλησίασε καὶ θὰ ἀκούσης νὰ λέγουν τέτοια λόγια, ποὺ εἶναι ὅλα εὐχάριστα καὶ γλυκὰ καὶ γεμᾶτα ἀπὸ πνευματικὴν εὐωδίαν. Κανένα αἰσχρὸν λόγον δὲν ἤμποροῦν νὰ εἰποῦν τὰ

σχορὸν ἐκεῖνα τὰ σιόματα ἐξενεγκεῖν δύναται ρῆμα, οὐδὲν
 εὐτράπελον, οὐδὲν τραχύ, ἀλλὰ πάντα τῶν οὐρανῶν ἄξια.
 Οὐκ ἂν τις ἀμάρτοι, τὰ μὲν σιόματα τῶν πολλῶν τῶν ἐν
 ἀγοραῖς συρομένων καὶ πρὸς τὰ βιωτικὰ λυσοώντων, βορ-
 5 βόρου τινὸς ὀχειοῖς παραβάλλον, τὰ δὲ τούτων πηγαῖς μέλι
 ρεούσαις καὶ νάματα προχεούσαις καθαρά. Εἰ δέ τις ἐδυοχέ-
 ρανεν, διὲ τὰ τῶν πολλῶν βορβόρου τινὸς προσεῖπον ὀχειοῦς,
 ἴστω διὲ σφόδρα φειδόμενος εἶπον. Ἡ γὰρ Γραφή οὐδὲ
 τούτῳ κέχρηται τῷ μέτρῳ, ἀλλ' ἐτέρῳ πολλῷ σφοδροτέρῳ
 10 παραδείγματι. «Ἰὸς» γάρ, φησὶν, «ἀσπίδων ὑπὸ τὰ χεῖλη αὐ-
 τῶν καὶ ἰάφος ἀνεωγμένος ὁ λάρυγξ αὐτῶν». Ἀλλ' οὐ τὰ
 ἐκείνων τοιαῦτα, ἀλλ' εὐωδίας γέμει πολλῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐνιαῦθα τοιαῦτα· τὰ δὲ ἐκεῖ ποῖος ἡμῖν
 παραστήσει λόγος; ποῖα ἐννοήσει διάνοια; τὴν λῆξιν τὴν
 15 ἀγγελικὴν, τὴν μακαριότητα τὴν ἄφρασιον, τὰ ἀπόρρητα
 ἀγαθὰ; Τάχα πολλοὶ διεθερμάνθητε νῦν, καὶ εἰς ἐπιθυ-
 μίαν ἐνεπέσειτε τῆς καλῆς ταύτης πολιτείας· ἀλλὰ τί τὸ κέρ-
 δος, διὰν ἐνιαῦθα ὄντες μόνον τοῦτο ἔχητε τὸ πῦρ, ἐξελ-
 θόντες δὲ σβέσητε τὴν φλόγα καὶ καταμαρανθῆ οὔτιος ὁ πόθος;
 20 Πῶς οὖν, ἵνα μὴ τοῦτο γένηται; Ὡς ἔσσι σοι θερμὸς
 οὔτιος ὁ ἔρως, ἄπελθε πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους τοὺς ἀγγέλους,
 ἀνάκασσον αὐτὸν πλέον. Οὐ γὰρ οὔτως ὁ παρ' ἡμῶν λόγος
 δυνήσεται σε ἀνάψαι, ὡς ἡ τῶν πραγμάτων θεά. Μὴ εἴπης,
 διαλεχθῶ τῇ γυναικὶ καὶ διαλύσω τὰ πράγματα πρώτον.
 25 Ἀρχὴ ραθυμίας αὕτη ἡ ἀναβολή. Ἄκουσον διὲ συνιάξα-
 νθαι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ ἠθέλησέ τις, καὶ οὐκ εἴασεν ὁ προφή-

23. Ψαλμ. 139, 4.

24. Ψαλμ. 5, 10.

25. Πρβλ. Γ' Βασιλ. 19, 20.

στόματα ἐκεῖνα, οὔτε εὐτράπελον, οὔτε σκληρόν, ἀλλ' ὅλα ὅσα λέγουν εἶναι ἀντάξια τῶν οὐρανῶν. Καὶ δὲν θὰ ἤθελεν ἀποτύχει κανεὶς ἐὰν παρωμοίαζε τὰ μὲν στόματα τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, πού περιφέρονται εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ κάνουν ὡσὰν λυσσασμένοι διὰ τὰ βιωτικὰ πράγματα, μὲ ὄχετους κάποιου βούρκου, τὰ δὲ στόματα τῶν μοναχῶν μὲ πηγὰς πού ρέουν μέλι καὶ ἀναβλύζουν νάματα καθαρὰ. Καὶ ἐὰν κάποιος ἐδυσανασχέτησεν ἐπειδὴ ὠνόμασα τὰ στόματα τῶν πολλῶν ἀνθρώπων ὄχετους κάποιου βούρκου, ἄς γνωρίζῃ ὅτι τὸ εἶπα αὐτὸ ἀπὸ πολὺ μεγάλο ἐνδιαφέρον. Διότι ἡ ἀγία Γραφή κάνει χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ μέτρου, ἀλλὰ χρησιμοποιεῖ ἄλλο πολὺ πῶς χειρότερον παράδειγμα. Διότι, λέγει, «δηλητήριον φιδιῶν ὑπάρχει κάτω ἀπὸ τὰ χεῖλη των»²³ καὶ «ὁ λάρυγξ των ὁμοιάζει μὲ τάφον ἀνοιγμένον»²⁴. Ὅμως δὲν εἶναι παρόμοια τὰ στόματα τῶν μοναχῶν, ἀλλ' εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴν εὐωδίαν.

Καὶ ἔτσι μὲν ἔχουν τὰ τῶν μοναχῶν, ποῖος ὅμως ἀνθρώπινος λόγος θὰ παραστήσῃ τὰ ὅσα συμβαίνουν εἰς τὸν οὐρανόν; Ποῖος νοῦς ἤμπορεῖ νὰ τὰ συλλάβῃ; τὸ ἀγγελικὸν τέλος, τὴν ἐνέκφραστον μακαριότητα, τὰ ἀπόρρητα ἀγαθὰ; Ἴσως εἰς πολλοὺς τώρα νὰ ἤναψεν ἡ φλόγα καὶ νὰ ἐκυριεύθητε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μιμηθῆτε αὐτὸν τὸν ἐνάρετον τρόπον ζωῆς· ποῖον ὅμως τὸ κέρδος, ὅταν ἔχετε τὴν φλόγα αὐτὴν μόνον ἐν ὧσιν εὐρίσκεσθε ἐδῶ, καὶ ὅταν φύγετε, θὰ σβήσετε αὐτὴν καὶ θὰ μαρανθῆ ὁ πόθος σας αὐτός;

Τί πρέπει λοιπὸν νὰ κάνωμεν διὰ νὰ μὴ συμβῆ αὐτό; Ὅσον ἀκόμη ὁ πόθος σου αὐτός εἶναι θερμός, πηγαινέ πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀγγέλους καὶ κάνε ν' αὐξηθῆ ἡ φλόγα αὐτοῦ περισσότερο. Διότι ὁ ἰδικός μου λόγος δὲν θὰ ἤμπορέσῃ νὰ τὸν ἀνάψῃ τόσο, ὅσον ἡ θεὰ τῶν πραγμάτων. Μὴ εἰπῆς, θὰ συζητήσω μὲ τὴν σύζυγόν μου καὶ θὰ τακτοποιήσω πρῶτα τὰ προβλήματά μου Ἡ ἀναβολὴ αὐτὴ εἶναι ἀρχὴ τῆς ραθυμίας. Ἄκουσε ὅτι κάποιος ἠθέλησε νὰ ἀποχαιρετήσῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς οἰκίας του καὶ δὲν τὸν ἄφησεν ὁ προφήτης²⁵.

της. Καὶ τί λέγω συνιάξασθαι; Θάψαι πατέρα ἠθέλησεν ὁ
 μηθητής, καὶ οὐδὲ τοῦτο συνεχώρησεν ὁ Χριστός. Καίτι
 τί σοι πρᾶγμα ἀναγκαῖον οὕτως εἶναι δοκεῖ, ὡς κηδεῖα
 πατρός; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐπέιρεψε. Τί δήποιε; Ὅτι σφο-
 5 δρὸς ἐφέσθηκεν ὁ διάβολος, παρείσδυσέν τινά βουλόμενος
 λαβεῖν· καὶ ὀλίγησ ἀσχολίας ἐπιλάβηται καὶ ἀναβολῆς, με-
 γάλην ἐργάζεται ραθυμίαν. Διὰ τοῦτο παραινεῖ τις, «μὴ ἀνα-
 βάλλου ἡμέραν ἐξ ἡμέρας». Οὕτω γὰρ δυνήσῃ τὰ πλείονα
 κατορθοῦν, οὕτω καὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν σου καλῶς διακεί-
 10 σεται. «Ζητεῖτε» γάρ, φησί, «τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ
 ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν». Εἰ γὰρ ἡμεῖς τοὺς τὰ
 ἐαυτῶν ὑπερορῶντας, καὶ τῶν ἡμετέρων τὴν ἐπιμέλειαν
 προτιθέντας, ἐν πολλῇ καθιστιῶμεν ἀμεριμνία· πολλῶ μᾶλλον
 ὁ Θεός, ὁ καὶ χωρὶς τούτων κηδόμενος καὶ προνοῶν.

15 Μὴ τοίνυν φροντίσης τῶν σῶν, ἀλλὰ ἄφες αὐτὰ τῷ
 Θεῷ. Ἄν γὰρ σὺ φροντίσης, ὡς ἄνθρωπος φροντίζεις·
 ἂν δὲ ὁ Θεὸς προνοήσῃ, ὡς Θεὸς προνοεῖ. Μὴ φροντίσης
 αὐτῶν ἄφεις τὰ μείζω, ἐπεὶ αὐτὸς οὐ σφόδρα αὐτῶν προ-
 νοήσῃ. Ἴν' οὖν σφόδρα αὐτῶν προνοῆ, αὐτῷ μόνῳ πάντα
 20 ἐπίτρεπον. Ἄν γὰρ καὶ αὐτὸς αὐτὰ μεταχειρίσῃ, ἄφεις τὰ
 πνευματικά, οὐ πολλὴν αὐτῶν αὐτὸς ποιήσεται πρόνοιαν. Ἴν'
 οὖν καὶ σοὶ ταῦτα εὖ διακέρηται, καὶ φροντίδος ἀπαλλαγῆς
 ἀπάσης, ἔχον τῶν πνευματικῶν, ὑπερόρα τῶν βιωτικῶν·
 οὕτω γὰρ καὶ τὴν γῆν ἔξεις μετὰ τῶν οὐρανῶν, καὶ τῶν
 25 μελλόντων ἀγαθῶν ἐπιτεύξῃ, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ
 Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος
 εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

26. Πρὸβλ. Λουκᾶ 9, 59-60.

27. Σοφ. Σειράχ 5, 7.

28. Ματθ. 6, 33.

Καὶ διατί λέγω νὰ ἀποχαιρετήσῃ; Νὰ θάψῃ τὸν πατέρα του ἠθέλησεν ὁ μαθητής, καὶ οὔτε αὐτὸ τοῦ ἐπέτρεψεν ὁ Χριστός²⁶. Ἐὰν καὶ βέβαια ποῖον πρᾶγμα σοῦ φαίνεται τόσον ἀναγκαῖον, ὅσον ἡ κηδεῖα τοῦ πατρός; ἀλλ' ὅμως οὔτε αὐτὸ τὸ ἐπέτρεψεν. Διατί λοιπόν; Διότι ὁ διάβολος παραμονεύει μὲ ἀλύγιστον τὴν ὀρμὴν του διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἐπιτύχῃ κάποιαν διείσδυσιν· καὶ ἐὰν συμβῇ νὰ εὕρῃ μικρὰν φροντίδα καὶ ἀναβολήν, δημιουργεῖ μεγάλην ἀδιαφορίαν. Διὰ τοῦτο καὶ κάποιος συμβουλεύει· «Μὴ ἀναβάλλῃς ἀπὸ τὴν μίαν ἡμέραν εἰς ἄλλην ἡμέραν»²⁷. Διότι ἔτσι θὰ ἡμπορέσῃ νὰ ἐπιτύχῃς περισσότερα πράγματα, ἔτσι καὶ αἱ ὑποθέσεις τοῦ σπιτιοῦ σου θὰ ρυθμισθοῦν καλύτερα. Διότι λέγει· «Ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς δοθοῦν»²⁸. Διότι, ἐὰν ἡμεῖς ἀπαλλάσσωμεν ἀπὸ κάθε φροντίδα ἐκείνους ποὺ ἀδιαφοροῦν διὰ τὰς ἰδικὰς των ὑποθέσεις καὶ ἐπιφορτίζονται τὰς ἰδικὰς μας, πολὺ περισσότερον θὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸ ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐπιδεικνύει καὶ χωρὶς αὐτὰ τὴν φροντίδα του καὶ τὴν πρόνοιάν του.

Μὴ φροντίζῃς λοιπόν διὰ τὰ ἰδικὰ σου θέματα, ἀλλ' ἐμπιστεύσου αὐτὰ εἰς τὸν Θεόν. Διότι, ἐὰν φροντίσῃς ἐσύ, φροντίζεις ὡς ἄνθρωπος, ἂν ὅμως δείξῃ πρόνοιαν ὁ Θεός, προνοεῖ ὡς Θεός. Μὴ φροντίσῃς δι' αὐτὰ, ἀδιαφορῶν διὰ τὰ σπουδαιότερα, διότι ὁ Θεὸς δὲν θὰ δείξῃ πολὺ ἐνδιαφέρον δι' αὐτὰ. Διὰ νὰ προνοῇ λοιπόν εἰς μέγαν βαθμὸν δι' αὐτὰ ὁ Θεός, ἐμπιστεύσου ὅλα αὐτὰ εἰς αὐτόν. Διότι, ἐὰν σὺ ὁ ἴδιος ἀσχοληθῇς μὲ αὐτὰ ἀφήνων τὰ πνευματικά, δὲν θὰ δείξῃ μεγάλην πρόνοιαν δι' αὐτὰ ὁ Θεός. Ἐὰν λοιπόν διὰ νὰ ἔχουν καλὴν ἐξέλιξιν τὰ θέματά σου καὶ ν' ἀπαλλαγῇς ἀπὸ κάθε φροντίδα, φρόντισε διὰ τὰ πνευματικά καὶ περιφρόνησε τὰ ὑλικά· διότι ἔτσι καὶ τὴν γῆν θὰ ἐπιτύχῃς μαζὶ μὲ τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ θὰ ἐπιτύχῃς, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΘ΄
Ματθ. 22, 1 - 14

«Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πάλιν ἐν παραβο-
λαῖς. Ὁμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπω
5 βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Καὶ
ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημέ-
νους εἰς τοὺς γάμους, καὶ οὐκ ἤθελον ἔλθειν. Πά-
λιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων· εἴπατε τοῖς
κεκλημένοις, τὸ ἄριστόν μου ἤτιόμασα, οἱ ταῦροί μου
10 καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἔτοιμα· δεῦτε εἰς
τοὺς γάμους. Οἱ δὲ ἀμελήσαντες ἀπηῆλθον, ὁ μὲν εἰς
τὸν ἴδιον ἀγρόν, ὁ δὲ ἐπὶ τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ. Οἱ δὲ
λοιποὶ κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ ὕβρισαν καὶ
ἀπέκτειναν. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀκούσας ὠργίσθη, καὶ
15 πέμψας τὰ σιραιεύματα αὐτοῦ, ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς
ἐκείνων, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε. Τότε λέγει
τοῖς δούλοις· ὁ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κε-
κλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι. Πορεύεσθε ἐπὶ τὰς διεξό-
δους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἂν εὑρητε, καλέσατε εἰς
20 τοὺς γάμους. Καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι εἰς τὰς ὁδοὺς,
συνήγαγον πάντας ὅσους εὑρον, πονηροὺς καὶ ἀγα-
θοὺς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος τῶν κεκλημένων. Εἰσελ-
θὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι, εἶδεν ἄνθρωπον οὐκ
ἔχοντα ἔνδυμα γάμου· καὶ λέγει αὐτῷ· ἔταῖρε, πῶς
25 εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; Ὁ δὲ ἐφι-
μώθη. Ὁ δὲ εἶπε τοῖς διακόνοις· δῆσαντες αὐτοῦ

ΟΜΙΛΙΑ ΕΘ΄
Ματθ. 22, 1 - 14

«Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πάλιν μὲ παραβολὰς. Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει μὲ ἄνθρωπον βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἔκανε τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του. Καὶ ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ καλέσουν τοὺς καλεσμένους εἰς τοὺς γάμους, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἤθελον νὰ ἔλθουν. Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων· Εἴπατε εἰς τοὺς καλεσμένους· τὸ γεῦμα μου εἶναι ἕτοιμον, οἱ ταῦροι καὶ τὰ μανάρια μου εἶναι σφαγμένα καὶ ὄλα εἶναι ἕτοιμα· ἐλᾶτε εἰς τοὺς γάμους. Αὐτοὶ ὅμως ἔδειξαν ἀδιαφορίαν καὶ μετέβησαν, ἄλλος μὲν εἰς τὸ χωράφι του καὶ ἄλλος εἰς τὴν ἐπιχείρησίν του, οἱ δὲ ὑπόλοιποι, ἀφοῦ συνέλαβον τοὺς δούλους του, τοὺς ἐκακοποίησαν καὶ τοὺς ἐφόνευσαν. Ὅταν ὅμως ὁ βασιλεὺς τὰ ἤκουσεν αὐτά, ὠργίσθη καὶ ἔστειλε τὸν στρατόν του, ἐφόνευσεν ἐκείνους τοὺς φονεῖς καὶ κατέκαυσε τὴν πόλιν των. Τότε λέγει εἰς τοὺς δούλους του· Ὁ μὲν γάμος εἶναι ἕτοιμος, ἀλλ' οἱ καλεσμένοι δὲν ἦσαν ἄξιοι. Πηγαίνετε εἰς τὰ σταυροδρόμια καὶ ὅσους θὰ βρῆτε καλέσατέ τους εἰς τοὺς γάμους. Καὶ ἀφοῦ ἐβγῆκαν οἱ δοῦλοι εἰς τοὺς δρόμους, ἐμάζευσαν ὄλους ὅσους εὔρον, κακοὺς καὶ καλοὺς, καὶ ἐγένισεν ἡ αἴθουσα τῶν γάμων ἀπὸ τοὺς καλεσμένους. Ὅταν ὅμως εἰσῆλθεν ὁ βασιλεὺς διὰ νὰ ἰδῆ τοὺς καλεσμένους, εἶδε κάποιον ἄνθρωπον ποὺ δὲν εἶχεν ἔνδυμα γάμου καὶ τοῦ λέγει· Φίλε, πῶς εἰσῆλθες ἐδῶ χωρὶς νὰ ἔχῃς τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου; Αὐτὸς δὲ δὲν ἀπήντησεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν εἰς τοὺς ὑπηρέτας· Δέσατέ τον πόδια καὶ χέρια καὶ

πόδας καὶ χεῖρας, ἐκβάλετε αὐτὸν εἰς τὸ σκότιον τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλανθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί».

1. Εἶδες καὶ ἐν τῇ προτέρᾳ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ παραβολῇ
 5 τοῦ υἱοῦ καὶ τῶν δούλων τὸ μέσον; εἶδες πολλὴν μὲν ἑκα-
 τέρων τῶν παραβολῶν τὴν συγγένειαν, πολλὴν δὲ καὶ τὴν
 διαφορὰν; Καὶ γὰρ αὕτη δείκνυσι καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν μακρο-
 θυμίαν καὶ τὴν πρόνοιαν τὴν πολλήν, καὶ τὴν Ἰουδαϊκὴν ἀ-
 γνωμοσύνην. Ἄλλ' ἔχει τι καὶ πλεον ἐκείνης αὕτη. Προανα-
 10 φωνεῖ μὲν γὰρ καὶ τὴν ἔκπιωσιν τῶν Ἰουδαίων, καὶ τὴν
 κλήσιν τῶν ἐθνῶν, δείκνυσι δὲ μετὰ τούτου καὶ τοῦ θίου
 τὴν ἀκρίβειαν, καὶ ὅση τοῖς ἀμελοῦσιν ἡ δίκη κεῖται. Καὶ
 καλῶς αὕτη μετ' ἐκείνην ἐστίν. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπε, «δοθή-
 σεται ἔθνη ποιῶντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς», δηλοῖ λοιπὸν
 15 ἐνταῦθα καὶ ποίῳ ἔθνη καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ ἄ-
 φαιον εἰς τοὺς Ἰουδαίους πάλιν τὴν πρόνοιαν ἐπιδείκνυται.
 Ἐκεῖ μὲν γὰρ πρὸ τοῦ σιαυροῦ φαίνεται καλῶν, ἐνταῦθα
 δὲ καὶ μετὰ τὸ σφαγῆναι ἐπίκειται ἐπισπώμενος αὐτούς.
 Καὶ διε τὴν χαλεπωτάτην αὐτοὺς ἔδει δοῦναι δίκην, τότε καὶ
 20 εἰς γάμους αὐτοὺς ἔλκει καὶ τῇ τιμῇ τῇ ἀνωτάτῳ τιμῇ.
 Καὶ ὅρα πῶς καὶ ἐκεῖ οὐ πρότερα τὰ ἔθνη, ἀλλ' Ἰουδαίους,
 καὶ ἐνταῦθα πάλιν. Ἄλλ' ὡσπερ ἐκεῖ, διε οὐκ ἠθέλησαν αὐ-
 τὸν δέξασθαι, ἀλλὰ καὶ ἐλθόντα ἔσφαξαν, τότε ἔδωκε τὸν
 ἀμπελῶνα, οὕτω καὶ ἐνταῦθα, διε μὴ ἠθέλησαν παραγενέ-
 25 σθαι ἐν τῷ γάμῳ, τότε ἐτέρους ἐκάλεσε. Τί τοίνυν γένοιτ'
 ἂν αὐτῶν ἀγνωμονέστερον, ὅταν ἐπὶ γάμους καλούμενοι

ρίψατέ τον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμον τῶν δοντιῶν. Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὅμως οἱ ἐκλεκτοί».

1. Ἀντελήφθης τὴν διαφορὰν ποῦ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς προηγουμένης παραβολῆς τοῦ υἱοῦ καὶ αὐτῆς ἐδῶ τῆς παραβολῆς τῶν δούλων; ἀντελήφθης, ὅτι ὑπάρχει μεγάλη μὲν συγγένεια μεταξὺ τῶν δύο παραβολῶν, ἀλλὰ καὶ πολὺ μεγάλη διαφορά; Καθ' ὅσον καὶ αὐτὴ δείχνει καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν μεγάλην μακροθυμίαν καὶ τὴν πρόνοιαν, καὶ τὴν ἰουδαϊκὴν ἀγνωμοσύνην. Ἄλλ' αὐτὴ ἔχει καὶ κάτι ἔπι πλέον ἀπὸ ἐκείνην. Διότι προλέγει μὲν καὶ τὴν ἔκπτωσιν τῶν Ἰουδαίων καὶ τὴν κλήσιν τῶν ἐθνικῶν, ἀλλὰ μαζὶ μὲ αὐτὰ δείχνει καὶ τὴν ὀρθότητα τοῦ βίου καὶ πόση τιμωρία ἐπιφυλάσσεται δι' ἐκεάνους ποῦ θὰ δείξουν ἀδιαφορίαν. Καὶ πολὺ ὀρθὰ αὐτὴ ἢ παραβολὴ ἀναφέρεται μετὰ ἀπὸ ἐκείνην. Διότι, ἐπειδὴ εἶπεν, ὅτι «θὰ δοθῆ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἰς ἔθνος ποῦ θὰ παράγῃ τοὺς καρπούς της»¹, ἀποκαλύπτει λοιπὸν ἐδῶ καὶ εἰς ποῖον ἔθνος θὰ δοθῆ· καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ δείχνει καὶ πάλιν τὴν ἀπερίγραπτον πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους. Διότι εἰς ἐκείνην μὲν τὴν παραβολὴν φαίνεται νὰ τοὺς καλῆ πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν του, ἐνῶ εἰς αὐτὴν καὶ μετὰ τὴν σφαγὴν τοῦ φροντίζει νὰ τοὺς προσκαλῆ κοντὰ του. Καὶ τότε ποῦ ἔπρεπεν αὐτοὶ νὰ ὑποστοῦν τὴν πιὸ φοβερὰν τιμωρίαν, ἀκριβῶς τότε καὶ εἰς τοὺς γάμους τοὺς προσκαλεῖ καὶ τοὺς τιμᾶ μὲ τὴν ἀνωτάτην τιμὴν. Καὶ πρόσεχε, ὅτι καὶ ἐκεῖ δὲν προσκαλεῖ πρῶτα τοὺς ἐθνικούς, ἀλλὰ τοὺς Ἰουδαίους, τὸ ἴδιο δὲ κάνει καὶ ἐδῶ. Ἄλλ' ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖ, τότε ἔδωσεν τὸν ἀμπελῶνα εἰς τοὺς ἄλλους, ὅταν δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν δεχθοῦν ἀλλὰ καὶ τὸν ἔσφαξαν ὅταν ἦλθεν, ἔτσι καὶ ἐδῶ, τότε ἐκάλεσεν ἄλλους εἰς τοὺς γάμους, ὅταν δὲν ἠθέλησαν αὐτοὶ νὰ ἔλθουν. Τί λοιπὸν θὰ ἠμποροῦσε νὰ θεωρηθῆ μεγαλύτερον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀχαριστίαν των, καθ' ἣν στιγμὴν ἀποσκιρτοῦν τὴν ὥραν ποῦ προσκαλοῦνται εἰς τοὺς γάμους; Διότι

ἀποπηδῶσι; Τίς γὰρ οὐκ ἂν ἔλοιτο ἐπὶ γάμους ἔλθειν, καὶ γάμους βασιλέως, καὶ βασιλέως νιῶ ποιῶντος γάμους;

Καὶ τίνας ἔνεκεν γάμος εἴρηται; φησὶν. Ἵνα μάθῃς τοῦ Θεοῦ τὴν κηδεμονίαν, τὸν πόθον τὸν περὶ ἡμᾶς, πῶν
 5 πραγμάτων τὴν φαιδρότητα, ὡς οὐδὲν λυπηρὸν ἐκεῖ, οὐδὲ σκυθρωπὸν, ἀλλὰ πάντα χαρᾶς γέμει πνευματικῆς. Διὰ τοῦτο καὶ νυμφίον αὐτὸν Ἰωάννης καλεῖ· διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἐνὶ ἀνδρὶ»· καὶ πάλιν, «Τὸ μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν
 10 καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν». Τί οὖν οὐκ αὐτῷ ἀρμόζεσθαι λέγεται ἢ νύμφη, ἀλλὰ τῷ Υἱῷ; Ὅτι ἡ τῷ Υἱῷ ἀρμοζομένη τῷ Πατρὶ ἀρμόζεται. Καὶ γὰρ ἀδιάφορον τῇ Γραφῇ τοῦτο ἢ τοῦτο λέγεσθαι, διὰ τὸ ἀπαράλλακτον τῆς οὐσίας. Ἀπὸ τούτου καὶ τὴν ἀνάστασιν ἀνεκήρυξεν. Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τοῖς
 15 ἔμπροσθεν τὸν θάνατον εἶπε, δείκνυσιν ὅτι καὶ μετὰ τὸν θάνατον πότε οἱ γάμοι, τότε ὁ νυμφίος. Ἀλλ' οὐδὲ οὕτως οὗτοι γίνονται βελτίους, οὐδὲ ἡμερώτεροι οὐ τί γένοιτ' ἂν χειρόν; Καὶ γὰρ αὕτη τρίτη κατηγορία. Πρώτη μὲν, διὰ προφήτας ἀπέκτειναν ἔπειτα, διὰ τὸν Υἱόν· μετὰ ταῦτα,
 20 διὰ καὶ ἀνελότους, καὶ εἰς τοὺς γάμους τοῦ ἀναιρεθέντος καλούμενοι παρ' αὐτοῦ τοῦ ἀναιρεθέντος, οὐ παραγίνονται, ἀλλ' αἰτίας πλάττουσι, ζεύγη βοῶν, καὶ ἀγρούς, καὶ γυναῖκας. Καίτοι δοκοῦσιν εὐλογοὶ αἱ προφάσεις εἶναι, ἀλλ' ἐντεῦθεν μανθάνομεν, κἂν ἀναγκαῖα ἢ τὰ κατέχοντα, πάντων
 25 προτιμότερα ποιεῖσθαι τὰ πνευματικὰ. Καὶ καλεῖ οὐχὶ προσφάτως, ἀλλὰ πρὸ πολλοῦ τοῦ χρόνου. «Εἶπατε» γὰρ, φησί, «τοῖς κεκλημένοις»· καὶ πάλιν, «καλέσατε τοὺς κεκλημένους»,

2. Ἰω. 3, 29.

3. Β' Κορ. 11, 2.

4. Ἐφ. 5, 32.

5. Λουκᾶ 13, 18-20.

ποιός δὲν θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ ἔλθῃ εἰς γάμους βασιλέως καὶ μάλιστα γάμους τοῦ υἱοῦ τοῦ βασιλέως;

Καὶ διατί, θὰ εἰπῆ κάποιος, ὠνομάσθη τὸ γεγονὸς αὐτὸ γάμος; Διὰ νὰ γνωρίσῃς τὴν φροντίδα τοῦ Θεοῦ, τὴν μεγάλην ἀγάπην του πρὸς ἡμᾶς, τὸ χαρωπὸν τοῦ γεγονότος, διότι τίποτε τὸ λυπηρὸν δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ οὔτε δυσάρεστον, ἀλλ' ὅλα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ πνευματικὴν χαράν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰωάννης τὸν ὀνομάζει νυμφίον², διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «σᾶς ἡραβώνισα μὲ ἓνα ἄνδρα»³· καὶ ἄλλοῦ πάλιν· «Αὐτὸ τὸ μυστήριον εἶναι μεγάλο· κατὰ τὴν γνώμην μου δὲ ἀναφέρεται εἰς τὸν Χριστὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν»⁴. Διατί λοιπὸν δὲν λέγεται ὅτι ἡ νύμφη δὲν ἀραβωνίζεται μὲ τὸν Πατέρα, ἀλλὰ μὲ τὸν Υἱόν; Διότι ἡ νύμφη ποῦ ἀραβωνίζεται μὲ τὸν Υἱόν, συνδέεται καὶ μὲ τὸν Πατέρα. Καθ' ὅσον ἡ Γραφή ἀναφέρει αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο χωρὶς καμμίαν διάκρισιν, διότι ὁ Υἱὸς εἶναι ὁμοούσιος τοῦ Πατρὸς. Μὲ αὐτὴν τὴν παραβολὴν προεῖπε καὶ τὴν ἀνάστασιν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ προηγουμένως ὠμίλησε διὰ τὸν θάνατόν του, δείχνει τώρα, ὅτι καὶ μετὰ τὸν θάνατον τότε θὰ γίνουν οἱ γάμοι, τότε θὰ ἔλθῃ ὁ νυμφίος. Ἄλλ' ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι γίνονται αὐτοὶ καλύτεροι, οὔτε ἡμερώτεροι· τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ χειρότερον ἀπὸ αὐτό. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ τρίτη κατηγορία. Ἡ πρώτη εἶναι ὅτι ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας· ἡ δευτέρα, ὅτι ἐφόνευσαν καὶ τὸν Υἱόν· εἰς τὴν συνέχειαν, ἂν καὶ ἐφόνευσαν τὸν Υἱόν, καὶ καλοῦνται εἰς τοὺς γάμους τοῦ φονευθέντος Υἱοῦ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν φονευθέντα, δὲν προσέρχονται, ἀλλὰ προβάλλουν δικαιολογίας, ζεύγη βοδιῶν, ἀγροὺς καὶ γυναῖκας⁵. Μολονότι βέβαια αἱ προφάσεις φαίνονται δικαιολογημέναι, ἀλλ' ἀπὸ ἐδῶ διδασκόμεθα, καὶ ἂν ἐκόμη εἶναι ἀναγκαῖα τὰ ὑλικά καθήκοντά μας, πρέπει πρὶν ἀπὸ ὅλα νὰ προτιμῶνται τὰ πνευματικά. Καὶ ἡ πρόσκλησις δὲν γίνεται τὴν τελευταίαν στιγμὴν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ πολλὴν χρόνον. Διότι λέγει «εἶπατε εἰς τοὺς καλεσμένους»· καὶ πάλιν· «καλέσατε τοὺς καλεσμένους», πράγμα ποῦ ἔκα-

ὅπερ μείζονα τὴν κατηγορίαν ἐποίει.

Καὶ πότε ἐκλήθησαν; Διὰ τῶν προφητῶν ἀπάντων, διὰ Ἰωάννου πάλιν· αὐτῷ γὰρ παρέλεμπεν ἅπαντας, λέγων· «ἐκεῖνον δεῖ ἀξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαιοῦσθαι»· δι' αὐτοῦ πάλιν
 5 τοῦ Υἱοῦ· «θεῦτε γὰρ πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ γὰρ ἀναπαύσω ὑμᾶς»· καὶ πάλιν, «εἴ τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω». Οὐ διὰ ρημάτων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ πραγμάτων αὐτοὺς ἐκάλει, καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν διὰ Πέτρου καὶ τῶν κατ' αὐτόν. «Ὁ γὰρ
 10 ἐνεργήσας», φησί, «Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιουμῆς, ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη». Ἐπειδὴ γὰρ τὸν Υἱὸν ἰδόντες ὠργίσθησαν καὶ ἀνεῖλον, διὰ τῶν δούλων καλεῖ πάλιν. Καὶ ἐπὶ τί καλεῖ; Ἐπὶ μόχθον καὶ πόνους καὶ ἰδρω-
 τας; Οὐχί, ἀλλ' ἐπὶ τρυφήν· «οἱ ταῦροι γάρ μοι», φησί, «καὶ
 15 τὰ σιτιστὰ τεθυμένα». Ὅρα πόση ἢ πανδαισία· πόση ἢ φιλοτιμία. Καὶ οὐδὲ τοῦτο αὐτοὺς ἐνέτριψε, ἀλλ' ὅσῳ μείζονως ἐμακροθύμησε, ἰσοούτῳ μείζονως ἐσκληρόνοντιο. Οὐδὲ γὰρ ἀσχολούμενοι, ἀλλ' ἀμελήσαντες οὐκ ἦλθον.

Πῶς οὖν οἱ μὲν γάμους, οἱ δὲ ζεύγη βοῶν προβάλλον-
 20 ται; ταῦτα γοῦν ἀσχολίας. Οὐδαμῶς· τῶν γὰρ πνευματικῶν καλούντων, οὐκ ἔστιν ἀσχολία οὐδεμίᾳ ἀναγκαία. Ἐμοὶ δὲ δοκοῦσι καὶ ταύταις ταῖς προφάσεσι κεχρηῆσθαι, τῆς ἀμελείας παρακαλύμματα ταῦτα προβαλλόμενοι. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον τὸ δεινόν, διὸ οὐκ ἦλθον, ἀλλὰ καὶ τὸ πολλῷ χαλεπώτερον
 25 καὶ μανικώτερον, τὸ καὶ συγκόψαι τοὺς ἐλθόντας, καὶ ὑ-

6. Ἰω. 3, 30.

7. Ματθ. 11, 28.

8. Ἰω. 7, 37.

9. Γαλ. 2, 8.

νε μεγαλυτέραν τὴν κατηγορίαν

Καὶ πότε ἐκλήθησαν; Κατ' ἀρχὴν μὲ ὄλους τοὺς προφήτας καὶ ὕστερα διὰ τοῦ Ἰωάννου· διότι πρὸς τὸν Χριστὸν τοὺς ἔστελλεν ὄλους, λέγων· «Ἐκεῖνος πρέπει ν' αὐξάνη, ἐγὼ δὲ νὰ μικραίνω»⁶. Ἀλλὰ καὶ μὲ τὸν ἴδιον τὸν Υἱὸν του· διότι λέγει· «Ἐλᾱτε πρὸς ἐμένα ὄλοι οἱ κουρασμένοι καὶ φορτωμένοι καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς ξεκουράσω»⁷. καὶ πάλιν· «Ἐὰν κάποιος διψᾷ, ἄς ἔλθῃ πρὸς ἐμένα καὶ ἄς πῖῃ»⁸. Καὶ δὲν τοὺς ἐκάλει μόνον μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα καὶ μετὰ τὴν Ἀνάληψιν διὰ τοῦ Πέτρου καὶ τῶν συνεργατῶν του. «Διότι», λέγει, «αὐτὸς πού ἐνήργησεν εἰς τὸν Πέτρον, ὥστε νὰ γίνῃ ἀπόστολος τῶν περιτμημένων, ἐνήργησε καὶ εἰς ἐμένα, ὥστε νὰ γίνω ἀπόστολος εἰς τὰ ἔθνη»⁹. Διότι, ἐπειδὴ ὠργίσθησαν μόλις εἶδον τὸν Υἱὸν καὶ τὸν ἐφόνευσαν, εἰς τὴν συνέχειαν τοὺς προσκαλεῖ διὰ τῶν δούλων. Καὶ διατί πρᾶγμα τοὺς καλεῖ; Διὰ μόχθους καὶ κόπους καὶ ἰδρῶτας; Ὅχι, ἀλλὰ δι' ἀπόλαυσιν· διότι λέγει· «Οἱ ταῦροι καὶ τὰ μανάρια εἶναι σφαγμένα». Πρόσεχε πόσον πολὺ πλούσιον εἶναι τὸ συμπόσιον, πόσον μεγάλη ἡ τιμὴ πού τοὺς γίνεται. Καὶ ὅμως οὔτε καὶ ἔτσι ἐφιλοτιμήθησαν, ἀλλ' ὅσον μεγαλυτέραν μακροθυμίαν ἐδείκνυε, τόσον ἐμεγάλωνεν ἡ σκληρότης αὐτῶν. Καὶ δὲν ἤλθον ὄχι ἐπειδὴ ἦσαν ἀπησχολημένοι, ἀλλὰ ἀπὸ ἀδιαφορίαν.

Πῶς λοιπὸν ἄλλοι μὲν προβάλλουν ὡς δικαιολογίαν γάμους καὶ ἄλλοι ζεύγη βοδιῶν; Ἀσφαλῶς αὐτὰ εἶναι ἀπασχόλησις. Δὲν εἶναι καθόλου ἀπασχόλησις· διότι ὅταν ὑπάρχη πρόσκλησις διὰ πνευματικὰ πράγματα, δὲν εἶναι ἀναγκαία κτιμμία ἄλλη ἀπασχόλησις. Ἔχω τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἐχρησιμοποίησαν αὐτὰς τὰς προφάσεις διὰ νὰ τὰς προβάλουν ὡς προκαλύμματα τῆς ἀδιαφορίας των. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτὸ τὸ φοβερόν, τὸ ὅτι δὲν ἤλθον δηλαδή, ἀλλὰ τὸ πῶς φοβερόν καὶ τὸ μεγαλύτερον δεῖγμα τῆς παραφροσύνης των εἶναι τὸ ὅτι ἔδεραν χωρὶς κανένα οἶκτον αὐτοὺς πού ἤλ-

βρίσκει, καὶ ἀνελεῖν τοῦτο τοῦ προτέρου χειρὸν. Ἐκεῖνοι
 μὲν γὰρ ἤλθον ἀπαιτοῦντες πρόσδοτον καὶ καρπούς, καὶ ἐ-
 σφάγησαν, οὗτοι δὲ εἰς γάμους καλοῦντες τοῦ παρ' αὐτῶν
 σφαγέτιος, καὶ οὗτοι πάλιν φονεύονται. Τί ταύτης τῆς μα-
 5 νίας ἴσον; Τοῦτο καὶ Παῦλος ἐγκαλῶν αὐτοῖς ἔλεγε· «τῶν
 καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας,
 καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων».

Εἶτα ἵνα μὴ λέγωσιν, ὅτι ἀντίθεός ἐστι, καὶ διὰ τοῦτο
 οὐ παραγινόμεθα, ἄκουσον τί λέγουσιν οἱ καλοῦντες· διὸ ὁ
 10 Παιῆρ ἐστὶν ὁ ποιῶν τοὺς γάμους, καὶ αὐτὸς ὁ καλῶν.
 Τί οὖν μετὰ ταῦτα; Ἐπειδὴ οὐκ ἠθέλησαν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ
 ἀνεῖλον τοὺς ἐπ' αὐτοὺς ἐλθόντας, κατακαίει τὰς πόλεις,
 καὶ τὰ σιραιόπεδα πέμπας, ἀνεῖλεν αὐτούς. Ταῦτα δὲ λέ-
 γει, προδηλῶν τὰ ἐπὶ Οὐρσπασιανοῦ καὶ Τίτου γεγόμενα,
 15 καὶ ὅτι καὶ τὸν Πατέρα παρώξυναν, αὐτῷ μὴ πιστεύσαντες·
 αὐτὸς γοῦν ἐστὶν ὁ ἐπεξελθὼν. Διὰ τοι τοῦτο οὐκ εὐθέως
 ἀναιρεθέντιος τοῦ Χριστοῦ γέγονεν ἡ ἄλωσις, ἀλλὰ μετὰ
 τεσσαράκοντα ἔτη, ἵνα δείξῃ αὐτοῦ τὴν μακροθυμίαν· διὸ
 ἀπέκτειναν τὸν σιέφανον, διὸ ἀνεῖλον Ἰάκωβον, διὸ ὕβρισαν
 20 τοὺς ἀποσιόλους. Εἶδες πραγμάτων ἀλήθειαν καὶ τάχος;
 Ἔτι γὰρ Ἰωάννου ζῶντιος καὶ ἐτέρων πολλῶν τῶν τῷ Χρι-
 στοῦ συγγενομένων, ταῦτα ἐξέβαινε· καὶ μάρτυρες ἦσαν τῶν
 γινομένων οἱ ταῦτα ἀκούσαντες.

Ὅρα τοίνυν κηδεμονίαν ἄφατον. Ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα,
 25 πάντα ἐποίησε καὶ ἀπήρτισε· τῶν οἰκειῶν ἀναιρεθέντων,
 ἐτέρους ἀπέστειλε δούλους· ἐκείνων σφαγέτιων, τὸν Υἱὸν
 ἐπεμψε· καὶ τούτου ἀναιρεθέντιος, καλεῖ αὐτοὺς εἰς τοὺς γά-

θον, τοὺς ἐκακοποίησαν καὶ τοὺς ἐφόνευσαν· αὐτὸ ἦτο χειρότερον ἀπὸ τὸ προηγούμενον. Διότι ἐκεῖνοι μὲν ἦλθον διὰ νὰ ζητήσουν τὴν ἐσοδείαν καὶ τοὺς καρποὺς καὶ ἐσφάγησαν, ἐνῶ αὐτοὶ καλοῦντες αὐτοὺς εἰς τοὺς γάμους αὐτοῦ πὺ ἐσφάγη ὑπ' αὐτῶν, φονεύονται καὶ αὐτοί. Τί ἤμπορεῖ νὰ ἐξισωθῆ μὲ αὐτὴν τὴν μανίαν; Δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα κατηγορῶν ὁ Παῦλος αὐτούς, ἔλεγεν· «Οἱ ὅποιοι καὶ τὸν Κύριον ἐφόνευσαν καὶ τοὺς ἰδίους τοὺς προφήτας καὶ ἐμᾶς κατεδίωξαν»¹⁰.

Ἐπειτα διὰ νὰ μὴ λέγουν, ὅτι εἶναι ἀντίθεος καὶ διὰ τοῦτο δὲν προσερχόμεθα, ἄκουσε τί λέγουν αὐτοὶ πὺ τοὺς προσκαλοῦν· Ὁ Πατὴρ εἶναι αὐτὸς πὺ κάνει τοὺς γάμους καὶ ὁ ἴδιος τοὺς προσκαλεῖ. Τί ἀκολουθεῖ εἰς τὴν συνέχειαν; Ἐπειδὴ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθουν, ἀλλὰ καὶ ἐφόνευσαν αὐτοὺς πὺ ἦλθον νὰ τοὺς καλέσουν, κατακαίει τὰς πόλεις των, καὶ ἀφοῦ ἀπέστειλε στρατόν, ἐξωλόθρευσεν αὐτούς. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει, προλέγων τὰ ὅσα συνέβησαν ἐπὶ Βεσπασιανοῦ καὶ ἐπὶ Τίτου, καὶ ὅτι καὶ τὸν Πατέρα ἐξώργισαν, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· διότι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος πὺ ἐπέτρεψε τὴν καταστροφὴν των. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Ἱερουσαλὴμ δὲν ἐγένετο ἀμέσως μετὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ μετὰ σαράντα χρόνια, διὰ νὰ δείξη τὴν μακροθυμίαν του· ἡ καταστροφὴ ἐγένετο ἀφοῦ ἐφόνευσαν τὸν Στέφανον, ἀφοῦ ἐφόνευσαν τὸν Ἰάκωβον, ἀφοῦ ἐκακοποίησαν τοὺς ἀποστόλους. Εἶδες πραγματοποιήσιν προφητειῶν καὶ ταχύτητα πραγματοποιήσεως αὐτῶν; Διότι αὐτὰ συνέβησαν ἐνῶ ἔζη ἀκόμη ὁ Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστὴς καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς πὺ συνανεστράφησαν τὸν Χριστὸν καὶ ἦσαν μάρτυρες τῶν ὅσων συνέβησαν αὐτοὶ πὺ τὰ ἤκουσαν αὐτά.

Πρόσεχε λοιπὸν ἀπερίγραπτον κηδεμονίαν. Ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα καὶ ὅλα τὰ ἔκανε καὶ τὰ ἐτακτοποίησε· καὶ μολονότι ἐφονεύθησαν οἱ δούλοι, ἔστειλεν ἄλλους δούλους· καὶ ὅταν καὶ ἐκεῖνοι ἐσφάγησαν, ἔστειλε τὸν Υἱὸν του· καὶ ὅταν καὶ ἐκεῖνος ἐφονεύθη, τοὺς καλεῖ καὶ πάλιν εἰς

μους· οὐκ ἠθέλησαν ἐλθεῖν. Εἶτα πέμπει ἐτέρους δούλους· οἱ δὲ καὶ τούτους ἀνεῖλον· Τότε λοιπὸν αὐτοὺς ἀναιρεῖ, ἅτε ἀνάτα νοσοῦντας. «Ὅτι γὰρ ἀνάτα ἐνόσουν, οὐ τὰ γεγενημένα ἔδειξε μόνον, ἀλλ' ὅτι καὶ πορνῶν καὶ τελωνῶν πιστευσάντων, αὐτοὶ ταῦτα ἐποίησαν. Ὡστε οὐκ ἀφ' ὧν ἐτόλμησαν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ὧν ἕτεροι κατώρθωσαν, κατακρίνονται οὗτοι. Εἰ δὲ λέγοι τις, ὅτι οὐ τότε ἐκλήθησαν οἱ ἐξ ἔθνῶν, ὅτι ἐμασίχθησαν καὶ μυρία ἔπαθον οἱ ἀποστολοὶ, ἀλλ' εὐθέως μετὰ τὴν ἀνάστασιν (τίτε γὰρ φησὶν αὐτοῖς, «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη), εἵπομεν ἄν, ὅτι καὶ πρὸ τοῦ σταυροῦ καὶ μετὰ τὸν σταυρὸν αὐτοῖς διελέγοντο πρῶτοις. Καὶ γὰρ πρὸ τοῦ σταυροῦ φησὶν αὐτοῖς· «πορεύεσθε ἐπὶ τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραὴλ» καὶ μετὰ τὸν σταυρὸν οὐκ ἐκώλυσεν, ἀλλὰ καὶ ἐκέλευσεν αὐτοῖς διαλέγεσθαι. Εἰ γὰρ καὶ εἶπε, «μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη», ἀλλὰ μέλλων εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβαίνειν, ἐδήλωσεν ὅτι ἐκείνοις διαλέξονται πρῶτοις. «Λήψεσθε γὰρ δύναμιν», φησὶν, «ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐν πάσῃ Ἰουδαίᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς»· καὶ ὁ Παῦλος πάλιν· «ὥ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρος εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη». Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀποστολοὶ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους πρῶτον ἐχώρησαν, καὶ πολὺν ἐν Ἱερουσαλήμ διατριψάντες χρόνον, εἶτα ὑπ' αὐτῶν ἐλαθέντες, οὕτω διεσπάρησαν εἰς τὰ ἔθνη.

2. Σὺ δὲ ὄρα κἀντιῦθεν τὴν γιλιμιμίαν. «Ὅσους ἐὰν εὔρητε», φησὶ, «καλέσατε εἰς τοὺς γάμους». Πρὸ τούτου μὲν γὰρ, ὅπερ ἔφη, καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἑλλησι διελέγον-

11. Ματθ. 28, 19.

12. Ματθ. 10, 6.

13. Πρ. 1, 8.

14. Γαλ. 2, 8.

τοὺς γάμους· ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθουν. Εἰς τὴν συνέχειαν στέλλει ἄλλους δούλους· αὐτοὶ ὅμως καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐφόνευσαν. Τότε λοιπὸν καταστρέφει αὐτούς, ἐπειδὴ ἦτο ἀθεράπευτος ἢ ἀσθένειά των. Τὸ ὅτι βέβαια ἦτο ἀθεράπευτος ἢ ἀσθένειά των, τὸ ἀπέδειξαν ὄχι μόνον τὰ ὅσα συνέβησαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὅτι, ἂν καὶ ἐπίστευσαν αἱ πόρνοι καὶ οἱ τελῶναι, αὐτοὶ διέπραξαν ὅλα αὐτά. Ὡστε κατακρίνονται ὄχι μόνον ἀπὸ ὅσα διέπραξαν οἱ ἴδιοι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅσα κατώρθωσαν οἱ ἄλλοι. Ἐὰν ὅμως κάποιος ἤθελεν εἰπεῖ, ὅτι δὲν ἐκλήθησαν τότε οἱ ἐθνικοί, ὅταν δηλαδὴ ἐμαστιγώθησαν οἱ ἀπόστολοι καὶ ἔπαθον τόσα πολλά, ἀλλ' ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάστασιν (διότι τότε λέγει εἰς αὐτούς, «πηγαίνετε καὶ κάνετε μαθητάς μου ὅλα τὰ ἔθνη»¹¹), θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ τοῦ εἰποῦμεν, ὅτι καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν του καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτήν, μὲ αὐτοὺς κατ' ἀρχὴν εἶχε συνδιαλαγὰς. Καθ' ὅσον πρὶν ἀπὸ τὴν σταύρωσίν του λέγει πρὸς αὐτούς· «Πηγαίνετε πρὸς τὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ οἴκου Ἰσραὴλ»¹²· καὶ μετὰ ἀπὸ τὸν σταυρὸν δὲν τοὺς ἠμπόδισεν, ἀλλ' ἔδωσεν ἐντολὴν πρὸς αὐτούς νὰ κηρύσσουν τὸ εὐαγγέλιον. Μολονότι βέβαια εἶπε, «κάνετε μαθητάς μου ὅλα τὰ ἔθνη», ὅταν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἀνεβῆ εἰς τὸν οὐρανόν, εἶπεν εἰς ἐκείνους νὰ κηρύξουν πρῶτα. Διότι λέγει· «Θὰ λάβετε δύναμιν, ὅταν θὰ ἔλθῃ τὸ ἅγιον Πνεῦμα εἰς ἐσᾶς, καὶ θὰ γίνετε μάρτυρές μου καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ μέχρι τὰ πέρατα τῆς γῆς»¹³. Καὶ ὁ Παῦλος πάλιν· «Αὐτὸς ποὺ ἐνήργησεν εἰς τὸν Πέτρον, ὥστε νὰ γίνῃ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν»¹⁴. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι κατ' ἀρχὴν μετέβησαν πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἀφοῦ διέμειναν ἐπὶ πολὺν χρόνον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, εἰς τὴν συνέχειαν, ἀφοῦ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ αὐτούς, τότε διεσκορπίσθησαν εἰς τὰ ἔθνη.

2. Σὺ ὅμως πρόσεχε καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν τὴν φιλοτιμίαν τοῦ Κυρίου «Ὅσους θὰ εὑρετε», λέγει, «καλέσατέ τους εἰς τοὺς γάμους». Διότι πρὶν ἀπὸ αὐτὸ ποὺ προανέφερα, ἐκήρυττον καὶ πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ πρὸς τοὺς

ιο, ἐπὶ πλείον ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ διατριβόντες, ἐπειδὴ ἐπέμενον ἐπιβουλεύοντες αὐτοῖς, ἀκούσον Παύλου τὴν παραβολὴν ἑρμηνεύοντος ταύτην, καὶ λέγοντος οὕτως· «ὧμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ δε
 5 ἀναξίους ἑαυτοὺς ἐκρίνατε, ἰδοὺ στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη». Διὰ τοῦτο φησι καὶ αὐτός· «ὧ μὲν γάμος ἔτοιμός ἐστιν, οἱ δὲ κεκλήμενοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι». Ἦιδει μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου τοῦτο· ἀλλ' ἵνα μηδεμίαν αὐτοῖς καταλίπη ἀναισχύντου τινὸς ἀντιλογίας πρόφασιν, καίπερ εἰδώς, πρὸς
 10 αὐτοὺς πρῶτους καὶ ἦλθε καὶ ἔπεμψεν, ἐκείνους τε ἐπισιομίζων, καὶ ἡμᾶς παιδεύων τὰ παρ' ἐναντιῶν ἅπαντα πληροῦν, κἂν μηδεὶς μηδὲν κερδαίνειν μέλλῃ. Ἐπεὶ οὖν οὐκ ἦσαν ἄξιοι, «πορεύεσθε», φησὶν, «εἰς τὰς τριόδους, καὶ ὅσους ἐὰν εὔρητε, καλέσατε», καὶ τοὺς τυχόντας καὶ τοὺς
 15 ἀπερριμμένους. Ἐπειδὴ γὰρ ἄνω καὶ κάτω ἔλεγεν, ὅτι «πόρται καὶ τελῶναι κληρονομήσουσι τὸν οὐρανόν», καί, «οἱ πρῶτοι ἔσχατοι ἔσονται, καὶ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι», δείκνυσιν ὅτι δικαίως ταῦτα γίνεται· ὁ μάλιστα πάντων ἔδακνεν Ἰουδαίους, καὶ τῆς κατασκαφῆς χαλεπώτερον μᾶλλον ἔκνιζε, τὸ εἰς
 20 τὰ ἐκείνων, καὶ πολλῶ μείζω τῶν ἐκείνων, τοὺς ἐξ ἐθνῶν ὄρᾱν εἰσαγομένους.

Εἶτα ἵνα μηδὲ οὗτοι τῇ πίστει θαρρήσωσι μόνη, καὶ περὶ τῆς κρίσεως αὐτοῖς διαλέγεται τῆς ἐπὶ ταῖς πονηραῖς πράξεις, τοῖς μὲν οὐδέπω πεπιστευκῶσι περὶ τοῦ προσελθεῖν τῇ
 25 πίστει, τοῖς δὲ πεπιστευκῶσι περὶ τῆς κατὰ τὸν βίον ἐπιμελείας. Ἐνδυμα γὰρ βίος ἐστὶ καὶ πράξις. Καὶ μὴν χάριτος ἦν ἡ κλήσις· τίνος οὖν ἕνεκεν ἀκριβολογεῖται; Ὅτι τὸ μὲν

15. Πρ. 13, 46.

16. Ματθ. 21, 31.

17. Ματθ. 19, 30.

ἔθνικούς, καὶ ἐπερνοῦσαν τὸν περισσότερον χρόνον των διαμένοντες εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἐπειδὴ ὅμως ἐπέμενον οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τοὺς ἐπιβουλεύωνται, ἄκουσε τὸν Παῦλον πού ἐρμηνεύει αὐτὴν τὴν παραβολὴν καὶ λέγει τὰ ἐξῆς· «Εἰς ἑσᾶς ἦτο κατ' ἀρχὴν ἀναγκαῖον νὰ κηρυχθῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ὅμως ἐφάνητε ἀνάξιοι νὰ δεχθῆτε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, στρεφόμεθα πλέον πρὸς τὰ ἔθνη»¹⁵. Διὰ τοῦτο λέγει καὶ αὐτός· «ὁ μὲν γάμος εἶναι ἕτοιμος, οἱ καλεσμένοι ὅμως δὲν ἦσαν ἄξιοι». Βέβαια αὐτὸ τὸ ἐγνώριζε καὶ πρὶν νὰ συμβῇ, ἀλλ' ὅμως διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ καμμίαν πρόφασιν ἀναισχύντου ἀντιλογίας, μολονότι τὰ ἐγνώριζε, πρὸς αὐτοὺς πρῶτα καὶ ὁ ἴδιος ἦλθε καὶ ἄλλους ἀπέστειλεν ἐν συνεχείᾳ, καὶ ἀποστομῶνων ἔτσι ἐκείνους καὶ διδάσκων ἡμᾶς νὰ κάμνωμεν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς καὶ ἂν ἀκόμη πρόκειται κανεὶς νὰ μὴ κερδίσῃ τίποτε ἀπὸ αὐτό. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἦσαν ἄξιοι, «πηγαίνετε», λέγει, «εἰς τὰ σταυροδρόμια καὶ καλέσατε ὄσους θὰ εὑρετε», καὶ αὐτοὺς πού θὰ εὑρίσκωνται ἐκεῖ κατὰ τύχην καὶ τοὺς περιφρονημένους. Ἐπειδὴ δηλαδὴ συνεχῶς ἔλεγεν, ὅτι «πόρνοι καὶ τελῶναι θὰ κληρονομήσουν τὸν οὐρανόν»¹⁶, καὶ «οἱ πρῶτοι θὰ γίνουν τελευταῖοι καὶ οἱ τελευταῖοι πρῶτοι»¹⁷, ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὰ δικαίως γίνονται, πρᾶγμα πού κατ' ἐξοχὴν ἐνοχλοῦσε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς ἐπέιραζε πολὺ φοβερώτερα αὐτὸ καὶ ἀπὸ τὴν κατακρήμνισιν τοῦ ναοῦ, τὸ νὰ βλέπουν δηλαδὴ νὰ εἰσάγωνται οἱ ἔθνη καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερον, εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην πού ἀνῆκεν εἰς αὐτούς.

Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ μὴ ἐπαναπαυθοῦν καὶ αὐτοὶ ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς τὴν πίστιν, τοὺς ὁμιλεῖ καὶ περὶ τῆς κρίσεως διὰ τὰς πονηρὰς πράξεις, τῶν μὲν ἀπίστων ἀκόμη διὰ τὸ ὅτι δὲν προσῆλθον εἰς τὴν πίστιν, τῶν δὲ πιστῶν διὰ τὴν ἀνάλογον φροντίδα πού ἔδειξαν εἰς τὴν ζωὴν των. Διότι εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἔνδυμα εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς καὶ αἱ πράξεις. Καὶ βέβαια ἡ κλῆσις εἶναι ἔργον τῆς χάριτος. Διατί ὅμως ὁμιλεῖ μὲ τόσῃν ἀκρίβειαν; Διὰ τὸ ὅτι ἡ μὲν

κληθῆναι καὶ καθαρθῆναι, χάριτος ἦν, τὸ δὲ κληθένια καὶ καθαρὰ ἐνδυσάμενον μείναι τοιαῦτα διατηροῦντα, τῆς τῶν κληθέντων σπουδῆς. Τὸ κληθῆναι οὐκ ἀπὸ τῆς ἀξίας γέγονεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χάριτος. Ἔδει τοίνυν ἀμείψασθαι τὴν
 5 χάριν καὶ μὴ τοσαύτην ἐπιδείξασθαι πονηρίαν μετὰ τὴν τιμὴν.

Ἄλλ' οὐκ ἀπήλαυσα, φησὶν, ὅσον Ἰουδαῖοι. Καὶ μὴν πολλῶ μειζόνων ἀπήλαυσας ἀγαθῶν. Ἄ γὰρ διὰ παντὸς τοῦ χρόνου παρεσκευάζετο ἐκείνοις ταῦτα ἀθρόον ἔλαβες σύ,
 10 οὐκ ὦν ἄξιος. Διὸ καὶ Παῦλος λέγει κατὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν. Ἄ γὰρ ἐκείνοις ὠφείλειτο, ταῦτα ἔλαβες. Διὸ καὶ πολλὴ κείται ἡ δίκη τοῖς ἑρραθυμηκόσι. Καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι τῷ μὴ ἐλθεῖν ὑβρισαν, οὕτω καὶ σὺ τῷ οὕτω κατακλιθῆναι μετὰ βίου διεφθαρμένον. Τὸ γὰρ
 15 ρυπαροῖς ἱματίοις εἰσελθεῖν τοῦτο ἔστι βίον ἀκάθαρτον ἔχοντα ἀπελθεῖν ἐντεῦθεν διὸ καὶ ἐφιμοῦτο. Ὅρᾳς πῶς, καίτοι οὕτω τοῦ πράγματις ὄντιος καταδήλου, οὐ πρότερον κολάζει, ἕως ἂν αὐτὸς ὁ ἡμαρτηκῶς τὴν ψῆφον ἐξενέγκῃ; Τῷ γὰρ μηδὲν ἔχειν ἀντιπεῖν κατέκρινεν ἑαυτὸν, καὶ οὕτω
 20 πρὸς τὰς ἀπορρήτους αἴρεται κολάσεις. Μὴ γὰρ δὴ σκότιος ἀκούσας, τούτῳ νομίσης αὐτὸν τιμωρεῖσθαι, τῷ εἰς ἀφεγγὲς πέμπεσθαι χωρίον μόνον, ἀλλ' ὅπου καὶ ὁ κλαυθμὸς, καὶ ὁ θρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Τοῦτο δὲ λέγει, τὰς ἀκαριερέτους ἐνδεικνύμενος ὀδύνας.

25 Ἀκούσατε ὅσοι μωσιτηρίων ἀπολαύσαντες, καὶ τοῖς γάμοις παραγενόμενοι, ρυπαραῖς τὴν ψυχὴν περιβάλλετε πράξειςιν. Ἀκούσατε πόθεν ἐκλήθητε. Ἀπὸ τῆς τριόδου. Τί ὄντες; Χωλοὶ καὶ ἀνάπηροὶ κατὰ ψυχὴν, ὃ πολλῶ χαλε-

κλήσις καὶ ἡ κάθαρσις εἶναι ἔργον τῆς χάριτος, τὸ νὰ παραμείνη ὅμως κανεὶς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐκλήθησαν καὶ ἐνεδύθησαν καθαρὰ ἐνδύματα μὲ τέτοια ἐνδύματα, ὀφείλεται εἰς τὴν φροντίδα αὐτῶν ποὺ ἐκλήθησαν. Ἡ κλήσις δὲν ἔγινεν ἐξ αἰτίας τῆς ἀξίας των, ἀλλὰ κατὰ θεϊαν χάριν. Ἔπρεπε λοιπὸν ἡ χάρις νὰ ἀμείψῃ αὐτὸν ποὺ ὑπήκουσε καὶ νὰ μὴ δείξῃ ὁ τιμηθεὶς τόσῃν κακίαν μετὰ τὴν τιμὴν ποὺ τοῦ ἔγινεν.

Ἄλλὰ, θὰ εἰπῇ κάποιος, δὲν ἀπήλαυσα αὐτὰ ποὺ ἀπήλαυσαν οἱ Ἰουδαῖοι. Καὶ ὅμως ἀπήλαυσε πολὺ περισσότερα ἀγαθὰ. Διότι αὐτὰ ποὺ προετοιμάζοντο δι' ἐκείνους καθ' ὅλον τὸν χρόνον, αὐτὰ σὺ τὰ ἔλαβες εἰς μίαν στιγμὴν χωρὶς νὰ εἶσαι ἄξιος. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Τὰ δὲ ἔθνη νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν του πρὸς αὐτά»¹⁶. Διότι αὐτὰ ποὺ ἠτοιμάζοντο δι' ἐκείνους, αὐτὰ τὰ ἔλαβες ἐσύ. Διὰ τοῦτο καὶ ἀναμένει μεγάλη τιμωρία ἐκείνους ποὺ θὰ δείξουν ἀδιαφορίαν. Καθ' ὅσον, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι τὸν προσέβαλον ποὺ δὲν προσήλθον, ἔτσι καὶ σὺ τὸν προσβάλλεις μὲ τὸ νὰ καθήσῃς εἰς τὴν τράπεζαν μὲ τέτοιον διεφθαρμένον βίον. Διότι αὐτὸ σημαίνει ἡ εἴσοδος μὲ ρυπαρὰ ἐνδύματα· τὸ νὰ φύγῃ δηλαδὴ κανεὶς ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν μὲ βίον ἀκάθαρτον· καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο καὶ ἔσιώπα. Βλέπεις, πῶς, ἂν καὶ εἶναι τόσον ὀλοφάνερον τὸ πρᾶγμα, δὲν τιμωρεῖ κατ' ἀρχὴν, προτοῦ ὁ ἴδιος ὁ ἁμαρτωλὸς γίνῃ αἴτιος τῆς καταδίκης του; Διότι, μὲ τὸ νὰ μὴ ἔχῃ νὰ εἰπῇ τίποτε, κατέκρινε τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἔτσι ὀδηγεῖται πρὸς τὰς ἀπεριγράπτους τιμωρίας. Μὴ νομίσης, ὅμως, ἀκούων σκότος, ὅτι αὐτὸς τιμωρεῖται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὀδηγούμενος δηλαδὴ ἀπλῶς καὶ μόνον εἰς σκοτεινὸν μέρος, ἀλλ' ὀδηγεῖται ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὸ κλάμα καὶ ὁ τριγμὸς τῶν δοντιῶν. Αὐτὸ δὲ τὸ λέγει διὰ νὰ δείξῃ τὰ ἀνυπόφορα βάσανα.

Ἀκούσατε ὅσοι ἀπηλαύσατε τῶν μυστηρίων καὶ περιβάλλετε τὴν ψυχὴν σας μὲ ρυπαρὰς πράξεις ἂν καὶ προσήλθατε εἰς τοὺς γάμους. Ἀκούσατε ἀπὸ ποῦ προσεκλήθητε. Ἀπὸ τὰ σταυροδρόμια. Τί ἤσασθε προηγουμένως; κωλοὶ

πώτερον τῆς τοῦ σώματος λύθης. Αἰδέσθητε τὴν φιλανθρω-
 πίαν τοῦ καλέσαντος, καὶ μηδεὶς μενέτω ρυπαρὰ ἔχων ἱμά-
 τια, ἀλλ' ἕκαστος ἡμῶν περιεργαζέσθω τὴν σιολὴν τῆς ψυ-
 χῆς. Ἀκούσατε, γυναῖκες· ἀκούσατε, ἄνδρες. Οὐ τούτων ἡ-
 5 μῖν δεῖ τῶν ἱματίων τῶν χρυσοπάσιων, τῶν τὰ ἔξωθεν ἡμῖν
 καλλωπιζόντων, ἀλλ' ἐκείνων τῶν τὰ ἔνδον. Ἐως ἂν ταῦτα
 ἔχωμεν, ἐκεῖνα περιθέσθαι δύσκολον. Οὐκ ἔστιν ὁμοῦ καὶ
 ψυχὴν καὶ σῶμα καλλωπίζειν. Οὐκ ἔστιν ὁμοῦ καὶ μαμωνᾶ
 δουλεύειν, καὶ Χριστῷ ὑπακούειν ὡς χρῆ.

10 Ἀποθώμεθα τοίνυν ταύτην τὴν τυραννίδα τὴν χαλεπὴν.
 Οὐδὲ γὰρ εἴ τις τὸν μὲν οἶκον ἐκόσμηι, παραπειάσματα χρυ-
 σα κρεμάσας, σὲ δὲ ἐν ρακίοις γυμνὸν ἐποίει καθῆσθαι, πρά-
 ως ἂν ἦνεγκας. Ἀλλ' ἰδοὺ νῦν τοῦτο σὺ σαυτὸν ἐργάζῃ, τὴν
 μὲν οἰκίαν τῆς ψυχῆς σου, τὸ σῶμα λέγω, μυρίοις παρα-
 15 πειάσμασι καλλωπίζων, ἐκείνην δὲ ἐν ρακίοις ἀφείς καθῆ-
 σθαι. Οὐκ οἶσθα, ὅτι τὸν βασιλέα τῆς πόλεως μᾶλλον κοσμεῖ-
 σθαι δεῖ; Διὰ τοι τοῦτο τῇ μὲν πόλει παραπειάσματα ἐκ λί-
 νου κατεσκευάσται, τῷ δὲ βασιλεῖ ἀλουργίς καὶ διάδημα.
 Οὕτω καὶ σὺ, τὸ μὲν σῶμα πολλῶ φανλοτέρῳ περιέβαλε στο-
 20 λῇ, τὸν δὲ νοῦν ἀλουργίδα ἐνδύσον, καὶ στέφανον ἐπίθες αὐ-
 τῷ, καὶ κάθισον ἐπὶ ὀχήμεαιος ὑψηλοῦ καὶ περιφανοῦς. Νῦν
 γὰρ τοῦναντίον ποιεῖς, τὴν μὲν πόλιν καλλωπίζων ποικίλως,
 τὸν δὲ βασιλέα νοῦν ἀφείς σύρεσθαι δεδεμένον ὀπίσω τῶν
 ἀλόγων παθῶν. Οὐκ ἐννοεῖς, ὅτι εἰς γάμον ἐκλήθης, καὶ
 25 Θεοῦ γάμον; οὐ λογίζῃ πῶς εἰς ταύτας τὰς πασιτάδας τὴν
 κληθεῖσαν ψυχὴν εἰσιέναι χρῆ, χρυσοσωτοῖς χρυσοῖς περιβε-

καὶ ψυχικὰ ἀνάπηροι, πρᾶγμα ποῦ εἶναι κατὰ πολὺ χειρότερον ἀπὸ τὴν ἀκρωτηρίασιν τοῦ σώματος. Σεβασθῆτε τὴν φιλανθρωπίαν αὐτοῦ ποῦ σᾶς ἐκάλεσε καὶ κανεὶς ἃς μὴ συνεχίση νὰ μένη μὲ ρυπαρὰ ἐνδύματα, ἀλλ' ὁ καθένας ἃς φροντίζη διὰ τὴν στολὴν τῆς ψυχῆς του. Ἀκούσατε, γυναῖκες· ἀκούσατε, ἄνδρες. Δὲν χρειαζόμεθα αὐτὰ τὰ χρυσοῦφанта ἐνδύματα, ποῦ μᾶς στολίζουν ἐξωτερικά, ἀλλ' ἐκεῖνα ποῦ μᾶς στολίζουν ἐσωτερικά. Ἐν ὅσῳ θὰ ἔχωμεν αὐτά, εἶναι δύσκολον νὰ ἐνδυθῶμεν ἐκεῖνα. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καλλωπίζωμεν συγχρόνως καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Δὲν εἶναι δυνατὸν καὶ εἰς τὸν μαμωνᾶν νὰ δουλεύῃς καὶ εἰς τὸν Χριστὸν νὰ ὑπακούῃς ὡς πρέπει.

Ἄς ἐκδιώξωμεν λοιπὸν ἀπὸ ἐπάνω μας αὐτὴν τὴν φοβερὴν τυραννίδα. Διότι οὔτε θὰ τὸ ἠνέχεσο μὲ εὐχαρίστησιν, ἐὰν κάποιος τὴν μὲν οἰκίαν του τὴν ἐστόλιζε κοσμῶν αὐτὴν μὲ χρυσᾶ παραπετάσματα, ἐσένα δὲ σὲ προσεκάλει νὰ καθήσης εἰς τὴν τράπεζάν του κουρελιάρην καὶ γυμνόν. Ἄλλὰ νὰ τώρα σὺ τὸ κάνεις αὐτὸ εἰς τὸν ἑαυτὸν σου· τὴν μὲν οἰκίαν τῆς ψυχῆς σου, δηλαδή τὸ σῶμα, τὸ καλλωπίζεις μὲ ἄπειρα παραπετάσματα, τὴν δὲ ψυχὴν σου τὴν ἀφήνεις νὰ κάθεται μέσα εἰς αὐτὸ μὲ κουρέλια. Δὲν γνωρίζεις, ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς πόλεως πρέπει πρὸ πάντων νὰ στολίζεται; Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο διὰ μὲν τὴν πόλιν ἔχουν κατασκευασθῆ παραπετάσματα ἀπὸ λινόν, διὰ δὲ τὸν βασιλέα ἀλουργίς καὶ στέμμα. Ἔτσι καὶ σὺ, τὸ μὲν σῶμα ἐνδυσέ το μὲ πολὺ ἀσήμαντον στολὴν, τὸν δὲ νοῦν ἐνδυσέ τον μὲ ἀλουργίδα καὶ βάλε ἐπάνω εἰς αὐτὸν στέφανον καὶ βάλε τον νὰ καθήση ἐπάνω εἰς ὄχημα ὑψηλόν καὶ περίλαμπρον. Τώρα ὅμως κάνεις τὸ ἀντίθετον· τὴν μὲν πόλιν τὴν καλλωπίζεις ποικιλοτρόπως, τὸν βασιλέα ὅμως νοῦν τὸν ἀφήνεις νὰ σύρεται δεμένος ὀπίσω ἀπὸ τὰ παράλογα πάθη. Δὲν σκέπτεσαι, ὅτι ἐκλήθης εἰς γάμον καὶ μάλιστα γάμον Θεοῦ; δὲν ἀναλογίζεσαι πῶς πρέπει νὰ εἰσέρχεται εἰς αὐτοὺς τοὺς νυμφικοὺς θαλάμους ἢ καλεσμένη ψυχὴ, ἐνδεδυμένη δηλαδή μὲ χρυσᾶ

βλημένην, πεποικιλμένην;

3. Βούλει σοι δείξω τοὺς οὕτως ἐστολισμένους; τοὺς ἔνδυμα ἔχοντας γάμου; Ἐναμνήσθητι τῶν ἁγίων ἐκείνων, ὑπὲρ ὧν πρόην ὑμῖν διελέχθην, τῶν τὰ τρίχινα ἔχόντων ἱμάτια, τῶν τὰς ἐρήμους οἰκούντων. Οὗτοι μάλιστα εἶον οἱ τὰ ἐνδύματα τῶν γάμων ἐκείνων ἔχοντες· καὶ δῆλον ἐντεῦθεν ὅσας ἂν αὐτοῖς δῶς πορφύρας, οὐκ ἂν ἔλοιντο λαβεῖν· ἀλλ' ὥσπερ βασιλεύς, εἰ τοῦ πτωχοῦ τὰ ράκιά τις λαβῶν, κελεύει ταῦτα αὐτὸν ἐνδύθῃναι, βδελύξαιτο ἂν τὴν σιολήν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι τὴν ἀλουργίδα τὴν ἐκείνου. Οὐδαμῶθεν δὲ ἐτέρωθεν τοῦτο πάσχουσιν, ἀλλ' ἢ διὰ τὸ εἶδέναι τὸ κάλλος τῆς ἐαντιῶν σιολῆς. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἀλουργὸν ἐκείνην χλανίδα διαπιύουσιν ὡς ἀράχνην. Ταῦτα γὰρ αὐτοὺς ὁ σάκκος ἐδίδαξε· καὶ γὰρ εἶον αὐτοῦ τοῦ βουλευόντος ὑψηλότεροι 10 πολλῶ καὶ λαμπρότεροι. Καὶ ἐν δυνηθῆς τὰς πύλας ἀναπιύξαι τοῦ νοῦ, καὶ τὴν ψυχὴν αὐτῶν καιιδεῖν καὶ τὸν ἔνδον ἅπαντα κόσμον, καὶ εἰς τὴν γῆν καιαπέσοις, οὐ φέρων τῆς εἰμορφίας τὴν λαμπηδόνα καὶ τὴν αἴγλην τῶν ἱματίων ἐκείνων καὶ τὴν ἀστραπὴν τοῦ συνειδότιος αὐτῶν.

20 Ἐχομεν γὰρ εἰπεῖν καὶ παλαιούς ἄνδρας μεγάλους καὶ θαυμασιούς· ἀλλ' ἐπειδὴ τοὺς παχυτέρους τὰ δρώμενα ὑποδείγματα μᾶλλον ἐνάγει, διὰ τοῦτο ὑμᾶς καὶ ἐπὶ τὰς σκηναὺς πέμπω τῶν ἁγίων ἐκείνων. Οὐδὲν γὰρ ἔχουσι λυπηρόν, ἀλλ' ἅτε ἐν οὐρανοῖς πηξάμενοι τὰς καλύβας, οὕτω πόρρω 25 τῶν ἐν τῷ παρόντι βίω μοχθηρῶν ἐοκῆνωνται, σιραιτοπεδευόμενοι κατὰ τοῦ διαβόλου, καὶ ὥσπερ χορεύοντες, οὕτω πο-

19. Δηλαδή στὸν Χριστόν. «Ὅσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε Χριστόν ἐνεδύσασθε».

κροσσωτὰ καὶ καλλωπισμένη;

3. Θέλεις νὰ σοῦ δείξω αὐτοὺς ποὺ εἶναι ἔτσι στολισμένοι; αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἔνδυμα γάμου; Ἐνθυμίσου ἐκείνους τοὺς ἁγίους, περί τῶν ὁποίων σᾶς ὠμίλησα παλαιότερα, ποὺ φοροῦν τρίχινα ἐνδύματα καὶ κατοικοῦν εἰς τὰς ἐρήμους. Αὐτοὶ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ φοροῦν τὰ ἐνδύματα ἐκείνων τῶν γάμων· καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸ ἐξῆς· ὅσα δηλαδὴ βασιλικά ἐνδύματα καὶ ἂν τοὺς δώσης, δὲν θὰ ἐπροτιμοῦσαν νὰ τὰ λάβουν· ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς βασιλεύς, ἐὰν κάποιος, ἀφοῦ ἐλάμβανε τὰ κουρελιασμένα ἐνδύματα τοῦ πτωχοῦ, προέτρεπεν αὐτὸν νὰ ἐνδυθῆ αὐτά, θὰ ἐβδελύσσετο τὴν στολήν, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι συχαίνονται τὴν βασιλικὴν στολήν. Καὶ συμβαίνει αὐτὸ εἰς αὐτοὺς ὄχι διὰ κάποιαν ἄλλην αἰτίαν, ἀλλὰ διὰ τὸ ὅτι γνωρίζουν τὸ κάλλος τῆς ἰδικῆς των στολῆς¹⁹. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ βασιλικὸν ἐκεῖνο ἔνδυμα τὰ περιφρονοῦν ὡσὰν ἀράχνην. Καὶ ὅλα αὐτὰ βέβαια τοὺς τὰ ἐδίδαξεν ὁ σάκκος ποὺ φοροῦν· καθ' ὅσον εἶναι πολὺ πρὸ ὑψηλότεροι καὶ λαμπρότεροι καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον τὸν βασιλέα. Καὶ ἂν ἤμπορέσης ν' ἀνοίξης τὰς πύλας τοῦ νοῦ των καὶ νὰ ἐξετάσης τὴν ψυχὴν των καὶ ὄλον τὸν ἐσωτερικὸν κόσμον των, καὶ ἂν ἀκόμη ἤθελες κατέλθῃ εἰς τὴν γῆν, δὲν θὰ ἤμπορέσης ν' ἀνθέξης τὴν λαμπρότερα τῆς ὁμορφιάς των καὶ τὴν λάμψιν τῶν ἐνδυμάτων ἐκείνων καὶ τὴν ἀπαστράπτουσαν συνείδησίν των.

Ἡμποροῦμεν βέβαια καὶ παλαιοὺς ἄνδρας ν' ἀναφέρωμεν μεγάλους καὶ θαυμαστοὺς, ἐπειδὴ ὅμως τοὺς πνευματικὰ ἀνωρίμους τοὺς παρακινοῦν κατὰ πολὺ περισσότερον τὰ βλεπόμενα πράγματα, διὰ τοῦτο σᾶς παραπέμπω πρὸς τὰ σκηναὶς ἐκείνων τῶν ἁγίων. Διότι αὐτοὶ δὲν ἔχουν τίποτε τὸ λυπηρόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἔστησαν τὰς καλύβας των εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἔχουν κατασκηνώσει πάρα πολὺ μακρὰ ἀπὸ τὰ δυσάρεστα τῆς παρούσης ζωῆς καί, συναθροίζοντες στρατὸν ἐναντίον τοῦ διαβόλου, πολεμοῦν αὐτὸν ὡσὰν νὰ χορεύουν.

λεμοῦσιν αὐτῷ. Διὰ τοι τοῦτο καλύβας πηξάμενοι, πόλεις καὶ ἀγορὰς καὶ οἰκίας ἔφυγον. Τὸν γὰρ πολεμοῦντα οὐκ ἔνι ἐν οἰκίᾳ καθῆσθαι, ἀλλὰ σχεδιάσαντα τὴν οἴκησιν, ὡς μέλλοντα εὐθέως ἐπανίστασθαι, οὕτω κατοικεῖν.

- 5 Τοιοῦτοι ἐκεῖνοι πάντες, ἀπεναντίας ἡμῖν. Ἡμεῖς μὲν γὰρ οὐχ ὡς ἐν σιραιοπέδῳ, ἀλλ' ὡς ἐν πόλει εἰρηρικῆ ζῶμεν. Τίς γὰρ ἐπὶ σιραιοπέδου ποτὲ θεμελίους καταβάλλεται, καὶ οἰκίαν οἰκοδομεῖται, ἢν μικρὸν ὑστερον ἀπολιμπάνειν μέλλει; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς· ἀλλὰ κἂν ἐπιχειρήσῃ τις, ὡς προ-
- 10 δότης ἀναιρεῖται. Τίς ἐπὶ σιραιοπέδου πλῆθρα γῆς ὠνεῖται, καὶ πραγματείας συνιῆσιν; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς· καὶ μάλα εἰκότως. Πολεμῆσαι γάρ, φησί, παραγέγονας, οὐ καπηλεῦσαι. Τί τοίνυν φιλοπονεῖς περὶ τὸν τόπον, ὃν μικρὸν ὑστερον ἀφήσεις; Ὅτιαν ἀπέλθωμεν εἰς τὴν παιρίδα, ταῦτα ποιεῖ.
- 15 Ταῦτα καὶ σοὶ λέγω νῦν ἐγώ. Ὅτιαν ἀναχωρήσωμεν εἰς τὴν πόλιν τὴν ἄνω, ταῦτα ποιεῖ· μᾶλλον δὲ οὐδὲν σοὶ δεῖ πόνων ἐκεῖ· λοιπὸν ὁ βασιλεὺς σοὶ πάντα ἐργάσεται. Ἐπιταῦθα δὲ ἀρκεῖ τάφρον περιελάσαι μόνον καὶ χάρακα πῆξασθαι· οἰκοδομῆς δὲ οὐδεμίᾳ χρεία. Ἄκουσον οἶος τῶν ἀμαξοβίων
- 20 Σκυθῶν ὁ βίος, οἷαν τοὺς νομάδας φασὶν ἔχειν διαγωγὴν.

Οὕτω τοὺς Χριστιανοὺς ζῆν ἔδει περιῖέναι τὴν οἰκουμένην, πολεμοῦντας τῷ διαβόλῳ, αἰχμαλώτους ρουμένους τοὺς ὑπ' ἐκείνου κατεχομένους καὶ πάντων ἀπηλλάχθαι τῶν βιωτικῶν. Τί κατασκευάζεις οἰκίαν, ἄνθρωπε, ἵνα μᾶλλον

25 σαυτὸν δήσῃς; Τί κατορύττεις θησαυρόν, καὶ καλεῖς κατὰ σαυτοῦ τὸν πολέμιον; τί περιβάλλεις τείχη, καὶ σαυτῷ κα-

20. Αὐτοὶ δὲν εἶχον μόνιμον κατοικίαν, ἀλλὰ μετεκινούντο διαρκῶς ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, μεταφέροντες τὰ πράγματά των ἐπάνω εἰς ἀμαξάν ἐξ οὗ καὶ ἀμαξόδιοι καλοῦνται ὑπὸ τοῦ Χρυσοστόμου.

Διὰ τοῦτο λοιπόν, στήσαντες καλύβας, ἐγκατέλειψαν πόλεις καὶ ἀγορὰς καὶ οἰκίας. Διότι αὐτὸς ποὺ πολεμᾷ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κάθεται εἰς τὴν οἰκίαν του, ἀλλὰ νὰ κτίζη τὴν κατοικίαν του ὡσὰν νὰ πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ ἀπ' αὐτὴν ἀμέσως καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ κατοικῇ εἰς αὐτήν.

Τέτοιοι ἦσαν ὅλοι ἐκεῖνοι, μὲ ἐμᾶς ὅμως συμβαίνει τὸ ἐντελῶς ἀντίθετον. Καθ' ὅσον ἡμεῖς ζῶμεν ὄχι ὡσὰν εἰς στρατόπεδον, ἀλλ' ὡσὰν εἰς πόλιν εἰρηνικὴν. Διότι ποῖος ποτὲ εἰς στρατόπεδον θέτει θεμέλια καὶ κτίζει οἰκίαν, τὴν ὁποίαν πρόκειται μετὰ ἀπὸ ὀλίγον νὰ ἐγκαταλείψῃ; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς, ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ τὸ κάνῃ, φονεύεται ὡσὰν προδότης. Ποῖος ἀγοράζει μέσα εἰς τὸν χῶρον τοῦ στρατοπέδου ὠρισμένην ἔκτασιν γῆς καὶ ἐγκαθιστᾷ εἰς αὐτὴν ἐμπορικὴν ἐπιχείρησιν; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς· καὶ κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον· διότι, λέγει, ἦλθες νὰ πολεμήσῃς καὶ ὄχι ν' ἀσχοληθῇς μὲ ἐμπόριον. Διατί λοιπὸν κοπιᾷς διὰ τὸν τόπον, τὸν ὁποῖον μετὰ ἀπὸ ὀλίγον θὰ τὸν ἐγκαταλείψῃς; Ὅταν θὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν πατρίδα τότε κάμνε αὐτά. Τὰ ἴδια σὲ συμβουλεύω καὶ ἐγὼ τώρα. Ὅταν φύγωμεν καὶ μεταβῶμεν εἰς τὴν οὐράνιον πόλιν, τότε κάμνε τα αὐτά· ἢ καλύτερα ἐκεῖ δὲν χρειάζεσαι κανένα κόπον· διότι ἐκεῖ ὅλα θὰ σοῦ τὰ κάνῃ ὁ βασιλεύς σου. Ἐδῶ σοῦ εἶναι ἀρκετὸν ν' ἀνοίξῃς ἓνα μόνον αὐλάκι καὶ νὰ στήσῃς ἓνα πάσσαλον καὶ δὲν χρειάζεται νὰ κατασκευάσῃς καμμίαν οἰκοδομήν. Ἀναλογίσου ποῖος εἶναι ὁ τρόπος ζωῆς τῶν ἀμαξοβίων Σκυθῶν¹⁰, ποὺ ὁμοιάζει μὲ τὴν ζωὴν τῶν νομάδων.

Ἔτσι ἔπρεπε καὶ οἱ Χριστιανοὶ νὰ ζοῦν· νὰ περιέρχωνται τὴν οἰκουμένην, νὰ πολεμοῦν τὸν διάβολον, νὰ ἐλευθερώνουν ἐκείνους ποὺ συνελήφθησαν ὑπ' αὐτοῦ αἰχμάλωτοι καὶ νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ ὅλας τὰς κοσμικὰς φροντίδας. Διατί κτίζεις, ἄνθρωπε, οἰκίαν, διὰ νὰ δέσης περισσότερον τὸν ἑαυτὸν σου; Διατί κρύπτεις μέσα εἰς τὴν γῆν θησαυρὸν καὶ καλεῖς ἐναντίον σου τὸν ἐχθρόν; διατί περιβάλλεις μὲ τείχη τὴν οἰκίαν σου καὶ κατασκευάζεις φυ-

τασκευάζεις φυλακὴν; Εἰ δὲ δύσκολα ταῦτα εἶναι σοι δοκεῖ,
 ἀπέλθωμεν πρὸς τὰς ἐκείνων σκηνάς, ἵνα διὰ τῶν ἔργων
 μάθωμεν τὴν εὐκολίαν. Καλύβας γὰρ ἐκεῖνοι πηξάμενοι,
 κἂν ἀποσιῆσαι δέη τούτων, οὕτως ἀφίστανται, ὥσπερ οἱ
 5 σιραισιῶται ἐν εἰρήνῃ τὸ σιραισιόπεδον ἀφέντες. Καὶ γὰρ
 οὕτως ἐσκήνωται, μᾶλλον δὲ καὶ πολλῶ ἥδιον. Καὶ γὰρ ἥδι-
 ον ἰδεῖν ἐρημίαν σκηνάς ἔχουσαν μοναχῶν συνεχεῖς, ἢ σιρα-
 τιώτας ἐν σιραισιόπεδῳ παραπειάσματα τείνοντας καὶ δόρατα
 πηγνυμένους καὶ τῆς τῶν δοράτων αἰχμῆς φάρη κροκωτὰ
 10 ἑξαριτιῶντας, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων χαλκᾶς ἐχόντων κεφα-
 λὰς, καὶ πολὺ τῶν ἀσπίδων ἀσιράπιοντας τοὺς ὀμφαλοὺς,
 καὶ σιδήρῳ τεθωρακισμένους ὄλους διόλου, καὶ βασίλεια
 ἐσχεδιασμένα, καὶ πεδῖον ἠπλωμένον πολὺ, καὶ ἀριστοποι-
 ουμένους καὶ αὐλοῦντας. Οὐδὲ γὰρ οὕτω τερπνὸν τὸ θεά-
 15 τρον τοῦτο, οἷον ὃ ἐγὼ λέγω νῦν. Ἄν γὰρ ἀπέλθωμεν εἰς
 τὴν ἔρημον, καὶ ἴδωμεν τῶν τοῦ Χριστοῦ σιραισιῶν τὰς
 σκηνάς, οὐ παραπειάσματα τεινόμενα ὀφόμεθα, οὐδὲ αἰχμὰς
 δοράτων, οὐδὲ πέπλους χρυσοῦς θόλον βασιλικὴν ποιῶντας,
 ἀλλ' οἷον ἂν εἴ τις ἐν γῆ πολλῶ ταύτης μακροτέρῳ καὶ ἀπείρῳ
 20 πολλοὺς ἔτεινεν οὐρανοῦς, καινὸν καὶ φρικῶδες ἂν ἔδειξε
 τὸ θέατρον, οὕτω καὶ ἐκεῖ θεάσασθαι ἔνι. Οὐδὲν γὰρ αὐτῶν
 τὰ καταγώγια χειρόν τῶν οὐρανῶν διάκεινται· καὶ γὰρ ἄγ-
 γελοι κατὰγονται πρὸς αὐτοὺς καὶ ὁ τῶν ἀγγέλων Δεσπό-
 τῆς. Εἰ γὰρ πρὸς τὸν Ἀβραάμ ἦλθον, ἄνδρα γυναῖκα ἔχοντα
 25 καὶ παιδία τρέφοντα, ἐπειδὴ φιλόξενον εἶδον διὰ πολλῶ
 πλείονα εὖρωσιν ἀρειήν, καὶ ἄνθρωπον σώματος ἀπαλλα-

λακὴν διὰ τὸν ἑαυτὸν σου; Ἐὰν δὲ αὐτὰ σοῦ φαίνονται δύσκολα, ἅς μεταβῶμεν πρὸς τὰς σκηνάς ἐκείνων, ὥστε διὰ τῶν ἔργων νὰ γνωρίσωμεν τὴν εὐκολίαν. Διότι ἐκεῖνοι στήσαντες καλύβας, καὶ ἂν ἀκόμη χρειασθῆ ν' ἀποχωρισθοῦν αὐτάς, μὲ τόσην εὐκολίαν τὰς ἐγκαταλείπουν, ὅπως ἀκριβῶς οἱ στρατιῶται ἐγκαταλείπουν ἐν καιρῷ εἰρήνης τὸ στρατόπεδον. Πράγματι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἔχουν στήσει τὰς σκηνάς των, μᾶλλον δὲ καὶ μὲ πολὺ μεγαλυτέραν εὐχαρίστησιν. Καθ' ὅσον εἶναι εὐχάριστον νὰ βλέπῃς μίαν ἔρημον τοποθεσίαν νὰ ἔχῃ συνεχεῖς σκηνάς τῶν μοναχῶν, παρὰ στρατιώτας νὰ στήνουν ἀντίσκηνα εἰς στρατόπεδον καὶ νὰ θέτουν μέσα εἰς τὴν γῆν δόρατα καὶ νὰ κρεμοῦν ἀπὸ τὴν αἰχμὴν τῶν δοράτων κροκοβαμένους χιτῶνας, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων ποὺ φοροῦν χάλκινα κράνη καὶ ν' ἀπαστρέπτουν εἰς μέγαν βαθμὸν αἱ στραγγύλαι ἐπιφάνειαι τῶν ἀσπίδων, καὶ νὰ εἶναι ἐντελῶς καλυμμένοι μὲ σιδηρένιους θώρακας, καὶ κτίρια ἀρχιτεκτονικὰ κατασκευασμένα, καὶ μεγάλην ἔκτασιν οτρατοπέδου, καὶ στρατιώτας ἄλλους μὲν νὰ τρώγουν καὶ ἄλλους νὰ διασκεδάζουν. Πράγματι αὐτὸ τὸ θέαμα δὲν εἶναι τόσον εὐχάριστον, ὅσον αὐτὸ ποὺ ἐγὼ σᾶς περιγράφω τώρα. Διότι ἐὰν μεταβῶμεν εἰς τὴν ἔρημον καὶ ἰδοῦμεν τὰς σκηνάς τῶν στρατιωτῶν τοῦ Χριστοῦ, δὲν θὰ ἰδοῦμεν στήμενας σκηνάς, οὔτε αἰχμὰς δοράτων, οὔτε χρυσᾶ πέπλα, παριστάνοντα βασιλικὰς αἰθούσας, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς, ἐὰν κάποιος ἐτέντωνε πολλοὺς οὐρανοὺς εἰς γῆν πολὺ πῖθὸς μεγάλην ἀπὸ αὐτὴν καὶ ἀπέραντον, θὰ παρουσίαζε ἕνα παράδοξον καὶ φρικιαστικὸν θέαμα, τὰ ἴδια ἀκριβῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἰδῆ κανεὶς καὶ ἐκεῖ. Διότι τὰ καταγώγια τῶν ἀσκητῶν δὲν εἶναι ὡς πρὸς τίποτε κατώτερα τῶν οὐρανῶν, καθ' ὅσον κατεβαίνουν πρὸς αὐτοὺς ἄγγελοι καθὼς καὶ ὁ Κύριος τῶν ἀγγέλων. Διότι, ἐὰν ἦλθον εἰς τὸν Ἀβραάμ, ποὺ ἦτο ἄνθρωπος ἑγγαμος καὶ πατὴρ τέκνων ἐπειδὴ τὸν εἶδον φιλόξενον, πολὺ περισσότερο κατέρχονται ἐδῶ καὶ ψάλλουν τὴν πρέπουσαν εἰς αὐτοὺς ὑμνωδίαν, ὅταν εὔρουν περισ-

γένια, καὶ ἐν σαρκὶ σαρκὸς ὑπερορῶνια, πολλῶ μᾶλλον ἐν-
ταῦθα διατρίβουσι, καὶ χορεύουσι τὴν αὐτοῖς πρόπουσαν
χορείαν. Καὶ γὰρ τράπεζα παρ' ἐκείνοις πάσης πλεονεξίας
καθαρά, καὶ φιλοσοφίας μεσιή.

- 5 Οὐχ αἱμάτων χεῖμαρροι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ κρεῶν καια-
κοπαί, οὐδὲ καρηβαρίαι, οὐδὲ καρνεῖαι, οὐδὲ κνῖσαι παρ'
αὐτοῖς ἀηδεῖς, οὐδὲ καπνὸς ἀιερπής, οὐδὲ δρόμοι καὶ θόρυ-
βοι καὶ ταραχαὶ καὶ κραυγαὶ ἐπαχθεῖς, ἀλλ' ἄριος καὶ ὕ-
δωρ· τὸ μὲν ἐκ πηγῆς καθαρᾶς, τὸ δὲ ἀπὸ πόνων δικαίων.
- 10 Εἰ δέ που καὶ φιλοτιμότερον ἐσιτάσασθαι βουληθεῖεν, ἀκρό-
δρουα ἢ φιλοτιμία γίνεται καὶ μείζων ἐνταῦθα ἢ ἡδονή,
ἢ ἐν ταῖς βασιλικαῖς τραπέζαις. Οὐδεὶς ἐνταῦθα φόβος καὶ
τρόμος, οὐκ ἄρχων ἐνεκάλεσεν, οὐ γυνὴ παρώξυνεν, οὐ παι-
δίον εἰς ἀθυμίαν ἐνέβαλεν, οὐ γέλωσ ἄτακτος ἐξέλυσεν, οὐ
- 15 κολάκων πλῆθος ἐφύσησεν· ἀλλ' ἄγγέλων ἐσὶν ἢ τράπεζα,
πάσης τοιαύτης ταραχῆς ἀπηλλαγμένη. Καὶ σιβὰς αὐτοῖς
χόριος ἀπλῶς ὑπόκειται, καθάπερ ἐν ἐρήμῳ ἀριστοποιῶν ὁ
Χριστὸς ἐποίησε. Πολλοὶ δὲ οὐδὲ ὑπωρόφιοι τοῦτο ποιοῦσιν,
ἀλλ' ἀντὶ σιέγης τὸν οὐρανὸν ἔχουσι, καὶ τὴν σελήνην ἀντὶ
- 20 φωτὸς λύχνου, οὐ δεομένου ἐλαίου, οὐδὲ τοῦ διακονησο-
μένου· ἐκείνοις μόνοις ἀξίως ἄνωθεν αὕτη φαίνει.

4. Ταύτην καὶ ἄγγελοι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν τράπεζαν
θεωροῦντες, τέρπονται καὶ ἡδοναί. Εἰ γὰρ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρ-
τωλῶ μετανοοῦντι χαίρουσιν, ἐπὶ δικαίοις ἰσοῦτοις μιμου-
25 μένοις αὐτοὺς τί οὐκ ἐργάζονται; Οὐκ ἔστιν ἐκεῖ δεσπότης
καὶ δοῦλος· πάντες δοῦλοι, πάντες ἐλεύθεροι. Καὶ μὴ νο-
μίσης αἰνίγμα εἶναι τὸ εἰρημένον· καὶ γὰρ δοῦλοι ἀλλήλων,
καὶ δεσπότηται ἀλλήλων εἰσὶν. Οὐκ ἔστιν ἐσπέρας καταλαβού-

21. Ἀκρόδρουα: καρποὶ ὀπωροφόρων δένδρων καὶ ἰδίως αὐτοὶ ποὺ
μετὰ τὴν ὠρίμανσιν ἔχουν ξυλῶδες καὶ σκληρὸν κέλυσος, ὡς κά-
στανα, ξυλοκέρατα κλπ.

22. Λουκᾶ 15, 7.

σοτέραν ἀρετὴν καὶ ἄνθρωπον ποῦ ἀπηλλάγη τοῦ σώματος καὶ ποῦ περιφρονεῖ τὴν σάρκα, ἂν καὶ περιβάλλεται ἀπὸ τὴν σάρκα. Καθ' ὅσον καὶ τράπεζα παρατίθεται εἰς αὐτοὺς ποῦ εἶναι καθαρὰ ἀπὸ κάθε πλεονεξίαν καὶ γεμάτη μὲ φιλοσοφίαν.

Δὲν ὑπάρχουν εἰς αὐτοὺς χεῖμαρροι αἱμάτων, οὔτε τεμάχια κρεάτων, οὔτε κεφαλόπονοι, οὔτε φαγητὰ καρυκευμένα, οὔτε ἀηδιαστικαὶ ὀσμαι ψητῶν, οὔτε δυσάρεστος καπνός, οὔτε δρόμοι καὶ θόρυβοι καὶ ταραχαὶ καὶ θόρυβοι ἐνοχλητικοί, ἀλλ' ὑπάρχει ψωμὶ καὶ νερό, τὸν μὲν νερὸ προερχόμενον ἀπὸ πηγὴν καθαρὰν, τὸ δὲ ψωμὶ ἀπὸ κόπους δικαίους. Ἐὰν ὅμως ἤθελον ἐπιθυμήσει νὰ φάγουν καὶ κάτι ἐπὶ πλέον, ἢ ἐπιθυμία αὐτὴ ἐκπληρώνεται μὲ ἀκρόδρυα²¹, καὶ εἶναι μεγαλυτέρα ἢ ἡδονὴ εἰς τὰς τραπέζας αὐτάς, παρὰ εἰς τὰς βασιλικὰς τραπέζας. Διότι δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανεὶς φόβος καὶ τρόμος, οὔτε κατηγορία ἄρχοντος, οὔτε ἐρεθισμὸς ἐκ μέρους γυναικός, οὔτε παιδὶ ποῦ νὰ προκαλῆ στενοχώριαν, οὔτε συμβαίνουν γέλια ἀπρεπῆ, οὔτε ὑπερφάνεια προερχομένη ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν κολάκων, ἀλλ' ἢ τράπεζα εἶναι ἀγγελικὴ, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ κάθε παρομοίαν ταραχὴν. Καὶ διὰ στρῶμα χρησιμοποιοῦν ἀπλῶς χόρτα, ὅπως ἀκριβῶς συνέβη εἰς τὴν ἔρημον, ὅταν ὁ Χριστὸς παρέθεσε τράπεζαν (πολλαπλασιάζων τοὺς ἄρτους). Πολλοὶ δὲ δὲν χρησιμοποιοῦν οὔτε καὶ ὑπόστεγον, ἀλλ' ἔχουν ἀντὶ στέγης τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν σελήνην ἀντὶ λυχνarioῦ φωτός, ποῦ δὲν χρειάζεται λάδι οὔτε καὶ ὑπηρέτην· μόνον εἰς ἐκείνους φωτίζει ἀπὸ ὑψηλὰ ἐπαξίως.

4. Αὐτὴν τὴν τράπεζαν βλέποντες καὶ οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τὸν οὐρανόν, χαίρονται καὶ εὐχαριστιοῦνται. Διότι, ἐὰν χαίρωνται ὅταν μετανοῆ ἓνας ἁμαρτωλός²², τί δὲν θὰ κάνουν ὅταν τόσοι πολλοὶ μιμοῦνται αὐτούς; Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ κύριος καὶ δοῦλος· ὅλοι εἶναι δοῦλοι, ὅλοι εἶναι ἐλεύθεροι. Καὶ μὴ θεωρήσης αὐτὸν τὸν λόγον ὡσὰν αἴνιγμα, διότι αὐτοὶ πράγματι εἶναι μεταξύ των καὶ δοῦλοι καὶ κύριοι ὁμοίως. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἔλθῃ ἑσπέρας καὶ νὰ τοὺς εὔρῃ νὰ

σης ἐν καιηφείᾳ γενέσθαι, ὅπερ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων πρί-
 σχοῦσι, τὰς ἐκ τῶν μεθήμερινῶν κακῶν ἀναλογιζόμενοι φρον-
 τίδας. Οὐκ ἔστι μετὰ τὸ δεῖπνον μεριμνήσαι λησιὰς καὶ
 ἀποκλείσαι θύρας καὶ ἐπιθεῖναι μοχλοὺς, οὐδὲ τἄλλα δεῖσαι,
 5 ἃ πολλοὶ δεδοίκασι, τοὺς λύχνους μετὰ ἀκριθείας κοιμίζον-
 τες, μή που σπινθήρ ἐμπρήσῃ τὴν οἰκίαν. Καὶ ἡ διάλεξις
 δὲ αὐτοῖς τῆς αὐτῆς γέμει γαλήνης. Οὐ γὰρ ταῦτα, ἅπερ
 ἡμεῖς διαλεγόμεθα, φθέγγονται, τὰ μηδὲν πρὸς ἡμᾶς· ὁ
 δεῖνα γέγονεν ἄρχων, ὁ δεῖνα ἐπαύσατο τῆς ἀρχῆς, ὁ δεῖνα
 10 ἐτελεύτησε καὶ τὸν κληῖρον διεδέξατο ἕτερος, καὶ ὅσα τοι-
 αῦτα· ἀλλ' αἰεὶ περὶ τῶν μελλόντων φθέγγονται καὶ φιλο-
 σοφοῦσι καὶ ὥσπερ ἐτιέραν οἰκοῦντες οἰκουμένην, ὥσπερ
 εἰς αὐτὸν μετασιάντες τὸν οὐρανόν, ὥσπερ ἐκεῖ ζῶντες,
 οὕτω τὰ ἐκεῖ πάντα διαλέγονται, περὶ τῶν κόλπων τοῦ Ἄ-
 15 θραάμ, περὶ τῶν σιεφάνων τῶν ἀγίων, περὶ τῆς μετὰ Χρι-
 στοῦ χορείας· καὶ τῶν παρόντων αὐτοῖς οὐδὲ μνήμη τις, οὐδὲ
 λόγος· ἀλλ' ὥσπερ ἡμεῖς οὐκ ἂν ἀξιώσαιμὲν τι εἰπεῖν περὶ
 ὧν οἱ μύρμηκες κατὰ τὰς ὁπὰς καὶ τοὺς χηραμοὺς πράττου-
 σιν, οὕτως οὐδὲ ἐκεῖνοι, τί ποιοῦμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ περὶ τοῦ
 20 βασιλέως τοῦ ἄνω, περὶ τοῦ πολέμου τοῦ ἐν χερσὶ, περὶ
 τῶν τοῦ διαβόλου μηχανημάτων, περὶ τῶν κατορθωμάτων
 ὧν οἱ ἅγιοι κατώρθωσαν.

Τί τοίνυν πρὸς ἐκείνους ἡμεῖς παραβαλλόμενοι μυρ-
 μήκων διενηνόχαμεν; Καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι τῶν σωματικῶν
 25 ἐπιμελοῦνται, οὕτω καὶ ἡμεῖς· καὶ εἶθε τούτων μόνων ἡμεῖς·
 νῦν δὲ καὶ πολλῶ χειρόνων. Οὐ γὰρ τῶν ἀναγκαίων ἐπι-
 μελούμεθα μόνον, καθάπερ ἐκεῖνοι, ἀλλὰ καὶ τῶν περιττῶν.

εἶναι στενοχωρημένοι, πρᾶγμα πού παθαίνουν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους σκεπτόμενοι τὰς φροντίδας τῶν καθημερινῶν κακῶν. Δὲν εἶναι ἀνάγκη μετὰ τὸ δεῖπνον νὰ φροντίσουν ν' ἀσφαλισθοῦν ἀπὸ ληστὰς καὶ νὰ κλείσουν τὰς θύρας, καὶ νὰ θέσουν μοχλοὺς, οὔτε νὰ φοβηθοῦν ὅλα τὰ ἄλλα, πού φοβοῦνται πολλοί, σβήνοντες μὲ πολλὴν προσοχὴν τὰ λυχνάρια μὴ τυχὸν κάποιος σπινθήρ προκαλέσῃ πυρκαϊὰν εἰς τὴν οἰκίαν. Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταξὺ των συζητήσις εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὴν ἰδίαν γαλήνην. Διότι δὲν συζητοῦν αὐτὰ πού συζητοῦμεν ἑμεῖς, πού δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν καθόλου, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι ὁ τάδε ἔγινεν ἄρχων, ὁ τάδε ἔχασε τὴν ἐξουσίαν, ὁ τάδε ἀπέθανε καὶ ἄλλος ἐκληρονόμησε τὴν περιουσίαν του καὶ τόσα παρόμοια, ἀλλὰ συνεχῶς συζητοῦν καὶ φιλοσοφοῦν διὰ τὰ μελλοντικὰ πράγματα· καὶ ὡσὰν νὰ κατοικοῦν εἰς ἄλλην οἰκουμένην, ὡσὰν νὰ μετέβησαν εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, ὡσὰν νὰ ζοῦν ἐκεῖ, ἔτσι συζητοῦν ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ ἐκεῖ, τὰ περὶ τῶν κόλπων δηλαδὴ τοῦ Ἀβραάμ, περὶ τῶν στεφάνων τῶν ἀγίων, περὶ τῆς χορείας τοῦ Χριστοῦ· καὶ καμμία σκέψις δὲν δημιουργεῖται εἰς αὐτοὺς διὰ τὰ κοσμικὰ πράγματα, οὔτε καὶ συζητοῦν τίποτε σχετικόν, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς ἑμεῖς δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ θελήσωμεν νὰ εἰποῦμεν κάτι δι' ἐκεῖνα πού κάνουν τὰ μυρμήγκια μέσα εἰς τὰς ὄπας καὶ τὰς φωλεὰς των, ἔτσι οὔτε καὶ ἐκεῖνοι ἀσχολοῦνται μὲ ἐκεῖνα πού κάμνομεν ἑμεῖς, ἀλλὰ συζητοῦν περὶ τοῦ οὐρανίου βασιλέως, περὶ τοῦ πολέμου πού προβάλλει ἔμπρός των, περὶ τῶν μηχανορραφιῶν τοῦ διαβόλου, περὶ τῶν κατορθωμάτων πού ἐπέτυχον οἱ ἅγιοι.

Ὡς πρὸς τί λοιπὸν διαφέρομεν ἑμεῖς ἀπὸ τὰ μυρμήγκια, συγκρινόμενοι πρὸς ἐκείνους; Διότι ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνα φροντίζουν διὰ τὰ σωματικὰ πράγματα, ἔτσι καὶ ἑμεῖς· καὶ μακάρι νὰ ἐφροντίζαμεν μόνον δι' αὐτά, ἐνῶ ἑμεῖς τώρα φροντίζομεν διὰ πολὺ πῶς χειρότερα. Διότι δὲν φροντίζομεν μόνον διὰ τὰ ἀναγκαῖα, ὅπως ἀκριβῶς τὰ μυρμήγκια, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ περιττά. Καθ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν χρησιμοποιοῦν τρό-

Οἱ μὲν γὰρ πόρον παντὸς ἐγκλήματος ἀπηλλαγμένον μειέρο-
 χονται· ἡμεῖς δὲ πᾶσαν πλεονεξίαν· καὶ οὐδὲ τὰ μυρμῆκων
 μιμούμεθα, ἀλλὰ τὰ τῶν λύκων, τὰ τῶν παρδάλεων· μᾶλ-
 λον δὲ καὶ ἐκείνων χεῖρους. Ἐκείνοις μὲν γὰρ ἡ φύσις
 5 οὕτως ἔδωκε τρέφεσθαι· ἡμᾶς δὲ λόγῳ καὶ ἰσονομίᾳ τειί-
 μηκεν ὁ Θεός, καὶ τῶν θηρίων γεγόναμεν χεῖρους. Καὶ ἡμεῖς
 μὲν τῶν ἀλόγων χεῖρους, ἐκεῖνοι δὲν τῶν ἀγγέλων ἴσοι, ξέ-
 νοι καὶ παρεπίδημοι τῶν ἐνταῦθα ὄντες· καὶ πάντα αὐτοῖς
 ἐνήλλακται πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἐνδύματα, καὶ τροφή, καὶ οἰκία,
 10 καὶ ὑποδήματα, καὶ λαλιά. Καὶ εἴ τις ἐκείνων ἤκουσε διο-
 λεγομένων καὶ ἡμῶν, τότε ἂν ἔγνω καλῶς πῶς οἱ μὲν οὐρα-
 νοπολῖται, ἡμεῖς δὲ οὐδὲ τῆς γῆς ἄξιοι. Διὰ δὴ τοῦτο, ἐπει-
 δάν τις ἀξίωμα περιβεβλημένος πρὸς αὐτούς, τότε μάλιστα
 ἐλέγχεται ὁ τῦφος ἅπας. Ὁ γὰρ γηπόνος ἐκεῖνος, καὶ ὁ
 15 πάντων ἄπειρος τῶν βιωτικῶν, τοῦ σιραιηγοῦ καὶ μέγα ἐπὶ
 τῇ ἀρχῇ φρονοῦντος πλησίον κἀθήται ἐπὶ σιβάδος, ἐπὶ προο-
 κεφαλαίου ρυπῶντος. Οὐ γὰρ εἰσιν οἱ αἴροντες αὐτὸν καὶ
 φουσῶντες, ἀλλὰ παῦτόν γίνεται, οἷον ἂν εἴ τις παρὰ χρυσο-
 χόου ἔλθοι καὶ ροδωνιάν· καὶ γὰρ καὶ ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ καὶ
 20 ἀπὸ τῶν ρόδων δέχεταιί τινα λαμπηδόνα· οὕτω καὶ ἐκεῖνοι, ἀπὸ
 τῆς αὐτῆς τῆς τούτων κερδαίνοντες μικρόν, τῆς ἀπονοίας τῆς
 ἐμπροσθεν ἐπαλλάττονται. Καὶ ὡσπερ εἴ τις εἰς ὑψηλὸν ἔλθοι
 τόπον, καὶν σφόδρα βραχὺς ἦ, ὑψηλὸς φαίνεται, οὕτω καὶ
 οὗτοι, πρὸς τὰς ὑψηλὰς αὐτῶν ἐρχόμενοι διανοίας, τοιοῦτοι
 25 φαίνονται, ἕως ἂν ἐκεῖ μένωσι, κατελθόντες δὲ ταπεινοῦνται

πους πρὸς ἐξεύρεσιν τῶν ἀναγκαίων ἀπηλλαγμένα ἀπὸ κάθε κατηγορίας, ἐνῷ ἡμεῖς χρησιμοποιοῦμεν κάθε μορφήν πλεονεξίας· καὶ οὔτε τὰ ἔργα τῶν μυρμηγκιῶν μιμούμεθα, ἀλλὰ τὰ ἔργα τῶν λύκων, τῶν λεοπαρδάλεων, μᾶλλον δὲ εἴμεθα χειρότεροι καὶ ἀπὸ ἐκείνους. Διότι ἐκεῖνα ἡ φύσις ἔτσι τὰ ἔκανε νὰ τρέφονται, ἐνῷ ἡμεῖς ὁ Θεὸς μᾶς ἐτίμησε μὲ λόγον καὶ ἰσονομίαν, καὶ ὅμως ἐγίναμεν χειρότεροι ἀπὸ τὰ θηρία. Καὶ ἡμεῖς μὲν εἴμεθα χειρότεροι ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα, ἐνῷ οἱ ἀσκηταὶ εἶναι ἴσοι μὲ τοὺς ἀγγέλους, ζῶντες ὡσὰν ξένοι καὶ παρεπίδημοι εἰς τὴν γῆν, καὶ ὡς πρὸς ὅλα διαφέρουν αὐτοὶ ἀπὸ ἡμᾶς, εἰς τὰ ἐνδύματα, τὴν τροφήν, τὴν οἰκίαν, τὰ ὑποδήματα, τὴν ὀμιλίαν. Καὶ ἐὰν κάποιος ἤκουσε καὶ ἐκείνους νὰ συζητοῦν καὶ ἡμᾶς, τότε θὰ ἤμποροῦσε ν' ἀντιληφθῆ πλήρως, πῶς, ἐκεῖνοι μὲν εἶναι οὐρανοπολίται, ἐνῷ ἡμεῖς δὲν ἀξιζομεν οὔτε νὰ ζῶμεν εἰς τὴν γῆν. Διὰ τοῦτο λοιπόν, ἐὰν κάποιος ἀξιωματοῦχος μεταβῆ πρὸς αὐτούς, τότε κατ' ἐξοχὴν ἐλέγχεται ἡ ὅλη ἀνθρωπίνη ἀλαζονεία. Διότι ἐκεῖνος ὁ γεωργὸς καὶ ποὺ εἶναι ἄπειρος ἀπὸ κάθε τι βιωτικόν, κάθεται κοντὰ εἰς τὸν στρατηγόν, ποὺ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ μέγαν λόγῳ τοῦ ἀξιώματός του, ἐπάνω εἰς σωρὸν κόρτων καὶ εἰς προσκέφαλον γεμᾶτο ἀπὸ ρύπον. Διότι δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ αὐτοὶ ποὺ τὸν μεταφέρουν καὶ τὸν κολακεύουν, ἀλλὰ συμβαίνει τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὅπως ἀκριβῶς ἐὰν κάποιος ἤθελε μεταβῆ πλησίον χρυσοχόου καὶ τριανταφυλλιᾶς, καθ' ὅσον, ὅπως ἐκεῖνος δέχεται καὶ ἀπὸ τὸν χρυσὸν καὶ ἀπὸ τὰ τριαντάφυλλα κάποιαν ἀκτινοβολίαν, ἔτσι καὶ οἱ ἀξιωματοῦχοι, λαμβάνοντες κάποιαν μικρὰν ὠφέλειαν ἀπὸ τὴν λάμπην τῶν ἀσκητῶν, ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἀλαζονείαν των. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς, ἐὰν κάποιος ἤθελεν ἀναβῆ εἰς ὑψηλὸν τόπον, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι πάρα πολὺ κοντὸς σωματικῶς, φαίνεται ὑψηλός, ἔτσι καὶ αὐτοί, ἐρχόμενοι πρὸς τὰς ὑψηλὰς σκέψεις ἐκείνων, φαίνονται ὑψηλοὶ ὅσον χρόνον μείνουν ἐκεῖ, ὅταν ὅμως κατεβοῦν χάνουν τὸ πνευματικὸν ὕψος των, καθ' ὅσον κατε-

πάλιν, ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου καταβαίνοντες. Οὐδὲν παρ' ἐκείνοις βασιλεύς, οὐδὲν ὑπαρχος, ἀλλ' ὥσπερ ἡμεῖς τῶν παιδίων ταῦτα παιζόντων γελῶμεν, οὕτω καὶ ἐκεῖνοι τὴν φλεγμονὴν τῶν ἔξω σοβούντων διαπιύουσι. Καὶ δῆλον ἐντεῦθεν· εἰ
 5 γὰρ τις αὐτοῖς δοίη μετὰ ἀσφαλείας βασιλείαν, οὐκ ἂν ποιεῖτο ἔλοιντο· εἴλοντο δ' ἂν, εἰ μὴ μείζον αὐτῆς ἐφρόνουν, εἰ μὴ πρόσκαιρον τὸ πρᾶγμα εἶναι ἐνόμιζον.

Τί οὖν; οὐκ αὐτομολήσομεν πρὸς ἰσοσύτην μακαριότητα; οὐχ ἤξομεν πρὸς τοὺς ἀγγέλους τούτους; οὐ ληψόμεθα καθαρὰ
 10 ἱμάτια, καὶ ἐμπομπεύσομεν τοῖς γάμοις τούτοις, ἀλλὰ μενοῦμεν προσαιτούντες, τῶν ἐν ταῖς τριόδοις πτωχῶν οὐδὲν ἄμεινον διακεείμενοι, μᾶλλον δὲ πολλῶ χειρᾶν καὶ ἀθλιώτερον; Καὶ γὰρ ἐκείνων πολλῶ χειρὸς οἱ κακῶς πλουτοῦντες, καὶ θέλιον ἐπαιτεῖν ἢ ἀρπάζειν· τὸ μὲν γὰρ ἔχει συγγνώμη,
 15 τὸ δὲ κόλασιν φέρει· καὶ ὁ μὲν οὐδὲν προσκρούει Θεῶ, οὗτος δὲ καὶ ἀνθρώποις καὶ Θεῶ· καὶ τοὺς μὲν πόνους ὑφίσταται τῆς ἀρπαγῆς, τὴν δὲ ἀπόλαυσιν ἕτεροι πολλάκις ἐκαρπώσαντο ἅπασαν.

Ταῦτ' οὖν εἰδότες καὶ ἀποθέμενοι τὴν πλεονεξίαν πᾶσαν,
 20 πλεονεκτήσωμεν τὰ ἄνω, μετὰ πολλῆς σπουδῆς τὴν βασιλείαν ἀρπάζοντες. Οὐ γὰρ ἔστιν, οὐκ ἔστι ραθυμοῦντιὰ τινα εἰς αὐτὴν εἰσελθεῖν. Γένοιτο δὲ πάντα σπουδαίους καὶ ἐργηγορίας γεγονότας ταύτης ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς
 25 τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

βαίνουν ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο. Τίποτε δὲν ἀξίζει δι' αὐτοὺς ὁ βασιλεύς, τίποτε καὶ ὁ ὑπαρχος, ἀλλ' ὅπως ἀκριβῶς ἐμεῖς γελῶμεν ὅταν τὰ παιδιὰ παίζουν τέτοια παιχνίδια, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι περιφρονοῦν τὰ ἐρεθίσματα ποὺ προέρχονται ἀπὸ τοὺς δῆθεν ὑπερηφάνους τοῦ κόσμου αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ τὸ ἔξῃς· Ἐὰν δηλαδὴ κάποιος ἤθελε δώσει εἰς αὐτοὺς βασιλείαν τελείως ἀσφαλῆ, δὲν θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν δεχθοῦν ποτέ· θὰ ἦτο δυνατόν νὰ τὴν προτιμήσουν, ἐὰν δὲν ἐπίστευον εἰς κάτι ἀνώτερον ἀπὸ αὐτήν, ἐὰν δὲν ἐθεωροῦσαν τὸ γεγονός αὐτὸ ὡς κάτι τὸ πρόσκαιρον.

Τί λοιπόν; δὲν θὰ προσφύγωμεν πρὸς μίαν τόσο μεγάλην μακαριότητα; δὲν θὰ μεταβῶμεν πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἀγγέλους; δὲν θὰ φορέσωμεν καθαρὰ ἐνδύματα διὰ ν' ἀκολουθήσωμεν τοὺς γάμους αὐτούς, ἀλλὰ θὰ παραμείνωμεν ἐπαῖται, ζῶντες ὡς πρὸς τίποτε καλύτερα ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς τῶν σταυροδρομίων, μᾶλλον δὲ κατὰ πολὺ χειρότερα καὶ ἀθλιώτερα; Καθ' ὅσον εἶναι πολὺ πιὸ χειρότεροι ἀπὸ ἐκείνους, ὅσοι πλουτίζουν παράνομα, καὶ εἶναι προτιμότερον νὰ ζητιανεύῃ κανεὶς παρὰ ν' ἀρπάζῃ· διότι τὸ μὲν πρῶτον εἶναι δυνατόν νὰ συγχωρηθῇ, τὸ δεύτερον ὅμως εἶναι ἄξιον κατηγορίας· καὶ ὁ μὲν ζητιάνος δὲν προσκoύει ὡς πρὸς τίποτε εἰς τὸν Θεόν, αὐτὸς ποὺ ἀρπάζει ὅμως παρανομεῖ καὶ ἔναντι τῶν ἀνθρώπων καὶ ἔναντι τοῦ Θεοῦ· καὶ τοὺς μὲν κόπους τῆς ἀρπαγῆς τοὺς ὑφίσταται, τὴν εὐχαρίστησιν ὅμως τῆς ἀρπαγῆς πολλακίς τὴν ἐκαρπώθησαν ὀλόκληρον ἄλλοι.

Γνωρίζοντες λοιπόν αὐτὰ καὶ ἀπορρίπτοντες τὴν πλεονεξίαν ἐξ ὀλοκλήρου, ἃς προσπαθοῦμεν νὰ συγκεντρώνωμεν περισσότερον οὐράνιον πλοῦτον, ἀρπάζοντες μὲ πολλὴν προθυμίαν τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Διότι δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι δυνατόν κάποιος ποὺ εἶναι ράθυμος νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν. Εἴθε δὲ ἀφοῦ ὅλοι γίνουιν πρόθυμοι καὶ ἐπάγρυντοι νὰ ἐπιτύχουν αὐτήν, μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ Ο΄
Ματθ. 22, 15 - 33

«Τότε πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον,
ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ».

5 1. «Τότε»· πότε; Ὅτι μάλιστα κατανοῆσαι ἔδει, ὅτι
ἐκπλαγῆναι τὴν φιλανθρωπίαν, ὅτι φοβηθῆναι τὰ μέλλοντα,
ὅτι ἀπὸ τῶν παρελθόντων καὶ περὶ τῶν μελλόντων πιστεῦσαι
ἔχρῃν. Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πραγμάτων τὰ εἰρημένα ἔβόα. Καὶ
γὰρ τελῶναι καὶ πόρνοι ἐπίστευσαν, καὶ προφηταὶ καὶ δίκαιοι
10 ἀνηρέθησαν, καὶ ἀπὸ τούτων ἔχρῃν καὶ περὶ τῆς ἀπωλείας
ἑαυτῶν μὴ ἀντιλέγειν, ἀλλὰ καὶ πιστεύειν καὶ σωφρονίζεσθαι.
Ἄλλ' ὅμως οὐδὲ οὕτω λήγει τὰ τῆς κακίας αὐτῶν, ἀλλ' ὠ-
δίνει καὶ πρόβεισι περαιτέρω. Καὶ ἐπειδὴ κατασχεῖν αὐτὸν οὐκ
εἶχον (ἐφοβοῦντο γὰρ τοὺς ὄχλους), ἑτέραν ἤλθον ὁδόν,
15 ὡς δὴ εἰς κίνδυνον ἐμβαλοῦντες, καὶ δημοσίων ποιήσοντες
ἀδικημάτων ὑπεύθυνον.

Ἐποσιέλλουσι γὰρ αὐτῷ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν
Ἑρωδιανῶν, λέγοντες· διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθῆς εἶ,
καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι
20 περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων. Εἶ-
πέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνον Καίσαρι, ἢ
οὐ;». Καὶ γὰρ φόρον λοιπὸν ἦσαν ὑποτελεῖς, τῶν πραγμάτων
αὐτοῖς εἰς τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μεταπεσόντων. Ἐπειδὴ οὖν
εἶδον, ὅτι οἱ πρὸ τούτου διὰ τοῦτο ἀπέθανον, οἱ περὶ Θεοῦ

ΟΜΙΛΙΑ Ο΄
Ματθ. 22, 15 - 33

«Τότε ἀφοῦ ἐπῆγαν οἱ Φαρισαῖοι ἀπεφάσισαν νὰ τὸν παγιδεύσουν μὲ τὰ λόγια».

1 «Τότε»· πότε; “Οταν πρὸ πάντων ἔπρεπε νὰ δείξουν κατάνυξιν, ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐκπλαγοῦν ἀπὸ τὴν φιλανθρωπῆν του, ὅταν ἔπρεπε νὰ φοβηθοῦν διὰ τὰ μέλλοντα, ὅταν ἔπρεπε νὰ πιστεύσουν καὶ διὰ τὰ μέλλοντα λαμβάνοντες ἀφορμὴν ἀπὸ τὰ παρόντα. Καθ’ ὅσον τὰ ὅσα ἐλέχθησαν ἐβροντοφώναζον καὶ περὶ τῶν γεγονότων τοῦ μέλλοντος. Διότι πράγματι τελῶναι καὶ πόρνοι ἐπίστευσαν, καὶ προφηταὶ καὶ δίκαιοι ἐφρονεύθησαν, καὶ ἔπρεπεν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ νὰ μὴ ἔχουν καμμίαν ἀμφιβολίαν καὶ περὶ τῆς ἰδικῆς των ἀπωλείας, ἀλλ’ ἀντιθέτως ἔπρεπε καὶ νὰ πιστεύουν καὶ νὰ σωφρονίζωνται. Ἄλλ’ ὅμως οὔτε καὶ ἐδῶ τερματίζουν τὰ τῆς κακίας των, ἀλλ’ αὐτὴ αὐξάνεται διαρκῶς καὶ προχωροῦν ἀκόμη παραπέρα. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν (διότι ἐφοβοῦντο τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ), μετεχειρίσθησαν ἄλλην ὁδόν, ἠθέλησαν δηλαδὴ νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς ἐπκίνδυνον καὶ ὡς ὑπεύθυνον δημοσίων ἀδικημάτων.

«Ἀποστέλλουν λοιπὸν πρὸς αὐτὸν τοὺς μαθητὰς των μαζὶ μὲ τοὺς Ἡρωδιανούς, λέγοντες· Διδάσκαλε, γνωρίζομεν ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς διδάσκαλος καὶ ὅτι διδάσκεις ἀληθινὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὲ νοιάζει διὰ κανένα· διότι δὲν δίδεις σημασίαν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἀνθρώπων. Εἰπέ λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, ποία εἶναι ἡ γνώμη σου; Ἐπιτρέπεται νὰ πληρώνωμεν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα ἢ ὄχι;». Καθ’ ὅσον βέβαια ἦσαν φόρου ὑποτελεῖς, ἀφοῦ τὰ πράγματά των εἶχον περιέλθει ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἐγνώριζον, ὅτι οἱ ὄπαδοὶ τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰούδα, ποὺ ἔ-

καὶ Ἰούδαν, ὡς ἀποσιασίαν μελειήσαντες, ἐβούλοντο καὶ αὐ-
 τὸν διὰ τῶν λόγων τούτων εἰς τοιαύτην ὑποψίαν ἐμβαλεῖν. Διὰ
 τοῦτο καὶ τοὺς αὐτῶν μαθητὰς καὶ τοὺς Ἡρώδου σιραιώτας
 ἔπεμπον, διπλοῦν, ὡς ὄνοντο, τὸν κρημνὸν ἐκατέρωθεν ὁρύ-
 5 τιοντες καὶ πάντοθεν τιθέντες τὴν παγίδα, ἵνα, ὅπερ ἂν εἴπη,
 ἐπιλάβωνται· καὶ μὲν ὑπὲρ τῶν Ἡρωδιανῶν ἀποκρίνηται, αὐ-
 τοὶ ἐγκαλέσωσιν, ἂν δὲ ὑπὲρ αὐτῶν, ἐκεῖνοι κατηγορήσωσι.
 Καίτοιγε ἦν δεδωκὼς τὰ δίδραχμα, ἀλλ' οὐκ ἤδεσαν τοῦτο.
 Καὶ ἐκατέρωθεν μὲν αὐτὸν προσεδόκων αἰρήσειν, ἐπεθύμουν
 10 δὲ μᾶλλον κατὰ τῶν Ἡρωδιανῶν αὐτὸν εἰπεῖν τι. Διὸ καὶ
 τοὺς μαθητὰς πέμπουσιν, εἰς τοῦτο ὠθοῦντας αὐτὸν τῇ παρου-
 σίᾳ, ἵνα παραδῶσι τῷ ἡγεμόνι ὡς τύραννον. Τοῦτο γὰρ καὶ
 ὁ Λουκᾶς αἰνιτιόμενος ἐδήλου λέγων, ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν ὄχλων
 ἠρώτων, ὡς μείζονα γενέσθαι τὴν μαρτυρίαν. Ἐγένετο δὲ
 15 τοῦναντίον ἅπαν· ἐν πλείονι γὰρ θεάτρῳ τῆς αὐτῶν ἀνοίας
 παρεῖχον τὴν ἀπόδειξιν.

Καὶ ὄρα τὴν κολακείαν καὶ τὸν ἐγκεκρομμένον δόλον. «Οἴ-
 δαμεν», φησὶν, «ὅτι ἀληθὴς εἶ». Πῶς οὖν ἐλέγετε, ὅτι πλάνος
 ἐστὶ καὶ πλανᾷ τὸν ὄχλον καὶ δαιμόνιον ἔχει καὶ οὐκ ἔστιν
 20 ἀπὸ Θεοῦ; πῶς πρὸ μικροῦ ἐβουλεύεσθε αὐτὸν ἀνελεῖν; Ἀλλὰ
 πάντα γίνονται, ἅπερ ἂν ἡ ἐπιβουλὴ ὑπαγορεύῃ. Ἐπειδὴ γὰρ
 πρὸ μικροῦ εἰπόντες μετὰ αὐθαδείας, «ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα
 ποιεῖς;», πρὸς τὴν ἐρώτησιν οὐκ ἔτυχον ἀποκρίσεως, προσδο-
 κῶσιν αὐτὸν τῇ κολακείᾳ χαννοῦν καὶ πείθειν εἰπεῖν τι κατὰ
 25 τῶν καθεσιώτων νόμων καὶ τῇ κρατούσῃ πολιτείᾳ τὸ ὑπεναν-
 τίον. Ὅθεν καὶ τὴν ἀλήθειαν μαρτυροῦσιν αὐτῷ, ὁμολογοῦν-

ζησαν πρὶν ἀπὸ αὐτόν, ὅτι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἐθανατώθησαν, ἐπειδὴ δηλαδὴ ἐπεχείρησαν ἀποστασίαν, ἤθελον καὶ αὐτὸν μὲ αὐτοὺς τοὺς λόγους νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς μίαν παρομοίου εἴδους ὑποψίαν. Διὰ τοῦτο καὶ τοὺς ἰδικούς των μαθητὰς ἀπέστειλλον καὶ τοὺς στρατιώτας τοῦ Ἡρώδου, σκάποντες διπλόν, ὡς ἐπίστευον, κρημνὸν γύρω ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ θέτοντες ἀπὸ παντοῦ τὴν παγίδα των, ὥστε, ὅτιδήποτε καὶ ἂν ἤθελεν εἰπεῖ, νὰ τὸν συλλάβουν. Ἐὰν μὲν ὁμιλήσῃ ὑπὲρ τῶν Ἡρωδιανῶν νὰ τὸν κατηγορήσουν αὐτοί, ἂν δὲ ὑπὲρ αὐτῶν, νὰ τὸν κατηγορήσουν ἐκεῖνοι. Μολονότι βέβαια εἶχε πληρώσει τὰ δίδραχμα, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐγνώριζον αὐτό. Καὶ ἐπερίμεναν νὰ φέρῃ ἀντίρρησην καὶ πρὸς τοὺς δύο, ἀλλ' ἐπεθύμουν πολὺ περισσότερον νὰ εἰπῇ κάτι ἐναντίον τῶν Ἡρωδιανῶν. Διὰ τοῦτο ἀποστέλλουν καὶ τοὺς μαθητὰς των, ὠθοῦντες αὐτόν, μὲ τὴν παρουσίαν αὐτῶν, πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνσιν, ὥστε νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὸν ἡγεμόνα ὡσὰν τύραννον. Αὐτὸ βέβαια καὶ ὁ Λουκᾶς τὸ ἐδήλωσεν ὑπαινισσόμενος, λέγων ὅτι τὸν ἐρωτοῦσαν παρουσίᾳ τοῦ πλήθους τοῦ λαοῦ, ὥστε νὰ ἔχουν πολὺ περισσοτέρους μάρτυρας. Ἄλλ' ὅμως συνέβη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον· διότι παρουσίᾳ περισσοτέρου πλήθους θεατῶν ἀπέδειξαν τὴν ἀνοησίαν των.

Καὶ πρόσεχε τὴν κολακείαν των καὶ τὸν καλυμμένον δόλον των. «Γνωρίζομεν», λέγουν, «ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς διδάσκαλος». Πῶς λοιπὸν ἐλέγατε, ὅτι εἶναι πλάνος καὶ ὅτι πλανᾷ τὸν λαὸν καὶ ὅτι ἔχει δαιμόνιον καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν; πῶς πρὶν ἀπὸ ὀλίγον ἠθέλατε νὰ τὸν φονεύσετε; Ἄλλ' ὅλα γίνονται ὅπως ἀκριβῶς τὰ εἶχεν ὑπαγορεύσει ἡ συκοφαντικὴ των διάθεσις. Ἐπειδὴ δηλαδὴ πρὶν ἀπὸ ὀλίγον τὸν ἠρώτησαν μὲ αὐθάδειαν, «Μὲ ποίαν ἐξουσίαν τὰ κάνεις αὐτά;», καὶ δὲν ἔλαβον ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησίν των, ἀναμένουν νὰ τὸν ἐξαπατήσουν μὲ τὴν κολακείαν των καὶ νὰ τὸν πείσουν νὰ εἰπῇ κάτι ἐναντίον τῶν ἰσχυόντων νόμων καὶ ἀντίθετον πρὸς τὴν κυβερνῶσαν ἐξουσίαν. Διὰ τοῦτο βεβαιώνουν ὅτι λέγει καὶ τὴν ἀλήθειαν,

τες τὸ ὄν· πλὴν οὐκ ὀρθῆ γνώμη, οὐδὲ ἐκόντες· καὶ προσιθέασι λέγοντες· «οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός».

“Ορα πῶς εἰσι δῆλοι βουλόμενοι εἰς τούτους μᾶλλον ἐμβαλεῖν αὐτὸν τοὺς λόγους, τοὺς ποιῶντας αὐτὸν καὶ Ἡρώδη
 5 προσκροῦσαι καὶ τυράννου ὑποψίαν λαβεῖν, ὡς κατεξανισιάμενον τῶν νόμων, ἵν’ ὡς σιασιασιὴν καὶ τύραννον κολάσωσιν. Τὸ γάρ, «οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός», καί, «οὐ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπου», περὶ Ἡρώδου καὶ Καίσαρος ἠνίτιοντο λέγοντες. «Εἰπέ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ;». Νῦν τιμᾶτε καὶ
 10 διδάσκαλον νομίζετε, ἐν οἷς τὰ περὶ τῆς σωτηρίας ὑμῶν διελέγειο καταφρονήσαντες καὶ ὑβρίσαντες πολλάκις. “Οθεν καὶ σύμψηφοι γέγονασι. Καὶ ὄρα τὸ κακοῦργον. Οὐ λέγουσιν, ‘εἰπέ ἡμῖν τί τὸ καλόν, τί τὸ συμφέρον, τί τὸ νόμιμον;’, ἀλλά, «τί σοι δοκεῖ;». Οὕτω πρὸς ἐν τοῦτο ἔβλεπον, τὸ προδοῦναι αὐτὸν
 15 καὶ ἐκπολεμῶσαι τῷ κρατιῶντι. Καὶ ὁ Μάρκος δὲ τοῦτο δηλῶν, καὶ τὸ ἀνθάδες αὐτῶν σαφέστερον ἐκκαλύπτων καὶ τὴν φοινικὴν αὐτῶν γνώμην, φησὶν αὐτοὺς εἰρηκένας «δῶμεν Καίσαρι κῆνσον, ἢ μὴ δῶμεν;». Οὕτω θυμοῦ μὲν ἔπνεον καὶ ὠδινον ἐπιβουλήν, ὑπεκρίνοντο δὲ θεραπείαν.

20 Τί οὖν αὐτός; «Τί με πειράζετε, ὑποκριταί;». Εἶδες πῶς πληκτικώτερον αὐτοῖς διαλέγεται; Ἐπειδὴ γὰρ ἀπηρισμένη καὶ πρόσδηλος ἦν ἡ κακία, βαθυτέραν δίδωσι τὴν τομὴν, πρῶτον αὐτοὺς συγγέων καὶ ἐπιστοιμίζων, τῷ τὰ ἀπόρρητα αὐτῶν εἰς μέσον ἀγαγεῖν, καὶ δῆλον ἅπασιν ποιεῖν μεθ’ οἷας αὐτῷ
 25 προσέρχονται διανοίας. Ταῦτα δὲ ἐποίει, ἀνασιέλλων αὐτῶν

ὁμολογῶντες ἔτσι τὴν πραγματικότητα, πλὴν ὅμως ὄχι μὲ ὀρθὴν σκέψιν, οὔτε καὶ μὲ τὴν θέλησίν των· καὶ προσθέτουν τοὺς λόγους· «Δὲν φοβεῖσαι ἐσὺ κανένα».

Πρόσεχε πῶς ἀποκαλύπτονται θέλοντες νὰ τὸν ὀδηγήσουν νὰ εἰπῇ ἐκεῖνα τὰ λόγια, πού θὰ τὸν παρουσιάσουν ἀντίθετον καὶ πρὸς τὸν Ἡρώδη καὶ θὰ δημιουργήσῃ τὴν ὑποψίαν ὅτι εἶναι τύραννος, ὡς ἀντιτιθέμενος πρὸς τοὺς νόμους, ὥστε νὰ τὸν τιμωρήσουν ὡς στασιαστὴν καὶ τύραννον. Διότι τό, «Δὲν φοβεῖσαι ἐσὺ κανένα», καί, «Δὲν δίδεις ἐσὺ σημασίαν εἰς τὸ πρόσωπον τῶν ἀνθρώπων», τὸ ἔλεγον ὑπονοῦντες τὸν Ἡρώδη καὶ τὸν Καίσαρα. «Εἶπέ λοιπὸν εἰς ἡμᾶς, ποία εἶναι ἡ γνώμη σου;». Τώρα τιμᾶτε καὶ θεωρεῖτε διδάσκαλον ἐκεῖνον, πού ὅταν σᾶς ὠμιλοῦσε διὰ τὴν σωτηρίαν σας τὸν ἐπεριφρονήσατε καὶ πολλὰς φορὰς τὸν ὑβρίσατε. Ἐπομένως παρουσιάσθησαν ὡς συμφωνοῦντες ἄμαζι του. Καὶ πρόσεχε τὴν κακουργίαν των. Δὲν λέγουν, Ἐἶπέ μας ποῖο εἶναι τὸ καλόν, ποῖο τὸ συμφέρον, ποῖο τὸ νόμιμον;», ἀλλά, «ποία εἶναι ἡ ἰδική σου γνώμη;». Μὲ αὐτὸ πρὸς ἕνα καὶ μόνον ἀπέβλεπον, νὰ τὸν κατηγορήσουν καὶ νὰ τὸν παρουσιάσουν ὡς ἐχθρὸν τοῦ ἄρχοντος. Καὶ ὁ Μᾶρκος δὲ τὸ δηλώνει αὐτὸ καὶ ἀποκαλύπτει σαφέστερον τὴν αὐθάδειάν των καὶ τὴν φονικὴν διάθεσίν των, λέγων ὅτι αὐτοὶ τὸν ἠρώτησαν· «Νὰ πληρώνωμεν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα ἢ νὰ μὴ πληρώνωμεν;»¹. Ἔτσι ἦσαν μὲν γεμᾶτοι ἀπὸ θυμὸν καὶ ἐφούντωνεν ἡ συκοφαντικὴ των διάθεσις, ἀλλ' ὑπεκρίνοντο ὑποταγῆν.

Τί τοὺς ἀπαντᾷ λοιπὸν αὐτός. «Τί μὲ πειράζετε, ὑποκριταί;». Βλέπεις πῶς τοὺς ὀμιλεῖ κατὰ τρόπον πού τοὺς πλήττει εἰς μεγάλον βαθμόν; Ἐπειδὴ δηλαδὴ ἡ κακία των ἦτο ὠλοκληρωμένη καὶ ὀλοφάνερος, τοὺς δίδει βαθύτερον κτύπημα, κατὰ πρῶτον συγχέων αὐτοὺς καὶ κλείνων τὰ στόματά των φέρων εἰς τὸ μέσον τὰ κρυπτὰ σχέδιά των καὶ ἐν συνεχείᾳ ἀποκαλύπτων εἰς ὄλους μὲ ποίας διαθέσεις τὸν πλησιάζουν. Αὐτὰ δὲ τὰ ἔκανε, μὲ σκοπὸν νὰ μειώσῃ τὴν

τὴν κακίαν, ὥστε μὴ πάλιν τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειροῦντας κατα-
 βλάπτεσθαι. Καίτοιγε τὰ ρήματα πολλῆς ἔγεμε θεραπείας·
 καὶ γὰρ καὶ διδάσκαλον ἐκάλουν καὶ ἀλήθειαν ἐμαρτύρουν καὶ
 τὸ ἀπροσωπόληπτον· ἀλλὰ Θεὸς ὢν, οὐδενὶ τούτων παρελογί-
 5 ζειτο. Ὅθεν κακείνους ἐχρῆν σιοχάζεσθαι, ὅτι οὐ σιοχασμοῦ
 ἢ ἐπίπληξις ἦν, ἀλλὰ σημεῖον τοῦ τὰ ἀπόρρητα αὐτῶν εἰδέναι.

2. Οὐ μὴν μέχρι τῆς ἐπιπλήξεως ἔσθη· καίτοιγε ἤρκει
 μόνον ἐλέγξαντα τὴν γνώμην αὐτῶν, καταισχῦναι αὐτῶν τὴν
 πονηρίαν· ἀλλ' οὐχ ἴσταιται μέχρι τούτου, ἀλλὰ καὶ ἐτέρως
 10 ἀπορράπτει αὐτῶν τὰ στόματα. «Ἐπιδείξατε γάρ μοι», φησί,
 «τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου». Καὶ ὡς ἐπέδειξαν, ὅπερ αἰεὶ ποιεῖ,
 διὰ τῆς ἐκείνων γλώττης ἐκφέρει τὴν ἀπόφασιν, καὶ αὐτοὺς
 ψηφίσασθαι παρασκευάζει, ὅτι ἔξεσιν· ὅπερ λαμπρὰ καὶ σα-
 φῆς ἦν νίκη. Ὡστε διὰν ἐρωτιᾶ, οὐκ ἀγνοῶν ἐρωτιᾶ, ἀλλὰ ταῖς
 15 οἰκείαις αὐτῶν ἀποκρίσεσιν ὑπευθύνους αὐτοὺς ποιῆσαι βου-
 λόμενος. Ἐπειδὴ γὰρ ἐρωτηθέντες, «τίνος ἢ εἰκόν;», εἶπον,
 ὅτι Καίσαρος, φησὶν· «ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι». Οὐ
 γὰρ ἔστι τοῦτο δοῦναι, ἀλλ' ἀποδοῦναι καὶ τοῦτο καὶ ἀπὸ τῆς
 εἰκόνοσ καὶ ἀπὸ τῆς ἐπιγραφῆς δείκνυται.

20 Εἶτα ἵνα μὴ εἴπωσιν, ὅτι ἀνθρώποις ἡμᾶς ὑποιάτιεις;
 ἐπήγαγε, «καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ». Ἐξεσι γὰρ καὶ ἀν-
 θρώποις τὰ αὐτῶν πληροῦν, καὶ Θεῷ διδόναι τὰ τῷ Θεῷ
 παρ' ἡμῶν ὀφειλόμενα. Διὸ καὶ Παῦλός φησιν· «ἀπόδοτε
 πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ τὸν φόρον, τὸν φόρον· τῷ τὸ τέλος, τὸ

κακίαν των, ὥστε νὰ μὴ ἐπιχειροῦν καὶ πάλιν νὰ τὸν βλάψουν μὲ τὰς ἰδίας ἐνεργείας των. Μολονότι βέβαια τὰ λόγια των ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴν τιμὴν· καθ' ὅσον καὶ διδάσκαλον τὸν ὠνόμαζον καὶ ἐπεβεβαίωνον ὅτι λέγει τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι δὲν ἦτο προσωπολήπτης· ἐπειδὴ ὅμως ἦτο Θεός, τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν ὑπῆρχε πού νὰ μὴ τὸ ἐγνώριζε. Διὰ τοῦτο ἔπρεπε καὶ ἐκεῖνοι νὰ ἀναλογίζωνται, ὅτι ἡ ἐπίπληξις του δὲν ἦτο προῖδον στοχασμοῦ, ἀλλ' ἀπόδειξις ὅτι γνωρίζει τὰς ἀποκρύφους σκέψεις των.

2. Δὲν ἐσταμάτησεν ὅμως μέχρι τὴν ἐπίπληξιν, ἂν καὶ ἦτο ἀρκετὸν καὶ μόνον τὸ ὅτι ἤλεγξε τὴν σκέψιν των νὰ κατασχύνη τὴν πονηρίαν των· ἀλλ' ὅμως δὲν σταματᾷ μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ μὲ ἄλλον τρόπον τοὺς ἀποστομῶνει. Διότι τοὺς λέγει· «Δείξατέ μου τὸ νόμισμα τοῦ κήνσου». Καὶ μόλις τὸ ἔδειξαν, πρᾶγμα πού πάντοτε κάνει, τοὺς ἀπαντᾷ μὲ τὰ ἴδια τὰ λόγια των καὶ τοὺς ἀναγκάζει νὰ παραδεχθοῦν, ὅτι ἐπιτρέπεται, πρᾶγμα πού ἦτο λαμπρὰ καὶ φανερὴ νίκη. "Ὡστε ὅταν ἐρωτᾷ, δὲν ἐρωτᾷ ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει, ἀλλ' ἐπειδὴ θέλει νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ὑπευθύνους ἀπὸ τὰς ἰδικὰς των ἀπαντήσεις. Ἐπειδὴ λοιπὸν τοὺς ἠρώτησε «ποίου εἶναι ἡ εἰκὼν πού παρουσιάζει τὸ νόμισμα;», καὶ εἶπον, ὅτι εἶναι τοῦ Καίσαρος, τοὺς λέγει· «πληρώσατε τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα». Αὐτὸ βέβαια δὲν σημαίνει νὰ δώσουν, ἀλλὰ ν' ἀποδώσουν, πρᾶγμα πού ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν εἰκόνα καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιγραφήν.

Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ μὴ εἰποῦν, 'εἰς τοὺς ἀνθρώπους μᾶς ὑποτάσσεις;', ἐπρόσθεσε, «καὶ τὰ ὀφειλόμενα εἰς τὸν Θεὸν ἀποδώσατέ τα εἰς τὸν Θεόν». Διότι εἶναι δυνατὸν καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐκπληρώνη κανεὶς τὰς ὑποχρεώσεις του καὶ εἰς τὸν Θεὸν ν' ἀποδίδῃ αὐτὰ πού ὀφείλομεν ν' ἀποδίδωμεν εἰς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Ἀποδίδετε πρὸς ὅλους τὰς ὀφειλάς σας· εἰς ἐκεῖνον πού ὀφείλετε τὸν φόρον, τὸν φόρον, εἰς ἐκεῖνον πού ὀφείλετε τὸν δασμόν, τὸν δασμόν, καὶ εἰς ἐκεῖνον πού ὀφείλετε τὸν

τέλος· τῷ τὸν φόβον, τὸν φόβον». Σὺ δὲ διὰ τὴν ἀκούσῃς, «ἀπόδος τὰ τοῦ Καίσαρος Καίσαρι», ἐκεῖνα γίνωσκε λέγειν αὐτὸν μόνον, τὰ μηδὲν τὴν εὐσέβειαν παραβλάποντα· ὡς ἂν τι τοιοῦτον ἦ, οὐκέτι Καίσαρος, ἀλλὰ τοῦ διαβόλου φόρος ἐστὶ καὶ
5 τέλος τὸ τοιοῦτον.

Ταῦτα ἀκούσαντες ἐπεισιμίσθησαν καὶ ἐθαύμασαν τὴν σοφίαν. Οὐκοῦν πιστεῦσαι ἐχρῆν, οὐκοῦν ἐκπλαγῆναι. Καὶ γὰρ θεότιτος αὐτοῖς παρέσχεν ἀπόδειξιν, τὰ ἀπόρητα ἐκκαλύψας καὶ μετ' ἐπεικειάς αὐτοὺς ἐπεισίμισε. Τί οὖν;
10 ἐπίσιενσαν; Οὐδαμῶς· ἀλλ' «ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον», καὶ μετ' αὐτοὺς προσῆλθον οἱ Σαδδουκαῖοι. Ὡ τῆς ἀνοίας. Ἐκείνων ἐπισιμισθέντων οὗτοι προσβάλλουσι, δέον ὀκνηροτέρους γενέσθαι. Ἀλλὰ τοιοῦτον ἢ θρασύτης, ἀναίσχυντον καὶ ἱταμὸν καὶ ἀδυνάτοις ἐπιχειροῦν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ εὐαγγε-
15 γελιστῆς ἐκπλητιόμενος αὐτῶν τὴν ἄνοιαν, αὐτὸ τοῦτο ἐπισημαίνεται λέγων, ὅτι «ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ προσῆλθον». «Ἐν ἐκείνῃ»· ποία; Ἐν ἣ τὴν ἐκείνων κακουργίαν ἤλεγξε καὶ κατήσχυνεν αὐτούς.

Τίνες δὲ εἰσιν οὗτοι; Αἵρεσις Ἰουδαίων ἐτιέρα παρὰ
20 τοὺς Φαρισαίους, καὶ ἐκείνων πολὺν καταδεεσιέρα, λέγουσα μὴ εἶναι ἀνάστασιν, μήτε ἄγγελον, μήτε πνεῦμα. Παχύτεροι γάρ τινες οὗτοι καὶ περὶ τὰ σωματικὰ ἐπισημένοι. Πολλοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ Ἰουδαίων αἵρέσεις ἦσαν. Διὸ καὶ Παῦλος λέγει «Φαρισαῖός εἰμι, τῆς ἀκριβειότητος αἵρέσεως παρ' ἡμῖν».
25 Καὶ ἐξ εὐθείας μὲν οὐδὲν οὗτοι περὶ ἀνασιτάσεως λέγουσι λόγον δὲ τινα πλάτινοι καὶ πρᾶγμα συντιθέασιν, ὡς ἔγωγε οἶμαι, οὐδὲ γεγενημένον, οἰόμενοι εἰς ἀπορίαν αὐτὸν ἐμβα-

2. Ρωμ. 13, 7.

3. Πρ. 26, 5.

φόβον, τὸν φόβον»². Σὺ ὅμως ὅταν ἀκούσης, «ἀπόδωσε τὰ τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα», γινώριζε ὅτι αὐτὸς παραγγέλλει ἐκεῖνα μόνον, πὺ δὲν παραβλάπτουν τὴν εὐσέβειαν· διότι ἐὰν συμβαίῃ κάτι τέτοιο, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ὀφειλὴν πρὸς τὸν Καίσαρα, ἀλλὰ τὸ παρόμοιον εἶναι φόρος καὶ δασμὸς τοῦ διαβόλου.

Ὅταν τὰ ἤκουσαν αὐτὰ οἱ Φαρισαῖοι ἀπεστομώθησαν καὶ ἐθαύμασαν τὴν σοφίαν του. Βέβαια ἔπρεπε νὰ πιστεύσουν καὶ νὰ ἐπλαγοῦν ἀπὸ τὰ λόγια του, καθ' ὅσον τοὺς ἔδωσε δείγματα τῆς θεότητός του καὶ μὲ τὸ ὅτι τοὺς ἀπεκάλυψε τὰ μυστικὰ σχέδιά των καὶ μὲ τὸ ὅτι τοὺς ἀπεστόμωσε μὲ ἐπιείκειαν. Τί λοιπόν; ἐπίστευσαν; Καθόλου, ἀλλ' «ἀφοῦ ἄφησαν αὐτὸν ἀνεχώρησαν», καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς τὸν ἐπλησίασαν οἱ Σαδδουκαῖοι. Πόση ἀλήθεια ἀνοησία! Μετὰ ἀπὸ τὴν ἀποστόμωσιν ἐκείνων ἐπιτίθενται ἐναντίον του αὐτοί, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ γίνουν διστακτικώτεροι. Ἄλλὰ τέτοια εἶναι ἡ θρασύτης· εἶναι πρᾶγμα ἀναίσχυντον καὶ γεμᾶτον ἀπὸ αὐθάδειαν καὶ ἐπιχειρεῖται καὶ ἀπὸ τοὺς ἀδυνάτους ἀκόμη. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς γεμᾶτος ἀπὸ ἔκπληξιν διὰ τὴν ἀνοησίαν των αὐτῆν, ἐπισημαίνει αὐτῆν μὲ τοὺς λόγους, ὅτι «τὸν ἐπλησίασαν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν». «Ἐν ἐκείνῃ»· ποῖαν δηλαδή. Τὴν ἡμέραν πὺ ἤλεγξε τὴν κακουργίαν τῶν Φαρισαίων καὶ κατετρόπωσεν αὐτούς.

Ποῖοι δὲ ἦσαν αὐτοί; Ἄλλη ἰουδαϊκὴ αἵρεσις παραπλησία τῆς αἵρέσεως τῶν Φαρισαίων, κατὰ πολὺ κατωτέρα αὐτῆς, πὺ δὲν ἐπίστευον οὔτε εἰς ἀνάστασιν, οὔτε εἰς ἀγγέλους οὔτε εἰς πνεῦμα. Διότι αὐτοὶ ἦσαν περισσότερον ὑλισταὶ καὶ ἦσαν προσκολλημένοι εἰς τὰ σωματικὰ πράγματα. Πράγματι ὑπῆρχον πολλαὶ αἵρέσεις μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων, καὶ διὰ τοῦτο ὁ Παῦλος λέγει· «Εἶμαι Φαρισαῖος, τῆς πιὸ ἀυστηρᾶς αἵρέσεως τῆς θρησκείας μας»³. Καὶ δὲν λέγουν μὲν κατ' εὐθεῖαν τίποτε περὶ ἀναστάσεως, ἀλλὰ πλάθουν κάποιαν φανταστικὴν ὑπόθεσιν καὶ προβάλλουν, κατὰ τὴν γνώμην μου, κάποιο πρᾶγμα πὺ δὲν συνέβη, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι

λεῖν, καὶ θέλοντες ἀναιρέσαι ἀμφότερα, καὶ τὸ ἀνάσσειν εἶναι καὶ τὸ τοιαύτην ἀνάσσειν.

Πάλιν δὲ καὶ οὗτοι μετ' ἐπιεικείας δῆθεν προσβάλλουσι, λέγοντες· «Διδάσκαλε, Μωϋσῆς εἶπεν· εἰ ἀποθάνῃ τις, μὴ ἔχων τέκνα, ἐπιγαμβρεύσει ὁ ἀδελφὸς τὴν γυναῖκα καὶ ἀναστήσει σπέρμα τῷ ἀδελφῷ. Ἦσαν δὲ παρ' ἡμῖν ἐπὶ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος γαμήσας ἐτελεύτησε καὶ μὴ ἔχων σπέρμα ἀφῆκε τὴν γυναῖκα τῷ ἀδελφῷ. Ὁμοίως καὶ ὁ δεύτερος καὶ ὁ τρίτος, ἕως τῶν ἐπιτά. Ὑστερον δὲ ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή. Ἐν τῇ οὖν ἀνασιάσει τίνος τῶν ἐπιτά ἔσται γυνή;». Ὁρα τούτοις διδασκαλικῶς ἀποκρινόμενον. Εἰ γὰρ καὶ ἀπὸ κακουργίας προσῆλθον, ἀλλ' ὅμως καὶ ἀγνοίας ἢ ἐρώτησις ἦν μᾶλλον. Διὸ οὐδὲ λέγει αὐτοῖς, ὑποκριταί.

Εἶτα ἵνα μὴ ἐγκαλέσῃ, διατί ἐπὶ μίαν ἔσχον, προσειυθέασι τὸν Μωϋσέα· καίτοιγε, ὅπερ ἔφθην εἰπὼν, πλάσμα ἦν, ὡς ἔγωγε οἶμαι. Οὐ γὰρ ἂν ὁ τρίτος ἔλαβε, τοὺς δύο νυμφίους νεκροὺς γενομένους ἰδὼν· εἰ δὲ ὁ τρίτος, ἀλλ' οὐχ ὁ τέταρτος, οὐδὲ ὁ πέμπτος· εἰ δὲ καὶ οὗτοι, πολλῶ μᾶλλον ὁ ἕκτος ἢ ὁ ἕβδομος οὐκ ἂν προσῆλθον, ἀλλ' οἰωνίσαντο ἂν τὴν γυναῖκα. Τοιοῦτοι γὰρ οἱ Ἰουδαῖοι. Εἰ γὰρ νῦν πολλοὶ τοῦτο πάσχουσι, πολλῶ μᾶλλον τότε ἐκεῖνοι· ὅπου γε καὶ χωρὶς τούτου πολλάκις τὸ οὕτω συνοικεῖν ἔφυγον, καὶ ταῦτα τοῦ νόμου καταγράφοντες. Οὕτω γοῦν ἡ Ροὺθ ἢ Μωαβίτις ἐκείνη γυνή πρὸς τὸν μακροτέρω τῆς συγγενείας ἐξεκυλίσθη· καὶ ἡ Θάμαρ δὲ ἐντεῦθεν παρὰ τοῦ κηδεστοῦ κλέψαι σπέρμα κατηναγκάζετο.

θα τὸν φέρουν εἰς ἀμηχανίαν, καὶ ἐπιδιώκοντες ν' ἀνατρέψουν καὶ τὰ δύο· καὶ τὸ ὅτι θα γίνῃ ἀνάστασις καὶ ὅτι ἡ ἀνάστασις θα εἶναι τέτοιου εἴδους.

Πάλιν δὲ καὶ αὐτοὶ τὸν προκαλοῦν μὲ κάποιαν δῆθεν ἠπιότητα, λέγοντες· «Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς εἶπεν· ἐὰν κάποιος ἀποθάνῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ τέκνα, θα νυμφευθῇ ὁ ἀδελφός του τὴν γυναῖκα καὶ θ' ἀναστήσῃ ἀπογόνους διὰ τὸν ἀδελφόν του. Ὑπῆρχον δὲ μεταξύ μας ἑπτὰ ἀδελφοί· καὶ ὁ πρῶτος νυμφευθεὶς, ἀπέθανε καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀπογόνους, ἄφησε τὴν γυναῖκα του εἰς τὸν ἀδελφόν του. Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μὲ τὸν δεύτερον καὶ μὲ τὸν τρίτον μέχρι καὶ τὸν ἕβδομον. Ὑστερα ἀπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα. Κατὰ τὴν ἀνάστασιν λοιπὸν ποίου θα εἶναι ἡ γυναῖκα;». Πρόσεχε πού τοὺς ἀπαντᾷ ὡσὰν διδάσκαλος. Διότι ἂν καὶ τὸν ἐπλησίασαν ἀπὸ πονηρίαν, ἀλλ' ὅμως περισσότερο ἢ ἐρώτησις τῶν ἦτο ἐρώτησις ἀγνοίας. Διὰ τοῦτο δὲν τοὺς ὀνομάζει ὑποκριτάς.

Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ μὴ τοὺς κατηγορήσῃ, διατί οἱ ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἔλαβον μίαν γυναῖκα, ἀναφέρει καὶ τὸν Μωϋσῆ· ἂν καὶ βέβαια, ὅπως προανέφερα, ἦτο, κατὰ τὴν γνώμην μου, φανταστικὴ ὑπόθεσις. Διότι δὲν θα ἦτο δυνατόν νὰ τὴν νυμφευθῇ ὁ τρίτος, βλέπων τοὺς δύο πρώτους νυμφίους νὰ πεθαίνουν· ἀλλὰ καὶ ἂν τὸ ἔκανεν ὁ τρίτος, δὲν θα τὸ ἔκαμνεν ὁ τέταρτος, οὔτε καὶ ὁ πέμπτος· καὶ ἂν δὲ τὸ ἔκαμνον αὐτοί, κατὰ ἓνα μεγαλύτερον λόγον δὲν θα τὴν ἐνυμφεύοντο ὁ ἕκτος ἢ ὁ ἕβδομος, ἀλλὰ θα ἐθεωροῦσαν τὴν γυναῖκα σημαδιακὴν. Διότι ἴετοιιοι εἶναι οἱ Ἰουδαῖοι. Ἐὰν βέβαια αὐτὸ συμβαίῃ τώρα εἰς πολλούς, πολὺ περισσότερο συνέβαινε τότε εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι πολλὰς φορὰς καὶ χωρὶς νὰ συμβῇ αὐτὸ ἀπέφευγον τὴν συνοίκησιν αὐτοῦ τοῦ εἴδους, καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμὴν πού τοὺς τὸ ὑπεχρέωνεν ὁ νόμος. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Ρούθ, ἡ Μωαβίτις ἐκείνη γυναῖκα, ἔλαβεν ἄνδρα τῆς τὸν μακρυνὸν συγγενῆ τῆς, καὶ ἡ Θάμαρ πάλιν διὰ τὸν ἴδιον λόγον ἐξηναγκάζετο νὰ κλέψῃ σπέρμα ἀπὸ τὸν πενθερόν τῆς.

Καὶ τίνας ἔνεκεν οὐκ ἔπλασαν δύο ἢ τρεῖς, ἀλλ' ἐπὶ τὰς
 "Ὡστε ἐκ περιουσίας κωμωδῆσαι, ὡς ὄντιο, τὴν ἀνάσασιν.
 Διὸ καὶ λέγουσι, «πάντες ἔσχον αὐτήν», ὡς εἰς ἀπορόν τι
 αὐτὸν ἐμβάλλοντες. Τί οὖν ὁ Χριστός; Πρὸς ἀμφότερα ἀπο-
 5 κρίνεται, οὐ πρὸς τὰ ρήματα, ἀλλὰ πρὸς τὴν γνώμην ἰσιτά-
 μενος, καὶ πανταχοῦ τὰ ἀπόρητα αὐτῶν ἐκκαλύπτων, καὶ ποιῶ-
 μεν αὐτὰ ἐκπομπεύων, ποιῶ δὲ τῷ συνειδῶτι τῶν ἐρωτιῶ-
 των ἀφιεῖς τὸν ἔλεγχον. Ὅρα γοῦν ἐνιαῦθα πῶς ἀμφότερα
 δείκνυσι, καὶ διὸ ἀνάσασις ἔσται, καὶ διὸ οὐ τοιαύτη ἀνά-
 10 σιασις, ὅταν ὑποπιεύουσι. Τί γὰρ φησὶ; « Πλανᾶσθε, μὴ εἰ-
 δότες τὰς Γραφάς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ». Ἐπειδὴ
 γὰρ ὡς εἰδότες, Μωϋσέα προβάλλονται καὶ τὸν νόμον, δεί-
 κνυσι διὸ τοῦτο μάλιστα ἀγνοούντων ἔστι τὰς Γραφάς τὸ
 ἐρώτημα. Ἐνιεῦθεν γὰρ καὶ τὸ πειράζειν αὐτοῖς ἦν, ἐκ τοῦ
 15 τὰς Γραφάς ἀγνοεῖν, καὶ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν μὴ εἰδέναι
 ὡς χρῆ. Τί οὖν θαυμασιόν, φησὶν, εἰ ἐμὲ πειράζετε τὸν ἔτι
 ἀγνοούμενον ὑμῖν, ὅπου γε οὐδὲ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν ἴσπε,
 ἧς τοσαύτην πείραν εἰλήφατε, καὶ οὔτε ἐκ κοινῶν ἐννοιῶν,
 οὔτε ἀπὸ Γραφῶν αὐτὴν ἔγνωτε· εἰ ἄρα καὶ κοινοὶ λογισμοὶ
 20 τοῦτο παρέχουσιν εἰδέναι, διὸ τῷ Θεῷ πάντα δυνατά.

3. Καὶ πρῶτον μὲν πρὸς τὸ ἐρωτηθὲν ἀποκρίνεται. Ἐ-
 πειδὴ γὰρ τοῦτο αἴτιον ἦν αὐτοῖς τοῦ μὴ νομίζειν ἀνάσασιν,
 τὸ νομίζειν τοιαύτην εἶναι τὴν τῶν πραγμάτων κατὰσασιν,
 τὸ αἴτιον θεραπεύει, εἶτα καὶ τὸ σύμπλωμα (ἀπὸ γὰρ τούτου
 25 καὶ τὸ νόσημα γέγονε), καὶ δείκνυσι τῆς ἀνασιάσεως τὸν
 τρόπον. «Ἐν γὰρ τῇ ἀνασιάσει», φησὶν, «οὔτε γαμοῦσι, οὔ-

Καὶ διὰ ποῖον λόγον δὲν ἔπλασαν μὲ τὴν φαντασίαν τοὺς δύο ἢ τρεῖς, ἀλλὰ ἐπὶ ἀδελφούς; Μὲ σκοπὸν νὰ γελοιοποιήσουν, ὅπως ἐνόμιζον, εἰς πολὺν μεγάλον βαθμὸν τὴν ἀνάστασιν. Διὰ τοῦτο καὶ λέγουν, «ὅλοι ἐνυμφεύθησαν αὐτήν», ὥστε νὰ τὸν ὀδηγήσουν εἰς ἀμηχανίαν. Ποίαν ἀπάντησιν λοιπὸν δίδει ὁ Χριστός. Δίδει ἀπάντησιν καὶ πρὸς τὰ δύο, καὶ συγκεντρώνει τὴν προσοχὴν τοῦ ὅχι εἰς τὰ λόγια των, ἀλλὰ εἰς τὰς σκέψεις των, καὶ πάντοτε φέρει εἰς τὸ φῶς τὰ ἀπόκρυφα σχέδιά των, καὶ ἄλλοτε μὲν ἐκπομπεύων αὐτά, ἄλλοτε δὲ ἀφήνων τὸν ἔλεγχον εἰς τὴν συνείδησιν αὐτῶν πρὸς τὸν ἐρωτοῦν. Πρόσεχε λοιπὸν ἐδῶ πῶς δεικνύει καὶ τὰ δύο, καὶ ὅτι θὰ συμβῆ ἀνάστασις καὶ ὅτι δὲν θὰ εἶναι ἡ ἀνάστασις τέτοια, ὅπως τὴν φαντάζονται αὐτοί. Τί λέγει δηλαδή; «Πλανᾶσθε, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζετε τὰς Γραφάς, οὔτε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ». Ἐπειδὴ δηλαδὴ προβάλλουν τὸν Μωϋσῆ καὶ τὸν νόμον ὡς δῆθεν γινώσται αὐτοῦ, ἀποδεικνύει ὅτι αὐτὸ τὸ ἐρώτημα εἶναι κατ' ἐξοχὴν δεῖγμα ἀγνοίας τῶν Γραφῶν. Διότι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἔφθανον εἰς τὸ σημεῖον νὰ τὸν πειράζουν, καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δηλαδὴ δὲν γνωρίζον τὰς Γραφάς καὶ ἐκ τοῦ ὅτι δὲν ἐγνώριζον ὅπως ἔπρεπε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Τί τὸ ἀξιοθαύμαστον λοιπὸν, λέγει, ἐὰν πειράζετε ἐμένα, τὸν ὁποῖον δὲν γνωρίζετε ἀκόμη, καθ' ἣν στιγμὴν δὲν γνωρίζετε οὔτε καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, τῆς ὁποίας τόσην ἀπόδειξιν ἔχετε λάβει, καὶ δὲν τὴν ἐγνώρισατε οὔτε ἀπὸ τὰς κοινὰς ἐννοίας οὔτε ἀπὸ τὰς Γραφάς, μολονότι βέβαια καὶ ἡ κοινὴ λογικὴ παρέχει αὐτὴν τὴν δυνατότητα γνώσεως, ὅτι δηλ. εἰς τὸν Θεὸν εἶναι τὰ πάντα δυνατά.

3. Καὶ κατὰ πρῶτον μὲν ἀπαντᾷ εἰς τὴν ἐρώτησίν των. Ἐπειδὴ δηλαδὴ αὐτὸ ἦτο ἡ αἰτία τὸ ὅτι δὲν ἐπίστευον εἰς ἀνάστασιν, τὸ ὅτι ἐνόμιζον ὅτι ἦτο τέτοια ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων, κατ' ἀρχὴν θεραπεύει τὴν αἰτίαν τῆς ἀπιστίας καὶ ἔπειτα καὶ τὴν συνέπειαν αὐτῆς (διότι ἀπὸ αὐτὸ προήρχετο καὶ τὸ νόσημα), καὶ δεικνύει τὸν τρόπον τῆς ἀναστάσεως. Διότι λέγει· «Κατὰ τὴν ἀνάστασιν οὔτε νυμφεύονται,

- τε γαμίσκονται, ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι Θεοῦ ἐν οὐρανῶ». Ὁ δὲ Λουκᾶς φησὶν «ὡς υἱοὶ Θεοῦ». Εἰ τοίνυν οὐ γαμοῦσι, περιτιτῆ ἢ ἐρώτησις. Οὐ μὴν ἐπειδὴ οὐ γαμοῦσι, διὰ τοῦτο ἄγγελοι, ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς ἄγγελοι, διὰ τοῦτο οὐ γαμοῦσιν.
- 5 Ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερα πολλὰ ἀνεῖλεν, ἅπερ ἅπαντα δι' ἐνὸς ῥήματος ὁ Παῦλος ἠνείκατο εἰπὼν «παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου». Καὶ διὰ μὲν τούτων ἐδήλωσεν ἡλικὸν ἢ ἀνάσιασις· ὅτι δὲ καὶ ἀνάσιασίς ἐστι, δείκνυσι. Καίτοι συναποδέδεικται τῷ εἰρημένῳ καὶ τοῦτο, ἀλλ' ὅμως ἐκ περιου-
- 10 σίας τῷ λόγῳ πάλιν προσετίθει λέγων. Οὐδὲ γὰρ πρὸς τὸ ἐρώτημα ἔστι μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν αὐτῶν. Οὕτως διὰ μὴ σφόδρα κακουργῶσιν, ἀλλ' ἀγνοοῦντες ἐρωτῶσι, καὶ ἐκ περιουσίας διδάσκει· διὰ δὲ ἀπὸ κακίας μόνης, οὐδὲ πρὸς τὰ ἐρωτώμενα ἀποκρίνεται.
- 15 Καὶ πάλιν ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως ἐπισιομίζει αὐτούς, ἐπειδὴ κακεῖνοι Μωϋσέα προεβάλοντο, καὶ φησὶν «περὶ δὲ τῆς ἀνασιτάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; Οὐκ ἔστι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων». Οὐαὶ τῶν οὐκ ὄντων, φησὶ,
- 20 καὶ καθάπαξ ἀφανισθέντων, καὶ οὐκέτι ἀνασησομένων. Οὐ γὰρ εἶπεν, ἤμην, ἀλλ', εἰμί· τῶν ὄντων καὶ τῶν ζώντων. Ὡς περὶ γὰρ ὁ Ἀδάμ, εἰ καὶ ἔζη τῇ ἡμέρᾳ ἣ ἔφαγεν ἀπὸ τοῦ ξύλου, ἀπέθανε τῇ ἀποφάσει, οὕτω καὶ οὗτοι, εἰ καὶ ἐτεθνήκεσαν, ἔζων τῇ ὑποσχέσει τῆς ἀνασιτάσεως.
- 25 Πῶς οὖν φησὶν ἀλλαχοῦ, «ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ»; Ἀλλ' οὐκ ἔστιν ἐναντίον τοῦτο ἐκείνῳ. Νεκρῶν

4. Λουκᾶ 20, 36.

5. Α' Κορ. 7, 31.

6. Ἐξ. 3, 6.

7. Ρωμ. 14, 9.

οὔτε ὑπανδρεύονται, ἀλλ' εἶναι ὅπως οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανόν». Ὁ δὲ Λουκᾶς λέγει, «ὅπως οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ»⁴. Ἐὰν λοιπὸν δὲν νυμφεύονται, εἶναι περιττὴ ἡ ἐρώτησις. Βέβαια εἶναι ἄγγελοι, ὅχι ἐπειδὴ δὲν νυμφεύονται, ἀλλ' ἐπειδὴ ζοῦν ὡς ἄγγελοι, διὰ τοῦτο δὲν νυμφεύονται. Μὲ τὴν ἀπάντησίν του αὐτὴν καὶ πολλὰ ἄλλα ἀνήρησε, τὰ ὁποῖα ὅλα μαζὶ ὑπηνίχθη ὁ Παῦλος μὲ ἓνα λόγον του ὡς ἐξῆς: «Διότι παρέρχεται ἡ μορφή τοῦ κόσμου αὐτοῦ»⁵. Καὶ μὲ αὐτὰ ἐφάνερωσε μὲν τί λογῆς θὰ εἶναι ἡ ἀνάστασις, ἀποδεικνύει ὅμως ὅτι ὑπάρχει καὶ ἀνάστασις. Μολονότι βέβαια ἀποδεικνύεται μὲ τοὺς λόγους του αὐτοῦ καὶ αὐτό, ἀλλ' ὅμως ἐπεκτείνει τὸν λόγον του καὶ προσθέτει καὶ ἐν συνεχείᾳ καὶ ἄλλα λόγια. Διότι δὲν ἐσταμάτησε μόνον εἰς τὸ ἐρώτημά των, ἀλλ' ἐπροχώρησε καὶ εἰς τὰς ἀποκρύφους σκέψεις των. Ἔτσι, ὅταν δὲν εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ κακουργία των, ἀλλὰ τὸν ἐρωτοῦν ἀπὸ ἄγνοιαν, τοὺς διδάσκει τότε ἐν ἐκτάσει, ὅταν ὅμως ἐρωτοῦν ἀπὸ κακίαν καὶ μόνον, τότε δὲν ἀπαντᾷ οὔτε καὶ εἰς τὰς ἐρωτήσεις των.

Καὶ πάλιν τοὺς ἀποστομώνει ἀπὸ τὰ γραφόμενα τοῦ Μωϋσέως, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖνοι προέβαλλον τὸν Μωυσῆ, καὶ λέγει: «Σχετικὰ δὲ μὲ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν δὲν ἀνεγνώσατε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; Δὲν εἶναι ὁ Θεός, Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων»⁶. Δὲν εἶναι, λέγει, Θεὸς ἀνυπάρκτων καὶ ποῦ ἐξηφανίσθησαν ἅπαξ διὰ παντός καὶ ποῦ δὲν πρόκειται ν' ἀναστηθοῦν. Διότι δὲν εἶπεν, "Ἡμουν", ἀλλ' «εἶμαι». εἶμαι Θεὸς αὐτῶν ποῦ ὑπάρχουν καὶ ποῦ εἶναι ζωντανοί. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ὁ Ἀδάμ, ἂν καὶ ἔζη κατὰ τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφαγεν ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦ ἀπηγορευμένου δένδρου, ὅμως ἀπέθανεν ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασίν του, ἔτσι καὶ αὐτοί, ἂν καὶ εἶχον ἀποθάνει, ἔζων μὲ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς ἀναστάσεως.

Πῶς λοιπὸν λέγει εἰς ἄλλο σημεῖον, «διὰ νὰ γίνῃ κυρίαρχος τῶν νεκρῶν καὶ τῶν ζώντων»⁷; Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἀντιτίθεται εἰς ἐκεῖνο. Διότι ἐδῶ ὀνομάζει νεκροὺς καὶ αὐτοὺς

γὰρ ἐνιαυθὰ φησι, τῶν καὶ αὐτῶν ζήσεσθαι μελλόντων. Ἄλλως δὲ καὶ ἕτερον τό, «ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραάμ», καὶ τό, «ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ». Οἶδε δὲ καὶ ἄλλην νεκρότητα, περὶ ἧς φησιν «ἄφειτε τοὺς νεκροὺς θάψαι τοὺς
 5 ἐαυτῶν νεκρούς».

«Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ». Οὐδὲ ἐνιαυθα οἱ Σαδδουκαῖοι· ἀλλ' οὗτοι μὲν ἠτιηθέντες ἀναχωροῦσι, τὸ δὲ ἀδέκασιον πλῆθος καρποῦται τὴν ὠφέλειαν. Ἐπεὶ οὖν τοιαύτη ἡ ἀνάστασις, φέρε πάντα ποιῶ-
 10 μεν, ἵνα τῶν πρωτείων ἐκεῖ τύχωμεν. Εἰ δὲ δοκεῖ, καὶ πρὸ τῆς ἀνασιάσεως δείξωμεν ὑμῖν τινὰς ταῦτα ἐντεῦθεν ἐπιτηδεύοντια καὶ καρπουμένους, πάλιν ἐπὶ τὰς ἐρήμους ἀπελθόντες. Πάλιν γὰρ τῶν αὐτῶν ἄφομαι λόγων, ἐπειδὴ μετὰ πλείονος ἡδονῆς ἀκούοντια ὑμᾶς βλέπω. Ἴδωμεν τοίνυν
 15 καὶ τήμερον τὰ σιραιτόπεδα τὰ πνευματικά· ἴδωμεν τὴν φόβου καθαρὰν ἡδονήν. Οὐ γὰρ μετὰ δοράτων εἰσὶν ἐσκηνωμένοι, καθάπερ οἱ σιραιῶται (ἐνιαυθα γὰρ πρῶην κατέλυσα τὸν λόγον), οὐδὲ μετὰ ἀσπίδων καὶ θωράκων, ἀλλὰ γυμνοὺς ὄφει τούτων ἀπάντων, καὶ τοιαῦτα ἐργαζομένους, οἷα οὐδὲ
 20 μετὰ ὄπλων ἐκεῖνοι. Καὶ εἰ δύνασαι συνιδεῖν, ἐλθέ, καὶ χεῖρά μοι ὄρεξον, καὶ ἴωμεν εἰς τὸν πόλεμον τοῦτον ἀμφότεροι, καὶ ἴδωμεν τὴν παράταξιν. Καὶ γὰρ καὶ οὗτοι καθ' ἑκάστην πολεμοῦσι τὴν ἡμέραν καὶ σφάτιουσι τοὺς ὑπεναντίους καὶ νικῶσι τὰς ἐπιθυμίας ἀπάσας τὰς ἐπιβουλενοῦσας ἡμῖν.
 25 Καὶ ὄφει ταύτας ἐρριμμένας χαμαί, καὶ μηδὲ σπαίρειν δυναμένας· ἀλλὰ τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο διὰ τῶν ἔργων δεικνύμενον, διὸ «οἱ τοῦ Χριστοῦ τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις».

Εἶδες πλῆθος νεκρῶν κειμένων, ἐσφαγμένων τῇ μαχαί-

8. Λουκᾶ 9, 60.

9. Γαλ. 5, 24.

πού πρόκειται νὰ ζήσουν εἰς τὸ μέλλον. Ἄλλωστε δὲ εἶναι ἄλλο πρᾶγμα τὸ «ἐγὼ ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ» καὶ τὸ «διὰ νὰ ἐξουσιάσῃ νεκροὺς καὶ ζῶντας». Γνωρίζει δὲ καὶ ἄλλην νεκρότητα, περὶ τῆς ὁποίας λέγει· «Ἀφήσατε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψωσιν τοὺς νεκρούς των»⁸.

«Καὶ ὅταν ἤκουσαν τὰ πλήθη τοὺς λόγους αὐτοὺς ἔμειναν κατάπληκτοι ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του». Οὔτε συμπεριλαμβάνονται μεταξὺ αὐτῶν καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι· ἀλλ' αὐτοὶ μὲν μετὰ τὴν ἤτταν των ἀναχωροῦν, τὸ δὲ ἀμερόληπτον πλῆθος καρποῦται τὴν ὠφέλειαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν τέτοια εἶναι ἡ ἀνάστασις, ἃς κάνωμεν τὰ πάντα, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ πρωτεῖα ἐκεῖ. Ἐὰν δὲ θέλετε, καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν νὰ σᾶς δείξωμεν ὠρισμένους πού ἐπιδιώκουν αὐτὰ καὶ εἰς τὴν ἐδῶ ζωὴν καὶ ἀπολαμβάνουν τοὺς καρπούς, πάλιν θὰ μεταβῶμεν νοερῶς εἰς τὰς ἐρήμους. Πάλιν δηλαδὴ θ' ἀναφέρω τοὺς ἰδίους λόγους, ἐπειδὴ σᾶς βλέπω ν' ἀκοῦτε μὲ πάρα πολλὴν εὐχαρίστησιν. Ἄς στρέψωμεν λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμούς μας καὶ σήμερον πρὸς τὰ πνευματικὰ στρατόπεδα καὶ ἃς ἐξετάσωμεν τὴν ἡδονὴν πού εἶναι καθαρὴ ἀπὸ φόβον. Διότι δὲν ἔχουν κατασκηνώσει μὲ δόρατα, ὅπως ἀκριβῶς οἱ στρατιῶται (διότι ἐδῶ παλαιότερα τελείωσα τὸν λόγον), οὔτε μὲ ἀσπίδας καὶ θύρακας, ἀλλὰ θὰ τοὺς ἰδῆς γυμνοὺς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ παρόμοια καὶ νὰ πράττουν τέτοια πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἤμποροῦν ἐκεῖνοι νὰ τὰ πράξουν οὔτε μὲ τὰ δαίλα. Καὶ ἐὰν ἤμπορῆς νὰ τοὺς ἐξετάσης μαζί μου, ἔλα καὶ δῶσε μου χεῖρα βοηθείας καὶ ἃς μεταβῶμεν καὶ οἱ δύο εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν καὶ ἃς ἰδοῦμεν τὴν παράταξιν. Καθ' ὅσον καὶ αὐτοὶ πολεμοῦν καθημερινῶς καὶ σφάζουν τοὺς ἐχθροὺς καὶ νικοῦν ὅλας τὰς ἐπιθυμίας πού μᾶς ἐπιβουλεύονται. Καὶ θὰ τὰς ἰδῆς νὰ εἶναι πεταγμένοι κάτω καὶ νὰ μὴ ἤμποροῦν οὔτε νὰ σπαράξουν, ἀλλ' ν' ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἔργων τὸ ἀποστολικὸν ἐκεῖνο λόγιον, ὅτι «οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἑσταύρωσαν τὴν σάρκα μαζί μὲ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας»⁹.

Εἶδες πλῆθος νεκρῶν πού εὐρίσκονται κάτω πεταγμένοι,

ορα τοῦ Πνεύματος; Διὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκεῖ μέθη, οὐδὲ
 ἀδηφαγία. Καὶ δείκνυσιν ἡ τράπεζα καὶ τὸ τρόπαιον τὸ ἐπ'
 αὐτῇ ἐσιτηκός. Ἡ γὰρ μέθη καὶ ἡ ἀδηφαγία κεῖται νεκρὰ
 διὰ τῆς ὑδροποσίας τροπωθεῖσα, τὸ πολυειδὲς τοῦτο καὶ
 5 πολυκέφαλον θηρίον. Καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς μυθοποιουμένης
 Σκύλλης καὶ Ὑδρας, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς μέθης πολλάς ἐστι
 κεφαλὰς ἰδεῖν· ἐντεῦθεν πορνείαν, ἐκεῖθεν ὀργήν, ἄλλοθεν
 βλακείαν, ἐτέρωθεν ἔρωτας αἰτόπους φρομένους· ἀλλὰ πάντα
 ταῦτα ἀνήρηται. Καίτοιγε ἐκεῖνα πάντα τὰ στρατόπεδα, κἄν
 10 μυρίων περιγέγωνται πολέμων, ὑπὸ τούτων ἀλίσκονται· καὶ
 οὔτε ὄπλα, οὔτε δόρατα, οὐχ ὅπερ ἂν ἕτερον ἦ, δύναται πρὸς
 ταύτας σιῆσαι τὰς φάλαγγας, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς γίγαντας,
 τοὺς ἀριστίας, τοὺς τὰ μυρία ἀνδραγαθοῦντας εὗροις ἂν
 χωρὶς δεσμῶν δεδεδυμένους ὑπνω καὶ μέθη, χωρὶς σφαγῆς
 15 καὶ τραυμάτων, καθάπερ τοὺς τειραυματισμένους, κειμένους,
 μᾶλλον δὲ καὶ χαλεπώτερον. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ κἄν σπαίρου-
 σιν, οὔτιοι δὲ οὐδὲ τοῦτο, ἀλλ' εὐθέως καταπίπτουσιν.

Ὅρᾳς δι μείζον τοῦτο τὸ στρατόπεδον καὶ θαυμασιότε-
 ρον; τοὺς γὰρ ἐκείνων περιγινομένους πολεμίους ἀναιρεῖ τῷ
 20 θελήσει μόνον. Οὕτω γὰρ αὐτὴν ἀσθενῆ τὴν μητέρα ἀπάντων
 τῶν κακῶν ποιοῦσιν, ὡς μηδὲ ἐνοχλεῖν λοιπόν· τοῦ δὲ στρα-
 τηγοῦ κειμένου καὶ τῆς κεφαλῆς ἀνηρημένης, καὶ τὸ λοιπὸν
 σῶμα ἡσυχάζει. Καὶ τὴν νίκην ταύτην ἕκαστον τῶν ἐκεῖ
 μερόντιων ἐργαζόμενον ἴδοι τις ἂν. Οὐ γὰρ ὥσπερ ἐπὶ τού-
 25 τῶν τῶν πολέμων, εἰάν ὑφ' ἑνός τις λάβῃ πληγὴν, ἐτέρω

καὶ ποὺ ἔχουν σφαγῆ ἀπὸ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος. Διὰ τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ μέθη οὔτε πολυφαγία. Καὶ τὸ ἀποδεικνύει αὐτὸ ἡ τράπεζα καὶ τὸ τρόπαιον ποὺ εὐρίσκεται ἐπάνω εἰς αὐτήν. Διότι ἡ μέθη καὶ ἡ πολυφαγία εἶναι νεκρά, κατατροπωθεῖσα διὰ τῆς ὑδροποσίας, τὸ πολύμορφον αὐτὸ καὶ πολυκέφαλον θηρίον. Διότι ὅπως ἀκριβῶς εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς μυθικῆς Σκύλλας καὶ τῆς Ὑδρας, ἔτσι καὶ εἰς τὴν μέθην εἶναι δυνατὸν νὰ ἰδοῦμεν πολλὰς κεφαλὰς· ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τὴν πορνείαν, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν ὀργήν, ἀπὸ τὸ ἄλλο τὴν βλακείαν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο νὰ φυτρώνουν οἱ παράλογοι ἔρωτες· ὅλα αὐτὰ ὅμως εἰς αὐτοὺς ἔχουν ἐξαφανισθῆ. Μολονότι βέβαια ὅλα ἐκεῖνα τὰ στρατεύματα, ἂν καὶ νικοῦν εἰς πάρα πολλοὺς πολέμους, ὅμως κατακυριεύονται ἀπὸ αὐτὰ τὰ πάθη· καὶ οὔτε ὅπλα, οὔτε δόρατα, οὔτε οἰοδήποτε ἄλλο ἠμπορεῖ ν' ἀντισταθῆ ἀπέναντι εἰς αὐτὰς τὰς φάλαγγας, ἀλλ' αὐτοὺς τοὺς γίγαντας, ποὺ ἀριστεύουν καὶ ἐπιτυγχάνουν ἀμέτρητα ἀνδραγαθήματα, εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς εὔρης χωρὶς δεσμὰ δεμένους μὲ τὸν ὕπνον καὶ τὴν μέθην, χωρὶς σφαγὴν καὶ τραύματα, νὰ εἶναι ἐξαπλωμένοι ὅπως ἀκριβῶς οἱ τραυματισμένοι, μᾶλλον δὲ καὶ εἰς πολὺ πῶς χειροτέραν κατάστασιν. Διότι ἐκεῖνοι μὲν τουλάχιστον σπαράζουσιν, ἐνῶ αὐτοὶ δὲν παθαίνουν οὔτε αὐτό, ἀλλ' ἀμέσως πίπτουν κάτω.

Βλέπεις αὐτὸ τὸ στράτευμα ὅτι εἶναι πολὺ πῶς σπουδαῖον καὶ πολὺ πῶς ἀξιοθαύμαστον; διότι καταβάλλει τοὺς ἐχθροὺς ποὺ ἔρχονται ἐναντίον του ἀπλῶς καὶ μόνον μὲ τὴν θέλησιν. Τόσον πολὺ δὲ ἐξασθενοῦν αὐτήν, ποὺ εἶναι μητέρα ὄλων τῶν κακῶν, ὥστε εἰς τὸ ἐξῆς οὔτε κἂν νὰ τοὺς ἐνοχλῆ· διότι ὅταν ὁ στρατηγὸς εὐρίσκεται κατάκοιτος καὶ ἔχει συντριβῆ ἢ κεφαλή, ἡσυχάζει καὶ τὸ ὑπόλοιπον τὸ σῶμα. Καὶ τὴν νίκην αὐτὴν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν ἰδῆς νὰ τὴν κατορθῶνῃ ὁ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ διαμένουν ἐκεῖ. Διότι δὲν συμβαίνει ἐδῶ αὐτὸ ποὺ συμβαίνει μὲ τοὺς ἐχθρούς, ἐὰν δηλαδὴ κάποιος πληγῶθῃ ἀπὸ κάποιον, νὰ πίπτῃ κάτω μία διὰ πάντα νεκρός, καὶ νὰ μὴ χρειάζεται εἰς τὸ ἐξῆς τὸ κτύπημα ἀπὸ κάποιον ἄλλον,

λοιπὸν οὐκ ἔστι βαρὺς καταπεσὼν ἅπαξ· ἀλλ' ἀνάγκη πάντας
τὸ θηρίον τοῦτο παίειν· καὶ ὁ μὴ πλήξας αὐτήν καὶ κατα-
βαλὼν, ἐνοχλεῖται πάντως.

4. Εἶδες νίκην λαμπράν; Οἶον γὰρ τὰ σιραιόπεδα τὰ παν-
5 ταχοῦ τῆς οἰκουμένης ὁμοῦ συνελθόντα σιῆσαι ἰσόπαιον οὐκ
ἰσχύει, τοῦτο ἕκαστος ἐκείνων ἴσησι· καὶ πάντα ἀναμέμικται
τειρωμένα, παράφορα παραπληξίας ῥήματα, νοήματα μα-
νικά, ἀηδῆς ἰῦφος, πάντα ὅσα ἀπὸ μέθης ὀπλίζεται. Καὶ
μιμοῦνται τὸν ἐαυτῶν δεσπότην, ὃν ἡ Γραφή θαυμάζουσα
10 ἔλεγεν· «ἐκ χειμάρρου ἐν ὁδῷ πίεται· διὰ τοῦτο ὑψώσει
κεφαλὴν».

Βούλεσθε καὶ ἕτερον πλῆθος νεκρῶν ἰδεῖν; Ἴδωμεν τὰς
ἐκ τῆς τρυφῆς ἐπιθυμίας, τὰς ἐκ τῶν ὀυποποιῶν, τῶν μα-
γείρων, τῶν τραπεζοποιῶν, τῶν πλακουνητοποιῶν. Αἰσχύνομαι
15 μὲν γὰρ πάντα διηγούμενος· πλὴν ἀλλ' ὅμως ἐρῶ τὰς ὄρνεις
τὰς ἀπὸ Φάσιδος, τοὺς ζωμοὺς τοὺς χύδην μιγνυμένους, τὰ
ὑγρά, τὰ ξηρὰ ἐδέσματα, τοὺς περὶ τούτων κειμένους νόμους.
Καθάπερ γὰρ τινα πόλιν διοικοῦντες καὶ σιραιόπεδα δια-
τάτιοντες, οὕτω καὶ οὕτοι, τὸ καὶ τὸ πρῶτον, καὶ τὸ καὶ τὸ
20 δεῦτερον νομοθειοῦσι καὶ καταιάτιουσι. Καὶ οἱ μὲν πρῶτον
ὄρνεις ἐπ' ἀνθρώκων ὠπιημένας, ἔνδοθεν μεμεσιωμένας ἰ-
χθύων εἰσάγουσιν, ἕτεροι δὲ ἄλλοθεν τὰ προοίμια ποιοῦνται
τῶν παρανόμων τούτων δείπνων· καὶ ἄμιλλα πολλὴ περὶ τού-
των, καὶ ὑπὲρ ποιότητος καὶ ὑπὲρ τᾶξεως καὶ ὑπὲρ πλῆθους·
25 καὶ φιλοτιμοῦνται ἐφ' οἷς κατορύττεσθαι ἔδει, οἱ μὲν διὰ τὸ
ἡμῶν τῆς ἡμέρας ἀνάλωσαν, οἱ δὲ πᾶσαν αὐτήν, οἱ δὲ διὰ
καὶ τὴν νύκτα προσέθηκαν λέγοντες. Ἴδε τὸ μέτρον, ταλαί-

ἀλλ' εἶναι ἀνάγκη ὅλοι νὰ κτυποῦν τὸ θηρίον αὐτό· καὶ αὐτὸς ποῦ δὲν τὴν ἐκτύπησε θανάσιμα καὶ δὲν τὴν κατέβαλε ὅπως δῆποτε ἐνοχλεῖται ἀπὸ αὐτήν.

4. Εἶδες νίκην λαμπράν; Διότι ἓνα τέτοιο τρόπαιον ποῦ δὲν ἤμποροῦν νὰ τὸ στήσουν ἐὰν συγκεντρωθοῦν τὰ στρατεύματα ὀλοκλήρου τῆς οἴκουμένης, αὐτὸ τὸ στήνει ὁ καθένας ἀπὸ ἐκείνους. Καὶ ὅλα εὐρίσκονται κάτω πληγωμένα καὶ ἀνακατωμένα, παράφορα λόγια παραφροσύνης, σκέψεις μανιώδεις, ἢ ἀηδιαστικὴ ἀλαζονεία, ὅλα γενικῶς ἐκεῖνα ποῦ ὀπλίζονται ἀπὸ τὴν μέθην. Καὶ μιμοῦνται τὸν Κύριόν των, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ Γραφή μὲ θαυμασμὸν ἔλεγεν· «Θὰ πῆ ἀπὸ χεῖμαρρον ποῦ εὐρίσκεται παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ διὰ τοῦτο θὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν του»¹⁰.

Θέλετε νὰ ἰδῆτε καὶ ἄλλο πλῆθος νεκρῶν; Ἄς ἰδοῦμεν τὰς ἐπιθυμίας ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὴν τρυφήν, αὐτὰς ποῦ προέρχονται ἀπὸ τὰ πολυτελεῖ φαγητά, ἀπὸ τοὺς μαγεῖρους, ἀπὸ τοὺς τραπεζοκόμους καὶ τοὺς ζαχαροπλάστας. Ἐντρέπομαι βέβαια νὰ τὰ διηγούμαι ὅλα αὐτά, πλην ὅμως θ' ἀναφέρω τὰ πουλιὰ ἀπὸ τὴν Φάσιδα, τοὺς ζωμοὺς μὲ τὴν τόσπην ποικιλίαν των, τὰ ποτά, τοὺς ξηροὺς καρπούς, τοὺς νόμους σχετικὰ μὲ ὅλα αὐτά. Διότι ὅπως ἀκριβῶς αὐτοὶ ποῦ διοικοῦν κάποιαν πόλιν καὶ διατάσσουν στρατεύματα, ἔτσι καὶ αὐτοὶ νομοθετοῦν καὶ ὀρίζουν ποῖο φαγητὸν θὰ εἶναι τὸ πρῶτον, ποῖο τὸ δεύτερον. Καὶ ἄλλοι μὲν παρουσιάζουν ὡς πρῶτον φαγητὸν πουλιὰ ψημένα ἐπάνω εἰς τὰ κάρβουνα γεμᾶτα ἐσωτερικὰ μὲ ψάρια, ἄλλοι δὲ κατ' ἄλλον τρόπον παρασκευάζουν τὰ εἰς τὴν ἀρχὴν προσφερόμενα φαγητὰ αὐτῶν τῶν παρανόμων δείπνων. Καὶ ὑπάρχει μεγάλη ἄμιλλα δι' ὅλα αὐτά, καὶ διὰ τὴν ποιότητα καὶ διὰ τὴν τάξιν καὶ διὰ τὸ πλῆθος. Καὶ νοιώθουν ὑπερηφάνειαν διὰ πράγματα διὰ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ κρύπτονται μέσα εἰς τὴν γῆν, οἱ μὲν, διότι κατηνάλωσαν τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας, οἱ δὲ ὀλόκληρον τὴν ἡμέραν καὶ ἄλλοι διότι ἐπρόσθεσαν εἰς τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, διασκεδάζοντες. Πρόσεξε, ταλαίπωρε, τὸν μικρὸν χῶρον τῆς κοιλίας

πωρε, τῆς γαστρὸς καὶ αἰσχύνθητι τὴν ἄμειρον σπουδήν.

Ἄλλ' οὐδὲν τοιοῦτον παρὰ τοῖς ἀγγέλοις ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ αὐταὶ πᾶσαι αἱ ἐπιθυμίαι νεκραί. Οὐ γὰρ εἰς πλησμονὴν καὶ τρυφήν, ἀλλ' εἰς χρεῖαν αὐτοῖς αἱ τροφαί. Οὐκ ὄρνιθων 5 ἐκεῖ θηραιαί, οὐδὲ ἰχθύων, ἀλλ' ἄριος καὶ ὕδωρ. Ἡ δὲ σύγχυσις αὕτη καὶ ὁ θόρυβος καὶ αἱ ταραχαὶ πάντα ἐκποδῶν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπὸ τοῦ δωματίου καὶ ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πολὺς ὁ λιμὴν παρὰ δὲ τούτοις πολλὴ ἡ ζάλη. Ἀνάρρηξον οὖν τῷ λόγῳ τὴν γαστέρα τῶν τὰ τοιαῦτα σιουμένων καὶ 10 ὄψει τὸν πολὺν φορυτὸν καὶ τὸν ἀκάθαρτον ὄχειτον καὶ τὸν κεκονιασμένον τάφον. Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τὰς ἐρυγὰς τὰς ἀηδεῖς, τοὺς ἐμέτους, τὰς κάτωθεν, τὰς ἄνωθεν ἐκκρίσεις. Ἀλλὰ καὶ ταύτας ἴσθι καὶ βλέπε νεκρὰς τὰς ἐπιθυμίας ἐκεῖ, καὶ τοὺς ἀπὸ τούτων σφοδροτέρους 15 ἔρωτας· τοὺς τῶν ἀφροδισίων λέγω. Καὶ γὰρ καὶ τούτους ὄψει πάντας ἐρριμένους μετὰ τῶν ἵππων, μετὰ τῶν σκευοφόρων. Σκευοφόρος γὰρ καὶ ὄπλον καὶ ἵππος αἰσχροῦς πράξεως ρῆμά ἐστιν αἰσχροῦν. Ἄλλ' ὄψει ἵππον ὁμοῦ καὶ ἀναβάτην τοιοῦτον, καὶ ὄπλα κείμενα· ἐκεῖ δὲ τοῦναντίον 20 ἅπαν, καὶ ψυχὰς νεκρὰς ἐρριμμένας. Οὐκ ἐπὶ τῆς τραπέζης δὲ μόνον ἢ νίκη λαμπρὰ τοῖς ἀγίοις ἐκείνοις, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐπὶ τῶν χρημάτων, ἐπὶ τῆς δόξης, ἐπὶ τῆς βασκανίας, ἐπὶ τῶν νοσημάτων ἀπάντων.

Ἄρα σοὶ οὐ δοκεῖ τοῦτο ἐκείνου τοῦ σιραιοπέδου ἰσχυρότερον εἶναι καὶ ἡ τράπεζα βελτίων; Καὶ τίς ἀντερεῖ; Οὐδείς, οὐδὲ αὐτῶν ἐκείνων, κἄν σφόδρα μαινόμενος ᾗ. Αὕτη μὲν γὰρ εἰς οὐρανὸν παραπέμπει, ἐκείνη δὲ εἰς γέενναν ἔλκει· ταύτην ὁ διάβολος διατάττειται, ἐκείνην δὲ ὁ Χριστός· ταύτην τρυφὴ νομοθετεῖ καὶ ἀκολασία, ἐκείνην δὲ φιλοσο-

καὶ νοιῶσε ἐντροπὴν διὰ τὴν ὑπερβολικὴν φροντίδα σου.

Ἄλλ' ὅμως τίποτε τὸ παρόμοιον δὲν συμβαίνει εἰς ἐκείνους τοὺς ἀγγέλους, ἀλλὰ καὶ ὅλαι αὐταὶ αἱ ἐπιθυμίαι εἶναι νεκραί. Διότι αἱ τροφαὶ εἰς αὐτοὺς λαμβάνονται ὄχι πρὸς κορεσμόν καὶ τρυφήν, ἀλλὰ πρὸς ἀνάγκην. Δὲν ὑπάρχουν ἐκεῖ κυνηγοὶ πουλιῶν, οὔτε ψαράδες, ἀλλὰ ψωμί καὶ νερό. Αὐτὴ δὲ ἡ ἀναστάσις καὶ ὁ θόρυβος καὶ αἱ ταραχαὶ εἶναι ἐξηφανισμένα ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἀπὸ τὸ δωμάτιον καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ ἀπέραντη γαλήνη, ἐνῶ εἰς αὐτοὺς μεγάλη ζάλη. Ἐέσχισε λοιπὸν νοερά τὴν κοιλίαν αὐτῶν πού τρέφονται μ' αὐτὰ καὶ θὰ ἰδῆς πολλὰ σκουπίδια καὶ τὸν ἀκάθαρτον ὄχετόν καὶ τὸν κεκονιαμένον τάφον¹¹. Τὰ ὅσα δὲ συμβαίνουν εἰς τὴν συνέχειαν ἐντρέπομαι νὰ τ' ἀναφέρω, τὰ ἀηδιαστικὰ ρεψίματα, τοὺς ἐμέτους, τὰς ἀκαθαρσίας καὶ ἀπὸ κάτω καὶ ἀπὸ τὸ στόμα. Ἄλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς ἐπιθυμίας ἀσφαλῶς θὰ τὰς ἰδῆς νεκρὰς ἐκεῖ καὶ τοὺς σφοδροτέρους ἔρωτας πού προέρχονται ἀπὸ αὐτά, ἐννοῶ τοὺς ἔρωτας τῶν ἀφροδισίων. Καθ' ὅσον καὶ ὅλους αὐτοὺς θὰ τοὺς ἰδῆς νὰ εἶναι κάτω ξαπλωμένοι μαζὶ μὲ τοὺς ἵππους, μαζὶ μὲ τοὺς σκευοφόρους. Διότι σκευοφόρος καὶ ὄπλον καὶ ἵππος εἶναι αἰσχρὰ λόγια αἰσχρᾶς πράξεως. Ἄλλὰ θὰ ἰδῆς κάτω ξαπλωμένα ἵππον μαζὶ μὲ παρόμοιον καβαλάρην καὶ μὲ ὄπλα, ἐνῶ ἐκεῖ ἐντελῶς τὸ ἀντίθετον, καὶ ψυχὰς πού ἔχουν ριφθῆ νεκραί. Καὶ δὲν εἶναι λαμπρὰ ἡ νίκη ἐκείνων τῶν ἀγίων μόνον εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα, εἰς τὰ χρήματα, τὴν δόξαν, τὸν φθόνον καὶ εἰς ὅλα τὰ νοσήματα.

Κατὰ συνέπειαν δὲν σοῦ φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ στρατόπεδον ὅτι εἶναι ἰσχυρότερον ἀπὸ ἐκεῖνο καὶ ἡ τράπεζα καλύτερα; Καὶ ποῖος θὰ φέρῃ ἀντίρρησης; Κανείς, οὔτε ἀπὸ ἐκείνους πού ἀνήκουν εἰς αὐτούς, καὶ ἂν ἀκόμη εἶναι εἰς μέγαν βαθμόν παράφρων. Διότι αὐτὴ μὲν ὁδηγεῖ εἰς τὸν οὐρανόν, ἐνῶ ἐκείνη σύρει εἰς τὴν γέενναν· αὐτὴν τὴν διατάσσει ὁ διάβολος, ἐκείνην δὲ ὁ Χριστός· αὐτὴν τὴν νομοθετεῖ ἡ τρυφή καὶ ἡ ἀκολασία, ἐνῶ ἐκείνην ἡ εὐσέβεια καὶ ἡ σωφρο-

φία καὶ σωφροσύνη· ἐνιαῦθα ὁ Χριστὸς παραγίνεται, ἐκεῖ δὲ ὁ διάβολος. Ἐνθα γὰρ μέθη, διάβολος· ἔνθα αἰσχροὶ ῥήματα, ἔνθα πλησμονή, ἐκεῖ δαίμονες χορεύουσι. Τοιαύτην εἶχε τράπεζαν ὁ πλούσιος ἐκεῖνος, διὰ τοῦτο οὐδὲ σιαγόνος
 5 ὕδαιος κύριος ἦν.

5. Ἄλλ' οὐχ οὔτιοι τοιαύτην, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀγγέλων ἤδη μελειῶσιν. Οὐ γαμοῦσιν, οὐδὲ γαμίσκονται, οὐδὲ καθεύδουσιν ἄρδην, οὐδὲ τρυφῶσιν ἀλλὰ πλὴν ὀλίγων τινῶν καὶ ἀσώματοι γεγόνασι. Τίς οὖν ἐστὶν οὔτως εὐκόλως νικῶν τοὺς
 10 ἐχθρούς, ὡς ἀριστοποιούμενος τρόπαιον ἰσιᾶν; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης φησὶν «ἠτιόμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν ἐξεναντίας τῶν θλιβόντων με». Οὐ γὰρ ἂν τις ἀμάρτιοι καὶ περὶ ταύτης τοῦτο εἰπὼν τὸ λόγιον· τῆς τραπέζης. Οὐδὲν γὰρ οὔτω θλίβει ψυχὴν, ὡς ἐπιθυμία ἄτιπος, καὶ τρυφή, καὶ
 15 μέθη, καὶ τὰ ἐκ τούτων κακά· καὶ τοῦτο ἴσασι οἱ πείραν εἰληφότες καλῶς. Εἰ δὲ μάθοις καὶ πόθεν αὕτη συλλέγεται ἢ τράπεζα, καὶ πόθεν ἐκείνη, τότε ὄψει καλῶς ἐκαιέρας τὸ διάφορον. Πόθεν οὖν αὕτη συλλέγεται; Ἐκ μυρίων δακρύων, ἀπὸ χηρῶν πλεονεκτουμένων, ἀπὸ ὄρφανῶν ἀρπαζομέ-
 20 νων ἢ δὲ ἀπὸ πόνων δικαίων. Καὶ ἔοικεν αὕτη μὲν ἢ τράπεζα γυναικὶ καλῇ καὶ εὐειδεῖ, οὐδενὸς τῶν ἔξωθεν δεομένη, ἀλλὰ φυσικὸν ἔχουσα τὸ κάλλος· ἐκείνη δέ, πόρνη τινὶ αἰσχροῖ καὶ δυσειδεῖ, πολλὰ μὲν ἐπιρρίμματα ἔχουσα, οὐκ ἰσχυροῦσα δὲ συσκιᾶσαι τὴν ἀμορφίαν, ἀλλ' ὅσα ἂν ἐγ-
 25 γὺς γίνηται, μᾶλλον ἐλεγχόμενη. Καὶ γὰρ καὶ αὕτη διὰ τὸ ἐγγυτέρω γένηται τοῦ συγγινομένου, τότε δείκνυσι τὸ αἰσχος μᾶλλον. Μὴ γὰρ μοι ἀνιόντας ἴδης τοὺς δαιτυμόνας, ἀλλὰ

12. Λουκᾶ 16, 24.

13. Ψαλμ. 22, 5.

σύνη· εἰς αὐτὴν εἶναι παρῶν ὁ Χριστός, εἰς ἐκείνην δὲ ὁ διάβολος. Διότι, ὅπου ὑπάρχει μέθη, εἶναι παρῶν ὁ διάβολος· ὅπου αἰσχρὰ λόγια, ὅπου κορεσμός, ἐκεῖ δαίμονες χορεύουν. Τέτοιαν τράπεζαν εἶχεν ἐκεῖνος ὁ πλούσιος¹², διὰ τοῦτο δὲν ἦτο κύριος εἰς τὴν ἐκεῖ ζωὴν οὔτε σταγόνας ὕδατος.

5. Ἄλλ' αὐτοὶ οἱ ἄγγελοι δὲν ἔχουν τέτοιαν τράπεζαν, ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τώρα ἀσκοῦνται εἰς τὴν ἀγγελικὴν πολιτείαν. Δὲν νυμφεύονται, οὔτε ὑπανδρεύονται, οὔτε κοιμῶνται ὅλοι μαζί, οὔτε κάνουν τρυφηλὴν ζωὴν, ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπὸ ὀλίγους ἔχουν γίνει καὶ ἀσώματοι. Ποῖος λοιπὸν ὑπάρχει πού τόσο εὐκόλα νικᾷ τοὺς ἐχθρούς, ὥστε νὰ στήνῃ τρόπαιον ἐνῶ γευματίζει; Διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης λέγει· «Μοῦ ἐτοίμασες τράπεζαν εἰς πείσμα τῶν ἐχθρῶν μου»¹³. Διότι δὲν θὰ ἤθελεν ἀστοχήσει ἐὰν κάποιος ἤθελεν ἀναφέρει αὐτὸ τὸ λόγιον καὶ δι' αὐτὴν τὴν τράπεζαν. Καθ' ὅσον τίποτε δὲν θλίβει τόσο τὴν ψυχὴν, ὅσον ἡ παράλογος ἐπιθυμία καὶ ἡ τρυφή καὶ ἡ μέθη καὶ τὰ κακὰ πού προέρχονται ἀπὸ αὐτά· καὶ αὐτὸ τὸ γνωρίζουν πολὺ καλὰ αὐτοὶ πού ἔλαβον γνῶσιν αὐτῶν. Ἐὰν δὲ θελήσῃς νὰ μάθῃς καὶ ἀπὸ ποῦ συλλέγεται αὐτὴ ἡ τράπεζα καὶ ἀπὸ ποῦ ἐκείνη, τότε θὰ ἰδῆς πολὺ καλὰ τὴν διαφορὰν τῆς κάθε μιᾶς. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν συλλέγεται αὐτὴ ἡ τράπεζα; Ἀπὸ ἀμέτρητα δάκρυα, ἀπὸ τὰς χήρας πού εἶναι θύματα τῆς πλεονεξίας του, ἀπὸ ὄρφανὰ πού ἀρπάζουν τὸ μερίδιόν των, ἐνῶ ἐκείνη ἡ τράπεζα προέρχεται ἀπὸ δικαίους κόπους. Καὶ ὁμοιάζει αὐτὴ μὲν ἡ τράπεζα μὲ καλὴν καὶ ὁμορφὴν γυναῖκα, πού δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ κανένα ἐξωτερικὸν στολίδι, ἀλλ' ἔχει φυσικὴν τὴν ὁμορφίαν της, ἐνῶ ἐκείνη ὁμοιάζει μὲ κάποιαν πόρνην γυναῖκα αἰσχρὰν καὶ ἄσχημον, πού ἔχει μὲν πολλὰ βαψίμματα, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ καλύψῃ τὴν ἀσχημίαν της, καὶ ὅσον πιὸ κοντὰ ἔρχεται, τόσο περισσότερο γίνεται ἄξια περιφρονήσεως. Καθ' ὅσον καὶ αὐτὴ ἡ τράπεζα ὅταν εὐρίσκεται πλησιέστερα πρὸς τὸν συνδαιτυμόνα, τότε περισσότερο δείχνει τὸ αἶσχος της. Μὴ βλέπεις, σὲ παρακαλῶ, τοὺς συνδαιτυμόνας ὅταν πηγαίνουν

καὶ κατιόντας καὶ ἴοιε αὐτῆς ὄψει τὴν αἰσχροβίτην. Ἐκείνη
 μὲν γὰρ τοὺς συγγινομένους, ἅτε ἐλευθέρων οὔσα, οὐδὲν ἀφίη-
 σιν αἰσχρὸν εἰπεῖν, αὕτη δὲ οὐδὲν σεμνόν, ἅτε πόρνη οὔσα
 καὶ ἠτιμωμένη. Αὕτη τὸ χρήσιμον ζητεῖ τοῦ συνόντος αὐτῆ,
 5 ἐκείνη δὲ τὸ ἐπιβλαβές. Καὶ ἡ μὲν οὐκ ἀφίησι προσκροῦσαι
 Θεῷ, ἡ δὲ οὐκ ἀφίησι μὴ προσκροῦσαι.

Ἀπίωμεν τοίνυν πρὸς ἐκείνους. Ἐκεῖσεν εἰσόμεθα πό-
 σοις δεσμοῖς ἔσμεν περιβεβλημένοι· ἐκεῖθεν εἰσόμεθα τρά-
 πεζαν παραιθέσθαι μυρίων γέμουσαν ἀγαθῶν, ἠδίστην, ἀ-
 10 δάπανον, φροντίδος ἀπηλλαγμένην, φθόνου καὶ θασκανίας
 καὶ νόσου πάσης ἐλευθέρων, καὶ χρησιῆς γέμουσαν ἐλπίδος,
 καὶ πολλὰ τὰ τρόπαια ἔχουσαν. Οὐκ ἔσι θόρυβος ψυχῆς ἐ-
 κεῖ, οὐκ ἔσι λύπη, οὐκ ἔσιν ὀργή· πάντα γαλήνη, πάντα
 εἰρήνη. Μὴ γάρ μοι τὴν οἰγὴν τῶν διακονούντων εἴπης ἐν
 15 ταῖς τῶν πλουσίων οἰκίαις, ἀλλὰ τὴν κραυγὴν τῶν ἀριστιο-
 ποιουμένων· οὐ τὴν πρὸς ἀλλήλους λέγω (καὶ αὕτη μὲν γὰρ
 καταγέλασιος), ἀλλὰ τὴν ἔνδον, τὴν ἐν τῇ ψυχῇ, τὴν πολλὴν
 ἐπάγουσαν αἰχμαλωσίαν, τοὺς θορύβους τῶν λογισμῶν, τὴν
 ζάλην, τὸν ζόφον, τὸν χειμῶνα· δι' ὧν ἅπαντα μίγνυται καὶ
 20 συγχεῖται, καὶ νυκτιμαχίᾳ τινὶ προσέοικεν. Ἄλλ' οὐκ ἐν ταῖς
 σκηναῖς τῶν μοναχῶν τοιαῦτα· ἀλλὰ πολλὴ ἡ γαλήνη, πολλὴ
 ἡ ἡσυχία. Καὶ ἐκείνην μὲν ὕπνος θανάτω προσεοικῶς διαδέ-
 χεται τὴν τράπεζαν, ταύτην δὲ νῆψις καὶ ἀγρυπνία· ἐκείνην
 κόλασις, ταύτην οὐρανῶν βασιλεία καὶ τὰ ἀθάνατα βραβεῖα.
 25 Ταύτην τοίνυν διώκωμεν, ἵνα καὶ τῶν καρπῶν αὐτῆς
 ἀπολαύσωμεν ὧν γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι καὶ
 φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα
 καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀναχωροῦν, καὶ τότε θὰ ἰδῆς τὴν αἰσχροτήτα αὐτῆς. Διότι ἡ μὲν τράπεζα τῶν μοναχῶν τοὺς συνδαιτυμόνας, ἐπειδὴ εἶναι ἐλευθέρα, δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ εἰποῦν τίποτε τὸ αἰσχρὸν, ἐνῶ εἰς αὐτὴν τίποτε τὸ σεμνὸν δὲν λέγεται, ἐπειδὴ εἶναι πόρνη καὶ ἀτιμασμένη. Αὐτὴ ἐπιδιώκει αὐτὸ πού εἶναι χρήσιμον εἰς τὸν συνδαιτυμόνα της, ἐνῶ ἐκείνη τὸ ἐπιβλαβές. Καὶ ἡ μὲν δὲν ἀφήνει νὰ συγκρουσθῆς μὲ τὸν Θεόν, ἐνῶ ἐκείνη δὲν ἀφήνει νὰ μὴ συγκρουσθῆς μὲ τὸν Θεόν.

Ἄς μεταβῶμεν λοιπὸν πρὸς ἐκείνους τοὺς ἀγίους. Ἐκείνους θὰ μάθωμεν μὲ πόσα δεσμὰ εἴμεθα περιτυλιγμένοι· ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μάθωμεν νὰ παραθέτωμεν τράπεζαν γεμάτην ἀπὸ ἄπειρα ἀγαθὰ, εὐχάριστον, ἀνέξοδον, ἀπηλλαγμένην φροντίδος, ἐλευθέραν ἀπὸ φθόνον καὶ βασκανίαν καὶ ἀπὸ κάθε νόσον, καὶ γεμάτην ἀπὸ ἀγαθὴν ἐλπίδα, καὶ ἀπὸ πολλὰ τρόπαια. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ ψυχικὴ ταραχὴ, δὲν ὑπάρχει λύπη, δὲν ὑπάρχει ὀργή· ὅλα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ γαλήνην, ὅλα γεμᾶτα ἀπὸ εἰρήνην. Μὴ μοῦ προβάλλης τὴν σιωπὴν τῶν ὑπηρετῶν εἰς τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων, ἀλλὰ τὴν κραυγὴν τῶν συνδαιτυμόνων· δὲν ἐννοῶ τὰς μεταξὺ των φωνὰς (διότι καὶ αὐτὴ εἶναι ἀξία γέλωτος), ἀλλὰ τὴν ἐσωτερικὴν, τὴν ψυχικὴν κραυγὴν, πού δημιουργεῖ μεγάλην αἰχμαλωσίαν, τοὺς θορύβους τῶν λογισμῶν, τὴν ζάλην, τὸν σκοτισμὸν τοῦ νοῦ, τὴν ἀναταραχὴν, διὰ τῶν ὁποίων ὅλα ἀναμιγνύονται καὶ συγχέονται καὶ ὁμοιάζουν μὲ μάχην μέσα εἰς τὴν νύκτα. Ἄλλὰ τέτοια δὲν συμβαίνουν εἰς τὰς σκηναὶς τῶν μοναχῶν, ἀλλ' ὑπάρχει ἐκεῖ πολλὴ γαλήνη, πολλὴ ἡσυχία. Καὶ ἐκείνην μὲν τὴν διαδέχεται ὕπνος πού ὁμοιάζει μὲ θάνατον, ἐνῶ αὐτὴν βασιλεῖα τῶν οὐρανῶν καὶ τὰ ἀθάνατα βραβεῖα.

Αὐτὴν λοιπὸν ἄς ἐπιδιώκωμεν ὥστε καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῆς ν' ἀπολαύσωμεν, τοὺς ὁποίους μακάρι ὅλοι μας νὰ ἐπιτύχωμεν μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΑ΄
Ματθ. 22, 34 - 46

«Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες, οὗτοι ἐφίμωσε τοὺς Σαδ-
δουκαίους, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό· καὶ ἐπηρώτησεν
5 εἷς ἐξ αὐτῶν νομικός, πειράζων αὐτόν, καὶ λέγων·
διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;».

1. Πάλιν τὴν αἰτίαν τίθησιν ὁ εὐαγγελιστής, δι' ἣν ἔδει
οιγῆσαι, καὶ τὴν θρασύτητα τὴν ἐκείνων κἀντιεῦθεν ἐνδεί-
κνυται. Πῶς καὶ τίνι τρόπο; «Οἱ ἐπισιομισθέντων ἐκεί-
10 νων οὗτοι πάλιν ἐπιτίθενται. Δέον γὰρ κἀντιεῦθεν ἡσυχάζειν,
οἱ δὲ ἐπαγωνίζονται τοῖς προτέροις καὶ προβάλλονται τὸν νο-
μικόν, οὐ μαθεῖν βουλόμενοι, ἀλλὰ ἀπόπειραν ποιούμενοι· καὶ
ἐρωτιῶσι, «ποία ἐντολὴ πρώτη;». Ἐπειδὴ γὰρ ἡ πρώτη αὕτη
ἦν, τὸ, «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου», προσδοκῶντές τινα
15 λαβὴν παρέξειν αὐτοῖς, ὡς ἐπιδιορθωσόμενον αὐτήν, διὰ τὸ
καὶ αὐτὸν δεικνύναι ἑαυτὸν Θεόν, προβάλλονται τὴν ἐρώτησιν.

Τί οὖν ὁ Χριστός; Δεικνὺς ὅθεν ἦλθον ἐπὶ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ μηδεμίαν ἔχειν ἀγάπην, ἀπὸ τοῦ φθόνῳ τήκεσθαι, ἀπὸ
τοῦ ζηλοτυπία ἀλίσκεσθαι, φησὶν «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θε-
20 ὸν σου· αὕτη πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία
ταύτης· ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν». Διατί δέ,
«ὁμοία ταύτης»; «Οἱ αὕτη ἐκείνην προσδοποιεῖ καὶ παρ' αὐ-
τῆς συγκροτεῖται πάλιν. «Πᾶς γὰρ ὁ φαῦλα πράσων, μισεῖ
τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς»· καὶ πάλιν· «εἶπεν
25 ἄφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἔστι Θεός». Καὶ τί ἀπὸ τούτου;

ΟΜΙΛΙΑ ΟΑ΄
Ματθ. 22, 34 - 46

«Οἱ δὲ Φαρισαῖοι, ὅταν ἤκουσαν ὅτι ὁ Κύριος ἀπεστρώμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, συνεκεντρώθησαν γύρω του, καὶ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς νομικὸς τὸν ἠρώτησε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε, ποία μεγάλη ἐντολὴ ὑπάρχει εἰς τὸν Νόμον;».

1. Πάλιν ὁ εὐαγγελιστὴς προβάλλει τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ σιωπήσουν, καὶ δεικνύει μὲ αὐτὸ τὴν θρασύτητα ἐκείνων. Πῶς καὶ μὲ ποῖον τρόπον; Μὲ τὸ ὅτι ἂν καὶ ἀπεστομώθησαν ἐκεῖνοι, αὐτοὶ πάλιν ἐπιτίθενται. Ἔπρεπε δὲ μετὰ ἀπὸ αὐτὸ νὰ ἡσυχάζουν, ἀλλ' αὐτοὶ συναγωνίζονται μὲ τοὺς προηγουμένους, καὶ προβάλλουν τὸν νομικόν, ὄχι μὲ σκοπὸν νὰ μάθουν, ἀλλ' ἐπιχειροῦν νὰ τὸν παγιδεύσουν καὶ ἔρωτοῦν, «Ποία εἶναι ἡ πρώτη ἐντολή;». Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ πρώτη ἐντολὴ εἶναι, «Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου», ἐν τῇ ἀναμονῇ των νὰ τοὺς δώσῃ κάποιαν ἀφορμὴν, συμπληρώρων καὶ διορθώρων αὐτήν, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι ἐπαρουσίαζε τὸν ἑαυτὸν τοῦ Θεόν, τοῦ κάνουν τὴν ἐρώτησιν.

Τί κάνει λοιπὸν ὁ Χριστός; Ἄφου ἐφάνέρωσε τὴν αἰτίαν πού τοὺς ὠδήγησεν εἰς αὐτὸ πού ἐπήγαζεν ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν κάθε ἴχνους ἀγάπης, ἀπὸ τὸ ὅτι λειώνουν ἀπὸ φθόνον καὶ κατακυριεύονται ἀπὸ ζηλοτυπίαν, λέγει· «Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου· αὕτη εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία μὲ αὐτήν εἶναι, ν' ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου». Διατί δὲ εἶναι ὁμοία μὲ αὐτήν; Διότι αὕτη προετοιμάζει ἐκείνην καὶ συγχρόνως συγκροτεῖται ἀπὸ αὐτήν. Διότι, «ὁ καθένας πού πράττει τὸ κακόν, μισεῖ τὸ φῶς, καὶ δὲν ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς διὰ νὰ μὴ γίνουν φανερά τὰ ἔργα του»¹. Καὶ πάλιν· «εἶπεν ὁ ἄφρων εἰς τὸν ἑαυτὸν του·

«Διεφθάρησαν καὶ ἐβδελύχθησαν ἐν ἐπιτηδεύμασι». Καὶ πάλιν «Ρίζα πάντων τῶν κακῶν ἡ φιλαργυρία, ἧς τινες ὀρεγόμενοι ἀπεπλανήθησαν τῆς πίστεως»· καί, «ὁ ἀγαπῶν με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσει». Αἱ δὲ ἐντολαὶ αὐτοῦ, καὶ τὸ
 5 κεφάλαιον αὐτῶν «ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν». Εἰ τοίνυν τὸ ἀγαπᾶν τὸν Θεὸν ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ἐστὶν («εἰ γὰρ φιλεῖς με», φησὶν, «ὦ Πέτρε, ποιμαίνε τὰ πρόβατά μου»), τὸ δὲ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον τῶν ἐντολῶν ἐργάζεται φυλακὴν, εἰκότως φησὶν· «ἐν
 10 ταύταις ὄλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμανται». Διὰ δὴ τοῦτο ὅπερ ἔμπροσθεν ἐποίησε, τοῦτο καὶ ἐνιαῦθα ποιεῖ. Καὶ γὰρ ἐκεῖ ἐρωτηθεὶς περὶ τρόπου ἀνασιτάσεως, καὶ ἀνασιασιν ἐδίδαξε, πλεον οὐ ἐπύθοντο παιδεύων αὐτούς· καὶ ἐνιαῦθα τὴν πρώτην ἐρωτηθεὶς, καὶ τὴν δευτέραν λέγει,
 15 οὐ σφόδρα ἐκείνης ἀποδέουσιν (δευτέρα μὲν γάρ, ὁμοία δὲ ἐκείνης), αἰνιτιόμενος αὐτοῖς, ὅθεν ἡ ἐρώτησις γέγονεν, ὅτι ἐξ ἀπεχθείας. «Ἡ γὰρ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ». Ἀπὸ τούτου δεικνυσὶν ἑαυτὸν καὶ τῷ νόμῳ καὶ τοῖς προφήταις πειθόμενον.

Ἄλλὰ τίνας ἔνεκεν ὁ μὲν Μαιθαῖός φησιν, ὅτι πειράζων
 20 ἠρώτησεν, ὁ δὲ Μάρκος τούναντιον; «Εἰδὼς» γάρ, φησὶν, «ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ρουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· οὐ μακρὰν εἰ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ». Οὐκ ἐναντιούμενοι ἑαυτοῖς, ἀλλὰ καὶ σφόδρα συνάδοντες. ἠρώτησε μὲν γὰρ πειράζων παρὰ τὴν ἀρχήν, ἀπὸ δὲ τῆς ἀποκρίσεως ὠφεληθεὶς ἐπήνε-
 25 θη. Οὐδὲ γὰρ παρὰ τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἐπήνεσεν, ἀλλ' ὅτι εἶπεν, ὅτι τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον πλεον ἐστὶ τῶν ὀλοκαυτωμά-

2. Ψαλ. 52, 1.

3. Ψαλ. 13, 2.

4. Α' Τιμ. 6, 10.

5. Ἰω. 14, 15.

6. Α' Κορ. 13, 4.

7. Μάρκ. 12, 34.

Δὲν ὑπάρχει Θεός»². Καὶ τί προκύπτει ἀπὸ αὐτό; «Ὅτι «διεφθάρησαν καὶ ἔγιναν μισητοὶ ἀπὸ τὰ ἔργα των»³ καὶ πάλιν «Ἡ φιλαργυρία εἶναι ρίζα ὄλων τῶν κακῶν, τὴν ὁποίαν ἐπιθυμοῦντες μερικοὶ ἀπεπλανήθησαν ἀπὸ τὴν πίστιν»⁴. καί· «Αὐτὸς ποὺ μὲ ἀγαπᾷ θὰ τηρήσῃ τὰς ἐντολάς μου»⁵. Ὅλαι δὲ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ μὲ ἀποκορύφωμα αὐτῶν εἶναι· «Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεὸν σου, καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτὸν σου». Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν σημαίνει ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον (διότι λέγει, «ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, Πέτρε, ποιῶναι τὰ πρόβατά μου»), ἡ δὲ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον συντελεῖ εἰς τὴν διαφύλαξιν τῶν ἐντολῶν, τότε κατὰ φυσικὸν λόγον λέγει, ὅτι «ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἐντολάς ἐξαρτῶνται ὅλος ὁ κόσμος καὶ οἱ Προφῆται». Διὰ τοῦτο λοιπὸν αὐτὸ ἀκριβῶς ποὺ ἔκανε προηγουμένως, τὸ ἴδιο κάνει καὶ τώρα ἐδῶ. Καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖ, ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἀναστάσεως, τοὺς ἐδίδαξε τί εἶναι ἀνάστασις, διδάσκων αὐτοὺς δὲ περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἐχρειάζετο νὰ πεισθοῦν. Καὶ ἐδῶ, ἀπαντῶν εἰς τὴν πρώτην ἐρώτησιν, ἀπαντᾷ καὶ εἰς τὴν δευτέραν ποὺ δὲν διαφέρει καὶ πολὺ ἀπὸ τὴν πρώτην (διότι εἶναι μὲν δευτέρα, ἀλλ' εἶναι ὁμοία τῆς πρώτης), ὑπαινισσόμενος μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν τὸ κίνητρον τῆς ἐρωτήσεώς των, διότι ἀπὸ μῖσος τὸν ἠρώτησαν. Καθ' ὅσον ἡ ἀγάπη δὲν ζηλοφθονεῖ»⁶. Μὲ αὐτὸ παρουσιάζει τὸν ἑαυτὸν τοῦ πειθαρχοῦντα καὶ εἰς τὸν Νόμον καὶ εἰς τοὺς προφήτας.

Ἄλλὰ διατί ὁ μὲν Ματθαῖος λέγει ὅτι τὸν ἠρώτησε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, ὁ δὲ Μάρκος λέγει τὸ ἀντίθετον; Διότι λέγει, «ἐπειδὴ διαπίστωσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι ἦτο συνετὴ ἢ ἀπάντησίς του, εἶπεν εἰς αὐτόν. Δὲν εὕρισκεσαι μακρὰν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ»⁷. Δὲν ἀντιφάσκουν μεταξύ των, ἀλλ' ἀντιθέτως συμφωνοῦν εἰς μέγαν βαθμόν. Διότι τὸν ἠρώτησεν εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ, ἐπειδὴ ὅμως ὠφελήθη ὁ νομικὸς ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν, ἐπληνέθη. Οὔτε βέβαια τὸν ἐπῆνεσεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἀλλ' ὅταν εἶπεν, ὅτι ἡ πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπη ἔχει μεγαλυτέραν ἀξίαν ἀπὸ τὰ

των, τότε φησὶν «οὐ μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας»; οὗτοι τῶν ταπεινῶν ὑπερεΐδε, καὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρετῆς κατέλαβε. Καὶ γὰρ πάντα ἐκεῖνα διὰ τοῦτο, καὶ τὸ Σάββατον καὶ τὰ λοιπά. Καὶ οὐδὲ οὕτως αὐτῷ ἀπηρτισμένον τὸν ἔπαινον συνέ-
6 θηκεν, ἀλλ' ἔτι λείποντα. Τὸ γὰρ εἰπεῖν, «οὐ μακρὰν εἶ», δεικνύουσιν ἔτι ἀπέχοντα, ἵνα ζητήσῃ τὸ λείπον. Εἰ δὲ εἰπόντα αὐτόν, οὗτοι «εἷς ἐστὶν ὁ Θεός, καὶ πλὴν αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἄλλος». ἐπήνεσε, μὴ θαυμάσης· ἀλλὰ καὶ ἐντιεῦθεν κατάμαθε, πῶς πρὸς τὴν ὑπόληψιν ἀποκρίνεται τῶν προσιόντων. **Κ**ἄν γὰρ
10 μυρία περὶ τοῦ Χριστοῦ λέγωσιν ἀνάξια τῆς δόξης αὐτοῦ, ἀλλὰ τοῦτό γε οὐ τολμήσουσιν εἰπεῖν, ὅτι καθόλου οὐκ ἔστι Θεός.

Τίνος οὖν ἔνεκεν ἐπαινεῖ τὸν εἰρηκότα, ὅτι πλὴν τοῦ Πατρὸς οὐκ ἔστιν ἄλλος Θεός; Οὐχ ἑαυτὸν ἐξάγων τοῦ Θε-
15 οῦ εἶναι ἄπαγε· ἀλλ' ἐπειδὴ οὐδέπω καιρὸς ἦν ἐκκαλύψαι αὐτοῦ τὴν θεότητα, ἐκεῖνον ἀφήσιν ἐπὶ τοῦ προτέρου δόγματος μένειν, καὶ ἀπαινεῖ τὰ παλαιὰ εἰδόμενα καλῶς, ὥστε ἐπιτήδειον αὐτὸν καὶ πρὸς τὴν τῆς καινῆς ποιῆσαι διδασκαλίαν, κατὰ καιρὸν αὐτὴν εἰσάγων. Ἄλλως δὲ καὶ τό, «εἷς
20 Θεός, καὶ πλὴν αὐτοῦ οὐκ ἔστι, καὶ ἐν τῇ παλαιᾷ καὶ πανταχοῦ, οὐ πρὸς ἀθέτησιν τοῦ Υἱοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἀντιδιαστολήν εἴρηται τῶν εἰδώλων. Ὡστε καὶ τοῦτον ἐπαινῶν οὕτως εἰρηκότα, ταύτη ἐπαινεῖ τῇ γνώμῃ.

Εἶτα ἐπειδὴ ἀπεκριθῆ, καὶ ἀντιερωτᾷ. «Τί ὑμῖν δοκεῖ
25 περὶ τοῦ Χριστοῦ; τίνος Υἱός ἐστι; Λέγουσιν αὐτῷ, τοῦ Δαυὶδ». Ὁρα μετὰ πόσα θαύματα, μετὰ πόσα σημεῖα, μετὰ πόσας ἐρωτήσεις, μετὰ πόσῃν ἐπίδειξιν ὁμοιοῦσας τῆς πρὸς τὸν Πατέρα, τὴν διὰ λόγων, τὴν δι' ἔργων, μετὰ τὸ ἐπαινε-

όλοκαυτώματα, τότε λέγει· «Δὲν εὐρίσκεσαι μακρὰν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ»· διότι παρέβλεψε τὰ δευτερεύοντα καὶ ἠσχολήθη μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀρετῆς. Καθ' ὅσον ὄλα ἐκεῖνα, καὶ τὸ Σάββατον καὶ τὰ λοιπά, δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἔγιναν. Καὶ οὔτε τοῦ ἔπλεξε πλήρη ἔπαινον ἀλλ' ἀκόμη μικρόν. Διότι μὲ τοὺς λόγους του, «δὲν εὐρίσκεσαι μακριά», τοῦ δείχνει, ὅτι ἀκόμη ἀπέχει, ὥστε νὰ ζητήσῃ τὸ ὑπόλοιπον. Ἐὰν δὲ μὲ τὸ νὰ εἶπῃ «Ἐνας εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος», τὸν ἐπήνεσεν ὁ Κύριος, αὐτὸ νὰ μὴ σὲ κάνη νὰ θαυμάζῃς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ μάθε καλὰ πῶς ἀπαντᾷ ὁ Κύριος ἀνάλογα μὲ τὴν διάθεσιν αὐτῶν ποὺ τὸν πλησιάζουν. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη λέγουν ἄπειρα λόγια ἀντάξια τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅμως δὲν θὰ τολμήσουν νὰ εἰποῦν αὐτό, ὅτι δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει οὐδόλως Θεός.

Διὰ ποῖον λοιπὸν λόγον ἐπαινεῖ αὐτὸν ποὺ εἶπεν, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλος Θεὸς πλὴν τοῦ Πατρός; Ὁ Κύριος δὲν ἐξαιροῦσε τὸν ἑαυτὸν του ἀπὸ τὸ νὰ εἶναι Θεός· μακριὰ κάτι τέτοιο· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἦτο ἀκόμη ὁ κατάλληλος καιρὸς ν' ἀποκαλύψῃ τὴν θεότητα του ἀφήνει ἐκεῖνον νὰ μένη εἰς τὴν ἐκ προτέρου γνωστὴν πίστιν καὶ τὸν ἐπαινεῖ ποὺ γνωρίζει καλὰ τὴν παλαιά, ὥστε νὰ τὸν προετοιμάσῃ διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Καινῆς Διαθήκης, εἰσάγων αὐτὴν τὸν κατάλληλον καιρόν. Ἄλλωστε δὲ καὶ τὸ «Ἐνας εἶναι ὁ Θεός, καὶ ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὸν δὲν ὑπάρχει» καὶ εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην καὶ παντοῦ, δὲν λέγεται πρὸς ἀθέτησιν τοῦ Υἱοῦ, ἀλλ' ἔχει λεχθῆ πρὸς ἀντιδιαστολήν ἀπὸ τὰ εἶδωλα. Ὡστε, ἐπαινῶν αὐτὸν ποὺ ἔδωσεν αὐτὴν τὴν ἀπήνητησιν, τὸν ἐπαινεῖ δι' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν πίστιν του.

Εἰς τὴν συνέχειαν καὶ μετὰ τὴν ἀπάντησιν ἐρωτᾷ· «Ποῖαν γνώμην ἔχετε περὶ τοῦ Χριστοῦ; Τίνος Υἱὸς εἶναι; Λέγουν εἰς αὐτόν· Τοῦ Δαυΐδ». Πρόσεχε μετὰ ἀπὸ πόσα θαύματα ἐρωτᾷ, μετὰ ἀπὸ πόσα σημεῖα, μετὰ ἀπὸ πόσας ἐρωτήσεις, μετὰ ἀπὸ πόσας ἀποδείξεις συμφωνίας του πρὸς τὸν Πατέρα τόσον διὰ λόγων ὅσον καὶ δι' ἔργων, μετὰ ἀπὸ τὸν

σαι τοῦτον τὸν εἰρηκότα, ὅτι «εἷς ἐστὶν ὁ Θεός», ἐρωτᾷ, ἵνα μὴ ἔχωσι λέγειν, ὅτι θαύματα μὲν ἐποίησε, τῷ νόμῳ δὲ ἐναντίος καὶ τῷ Θεῷ πολέμιος ἦν. Διὰ τοῦτο μετὰ τῶσαῦτα ταῦτα ἐρωτᾷ, λανθανόντως ἐνάγων αὐτοὺς εἰς τὸ καὶ αὐτὸν
5 ὁμολογῆσαι Θεόν. Καὶ τοὺς μὲν μαθητὰς πρῶτον ἠρώτησε, τί οἱ ἄλλοι λέγουσι, καὶ τότε αὐτούς, τούτους δὲ οὐχ οὕτως, ἦ γὰρ ἂν καὶ πλάνον εἶπον καὶ πονηρόν, ἅτε ἀδεῶς ἅπαντα φθεγγόμενοι. Διὰ δὴ τοῦτο τὴν αὐτῶν ἐκείνων ψῆφον ἐξετάζει.

10 2. Ἐπειδὴ γὰρ πρὸς τὸ πάθος ἔμελλεν ἵεναι λοιπόν, τίθησι τὴν σαφῶς κύριον αὐτὸν ἀνακηρύττουσαν προφητείαν, ἀλλ' οὐχ ἀπλῶς, οὐδὲ προηγουμένως ἐπὶ τοῦτο ἐλθὼν, ἀλλ' ἀπὸ αἰτίας εὐλόγου. Ἐρωτήσας γὰρ αὐτοὺς πρότερος, ἐπειδὴ οὐκ ἀπεκρίναντο τἀληθῆ περὶ αὐτοῦ (ἄνθρωπον γὰρ αὐτὸν
15 ἔφησαν εἶναι ψιλόν), ἀνατρέπων τὴν πεπλανημένην αὐτῶν δόξαν, οὕτως εἰσάγει τὸν Δαυὶδ, ἀνακηρύττοντα αὐτοῦ τὴν θεότητα. Ἐκεῖνοι μὲν γὰρ ἐνόμιζον, ὅτι ψιλὸς ἄνθρωπος ἦν, διὸ καὶ ἔλεγον, τοῦ Δαυὶδ, αὐτὸς δὲ τοῦτο διορθούμενος παράγει τὸν προφήτην, καὶ τὴν κυριότητα αὐτοῦ καὶ τὸ γνή-
20 οιον τῆς υἰότητος καὶ τὸ ὁμοίμον τὸ πρὸς τὸν Πατέρα μαρτυροῦντα. Καὶ οὐδὲ μέχρι τούτου ἴσταιται, ἀλλ' ὥστε καὶ φροδῆσαι καὶ τὸ ἐξῆς ἐπάγει λέγων, «ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου», ἵνα κἂν οὕτως αὐτοὺς ἐπαγάγηται. Καὶ ἵνα μὴ λέγωσιν, ὅτι κολακεύων αὐτὸν οὕτως
25 ἐκάλεσε καὶ ἀνθρωπίνῃ ἢ ψῆφος αὕτη, ὅρα τί φησι. «Πῶς οὖν Δαυὶδ ἐν Πνεύματι Κύριον αὐτὸν καλεῖ;».

ἔπαινον αὐτοῦ πού εἶπεν ὅτι «Ἐνας εἶναι ὁ Θεός», ὥστε νὰ μὴ εὗρουν δικαιολογίαν καὶ εἰποῦν, ὅτι θαύματα μὲν ἔκαμεν, ἀλλ' ὅμως ἦτο ἀντίθετος πρὸς τὸν νόμον καὶ πόλεμος πρὸς τὸν Θεόν. Διὰ τοῦτο κάνει τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν μετὰ ἀπὸ τόσα, ὀδηγῶν αὐτοὺς κατὰ τρόπον λανθάνοντα εἰς τὸ νὰ ὁμολογήσουν καὶ αὐτὸν Θεόν. Καὶ τοὺς μὲν μαθητὰς κατ' ἀρχὴν τοὺς ἠρώτησε, τί λέγουν οἱ ἄλλοι περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐν συνεχείᾳ ἐζήτησε τὴν γνώμην των, αὐτοὺς ὅμως δὲν τοὺς ἐρωτᾷ ἔτσι, ἂν καὶ τὸν ὠνόμασαν πλάνον καὶ πονηρόν, ἐπειδὴ χωρὶς φόβον ἔλεγον τὰ πάντα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐξετάζει τὴν γνώμην αὐτῶν τῶν ἰδίων.

2. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἰς τὴν συνέχειαν ἐπρόκειτο νὰ βαδίσῃ πρὸς τὸ πάθος ἀναφέρει τὴν προφητείαν πού διακηρύττει αὐτὸν σαφῶς Κύριον, ἀλλ' ὅμως αὐτὸ δὲν γίνεται ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, οὔτε θέτει αὐτὸ ἐκ τῶν προτέρων ὡς σκοπὸν του, ἀλλὰ κατόπιν εὐλόγου αἰτίας. Διότι, ἀφοῦ ἠρώτησεν αὐτοὺς προηγουμένως, ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις των δὲν περιελάμβανε τὴν πραγματικὴν γνώμην των περὶ αὐτοῦ (διότι τὸν ὠνόμαζον ἀπλοῦν ἄνθρωπον), ἀνατρέπων τὴν ἐσφαλμένην των γνώμην, ἀναφέρει τὸν Δαυῖδ, ὁ ὁποῖος ἀνακηρύττει τὴν θεότητά του. Διότι ἐκεῖνοι μὲν ἐνόμιζον ὅτι ἦτο ἀπλοῦς ἄνθρωπος, διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγον ὅτι ἦτο υἱὸς τοῦ Δαυῖδ, αὐτὸς ὅμως, διορθῶν αὐτὴν τὴν γνώμην των, ἀναφέρει τὸν Δαυῖδ, ὁ ὁποῖος διαβεβαιώνει καὶ τὴν κυριότητά του καὶ ὅτι εἶναι γνήσιος Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ὁμότιμος πρὸς τὸν Πατέρα του. Καὶ δὲν σταματᾷ μέχρις ἐδῶ, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς προκαλέσῃ φόβον, προσθέτει καὶ τοὺς ἐπόμενους λόγους, «μέχρις ὅτου θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου», ὥστε νὰ τοὺς προσελκύσῃ ἔστω καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Καὶ διὰ νὰ μὴ λέγουν ὅτι ἔδωσεν αὐτῇ τὴν ἀπάντησιν μὲ σκοπὸν νὰ τὸν κολακεύσῃ καὶ ὅτι αὐτὴ ἡ γνώμη ἦτο ἀνθρωπίνη, πρόσθετε τί λέγει. «Πῶς λοιπὸν ὁ Δαυῖδ, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὀνομάζει αὐτὸν Κύριον;»⁸.

δεικνύς πῶς σφόδρα βούλεται τὴν οἰκονομίαν ὁμολογεῖσθαι, φησί, «τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου», τὴν θεότητα ἐντεῦθεν καλῶν, ὃ καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ ποιεῖ. Φησί γάρ, «Οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανόν, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὃς ὦν ἐν τῷ οὐρανῷ» καὶ πάλιν· «Ὅταν δὲ ἴδητε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα, ὅπου ἦν τὸ πρότερον». Εἶτα, ἐπειδὴ εἶπον, «Οἱ μὲν Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν, οἱ δὲ Ἡλίαν, οἱ δὲ Ἰερεμίαν, οἱ δὲ ἓνα τῶν προφητῶν», καὶ τὴν πεπλανημένην αὐτῶν δόξαν εἰς μέσον ἤγαγον, τότε ἐπήγαγεν·
 10 «Ἔμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;», ἐκκαλούμενος αὐτοὺς διὰ τῆς δευτέρας ἐρωτήσεως εἰς τὸ μεῖζόν τι φαντασθῆναι περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐνδεικνύμενός αὐτοῖς, ὅτι ἢ προτέρα ψῆφος σφόδρα ἐστὶν ἀποδέουσα αὐτοῦ τῆς ἀξίας.

Διὸ παρ' αὐτῶν ἐτέραν ἐπιζητεῖ, καὶ δευτέραν ἐπάγει
 15 πεῦσιν, ὑπὲρ τοῦ μὴ συμπεσεῖν τοῖς πολλοῖς, οἱ ἐπειδὴ μείζονα εἶδον τὰ σημεῖα ἢ κατὰ ἄνθρωπον, ἄνθρωπον μὲν ἐνόμιζον εἶναι, ἐξ ἀνασιάσεως δὲ φανένια, καθάπερ καὶ Ἡρώδης ἔλεγεν. Ἄλλ' αὐτὸς ταύτης αὐτοὺς ἀπάγων τῆς ὑπονοίας, φησὶν· «Ἔμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι;», τοιτέστιν,
 20 οἱ συνόντες αἰεὶ καὶ θαυματουργοῦντα βλέποντες, καὶ πολλὰς δυνάμεις δι' ἐμοῦ πεποιηκότες αὐτοί. Τί οὖν τὸ σιόμα τῶν ἀποσιόλων ὁ Πέτρος, ὁ πανταχοῦ θερμὸς, ὁ τοῦ χοροῦ τῶν ἀποσιόλων κορυφαῖος; Πάντων ἐρωτηθέντων, αὐτὸς ἀποκρίνεται. Καὶ διτε μὲν τὴν τοῦ δήμου γνώμην ἠρώτα,
 25 πάντες εἶπον τὸ ἐρωτηθέν, διτε δὲ τὴν αὐτῶν, Πέτρος προπηδᾷ καὶ προλαμβάνει καὶ φησι· «Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος».

3. Ἰω. 3, 13.

4. Ἰω. 6, 62.

5. Ματθ. 14, 2. «Οὗτός ἐστιν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦν ἐν αὐτῷ».

Πρόσεχε πῶς μὲ τρόπον μαλακὸν εἰσάγει τὴν περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του γνώμην καὶ δόξαν. Κατ' ἀρχὴν εἶπε, «Ποίαν γνώμην ἔχετε περὶ τοῦ Χριστοῦ; Τίνος Υἱὸς εἶναι;», ὥστε μὲ τὴν ἐρώτησιν νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ εἰς τὴν ἀπάντησιν. Εἰς τὴν συνέχειαν, ἐπειδὴ εἶπαν ὅτι εἶναι Υἱὸς τοῦ Δαυῖδ, δὲν εἶπε, 'Νὰ καὶ ὁ Δαυῖδ λέγει τὸ ἐξῆς', ἀλλὰ καὶ πάλιν μὲ τρόπον ἐρωτήσεως λέγει· «Πῶς λοιπὸν ὁ Δαυῖδ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ὀνομάζει αὐτὸν Κύριον;», ὥστε νὰ μὴ παρουσιασθῇ ὡς ἀντιτιθέμενος πρὸς τοὺς λόγους των. Διὰ τοῦτο δὲν εἶπε, 'Ποίαν γνώμην ἔχετε δι' ἐμένα', ἀλλὰ περὶ τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀπόστολοι μὲ πλάγιον τρόπον ὠμιλοῦσαν περὶ τοῦ Δαυῖδ λέγοντες· «Ἐμποροῦμεν μὲ παρρησίαν νὰ σᾶς εἰποῦμεν περὶ τοῦ Πατριάρχου Δαυῖδ, ὅτι καὶ ἀπέθανε καὶ ἐτάφη»⁹. Καθ' ὅμοιον τρόπον καὶ ὁ Κύριος διὰ τοῦτο ὑπὸ μορφήν ἐρωτήσεως καὶ συλλογισμοῦ εἰσάγει τὴν ἀλήθειαν αὐτὴν, λέγων· «Πῶς λοιπὸν ὁ Δαυῖδ, ἐμπνευσμένος ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὀνομάζει αὐτὸν Κύριον μὲ τοὺς λόγους· Εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου, κάθισε εἰς τὰ δεξιὰ μου μέχρις ὅτου θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;» καὶ πάλιν· «Ἐὰν λοιπὸν ὁ Δαυῖδ ὀνομάζῃ αὐτὸν Κύριον, πῶς εἶναι υἱὸς αὐτοῦ;». Μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς δὲν ἀναιρεῖ τὸ ὅτι εἶναι υἱὸς του, μὴ γένοιτο, διότι δὲν θὰ ἐπιτιμοῦσε τὸν Πέτρον διὰ αὐτό, ἀλλὰ διορθώνει τὴν ἐσφαλμένην γνώμην ἐκείνων. Ὡστε, ὅταν λέγῃ, «Πῶς εἶναι υἱὸς του;», ἐννοεῖ τοῦτο, ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶναι τὸ πρᾶγμα ὅπως τὸ ἐννοεῖται ἐσεῖς. Διότι ἐκεῖνοι ἔλεγον ὅτι εἶναι μόνον υἱὸς τοῦ Δαυῖδ καὶ ὄχι καὶ Κύριος. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμε μετὰ τὴν μαρτυρίαν, καὶ πάλιν ὅμως μὲ τρόπον πλάγιον. «Ἐὰν λοιπὸν ὁ Δαυῖδ ὀνομάζῃ αὐτὸν Κύριον, πῶς εἶναι υἱὸς του;».

Ἄλλ' ὅμως ἂν καὶ ἤκουσαν αὐτὰ δὲν ἔδωσαν καμμίαν ἀπάντησιν· διότι βέβαια ἤθελον νὰ μάθουν κάτι ἀπὸ τὰ πρέποντα. Διὰ τοῦτο ὁ ἴδιος προσθέτει τοὺς λόγους, ὅτι εἶναι Κύριος τοῦ Δαυῖδ. Μᾶλλον δὲ οὔτε καὶ αὐτὸ λέγει κατὰ τρόπον εὐθύν. ἀλλ' ἀφοῦ ἔλαβε μαζὶ του τὸν προσηήτην. διὰ

θῶν, διὰ τὸ σφόδρα ἀπιστεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν καὶ διαβεβλήσθαι παρ' αὐτοῖς. Ὁ δὲ μάλιστα χρὴ σκοποῦντας, κἂν ταπεινὸν καὶ ὑφειμένον τι λέγεται παρ' αὐτοῦ, μὴ σκανδαλίζεσθαι· ἢ γὰρ αἰτία αὕτη, μετὰ καὶ ἐτέρων πλειόνων, τὸ συγκατα-
 5 θαίνοντα ἐκείνοις διαλέγεσθαι. Διὸ καὶ νῦν ἐν τάξει μὲν πεύσεως καὶ ἀποκρίσεως δογματίζει, αἰνίτιται δὲ καὶ οὕτω τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Οὐ γὰρ ἦν ἴσον ἀκοῦσαι Ἰουδαίων κύριον, καὶ τοῦ Δαβὶδ.

Σὺ δέ μοι σκόπει καὶ τὸ εὐκαιρον. Ὅτι γὰρ εἶπεν, «εἰς
 10 ἔστι Κύριος», τότε καὶ περὶ αὐτοῦ εἶπεν, ὅτι Κύριός ἐστι, καὶ ἀπὸ προφητείας, οὐκέτι ἀπὸ ἔργων μόνον. Καὶ δείκνυσιν αὐτὸν ὑπὲρ αὐτοῦ ἀμυνόμενον αὐτοὺς τὸν Πατέρα· «ἕως ἄν θῶ» γάρ, φησί, «τιοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου»· καὶ πολλὴν κἀντιεῦθεν ὁμόνοιαν τοῦ γεγεννηκότος πρὸς
 15 αὐτὸν καὶ τιμὴν. Καὶ τοῦτο τὸ τέλος ἐπιτίθησι τῶν πρὸς αὐτοὺς διαλέξεων, ὑψηλὸν καὶ μέγα καὶ ἰκανὸν αὐτῶν ἀπορράψαι τὰ σιόματα. Καὶ γὰρ εἰσήσαν ἐξ ἐκείνου, οὐχ ἐκόντες, ἀλλὰ τῷ μηδὲν ἔχειν εἰπεῖν, καὶ οὕτω καιρίαν ἐδέξαντο πληγὴν, ὡς μηκέτι τολμῆσαι τοῖς αὐτοῖς ἐπιχειροῦσαι
 20 λοιπόν. «Οὐδεὶς» γάρ, φησὶν, «ἐτόλμησεν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπερωτῆσαι αὐτόν». Οὐ μικρὸν δὲ τοῦτο τοὺς ὄχλους ὠφέλει. Διὸ καὶ πρὸς αὐτοὺς λοιπὸν τρέπει τὸν λόγον, ἀποσιήσας τοὺς λύκους καὶ ἀποκρουσάμενος αὐτῶν τὰς ἐπιβουλάς. Ἐκείνοι γὰρ οὐδὲν ἐκέρδαινον, ὑπὸ κενοδοξίας ἀλό-
 25 τες, καὶ εἰς τὸ δεινὸν τοῦτο πάθος ἐμπεσόντες. Δεινὸν γὰρ τὸ πάθος καὶ πολυκέφαλον· οἱ μὲν γὰρ ἀρχῆς διὰ ταύτην,

τὸν λόγον ὅτι ἐδείκνυον μεγάλην ἀπιστίαν πρὸς αὐτόν, καὶ διεβάλλετο ὑπ' αὐτῶν. Αὐτὸ λοιπὸν ποῦ κατ' ἐξοχὴν πρέπει νὰ σκεπτώμεθα, εἶναι ὅτι δὲν πρέπει νὰ σκανδαλιζώμεθα καὶ ὅταν ἀκόμη λέγεται ὑπ' αὐτοῦ κάτι τὸ ταπεινὸν καὶ μὴ εὐθές. Διότι ἡ αἰτία αὐτοῦ, μαζὶ καὶ μὲ πολλὰς ἄλλας, ἦτο ἡ συγκατάβασίς του νὰ συνομιλῇ μὲ αὐτούς. Διὰ τοῦτο καὶ τώρα διδάσκει τὰς ἀληθείας ὑπὸ μορφήν ἐρωτήσεως καὶ ἀπαντήσεως, ὑπαινίσσεται δὲ καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτόν τὴν ἀξίαν αὐτοῦ. Διότι δὲν ἦτο τὸ ἴδιον ν' ἀκούσουν νὰ ὀνομάζεται Κύριος τῶν Ἰουδαίων καὶ Κύριος τοῦ Δαυῖδ.

Σὺ δὲ πρόσεξε, σὲ παρακαλῶ, καὶ τὸ ἐπίκαιρον τοῦ πράγματος. Διότι, ὅταν εἶπεν, ὅτι «Ἕνας εἶναι ὁ Κύριος», τότε καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του εἶπεν ὅτι εἶναι Κύριος, ἀποδεικνύων αὐτὸ ὄχι μόνον μὲ τὰ ἔργα του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς προφητείας. Καὶ ἀποδεικνύει ὅτι χάριν αὐτοῦ καὶ ὁ Πατὴρ ἀμύνεται ἐναντίον των, διότι λέγει· «μέχρις ὅτου θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου»· καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους αὐτοῦ γίνεται φανερὴ πολλὴ ὁμόνοια τοῦ Πατρὸς πρὸς αὐτόν καθὼς καὶ τιμῇ. Καὶ θέτει αὐτὸ ὡς τέλος τῶν συζητήσεών του μὲ αὐτούς, τὸ ὁποῖον ἦτο ὑψηλὸν καὶ μέγα καὶ ἱκανὸν νὰ κλείσῃ τὰ στόματά των. Καθ' ὅσον οἱ λόγοι αὐτοὶ τοὺς ἔκαμαν νὰ σιωπήσουν, ὄχι μὲ τὴν θέλησίν των, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχον τίποτε νὰ εἰποῦν, καὶ ἔτσι ἐδέχθησαν καίριον πληγῆμα, ὥστε νὰ μὴ τολμήσουν ποτὲ πλέον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἐπιχειρήσουν τὸ ἴδιο πρᾶγμα. Διότι λέγει, «κανεὶς δὲν ἐτόλμησεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην νὰ τοῦ ὑποβάλλῃ ἐρώτησιν. Δὲν ἦτο δὲ μικρὰ ἡ ὑφέλεια ποῦ ἐλάμβανε τὸ πλῆθος ἀπὸ αὐτό. Διὰ τοῦτο καὶ πρὸς αὐτούς πλέον στρέφει τὸν λόγον, ἀφοῦ ἀπεμάκρυνε τοὺς λύκους καὶ ἀπέκρουσε τὰς ἐπιβουλάς αὐτῶν. Διότι ἐκεῖνοι δὲν ἐκέρδιζον τίποτε, κυριευθέντες ὑπὸ τῆς κενοδοξίας καὶ ἐμπεσόντες εἰς τὸ φοβερὸν αὐτὸ πάθος. Πράγματι αὐτὸ τὸ πάθος εἶναι φοβερὸν καὶ πολυκέφαλον· διότι κυριευμένοι ἀπὸ αὐτὴν ἄλλοι μὲν ποθοῦν σφόδρα τὴν ἐξουσίαν, ἄλλοι δὲ τὰ χρήματα καὶ ἄλ-

οί δὲ χρημάτων, οί δὲ ἰσχύος ἐρῶσιν. Ὁδῶ δὲ βαδίζουσα καὶ ἐπὶ ἐλεημοσύνην ἔρχεται καὶ νησιείαν καὶ εὐχὰς καὶ διδασκαλίαν καὶ πολλὰ αἱ τοῦ θηρίου τούτου κεφαλαί.

Ἄλλὰ τὸ μὲν ἐπὶ τοῖς ἄλλοις ἐκείνοις κενοδοξεῖν, θαν-
 5 μαστὸν οὐδέν, τὸ δὲ ἐπὶ νησιείᾳ καὶ εὐχῇ, τοῦτό ἐστι τὸ ξένον καὶ δακρῶν μεστόν. Ἄλλ' ἵνα μὴ πάλιν ἐγκαλωμεν μόνον, φέρε καὶ τὸν τρόπον, δι' οὗ ταύτην φευξόμεθα, εἴ-
 πωμεν. Πρὸς τίνας οὖν ἀποδυσόμεθα πρώτους; πρὸς τοὺς ἐπὶ χρήμασιν, ἢ τοὺς ἐπὶ ἱματίοις, ἢ τοὺς ἐπὶ ἀρχαῖς, ἢ
 10 τοὺς ἐπὶ διδασκαλίαις, ἢ τοὺς ἐπὶ τέχναις, ἢ τοὺς ἐπὶ σώ-
 ματι, ἢ τοὺς ἐπὶ κάλλει, ἢ τοὺς ἐπὶ καλλωπισμοῖς, ἢ τοὺς ἐπὶ ὠμότητι, ἢ τοὺς ἐπὶ φιλανθρωπία καὶ ἐλεημοσύνῃ, ἢ τοὺς ἐπὶ πονηρίᾳ, ἢ τοὺς ἐπὶ τελευτῇ, ἢ τοὺς μετὰ τελευτὴν κενοδοξοῦντας; Καὶ γὰρ, ὅπερ ἔφην, πολλὰς ἔχει τὰς πλε-
 15 κιάνας τοῦτο τὸ πάθος καὶ περαιτέρω τῆς ζωῆς ἡμῶν πρό-
 ειοι. Καὶ γὰρ ὁ δεῖνα, φησὶν, ἀπέθανε· καὶ ἵνα θαυματοῦται, τὰ καὶ τὰ ἐπέσκηψε γενέσθαι καὶ διὰ τοῦτο ὁ δεῖνα πένης καὶ ὁ δεῖνα πλούσιος. Τὸ γὰρ χαλεπὸν τοῦτο, ὅτι καὶ ἀπὸ τῶν ἐναντίων συνέστηκε.

20 3. Πρὸς τίνας οὖν σιησόμεθα καὶ παραταξόμεθα πρώ-
 τους; οὐ γὰρ ἀρκεῖ πρὸς πάντας εἷς καὶ ὁ αὐτὸς λόγος. Βούλεσθε οὖν πρὸς τοὺς ἐπὶ ἐλεημοσύνῃ κενοδοξοῦντας; Ἐμοιγε δοκεῖ· καὶ γὰρ σφόδρα τὸ πρᾶγμα τοῦτο φιλῶ, καὶ ἀλγῶ λυμαινόμενον ὄρων, καὶ καθάπερ τινὶ βασιλικῇ κόρῃ
 25 τροφὸν προαγωγὸν ἐπιβουλεύουσαν τὴν κενοδοξίαν. Τρέφει μὲν γὰρ αὐτήν, ἐπ' αἰσχύνῃ δὲ καὶ ζημίᾳ, μαστροπεύουσα, καὶ τοῦ μὲν πατρὸς κελεύουσα καταφρονεῖν, καλλωπίζεσθαι

10. προαγωγός: ὁ ἢ ἡ παρακινουῖσα εἰς πορνείαν.

λοι τὴν δύναμιν. Προχωροῦσα δὲ ἡ κενοδοξία χρησιμοποιεῖ καὶ τὴν ἐλεημοσύνην καὶ τὴν νηστείαν καὶ τὰς προσευχὰς καὶ τὴν διδασκαλίαν καὶ γενικῶς εἶναι πολλαὶ αἱ κεφαλαὶ αὐτοῦ τοῦ θηρίου.

Ἄλλὰ τὸ νὰ κενοδοξοῦν μὲν ὡς πρὸς ὅλα τὰ ἄλλα δὲν εἶναι καθόλου ἀξιοθαύμαστον, τὸ νὰ χρησιμοποιοῦν ὅμως τὴν νηστείαν καὶ νὰ προσεύχωνται ἀπὸ φιλοδοξίαν, αὐτὸ εἶναι τὸ παράξενον καὶ ἀξιοδάκρυτον. Ἄλλὰ διὰ νὰ μὴν κατηγορῶμεν μόνον αὐτήν, ἐμπρὸς νὰ εἰπῶμεν καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον θὰ τὴν ἀποφύγωμεν. Πρὸς ποίους λοιπὸν νὰ ἀναλάβωμεν πρῶτα τὸν ἀγῶνα; πρὸς αὐτοὺς ποὺ κενοδοξοῦν διὰ τὰ χρήματα, ἢ πρὸς αὐτοὺς ποὺ κενοδοξοῦν διὰ τὰ ἐνδύματα, ἢ διὰ τὰ ἀρώματα, ἢ διὰ τὴν διδασκαλικὴν ἰκανότητά των, ἢ διὰ τὰς τέχνας των, ἢ διὰ τὰ σώματά των, ἢ διὰ τὴν ὡραιότητά των, ἢ διὰ τοὺς καλλωπισμοὺς των, ἢ διὰ τὴν σκληρότητά των, ἢ διὰ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ ἐλεημοσύνην των, ἢ διὰ τὴν πονηρίαν των, ἢ διὰ τὸν θάνατόν των, ἢ διὰ τὰ μετὰ τὸν θάνατόν των; Καθ' ὅσον, ὅπως εἶπα, ἔχει πολλὰς πλεκτάνας αὐτὸ τὸ πάθος, καὶ μᾶς ὀδηγεῖ μακρὰν καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐδῶ τὴν ζωὴν. Καὶ ὁ τάδε λοιπὸν λέγει, ἀπέθανε καὶ διὰ νὰ θαυμασθῆ παρήγγειλε αὐτὰ καὶ αὐτὰ νὰ γίνουν. Καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ πάθους ἄλλος γίνεται πτωχὸς καὶ ἄλλος πλούσιος. Διότι αὐτὸ εἶναι τὸ φοβερόν, ὅτι ἡ κενοδοξία δημιουργεῖται πολλὰς φορὰς καὶ ἀπὸ τὰ ἀντίθετα.

3. Πρὸς ποίους λοιπὸν νὰ σταθῶμεν πρῶτα καὶ νὰ παραταχθῶμεν; διότι δὲν ἀρκεῖ πρὸς ὅλους ὁ ἕνας καὶ ὁ αὐτὸς λόγος. Θέλετε λοιπὸν νὰ ἀναφέρωμεν αὐτοὺς ποὺ κάνουν τὴν ἐλεημοσύνην χάριν κενοδοξίας; Ἐγὼ τουλάχιστον ἔχω αὐτὴν τὴν γνώμην. Καθ' ὅσον νοιώθω σφοδρὰν συγκίνησιν δι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ ὑποφέρω ποὺ τὸν βλέπω καταστρεφόμενον· διότι ὁμοιάζει ἡ κενοδοξία μὲ τροφὸν καὶ προαγωγὸν¹⁰ ποὺ ἐπιβουλεύεται κάποιαν βασιλικὴν κόρην. Καθ' ὅσον τὴν τρέφει μὲν, ἀλλὰ τὴν παρακινεῖ εἰς τὴν πορνείαν, καταισχύνοσα αὐτὴν καὶ ζημιοῦσα· καὶ τὴν προτρέπει τὸν

- δὲ πρὸς μιαρῶν καὶ καταπίυσιων πολλάκις ἀνδρῶν ἀρέσκει-
 αν καὶ τοιοῦτον αὐτῇ περιτίθησι κόσμον, οἷον οἱ ἔξω βού-
 λονται, αἰσχρὸν καὶ ἄτιμον, οὐχ οἷον ὁ πατήρ. Φέρε δὴ
 οὖν πρὸς τούτους ἀποτεινώμεθα, καὶ ἔστω τις ἐλεημο-
 5 σὴν γινομένη μετὰ δαφιλείας πρὸς τὴν τῶν πολλῶν ἐπί-
 δεξιῖν. Οὐκοῦν πρῶτον αὐτὴν ἐξάγει τοῦ θαλάμου τοῦ πα-
 τρικοῦ. Καὶ ὁ μὲν πατήρ οὐδὲ τῇ ἀριστερᾷ φαίνεσθαι κε-
 λεύει, αὐτὴ δὲ αὐτὴν τοῖς δούλοις ἐπιδείκνυσι καὶ τοῖς
 τυχοῦσι καὶ οὐδὲ εἰδῶσιν αὐτήν.
- 10 Εἶδες πόρνην καὶ μαστροπὸν εἰς ἔρωτα αὐτὴν ἐμβάλ-
 λουσαν αἰόπων ἀνθρώπων, ἵνα ὡς ἂν ἐκεῖνοι κελεύωσιν,
 οὕτως αὐτὴ ρυθμίζεται; Βούλει ἰδεῖν πῶς οὐ πόρνην μόνον,
 ἀλλὰ καὶ μανικὴν ποιεῖ τὴν τοιαύτην ψυχὴν; Οὐκοῦν κα-
 ταμάνθανε αὐτῆς τὴν γνῶμην. "Οτιαν γὰρ τὸν οὐρανὸν ἀφεῖσα
 15 τρέχῃ ὀπίσω δραπειῶν καὶ οἰκοιρίθων, κατὰ τὰ ἄμφοδα
 καὶ τοὺς στενωποὺς διώκουσα τοὺς μισοῦντας αὐτήν, τοὺς
 αἰσχροὺς καὶ δυσειδεῖς, τοὺς οὐδὲ ἰδεῖν αὐτὴν βουλομέ-
 νους, τοὺς, ἐπειδὴ περικαίεται αὐτῶν, μισοῦντας αὐτήν, τί
 γένοιτ' ἂν τοῦτου μανικώτερον; Οὐδένα γὰρ οὕτω μισοῦσιν
 20 οἱ πολλοί, ὡς τοὺς δεομένους τῆς παρ' αὐτῶν δόξης. Μυ-
 ρίας γοῦν κατηγορίας καὶ αὐτῶν πλέκουσι, καὶ ταῦτὸν γί-
 νεται, οἷον ἂν εἴ τις παρθένον καὶ θυγατέρα βασιλέως ἀπὸ
 τοῦ θρόνου κατενεγκῶν τοῦ βασιλικοῦ, κελεύοι μονομάχοις
 ἀνδράσι καὶ διαπίυουσιν αὐτὴν ἑαυτὴν ἐκδιδόναι. Οὗτοι
 25 μὲν οὖν, ὅσον αὐτοὺς διώκεις, τοσοῦτὸν σε ἀποστρέφονται,
 ὁ δὲ Θεός, ἂν τὴν παρ' αὐτοῦ δόξαν ζητῆς, τοσοῦτω μᾶλλον
 καὶ ἐφέλκεται σε καὶ ἐπαινεῖ, καὶ πολλὴν ἀποδίδωσί σοι
 τὴν ἀμοιβήν. Εἰ δὲ βούλει καὶ ἐιέρωθεν αὐτῆς τὴν ζημίαν

μὲν πατέρα της νὰ περιφρονῇ, ἡ ἰδία δὲ νὰ καλλωπίζεται διὰ νὰ ἀρέσῃ εἰς βρωμεροὺς καὶ ἀξίους ἐμπυσμοῦ πολλὰς φορὰς ἄνδρας· καὶ τὴν στολίζει μὲ τέτοια κοσμήματα, αἰσχρὰ καὶ ἀνήθικα, ποὺ ἀρέσουν εἰς τοὺς ἄλλους, καὶ ὄχι μὲ αὐτὰ ποὺ ἀρέσουν εἰς τὸν πατέρα της. Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ ἀπειθυνθῶμεν πρὸς τοὺς κενοδόξους αὐτοῦ τοῦ εἴδους, καὶ ἃς ὑποθέσωμεν ὅτι κάποια ἐλεημοσύνη γίνεται μὲ ἀφθονίαν καὶ πρὸς ἐπίδειξιν εἰς τοὺς πολλούς. Εἰς τὴν ἀρχὴν λοιπὸν τὴν βγάζει τὴν κόρην ἔξω ἀπὸ τὸν πατρικὸν οἶκον. Καὶ ἐνῶ ὁ πατὴρ της δὲν τῆς ἐπιτρέπει οὔτε πλησίον της νὰ μὴ τὴν βλέπει, αὐτὴ ὅμως ἐπιδεικνύει αὐτὴν εἰς τοὺς δούλους καὶ εἰς τοὺς τυχόντας καὶ εἰς ὅσους οὔτε κἂν τὴν γνωρίζουν.

Εἶδες πόρνην καὶ μαστροπὸν ποὺ ὠδήγησε τὴν κόρην εἰς ἔρωτα μὲ ἀνοήτους ἀνθρώπους, ὥστε ὅσα ἐκεῖνοι προστάζουν, αὐτὰ αὐτὴ νὰ ἐκτελῇ; Θέλεις τώρα νὰ ἰδῆς πῶς ὄχι μόνον πόρνην, ἀλλὰ καὶ μανιακὴν κάνει τὴν παρομοίαν ψυχὴν; Ἐξέτασε λοιπὸν τὴν σκέψιν αὐτῆς. Διότι, ὅταν, ἐγκαταλείψασα τὸν οὐρανόν, τρέχῃ ὀπίσω ἀπὸ τοὺς δραπέτας καὶ τοὺς δούλους, κυνηγῶσα νὰ εὔρῃ εἰς τὰς συνοικίας καὶ τὰ στενὰ δρομάκια ἐκείνους ποὺ τὴν μισοῦν, τοὺς αἰσχροὺς καὶ ἀηδιαστικούς, ποὺ δὲν θέλουν οὔτε κἂν νὰ τὴν ἴδοῦν, καὶ ποὺ τὴν μισοῦν ἐπειδὴ καίγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν της δι' αὐτούς, τί θὰ ἠμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ περισσότερον μανιακὸν ἀπὸ εὐτό; Διότι κανένα δὲν μισοῦν τόσο πολὺ οἱ πρὸ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ὅσον ἐκείνους ποὺ ἐπιδιώκουν τὸν ἔπαινον αὐτῶν. Ἐκσφενδονίζουν πολλὰς κατηγορίας ἐναντίον των, καὶ γίνεται ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ὅπως ἐὰν κάποιος ἤθελεν ἀποσπάσει μίαν παρθένον καὶ κόρην βασιλέως ἀπὸ τὸ βασιλικὸν ἀνάκτορον καὶ τὴν διέτασσε νὰ ἐκδίδεται μὲ ἄνδρας δούλους καὶ ἀξίους ἐμπυσμοῦ. Αὐτοὶ λοιπὸν, ὅσον τρέχεις ἀπὸ πίσω τους, τόσο σὲ ἀποστρέφονται, ἐνῶ ὁ Θεός, ὅσον ζητεῖς τὴν ἰδικὴν του δόξαν, τόσο περισσότερον σὲ ὀδηγεῖ πλησίον του καὶ σὲ ἐπαινεῖ καὶ σοῦ ἀποδίδει μεγάλην ἀμοιβήν. Ἐὰν δὲ θέλῃς καὶ κατ' ἄλλον τρόπον νὰ

καταμαθεῖν, διὰν δῶς πρὸς ἐπίδειξιν καὶ φιλοτιμίαν, ἀνυ-
λόγιστοι πόση σε λοιπὸν ἐπεισέρχεται ἡ λύπη, καὶ πῶς διη-
νεκῆς ἢ ἀθυμία, ἐνηχοῦντός σοι τοῦ Χριστοῦ καὶ λέγον-
τος, διὰ πάντα ἀπώλεσάς σου τὸν μισθόν.

5 Πανταχοῦ μὲν γὰρ κενοδοξία κακόν, μάλιστα δὲ ἐπὶ
φιλανθρωπίας, διὰ ἐσχάτη ἐστὶν ὠμότης, τὰς ἀλλοτριὰς ἐκ-
πομπεύουσα συμφοράς, καὶ μόνον οὐχὶ ὄνειδίζουσα τοὺς ἐν
πιτωχεία. Εἰ γὰρ τὸ τὰς ἰδίας λέγειν εὐεργεσίας ὄνειδίζειν
ἐστί, τὸ καὶ εἰς ἑτέρους πολλοὺς ταύτας ἐξάγειν, τί οἶει εἶναι;

10 Πῶς οὖν διαφευξόμεθα τὸ δεινόν; Ἄν μάθωμεν ἐλε-
εῖν, ἂν ἴδωμεν τίνων τὴν δόξαν ἐπιζητοῦμεν. Εἰπέ γάρ μοι,
τίς ὁ τῆς ἐλεημοσύνης τεχνίτης ἐστίν; Ὁ τὸ πρᾶγμα κατα-
δείξας Θεὸς δηλονότι, ὁ μάλιστα πάντων αὐτὸ εἰδὼς καὶ
πρὸς ἄπειρον αὐτὸ μεταχειρίζων. Τί οὖν; ἂν παλαισιῆς
15 μανθάνης, πρὸς τίνα ὄρας, ἢ τίσιν ἐπιδείκνυσαι ἐν τῇ πα-
λαισιῶ, τῷ λάχανα πωλοῦντι καὶ τοὺς ἰχθύας, ἢ τῷ παι-
δοιρίθῃ; Καὶ μὴν οἱ μὲν εἰσι πολλοί, ὁ δὲ εἷς. Τί οὖν, ἂν
ἐκεῖνου θαυμάζοντος ἄλλοι καταγελῶσιν, οὐχὶ καὶ σὺ κατα-
γελάσῃ μετ' ἐκεῖνου αὐτούς; Τί δέ, ἂν πικτεύειν μανθάνης;
20 οὐχ ὁμοίως πρὸς ἐκεῖνον ὄψει τὸν τοῦτο παιδεύειν εἰδότι;
Ἄν δὲ λόγους μετήης, οὐχὶ τοῦ ρήτορος τοὺς ἐπαίνους κα-
ταδέξῃ, καὶ τῶν ἄλλων καταφρονήσεις; Πῶς οὖν οὐκ ἄ-
τιον, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις τέχναις πρὸς τὸν διδάσκαλον ὁ-
ρᾶν μόνον, ἐνταῦθα δὲ τούναντίον ποιεῖν; καίτοιγε οὐκ ἴση
25 ἡ ζημία. Ἐκεῖ μὲν γάρ, ἂν πρὸς τὸ δοκοῦν τοῖς πολλοῖς πα-

μάθης τὴν ζημίαν ἀπὸ τὴν κενοδοξίαν, ὅταν ἐπιδιώκῃς τὴν ἐπίδειξιν καὶ τὴν φιλοδοξίαν, ἀναλογίσου πόση λύπη σωσθεύεται μέσα σου καὶ πόσον διαρκῆς εἶναι ἡ ἀθυμία τὴν στιγμὴν μάλιστα πού ὁ Χριστὸς φωνάζει μέσα σου καὶ σοῦ λέγει, ὅτι «ἔχασες ὅλον τὸν μισθόν σου».

Εἰς κάθε περίπτωσιν λοιπὸν ἡ κενοδοξία εἶναι κακόν, πρὸ πάντων ὅμως εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς φιλανθρωπίας, διότι εἶναι ἡ χειροτέρα μορφή σκληρότητος νὰ διαπομπεύῃς τὰς συμφορὰς τῶν ἄλλων καὶ κατὰ κάποιον τρόπον περιπαίζων τοὺς πτωχοὺς. Ἐὰν λοιπὸν τὸ νὰ κοινοποιῇς τὰς εὐεργεσίας σου εἶναι ἄξιον κατηγορίας, τὸ νὰ ἐξωθῇς πρὸς αὐτὸ καὶ πολλοὺς ἄλλους, τί νομίζεις ὅτι εἶναι αὐτό;

Πῶς λοιπὸν θ' ἀποφύγωμεν αὐτὸ τὸ φοβερόν πράγμα; Ἄν μάθωμεν νὰ ἐλεοῦμεν, ἂν ἀντιληφθῶμεν ἀπὸ ποίους ζητοῦμεν δόξαν. Διότι, εἶπέ μου, ποῖος συνέστησε τὴν ἐλεημοσύνην; Αὐτὸς πού ὤρισεν αὐτήν, δηλαδὴ ὁ Θεός, αὐτὸς πού κατ' ἐξοχὴν γνωρίζει αὐτήν καλύτερα ἀπὸ ὅλους καὶ χρησιμοποιεῖ αὐτήν ἐπ' ἄπειρον. Τί λοιπὸν; ἂν διδάσκεσαι παλαιστής πρὸς ποίους ἀποβλέπεις ἢ πρὸς ποίους ἐπιδεικνύεσαι εἰς τὴν παλαίστραν; πρὸς αὐτὸν πού πωλεῖ τὰ λάχανα καὶ τὰ ψάρια ἢ πρὸς τὸν γυμναστήν; Καὶ βέβαια αὐτοὶ μὲν εἶναι πολλοί, ἐνῶ ὁ γυμναστής εἶναι ἕνας. Τί λοιπὸν; Ἐὰν ἐκεῖνος σὲ θαυμάζῃ, ἐνῶ οἱ ἄλλοι σὲ χλευάζουν, δὲν θὰ εἰρωνευθῇς καὶ σὺ μαζί μὲ ἐκεῖνον αὐτούς; Τί συμβαίνει δὲ ὅταν μαθαίνῃς πυγμαχίαν; δὲν θὰ προσέχῃς καθ' ὅμοιον τρόπον πρὸς ἐκεῖνον πού γνωρίζει τὴν τέχνην τῆς πυγμαχίας; Ἐὰν δὲ ἀσκῇς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ρήτορος, δὲν θὰ ἀποδέχεσαι τοὺς ἐπαίνους τοῦ ρήτορος, καὶ θὰ περιφρονῇς τοὺς ἐπαίνους τῶν ἄλλων; Πῶς λοιπὸν δὲν εἶναι παράλογον, διὰ μὲν τὰς ἄλλας τέχνας νὰ προσέχῃς μόνον τὸν διδάσκαλόν σου, ἐνῶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν νὰ κάνῃς τὸ ἀντίθετον, καθ' ἣν στιγμὴν μάλιστα δὲν εἶναι ἴση ἡ ζημία; Διότι εἰς τὴν περίπτωσιν ἐκείνην, ὅταν παλαίῃς διὰ νὰ ἀρέσῃς εἰς τοὺς πολλοὺς καὶ ὄχι εἰς τὸν διδάσκαλόν σου, ἡ ζη-

λαίης, καὶ μὴ πρὸς τὸ τῷ διδασκάλῳ, ἐν τῇ πάλῃ ἢ ζημία, ἐνταῦθα δὲ ἐν αἰωνίῳ ζωῇ. Γέγονας ὁμοιος Θεῷ κατὰ τὸ ἐλεεῖν; γενοῦ οὖν αὐτῷ ὁμοιος καὶ κατὰ τὸ μὴ ἐπιδείκνυσθαι. Καὶ γὰρ ἔλεγε θεραπεύων, ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν. Ἄλλὰ
 5 βούλει ἐλεήμων κληθῆναι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις; Καὶ τί τὸ κέρδος; Τὸ κέρδος μὲν οὐδέν, ἢ δὲ ζημία ἄπειρος. Αὐτοὶ γὰρ οὔτιοι, οὗς εἰς μαρτυρίαν καλεῖς, λησταιὶ γίνονται τῶν θησαυρῶν τῶν ἐν οὐρανοῖς· μᾶλλον δὲ οὐχ οὔτιοι, ἀλλ' ἡμεῖς, οἱ τὰ ἡμέτερα συλῶντες καὶ σκορπίζοντες τὰ ἄνω κείμενα.
 10 Ὡς τῆς καινῆς συμφορᾶς καὶ τοῦ ἀλλοκτίου τούτου πάθους. Ὅπου σῆς οὐκ ἀφανίζει, οὐδὲ κλέπτῃς διορύττει, κενοδοξία σκορπίζει. Οὔτιος ὁ σῆς τῶν ἐκεῖ θησαυρῶν· οὔτιος ὁ κλέπτῃς τῆς εὐπορίας τῆς ἐν οὐρανοῖς· οὔτιος τὸ ἄσυλον ὑποσύρει πλοῦτιον· τοῦτο πάντα λυμαίνεται καὶ διαφθείρει. Ἐ-
 15 πειδὴ γὰρ εἶδεν ὁ διάβολος, ὅτι καὶ ληστῆς καὶ σκώληκι καὶ ταῖς ἄλλαις ἐπιβουλαῖς ἀνάλωτον τὸ χωρίον ἐκεῖνο, διὰ κενοδοξίας ὑποσύρει τὸν πλοῦτιον.

4. Ἄλλὰ δόξης ἐπιθυμεῖς; Εἶτα οὐκ ἀρκεῖ σοι ἡ παρ' αὐτοῦ τοῦ λαμβάνοντος, ἢ παρὰ τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ, ἀλ-
 20 λὰ καὶ τῆς παρὰ ἀνθρώπων ἐρᾶς; Ὅρα μὴ τοῦναντίον ὑπομείνης· μὴ τίς σου καταγνῶ ὡς οὐκ ἐλεοῦντιος, ἀλλ' ἐκπομπέοντιος καὶ φιλοτιμουμένου, ὡς ἐκτραγωδοῦντιος τὰς ἀλλοτριᾶς συμφορᾶς. Καὶ γὰρ μυστήριόν ἐστιν ἡ ἐλεημοσύνη. Κλειῖσον τοίνυν τὰς θύρας, ἵνα μὴ τις ἴδῃ ἄπερ ἐπιδειξάι
 25 οὐ θέμις. Καὶ γὰρ τὰ μυστήρια τὰ ἡμέτερα τοῦτο μάλιστα ἐστιν, ἐλεημοσύνη καὶ φιλανθρωπία Θεοῦ. Κατὰ γὰρ τὸ πολὺ ἔλεος αὐτοῦ ὄντας ἡμᾶς ἀπειθεῖς ἠλέησε. Καὶ ἡ πρώτη δὲ δέησις ἐλέους νέμει, διὰν ὑπὲρ τῶν ἐνεργουμένων παρακαλῶμεν· καὶ ἡ δευτέρα πάλιν, ὑπὲρ ἐτέρων τῶν ἐν με-

μία περιορίζεται εἰς τὴν πάλιν, ἐνῶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν ἡ ζημία ἀναφέρεται εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἔγινες ὁμοῖος μὲ τὸν Θεὸν ὡς πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην; γίνε λοιπὸν ὁμοῖος μὲ αὐτὸν καὶ ὡς πρὸς τὸ νὰ μὴ ἐπιδεικνύεσαι. Καθ' ὅσον ἔλεγεν, ὅταν ἐθεράπευε, νὰ μὴ τὸ εἰποῦν εἰς κανένα. Μήπως ὅμως θέλεις νὰ ὀνομασθῆς ἐλεήμων ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; Καὶ ποῖον τὸ κέρδος σου; Τὸ μὲν κέρδος εἶναι μηδέν, ἡ δὲ ζημία ἄπειρος. Διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι τοὺς ὁποίους καλεῖς ὡς μάρτυρας, γίνονται λησταὶ τῶν οὐρανίων θησαυρῶν· ἢ καλύτερα ὄχι αὐτοί, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, πού καταστρέφομεν τὰ ἰδικά μας ἀγαθὰ καὶ διασκορπίζομεν τοὺς οὐρανίους θησαυρούς. Ὡ τῆς νέας συμφορᾶς καὶ τοῦ παραδόξου αὐτοῦ πάθους. Ἀγαθὰ πού οὔτε ὁ σκόρος τὰ καταστρέφει, οὔτε κλέπτης τὰ διαρπάζει, τὰ σκαρπίζει ἢ κενοδοξία. Αὐτὸς εἶναι ὁ σκόρος τῶν οὐρανίων θησαυρῶν, αὐτὸς εἶναι ὁ κλέπτης τοῦ οὐρανοῦ πλούτου, αὐτὸς εἶναι πού ἐξαρπάζει τὸν ἀσύλητον πλοῦτον, αὐτὸς καταστρέφει καὶ διαφθείρει τὰ πάντα. Διότι ὁ διάβολος, ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὅτι ὁ χῶρος αὐτὸς τῆς ἐλεημοσύνης μένει ἀπόρθητος ἀπὸ τοὺς ληστὰς καὶ τὸν σκώληκα καὶ ἀπὸ ἄλλας ἐπιβουλὰς, ἐξαρπάζει αὐτὰ διὰ τῆς κενοδοξίας.

4. Μήπως ὅμως ἐπιθυμεῖς δόξαν; Καὶ λοιπὸν δὲν σοῦ ἀρκεῖ ἡ δόξα ἐκ μέρους αὐτοῦ πού λαμβάνει τὴν ἐλεημοσύνην, ἐκ μέρους τοῦ φιλανθρώπου δηλαδὴ Θεοῦ, ἀλλ' ἐπιθυμεῖς καὶ τὴν ἀνθρωπίνην; Πρόσεχε μήπως σοῦ συμβῆ τὸ ἀντίθετον, μήπως δὲν σὲ θεωρήσῃ κάποιος ὡς ἐλεήμονα, ἀλλὰ ὡς διαπομπευτὴν καὶ φιλόδοξον πού διατραγωδεῖ τὰς ξένας συμφορᾶς. Καθ' ὅσον ἡ ἐλεημοσύνη εἶναι μυστήριον. Κλείσε λοιπὸν τὰς θύρας διὰ νὰ μὴ ἰδῆ κανεὶς αὐτὰ πού δὲν ἐπιτρέπεται. Καθ' ὅτι τὰ ἰδικά μας μυστήρια αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν εἶναι, ἐλεημοσύνη δηλαδὴ καὶ φιλανθρωπία Θεοῦ. Διότι λόγῳ τοῦ μεγάλου ἐλέους του μᾶς ἠλέησε, ἐνῶ ἡμεῖς εἴμεθα ἀπειθεῖς. Καὶ ἡ πρώτη δέησις εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἔλεος, ὅταν παρακαλοῦμεν ὑπὲρ τῶν ἐνεργουμένων· ὡς καὶ ἡ δευτέρα

τανοία, πολὺ τὸ ἔλεος ἐπιζητοῦσα· καὶ ἡ τρίτη δὲ πάλιν, ὑ-
 πὲρ ἡμῶν αὐτῶν, καὶ αὕτη τὰ παιδιά τὰ ἄμωμα τοῦ δήμου
 προσβάλλεται, τὸν Θεὸν ἐπὶ ἔλεον παρακαλοῦντα. Ἐπειδὴ
 γὰρ αὐτοὶ κατεγνώκαμεν ἑαυτῶν ἁμαρτήματα, ὑπὲρ μὲν
 5 τῶν πολλὰ ἡμαρτηκότων καὶ ἐγκληθῆναι ὀφειλόντων αὐτοὶ
 βοῶμεν ὑπὲρ δὲ ἡμῶν αὐτῶν οἱ παῖδες, ὧν τῆς ἀπλότητος
 τοὺς ζηλωτὰς ἢ θασιλεία τῶν οὐρανῶν μένει. Ὁ γὰρ τύ-
 πος οὗτος τοῦτο ἐνδείκνυται, ὅτι οἱ καὶ ἐκείνους τοὺς παῖ-
 δας ταπεινοὶ καὶ ἄπλαστοι, οὗτοι μάλιστα δύνανται ἐξαιτεῖ-
 10 σθαι τοὺς ὑπευθύνους. Αὐτὸ δὲ τὸ μυστήριον πόσου ἔλεου,
 πόσης φιλανθρωπίας, ἴσασιν οἱ μεμνημένοι.

Καὶ σὺ τοίνυν κατὰ δύναμιν τὴν σὴν ἐλεῶν ἄνθρωπον,
 ἀπόκλεισον τὰς θύρας· αὐτὸς ὁ ἐλεούμενος ἰδέτω μόνος·
 εἰ δὲ οἶόν τε, μηδὲ οὗτος. Ἄν δὲ ἀναπειάσῃς, ἐκπομπεύεις
 15 σου τὸ μυστήριον. Ἐννόησον ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος, οὗ τὴν
 δόξαν ἐπιζητεῖς, καὶ αὐτὸς σου καταγνώσεται· κἂν μὲν φί-
 λος ᾖ, παρ' ἑαυτῷ σου κατηγορήσει, ἂν δὲ ἐχθρὸς, καὶ παρ'
 ἑτέροισι σε κωμωδήσει. Καὶ τἄναντία ὑπομενεῖς ὧν ἐπιθυ-
 μεῖς. Σὺ μὲν γὰρ ἐπιθυμεῖς, ἵνα εἴπῃ, ὅτι ὁ ἐλεήμων, αὐ-
 20 τὸς δὲ οὐκ ἔρει τοῦτο, ἀλλ' ὁ κενόδοξος, ὁ ἀνθρωπάρεσκος,
 καὶ ἕτερα πολὺ τούτων χαλεπώτερα. Ἄν δὲ κρύψῃς, πάντα
 ἔρει τἄναντία τούτοις, ὁ φιλόανθρωπος, ὁ ἐλεήμων. Οὐ γὰρ
 ἀφίησιν ὁ Θεὸς κρυθῆναι· ἀλλ' ἐὰν σὺ κρύψῃς, ἐκεῖνος κατὰ-
 δηλον ποιήσει, καὶ μείζον τὸ θαῦμα, καὶ πλεον τὸ κέρδος.
 25 Ὅσοις καὶ πρὸς τοῦτο αὐτὸ τὸ δοξάζεσθαι ἐναντίον ἡμῖν τὸ
 ἐπιδείκνυσθαι· πρὸς γὰρ ὃ σπεύδομεν καὶ ἐπειγόμεθα, πρὸς

πάλιν πού ἀναφέρεται εἰς τοὺς μετανοοῦντας ἐπιζητεῖ τὸ πλούσιον ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἄλλὰ καὶ ἡ τρίτη πάλιν δέησις δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους, κατὰ τὴν ὁποίαν προβάλλονται τὰ ἀγνὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ νὰ ζητοῦν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δηλαδὴ οἱ ἴδιοι συναισθανόμεθα τὰ ἁμαρτήματά μας, οἱ ἴδιοι παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἐκείνων πού διέπραξαν μεγάλα ἁμαρτήματα καὶ πού πρόκειται νὰ δικασθοῦν. Δι' ἡμᾶς ὅμως τοὺς ἰδίους παρακαλοῦν τὰ παιδιὰ, τὴν ἀπλότητα τῶν ὁποίων πρέπει νὰ ἔχουν αὐτοὶ πού ἐπιθυμοῦν νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Διότι ὁ τύπος αὐτὸς τῆς ἀπλότητος, αὐτὸ φανερώνει, ὅτι αὐτοὶ πού εἶναι ταπεινοὶ καὶ ἀπροσποίητοι, ὅπως ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ, αὐτοὶ κατ' ἀρχὴν εἶναι ἐκεῖνοι, πού ἠμποροῦν νὰ παρακαλοῦν ὑπὲρ τῶν ὑπευθύνων. Ἀπὸ πόσον δὲ ἔλεος καὶ πόσῃν φιλανθρωπίαν εἶναι γεμᾶτον αὐτὸ τὸ μυστήριον, τὸ γνωρίζουν οἱ μνημένοι.

Καὶ σὺ λοιπόν, ἐλεῶν τὸν συνάνθρωπόν σου ὅσον ἐπιτρέπουν οἱ δυνάμεις σου, κλείσε ἀσφαλῶς τὰς θύρας· ἄς τὸ γνωρίζῃ μόνον αὐτὸς πού ἐλεεῖται, καὶ ἂν εἶναι δυνατόν, οὔτε καὶ αὐτός. Ἐὰν δὲ ἀνοίξῃς τὴν θύραν τότε διαπομπεύεις τὸ μυστήριον. Βάλε το βαθειὰ εἰς τὸν νοῦν σου, ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐπιζητεῖς τὸν ἔπαινον, καὶ αὐτὸς θὰ σὲ κατακρίνῃ. Καὶ ἂν μὲν εἶναι φίλος, θὰ σοῦ τὸ εἰπῇ ὅταν θὰ εἴσθε μόνοι, ἂν δὲ εἶναι ἐχθρὸς θὰ σὲ διακωμωδήσῃ καὶ εἰς ἄλλους καὶ θὰ πάθῃς τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ πού ἐπιθυμεῖς. Διότι σὺ μὲν ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ εἰπῇ, ὅτι εἶσαι ἐλεήμων, αὐτὸς ὅμως δὲν θὰ εἰπῇ αὐτό, ἀλλὰ θὰ εἰπῇ, ὁ κενόδοξος, ὁ ἀνθρωπάρεσκος, καὶ ἄλλα πολὺ χειρότερα ἀπ' αὐτά. Ἄν ὅμως τὸ ἀποκρύψῃς, θὰ εἰπῇ ἐντελῶς τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτά, ὁ φιλάνθρωπος, ὁ ἐλεήμων. Διότι δὲν ἀφήνει ὁ Θεὸς νὰ μείνῃ κρυφὴ ἡ ἐλεημοσύνη σου, ἀλλ' ἐὰν σὺ τὴν κρύψῃς, ἐκεῖνος θὰ τὴν φανερώσῃ, καὶ τότε θὰ εἶναι μεγαλύτερον τὸ θαῦμα καὶ μεγαλύτερον τὸ κέρδος. Ὡστε ἡ ἐπίδειξις σας εἶναι ἀντίθετος καὶ ὡς πρὸς αὐτὴν τὴν ἰδίαν τὴν δόξαν· διότι πρὸς ἐκεῖνο πού σπεύδομεν καὶ βιαζόμεθα,

τοῦτο μάλιστα ἡμῖν αὐτὸ τοῦτο ἀνθίσταται. Οὐ γὰρ μόνον ἐ-
 λεήμονος δόξαν οὐ λαμβάνομεν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν καὶ
 πρὸς ταύτην πολλὴν καὶ τὴν ζημίαν ὑπομένομεν.

Πάντων οὖν ἕνεκεν ἀπεχώμεθα ταύτης, καὶ τῆς τοῦ
 5 Θεοῦ δόξης ἐρῶμεν μόνης. Οὕτω γὰρ καὶ τῆς ἐνιαῦθα ἐπι-
 τευξόμεθα δόξης καὶ τῶν αἰώνιων ἀπολαύσομεν ἀγαθῶν,
 χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,
 ᾧ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

αὐτὸ πρὸ πάντων τὸ ἴδιο μᾶς προβάλλει ἀντίστασιν. Διότι ὄχι μόνον φήμην ἐλεήμονος δὲν ἀποκτῶμεν, ἀλλὰ καὶ ἀποκτῶμεν τὴν ἐντελῶς ἀντίθετην φήμην, καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸ παθαίνομεν καὶ μεγάλην ζημίαν.

Ἐξ αἰτίας λοιπὸν ὅλων αὐτῶν ἃς ἀποφεύγωμεν τὴν κενοδοξίαν καὶ ἃς ἐπιθυμῶμεν τὴν δόξαν μόνον τοῦ Θεοῦ. Διότι ἔτσι καὶ τὴν ἐδῶ δόξαν θὰ ἐπιτύχωμεν καὶ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ θὰ ἀπολαύσωμεν, μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΒ΄
Ματθ. 23, 1 - 12

«Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ λέγων· ἐπὶ τῆς Μωϋσέως καθέδρας ἐκάθισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Πάντα οὖν ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε· κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε».

1. «Τότε»· πότιε; Ὅτιε ταῦτα εἶπεν· ὅτιε αὐτοὺς ἐπεισήμισεν· ὅτιε ἔσησεν εἰς τὸ μηκέτι τολμᾶν πειράζειν αὐτόν· ὅτιε ἔδειξεν ἀνιάτως ἔχοντος. Καὶ ἐπειδὴ Κυρίου καὶ Κυρίου ἐμνημόνευσε, πάλιν ἐπὶ τὸν νόμον ἀνατρέχει. Καίτοιγε ὁ νόμος τοιοῦτον οὐδὲν εἶπε, φησὶν «Κύριος ὁ Θεός σου, Κύριος εἷς ἐσιν». Ἀλλὰ νόμον ἢ Γραφήν τὴν παλαιάν ἄπυσαν καλεῖ. Ταῦτα δὲ λέγει, δεικνὺς διὰ πάντων τὴν πολλήν πρὸς τὸν γεγεννηκότα ὁμόνοιαν. Εἰ γὰρ ἐναντίος ἦν, τοῦναντίον ἂν εἶπε περὶ τοῦ νόμου· νῦν δὲ τοσαύτην περὶ αὐτόν ἐπιδείκνυσθαι κελεύει τὴν αἰδῶ, ὡς καὶ διεφθαρμένων ὄντων τῶν διδασκόντων αὐτόν, ἐκείνου κελεύειν ἀντέχεσθαι.

20 Ἐνιαῦθα δὲ καὶ περὶ βίου καὶ περὶ πολιτείας διαλέγεται, ἐπειδὴ τοῦτο μάλιστα αἴτιον τῆς ἀπιστίας αὐτοῖς ἦν, ὁ διεφθαρμένος βίος καὶ ὁ τῆς δόξης ἕρκος. Διορθούμενος τοίνυν τοὺς ἀκροατάς, ὃ πρῶτον μάλιστα ἐσιν εἰς σωτηρίαν συντελοῦν, τὸ τῶν διδασκάλων μὴ καταφρονεῖν, μηδὲ κατε-
25 ξανίστασθαι τῶν ἱερέων, τοῦτο ἐκ περιουσίας κελεύει. Οὐ κελεύει δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ποιεῖ. Καὶ γὰρ διεφθαρ-

ΟΜΙΛΙΑ ΟΒ΄
Ματθ. 23, 1 - 12

«Τότε ὁ Ἰησοῦς ὠμίλησε πρὸς τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς του καὶ εἶπεν· εἰς τὴν θέσιν τοῦ Μωϋσέως ἐκάθησαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι. Ὅλα λοιπὸν ὅσα θὰ σᾶς εἰποῦν νὰ τηρῆτε, νὰ τὰ τηρῆτε, ἀλλὰ νὰ μὴ ἐνεργῆτε σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα των».

1. «Τότε»· πότε; Ὅταν εἶπεν αὐτά, ὅταν τοὺς ἀπεστόμωσεν, ὅταν τοὺς ἐσταμάτησεν καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν πλέον νὰ τὸν πειράξουν, ὅταν ἀπέδειξεν, ὅτι ἔπασχαν ἀθεράπευτα. Καὶ ἐπειδὴ ὠμίλησε περὶ Κυρίου καὶ Κυρίου, ἀνατρέχει καὶ πάλιν εἰς τὸν νόμον. Καὶ μολονότι βέβαια ὁ νόμος δὲν λέγει τίποτε παρόμοιον, λέγει· ἀλλὰ «Κύριος ὁ Θεός σου, Κύριος ἓνας εἶναι»¹. Ἄλλ' ἢ Γραφὴ νόμον ὀνομάζει ὀλόκληρον τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει ὁ Κύριος διὰ νὰ δείξῃ δι' ὄλων αὐτῶν τὴν συμφωνίαν του πρὸς τὸν Πατέρα του. Διότι ἐὰν ἦτο ἀντίθετος, θὰ ὠμίλει ἀντίθετα πρὸς τὸν νόμον, ἐνῶ τώρα τόσον σεβασμὸν δίδει ἐντολὴν νὰ δεικνύωμεν πρὸς τὸν νόμον, ὥστε ἂν καὶ εἶναι διεφθαρμένοι αὐτοὶ ποὺ διδάσκουν αὐτόν, αὐτὸς δίδει τὴν ἐντολὴν νὰ εἴμεθα προσηλωμένοι εἰς αὐτόν.

Ἐδῶ δὲ ὀμιλεῖ καὶ περὶ βίου καὶ περὶ πολιτείας, ἐπειδὴ αὐτὸ κατ' ἐξοκὴν ἦτο τὸ αἴτιον τῆς ἀπιστίας αὐτῶν, ὁ διεφθαρμένος βίος καὶ ὁ ἔρωσ τῆς δόξης. Διὰ νὰ διορθώσῃ λοιπὸν τοὺς ἀκροατὰς, αὐτὸ ποὺ κατ' ἐξοκὴν συντελεῖ εἰς τὴν σωτηρίαν, τὸ νὰ μὴ περιφρονοῦμεν δηλαδὴ τοὺς διδασκάλους, οὔτε νὰ ἐξοργιζώμεθα κατὰ τῶν ἱερέων, αὐτὸ διδάσκει μὲ ὄλην τὴν δύναμίν του. Δὲν δίδει δὲ μόνον ἐντολὴν, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἐκτελεῖ αὐτήν. Καθ' ὅσον ἂν καὶ εἶναι

μένους ὄντας οὐ καιάγει ἀπὸ τῆς τιμῆς· ἐκείνοις μὲν πλεον
 τὸ κρίμα ἐργαζόμενος, τοῖς δὲ μαθητευομένοις οὐδεμίαν πα-
 ραλιμπάνων παρακοῆς πρόφασιν. Ἴνα γὰρ μὴ τις λέγη, ἐ-
 πειδὴ φαῦλος ὁ διδάσκαλος, διὰ τοῦτο ραθυμότερος γέγονα,
 5 καὶ ταύτην ἀναιρεῖ τὴν πρόφασιν. Οὕτω γοῦν αὐτῶν ἔσθησε
 τὴν ἀρχήν, καίτοι πονηρῶν ὄντων, ὡς καὶ μετὰ τοσαύτην
 κατηγορίαν εἰπεῖν· «Πάντα ὅσα ἂν λέγωιν ὑμῖν ποιεῖν,
 ποιεῖτε». Οὐ γὰρ τὰ ἑαυτῶν λέγουσιν, ἀλλὰ τὰ τοῦ Θεοῦ,
 ἃ διὰ Μωϋσέως ἐνομοθέτησε. Καὶ σκόπει πῶς περὶ τὸν
 10 Μωϋσέα κέχρηται τιμῇ, πάλιν τὴν πρὸς τὴν Παλαιὰν συμφω-
 ρίαν ἐνδεικνύμενος, ὅπου γε καὶ ἐντεῦθεν αὐτοὺς αἰδεσίμους
 ποιεῖ. «Ἐπὶ γὰρ τῆς Μωϋσέως καθέδρας ἐκάθισαν», φησί.
 Ἐπειδὴ γὰρ οὐκ εἶχεν αὐτοὺς ἀπὸ βίου ἀξιοπίστους ποιῆ-
 σαι, ἀπὸ τῶν ἐγγχωρούνητων τοῦτο ποιεῖ, τῆς καθέδρας καὶ
 15 τῆς ἐκείνου διαδοχῆς.

Πάντα δὲ διὰ τὴν ἀκούσης, μὴ πᾶσαν ἄκουε τὴν νομοθε-
 σίαν· οἶον, τὰ περὶ βρωμάτων, τὰ περὶ θνησιῶν καὶ ὅσα τοι-
 αῦτα· πῶς γὰρ ἔμελλε ταῦτα λέγειν, ἃ προλαβὼν ἀνεῖλεν;
 ἀλλὰ πάντα φησὶ τὰ διορθοῦντα ἦθος, καὶ βελτίω ποιοῦντα
 20 τρόπον, καὶ τοῖς καινῆς συμβαίοντα νόμοις, καὶ οὐκ ἀφιέν-
 τα λοιπὸν ὑπὸ τὸν τοῦ νόμου ζυγὸν εἶναι.

Διαίτι οὖν οὐκ ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς χάριτος ταῦτα θεοπίζει,
 ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως; Ὅτι οὐδέπω καιρὸς ἦν πρὸ τοῦ
 σταυροῦ ταῦτα σαφῶς διαλέγεσθαι. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ πρὸς τοῖς
 25 εἰρημένοις καὶ ἕτερόν τι προοικονομεῖν, ταῦτα λέγων. Ἐ-
 πειδὴ γὰρ μέλλει κατηγορεῖν αὐτῶν, ἵνα μὴ δόξη παρὰ τοῖς
 ἀνοήτοις τῆς ἀρχῆς αὐτῶν ταύτης ἐρᾶν, ἢ δι' ἀπέχθειαν ταῦ-

διεφθαρμένοι οί δάσκαλοι, δὲν τοὺς ἀφαιρεῖ τὴν τιμὴν. Εἰς ἐκείνους μὲν προβάλλει μεγαλυτέραν τὴν κατάκρισιν, εἰς δὲ τοὺς διδασκομένους δὲν ἀφήνει καμμίαν πρόφασιν παρακοῆς. Διὰ τὸ μὴ λέγειν λοιπὸν κανεὶς ὅτι εἶναι φαῦλος ὁ διδάσκαλος, διὰ τοῦτο ἔγινε περισσότερο ἀδιάφορος πρὸς τὸν νόμον, καταργεῖ καὶ αὐτὴν τὴν πρόφασιν. Ἔτσι λοιπὸν ἐδραίωσε τὴν ἐξουσίαν αὐτῶν, ἃν καὶ ἦσαν πονηροί, ὥστε καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν κατηγορίαν νὰ εἰπῇ· «Ὅλα ὅσα σᾶς λέγουν νὰ τηρῆτε, νὰ τὰ τηρῆτε». Διότι δὲν εἶναι ἰδικά των τὰ λόγια, ἀλλ' εἶναι λόγια τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα ἐνομοθέτησε διὰ τοῦ Μωϋσέως. Καὶ πρόσεξε πόσῃν τιμὴν ἀποδίδει εἰς τὸν Μωϋσῆ, δεικνύων καὶ πάλιν τὴν συμφωνίαν του μὲ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, καὶ μὲ τὸν τρόπον μάλιστα αὐτὸν καθιστᾷ αὐτοὺς σεβαστούς. Διότι λέγει, «Ἐπειδὴ δηλαδὴ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τοὺς παρουσιάσῃ ἀξιόπιστους ἀπὸ τὸν βίον των, τὸ κάνει αὐτὸ ἀπὸ αὐτὰ πού παρεῖχον αὐτὴν τὴν δυνατότητα, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν καθέδραν τοῦ Μωϋσέως καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι διάδοχος των».

Ὅταν δὲ ἀκούσῃς «πάντα» μὴ σκεφθῆς ὅλην τὴν νομοθεσίαν, ὅπως τὰ σχετικὰ μὲ τὰς τροφὰς καὶ τὰς θυσίας καὶ ὅλα τὰ παρόμοια· διότι πῶς ἦτο δυνατόν νὰ λέγῃ αὐτὰ τὰ ὁποῖα προηγουμένως ἀνήρῃσεν; Ἀλλὰ «πάντα» λέγει ἐκεῖνα πού διορθώνουν τὸ ἦθος καὶ κάνουν καλυτέραν τὴν συμπεριφορὰν καὶ εἶναι σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολάς τῆς Καινῆς διαθήκης, καὶ δὲν ἀφήνουν εἰς τὸ ἕξῃς νὰ εὕρισκώμεθα κάτω ἀπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ νόμου.

Διατί ὅμως δὲν θεσπίζει ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς χάριτος, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Μωϋσέως; Διότι δὲν ἦτο ἀκόμη ὁ κατάλληλος καιρὸς πρὶν ἀπὸ τὴν Σταύρωσίν του νὰ διδάσκῃ αὐτὰ σαφῶς. Κατὰ τὴν γνώμην μου δὲ ὁ Χριστὸς τὰ εἶπεν αὐτὰ παράλληλα πρὸς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν, καὶ διὰ κάποιον ἄλλον σκοπὸν. Ἐπειδὴ δηλαδὴ πρόκειται νὰ τοὺς κατηγορήσῃ, διὰ τὸ μὴ θεωρηθῆν ἀπὸ τοὺς ἀνοήτους ὅτι τὰ κάνει αὐτὰ ἀπὸ ζήλειαν πρὸς τὸ ἀξίωμα των ἢ ἀπὸ μῖσος, κατὰ πρῶτον ἀναι-

τα ποιεῖν, πρῶτον τοῦτο ἀναιρεῖ, καὶ ἀνύποπιον ἐαντιὸν ποιήσας, τότε ἄρχεται τῆς κατηγορίας.

Καὶ τίνος ἕνεκεν αὐτοὺς ἐλέγχει καὶ μακροὺς λοιπὸν ἀποιεῖνει λόγους κατ' αὐτῶν; Προφυλατιόμενος τοὺς ὁ-
 5 χλους, ὥστε μὴ τοῖς αὐτοῖς περιπεσεῖν. Οὐδὲ γὰρ ὁμοιον ἀπαγορεύειν καὶ τοὺς παιόσαντας δεικνύναι ὥσπερ οὐχ ὁμοιον παραινεῖν τὰ δέοντα καὶ τοὺς κατορθοῦντας εἰς μέσον ἄγει. Διὰ τοῦτο καὶ προλαβὼν φησι «κατὰ δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν μὴ ποιεῖτε». Ἴνα γὰρ μὴ νομίσωσι διὰ τὸ ἀκούειν
 10 αὐτῶν, δεῖν αὐτοὺς καὶ ζηλοῦν, ταύτη κέχρηται τῇ ἐπιδιορθώσει, καὶ τὴν δοκοῦσαν αὐτῶν εἶναι τιμὴν κατηγορίαν ποιεῖται. Τί γὰρ δασκάλου γένοιτ' ἂν ἀθλιώτερον, ὅταν τοὺς μαθητὰς τὸ μὴ προσέχειν αὐτοῦ τῷ βίῳ διασώζη; Ὡστε ἡ δοκοῦσα αὐτῶν εἶναι τιμὴ, μεγίστη κατηγορία ἐστίν, ὅταν
 15 τοιοῦτον φαίνωνται θίον ἔχοντες, ὃν οἱ ζηλοῦντες διαφθεύρονται. Διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς κατ' αὐτῶν ἐμπίπτει κατηγορίας. Οὐ διὰ τοῦτο δὲ μόνον, ἀλλ' ἵνα δείξῃ, ὅτι καὶ ἡ προτέρη ἀπιστία ἦν ἠπίσθησαν, καὶ ὁ σιαυρὸς ὁ μετὰ ταῦτα ὃν ἐτόλμησαν, οὐ τοῦ σιαυρωθέντος καὶ ἀπιστηθέντος ἔγκλη-
 20 μα, ἀλλὰ τῆς ἐκείνων ἀγνωμοσύνης κατηγορία.

Θέα δὲ πόθεν ἄρχεται, καὶ πόθεν αὖξει τὰ ἐγκλήματα. «Ὅτι λέγουσι», φησί, «καὶ οὐ ποιοῦσι». Ἐκαστος μὲν γὰρ ἐγκλημάτων ἄξιος, παραβαίνων τὸν νόμον, μάλιστα δὲ ὁ διδασκαλίας ἀνθεντίαν ἔχων διπλῇ γὰρ καὶ τριπλῇ δίκαιος
 25 κατακρίνεσθαι. Δι' ἓν μὲν, ὅτι παραβαίνει δι' ἕτερον δέ, ὅτι τοὺς ἄλλους ὀφείλων διορθοῦν, εἶτα χωλεύων, μείζονος τιμωρίας ἄξιος διὰ τὴν τιμὴν τρίτον δέ, ὅτι καὶ διαφθεύρει

ρεῖ αὐτὸ καὶ ἀφοῦ παρουσίασε τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀνύποπτον, τότε ἀρχίζει νὰ τοὺς κατηγορῇ.

Καὶ πρὸς ποῖον σκοπὸν τοὺς ἐλέγχει καὶ τοὺς ἀπευθύνει εἰς τὸ ἐξῆς μακρὰς κατηγορίας; Διὰ νὰ προφυλάξῃ τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ὥστε νὰ μὴ πέσουν εἰς τὰ ἴδια παραπτώματα. Διότι δὲν εἶναι τὸ ἴδιο πρᾶγμα νὰ θέτης ἀπαγορεύσεις καὶ νὰ δείκνης τοὺς παραβάτας· ὅπως ἀκριβῶς δὲν εἶναι τὸ ἴδιο νὰ παραγγέλλῃς τὰ πρέποντα καὶ νὰ παρουσιάζῃς ἐκείνους πού ἐπέτυχον αὐτά. Διὰ τοῦτο προλαμβάνων αὐτό, λέγει· «Μὴ ἐνεργῆτε ὅμως σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα των». Διότι, διὰ νὰ μὴ νομίσουν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ὅτι πρέπει καὶ νὰ τοὺς μιμηθοῦν, ἐπειδὴ εἶναι διδάσκαλοί των, χρησιμοποιεῖ αὐτὴν τὴν ἐπιδιόρθωσιν καὶ αὐτὸ πού τὸ ἐθεωροῦσαν τιμὴν τὸ παρουσιάζει ὡς κατηγορίαν. Διότι τί θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑπάρξῃ ἀθλιώτερον ἀπὸ ἓνα διδάσκαλον, ὅταν δὲν ἐξασφαλίζῃ τοὺς μαθητάς του νὰ προσέχουν τὸν τρόπον ζωῆς του; Ὡστε αὐτὸ πού ἐθεωρεῖτο ὡς τιμὴ των, εἶναι μεγίστη κατηγορία αὐτῶν, ὅταν φαίνωνται νὰ κάνουν τέτοιαν ζωὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν, αὐτοὶ πού τοὺς μιμοῦνται, καταστρέφονται. Διὰ τοῦτο καὶ προβάλλει τὰς ἐναντίον των κατηγορίας. Ὅχι δὲ διὰ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ἡ προηγουμένη ἀπιστία τὴν ὁποίαν ἔδειξαν, καὶ ἡ σταύρωσις τὴν ὁποίαν μετ' ὀλίγον ἐπιχείρησαν, δὲν ἔγιναν ἐξ αἰτίας κάποιου ἐγκλήματος τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἦτο κατηγορία πού ὠφείλετο εἰς τὴν ἀχαριστίαν ἐκείνων.

Πρόσεχε δὲ ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει καὶ ἀπὸ ποῦ αὐξάνει τὰς κατηγορίας. Διότι λέγει, ὅτι «διδάσκουν μόνον καὶ δὲν πράττουν». Διότι καθένας εἶναι ἄξιος κατηγορίας παραβαίνων τὸν νόμον, πρὸ πάντων ὅμως ἐκεῖνος πού ἔχει τὴν αὐθεντίαν νὰ διδάσκῃ. Εἶναι δίκαιον εἰς διπλοῦν καὶ εἰς τριπλοῦν νὰ κατακρίνεται. Πρῶτον μὲν, διότι παραβαίνει τὸν νόμον, δεύτερον δὲ διότι, ἐνῶ ὀφείλει νὰ διορθώσῃ τοὺς ἄλλους, αὐτὸς παραστρατεῖ, καὶ διὰ τὴν τιμὴν πού τοῦ γίνεται ἀξίζει μεγαλυτέραν τιμωρίαν, τρίτον δὲ διότι γίνεται αἴτιος μεγαλυτέ-

μειζόνως, ἅτε ἐν διδασκάλου τάξει τοιαῦτα παρανομῶν. Με-
 τὰ δὲ τούτων καὶ ἕτερον αὐτῶν πάλιν λέγει καιηγόρημα,
 ὅτι πικροί εἰσι τοῖς ὑπευθύνοις. «Δεσμεύουσι γὰρ φορτία
 βαρέα καὶ δυσβάσιακτα καὶ τιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν
 5 ἀνθρώπων· τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐ-
 τὰ». Διπλῆν ἐνιαῦθα λέγει κακίαν, τὸ πολλὴν μὲν καὶ ἄ-
 κραν ἀπαιτεῖν ἀσυγγνώσιως παρὰ τῶν ἀρχομένων βίου ἀ-
 κρίθειαν, πολλὴν δὲ ἑαυτοῖς ἐπιτρέπειν τὴν ἄδειαν ὧν τοῦ-
 ναγίον τὸν ἄριστον ἄρχοντα ἔχειν χρῆ· ἐν μὲν τοῖς καθ' ἐ-
 10 αυτόν, ἀσύγγνωστον εἶναι καὶ πικρὸν δικασιήν, ἐν δὲ τοῖς
 τῶν ἀρχομένων, συγγνωμονικὸν καὶ ἡμερον ὧν οὗτοι τὸ
 ἐναντίον ἐποιοῦν.

2. Τοιοῦτοι γὰρ πάντες οἱ λόγοις φιλοσοφοῦντες, ἀσύγγνω-
 σιοι καὶ βαρεῖς, ἅτε ἄπειροι τῆς δι' ἔργων δυσκολίας. Οὐ
 15 μικρὰ δὲ καὶ αὕτη κακία, οὐδὲ ὡς ἔτιχεν ἐπιτείνει τὴν
 ἔμπροσθεν καιηγορίαν. Σὺ δέ μοι σκόπει, πῶς καὶ τοῦτο αὐ-
 ξει τὸ ἔγκλημα. Οὐ γὰρ εἶπεν, 'οὐ δύναται', ἀλλ' «οὐ θέ-
 λουσι» καὶ οὐκ εἶπε, 'βασιάσας', ἀλλὰ «δακτύλῳ κινῆσαι»,
 τουτέστιν, οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι, οὐδὲ ἄψασθαι. Ἄλλὰ ποῦ
 20 σπουδαῖοι καὶ εὐτιοι; Ἐν τοῖς κεκωλυμένοις. «Πάντα γὰρ
 τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι», φησί, «πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀν-
 θρώποις». Εἰς κενοδοξίαν αὐτοὺς διαβάλλων ταῦτα λέγει,
 ὅπερ αὐτοὺς ἀπώλεσε. Τὰ μὲν γὰρ ἔμπροσθεν ὠμότητος καὶ
 ραθυμίας, ταῦτα δέ, δοξομανίας. Τοῦτο ἀπέστησεν αὐτοὺς
 25 τοῦ Θεοῦ· τοῦτο ἐν ἐτιέρῳ θεάτρῳ ἀγωνίζεσθαι παρεσκεύασε
 καὶ διέφθειρεν. Οἷους γὰρ ἂν τις ἔχη τοὺς θεατάς, ἐπεὶ τού-
 τοις ἐσπούδακεν ἀρέσκειν, τοιοῦτους ἐπιδείκνυται καὶ τοὺς

ρας διαφθορᾶς, καθ' ὅσον, ἂν καὶ κατέχει θέσιν διδασκάλου, παρὰ ταῦτα παρανομεῖ. Μαζὶ δὲ μὲ' αὐτὰ εἰς τὴν συνέχειαν ἄλλην κατηγορίαν διατυπώνει ἐναντίον των, ὅτι φέρονται σκληρὰ πρὸς αὐτοὺς πού διδάσκουν νὰ τηροῦν τὸν νόμον. Διότι «Δένουν φορτία βαρεῖα καὶ δυσβάστακτα καὶ τὰ βά- ζουν εἰς τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, οἱ ἴδιοι ὅμως δὲν θέ- λουν οὔτε μὲ τὸν δάκτυλόν των νὰ τὰ κινήσουν». Ἐδῶ ἀνα- φέρει διπλὴν κακίαν αὐτῶν, τὸ ὅτι ἀπαιτοῦν, χωρὶς καμμίαν συγγνώμην, πολλὴν καὶ μεγάλην ἀκρίβειαν ἐναρέτου βίου ἀπὸ αὐτοὺς πού ἄρχουν, ἐνῶ εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των ἐπιτρέ- πουν πολλὴν ἐλαστικότητα. Ἐνῶ πρέπει ὁ ἄριστος ἄρχων νὰ ἔχη τὸ ἀντίθετον, τὰ μὲν σφάλματά του νὰ μὴ τὰ συγ- χωρῇ καὶ νὰ εἶναι αὐστηρὸς δικαστής, πρὸς δὲ τὰ σφάλματα τοῦ λαοῦ νὰ εἶναι συγχωρητικὸς καὶ ἤρεμος, ἐνῶ αὐτοὶ ἔκα- μνον τὸ ἀντίθετον ἀπὸ αὐτό.

2. Τέτοιοι βέβαια εἶναι ὅλοι ὅσοι φιλοσοφοῦν μὲ λόγια, ἀσυγχώρητοι καὶ δύσκολοι, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζουν τὰς δυσκο- λίας τῆς ἐμπράκτου ἐφαρμογῆς τῶν λόγων του. Δὲν εἶναι δὲ μικρὰ καὶ αὐτὴ ἡ κακία καὶ δὲν ἐπαυξάνει τυχαῖα τὴν προ- ηγουμένην κατηγορίαν. Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, σκέψου πῶς καὶ οἱ λόγοι του αὐτοὶ αὐξάνουν τὴν κατηγορίαν. Διότι δὲν εἶπε 'δὲν ἤμποροῦν', ἀλλὰ «δὲν θέλουν»· καὶ δὲν εἶπε 'νὰ βαστάσουν', ἀλλὰ «νὰ τὰ κινήσουν μὲ τὸ δάκτυλόν των», δηλαδὴ οὔτε τὰ πλησιάζουν, οὔτε τὰ ἐγγίζουν. Ἄλλὰ ποῦ ἀναδεικνύονται οἱ σπουδαῖοι καὶ δυνατοί; Εἰς τὰς ἀπαγο- ρεύσεις. Διότι λέγει, «ὅλα τὰ ἔργα των τὰ κάνουν διὰ νὰ κάνουν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους». Αὐτὰ τὰ λέγει κα- τηγορῶν αὐτοὺς διὰ τὴν κενοδοξίαν των, ἡ ὁποία καὶ τοὺς κατέστρεψε. Διότι τὰ ὅσα προηγουμένως ἐλέχθησαν ἦσαν δείγματα σκληρότητος καὶ ἀδιαφορίας, ἐνῶ αὐτὰ εἶναι δείγμα- τα δοξομανίας. Αὐτὸ τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὸν Θεόν, αὐτὸ τοὺς ἔκανε ν' ἀγωνίζωνται εἰς ἄλλο πεδῖον δράσεως καὶ τοὺς διέφθειρε. Διότι ἀνάλογα πρὸς τοὺς θεατὰς πού ἔχει κά- ποιος, πρὸς αὐτοὺς φροντίζει καὶ ν' ἀρέσῃ, καὶ ἀνάλογοι

ἀγῶνας· καὶ ὁ μὲν ἐν γενναίοις παλαίων, τοιαῦτα καὶ τὰ ἀγωνίσματα μέτεισιν· ὁ δὲ ἐν ψυχροῖς καὶ ἀναπεπιωκόσι, καὶ αὐτὸς ραθυμότερος γίνεται. Οἷον, ἔχει τις θεατὴν γέλωτι χαίροντα; γίνεται γελωτοποιὸς καὶ αὐτός, ἵνα τέρπη 5 τὸν θεατὴν· ἕτερος σπουδαῖον καὶ φιλοσοφοῦντα; σπουδάζει καὶ αὐτὸς τοιοῦτος εἶναι, ἐπειδὴ τοιαύτη τοῦ ἐπαινοῦντος ἡ γνώμη.

“Ὅρα δὲ πάλιν καὶ ἐνιαῦθα μετ’ ἐπιτάσεως τὸ ἔγκλημα. Οὐδὲ γὰρ τὰ μὲν οὕτω, τὰ δὲ ἐτέρως ποιοῦσιν, ἀλλὰ πάντα 10 ἀπλῶς οὕτως. Εἶτα ἐγκαλέσας αὐτοῖς κενοδοξίαν, δείκνυσιν οὐδὲ ἐπὶ τοῖς μεγάλοις καὶ ἀναγκαίοις κενοδοξοῦντας (οὐδὲ γὰρ εἶχον, ἀλλ’ ἔρημοι ἦσαν κατορθωμάτων), ἀλλ’ ἐπὶ ψυχροῖς καὶ εὐτελέσι, καὶ ἃ τῆς κακίας αὐτῶν τεκμήρια ἦν, τὰ φυλακῆρια, τὰ κράσπεδα. «Πλαιύνουσι γὰρ τὰ φυλακῆρια 15 αὐτῶν», φησί, «καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν». Καὶ τίνα ταῦτά ἐσσι τὰ φυλακῆρια καὶ τὰ κράσπεδα; Ἐπειδὴ συνεχῶς ἐπελανθάνοντο τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ, ἐκέλευσεν ἐγγραφῆναι βιβλίοις μικροῖς τὰ θαύματα αὐτοῦ καὶ ἐξηριτῆσθαι αὐτὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν (διὸ καὶ 20 ἔλεγεν· «ἔσται ἀσάλευτα ἐν ὀφθαλμοῖς σου»), ἃ φυλακῆρια ἐκάλουν· ὡς πολλαὶ νῦν τῶν γυναικῶν εὐαγγέλια τῶν τραχήλων ἐξαριτῶσαι ἔχουσι. Καὶ ἵνα καὶ ἐτέρωθεν πάλιν ὑπομιμνήσκονται, ὃ πολλοὶ πολλάκις ποιοῦσιν, ὡς ἐπιλανθανόμενοι λίνφῃ ἢ κρόκῃ τὸν δάκτυλον ἀποδεσμοῦντες, τοῦτο ὁ 25 Θεὸς ὡπερ παιδίοις ἐκέλευσε ποιεῖν, «κλώσμα ὑακίνθινον ἐπὶ τῶν ἱματίων περὶ τὴν ὦαν τὴν περὶ τοὺς πόδας ἀπορράπτεσθαι», ἵνα προσέχοντες ἀναμιμνήσκονται τῶν ἐντολῶν καὶ ἐκαλεῖτο κράσπεδα. Ἐν τούτοις τοίνυν ἦσαν σπουδαῖοι,

2. Δευτ. 6, 8.

3. Πρβλ. Ἄριθμ. 15, 38.

εἶναι καὶ οἱ ἀγῶνες του. Καὶ αὐτὸς μὲν πού ἀγωνίζεται παρουσίᾳ γενναίων, γενναῖα εἶναι καὶ τὰ ἀγωνίσματά του, ἐνῶ ἐκεῖνος πού ἀγωνίζεται ἔμπρὸς εἰς θεατὰς χωρὶς ζῆλον καὶ μὲ πεσμένον τὸ φρόνημά των, καὶ ὁ ἴδιος γίνεται ραθυμότερος. Ἐπὶ παραδείγματι, ἔχει κάποιος θεατὰς πού εὐχαριστιοῦνται μὲ τὰ γέλοια· γίνεται καὶ ὁ ἴδιος γελωτοποιός, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν θεατὴν του· κάποιος ἄλλος ἔχει σπουδαῖον καὶ ἀνώτερον πνευματικὰ θεατὴν, φροντίζει καὶ ὁ ἴδιος νὰ εἶναι τέτοιος, ἐπειδὴ παρομοία εἶναι καὶ ἡ γνώμη αὐτοῦ πού τὸν ἐπαινεῖ.

Πρόσεχε δὲ πάλιν καὶ ἐδῶ πόσον μεγάλο εἶναι τὸ παράπτωμά των. Διότι δὲν κάμνουν τὰ μὲν ἔτσι, τὰ δὲ ἄλλιῶς, ἀλλὰ ὅλα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἐπειτα ἀφοῦ τοὺς κατηγορήσῃ διὰ κενοδοξίαν, τοὺς ἀποδεικνύει ὅτι κενοδοξοῦν ὄχι διὰ μεγλα καὶ ἀναγκαῖα πράγματα, (διότι δὲν εἶχον νὰ ἐπιδείξουν κανένα σπουδαῖον ἔργον, ἀλλ' ἦσαν γυμνοὶ ἀπὸ κατορθώματα), ἀλλὰ ἐλεεινὰ καὶ τιποτένια πράγματα, καὶ τὰ ὁποῖα ἦσαν δείγματα τῆς κακίας των, ὅπως τὰ φυλακτήρια καὶ τὰ κράσπεδα. Διότι λέγει, «πλαταίνουν, τὰ φυλακτὰ των καὶ μεγαλώνουν τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων των». Καὶ ποῖα εἶναι αὐτὰ τὰ φυλακτὰ καὶ τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων; Ἐπειδὴ συνεχῶς ἐλησιμόνουν τὰς εὐεργεσίας τοῦ Θεοῦ, ἔδωσεν ἐντολὴν νὰ ἐγγραφοῦν τὰ θαύματά του εἰς μικρὰ βιβλία καὶ νὰ κρεμνοῦνται κάτω ἀπὸ τὰ χέρια των. Διὰ τοῦτο ἔλεγε· «Θὰ εἶναι αὐτὰ πάντοτε ἔμπρὸς εἰς τὰ μάτια σας», καὶ τὰ ὁποῖα ὠνόμαζον φυλακτήρια, ὅπως τώρα πολλαὶ γυναῖκες ἔχουν κρεμασμένα ἀπὸ τὸν λαιμὸν εὐαγγέλια. Καὶ διὰ νὰ ἐνθυμοῦνται πάλιν καὶ μὲ ἄλλον τρόπον αὐτὰ, αὐτὸ πού πολλὰς φορὰς κάνουν πολλοί, πού, ἐπειδὴ ξεχνοῦν, δένουν τὸν δάκτυλόν των μὲ σχοινὶ ἢ μὲ κλωστήν, αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς διέταξεν ὡσάν εἰς παιδιὰ, νὰ κάνουν· «Νὰ ράπτουν κλωστήν ὑακίνθου εἰς τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων των πού εἶναι γύρω ἀπὸ τὰ πόδια των», ὥστε προσέχοντες αὐτὸ νὰ ἐνθυμοῦνται τὰς ἐντολάς, καὶ αὐτὰ ὠνομάζοντο κράσπεδα. Εἰς

τοὺς τελαμῶνας τῶν βιβλίων πλατύνοντες, καὶ τὰ κράσπεδα
 μεγαλοποιούντες, ὅπερ ἐσχάτης κενοδοξίας ἦν. Τίνος γὰρ
 ἔνεκεν φιλοτιμῆ καὶ πλατύνεις ταῦτα; μὴ γὰρ κατορθωμά
 σου τοῦτό ἐστι; μὴ γὰρ τί σε δύνῃσιν, ἂν μὴ τὰ ἀπ' αὐ-
 5 τῶν κερδάνῃς; Οὐ γὰρ τὸ μεγαλύνειν ταῦτα καὶ πλατύνειν
 ὁ Θεὸς ζητεῖ, ἀλλὰ τὸ μεμνησθαι τῶν αὐτοῦ κατορθωμάτων.
 Εἰ δὲ ἐπὶ ἐλεημοσύνη καὶ νησιεΐα, καίτοι ἐπιπόνους καὶ
 κατορθώμασιν οὖσιν ἡμετέροις, φιλοτιμεῖσθαι οὐ δεῖ, πῶς
 οὐ τούτοις ἐναθρόνῃ, ὧ Ἰουδαῖε, ἃ μάλιστά σου κατηγορεῖ
 10 ραθυμίαν;

Οἱ δὲ οὐκ ἐν τούτοις μόνοις, ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις μι-
 κροῖς ταῦτα ἐνόσουν. «Φιλοῦσι» γάρ, φησί, «τὴν πρωτοκλι-
 σίαν ἐν τοῖς δέλτοις καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συνα-
 γωγαῖς καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς καὶ καλεῖσθαι
 15 ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ραββί». Ταῦτα γὰρ εἰ καὶ μικρά τις
 ἡγεῖται, ἀλλὰ μεγάλων ἐστὶν αἷτια κακῶν. Ταῦτα καὶ πό-
 λεις καὶ ἐκκλησίας ἀνείρεψε. Καὶ μοι καὶ δακρῦσαι ἔπεισι
 νῦν, διὰ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἀκούσω καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς,
 καὶ λογίσωμαι πόσα ἐγχευθέν ἐτέχθη κακὰ ταῖς ἐκκλησίαις
 20 τοῦ Θεοῦ, ἅπερ οὐκ ἀναγκαῖον εἰς ὑμᾶς ἐξειπεῖν νῦν μᾶλ-
 λον δὲ δοοὶ πρεσβῦται οὐδὲ δέονται ταῦτα παρ' ἡμῶν μαθεῖν.

Σὺ δὲ μοι σκόπει, ποῦ τὰ τῆς κενοδοξίας ἐκράτει. Ἐνθα
 ἐκελεύοντο μὴ κενοδοξεῖν, ἐν ταῖς συναγωγαῖς, ἔνθα εἰσήε-
 σαν ρυθμίζοντες ἑτέρους. Τὸ μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν δέλτων τοῦ-
 25 το παθεῖν ὀπωσθήποτε, οὐχ οὕτω δοκεῖ δεινὸν εἶναι, καίτοι-
 γε καὶ ἐκεῖ διδάσκαλον θαυμάζεσθαι ἔδει, οὐκ ἐπὶ τῆς ἐκ-
 κλησίας μόνον, ἀλλὰ πανταχοῦ. Καὶ καθάπερ ὁ ἄνθρωπος,
 ἧλουπερ ἂν φανῆ, δηλὸς ἐστὶ τῶν ἀλόγων διεσσηκῶς, οὕτω

αὐτὰ λοιπὸν ἦσαν σπουδαῖοι, τὸ νὰ μεγαλῶνουν τὰ λουριά ποῦ εἶχον κρεμασμένα τὰ εὐαγγέλια καὶ νὰ μεγαλῶνουν τὰ κράσπεδά των, πρᾶγμα ποῦ ἦτο δεῖγμα τῆς πρὸ φοβερῆς κενοδοξίας. Διότι διὰ ποῖον λόγον φιλοδοξεῖς καὶ μεγαλῶνεις αὐτά; Μήπως αὐτὸ εἶναι κατορθωμά σου; μήπως αὐτὸ σὲ ὠφελεῖ εἰς τίποτε, ἐὰν δὲν κερδίζης αὐτὸ ποῦ συμβολίζουν; Διότι ὁ Θεὸς δὲν ζητεῖ νὰ μεγαλῶνῃς αὐτὰ καὶ νὰ τὰ πλατύνῃς, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμῆσαι τὰ κατορθώματά του. Ἐὰν δὲ δὲν πρέπει νὰ ὑπερηφανευώμεθα ὅταν κάνωμεν ἐλεημοσύνην καὶ νηστεύωμεν, ἂν καὶ αὐτὰ εἶναι ἐπίπονα καὶ ἰδικά μας κατορθώματα, πῶς σὺ, Ἰουδαῖε, καυχᾶσαι δι' αὐτά, τὰ ὁποῖα κατ' ἔξοκὴν σοῦ καταλογίζουν ἀδιαφορίαν;

Αὐτοὶ ὅμως ὄχι μόνον ὡς πρὸς αὐτά, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς ἄλλα πρὸ ἀσήμαντα ὑπέφερον τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν. Διότι, λέγει, «Ἀρέσκονται νὰ ἔχουν τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ πρῶτα καθίσματα εἰς τὰς συναγωγὰς καὶ τοὺς καιρειτισμοὺς εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ νὰ ὀνομάζωνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκαλε». Διότι αὐτά, ἂν καὶ τὰ θεωρεῖ κανεὶς μικρά, ἀλλ' ὅμως γίνονται αἰτία μεγάλων κακῶν. Αὐτὰ καὶ πόλεις καὶ Ἐκκλησίας κατέστρεψαν. Πράγματι μοῦ ἔρχεται νὰ δακρύσω ὅταν συμβῇ ν' ἀκούσω διὰ πρωτοκαθεδρίας καὶ δι' ἀσπασμοὺς καὶ ν' ἀναλογισθῶ πόσα κακὰ συνέβησαν ἐξ αἰτίας αὐτῶν εἰς τὰς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀναγκαῖον τῶρα ν' ἀναφέρω ἢ καλύτερα ὅσοι εἶναι ἡλικιωμένοι δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ τὰ μάθουν ἀπὸ ἡμᾶς.

Σὺ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, πρόσεχε ποῦ ἐπικρατεῖ ἡ κενοδοξία· ἐπικρατεῖ ἐκεῖ ὅπου ἐδιδάσκετο νὰ μὴ κενοδοξοῦν, δηλαδὴ εἰς τὰς συναγωγὰς, ὅπου εἰσῆρχοντο ἐκεῖνοι ποῦ ἐδίδασκον τοὺς ἄλλους. Διότι τὸ νὰ συμβῇ αὐτὸ εἰς τὰ δεῖπνα μὲ ὁποιονδήποτε τρόπον, δὲν φαίνεται νὰ εἶναι τόσον μεγάλο κακόν, μολονότι βέβαια καὶ ἐκεῖ ὁ διδάσκαλος θὰ ἔπρεπε νὰ θαυμάζεται, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ παντοῦ. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἄνθρωπος, ὅπου καὶ ἂν ἤθελε φανῆ, διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλογα ζῶα λόγῳ τῆς ὀρθίας στάσεώς

καὶ τὸν διδάσκαλον, καὶ φθεγγόμενον καὶ σιγῶντα καὶ ἀρισιοποιούμενον καὶ πᾶν ὀτιοῦν ποιοῦντα, δῆλον εἶναι δεῖ, καὶ ἀπὸ τοῦ θήματος καὶ ἀπὸ τοῦ βλέμματος καὶ ἀπὸ τοῦ σχήματος καὶ ἀπὸ πάντων ἀπλῶς. Ἐκεῖνοι δὲ πανταχόθεν
 ὁ ἦσαν καταγέλαστοι καὶ πανταχοῦ κατησχύνοντο, μελειῶντες διώκειν ἢ φεύγειν ἔδει. «Φιλοῦσι» γάρ, φησὶν εἰ δὲ τὸ φιλεῖν ἔγκλημα, τὸ ποιεῖν ἡλίκον· καὶ τὸ θηρᾶν αὐτὰ καὶ σπουδάσειν ὥστε τυχεῖν, πῶσον κακόν.

3. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα μέχρι τῆς ἐκείνων κατηγορίας ἔση-
 10 σεν, ὡς μικρὰ καὶ εὐτελῆ καὶ μὴ δεομένων τῶν μαθητῶν καὶ ὑπὲρ τούτων διορθωθῆναι, ὃ δὲ πάντων αἴτιον ἦν τῶν κακῶν ἢ φιλαρχία καὶ τὸ τὸν θρόνον ἀρπάζειν τὸν διδασκαλικόν, τοῦτο εἰς μέσον ἀγαγὼν διορθοῦται σπουδαίως, ὑπὲρ τούτου σφόδρα καὶ αὐτοῖς εὐτόνως ἐπισκήπτων. Τί γάρ
 15 φησιν; «Ἑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ραβδί». Εἶτα καὶ ἡ αἰτία «εἰς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ διδάσκαλος· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε», καὶ οὐδὲν ἑτέρου πλέον ἔχει, κατὰ τὸ μηδὲν εἰδέναι παρ' ἑαυτοῦ. Διὸ καὶ Παῦλος λέγει «τίς γάρ ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλῶς, τίς δὲ Κηφᾶς, ἀλλ' ἢ διάκονοι;»
 20 Οὐκ εἶπε, διδάσκαλοι. Καὶ πάλιν «μὴ καλέσητε πατέρα» οὐχ ἵνα μὴ καλέσωσιν, ἀλλ' ἵνα εἰδῶσιν ὅτι κυρίως Πατέρα καλεῖν χρή. Καθάπερ γὰρ ὁ διδάσκαλος οὐκ ἐστὶ διδάσκαλος προηγουμένως, οὕτως οὐδὲ ὁ πατήρ. Ἐκεῖνος γὰρ πάντων αἴτιος, καὶ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν πατέρων. Καὶ πάλιν
 25 ἐπάγει «μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἰς γὰρ ὑμῶν ἐστὶ καθηγητής, ὁ Χριστός» καὶ οὐκ εἶπεν ἑγώ. Ὡσπερ ἀνωτέρω

του, ἔτσι καὶ ὁ διδάσκαλος, πρέπει νὰ διακρίνεται καὶ ὅταν ὁμιλῇ καὶ ὅταν σιωπᾷ καὶ ὅταν τρώγῃ καὶ ὅταν κἀνῃ ὅ,τιδήποτε ἄλλο, καὶ ἀπὸ τὸ βᾶδισμά του καὶ ἀπὸ τὸ βλέμμα του καὶ ἀπὸ τὸ παράστημά του, καὶ ἀπὸ ὅλα γενικῶς. Ἐκεῖνοι ὁμῶς ἀπὸ κάθε ἄποψιν ἦσαν καταγέλαστοι καὶ παντοῦ κατεντροπιάζοντο, φροντίζοντες πῶς νὰ ἐπιτύχουν ἐκεῖνα πού ἔπρεπε ν' ἀποφεύγουν. Διότι, λέγει, «ἐπιθυμοῦν σφόδρα»· ἐὰν ὁμῶς ἡ ἐπιθυμία εἶναι ἔγκλημα, πόσο μεγάλο ἔγκλημα εἶναι τὸ νὰ γίνεται καὶ πρᾶξις; Καὶ τὸ νὰ κυνηγοῦν αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ νὰ φροντίζουν πῶς νὰ τὰ ἐπιτύχουν, πόσο μεγάλο κακὸν εἶναι;

3. Ὡς πρὸς μὲν τὰ ἄλλα λοιπὸν ἠρκέσθη ὁ Κύριος μόνον εἰς αὐτὰς τὰς κατηγορίας ἐναντίον ἐκείνων, διότι ἦσαν μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, καὶ δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ διορθωθοῦν οἱ μαθηταὶ του ὡς πρὸς αὐτά, αὐτὸ ὁμῶς πού ἦτο αἰτία ὅλων τῶν κακῶν, δηλαδὴ ἡ φιλαρχία, καὶ ἡ ἄρπαγὴ τοῦ διδασκαλικοῦ θρόνου, αὐτὸ προβάλλει ὁ Κύριος εἰς τὸ μέσον καὶ διορθώνει μὲ πολλὴν προσοχήν, δίδων πολὺ αὐστηρὰ παραγγέλματα ὡς πρὸς αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς μαθητὴς του. Τί λοιπὸν λέγει; «Σεῖς δὲ νὰ μὴ ὀνομασθῆτε διδάσκαλοι». Ἐπειτα ἀναφέρει καὶ τὴν αἰτίαν· «διότι ἓνας εἶναι ὁ διδάσκαλος, ὅλοι δὲ σεῖς εἶσθε ἀδελφοί», καὶ κανεὶς δὲν ἔχει κάτι ἐπὶ πλεόν ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθ' ὅσον τίποτε δὲν γνωρίζει ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Παῦλος λέγει· «Ποῖος λοιπὸν εἶναι ὁ Παῦλος; ποῖος ὁ Ἀπολλῶς; ποῖος ὁ Κηφᾶς; δὲν εἶναι ἀπλῶς διάκονοι;»⁴. Δὲν εἶπε διδάσκαλοι. Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν· «Κανένα νὰ μὴ ὀνομάσετε πατέρα»· ὄχι νὰ μὴ ὀνομάσουν τὸν πατέρα των, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσουν ποῖον πρέπει κυρίως νὰ ὀνομάζουν Πατέρα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ὁ διδάσκαλος δὲν εἶναι διδάσκαλος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν, ἔτσι οὔτε καὶ ὁ πατέρας. Διότι ὁ Θεὸς εἶναι αἴτιος ὅλων καὶ τῶν διδασκάλων καὶ τῶν πατέρων. Καὶ εἰς τὴν συνέχειαν προσθέτει· «Νὰ μὴ ὀνομασθῆτε οὔτε καθηγηταί· διότι ἓνας εἶναι ὁ καθηγητὴς σας, ὁ Χριστός». Καὶ δὲν εἶπεν, "Εγώ". Ὅπως ἀκρι-

εἶπε, «τί ὑμῖν δοκεῖ περὶ τοῦ Χριστοῦ;» καὶ οὐκ εἶπε, ἑπεὶ ἐμοῦ, οὕτω καὶ ἐνταῦθα. Ἄλλ' ἠδέως ἂν ἐροίμην ἐνταῦθα, τί ἂν εἴποιεν οἱ τὸ εἷς καὶ εἷς πολλάκις ἀρμόζοντες τῷ Πατρὶ μόνῳ, ἐπὶ ἀθειῆσει τοῦ Μονογενοῦς. Καθηγητῆς ὁ
 5 Πατήρ; Ἄπαντες ἂν εἴποιεν καὶ οὐδεὶς ἀντιερρεῖ. Καὶ μὴν «εἷς», φησὶν, «ἐστὶν ὁ καθηγητῆς ὑμῶν, ὁ Χριστός». Ὡσπερ οὖν «εἷς καθηγητῆς» λεγόμενος ὁ Χριστός οὐκ ἐκβάλλει τὸν Πατέρα τοῦ εἶναι καθηγητήν, οὕτω καὶ «εἷς διδάσκαλος» λεγόμενος ὁ Πατήρ οὐκ ἐκβάλλει τὸν Υἱὸν τοῦ εἶναι διδά-
 10 σκαλον. Τὸ γὰρ εἷς καὶ εἷς πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ἀνθρώπων εἴρηται καὶ τῆς λοιπῆς κτίσεως.

Ἀπαγορεύσας τοίνυν αὐτοῖς τὸ χαλεπὸν τοῦτο νόσημα καὶ διορθωσάμενος, παιδεύει καὶ πῶς ἂν αὐτὸ διαφύγοιεν· διὰ ταπεινοφροσύνης. Διὸ καὶ ἐπάγει «ὁ δὲ μείζων ὑμῶν
 15 ἔσται ὑμῶν διάκονος. Ὅστις γὰρ ὑψώσῃ ἑαυτόν, ταπεινωθήσεται, καὶ ὅστις ταπεινώσῃ ἑαυτόν, ὑψωθήσεται». Οὐδὲν γὰρ τοῦ μειριάζειν ἴσον διὸ καὶ συνεχῶς αὐτοὺς ὑπομιμνήσκει ταύτης τῆς ἀρετῆς, καὶ διε τὰ παιδία εἰς μέσον ἤγαγε, καὶ νῦν καὶ ἀρχόμενος ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν μακαρισμῶν, ἐν-
 20 τεῦθεν ἤρξατο· καὶ ἐνταῦθα πρόρριζον αὐτὸ ἀνασπᾶ ἐντεῦθεν λέγων «ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν, ὑψωθήσεται». Εἶδες πῶς ἐκ διαμέτρου πρὸς τοῦναντίον ἀπάγει τὸν ἀκροατήν; Οὐ γὰρ δὴ μόνον τῶν πρωτείων ἐρᾶν κωλύει, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔσχατα διώκειν. Οὕτω γὰρ τεύξῃ τῆς ἐπιθυμίας, φησί. Διὸ χρη-
 25 τῶν πρωτείων τὴν ἐπιθυμίαν διώκοντα, τὴν ἐσχάτην διώκειν τάξιν. «Ὅς γὰρ ἂν ταπεινώσῃ ἑαυτόν, ὑψωθήσεται».

5. Ματθ. 22, 42.

6. Λουκᾶ 14, 11,

βῶς προηγουμένως εἶπε, «Ποίαν γνώμην ἔχετε περὶ τοῦ Χριστοῦ»⁵, καὶ δὲν εἶπε Ἐπερὶ ἐμοῦ, ἔτσι καὶ ἐδῶ. Ἄλλ' εὐχαρίστως θὰ ἠμποροῦσα νὰ εἰπῶ ἐδῶ, τί θὰ ἠμποροῦσαν νὰ ἰσχυρισθοῦν ἐκεῖνοι πού τὸ Ἔνας καὶ Ἔνας ἀποδίδουν εἰς τὸν Πατέρα μόνον, ἀπορρίπτοντες τὸν Μονογενῆ υἱόν· εἶναι καθηγητῆς ὁ Πατήρ; Ὅλοι θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸ παραδεχθοῦν καὶ νὰ μὴ φέρη κανεὶς ἀντίρρησην. Καὶ ὁμοίως λέγει, «Ἔνας εἶναι καθηγητῆς σας, ὁ Χριστός». Ὅπως ἀκριβῶς λοιπὸν ὁ Χριστός, ὀνομαζόμενος «Ἔνας καθηγητῆς», δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν Πατέρα τὴν ιδιότητα νὰ εἶναι καθηγητῆς, ἔτσι καὶ ὁ Πατήρ ὀνομαζόμενος «Ἔνας διδάσκαλος» δὲν ἀφαιρεῖ ἀπὸ τὸν Υἱὸν τὴν ιδιότητα τοῦ διδασκάλου. Διότι τὸ «εἷς» καὶ «εἷς» ἐλέχθη πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ λοιπὰ δημιουργήματα.

Ἄφοῦ ἀπηγόρευσε λοιπὸν εἰς αὐτοὺς τὴν φοβερὰν αὐτὴν ἀσθένειαν τῆς φιλαρχίας καὶ διόρθωσε τὴν περὶ αὐτῆς ἀντίληψιν, τοὺς διδάσκει τώρα καὶ πῶς θὰ ἠμποροῦσαν νὰ τὸ ἀποφύγουν αὐτό, μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην δηλαδή. Διὰ τοῦτο καὶ προσθέτει· «Αὐτὸς δὲ πού εἶναι μεγαλύτερος μεταξὺ σας ἂς εἶναι ὑπηρετῆς σας. Διότι ὅποιος ὑψώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, θὰ ταπεινωθῆ, καὶ ἐκεῖνος πού θὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτὸν του, θὰ ὑψωθῆ». Πράγματι τίποτε δὲν εἶναι ἴσον μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην. Διὰ τοῦτο καὶ συνεχῶς τοὺς ὑπενθυμίζει αὐτὴν τὴν ἀρετὴν, καὶ ὅταν ὠδηγοῦσεν εἰς τὸ μέσον τὰ παιδιά καὶ τώρα, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἤρχιζε τοὺς μακαρισμοὺς του εἰς τὸ ὄρος ἀπὸ ἐδῶ ἤρχιζε. Καὶ ἐδῶ ἀπὸ τὴν ρίζαν του ξεριζώνει αὐτὸ τὸ πάθος, λέγων· «Αὐτὸς πού ταπεινώνει τὸν ἑαυτὸν του, θὰ ὑψωθῆ»⁶. Εἶδες πῶς ὀδηγεῖ τὸν ἀκροατὴν εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον ἀποψιν; Διότι δὲν ἐμποδίζει μόνον νὰ ἐπιθυμῆ κανεὶς σφόδρα τὰ πρωτεῖα, ἀλλὰ προτρέπει καὶ νὰ ἐπιδιώκῃ τὰ ταπεινά. Διότι ἔτσι λέγει θὰ ἐπιτύχῃς αὐτὸ πού ἐπιθυμεῖς. Διὰ τοῦτο πρέπει αὐτὸς πού ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τὰ πρωτεῖα, νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν τελευταίαν θέσιν· «Διότι αὐτὸς πού θὰ ταπεινωθῆ, αὐτὸς θὰ ὑψωθῆ».

Καὶ ποῦ τὴν ταπεινοφροσύνην ταύτην εὐρήσομεν; Βού-
λεσθε πάλιν ἐπὶ τὴν πόλιν τῆς ἀρετῆς ἴωμεν, τὰς τῶν ἁγίων
σκηνάς, τὰ ὄρη λέγω καὶ τὰς νάπας; Καὶ γὰρ ἐπὶ τὸ ὕψος
τῆς ταπεινοφροσύνης ὀψόμεθα τοῦτο. Ἄνθρωποι γὰρ οἱ μὲν
5 ἀπὸ τῶν ἔξωθεν ἀξιωματίων, οἱ δὲ καὶ ἀπὸ χρημάτων ὄν-
τες λαμπροί, πάντοθεν ἑαυτοὺς κατασιέλλουσιν, ἀπὸ τῆς ἐ-
σθῆτος, ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἀπὸ τῶν διακονουμένων καὶ καθάπερ
ἐν γράμμασι διὰ πάντων τὴν ταπεινοφροσύνην γράφουσι.
Καὶ ἅπερ ἐσὶν ὑπεκκαύματα ἀλαζονείας, τὸ καλῶς ἀμφιέν-
10 νουθαι καὶ τὸ λαμπρῶς οἰκοδομεῖν καὶ τὸ πολλοὺς ἔχειν
διακόνους, ἃ καὶ ἄκονίας πολλάκις εἰς ἀλαζονείαν ἐμβάλ-
λει, ταῦτα ἐκεῖ ἅπαντα ἀνήρηται. Καὶ αὐτοὶ καίουσι πῦρ, αὐ-
τοὶ διακλῶσι ξύλα, αὐτοὶ ἔψουσιν, αὐτοὶ τοῖς ἐρχομένοις δια-
κονοῦνται. Οὐκ ἔστιν ὑβρίζοντις ἀκοῦσαί τινος ἐκεῖ, οὐδὲ
15 ὑβριζόμενον ἰδεῖν, οὐδὲ ἐπιπαιτόμενον, οὐδὲ ἐπιτάτιοντα, ἀλ-
λὰ πάντες τῶν διακονουμένων εἰσὶ, καὶ ἕκαστος τοὺς πόδας
νίπτει τῶν ξένων, καὶ πολλὴ περὶ τούτου μάχη. Καὶ ποιεῖ
τοῦτο, οὐκ ἐξειάζων ὅστις ἐστίν, οὔτε εἰ δοῦλος, οὔτε εἰ ἐ-
λεύθερος, ἀλλ' ἐπὶ παντὸς τὴν διακονίαν ταύτην πληροῖ.
20 Οὐδεὶς ἐκεῖ οὐ μέγας, οὐδὲ μικρός. Τί οὖν; σύγχυσις; Μὴ
γένοιτο· ἀλλ' ἡ πρώτη εὐταξία. Κἂν γὰρ ἢ τις μικρός, ὁ
μέγας οὐχ ὄρῃ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐκείνου πάλιν κατεδεέστε-
ρον ἑαυτὸν εἶναι νενόμικε, καὶ ταύτη γίνεται μείζων. Μία
ἰράπεζα πᾶσι, καὶ τοῖς διακονουμένοις καὶ τοῖς διακονοῦσι,
25 τὰ αὐτὰ ἐδέσματα, τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, τὰ αὐτὰ οἰκήματα, ἡ
αὐτὴ δίαίτα. Μέγας ἐκεῖ ὁ τὸ εὐτελὲς ἔργον ἀρπάζων. Οὐκ

Καὶ ποῦ θὰ εὕρωμεν αὐτὴν τὴν ταπεινοφροσύνην; Θέλετε πάλιν νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν πόλιν τῆς ἀρετῆς, εἰς τὰς σκηνὰς τῶν ἀγίων, ἐννοῶ τὰ ὄρη, καὶ τὰ δάση; Καθ' ὅσον ἐκεῖ θὰ συναντήσωμεν αὐτὸ τὸ ὕψος τῆς ταπεινοφροσύνης. Διότι ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλοι μὲν εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν λαμπροὶ λόγῳ κοσμικῶν ἀξιωματίων, ἄλλοι ἦσαν λαμπροὶ λόγῳ χρημάτων, καὶ τώρα ἀπὸ παντοῦ στεροῦν τοὺς ἑαυτοῦς των, ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, ἀπὸ τὴν κατοικίαν, ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας καὶ μὲ ὄλας τὰς ἐνεργείας των αὐτὰς ὡσὰν μὲ γράμματα διαζωγραφίζουσι τὴν ταπεινοφροσύνην. Καὶ αὐτὰ ποὺ εἶναι προσανάμματα τῆς ἀλαζονείας, τὸ νὰ φοροῦν ὠραῖα ἐνδύματα, τὸ νὰ κτίζουν λαμπρὰς οἰκοδομάς, καὶ τὸ νὰ ἔχουσι πολλοὺς ὑπηρέτας, τὰ ὁποῖα πολλὰς φορὰς καὶ χωρὶς τὴν θέλησίν μας ὀδηγοῦν εἰς τὴν ἀλαζονείαν, ὄλα αὐτὰ ἐκεῖ ἔχουσι καταργηθῆ. Καὶ οἱ ἴδιοι ἀνάπτουσι φωτιά, οἱ ἴδιοι κόπτουσι ξύλα διὰ τὴν φωτιά, οἱ ἴδιοι μαγειρεύουσι, οἱ ἴδιοι ἐξυπηρετοῦν τοὺς ἐπισκέπτας. Δὲν εἶναι δυνατὸν ν' ἀκούσῃ κανεὶς ἐκεῖ κάποιον νὰ ὑβρίζεται, οὔτε κάποιον νὰ τὸν διατάσσουσι, οὔτε ἄλλον ποὺ νὰ διατάσῃ, ἀλλ' ὄλοι ἀνήκουσι εἰς τὴν θέσιν τῶν ὑπηρετούντων, καὶ ὁ καθένας νίπτει τὰ πόδια τῶν ξένων, καὶ ὑπάρχει πολὺς ἀνταγωνισμὸς διὰ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν. Καὶ τὸ κάνει αὐτὸ χωρὶς νὰ ἐξετάζῃ ποῖος εἶναι, οὔτε ἂν εἶναι δοῦλος, οὔτε ἂν εἶναι ἐλεύθερος, ἀλλ' ἐκτελεῖ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν πρὸς ὄλους. Κανεὶς δὲν εἶναι ἐκεῖ οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς. Τί λοιπόν; Ἐπικρατεῖ ἐκεῖ σύγχυσις; Μὴ γένοιτο, ἀλλ' ἐπικρατεῖ ἡ καλυτέρα τάξις. Διότι καὶ ἂν εἶναι κανεὶς μικρὸς, ὁ μέγας δὲν τὸ βλέπει αὐτό, ἀλλὰ καὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὑποδεέστερον καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον, καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον γίνεται πρὸς μέγας. Μία τράπεζα ὑπάρχει δι' ὄλους, καὶ δι' αὐτοὺς ποὺ ὑπηρετοῦνται καὶ διὰ τοὺς ὑπηρετοῦντας, τὰ ἴδια ἐδέσματα, τὰ ἴδια ἐνδύματα, αἱ ἴδιαι κατοικίαι, τὸ ἴδιον φαγητό. Ἐκεῖ μέγας εἶναι αὐτὸς ποὺ προλαμβάνει καὶ κάνει τὴν πρὸς ταπεινὴν ἐργασίαν. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ ἰδικόν μου καὶ τὸ ἰδικόν σου, ἀλλ'

ἔστι τὸ ἐμὸν καὶ τὸ σὸν, ἀλλ' ἐξώρισται τοῦτο τὸ ῥῆμα, τὸ μυρίων αἴτιον πολέμων.

4. Καὶ τί θαυμάζεις, εἰ δίαίτια καὶ τροάπεζα καὶ σιολὴ μία πᾶσιν, ὅπου γε καὶ ψυχὴ μία πᾶσιν, οὐ κατὰ τὴν οὐσίαν ὁ μόνον (τοῦτο γὰρ καὶ ἐπὶ πάντων), ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀγάπην; πῶς οὖν ἂν αὐτὴ καθ' ἑαυτῆς ἐπαρθεῖη ποιέ; Οὐκ ἔστιν ἐκεῖ πενία καὶ πλοῦτος, δόξα καὶ ἀτιμία· πῶς οὖν ἂν εὗροι παρεϊδουσιν ἀπόνοιαν καὶ ἀλαζονεία; Εἰσὶ μὲν γὰρ καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι κατὰ τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον, ἀλλ' ὅπερ ἔφην, οὐδεὶς τοῦτο ὁρᾷ. Ὁ μικρὸς οὐκ ἀλγεῖ ὡς καταφρονοῦμενος, οὔτε γὰρ ὁ καταφρονῶν τίς ἐστι· κἂν διαπίυση δέ τις, τοῦτο μάλιστα παιδεύονται, καταφρονεῖσθαι, διαπίυεσθαι, ἐξευτελίζεσθαι, διὰ ῥημάτων, διὰ πραγμάτων καὶ πτωχοῖς καὶ ἀναπήροις συνανασιζέρονται, καὶ αἱ τροάπεζαι αὐτοῖς
10 τούτων γέμουσι τῶν δαιτυμόνων· διὰ δὴ τοῦτο καὶ τῶν οὐρανῶν εἰσιν ἄξιοι.

Καὶ ὁ μὲν θεραπεύει τραύματα τῶν λώβην ἐχόντων, ὁ δὲ χειραγωγεῖ τὸν τυφλόν, ὁ δὲ βασιάζει τὸν τὸ σκέλος πεπηρωμένον. Οὐκ ἔνι κολάκων ἐκεῖ πλῆθος, οὐδὲ παρασίτων·
20 μᾶλλον δὲ οὐδὲ ὃ τί ποιέ ἐστι κολακεία ἴσασι· πόθεν οὖν ἂν ἐπαρθεῖέν ποιε; Καὶ γὰρ πολλὴ παρ' αὐτῆς ἰσότης, διὸ καὶ εὐκολία πολλὴ τῆς ἀρετῆς. Καὶ γὰρ τούτοις μᾶλλον οἱ καταδεέστεροι παιδεύονται, ἢ εἰ ἀναγκάζονται αὐτοῖς παραχωρεῖν τῶν πρωτείων. Ὡσπερ γὰρ τὸν θρασὺν ὁ πλητιόμενος καὶ παραχωρῶν παιδεύει, οὕτω τὸν φιλότιμον ὁ μὴ ἀντι-
25 ποιούμενος δόξης, ἀλλὰ καταφρονῶν. Τοῦτο δὲ μετὰ δαυιλείας ἐκεῖ ποιοῦσι καὶ ὁση μάχη παρ' ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ τυχεῖν τῶν πρωτείων, τοσοῦτος ἀγὼν παρ' ἐκείνοις ὑπὲρ τοῦ μὴ

ἔχουν ἐξορισθῆ αἱ λέξεις αὐταὶ ποὺ εἶναι ἡ αἰτία ἀπειρῶν πολέμων.

4. Καὶ διατί θαυμάζεις ἐὰν εἶναι δι' ὅλους ἓνα τὸ φαγητόν, μία ἡ τράπεζα καὶ ἡ ἐνδυμασία, ὅπου βέβαια μία εἶναι καὶ ἡ ψυχὴ δι' ὅλους, ὅχι μόνον κατὰ τὴν οὐσίαν (διότι αὐτὸ εἶναι κοινὸν γνῶρισμα ὅλων τῶν ἀνθρώπων), ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀγάπην; πῶς λοιπὸν αὐτὴ θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπαρθῆ ποτὲ ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ της; Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ πτώχεια καὶ πλοῦτος, δόξα καὶ ἀτιμία· πῶς λοιπὸν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εἰσχωρήσῃ ἐκεῖ ὁ φθόνος καὶ ἡ ἀλαζονεία; Βέβαια ὑπάρχουν καὶ μικροὶ καὶ μεγάλοι ὡς πρὸς τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς, ἀλλ' ὅπως προανέφερα κανεὶς δὲν τὸ βλέπει αὐτό. Ὁ μικρὸς δὲν ὑποφέρει ἀπὸ περιφρόνησιν, οὔτε βέβαια ὑπάρχει κάποιος ποὺ νὰ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους. Καὶ ἂν ἀκόμη κάποιος δείξῃ ὑπεροψίαν, αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν διδάσκονται, νὰ περιφρονοῦνται, νὰ διαπτύωνται, νὰ ἐξευτελίζωνται μὲ λόγια καὶ μὲ ἔργα. Καὶ συναναστρέφονται πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους, καὶ αἱ τράπεζαί των εἶναι γεμᾶται ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς συνδαιτυμόνας. Διὰ τοῦτο εἶναι ἄξιοι καὶ τῶν οὐρανῶν.

Καὶ ἄλλος μὲν θεραπεύει τὰ τραύματα τῶν λεπρῶν, ἄλλος ὁδηγεῖ τὸν τυφλόν, ἄλλος δὲ βαστάζει τὸν κωλόν. Δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ τὸ πλῆθος τῶν κολάκων, οὔτε τῶν παρασίτων, ἢ καλύτερα οὔτε γνωρίζουν τί τέλος πάντων εἶναι ἡ κολακεία. Ἀπὸ ποῦ θὰ ἦτο δυνατὸν κάποιοι νὰ ἐπαρθοῦν; Καθ' ὅσον ἰσχύει μεταξύ των μεγάλη ἰσότης, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι πολὺ εὐκόλον ν' ἀσκῆσιν κανεὶς τὴν ἀρετὴν. Καὶ μὲ αὐτὰ λοιπὸν διδάσκονται οἱ ὑποδεέστεροι, παρὰ ἐὰν ἤθελον ἐξαναγκασθῆ νὰ παραχωροῦν τὰ πρωτεῖα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς διδάσκει τὸν θρασὺν αὐτὸς ποὺ ραπίζεται ἀπὸ αὐτὸν καὶ ὑποχωρεῖ, ἔτσι καὶ τὸν φιλόδοξον τὸν διδάσκει ὅχι ἐκεῖνος ποὺ ἐπιδιώκει, ἀλλὰ ὁ περιφρονῶν αὐτήν. Αὐτὸ δὲ τὸ κάνουν ἐκεῖ μὲ πολλὴν προθυμίαν καὶ ἀφθονίαν, καὶ ὅσος ἀνταγωνισμὸς ὑπάρχει μεταξύ μας διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ πρωτεῖα, τόσος ἀνταγωνισμὸς ὑπάρχει μεταξύ ἐκείνων διὰ νὰ

τυχεῖν, ἀλλὰ διακρούσασθαι, καὶ πολλὴ σπουδὴ, τίς πλεονε-
 κτήσει τιμῶν, ἀλλ' οὐ τιμώμενος. Ἄλλως δὲ καὶ αὐτὰ τὰ
 ἔργα μειριάζειν πείθει, καὶ οὐκ ἀφήσει φλεγμαίνειν. Τίς
 γάρ, εἶπέ μοι, γῆν σκάπτων καὶ ἄρδων καὶ φυτεύων, ἢ πλέ-
 5 κων σπυρίδας, καὶ σάκκον ὑφαίνων, ἢ ἄλλα τινὰ μεταχειρι-
 ζων, μέγα φρονήσει ποιέ; τίς δὲ πενία συζῶν καὶ λιμῶ
 παλαίων, τοῦτο νοσήσει τὸ νόσημα; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς. Διὰ
 τοῦτο εὐκολος αὐτοῖς ἢ ταπεινοφροσύνη. Καὶ ὡσπερ ἐνιαυ-
 θὰ χαλεπὸν τὸ μειριάζειν διὰ τὸ πλῆθος τῶν κροιούντιον
 10 καὶ θανμαζόντιον, οὕτως ἐκεῖ σφόδρα εὐκολον. Καὶ γὰρ τῇ
 ἐρημίᾳ προσέχει μόνον ἐκεῖνος καὶ ὄρνιθας ἱπταμένας ὄρα
 καὶ δένδρα σειόμενα καὶ ζέφυρον πνέοντα καὶ ρύακας διὰ
 φαράγγων φερομένους. Πόθεν οὖν ἂν ἐπαρθεῖη ὁ ἐρημίᾳ το-
 σαύτη συζῶν;

15 Οὐ μὴν διὰ τοῦτο ἀπολογία ἐντεῦθεν ἡμεῖς ἔξομεν,
 ἐπειδὴ ἐν μέσοις σιροφόμενοι μέγα φρονοῦμεν. Καὶ γὰρ ὁ
 Ἄβραὰμ μεταξὺ Χανααίων ὧν ἔλεγεν «Ἐγὼ δὲ εἰμι γῆ
 καὶ σποδός». Καὶ ὁ Δαυὶδ ἐν μέσοις σιραιοπέδοις, «Ἐγὼ
 δὲ εἰμι σκώληξ, καὶ οὐκ ἄνθρωπος» καὶ ὁ ἀπόστολος ἐν
 20 μέσῃ τῇ οἰκουμένῃ, «Οὐκ εἰμι ἰκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος».
 Ποία τοίνυν ἡμῖν ἔσται παραμυθία, ποία δὲ ἀπολογία, ὅταν
 μηδὲ ισοαῦτια ἔχοντες παραδείγματα μειριάζωμεν; Ὡσπερ
 γὰρ ἐκεῖνοι μυρίων σιεφάνων ἄξιοι, πρῶτοι τῆς ἀρετῆς τὴν
 ὁδὸν ἐλθόντες, οὕτως ἡμεῖς μυρίων τιμωριῶν ὑπεύθυνοι, μη-
 25 δὲ μετ' ἐκείνους τοὺς ἀπελθόντας καὶ ἐν τοῖς γράμμασι κει-

7. Γεν. 18, 26.

8. Ψαλμ. 21,6.

9. Α' Κορ. 15, 9

ἀποφύγουν αὐτά, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ τ' ἀπομακρύνουν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν των, καὶ καταβάλλεται μεγάλη προσπάθεια ποῖος θὰ ὑπερβάλῃ τοὺς ἄλλους, τιμῶν αὐτούς, ἀλλ' ὄχι τιμώμενος ὁ ἴδιος. Ἐλλωστε δὲ καὶ αὐτὰ τὰ ἴδια τὰ ἔργα τοὺς ἀναγκάζουν νὰ εἶναι ταπεινόφρονες καὶ δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ κυριεύωνται ἀπὸ αὐτὴν τὴν φλόγα. Διότι εἶπέ μου, ποῖος θὰ μεγαλοφρονήσῃ σκάπτων τὴν γῆν καὶ ποτίζων καὶ φυτεύων αὐτὴν, πλέκων καλάθια καὶ ὑφαίνων τρίχινον σάκκον, ἢ ἐκτελῶν ἄλλας ἐργασίας; ποῖος δὲ συζῶν μὲ τὴν πτώχεια καὶ παλεύων μὲ τὴν πείναν, θὰ κυριευθῆ ἀπὸ αὐτὴν τὴν νόσον; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Διὰ τοῦτο εἶναι εὐκόλος εἰς αὐτοὺς ἢ ταπεινοφροσύνη. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ἐδῶ εἶναι δύσκολον νὰ ταπεινοφρονῆ κανεὶς ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους τῶν χειροκροτούντων καὶ τῶν θαυμαστῶν, ἔτσι καὶ ἐκεῖ εἶναι πάρα πολὺ εὐκόλον. Καθ' ὅσον ἐκεῖνος μόνον τὴν ἔρημον προσέχει καὶ τὰ πουλιὰ βλέπει νὰ πετοῦν καὶ τὰ δένδρα νὰ κινουῦνται καὶ τὸν ἄνεμον νὰ φυσᾷ καὶ τὰ ρυάκια νὰ κυλοῦν τὰ νερά των ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ φαράγγια. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑπερηφανευθῆ αὐτὸς ποὺ ζῆ μαζί μὲ τόσον μεγάλην ἔρημίαν;

Ἄλλ' ὅμως δὲν θὰ εὕρωμεν ἡμεῖς ἐξ αἰτίας αὐτοῦ δικαιολογίαν διὰ τὴν μεγαλοφροσύνην μας ἐπειδὴ ζῶμεν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Καθ' ὅσον καὶ ὁ Ἀβραὰμ ζῶν μεταξὺ τῶν Χαναναίων ἔλεγεν· «Ἐγὼ εἶμαι γῆ καὶ στάκτη». Καὶ ὁ Δαυῖδ ζῶν μέσα εἰς τὰ στρατόπεδα ἔλεγεν· «Ἐγὼ εἶμαι σκουλήκι, καὶ ὄχι ἄνθρωπος». Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ποὺ ἔζη μέσα εἰς τὸν κόσμον ἔλεγε· «Δὲν εἶμαι ἰκανὸς νὰ ὀνομάζωμαι ἀπόστολος». Ποίαν λοιπὸν παρηγορίαν θὰ ἔχωμεν ἡμεῖς, ποίαν δὲ ἀπολογία, ὅταν δὲν δείκνωμεν ταπεινοφροσύνην ἂν καὶ ἔχομεν τόσα παραδείγματα; Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι κατέστησαν ἄξιοι ἀμετρήτων στεφάνων, ἐπειδὴ πρῶτοι ἐβάδισαν τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ἔτσι καὶ ἡμεῖς θὰ εὐρεθῶμεν ὑπεύθυνοι ἀπείρων τιμωριῶν, ἐπειδὴ δὲν ἐπεδείξαμεν παρόμοιον ζῆλον οὔτε μετὰ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔφυγαν ἀπὸ

μένους, μηδὲ μετὰ τούτους τοὺς πάντας καὶ διὰ τῶν πραγμάτων θαυματομένους, ἐπὶ τὸν ἴσον ἐλκόμενοι ζῆλον. Τί γὰρ ἂν ἔχοις εἰπεῖν, μὴ διορθούμενος; Οὐκ οἶσθα γράμματα, οὐδὲ Γραφαῖς ἐνέκνησαν, ἵνα μάθῃς τῶν παλαιῶν τὰς ἀρετὰς;

5 Μάλιστα μὲν καὶ τοῦτο ἔγκλημα, τῆς ἐκκλησίας διηνεκῶς ἀνεωγγμένης, μὴ εἰσιέναι καὶ μετέχειν τῶν καθαρῶν ἐκείνων ναμάτων. Πλὴν ἄλλ' εἰ καὶ τοὺς ἀπελθόντας οὐκ ἔγνωσ διὰ τῶν Γραφῶν, τοὺς ζῶντας τούτους ἰδεῖν ἐχορῆν. Ἄλλ' οὐδεις ὁ χειραγωγῶν; Ἐλθέ πρός με, καὶ ἐγὼ σοι δείξω τὰ

10 καταγῶγια τῶν ἀγίων τούτων· ἐλθέ, καὶ μάθε τί παρ' αὐτῶν χρήσιμον. Λύχνοι πανταχοῦ τῆς γῆς εἰσιν οὗτοι λάμποντες· τείχη ταῖς πόλεσι περικάθηται. Διὰ ταῦτα τὰς ἐρημίας κατέλαβον, ἵνα καὶ σὲ παιδεύσωσι τῶν ἐν τῷ μέσῳ θορύβων καταφρονεῖν. Οἱ μὲν γάρ, ἅτε ἰσχυροὶ ὄντες καὶ ἐν

15 μέσῳ τῷ κλύδωνι δύνανται γαλήνης ἀπολαύειν· σοὶ δὲ τῷ περιαντιλουμένῳ πανταχόθεν ἡσυχίας δεῖ, καὶ τοῦ μικροῦ ἀναπνεῦσαι ἐκ τῶν ἐπαλλήλων κυμάτων.

Βάδιζε τοίνυν ἐκεῖ συνεχῶς, ἵνα τὴν διηνεκῆ κηλῖδα καθάρας ταῖς ἐκείνων εὐχαῖς καὶ πραινέσεσι, καὶ τὸν ἐν-

20 ταῦτα ἄριστα διαγάγῃς θίον, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχῃς ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ καὶ μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ δόξα, κράτις, τιμὴ, ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

τὴν γῆν καὶ ἀναφέρονται εἰς τὰ βιβλία, οὔτε μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ζοῦν καὶ θαυμάζονται διὰ τὰ ἔργα των. Τί λοιπὸν θὰ ἤμπορέσης νὰ εἰπῆς, ὅταν δὲν διορθώνεσαι; Δὲν γνωρίζεις γράμματα, οὔτε ἐμελέτησες τὰς Γραφάς, διὰ νὰ μάθῃς τὰς ἀρετὰς τῶν παλαιῶν; Αὐτὸ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἔγκλημα, ἐνῶ εἶναι ἡ Ἐκκλησία συνεχῶς ἀνοικτὴ, σὺ δὲν εἰσέρχεσαι καὶ δὲν μετέχεις τῶν καθαρῶν ἐκείνων ναμάτων. Πλήν ὅμως καὶ ἂν ἀκόμη δὲν ἐγνώρισες μέσῳ τῶν Γραφῶν αὐτοὺς ποὺ ἔφυγον ἀπὸ τὴν γῆν, ἔπρεπε νὰ προσέξῃς αὐτοὺς ποὺ ζοῦν. Μήπως ὅμως δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ σὲ ὀδηγήσῃ; Ἐλα πρὸς ἐμένα καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω τὰ καταγώγια αὐτῶν τῶν ἀγίων· ἔλα καὶ μάθε κάτι χρήσιμον ἀπὸ αὐτούς. Αὐτοὶ εἶναι φωτεινὰ λυχνάρια ποὺ φωτίζουν εἰς ὅλην τὴν γῆν· στέκονται ὡσὰν τείχη γύρω ἀπὸ τὰς πόλεις. Διὰ τοῦτο κατέλαβον τὰς ἐρήμους, διὰ νὰ διδάξουν καὶ σένα νὰ περιφρονῆς τοὺς θορύβους, ζῶν μέσα εἰς τὸν κόσμον. Διότι αὐτοί, ἐπειδὴ εἶναι ἰσχυροί, καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς τρικυμίας ἠμποροῦν νὰ ἀπολαύουν γαλήνης. Σὺ ὅμως ποὺ ἀπὸ παντοῦ βάλλεσαι ἀπὸ τὰ κύματα χρειάζεσαι ἡσυχίαν.

Πήγαινε λοιπὸν ἐκεῖ τακτικά, ὥστε, ἀφοῦ καθάρῃς τὴν διαρκῆ κηλῖδα τῆς ἀμαρτίας μὲ τὰς εὐχὰς καὶ συμβουλὰς ἐκείνων, καὶ τὴν ἐδῶ ζωὴν σου νὰ διέλθῃς ἐνάρετα καὶ τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, ν' ἀποκτήσῃς μὲ τὴν χάριν καὶ φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου εἰς τὸν Πατέρα ἀνήκει δόξα, δύναμις, τιμὴ, συγχρόνως δὲ καὶ εἰς τὸ Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΓ΄
Ματθ. 23, 13 - 28

«Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί,
δι καιεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει
5 μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότε-
ρον κρίμα».

1. Ἐνιευθεν λοιπὸν εἰς γαστριμαργίαν αὐτοὺς κωμωδεῖ,
καὶ τὸ δεινόν, δι οὐκ ἀπὸ τῶν πλουτούντων, ἀλλ' ἀπὸ τῶν
χηρῶν ἐγαστριζοντο, καὶ τὴν ἐκείνων πενίαν ἐπέριβον,
10 ἦν διορθοῦσθαι ἔδει. Οὐδὲ γὰρ ἀπλῶς ἠσθιον, ἀλλὰ κατή-
σθιον. Εἶτα καὶ ὁ τρόπος τῆς καπηλείας χαλεπώτερος· «προ-
φάσει μακρὰ προσευχόμενοι». Πᾶς μὲν γὰρ ἄξιος τιμωρίας
ὁ κακόν τι ποιῶν, ὁ δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἀπὸ εὐλαθείας λαμ-
βάνων, καὶ προσχήμεται τούτῳ χρώμενος τῆς πονηρίας, πολ-
15 λῶ χαλεπωτέρας ὑπεύθυνος κολάσεως. Καὶ τίνος ἔνεκεν
οὐκ ἀπεχειροτόνησεν αὐτοὺς; «Οὐ ὁ καιρὸς οὐκ ἐπέτρεπεν
οὐδέπω. Διὰ δὴ τοῦτο ἀφήσει μὲν αὐτοὺς τέως, διὰ δὲ ὧν
λέγει κατὰσκευάζει τὸ ἀνεξαπάτητον τῷ δήμῳ, ἵνα μὴ διὰ
τὴν ἀξίαν αὐτῶν εἰς τὸν αὐτὸν ἔλκωνται ζῆλον. Ἐπειδὴ
20 γὰρ εἶπεν, «ὅσα ἂν λέγωσιν ὑμῖν ποιεῖν, ποιεῖτε», δείκνυ-
σιν ὅσα παραποιοῦσιν, ἵνα μὴ ἐξ ἐκείνου νομιοθῆ παρὰ τοῖς
ἀνοήτοις πάντα ἐπιτρέπειν αὐτοῖς.

«Οὐαὶ ὑμῖν, δι κλείετε τὴν βασιλείαν ἔμπροσθεν τῶν
ἀνθρώπων. Ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχο-

ΟΜΙΛΙΑ ΟΓ΄
Ματθ. 23, 13 - 28

«'Αλλοίμονόν σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριταί, διότι κατατρώγετε τὰς περιουσίας τῶν κηρῶν μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι κάνετε μακρὰς προσευχὰς ὑπὲρ αὐτῶν. Διὰ τοῦτο θὰ ὑποσιτῆτε μεγαλυτέραν τιμωρίαν».

1. Μὲ τοὺς λόγους λοιπὸν αὐτοὺς ὁ Κύριος διακωμωδεῖ αὐτοὺς διὰ γαστριμαργίαν καὶ τὸ φοβερόν εἶναι, ὅτι κατέτρωγον τὴν περιουσίαν ὄχι τῶν πλουσίων, ἀλλὰ τῶν κηρῶν, καὶ ἔτσι ὠδήγουν εἰς τὸ ἔπακρον τὴν δυστυχίαν των, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ καλυτερεύσουν. Διότι δὲν ἔτρωγον ἀπλῶς, ἀλλὰ κατέτρωγον. Ἐπειτα καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐκμεταλλεύσεως ἦτο φοβερώτερος· «Μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἔκαμνον μακρὰς προσευχὰς ὑπὲρ αὐτῶν». Διότι ὁ καθένας, πὺ κάμνει κάποιον κακὸν εἶναι ἄξιος τιμωρίας, αὐτὸς ὅμως πὺ καὶ τὴν ἀφορμὴν λαμβάνει ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν καὶ χρησιμοποιεῖ αὐτὸ τὸ πρόσχημα τῆς πονηρίας, εἶναι ὑπεύθυνος διὰ πολὺ πῶ φοβεράν τιμωρίαν. Καὶ διὰ ποῖον λόγον δὲν καθήρεσεν αὐτοὺς ἀπὸ τὸ ἀξίωμα των. Διότι δὲν τὸ ἐπέτρεπεν ἀκόμη ὁ καιρὸς. Διὰ τοῦτο λοιπὸν τοὺς ἀφήνει μὲν εἰς τὴν ἀρχὴν, μὲ ὅσα ὅμως λέγει προφυλάσσει τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν ἐξαπάτησιν, ὥστε νὰ μὴ παρασύρεται εἰς τὸ νὰ μιμῆται αὐτοὺς λόγῳ τοῦ ἀξιώματός των. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶπεν, «Ὅλα ὅσα σὰς λέγουν νὰ τηρῆτε, νὰ τὰ τηρῆτε», δείχνει καὶ ὅσα αὐτοὶ παραποιοῦν, ὥστε νὰ μὴ νομισθῆ ἕκ μέρους τῶν ἀπερισκέπτων, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, ὅτι ἐπιτρέπονται τὰ πάντα εἰς αὐτούς.

«'Αλλοίμονόν σας, διότι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐμπρὸς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Διότι σεῖς μὲν δὲν

μένους ἀφίετε εἰσελθεῖν». Εἰ δὲ τὸ μηδένα ὠφελεῖν καιη-
γορία, τὸ καὶ θλάπτειν καὶ κωλύειν ποίαν ἔχει συγγνώμην;
Τί δέ ἐστι, «τούς εἰσερχομένους»; Τούς ἐπιτηδείους. Ὅτε μὲν
γὰρ ἐπιτάξαι ἑτέροις ἔδει, ἀφόρητα ἐποίουν τὰ φορτία, ὅτε
δὲ αὐτούς ποιῆσαι τι τῶν δεόντων, τὸ ἐναντίον, οὐ μόνον
οὐδὲν ἐποίουν αὐτοί, ἀλλ' ὁ πολλῶ πλέον ἐστὶν εἰς κακίαν,
καὶ ἑτέρους διέφθειρον. Οὗτοί εἰσιν οἱ λεγόμενοι λοιμοί,
οἱ ἔργον τιθέμενοι τὴν ἑτέρων ἀπώλειαν, ἐκ διαμέτρου πρὸς
τούς διδασκάλους ἐσιῶτες. Εἰ γὰρ διδασκάλου τὸ σῶζειν
10 τὸν ἀπολλύμενον, τὸ ἀπολλύναι τὸν σῶζεσθαι μέλλοντα, λυ-
μεῶνος.

Εἶτα πάλιν ἕτερον ἔγκλημα· «ὅτι περιάγετε τὴν ὑά-
λασσαν καὶ τὴν ξηράν, ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον· καὶ διαν
γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν»· του-
15 τέοισιν, οὐδὲ τὸ μόλις αὐτὸν σαγηνεῦσαι καὶ μετὰ μυρίων
πόνων, φείδεσθαι αὐτοῦ παρασκευάζει ὑμᾶς, καίτοι γε τῶν
μόλις κτηθέντων φειδόμεθα μειζρόνως· ὑμᾶς δὲ οὐδὲ τοῦτο
ἐπεικεσιέτους ἐργάζεται. Ἐνιαῦθα δύο αὐτοῖς ἐγκαλεῖ·
ἓν μὲν, ὅτι ἄχρηστοι πρὸς σωτηρίαν τῶν πολλῶν, καὶ πολ-
20 λοῦ δέονται τοῦ ἰδρωτός, ὥστε κἂν ἓνα ἐφελκύσασθαι ἕτερον
δέ, ὅτι ράθυμοι πρὸς τὴν φυλακὴν τοῦ κτηθέντος· μᾶλλον δὲ
οὐ ράθυμοι μόνον, ἀλλὰ καὶ προδόται, διὰ τῆς κατὰ τὸν θῖον
πονηρίας διαφθείροντες αὐτὸν καὶ χεῖρω ποιοῦντες. Ὅταν
γὰρ τούς διδασκάλους ἴδη τοιούτους ὁ μαθητής, χείρων γί-
25 νεται. Οὐ γὰρ ἴσταιται μέχρι τῆς τοῦ διδασκάλου κακίας,
ἀλλ' διαν μὲν ἐνάρετος ἦ, μιμεῖται. διαν δὲ φαῦλος, καὶ

εισέρχεσθε, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ποὺ ἔρχονται διὰ νὰ εἰσέλθουν δὲν τοὺς ἀφήνετε». Ἐὰν δὲ τὸ νὰ μὴ ὠφελῆ κανεὶς μηδένα εἶναι ἄξιος κατηγορίας, ὅταν βλάβη καὶ ἐμποδίζη ποίαν συγγνώμην θὰ ἔχη; Ἀλλὰ τί σημαίνει, «τοὺς εἰσερχομένους»; ἐννοεῖ τοὺς ἀξίους. Διότι ὅταν ἐπρόκειτο νὰ δώσουν ἐντολὰς εἰς ἄλλους, ἔκαναν ἀβάστακτα τὰ φορτία, ὅταν ὅμως ἔπρεπεν οἱ ἴδιοι νὰ κάνουν κάτι ἀπὸ τὰ πρέποντα, τότε, ἀντιθέτως, ὄχι μόνον δὲν ἔκαναν τίποτε οἱ ἴδιοι, ἀλλ' αὐτὸ ποὺ ἀποτελεῖ μεγαλυτέραν κακίαν, ὠδηγοῦσαν δηλαδὴ εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ ἄλλους. Αὐτοὶ εἶναι οἱ λεγόμενοι διαφθορεῖς, ποὺ ἔθεσαν ὡς ἔργον τῶν τὴν καταστροφὴν τῶν ἄλλων, ἰστάμενοι εἰς τὴν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετον θέσιν πρὸς τοὺς διδασκάλους. Διότι, ἐὰν ἔργον τοῦ διδασκάλου εἶναι τὸ νὰ διασώζη αὐτὸν ποὺ ὀδηγεῖται εἰς τὴν ἀπώλειαν, τὸ νὰ ὀδηγῆται εἰς ἀπώλειαν αὐτὸς ποὺ ὑπάρχει ἐλπίς νὰ σωθῆ εἶναι ἔργον τοῦ διαφθορέως.

Εἰς τὴν συνέχειαν ὁ Χριστὸς ἀναφέρει καὶ ἄλλο ἔγκλημά των· «Διότι διασχίζετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν διὰ νὰ κάνετε ἕναν προσήλυτον, καὶ ὅταν γίνῃ, τὸν κάνετε υἱὸν τῆς γεέννης, χειρότερον ἀπὸ σᾶς εἰς διπλοῦν». Δηλαδὴ δὲν δείχνετε κανένα ἐνδιαφέρον πλέον περὶ αὐτοῦ ἀμέσως μετὰ τὸν προσηλυτισμὸν του, ποὺ ἐπετεύχθη μετὰ ἀπὸ τόσοις κόπους, ἂν καὶ βέβαια δείχνωμεν μεγαλυτέραν φροντίδα διὰ τὰ νεαποκτηθέντα· σᾶς ὅμως οὔτε αὐτὸ σᾶς κάνει περισσότερον ἐπεικεῖς. Ἐδῶ ὁ Κύριος διὰ δύο πράγματα τοὺς κατηγορεῖ. Πρῶτον, ὅτι εἶναι ἄχρηστοι πρὸς σωτηρίαν τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, καὶ ὅτι χρειάζονται πολὺν ἰδρώτα, ὥστε νὰ προσηλυτίσουν ἕστω καὶ ἕνα. Δεύτερον δέ, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρονται νὰ διαφυλάξουν αὐτὸν ποὺ προσηλύτισαν· ἢ καλύτερα, ὄχι μόνον εἶναι ἀδιάφοροι, ἀλλὰ καὶ προδόται, διότι διαφθεῖρουν αὐτὸν μὲ τὴν πονηρὰν διαγωγὴν τῶν καὶ τὸν κάνουν χειρότερον. Διότι, ὅταν ὁ μαθητὴς ἰδῆ τοὺς διδασκάλους του νὰ εἶναι τέτοιοι, γίνεται χειρότερος. Καὶ δὲν σταματᾷ βέβαια εἰς τὸ μέγεθος τῆς κακίας τοῦ διδασκάλου

ὑπερβαίνει διὰ τὴν εὐκολίαν τὴν ἐπὶ τὸ χεῖρον. Υἱὸν δὲ
 γεέννης φησί, τουτέστιν αὐτογέννηαν. Εἶπε δέ, «διπλότερον
 ὑμῶν», ἵνα καὶ ἐκείνους φοβήσῃ καὶ τούτων καθάψῃται
 μειζόνως, ὅτι διδάσκαλοι πονηρίας εἰσὶ. Καὶ οὐ τοῦτο μόνον,
 5 ἀλλ' ὅτι καὶ πλείονα τοῖς μαθηταῖς ἐντιθέσθαι σπουδάζουσι
 τὴν κακίαν, ἐπιτρέποντες αὐτοὺς ἐπὶ πολλῶ μείζονα φανλότη-
 τα ἧς ἔχουσιν ὑπερ μάλιστα ψυχῆς διεφθαρμένης εἶσιν.

Εἶτα καὶ εἰς ἄνοιαν αὐτοὺς σκώπει, ὅτι τῶν μειζόνων
 ἐντολῶν ἐκέλευον καταφρονεῖν. Καὶ μὴν τὸναντίον ἔμπρο-
 10 σθεν ἔλεγεν, ὅτι «δεσμεύουσι φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα».
 Ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐποιοῦν πάλιν, καὶ πάντα ἔπρατιον εἰς τὴν
 τῶν ὑπηκόων διαφθοράν, ἐν τοῖς μικροῖς ζητοῦντες τὴν ἀ-
 κριβειαν, καὶ τῶν μεγάλων καταφρονοῦντες. «Ἀποδεκαιοῦ-
 τε» γάρ, φησί, «τὸ ἡδύσομον καὶ τὸ ἄνηθον, καὶ ἀφήκατε
 15 τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν
 πίστιν. Ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι». Ἐνιαῦθα
 μὲν οὖν εἰκότως φησὶν, ἔνθα δεκάτη ἐστὶ καὶ ἐλεημοσύνη·
 τί γὰρ βλάπτει τὸ ἐλεημοσύνην διδόναι; Ἀλλ' οὐχ ὡς νό-
 μον ἰηροῦντας· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς οὕτως φησί. Διὰ δὲ τοῦτο
 20 ἐνιαῦθα μὲν λέγει «ταῦτα ἔδει ποιῆσαι»· ἔνθα δὲ περὶ
 καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων διαλέγεται, οὐκέτι τοῦτο προσ-
 τίθησιν, ἀλλὰ διαιρεῖ, καὶ δείκνυσιν ἔξ ἀνάγκης τῇ ἔνδον
 καθαρότητι καὶ τὴν ἔξωθεν ἐπομένην· τὸναντίον δὲ οὐκέτι.
 Ὅπου μὲν γὰρ φιλάνθρωπίας λόγος ἦν, ἀδιαφόρως αὐτὸ
 25 παραιρέχει, διὰ τε τοῦτο αὐτό, καὶ ἐπειδὴ οὐδέπω καιρὸς

του, ἀλλ' ὅταν μὲν εἶναι ἐνάρετος, τὸν μιμεῖται, ὅταν ὅμως εἶναι φαῦλος, καὶ τὸν ξεπερνᾷ ἐξ αἰτίας τῆς εὐκολίας πού ὑπάρχει πρὸς τὸ χειρότερον. Τὸν ὀνομάζει δὲ «υἷὸν τῆς γενένης», δηλαδὴ καταστρέφεται κυριολεκτικά. Εἶπε δὲ «χειρότερον ἀπὸ σᾶς εἰς διπλοῦν», ὥστε καὶ ἐκείνους νὰ φοβίσῃ καὶ αὐτοὺς νὰ ψέξῃ περισσότερο, διότι εἶναι διδάσκαλοι τῆς πονηρίας. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ διότι φροντίζουν νὰ ἐναποθέσουν εἰς τοὺς μαθητάς των περισσοτέραν κακίαν, παρασύροντες αὐτοὺς εἰς πολὺ μεγαλυτέραν φαυλότητα ἀπὸ αὐτὴν πού ἔχουν αὐτοί, πρᾶγμα πού κατ' ἐξοχὴν εἶναι δεῖγμα ψυχῆς διεφθαρμένης.

Ἀκολουθῶς χλευάζει αὐτοὺς καὶ δι' ἀνοησίαν, διότι ἐδίδασκον νὰ περιφρονοῦν τὰς μεγαλυτέρας ἐντολάς. Καὶ ὅμως προηγουμένως ἔλεγε τὸ ἀντίθετον, ὅτι «τοὺς ἐπιβάλλουν φορτία βαρῆα καὶ δυσβάστακτα». Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ πάλιν τὰ ἔκαμνον καὶ ὅλα γενικῶς τὰ ἔπραττον διὰ νὰ διαφθείρουν τοὺς διδασκομένους των, ζητοῦντες νὰ τηροῦν μὲ ἀκρίβειαν τὰ ἀσῆμαντα καὶ νὰ περιφρονοῦν τὰ μεγάλα. Διότι, λέγει, «Δίδετε τὸ δέκατον ἀπὸ τὸν ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ ἀφήσατε τὰ σπουδαιότερα τοῦ νόμου, τὸ δίκαιον, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν. Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ κάνετε καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴ τὰ παραμελῆτε». Ἐδῶ λοιπὸν πολὺ εὐλογα συνδέει αὐτὰ μὲ τὰ προηγούμενα, ὅπου γίνεται λόγος διὰ τὸ δέκατον τῆς περιουσίας καὶ διὰ ἔλεημοσύνην. Διότι τί βλάπτει τὸ νὰ δίδῃ κανεὶς ἔλεημοσύνην; Ἀλλ' αὐτὸ τὸ ἔκαμνον ὄχι διὰ νὰ τηρήσουν τοὺς νόμους, διότι οὔτε καὶ αὐτὸς λέγει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐδῶ μὲν λέγει, «Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ κάνετε», ἐκεῖ ὅμως ὅπου ὀμιλεῖ περὶ καθαρῶν καὶ ἀκαθάρτων, δὲν τὸ κάνει ἀκόμη αὐτό, ἀλλὰ κάνει διάκρισιν, καὶ δείχνει ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ καθαρότης κατ' ἀνάγκην ἀκολουθεῖ τὴν ἐσωτερικὴν, ἐνῶ τὸ ἀντίθετον δὲν συμβαίνει. Διότι ὅπου ὀμιλεῖ περὶ φιλάνθρωπίας, παρατρέχει αὐτὴν μὲ ἀδιαφορίαν, καὶ διὰ τὸν ἀνωτέρω λόγον, καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἔλθει ἀκόμη ὁ καιρὸς νὰ καταργήσῃ σαφῶς καὶ ἀπερίφραστα

ἦν διαρρήθην καὶ σαφῶς τὰ νομικὰ ἀνελεῖν, ἔνθα δὲ παρατήρησις σωματικῶν καθαρῶν, σαφέστερον ἀναιρέπει. Διὰ δὴ τοῦτο ἐπὶ μὲν τῆς ἐλεημοσύνης φησί· «ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι», ἐπὶ δὲ τῶν καθαρῶν οὐχ οὕτως·
5 ἀλλὰ τί; «Καθαρίζετε», φησί, «τὸ ἔξω τοῦ ποιηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμει ἀρπαγῆς καὶ ἀδικίας. Καθάρισον τὸ ἐντὸς τοῦ ποιηρίου, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς καθαρόν». Καὶ ἔλαβεν αὐτὸ ἀπὸ πράγματις ὡμολογημένου καὶ δήλου, ἀπὸ ποιηρίου καὶ παροψίδος.

10 2. Εἶτα δεικνύς, ὅτι οὐδεμία θλάβη ἐκ τοῦ καταφρονεῖν τῶν σωματικῶν καθαρῶν, μεγίστη δὲ τιμωρία ἐκ τοῦ μὴ φροντίζειν τῶν τῆς ψυχῆς καθαρῶν, ἅπερ ἔστιν ἀρειή, κώνωπα ἐκάλεσε ταῦτα, μικρὰ γὰρ ἦν καὶ οὐδέν, κάμηλον δὲ ἐκεῖνα, ἀφόρητα γὰρ ἦν. Διὸ καὶ φησι· «τὸν κώνωπα διῶ-
15 λίζοντες, καὶ τὴν κάμηλον καταπίνοντες». Καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνα διὰ ταῦτα νενομοθέτηται, διὰ τὸν ἔλεον καὶ τὴν κρίσιν ὥστε οὐδὲ τίποτε ὠφέλει μόνον γινόμενα. Ὅτι γὰρ τὰ μικρὰ διὰ τὰ μεγάλα ἦν εἰρημένα, εἶτα ἐκεῖνα μὲν ἡμελεῖτο, ταῦτα δὲ ἐσπουδάξειο μόνον, οὐδέν ἦν πλέον οὐδὲ τίποτε ἐντεῦθεν.
20 Τούτοις μὲν γὰρ ἐκεῖνα οὐχ εἴπειο, ἐκεῖνα δὲ τούτοις πάντως. Ταῦτα δὲ λέγει, δεικνύς ὅτι καὶ πρὶν ἢ τὴν χάριν παραγενέσθαι, οὐ τῶν προηγουμένων, οὐδὲ τῶν περισπουδάσιων ταῦτα ἦν, ἀλλ' ἕτερα ἦν τὰ ζητούμενα. Εἰ δὲ πρὸ τῆς χάριτος τοιαῦτα ἦν, πολλῶ μᾶλλον ὑψηλῶν ἐλθόντων πα-
25 ραγγελμάτων ταῦτα ἀνόνητα, καὶ καθόλου μειέναι αὐτὰ οὐκ ἐχρῆν.

Πανταχοῦ μὲν οὖν κακία χαλεπὸν μάλισια δὲ διαν μη-

τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, ὅπου ὅμως ἐξετάζει τοὺς σωματικούς καθαρμούς με μεγαλυτέραν σαφήνειαν ἀνατρέπει τὰς διατάξεις. Διὰ τοῦτο λοιπὸν περὶ μὲν τῆς ἐλεημοσύνης λέγει, «Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ πράξετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴ τὰ παραμελῆτε», περὶ τῶν καθαρισμῶν ὅμως δὲν λέγει τὸ ἴδιο. Ἄλλὰ τί; «Καθαρίζετε», λέγει, «τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πιάτου, ἐνῶ ἐσωτερικῶς εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ ἀρπαγὴν καὶ πλεονεξίαν. Καθάρισε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ποτηρίου διὰ νὰ γίνῃ καὶ τὸ ἐξωτερικὸν καθαρὸν». Καὶ ἔλαβεν αὐτὸ τὸ παράδειγμα ἀπὸ τὸ κοινῶς ὠμολογημένον, ἀπὸ τὸ ποτήρι καὶ τὸ πιάτο.

2. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔδειξεν, ὅτι καμμία βλάβη δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸ νὰ περιφρονῇ κανεὶς τοὺς σωματικούς καθαρμούς, ἐνῶ εἶναι μεγίστη ἡ τιμωρία δι' ἐκείνους ποὺ δὲν φροντίζουν διὰ τὸν καθαρμὸν τῆς ψυχῆς, πρᾶγμα ποὺ συνιστᾷ τὴν ἀρετὴν, ὠνόμασε κώνωπα μὲν αὐτά, διότι εἶναι μικρὰ καὶ ἀσήμαντα, κάμηλον δὲ ἐκεῖνα, διότι ἦσαν ἀφόρητα. Διὰ τοῦτο καὶ λέγει· «Καθαρίζετε τὸ κουνούπι καὶ καταπίνετε τὴν κάμηλον». Καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖνα ἔχουν νομοθετηθῆ δι' αὐτά, διὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἐπομένως οὔτε καὶ τότε ὠφελοῦσαν πραττόμενα μόνον. Διότι, ὅταν ἐθεσπίσθησαν τὰ μικρὰ διὰ τὰ μεγάλα καὶ εἰς τὴν συνέχειαν μὲν τὰ μεγάλα περιεφρονοῦντο, ἐνῶ μόνον τὰ μικρὰ ἐκτελοῦντο, δὲν προέκυπτε τότε κανένα ἐπὶ πλέον ὄφελος ἀπὸ τὰ μικρὰ. Διότι τὰ μὲν μεγάλα δὲν ἀκολουθοῦσαν τὰ μικρὰ, ἐνῶ τὰ μικρὰ ὅπωςδήποτε ἀκολουθοῦσαν τὰ μεγάλα. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει διὰ νὰ δείξῃ ὅτι καὶ προηγουμένως, πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸν τῆς χάριτος, αὐτὰ δὲν ἦσαν τὰ κύρια, οὔτε καὶ τὰ πάρα πολὺ ἀξιόλογα, ἀλλ' ἄλλα ἦσαν τὰ ἀναγκαῖα. Ἐὰν δὲ πρὶν ἀπὸ τὴν χάριν τέτοια ἦσαν τὰ παραγγέλματα αὐτά, πολὺ περισσότερον αὐτὰ ἦσαν ἀνώφελα ὅταν κατόπιν ἐδόθησαν τὰ ὑψηλὰ παραγγέλματα, καὶ δὲν ἐχρειάζοντο καθόλου νὰ ἐπιζητοῦνται καὶ νὰ τηροῦνται.

Πάντοτε λοιπὸν ἡ κακία εἶναι φοβερόν πρᾶγμα, πρὸ

δὲ νομίζη δεῖσθαι διορθώσεως· καὶ τὸ ἔτι χαλεπώτερον, διὰν καὶ ἐτέρους ἀρκεῖν οἴηται διορθοῦν· ἅπερ δηλῶν ὁ Χριστός, ὁδηγούς αὐτοὺς καλεῖ τυφλούς. Εἰ γὰρ τὸ μὴ νομίζειν δεῖσθαι ὁδηγοῦ τυφλόν, ἐσχάτη συμφορὰ καὶ ἀθλιότης, τὸ καὶ αὐτὸν ἐθέλειν ὁδηγεῖν ἐτέρους, ὅρα ἐπὶ πόσον ἄγει τὸ θάρσος. Ταῦτα δὲ ἔλεγεν, αἰνιτιζόμενος διὰ πάντων τὴν δοξομανίαν αὐτῶν καὶ τὴν σφοδρὰν περὶ τὸ νόσημα τοῦτο λύσσαν. Τοῦτο γὰρ αἴτιον πάντων τῶν κακῶν αὐτοῖς γέγονε, τὸ πρὸς ἐπίδειξιν πάντα ποιεῖν. Τοῦτο καὶ 10 τῆς πίστεως αὐτοὺς ἀπήγαγε καὶ τῆς ὀντως ἀρετῆς ἀμελεῖν παρεσκεύασε, καὶ περὶ καθάρσια ἀσχολεῖσθαι σωματικὰ μόνον ἔπειθε, τῶν τῆς ψυχῆς καθαρῶν ἀμελοῦντας. Διὰ δὲ τοῦτο ἄγων αὐτοὺς εἰς τὴν ὀντως ἀρετὴν καὶ τὰ καθάρσια τῆς ψυχῆς, ἐλέου καὶ κρίσεως καὶ πίστεως μέμνηται. Ταῦτα 15 γὰρ τὰ συνέχοντα ἡμῶν τὴν ζωὴν, ταῦτα τὰ καθαίροντα τὴν ψυχὴν, δικαιοσύνη, φιланθρωπία, ἀλήθεια· ἡ μὲν εἰς συγγνώμην ἡμᾶς ἄγουσα, καὶ μὴ ἀφιεῖσα χαλεπούς μεθ' ὑπερβολῆς εἶναι τοῖς ἁμαρτάνουσι, καὶ ἀσυγγνώστους (οὔτω γὰρ διπλῆ κερδανοῦμεν, φιλάνθρωποι τε γινόμενοι, καὶ φιλαν-

20 θρωπίας ἐντεῦθεν πολλῆς καὶ αὐτοὶ παρὰ τοῦ τῶν ὅλων ἀπολαύοντες Θεοῦ), καὶ παρασκευάζουσα συναλγεῖν τε τοῖς ἐπηρεαζομένοις καὶ ἀμύνειν αὐτοῖς· ἡ δὲ οὐκ ἔδωσα ἀπατεῶνας εἶναι καὶ ὑπούλους.

Ἄλλ' οὔτε διὰν λέγη, «ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, καὶ κεῖνα μὴ 25 ἀφιέναι», ὡς νομικὴν παρατήρησιν εἰσάγων λέγει· ἄπαγε τοῦτο γὰρ ἀπεδείξαμεν ἔμπροσθεν· οὔτε ἐπὶ τῆς παροψίδος καὶ τοῦ ποιηρίου εἰπών, «καθάρσιον τὸ ἐντὸς τοῦ ποιηρίου

πάντων ὅμως ὅταν κανεῖς δὲν παραδέχεται ὅτι ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ διορθωσιν. Καὶ τὸ ἀκόμη φοβερώτερον εἶναι, ὅταν πιστεύῃ ὅτι ἠμπορεῖ καὶ νὰ διορθώνη. Θέλων αὐτὸ νὰ δηλώσῃ ὁ Χριστὸς ὀνομάζει αὐτοὺς τυφλοὺς ὀδηγούς¹. Διότι, ἐὰν τὸ νὰ πιστεύῃ ὁ τυφλός, ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην ὀδηγοῦ, εἶναι ἢ πιὸ φοβερὴ συμφορὰ καὶ ἀθλιότης, τὸ νὰ θέλῃ καὶ ὁ ἴδιος ὁ τυφλὸς νὰ ὀδηγήσῃ ἄλλους, ἀναλογίσου εἰς πόσον μέγαν βάραθρον ὀδηγεῖ αὐτούς. Αὐτὰ δὲ τὰ ἔλεγεν, ὑπαινισσόμενος δι' ὄλων αὐτῶν τὴν δοξομανίαν τῶν Φαρισαίων καὶ τὴν πάρα πολὺ μεγάλην λύσσαν των ποὺ ἐπήγαζεν ἀπὸ τὸ πάθος των αὐτό. Διότι αὐτὸ ἔγινεν εἰς αὐτοὺς αἴτιον ὄλων τῶν κακῶν, τὸ ὅτι τὰ ἔκαναν ὅλα διὰ νὰ ἐπιδειχθοῦν. Αὐτὸ τοὺς ἀπεμάκρυνε καὶ ἀπὸ τὴν πίστιν των, καὶ τοὺς ἔκανε νὰ παραμελοῦν τὴν πραγματικὴν ἀρετὴν, καὶ τοὺς ἔπειθε νὰ ἀσχολοῦνται μόνον μὲ τοὺς σωματικούς καθαρισμοὺς καὶ ν' ἀδιαφοροῦν διὰ τὴν καθαριότητα τῆς ψυχῆς των. Διὰ τοῦτο, ὀδηγῶν αὐτοὺς εἰς τὴν πραγματικὴν ἀρετὴν, τοὺς ὑπενθυμίζει τὰ καθάρσια τῆς ψυχῆς, τὴν ἀγάπην δηλαδή, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν πίστιν. Διότι αὐτὰ συγκρατοῦν τὴν ζωὴν μας, αὐτὰ καθαρίζουν τὴν ψυχὴν μας, ἢ δικαιοσύνη, ἢ φιλάνθρωπία καὶ ἢ ἀλήθεια. Καὶ ἡ μὲν δικαιοσύνη μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὴν συγγνώμην καὶ δὲν ἐπιτρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερβολικὰ σκληροὶ καὶ νὰ μὴ συγχωροῦμεν αὐτοὺς ποὺ ἁμαρτάνουν (ἔτσι λοιπὸν ἔχομεν διπλοῦν κέρδος, καὶ φιλάνθρωποι γινόμεθα, καὶ ἐξ αἰτίας αὐτοῦ καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι ἀπολαύομεν πολλῆς φιλάνθρωπίας ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ τῶν ὄλων), καὶ μᾶς ἐξασκεῖ εἰς τὸ νὰ συμπονοῦμεν τοὺς ἀδικουμένους καὶ νὰ βοηθοῦμεν αὐτούς. Ἡ φιλάνθρωπία πάλιν δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ εἴμεθα ἀπατεῶνες καὶ ὑπουλοὶ.

Ἄλλὰ οὔτε ὅταν λέγῃ, «Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ τὰ κάνετε καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴ τὰ παραλείπετε», τὰ λέγει ὡς νὰ εἰσάγῃ νομικὴν παρατήρησιν· μὴ γένοιτο· διότι αὐτὸ τὸ ἀπεδείξαμεν προηγουμένως. Οὔτε ὅταν ὠμίλησε περὶ τοῦ πιάτου καὶ τοῦ ποτηρίου, «καθάρισε τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ποτηρίου καὶ

καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς καθαρὸν), ἐ-
 πὶ τὴν παλαιὰν ἡμᾶς ἄγει μικρολογία, ἀλλὰ τοῦναντίον μὲν
 οὖν, ἅπαντα ποιεῖ δεικνὺς αὐτὴν περιττὴν οὖσαν. Οὐ γὰρ
 εἶπε, 'καὶ τὸ ἔξωθεν καθαρίσατε', ἀλλὰ «τὸ ἔνδον» καὶ πάν-
 5 τως ἔπεται τοῦτω ἐκεῖνο. Ἄλλως δέ, οὐδὲ περὶ ποιητοῦ
 καὶ παροψίδος λέγει, ἀλλὰ περὶ ψυχῆς καὶ σώματος διαλέ-
 γεται· τὸ μὲν ἔξω τὸ σῶμα καλόν, τὸ δὲ ἔνδον τὴν ψυχὴν.
 Εἰ δὲ ἐπὶ τῆς παροψίδος τοῦ ἔνδον χρεῖα, πολλῶ μᾶλλον
 ἐπὶ σοῦ. Ὑμεῖς δὲ τοῦναντίον ποιεῖτε, φησί· τὰ μικρὰ καὶ
 10 ἔξω φυλάτιοντες, τῶν μεγάλων καὶ ἔνδον ἀμελεῖτε· ὅθεν
 μεγίστη γίνεται βλάβη, ὅτι νομίζοντες τὸ πᾶν κατωρθωκέναι,
 τῶν λοιπῶν καταφρονεῖτε· καταφρονοῦντες δέ, οὐδὲ σπου-
 δάζετε ἢ ἐπιχειρεῖτε αὐτὰ κατορθοῦν.

Εἶτα πάλιν εἰς κενοδοξίαν αὐτοὺς σκώπει, τάφους
 15 κεκονιαμένους καλῶν, καὶ πᾶσιν ἐπιλέγων, «ὑποκριταί», ὁ
 πάντων αἰτιὸν ἐστὶ τῶν κακῶν, καὶ ἀπωλείας αὐτοῖς ὑπό-
 θεσις. Οὐχ ἀπλῶς δὲ τάφους κεκονιαμένους ἐκάλεσεν, ἀλλὰ
 καὶ ἀκαθαρσίας γέμειν καὶ ὑποκρίσεως ἔφησε. Ταῦτα δὲ
 ἔλεγε, δεικνὺς τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οὐκ ἐπίστευσαν, ὅτι μεσισι-
 20 ἦσαν ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας. Ταῦτα δὲ οὐχ ὁ Χριστὸς
 μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ προφῆται συνεχῶς ἐγκαλοῦσιν, ὅτι ἀρπά-
 ζουσιν, ὅτι οὐ κρίνουσιν οἱ ἄρχοντες αὐτῶν κατὰ τὸν τοῦ
 δικαίου λόγον, καὶ πανταχοῦ εὖροις ἂν τὰς μὲν θυσίας ἐκ-
 βαλλομένας, ταῦτα δὲ ἐπιζητούμενα. Ὡστε οὐδὲν ξένον, οὐ-
 25 δὲ καινόν, οὔτε τῆς νομοθεσίας, οὔτε τῆς κατηγορίας· ἀλλ'
 οὐδὲ τὸ τῆς εἰκόνης τοῦ τάφου. Μέννηται γὰρ αὐτῆς ὁ προ-

τοῦ πιάτου, διὰ νὰ καθαρισθῇ καὶ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος», μᾶς ὀδηγεῖ εἰς τὴν παλαιὰν μικρολογίαν, ἀλλ' ἀντιθέτως βέβαια ὅλα τὰ κάνει διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι αὐτὴ εἶναι περιττή. Διότι δὲν εἶπε 'καὶ τὸ ἐξωτερικὸν καθαρίσατε', ἀλλὰ «τὸ ἐσωτερικόν», καὶ ὅπωςδήποτε ἐκεῖνο θὰ τὸ ἀκολουθήσῃ αὐτό. " Ἄλλωστε δὲ δὲν ὁμιλεῖ περὶ πιάτου καὶ ποτηρίου, ἀλλ' ἀναπτύσσει τὴν περὶ ψυχῆς καὶ σώματος διδασκαλίαν, ὀνομάζων ἐξωτερικὸν μὲν τὸ σῶμα, ἐσωτερικὸν δὲ τὴν ψυχὴν. Ἐὰν δὲ πρέπει νὰ φροντίζῃς διὰ τὴν καθαρότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τοῦ πιάτου, πολὺ περισσότερον πρέπει νὰ τὸ κάνῃς αὐτὸ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ σου. Σεῖς ὅμως, λέγει, κάνατε τὸ ἀντίθετον· φυλλάσσετε δηλαδὴ τὰ μικρὰ καὶ ἐξωτερικά, παραμελεῖτε τὰ μεγάλα καὶ ἐσωτερικά, καὶ ἔτσι γίνεται πολὺ μεγλη ἢ βλάβη, διότι νομίζοντες ὅτι κατορθώσατε τὸ πᾶν, περιφρονεῖτε τὰ ὑπόλοιπα, περιφρονοῦντες δὲ αὐτά, δὲν φροντίζετε οὔτε καταβάλλεται καμμίαν προσπάθειαν νὰ τὰ πράξετε αὐτά.

Εἰς τὴν συνέχειαν πάλιν ψέγει αὐτοὺς διὰ κενοδοξίαν, ὀνομάζων αὐτοὺς τάφους ἀσβεστωμένους καὶ εἰς τὸ τέλος τοὺς ὀνομάζει «ὑποκριτάς», πράγμα πού εἶναι αἰτία ὄλων τῶν κακῶν, καὶ αἰτία ἀπωλείας εἰς αὐτούς. Δὲν τοὺς ὠνόμασε δὲ ἀπλῶς τάφους ἀσβεστωμένους, ἀλλ' εἶπεν ὅτι εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ ἀκαθαρσίαν καὶ ὑποκρισίαν. Αὐτὰ δὲ τὰ ἔλεγε διὰ νὰ δείξῃ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἐπίστευσαν, διότι ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ ὑποκρισίαν καὶ παρανομίαν. Αὐτὰ δὲ δὲν τὰ λέγει μόνον ὁ Χριστός, ἀλλὰ καὶ οἱ προφῆται συνεχῶς διὰ τὸ ἴδιο τοὺς κατηγοροῦν, ὅτι δηλαδὴ ἄρπάζουν, ὅτι οἱ ἄρχοντές των δὲν δικάζουν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τοῦ δικαίου καὶ εἰς κάθε περίπτωσιν εἶναι δυνατὸν νὰ εὔρησ τὰς μὲν θυσίας νὰ περιφρονοῦνται, αὐτὰ δὲ νὰ ἐπιδιώκωνται. " Ὡστε τίποτε δὲν εἶναι παράξενον, οὔτε καινούργιον, οὔτε ἢ νομοθεσία, οὔτε ἢ κατηγορία, ἀλλ' οὔτε καὶ αὐτὴ ἢ εἰκὼν τοῦ τάφου. Διότι μνημονεύει αὐτὴν καὶ ὁ προφήτης,

φήτης, οὐδὲ αὐτὸς ἀπλῶς τάφον καλέσας, ἀλλὰ «τάφον ἀνειω-
γμένον τὸν λάρυγγα αὐτῶν».

Τοιοῦτοι καὶ νῦν εἰσι πολλοὶ ἄνθρωποι, καλλωπιζόμενοι
μὲν ἔξωθεν, πάσης δὲ ἀνομίας ἔνδον πεπληρωμένοι. Καὶ
5 γὰρ καὶ νῦν τῶν μὲν ἔξωθεν καθαρῶν πολὺς ὁ τρόπος, πολ-
λὴ ἡ φρονίσις, τῶν δὲ κατὰ ψυχὴν οὐδὲ εἷς. Ἄλλ' εἶγε τὸ
ἐκάσιον συνειδὸς ἀναρρήξειέ τις, πολλοὺς τοὺς σκώληκας
καὶ τὸν ἰχθῶρα εὐρήσει καὶ δυσωδίαν ἄφαιτον ἐπιθυμίας ἀ-
τόπους λέγω καὶ πονηράς, αἱ σκωλήκων εἰσὶν ἀκαθαριό-
10 τεραι.

3. Ἄλλὰ τὸ μὲν ἐκείνους τοιοῦτους εἶναι, οὐχ οὕτω δει-
νόν, καίπερ ὃν δεινόν· τὸ δὲ ὑμᾶς, τοὺς καταξιωθέντας να-
οὺς γενέσθαι Θεοῦ, τάφους ἐξαίφνης γενέσθαι, ισοαῦτην ἔ-
χοντας δυσωδίαν, τοῦτο ἀθλιότιμος ἐσχάτης. Ἐνθα ὁ Χρι-
15 στὸς κατοικεῖ καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἐνήργησε καὶ μυστήρια
ισσαῦτα, τάφον εἶναι τοῦτον, πόσης τοῦτο ἀθλιότιμος; πόσων
θρήνων καὶ ὀδυρμῶν, διὰ τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ τάφος ἀ-
καθαροῦ γένηται; Ἐνόησον πῶς ἐγεννήθης, τίνων κατη-
ξιώθης, οἷαν ἔλαβες σιολήν, πῶς ναὸς κατεσκευάσθης ἀ-
20 ραγῆς, πῶς καλός· οὐ χρυσῷ καλλωπισθεῖς, οὐδὲ μαργαρί-
ταις, ἀλλὰ τῷ τούτων ἰμμιωτέρῳ Πνεύματι. Ἐνόησον ὅτι
οὐδεὶς τάφος ἐν πόλει κατασκευάζεται· οὐκοῦν οὐδὲ σὺ εἰς
τὴν ἄνω φανῆναι δυνήσῃ πόλιν. Εἰ γὰρ ἐνιαῦθα τοῦτο ἀπεί-
ρηται, πολλῷ μᾶλλον ἐκεῖ. Μᾶλλον δὲ καὶ ἐνιαῦθα πᾶσιν
25 εἰ καταγέλασιος, νεκρὸν περιφέρων ψυχὴν· οὐ καταγέλα-
σιος δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ φευκίος.

Εἰπέ γάρ μοι, εἴ τις περιήει νεκρὸν εἰδωλον περιφέρων,
οὐκ ἂν πάντες ἀπεπήδησαν; οὐκ ἂν πάντες ἔφυγον; Τοῦτο
καὶ νῦν λογίζου. Καὶ γὰρ τοῦτου πολὺ χαλεπώτερον περι-

ὁ ὁποῖος δὲν ὠνόμασεν αὐτοὺς ἀπλῶς τάφον, ἀλλὰ «τάφον ὀλάνοικτον τὸν λάρυγγά των»².

Τέτοιοι εἶναι καὶ σήμερον πολλοὶ ἄνθρωποι, πού στηρίζονται μὲν ἐξωτερικὰ, ἐσωτερικὰ ὅμως εἶναι γεμᾶτοι παρανομίαν. Καθ' ὅσον καὶ τώρα διὰ μὲν τοὺς ἐξωτερικοὺς καθαρμούς ὑπάρχει πολλὴ διάθεσις καὶ καταβάλλεται μεγάλη φροντίς, διὰ τὴν ψυχὴν ὅμως τίποτε ἀπὸ αὐτά. Ἄλλ' ἂν κάποιος ἤθελε ἀνοίξει τὴν συνείδησιν τοῦ καθενός, θὰ εὔρη πολλοὺς σκώληκας καὶ πύον καὶ ἀπερίγραπτον δυσωδίαν, ἐννοῶ ἐπιθυμίας παραλόγους καὶ πονηράς, πού εἶναι πιὸ ἀκάθαρται ἀπὸ τοὺς σκώληκας.

3. Ἄλλὰ τὸ νὰ εἶναι ἐκεῖνοι τέτοιοι, δὲν εἶναι τόσο φοβερόν, ἂν καὶ εἶναι κακὸν πρᾶγμα, τὸ νὰ γίνωμεν ὅμως ἡμεῖς ξαφνικὰ τάφοι, πού ἔχουν τόσην δυσωδίαν, ἡμεῖς πού ἠξιώθημεν νὰ γίνωμεν ναοὶ τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ εἶναι δεῖγμα τῆς πιὸ φοβερᾶς ἀθλιότητος. Ἐκεῖ ὅπου ὁ Χριστὸς κατοικεῖ καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐνήργησε καὶ τόσα μυστήρια ἔγιναν, νὰ εἶναι αὐτὸ τάφος, πόσης ἀθλιότητος δεῖγμα εἶναι αὐτό; πόσων θρῆνων καὶ ὀδυρμῶν; ὅταν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ γίνονται τάφος ἀκαθαρσίας; Σκέψου πῶς ἐγεννήθης, ποίων τιμῶν κατηξιώθης, ποίαν στολὴν ἔλαβες, πῶς κατεσκευάσθης ναὸς στερεός, πῶς ἔγινες καλός· δὲν ἐστολίσθης μὲ χρυσόν, οὔτε μὲ μαργαρίτας, ἀλλὰ μὲ τὸ Πνεῦμα πού εἶναι τιμιώτερον ἀπὸ αὐτά. Σκέψου ὅτι κανεὶς τάφος δὲν κατασκευάζεται μέσα εἰς μίαν πόλιν· ἐπομένως οὔτε καὶ σὺ θὰ ἤμπορέσης νὰ ἐμφανισθῆς εἰς τὴν οὐράνιον πόλιν. Διότι, ἐὰν αὐτὸ ἀπαγορεύεται ἐδῶ, πολὺ περισσότερον ἐκεῖ. Μᾶλλον δὲ καὶ ἐδῶ εἰς ὅλους θὰ εἶσαι καταγέλαστος, ὅταν φέρης μαζί σου νεκρὰν ψυχὴν· καὶ ὄχι μόνον καταγέλαστος, ἀλλὰ καὶ θὰ σὲ ἀποφεύγουν.

Εἶπέ μου λοιπόν, ἐὰν κάποιος γυρίζῃ ἀπὸ μέρους εἰς μέρος, φέρων μαζί του ἓνα νεκρὸ ὁμοίωμα, δὲν θὰ ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ κοντά του ὅλοι βιαστικοί; δὲν θὰ ἔφευγον ὅλοι; Αὐτὸ καὶ τώρα σκέψου. Καθ' ὅσον προβάλλεις πολὺ

ἔρχη θέαμα περιφέρων, ψυχὴν ὑπὸ ἁμαριῶν νενεκρωμέ-
 νην, ψυχὴν παρειμένην. Τίς οὖν ἐλεήσει τὸν τοιοῦτον; Ὅ-
 ταν γὰρ σὺ τὴν σαυτοῦ ψυχὴν μὴ ἐλεῆς, πῶς ἕτερος ἐλεήσει
 τὸν οὕτως ὤμῳ καὶ πολέμιον ὄντα ἐαυτῷ καὶ ἐχθρόν; Εἴ
 5 τις ἔνθα ἐκάθευδες καὶ ἐδείπνεις, κατώρυξε σῶμα νεκρὸν,
 τί οὐκ ἂν ἐποίησας; σὺ δὲ ψυχὴν νεκρὰν καιορύτιεις, οὐκ
 ἔνθα ἀρισιοποιῆ, οὐδὲ ἔνθα καθεύδεις, ἀλλ' ἐν τοῖς μέλεσι
 τοῦ Χριστοῦ, καὶ οὐ δέδοικας μὴ μυριοὶ καιτενεχθῶσιν ἄνω-
 θεν ἐπὶ τὴν σὴν κεφαλὴν σκηπτοὶ καὶ κεραυνοί; Πῶς δὲ
 10 καὶ τολμᾶς ἐκκλησίαις ἐπιθαίνειν Θεοῦ καὶ ναοῖς ἁγίοις,
 ἔνδον ισοαύτης βδελυγμίας ὄζων; Εἴ γὰρ εἰς τὰ βασίλεια
 φέρων τις νεκρὸν καὶ καιορύξας, τὴν ἐσχάτην ἂν ἔδωκε
 δίκην, σὺ τῶν ἱερῶν ἐπιθαίνων περιβόλων καὶ ισοαύτης
 δυσωδίας πληρῶν τὸν οἶκον, ἐννόησον ὄσην ὑποσιτήσῃ τιμω-
 15 ρίαν. Μίμησαι τὴν πόρνην ἐκείνην, ἣ μύρω ἔχρισε τοῦ Χρι-
 στοῦ τοὺς πόδας, καὶ τὴν οἰκίαν ἅπασαν ἐπλήρωσεν εὐωδίας,
 οὗ σὺ τοῦναντίον ποιεῖς εἰς τὸν οἶκον. Τί γὰρ εἰ καὶ μὴ
 αἰσθάνῃ σὺ τῆς δυσωδίας; Τοῦτο γὰρ μάλιστά ἐστι τὸ χα-
 λεπὸν τοῦ νοσήματος· διὸ καὶ ἀνίατα νοσεῖς, καὶ χαλεπώ-
 20 τερα τῶν τὰ σώματα λελωθημένων τε καὶ ὀδωδότων. Ἐ-
 κείνη μὲν γὰρ ἡ νόσος καὶ αἰσθησὶν τοῖς κάμνουσι παρέχει,
 καὶ οὐδὲν ἔγκλημα ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐλέους ἐστὶν ἄξια, αὕτη
 δὲ μίσους καὶ κολάσεως. Ἐπεὶ οὖν καὶ ταύτη χαλεπωτέρα,
 καὶ τῷ μηδὲ αἰσθάνεσθαι αὐτῆς ὡς χρὴ τὸν νοσοῦντα, φέρε,
 25 ἐπίδος σαυτὸν τῷ λόγῳ, ἵνα σε διδάξω σαφῶς αὐτῆς τὴν
 λύμην.

Πρῶτον δὲ ἄκουσον τί ψάλλον λέγεις· «καιτευθυνθήτω
 ἡ προσευχή μου ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου». Ὅταν οὖν μὴ

πιὸ χειρότερον θέαμα ἀπὸ αὐτό, φέρων μαζί σου ψυχὴν ποὺ ἔχει νεκρωθῆ ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, ψυχὴν παραμελημένην. Ποῖος λοιπὸν θὰ ἐλεήσῃ ἓνα τέτοιον ἄνθρωπον; Διότι, δταν σὺ δὲν ἐλεῆς τὴν ἰδικὴν σου ψυχὴν, πῶς ἄλλος θὰ ἐλεήσῃ τὸν τόσον σκληρόν, ποὺ εἶναι ἐχθρὸς τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ τὸν πολεμεῖ; Ἐὰν κάποιος, ἐκεῖ ποὺ κοιμᾶσαι καὶ τρώγεις, ἔθαπτε ἓνα νεκρὸν σῶμα, τί δὲν θὰ ἔκαμες; σὺ ὅμως θάπτεις ψυχὴν νεκράν, ὄχι ὅπου τρώγεις, ὄχι ὅπου κοιμᾶσαι, ἀλλ' εἰς τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, καὶ δὲν φοβᾶσαι μήπως πέσουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι σου ἀμέτρητοι καταιγίδες καὶ κεραυνοί; Πῶς δὲ τολμᾶς νὰ εἰσέρχῃσαι εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τοὺς ἁγίους ναοὺς τὴν στιγμὴν ποὺ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικόν σου τόση βδελυγμία; Διότι, ἔὰν κάποιος ἔφερεν εἰς τὰ ἀνάκτορα νεκρὸν καὶ τὸν ἔθαπτε, θὰ κατεδικάζετο εἰς θάνατον, σὺ ποὺ εἰσέρχεται εἰς τοὺς ἱεροὺς περιβόλους καὶ γεμίζεις τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τόσην δυσωδίαν, σκέψου πόσον αὐστηρὰ θὰ τιμωρηθῆς. Μιμήσου τὴν πόρνην ἐκείνην, ἡ ὁποία μὲ μύρον ἔχρισε τοῦ Χριστοῦ τὰ πόδια καὶ ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν ἐγένεμισεν ἀπὸ εὐωδίας², πρᾶγμα ποὺ ἐσὺ κάνεις τὸ ἀντίθετον εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Τί λοιπὸν καὶ ἂν δὲν αἰσθάνεσαι σὺ τὴν δυσωδίαν; Διότι αὐτὰ πρὸ πάντων εἶναι τὸ φοβερόν τῆς ἀσθενείας, διὰ τοῦτο καὶ εἶναι ἀθεράπευτος ἡ ἀσθενεία σου καὶ παρουσιάζεις πολὺ χειροτέραν κατάστασιν ἀπὸ τὴν τῶν λεπρῶν καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μυρίζουν ἀπὸ μακριά. Διότι ἐκείνην μὲν τὴν νόσον τὴν αἰσθάνονται οἱ ἀσθενεῖς καὶ δὲν εἶναι ἀξία διὰ καμμίαν κατηγορίαν, ἀλλ' εἶναι καὶ ἀξία εὐσπλαγχνίας, ἐνῶ αὐτὴ ἡ νόσος εἶναι ἀξία μίσους καὶ κολάσεως. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὡς πρὸς αὐτὸ εἶναι χειροτέρα καὶ οὔτε αἰσθάνεται ὁ ἀσθενὴς τὴν ἀρρώστειαν του ὅπως πρέπει, ἐμπρὸς συγκέντρωσε τὴν προσοχὴν σου εἰς τὰ λόγια μου, διὰ νὰ σὲ διδάξω καθαρὰ τὴν καταστροφὴν αὐτῆς.

Πρῶτον δὲ ἄκουσε τί λέγεις δταν ψάλλῃς: «Ἄς κατευθυνθῆ ἡ προσευχή μου ὡσὰν τὴν εὐωδίαν τοῦ θυμιάματος

θυμίαμα, ἀλλὰ καπνὸς ἀπὸ σοῦ καὶ τῶν σῶν πράξεων ἀνα-
 βαίνη δυσώδης, ποίαν δίκην οὐκ ἄξιος εἶ ὑποσιῆναι; Τίς οὖν
 ὁ καπνὸς ὁ δυσώδης; Πολλοὶ εἰσίσαι κάλλη γυναικῶν περι-
 βλέποντες· ἄλλοι παίδων ὥρας περιεργαζόμενοι. **Εἶτα οὐ**
5 **θαυμάζεις, πῶς οὐ σκηπτοὶ φέρονται καὶ πάντα ἐκ βάθρων**
ἀνασπᾶται; Καὶ γὰρ ἄξια μὲν σκηπιῶν καὶ γεέννης τὰ γι-
νόμενα, ἀλλ' ὁ Θεός, μακρόθυμος ὢν καὶ πολυέλεος, ἀνέχει
τέως τὴν ὀργήν, εἰς μετάνοιάν σε καλῶν καὶ διόρθωσιν.
Τί ποιεῖς, ἄνθρωπε; κάλλη γυναικῶν περιεργάζῃ καὶ οὐ
10 **φρίττεις οὕτως ἐνυβρίζων εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ; Πορνεῖον**
εἶναί σοι δοκεῖ ἢ ἐκκλησία καὶ τῆς ἀγορᾶς ἀτιμοτέρα; Ἐν
ἀγορᾷ μὲν γὰρ δέδοικας καὶ αἰσχύνῃ φανῆναι γυναῖκα πε-
ριεργαζόμενος, ἐν δὲ τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ
διαλεγομένου σοι καὶ ἀπειλοῦντος ὑπὲρ τούτων, πορνεύεις
15 **καὶ μοιχεύεις κατ' αὐτὸν τὸν καιρὸν, καθ' ὃν ἀκούεις μὴ**
ταῦτα ποιεῖν· καὶ οὐ φρίττεις, οὐδὲ ἐξέστηκας; Ταῦτα ὑ-
μᾶς τὰ θέατρα τῆς ἀσελγείας διδάσκει, ὁ λοιμὸς ὁ δυσκα-
τάλυτος, τὰ δηλητήρια φάρμακα, αἱ χαλεπαὶ τῶν ἀναπεπι-
κότων πάγαι, ἢ μεθ' ἡδονῆς τῶν ἀκολάστων ἀπώλεια. Διὰ
20 **τοῦτο καὶ ὁ προφήτης ἐγκαλῶν ἔλεγεν· «οὐκ εἰσὶν οἱ ὀφθαλ-**
μοί σου, οὐδὲ ἡ καρδία σου καλή». Βέλτιον τοὺς τοιούτους
πηροὺς εἶναι βέλτιον νοσεῖν, ἢ εἰς ταῦτα κατακεχρησθῆναι
τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ἐχοῆν μὲν οὖν ἔνδον ἔχειν τὸ τεῖχος τὸ
διεῖργον ὑμᾶς τῶν γυναικῶν, ἐπειδὴ δὲ οὐ θούλεσθε, ἀναγ-
25 **καῖον ἐνόμισαν εἶναι οἱ πατέρες, κἂν ταῖς σανίσιν ὑμᾶς ταύ-**
ταις διατειχίσαι· ὡς ἔγωγε ἀκούω τῶν πρεσβυτέρων, ὅτι

4. Ψαλμ. 140, 2.

5. Ἰερ. 22, 17.

ἐνώπιόν σου»⁴. "Όταν λοιπόν, ὄχι θυμίαμα, ἀλλὰ καπνὸς ἀναβαίνη ἀπὸ σένα καὶ ἀπὸ τὰς πράξεις σου δυσώδης, ποίαν τιμωρίαν δὲν εἶσαι ἄξιος νὰ ὑποστῆς; Ποῖος δὲ εἶναι ὁ δυσώδης καπνός; Πολλοὶ εἰσέρχονται εἰς τοὺς ναοὺς διὰ νὰ θαυμάσουν τὰ κάλλη τῶν γυναικῶν, ἄλλοι δὲ διὰ νὰ περιεργασθοῦν τὴν ὠραιότητα τῶν παιδιῶν. "Ἐπειτα δὲν ἀπορεῖς πῶς δὲν πίπτουν κεραυνοὶ καὶ πῶς δὲν ἀνατρέπονται τὰ πάντα ἐκ θεμελίων; Καθ' ὅσον αὐτὰ ποὺ γίνονται εἶναι μὲν ἄξια κεραυνῶν καὶ γεέννης, ἀλλ' ὁ Θεός, ἐπειδὴ εἶναι μακρόθυμος καὶ πολυεύσπλαχνος, ἀνέχεται κατ' ἀρχὴν τὴν ὀργὴν του, ὥστε νὰ σὲ προσκαλέσῃ εἰς μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν. Τί κάνεις ἄνθρωπε; Περιεργάζεσαι τὰ κάλλη τῶν γυναικῶν καὶ δὲν φρίττεις ποὺ προβαίνεις εἰς αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰς ὕβρεις μέσα εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ; Νομίζεις ὅτι εἶναι πορνεῖον ἢ ἐκκλησία καὶ ἀτιμωτέρα καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀγοράν; Διότι εἰς μὲν τὴν ἀγορὰν φοβεῖσαι καὶ ἐντρέπεσαι νὰ φανῆς ὅτι περιεργάζεσαι γυναῖκα, εἰς τὸν ναὸν δὲ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοῦ ποὺ ὀμιλεῖ μαζί σου καὶ σὲ ἀπειλεῖ δι' αὐτά, πορνεύεις καὶ μοιχεύεις τὴν ἰδίαν ἀκριβῶς στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἀκούεις ὅτι δὲν πρέπει νὰ κάνῃς αὐτά, καὶ δὲν φρίττεις, δὲν μένεις κατάπληκτος; Αὐτὰ σᾶς διδάσκουν τὰ θέατρα τῆς ἀσελγείας, ἢ δυσκολοθεράπευτη ἀσθένεια, τὰ δηλητηριώδη φάρμακα, τὰ ἀνυπόφορα δάκρυα αὐτῶν ποὺ ξαναπίπτουν εἰς τὴν ἀμαρτίαν, ἢ μαζί μὲ τὴν ἡδονὴν ἀπώλεια τῶν ἀκολάστων. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ προφήτης κατηγορῶν ἔλεγε· «Δὲν εἶναι τὰ μάτια σου οὔτε ἡ καρδία σου καλή»⁵. Θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἦσαν αὐτοὶ ἀνάπηροι, ἀσθενεῖς, παρὰ νὰ χρησιμοποιοῦν τὰ μάτια των εἰς παρόμοια ἔργα. "Ἐπρεπε λοιπόν μέσα σας νὰ εἶχατε τὸ τεῖχος ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπετε τὰς γυναῖκας. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλετε, οἱ πατέρες ἐθεώρησαν ἀναγκαῖον, ἔστω καὶ μὲ τὰς σανίδας αὐτὰς νὰ σᾶς χωρίσουν ἀπὸ αὐτάς. "Όπως ἐγὼ τουλάχιστον ἀκούω ἀπὸ τοὺς μεγαλύτερους, ὅτι τὴν παλαιὰν

τὸ παλαιὸν οὐδὲ ταῦτα ἦν τὰ τειχία. «Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὐκ ἄρσεν, οὐ θήλυ». Καὶ ἐπὶ τῶν ἀποσιόλων δὲ ὁμοῦ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἦσαν. Καὶ γὰρ οἱ ἄνδρες, ἄνδρες ἦσαν, καὶ αἱ γυναῖκες, γυναῖκες· νῦν δὲ πᾶν τὸ ὑναντίον, αἱ μὲν γυναῖκες εἰς τὰ τῶν ἐταιριδῶν ἐαντιὰς ἐξώθησαν ἦδη, οἱ δὲ ἄνδρες ἵππων μαινομένων οὐδὲν ἄμεινον διακρίνται.

Οὐκ ἠκούσατε, ὅτι ἦσαν συνηγμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἐν τῷ ὑπερώῳ, καὶ τῶν οὐρανῶν ἐκεῖνος ὁ σύλλογος ἄξιως ἦν; Καὶ μάλα εἰκότως. Πολλὴν γὰρ καὶ γυναῖκες τότε φιλοσοφίαν ἤσκουν, καὶ ἄνδρες σεμνότητα καὶ σωφροσύνην. Ἀκούσατε γοῦν τῆς πορφυροπώλιδος λεγούσης· «εἰ κεκρίκατέ με ἄξιαν τῷ Κυρίῳ, εἰσελθόντες μείνατε παρ' ἐμοί». Ἀκούσατε τῶν γυναικῶν, αἱ περιήγον μετὰ τῶν ἀποσιόλων, ἄνδρειον ἀναλαβοῦσαι φρόνημα, τῆς Πρισκίλλης, τῆς Περσίδος, τῶν ἄλλων, ὧν αἱ παροῦσαι γυναῖκες τοσοῦτον ἀπέχουσιν, ὅσον οἱ ἄνδρες τῶν ἀνδρῶν.

4. Τότε μὲν γὰρ καὶ ἀποδημοῦσαι οὐκ ἐλάμβανον δόξαν πονηράν, νῦν δὲ καὶ ἐν θαλάμῳ τρεφόμεναι μόλις ταύτην διαφεύγουσι τὴν ὑποψίαν. Ταῦτα δὲ ἀπὸ τῶν καλλωπισμῶν γίνεται καὶ τῆς τρυφῆς. Τότε ἐκείναις ἔργον ἦν, ἀυξῆσαι τὸ κήρυγμα, νῦν δὲ εὐειδεῖς καὶ καλὰς φανῆναι καὶ εὐπροσώπους. Τοῦτο ἢ δόξα αὐταῖς, τοῦτο ἢ σωτηρία· τὰ δὲ ὑψηλὰ καὶ μεγάλα καιροθώματα οὐδὲ ὄναρ φροντίζουσι. Τίς γυνὴ σπουδὴν ἐποιήσατο ἄνδρα θελίῳ ποιῆσαι; τίς ἀνήρ ταύτην ἔθετο τὴν φροντίδα, ὥστε γυναῖκα διορθώσασθαι; Οὐκ ἔστιν οὐδεὶς· ἀλλὰ τῇ μὲν γυναικὶ πᾶσα σπουδὴ περὶ χρυσίων ἐπιμέλειαν καὶ ἱματίων καὶ τῶν λοιπῶν τοῦ σώματος καλλωπισμῶν, καὶ ὥστε τὴν οὐσίαν ἀυξῆσαι, τῷ δὲ

6. Γαλ. 3, 28.

7. Πράξ. 1, 13-14.

8. Πράξ. 16, 15.

9. Ρωμ. 16, 3 καὶ 12. Πρ. 18, 18.

ἐποχὴν δὲν ὑπῆρχον οὔτε αὐτὰ τὰ τειχία. «Διότι ἐν ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχει ἀρσενικὸν ἢ θηλυκόν»⁶. Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν δὲ τῶν ἀποστόλων οἱ ἄνδρες ἦσαν μὲ τὰς γυναῖκας. Καθ' ὅσον οἱ ἄνδρες ἦσαν ἄνδρες, καὶ αἱ γυναῖκες, γυναῖκες. Τώρα ὁμοίως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον, αἱ μὲν γυναῖκες ἐξώθησαν τοὺς ἑαυτοῦς τῶν εἰς τὰς συνηθείας τῶν πορνῶν, οἱ δὲ ἄνδρες δὲν συμπεριφέρονται ὡς πρὸς τίποτε καλύτερα ἀπὸ τοὺς μανιασμένους ἵππους.

Δὲν ἠκούσατε ὅτι «ἦσαν συγκεντρωμένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰς τὸ ὑπερῶον»⁷, καὶ ἦτο ὁ σύλλογος ἐκεῖνος ἄξιος τῶν οὐρανῶν; Καὶ ἦτο πολὺ φυσικόν. Διότι καὶ αἱ γυναῖκες τότε ἀσκοῦσαν πολλὴν εὐσέβειαν καὶ οἱ ἄνδρες σεμνότητα καὶ σωφροσύνην. Ἀκούσατε λοιπὸν τοὺς λόγους τῆς πορφυροπώλιδος. «Ἐὰν μὲ ἔχετε κρίνει ἀξίαν διὰ τὸν Κύριον, εἰσέλθετε καὶ μένατε μαζί μου»⁸. Ἀκούσατε τὰς γυναῖκας ποὺ περιώδευον μαζί μὲ τοὺς ἀποστόλους καὶ ἐδείκνυον φρόνημα ἀνδρικόν, τὴν Πρίσκιλλαν, τὴν Περσίδα καὶ τὰς ἄλλας⁹, ἀπὸ τὰς ὁποίας αἱ σημεριναὶ γυναῖκες τόσο διαφέρουν, ὅσον οἱ ἄνδρες ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

4 Διότι τότε αἱ γυναῖκες, καὶ ὅταν ἀκόμη μετέβαινον εἰς ἄλλην χώραν, ἀποκτοῦσαν κακὴν φήμην, τώρα ὁμοίως καὶ ἂν ἀκόμη διαμένουν εἰς τὸν κοιτῶνα μόλις καὶ μετὰ βίας διαφεύγουν τὴν ὑποψίαν. Αὐτὰ δὲ συμβαίνουν ἐξ αἰτίας τῶν καλλωπισμῶν καὶ τῆς τριφυλῆς ζωῆς τῶν. Τότε ἔργον τῶν γυναικῶν ἦτο ἡ αὔξησις τοῦ κηρύγματος, ἐνῶ τώρα πῶς νὰ φανοῦν ὁμορφαι, ὠραῖαι καὶ εὐπαρουσίασαι. Αὐτὸ εἶναι ἡ δόξα δι' αὐτάς, αὐτὸ ἡ σωτηρία, τὰ δὲ σπουδαῖα καὶ μεγάλα κατορθώματα οὔτε κἂν τὰ σκέπτονται. Ποία γυναῖκα ἐφρόντισε νὰ κἀνῃ καλύτερον τὸν ἄνδρα τῆς; ποῖος ἄνδρας ἀνέλαβεν αὐτὴν τὴν φροντίδα, ὥστε νὰ διορθώσῃ τὴν γυναῖκα του; Δὲν ὑπάρχει κανεὶς· ἀλλ' εἰς μὲν τὴν γυναῖκα ὅλον τὸ ἐνδιαφέρον συγκεντρώνεται εἰς τὴν ἀπόκτησιν χρυσῶν κοσμημάτων, ἐνδυμάτων καὶ ἄλλων στολιδιῶν τοῦ σώματος, ὥστε νὰ αὐξήσουν τὴν ἐντύπωσιν, τοῦ δὲ ἀνδρὸς τὸ

ἀνδρὶ καὶ αὐτῇ καὶ ἕτεροι πλείους, πᾶσαι μέντοι βιωτικάι.
 Τίς μέλλων γαμεῖν, τρόπον ἐξήτασε καὶ ἀνατροφὴν κόρης;
 Οὐδείς· ἀλλὰ χρήματα εὐθέως καὶ κτήματα καὶ μέτρα οὐ-
 σίας ποικίλης καὶ διαφόρου, καθάπερ τι προίασθαι μέλλων,
 ἢ ἢ συνάλλαγμα τι κοινὸν ἐπιτελεῖν. Διὰ τοῦτο καὶ οὕτω κα-
 λοῦσι τὸν γάμον. Πολλῶν γὰρ ἤκουσα λεγόντων· συνήλλα-
 ξεν ὁ δεῖνα τῇ δεῖνι, τουτέστιν, ἔγημε. Καὶ εἰς τὰς τοῦ Θε-
 οῦ δωρεὰς ἐνθρρίζουσι, καὶ ὡσπερ ὠνούμενοι καὶ πωλοῦν-
 τες, οὕτω γαμοῦσι καὶ γαμοῦνται. Καὶ γραμματεῖα πλείο-
 10 νος ἀσφαλείας δεδόμενα, ἢ τὰ περὶ πράσεως καὶ ἀγορασίας.
 Μάθετε πῶς οἱ παλαιοὶ ἐγάμουν καὶ ζηλώσατε. Πῶς οὖν
 ἐγάμουν ἐκεῖνοι; Τρόπους ἐζήτουν καὶ ἤδη καὶ ψυχῆς ἀρε-
 τήν. Διὰ τοῦτο γραμματίων αὐτοῖς οὐκ ἔδει, οὐδὲ τῆς ἀπὸ
 χάριτος καὶ μέλανος ἀσφαλείας· ἦρκει γὰρ ἀντὶ πάντων αὐ-
 15 τοῖς ὁ τῆς νύμφης τρόπος.

Παρακαλῶ τοίνυν καὶ ὑμᾶς, μὴ χρήματα ἐπιζητεῖν καὶ
 περιουσίαν, ἀλλὰ τρόπον καὶ ἐπιείκειαν. Ζήτησον εὐλαβῆ καὶ
 φιλόσοφον κόρην· καὶ μυρίων ταῦτά σοι βελτίω θησαυρῶν
 ἔσται. Ἄν τὰ τοῦ Θεοῦ ζητῆς, καὶ ταῦτα ἤξει· ἂν δὲ ἐκεῖ-
 20 να παραδραμῶν ἐπὶ ταῦτα τρέχῃς, οὐδὲ ταῦτα ἔφεται. Ἄλλ’
 ὁ δεῖνα, φησὶν, ἀπὸ γυναικὸς εὐπορος γέγονεν. Οὐκ αἰσχέ-
 νη τοιαῦτα παραδείγματα φέρων; Μυριάκις γενοίμην πέ-
 νης, πολλῶν ἤκουσα λεγόντων, ἢ παρὰ γυναικὸς λάβοιμι
 πλοῦτον. Τί γὰρ ἀηδέστερον ἐκείνου τοῦ πλούτου; τί δὲ
 25 πικρότερον τῆς εὐπορίας; τί δὲ αἰσχροτέρων τοῦ ἐπίσημον
 εἶναι ἐντιεῦθεν, καὶ λέγεσθαι παρὰ πάντων, ὁ δεῖνα ἀπὸ
 γυναικὸς εὐπορος γέγονε; Τὰς γὰρ ἔνδον ἀηδίας ἀφίημι,

ἐνιδαφέρον συγκεντρώνεται καὶ εἰς αὐτὰ καὶ εἰς ἄλλα περισσότερα, ὅλα ὅμως εἶναι βιωτικαὶ φροντίδες. Ποῖος, ποὺ πρόκειται νὰ νυμφευθῆ, ἐξέτασε τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῆς κόρης; Κανείς, ἀλλ' ἐξετάζει ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν χρήματα καὶ κτήματα, καὶ ἄλλα μέτρα περιουσίας ποικίλα καὶ διάφορα, ὡσὰν νὰ πρόκειται νὰ ἀγοράσῃ κάτι ἢ νὰ κάμῃ κάποιαν συνήθη συναλλαγὴν. Διὰ τοῦτο καὶ δίδουν αὐτὴν τὴν ὀνομασίαν εἰς τὸν γάμον. Διότι ἤκουσα πολλοὺς ἔτσι νὰ τὸν ὀνομάζουν. Ὁ τάδε ἦλθεν εἰς συναλλαγὴν μὲ τὴν τάδε, δηλαδὴ ἦλθεν εἰς γάμον. Καὶ προσβάλλουν τὰς δωρεὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ ὡσὰν νὰ πωλοῦν καὶ ν' ἀγορζοῦν νυμφεύονται καὶ ὑπανδρεύονται. Καὶ συντάσσουν συμφωνητικὰ ποὺ χρειάζονται μεγαλυτέραν ἀσφάλειαν, παρὰ τὰ τῆς ἀγοραπωλησίας. Μάθετε τί λογῆς γάμον ἔκαναν οἱ παλαιοὶ καὶ μιμηθῆτε αὐτούς. Πῶς λοιπὸν συνῆπτὸν ἐκεῖνοι γάμον; Ἐζητοῦσαν καλὸν χαρακτῆρα, ἦθος καὶ ἀρετὴν ψυχῆς. Διὰ τοῦτο δὲν ἐχρειάζοντο αὐτοὶ συμφωνητικὰ καὶ τὴν ἀσφάλειαν τοῦ χάρτου καὶ τῆς μελάνης· διότι τοὺς ἦτο ἀρκετὸν ἀντὶ ὅλων αὐτῶν ὁ χαρακτῆρ τῆς νύμφης.

Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν καὶ ἐσῆς, νὰ μὴ ζητῆτε χρήματα καὶ περιουσίαν, ἀλλὰ χαρακτῆρα καὶ ἀγαθότητα. Ζήτησε εὐλαβῆ καὶ εὐσεβῆ κόρην, καὶ αὐτὰ θὰ σοῦ εἶναι ὠφελιμώτερα ἀπὸ ἀπείρους θησαυρούς. Ἄν ζητῆς αὐτὰ ποὺ ἀρέσουν εἰς τὸν Θεόν, καὶ αὐτὰ θ' ἀκολουθήσουν, ἂν ὅμως παραβλέψῃς ἐκεῖνα καὶ τρέχῃς πρὸς αὐτά, οὔτε αὐτὰ θ' ἀκολουθήσουν. Ἄλλ' ὁ τάδε λέγει, ἔγινε πλούσιος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του. Δὲν ἐντρέπεσαι ν' ἀναφέρῃς τέτοια παραδείγματα; Ἦκουσα πολλοὺς νὰ λέγουν χιλιάδες φορὲς θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ ἔμουν πτωχὸς παρὰ νὰ ἀποκτήσω πλοῦτον ἀπὸ τὴν γυναῖκα μου. Διότι τί ὑπάρχει πρὸ ἀηδιαστικὸν ἀπὸ τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον; τί δὲ πικρότερον ἀπὸ τὴν εὐπορίαν αὐτὴν; τί δὲ αἰσχρότερον ἀπὸ τὸ νὰ θεωρῆσαι ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀξιόλογος καὶ νὰ λέγουν ὅλοι, ὅτι ὁ τάδε ἔγινε πλούσιος ἀπὸ τὴν γυναῖκα του; Διότι ἀφήνω κατὰ μέρος τὰς ἐνδοικογενεια-

ὅσα ἐκ τούτου συμβαίνει ἀνάγκη· τὸ φρόνημα τῆς γυναικός, τὴν δουλοπρέπειαν, τὰς μάχας, τὰ τῶν οἰκειῶν ὄνειδη· ὁ πένης, ὁ ρακοδύτης, ὁ ἄτιμος καὶ ἐξ ἀτίμων· τί γὰρ ἔχων ἦλθεν; οὐ γὰρ πάντα τῆς κυρίας; Ἄλλ' οὐδὲν σοι μέλει τῶν ρημάτων τούτων· οὐδὲ γὰρ ἐλεύθερος εἶ. Ἐπεὶ καὶ οἱ παράσιτοι τούτων καταδεέστερα ἀκούουσι, καὶ οὐκ ἀλγοῦσιν· οὐκοῦν οὐδὲ οὗτοι, ἀλλὰ καὶ ἐγκαλλωπίζονται τῇ αἰσχύνη· καὶ διὰ ταῦτα λέγωμεν αὐτοῖς, ἔσιω, φησὶν, ἡδύ τι καὶ γλυκύ, καὶ ἀποπνιγέτω με. Ὡ τοῦ διαβόλου, οἷας παροιμίας εἰσήγαγε τῷ θίῳ, ὀλόκληρον τὴν ζωὴν τῶν τοιούτων ἀναιρέψαι δυναμένας.

Ὅρα γοῦν αὐτὴν ταύτην τὴν διαβολικὴν καὶ ὀλέθριον ρῆσιν, ὅσης γέμει τῆς ἀπωλείας. Οὐδὲν γὰρ ἄλλο φησὶν, ἀλλ' ἢ ταυτὶ τὰ ρήματα· μηδεὶς σοι τοῦ σεμνοῦ, μηδεὶς σοι τοῦ δικαίου λόγος ἔσιω· πάντα ἐρρίφθω ἐκεῖνα· Ἐν μόνον ζήτησον, τὴν ἡδονήν. Καὶ ἄγχη σε τὸ προᾶγμα, αἰρετὸν ἔσιω· καὶ πάντες ἐμπύωσιν οἱ ἀπαντιῶνες, καὶ τῇ ὄψει προσιρίθωνται βόρβορον, καὶ ὡς κύνα ἐλαύνωσι, πάντα φέρε. Καὶ τί ἂν ἄλλο χοῖροι φωνὴν λαβόντες εἶπον; τί δὲ κύνες οἱ ἀκάθαρτοι; Τάχα δὲ οὐδ' ἂν ἐκεῖνοι τοιαῦτα ἐφθέγγαντο, οἷα ἀνθρώπους ἔπεισεν ὁ διάβολος λιπιᾶν. Διὸ παρακαλῶ, τὴν ἀναισθησίαν συνειδήσιας τῶν τοιούτων ρημάτων, φεύγειν τὰς τοιαύτας παροιμίας, καὶ τὰς ἀπὸ τῆς Γραφῆς ἐκλέγειν ἀπεναντίας αὐταῖς οὔσας. Τίνες δὲ εἰσὶν αὗται; «Μὴ πορεύου», φησὶν, «ὀπίσω τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου καὶ ἀπὸ τῶν ὀρέξεών σου κωλύου». Καὶ περὶ πόρνῆς πάλιν φησὶν

κὰς ἐκεῖνας διενέξεις, πὺ συμβαίνουσι κατ' ἀνάγκην ἐξ αἰτίας αὐτοῦ, τὴν ὑψηλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, τὴν δουλοπρέπειαν, τοὺς διαπληκτισμοὺς, τοὺς ὄνειδισμοὺς τῶν ὑπηρετῶν· ὅπως, ὁ πτωχὸς, ὁ κουρελιάρης, ὁ ἄσημος καὶ πὺ κατάγεται ἀπὸ ἄσημον οἰκογένειαν· διότι τί εἶχε ὅταν ἦλθε; δὲν εἶναι ὅλα τῆς κυρίας; Ἀλλὰ δὲν σὲ νοιάζουσι καθόλου τὰ λόγια αὐτά, διότι καὶ ἐλεύθερος εἶσαι. Καθ' ὅσον καὶ αὐτοὶ πὺ ζοῦν ὡσὰν παράσιτα ἀκούουσι χειρότερα ἀπὸ αὐτὰ καὶ δὲν στενοχωροῦνται· οὔτε λοιπὸν καὶ αὐτοί, ἀλλὰ καὶ καυχῶνται διὰ τὴν ἀναισχυντίαν των αὐτῆν· καὶ ὅταν τοὺς λέγωμεν αὐτά, αὐτοὶ ἀπαντοῦν· ἄς εἶναι κάτι εὐχάριστον καὶ γλυκὺ καὶ ἄς πεθάνω ἐξ αἰτίας αὐτοῦ. Ὡ τοῦ διαβόλου! τί λογιῆς παροιμίας εἰσήγαγεν εἰς τὴν ζωὴν, πὺ ἡμποροῦν νὰ ἀνατρέψουσι ὀλόκληρον τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ τοῦ εἴδους.

Πρόσεχε λοιπὸν τὴν διαβολικὴν αὐτὴν καὶ ὀλεθρίαν φράσιν, ἀπὸ πόσῃ ἀπώλειαν εἶναι γεμάτη. Διότι τίποτε ἄλλο δὲν σοῦ λέγει, παρὰ αὐτὰ ἐδῶ τὰ λόγια: Ἄς εἶναι διὰ σένα ξένος κάθε σεμνὸς λόγος καὶ κάθε λόγος δικαιοσύνης· ὅλα ἐκεῖνα ἀπόρριψέ τα· ἓνα μόνον ἐπιδίωκε· τὴν ἡδονήν. Καὶ ἂν ἀκόμη σὲ στενοχωρῇ τὸ πρᾶγμα, νὰ τὸ ἀποδέχεσαι· καὶ ἂν ἀκόμη σὲ πτύουσι ὅλοι ὅσοι σὲ συναντοῦν, καὶ ἂν ἀκόμη σοῦ πετοῦν εἰς τὸ πρόσωπον λάσπην, καὶ ἂν σὲ κυνηγοῦν ὡσὰν σκύλον, ὑπόφερε τα ὅλα. Καὶ τί ἄλλο θὰ ἡμποροῦσαν νὰ εἰποῦν οἱ χοῖροι ἂν εἶχον φωνήν; τί θὰ ἔλεγον οἱ ἀκάθαρτοι σκύλοι; Ἴσως δὲ οὔτε ἐκεῖνοι θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἰποῦν τέτοια λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα ἔπεισεν ὁ διάβολος τοὺς ἀνθρώπους νὰ λυσομανοῦν. Διὰ τοῦτο, παρακαλῶ, ἀφοῦ συνειδητοποιήσατε τὴν ἀναισθησίαν τῶν λόγων αὐτοῦ τοῦ εἴδους, ν' ἀποφεύγετε τὰς παρομοίας παροιμίας, καὶ νὰ ἐκλέγετε ἀπὸ τὰς Γραφὰς αὐτὰς πὺ εἶναι ἀντίθετοι πρὸς αὐτάς. Ποῖαι δὲ εἶναι αὐταί; «Μὴ βαδίζης», λέγει, «ὀπίσω ἀπὸ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου, καὶ νὰ προφυλάσσεσαι ἀπὸ τὰς ὀρέξεις σου»¹⁰. Καὶ περὶ πόρνῆς πάλιν λέγει τὸ

ἀπεναντίας τῆ παροιμία ταύτη· «μὴ πρόσεχε φαύλη γυναικί· μέλι γὰρ ἀποσιάζει ἀπὸ χειλέων γυναικὸς πόρνης, ἢ πρὸς καιρὸν λιπαίνει σὸν φάρυγγα· ὕστερον μέντοι πικρότερον χολῆς εὐρήσεις καὶ ἠκονημένον μᾶλλον μαχαίρας διατόμου.

5 Τούτων τοίνυν ἀκούωμεν, μὴ ἐκείνων. Καὶ γὰρ ἐντεῦθεν οἱ ἀνελεύθεροι, ἐντεῦθεν οἱ δουλοπρεπεῖς λογισμοὶ φύονται, ἐντεῦθεν ἄλογα οἱ ἄνθρωποι γίνονται, δι πανταχοῦ τὴν ἡδονὴν διώκειν ἐθέλουσι κατὰ τὴν παροιμίαν ταύτην, ἢ καὶ χωρὶς τῶν ἡμετέρων λόγων αὐτόθεν ἐστὶ καταγέλασιος. Με-

10 τὰ γὰρ τὸ ἀποπνιγῆναι, τί τὸ κέρδος τῆς γλυκύτητος; Παύσασθε τοίνυν ισοῦτιον κατασκευάζοντες γέλωτα καὶ γέενναν ἀγάπιοντες καὶ πῦρ ἄσβεστον· καὶ διαβλέψωμεν κἂν ὀψέποτε ὡς χρὴ πρὸς τὰ μέλλοντα, τὴν τῶν ὀφθαλμῶν λήμην ἀποβαλόντες, ὅπως καὶ τὸν ἐνιαῦθα βίον κοσμίως καὶ μετὰ

15 πολλῆς τῆς σεμνότητος καὶ εὐλαθείας περιέλθωμεν, καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι καὶ φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ἀντίθετον ἀπὸ τὴν παροιμίαν αὐτήν· «Μὴν παρασύρεσαι ἀπὸ τὴν φαύλην γυναῖκα, διότι στάζει μέλι ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς πόρνης γυναικός, ἡ ὁποία πρὸς στιγμὴν γλυκαίνει τὸν φάρυγγά σου· μετὰ ἀπὸ ὀλίγον θὰ τὸ εὗρης πικρότερον ἀπὸ χολὴν καὶ πιὸ κοπτερόν καὶ ἀπὸ δίκοπον μαχαῖρι»¹¹.

Αὐτὰ λοιπὸν ἄς ἀκοῦμεν καὶ ὄχι ἐκεῖνα. Καθ' ὅσον ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ λόγια φυτρώνουν οἱ ἀνελεύθεροι καὶ δουλοπρεπεῖς λογισμοί, ἀπὸ αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι γίνονται ἄλογα, διότι πάντοτε θέλουν νὰ ἐπιδιώκουν τὴν ἡδονὴν σύμφωνα μὲ τὴν παροιμίαν ἐκείνην, ἡ ὁποία καὶ χωρὶς τὰ ἰδικά μου λόγια ἡ ἰδία εἶναι καταγέλαστος. Διότι, μετὰ τὸν θάνατον, ποῖον τὸ κέρδος ἀπὸ τὴν γλυκύτητα; Παύσατε λοιπὸν νὰ προκαλῆτε τόσον γέλωτα καὶ νὰ ἀνάπτετε τὴν γέενναν καὶ τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον, καὶ ἄς στρέψωμεν τὰ βλέμματά μας, ἔστω καὶ ἀργά, ὅπως πρέπει πρὸς τὰ μέλλοντα, ἀφοῦ καθαρίσωμεν τὴν τσίμπλαν ἀπὸ τὰ μάτια μας, ὥστε καὶ τὴν παροῦσαν ζωὴν νὰ περάσωμεν μὲ κοσμιότητα καὶ μὲ πολλὴν σεμνότητα καὶ εὐλάβιαν, καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τὰ μέλλοντα ἀγαθὰ, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ'
Ματθ. 23, 29 - 39

«Οὐαὶ ὑμῖν, διὸ οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν, καὶ κοσμεῖτε τὰ μνήματα αὐτῶν, καὶ λέγετε·
5 εἰ ἡμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἄν ἡμεν αὐτῶν κοινωνοὶ ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν».

1. Οὐχ ὅτι οἰκοδομοῦσιν, οὐδ' ὅτι ἐγκαλοῦσιν ἐκείνοις, οὐαὶ φησιν, ἀλλ' ὅτι καὶ ταύτη καὶ δι' ὧν λέγουσι, καταγινώσκουσιν προσποιούμενοι τῶν πατέρων, χεῖρονα πράττουσιν.
10 "Οὐ γὰρ προσποίησις ἦν ἢ κατάγνωσις, ὁ Λουκᾶς φησιν, διὸ καὶ συνευδοκεῖτε, διὸ οἰκοδομεῖτε. «Οὐαὶ γὰρ ὑμῖν», φησὶν, «ὅτι οἰκοδομεῖτε τὰ μνήματα τῶν προφητῶν, οἳ δὲ πατέρες ὑμῶν ἀπέκτειναν αὐτούς. "Αρα μαρτυρεῖτε καὶ συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν· διὸ αὐτοὶ μὲν
15 ἀπέκτειναν αὐτούς, ὑμεῖς δὲ οἰκοδομεῖτε τὰ μνήματα αὐτῶν». Ἐνιαῦθα γὰρ τὴν γνώμην αὐτῶν διαβάλλει, μεθ' ἧς ὠκοδόμουν· διὸ οὐ διὰ τιμὴν τῶν σφαγέντων, ἀλλ' ὡς ἐμπομπεύοντες ταῖς σφαγαῖς, καὶ δεδοικότες, μήποτε τῷ χρόνῳ τῶν τάφων ἀφανισθέντων μαρανθῆ τῆς ισοσύτης τόλμης ὁ
20 ἔλεγχος καὶ ἡ μνήμη, οὕτως ὠκοδόμουν τοὺς τάφους, ὥσπερ τι τρόπαιον ἰσιῶντες λαμπρὰς τὰς οἰκοδομάς, καὶ καλλωπιζόμενοι τοῖς ἐκείνων τολμήμασι καὶ ἐπιδεικνύμενοι. Τὰ γὰρ νῦν τολμώμενα παρ' ὑμῶν δείκνυσιν, διὸ καὶ ταῦτα οὕτως ποιεῖτε τῷ τρόπῳ. Καὶ γὰρ τὰ ἐναντία λέγητε, φησὶν, ὡς
25 καταγινώσκοντες αὐτῶν, ὅλον διὸ «οὐκ ἄν, εἰ ἡμεν ἐν ταῖς

ΟΜΙΛΙΑ ΟΔ΄
Ματθ. 23, 29 - 39

«Ἀλλοίμονόν σας, διότι κτίζετε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν καὶ στολίζετε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων καὶ λέγετε· ἐὰν ἐζούσαμεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πατέρων μας δὲν θὰ ἐπαίρναμεν μέρος εἰς τὸ αἷμα τῶν προφητῶν».

1. Δὲν λέγει ὁ Χριστὸς τὸ ἀλλοίμονον ἐναντίον των, διότι κτίζουν τοὺς τάφους, οὔτε διότι κατηγοροῦν ἐκείνους, ἄλλὰ διότι καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν καὶ μὲ ὅσα λέγουν, προσποιούμενοι ὅτι κατηγοροῦν τοὺς πατέρας των, πράττουν χειρότερα. Τὸ ὅτι λοιπὸν ἦτο προσποιητὴ ἢ κατηγορία τὸ λέγει ὁ Λουκᾶς μὲ τὰ λόγια «συνευδοκεῖτε» καὶ «οἰκοδομεῖτε». Διότι λέγει· «Ἀλλοίμονόν σας, διότι κτίζετε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν, ἐνῶ οἱ πατέρες σας τοὺς ἐφόνευσαν. Ἄρα ἐπιβεβαιώνετε καὶ ἐπιδοκιμάζετε τὰ ἔργα τῶν πατέρων σας· διότι αὐτοὶ μὲν ἐφόνευσαν αὐτούς, σεῖς δὲ κτίζετε τοὺς τάφους των»¹. Ἐδῶ λοιπὸν κατηγορεῖ τὴν διάθεσιν των, μὲ τὴν ὁποίαν ἔκτιζον· διότι δὲν ἔκτιζον αὐτούς πρὸς τιμὴν τῶν σφαγέντων προφητῶν, ἀλλὰ μὲ σκοπὸν νὰ διαπομπεύσουν τὰς σφαγὰς, καὶ φοβούμενοι μήπως μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου ἐξαφανισθοῦν οἱ τάφοι καὶ μειωθῇ ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ ἀνάμνησις τῆς τόσο μεγάλης τόλμης των, ἔτσι ἔκτιζον τοὺς τάφους, στήνοντες λαμπρὰς τὰς οἰκοδομὰς ὡσὰν κάποιον τρόπαιον, καὶ ἔτσι ἐκαυχῶντο μὲ τὰ τολμήματα ἐκείνων καὶ ἐπεδεικνύοντο. Διότι αὐτὰ πού τολμᾶτε τώρα δείχνουν ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ κάνετε μὲ τὸν ἴδιον σκοπὸν. Διότι καὶ ἂν ἀκόμη, λέγει, ἰσχυρίζεσθε τὰ ἀντίθετα, ὅτι τάχα τοὺς κατηγορεῖτε, ὅπως ὅτι· «δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα ἐκείνων ἐὰν ἐζούσαμεν κατὰ τὰς ἡμέρας

ἡμέραις ἐκείναις, ἡμεν αὐτῶν κοινωνοί», ἀλλ' ἡ γνώμη
 δῆλη ἡ ταῦτα λέγουσα. Διὸ καὶ ἐκκαλύπτων αὐτήν, αἰνιγμα-
 τωδῶς μὲν, εἴρηκε δ' οὖν ὁμοῦ. Εἰπὼν γάρ· «λέγετε, ὅτι
 εἰ ἡμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἡμεν
 5 κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν», ἐπήγαγεν
 «ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς, ὅτι υἱοὶ ἐστέ τῶν φονευσάντων
 τοὺς προφήτας».

Καὶ ποῖον ἔγκλημα υἱὸν εἶναι ἀνδροφόνου. ἂν μὴ κοινο-
 νῆ τῆ γνώμη τοῦ πατρὸς; Οὐδέν. "Οθεν δῆλον, ὅτι δι' αὐτὸ
 10 τοῦτο αὐτοῖς προφέρει, τὴν κατὰ κακίαν συγγένειαν αἰνι-
 τώμενος. Καὶ τοῦτο καὶ τὸ ἐξῆς δηλοῖ· ἐπήγαγε γοῦν· «ἄ-
 φρεις, γεννήματα ἐχιδνῶν». "Ωσπερ γὰρ ἐκεῖνα ἔοικε τοῖς
 γονεῦσι κατὰ τὴν τοῦ ἰοῦ λύμην, οὕτω καὶ ὑμεῖς τοῖς πα-
 τράσι κατὰ τὸ φονικόν. Εἶτα ἐπειδὴ γνώμην ἤταζεν ἄδηλον
 15 τοῖς πολλοῖς οὔσαν, καὶ ἀφ' ὧν μέλλουσι τολμαῖν, τῶν πᾶσιν
 ἐσομένων δῆλων, κατασκευάζει τὰ εἰρημένα. Ἐπειδὴ γὰρ
 εἶπεν, «ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς, ὅτι υἱοὶ ἐστέ τῶν φονευ-
 σάντων τοὺς προφήτας», δηλῶν ὅτι τὴν κατὰ πονηρίαν συγ-
 γένειαν λέγει, καὶ ὅτι πλάσμα ἦν τὸ λέγειν, ὅτι «οὐκ ἂν ἡμεν
 20 αὐτῶν κοινωνοί», ἐπήγαγε· «καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέ-
 τρον τῶν πατέρων ὑμῶν»· οὐκ ἐπιτάτιων, ἀλλὰ προαναφω-
 νῶν τὸ ἐσόμενον, τουτέστι, τὴν ἑαυτοῦ σφαγὴν. Διὰ δὲ τοῦτο
 ἐπαγαγὼν τὸν ἔλεγχον καὶ δείξας ὅτι πλάσματα ἦν ἅπερ
 ἔλεγον ὑπὲρ ἑαυτῶν ἀπολογούμενοι, οἷον ὅτι «οὐκ ἂν ἡμεν
 25 κοινωνοὶ αὐτῶν», (οἱ γὰρ τοῦ δεσπότου μὴ ἀπεχόμενοι, πῶς
 ἂν τῶν δούλων ἀπέσχοιο;), καταφορικωτέρῳ τῷ μετὰ ταῦ-
 τα κέχρηται λόγῳ, ὄφεις καλῶν καὶ γεννήματα ἐχιδνῶν,
 καὶ λέγων· «πῶς φεύξεσθε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης»,

ἐκείνας», ἀλλ' ὅμως εἶναι ὀλοφάνερη ἡ διάθεσις μὲ τὴν ὁποίαν τὰ λέγετε αὐτά. Διὰ τοῦτο καὶ ἀποκαλύπτει αὐτὴν μὲ αἰνιγματικὸν μὲν τρόπον, ὀπωσδήποτε ὅμως τὴν λέγει. Διότι ἄφου εἶπε, «Λέγετε, ὅτι, ἐὰν ἐζούσαμεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πατέρων μας, δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὸ αἷμα τῶν προφητῶν», προσέθεσεν· «Ἔσπε σεῖς οἱ ἴδιοι ἐπιβεβαιώνετε, ὅτι εἴσθε υἱοὶ ἐκείνων, ποὺ ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας».

Καὶ ποία κατηγορία ὑπάρχει διὰ τὸν υἱὸν ἐνὸς φονιά, ἐὰν δὲν συμμετέχη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πατρὸς του; Καμία. Ἐπομένως εἶναι φανερόν, ὅτι ἀκριβῶς δι' αὐτὸ τοὺς κατηγορεῖ, ὑπαινισσόμενος τὴν συγγένειάν των μὲ αὐτοὺς ὡς πρὸς τὴν κακίαν. Καὶ αὐτὸ τὸ φανερῶνει καὶ τὸ ἐξῆς· καθ' ὅτι προσέθεσε· «Φίδια, γεννήματα ἐχιδνῶν». Διότι, ὅπως τὰ φίδια ὁμοιάζουν μὲ τοὺς γονεῖς των ὡς πρὸς τὴν πικρότητα τοῦ δηλητηρίου των, ἔτσι καὶ σεῖς ὁμοιάζετε πρὸς τοὺς πατέρας σας ὡς πρὸς τὴν φονικότητα. Εἰς τὴν συνέχειαν, ἐπειδὴ ἐξήταζε τὴν διάθεσιν ποὺ δὲν εἶναι φανερὴ εἰς τοὺς πολλούς, διατυπώνει τοὺς λόγους του ἀπὸ τὰ ἔργα των τὰ ὁποῖα πρόκειται νὰ τολμήσουν, καὶ ποὺ θὰ γίνουν γνωστὰ εἰς ὅλους. Διότι, ἐπειδὴ εἶπεν, «Ἔσπε σεῖς οἱ ἴδιοι ἐπιβεβαιώνετε, ὅτι εἴσθε υἱοὶ ἐκείνων ποὺ ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας», δηλώνων ὅτι ἐννοεῖ καὶ τὴν συγγένειάν των ὡς πρὸς τὴν πονηρίαν καὶ ὅτι ἦτο πλασματικοὶ οἱ λόγοι των «ὅτι δὲν θὰ ἐγινόμεθα συμμετοχοὶ ἐκείνων», προσέθεσε· «συμπληρώσατε καὶ σεῖς τὸ μέτρον τῶν πατέρων σας»· δὲν προστάζει, ἀλλὰ προλέγει αὐτὸ ποὺ θὰ γίνῃ, δηλαδὴ τὴν σφαγὴν τοῦ ἑαυτοῦ του. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἄφου συνέχισε τὸν ἔλεγχον καὶ ἀπέδειξεν ὅτι ἦσαν πρόφασις αὐτὰ ποὺ ἔλεγον δικαιολογοῦντες τοὺς ἑαυτούς των, ὅπως ὅτι «δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν» (διότι αὐτοὶ ποὺ δὲν ἀπεῖχον ἀπὸ τὸν φόνον τοῦ Κυρίου, πῶς θὰ ἀπέσχον ἀπὸ τὸν φόνον τῶν δούλων του;), κάνει αὐστηρότερον τὸν ἐν συνεχείᾳ λόγον του, ὀνομάζων αὐτοὺς φίδια καὶ γεννήματα ἐχιδνῶν καὶ λέγων· «Πῶς θὰ ξεφύγετε τὴν κρίσιν τῆς γε-

καὶ τοιαῦτα τολμῶντες καὶ ἄρνούμενοι καὶ τὴν γνώμην κρούπιοντες;

Εἶτα καὶ ἐτέρωθεν αὐτοὺς ἐλέγχων ἐκ περιουσίας, φηοὶν ὅτι «ἀποστελῶ πρὸς ὑμᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκινεῖτε καὶ σιανρώσετε, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν μαστιγώσετε». Ἴνα γὰρ μὴ λέγωσιν, ὅτι εἰ καὶ τὸν δεσπότην ἔσιανρώσαμεν, ἀλλὰ τῶν δούλων ἀπεσχόμεθα ἄν, εἰ ἡμεν τότε, ἰδού, φηοί, καὶ δούλους ὑμῖν ἀποσιέλλω, προφήτας καὶ αὐτοὺς, καὶ οὐδὲ αὐτῶν φείσεσθε. Ταῦτα δὲ λέγει, δεικνὺς ὅτι οὐδὲν ξένον σφαγῆναι αὐτὸν ἀπὸ τῶν υἰῶν ἐκείνων, φοινικῶν τε ὄντων καὶ ὑπούλων καὶ πολὺ τὸ δολερὸν ἐχόντων καὶ νικῶντων τοὺς πατέρας τοῖς τολμήμασι. Πρὸς δὲ τοῖς εἰρημένοις δεικνυοῖν αὐτοὺς καὶ σφόδρα κενοδοξοῦντας. Καὶ γὰρ διὰ λέγωσιν, «εἰ ἡμεν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἄν ἡμεν κοινωνοὶ αὐτῶν», κενοδοξοῦντες λέγουσι, καὶ ἐν λόγοις φιλοσοφοῦντες μόνον, ἐν δὲ τοῖς ἔργοις τὰ ἐναντία πράττουσιν. «Ὅφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν»: τουτέστι, πονηροὶ πονηρῶν παῖδες, καὶ τῶν γεννησαμένων πονηρότεροι. Δείκνυσι γὰρ αὐτοὺς μείζονα τολμῶντας, τῷ τε μετ' ἐκείνους τολμῆσαι, καὶ τῷ πολλῷ χαλεπώτερα ἐκείνων, καὶ ταῦτα ἀκριβολογουμένους, ὡς οὐκ ἄν ποτε τοῖς αὐτοῖς περιέπεσον. Αὐτοὶ γὰρ καὶ τὸ τέλος ἐπάγουσι, καὶ τὴν κορωνίδα τῶν κακῶν. Οἱ μὲν γὰρ τοὺς ἐπὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐλθόντας ἀπέκτειναν· οὗτοι δὲ καὶ τὸν υἰόν, καὶ τοὺς ἐπὶ γάμον καλοῦντας. Ταῦτα λὲ λέγει, τῆς συγγενείας αὐτοὺς ἀφιστὰς τῆς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ δεικνὺς, ὅτι οὐδὲν ἐντεῦθεν αὐτοῖς τὸ

έννης», όταν καὶ τολμᾶτε τέτοια καὶ τὰ ἀρνῆσθε καὶ κρύπτετε τὴν διάθεσίν σας;

Εἰς τὴν συνέχειαν καὶ μὲ ἄλλον τρόπον τοὺς ἐλέγχει αὐξάνων τὴν κατηγορίαν του καὶ λέγει ὅτι «Θὰ ἀποστείλω πρὸς ἐσᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλους θὰ φονεύσετε, ἄλλους θὰ σταυρώσετε καὶ ἄλλους θὰ μαστιγώσετε εἰς τὰς συναγωγὰς σας». Διὰ νὰ μὴ λέγουν λοιπόν, ὅτι μολονότι ἐσταυρώσαμεν τὸν Κύριον, ἀλλὰ δὲν συμμετείχομεν καὶ εἰς τὸν φόνον τῶν δούλων του, ἐὰν ἐζούσαμεν τότε, νὰ λέγει, καὶ δούλους θὰ σᾶς ἀποστείλω, προφήτας καὶ αὐτούς, καὶ οὔτε αὐτοὺς θὰ λυπηθῆτε. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει, διὰ νὰ δείξῃ ὅτι δὲν εἶναι καθόλου παράξενον τὸ νὰ σφαγῆ ἀπὸ τοὺς υἱοὺς ἐκείνων, πού εἶναι φονικοὶ καὶ ὑπουλοὶ καὶ ἔχουν πολὺν δόλον καὶ ξεπερνοῦν τοὺς πατέρας των εἰς τὰ τολμήματα. Ἐκτὸς δὲ ἀπὸ αὐτὰ πού ἐλέχθησαν ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι καὶ ὑπερβολικὰ κενόδοξοι. Καθ' ὅσον ὅταν λέγουν, «Ἐὰν ἐζούσαμεν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν πατέρων μας, δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα αὐτῶν», τὰ λέγουν ἀπὸ κενοδοξίαν, δείχνοντες τὴν εὐσέβειάν των μόνον μὲ λόγια, ἐνῶ μὲ τὰ ἔργα των πράττουν τὰ ἀντίθετα. «Φίδια καὶ γεννήματα ἐχιδνῶν», δηλαδή, πονηροί, παιδιὰ πονηρῶν, καὶ πονηρότεροι ἀπ' αὐτοὺς πού σᾶς ἐγέννησαν. Διότι τοὺς ἀποδεικνύει ὅτι διαπράττουν μεγαλύτερα ἐγκλήματα καὶ ὅτι ἐπικεῖρησαν τὰ ἴδια μὲ ἐκείνους, ἀλλὰ καὶ πολὺ χειρότερα ἀπὸ ἐκείνους καὶ αὐτὰ τὰ ἐλέγχουν μὲ αὐστηρότητα ὡσὰν νὰ μὴ περιέπεσαν ποτὲ εἰς τὰ ἴδια. Διότι αὐτοὶ προσθέτουν εἰς τὰ ἐγκλήματά των καὶ τὸ τελευταῖον ἀπὸ ὅλα, τὸ ἀποκορύφωμα τῶν κακῶν. Καθ' ὅσον ἐκεῖνοι μὲν ἐφόνευσαν τοὺς δούλους πού ἦλθον εἰς τὸν ἀμπελῶνα ἐνῶ αὐτοὶ καὶ τὸν ἴδιον τὸν Υἱὸν καὶ αὐτοὺς πού τοὺς προσεκάλουν εἰς τὸν γάμον. Αὐτὰ δὲ τὰ λέγει, ἀποχωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τὴν συγγένειαν τοῦ Ἀβραὰμ καὶ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ὠφελοῦνται εἰς τίποτε ἀπὸ τὴν συγγένειάν των αὐτῆν, ἐὰν δὲν μιμηθοῦν τὰ ἔργα ἐκείνου.

κέρδος, ἂν μὴ τὰ ἔργα μιμήσωνται. Διὸ καὶ ἐπάγει· «πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γενένης», ἐκείνους μιμούμενοι τοὺς τὰ τοιαῦτα τειολμηκότας;

Ἐνιαῦθα δὲ αὐτοὺς καὶ τῆς Ἰωάννου κατηγορίας ἀνέ-
 5 μνησε· καὶ γὰρ ἐκεῖνος οὕτως αὐτοὺς ἐκάλεσε· καὶ τῆς μελλούσης ὑπέμνησε κρίσεως. Εἶτα ἐπειδὴ οὐδὲν αὐτοὺς ἐφόβει κρίσις καὶ γέεννα, τῷ μὴ πιστεύειν καὶ τῷ μέλλειν τὸ πρᾶγμα, ἀπὸ τῶν παρόντων αὐτοὺς κατασιέλλει, καὶ φησι·
 10 «διὰ τοῦτο ἰδοὺ ἐγὼ ἀποσιέλλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας καὶ γραμματεῖς, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκιενεῖτε, καὶ σιαυρώσετε, καὶ μασιγώσετε· ὅπως ἔλθῃ ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δίκαιον ἐκχυνόμενον ἐπὶ τῆς γῆς, ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἀβελ τοῦ δικαίου, ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου υἱοῦ Βαραχίου, ὃν ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἄμην
 15 λέγω ὑμῖν, διὸ ἤξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην».

2. Ὅρα ἐκ πόρων αὐτοὺς ἠοφαλίσατο; Εἶπεν, διὸ καταγινώσκετε τῶν πατέρων ὑμῶν, δι' ὧν λέγετε, διὸ οὐκ ἂν ἐκοινωνήσαμεν αὐτοῖς· οὐ μικρὸν δὲ τοῦτο εἰς τὸ ἐντρέψαι. Εἶπεν, διὸ καταγινώσκοντες χεῖρονα πράττετε καὶ ὑμεῖς·
 20 καὶ τοῦτο δὲ ἰκανὸν αὐτοὺς καταισχῦναι. Εἶπεν, διὸ οὐκ ἀτιμωρητὶ ταῦτα ἔσται, καὶ φόβον ἐντεῦθεν αὐτοῖς ἐνίδησιν ἄφαιτον· ἀνέμνησε γοῦν αὐτοὺς τῆς γενένης. Εἶτα ἐπειδὴ ἔμελλεν ἐκείνη, ἐπέσιτησεν αὐτοῖς καὶ παρόντα τὰ δεινά· «ἤξει γὰρ ταῦτα πάντα», φησί, «ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύ-
 25 την». Προσέθηκε καὶ σφοδρότητα ἄφαιτον τῇ τιμωρίᾳ, εἰπὼν διὸ πάντων χαλεπώτερα πείσονται καὶ οὐδενὶ τούτων ἐγγονιο βελτίους.

Εἰ δὲ λέγοι τις· Ἐκαὶ τί δήποτε χαλεπώτερα πάσχουσι

Διὰ τοῦτο καὶ προσθέτει· «Πῶς θ' ἀποφύγετε τὴν κρίσιν τῆς γεέννης», ἀφοῦ μιμεῖσθε ἐκείνους ποὺ ἐπεχείρησαν τέτοια ἔργα;

Ἐδῶ δὲ τοὺς ὑπενθύμισε καὶ τὴν κατηγορίαν τοῦ Ἰωάννου ἐναντίον των, καθ' ὅσον καὶ ἐκεῖνος ἔτσι τοὺς ὠνόμασε, καθὼς ἐπίσης τοὺς ὑπενθύμισε τὴν μέλλουσαν κρίσιν. Ἐπειτα, ἐπειδὴ δὲν τοὺς ἐφόβιζε καθόλου ἢ μέλλουσα κρίσις καὶ ἡ γέεννα, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι δὲν ἐπίστευον, καὶ δὲν ἔδινον σημασίαν εἰς τὸ πρᾶγμα, τοὺς συγκρατεῖ ἀπὸ γεγονότα τοῦ παρόντος καὶ λέγει· «Διὰ τοῦτο νά, ἀποστέλλω πρὸς ἐσᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς καὶ ἀπὸ αὐτοῦς ἄλλους θὰ φονεύσετε, ἄλλους θὰ σταυρώσετε καὶ ἄλλους θὰ μαστιγώσετε, ὥστε νὰ πέσῃ ἐπάνω σας ὄλο τὸ δίκαιον αἷμα ποὺ ἐχύθη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἀβελ τοῦ δικαίου, μέχρι τὸ αἷμα τοῦ Ζαχαρίου τοῦ υἱοῦ τοῦ Βαραχίου, τὸ ὁποῖον ἐφονεύσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, θὰ συμβοῦν ὄλα αὐτὰ εἰς τὴν γενεὰν αὐτὴν».

2. Βλέπεις μὲ πόσους τρόπους τοὺς προεφύλαξεν; Εἶπεν, ὅτι κατηγορεῖτε τοὺς πατέρας σας μὲ ὅσα λέγετε, ὅτι δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα των· δὲν ἦτο δὲ αὐτὸ μικρὸν διὰ νὰ τοὺς ἀποτρέψῃ. Εἶπεν, ὅτι μολονότι κατηγορεῖτε ἐκείνους, σεῖς ὅμως πράττετε χειρότερα· καὶ αὐτὸ ἦτο ἰκανὸν νὰ τοὺς κάνῃ νὰ ἐντραποῦν. Εἶπεν, ὅτι δὲν θὰ μείνουν αὐτὰ ἀτιμώρητα, καὶ μὲ τοὺς λόγους του αὐτοῦς ἐμβάλλει εἰς αὐτοὺς φόβον ἀπερίγραφτον· τοὺς ὑπενθύμισε δηλαδὴ τὸ πῦρ τῆς γεέννης. Εἰς τὴν συνέχειαν, ἐπειδὴ ἐκείνη θὰ συνέβαιnen εἰς τὸ μέλλον, τοὺς παρουσίασε τὰ δεινὰ ποὺ θὰ συνέβαινον εἰς τὴν παροῦσαν ζωὴν· διότι λέγει, «Θὰ ἔλθουν ὄλα αὐτὰ εἰς τὴν γενεὰν αὐτὴν». Προσέθεσε δὲ ὑπερβολικὴν σφοδρότητα εἰς τὴν τιμωρίαν, λέγων· ὅτι θὰ πάθουν τὰ χειρότερα ἀπὸ ὄλους, καὶ ὅμως μὲ κανένα ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔγιναν καλύτεροι.

Ἐὰν δὲ ἤθελεν ἐρωτήσῃ κάποιος· Ἐὰν διατί τέλος

πάντων; εἶπομεν ἄν, ὅτι καὶ πάντων χαλεπώτερα τειτολή-
 κασι, καὶ οὐδενὶ τῶν γεγενημένων ἐσωφρονίσθησαν. Ἡ οὐκ
 ἤκουσας τοῦ Λάμεχ λέγοντος· «ἐκ Λάμεχ ἐκδεδίκηται ἑ-
 βδομηκονιᾶκις ἐπιά;» τουτέστι, πλειόνων ἐγὼ ἄξιος τιμω-
 5 ριῶν ἢ ὁ Κάιν. Τί δήποτε; Καίτοι οὐκ ἀδελφὸν ἀνεΐλεν
 ἀλλ' ὅτι οὐδὲ τῷ παραδείγματι ἐσωφρονίσθη. Καὶ τοῦτο ἔ-
 στιν ὃ φησιν ὁ Θεὸς ἀλλαχοῦ· «ἀποδιδούς ἁμαρτίας πατέρων
 ἐπὶ τέκνα ἐπὶ τρίτην καὶ τετάρτην γενεὰν τοῖς μισοῦσί με»·
 οὐχ ὡς τῶν ἄλλοις τολμηθέντων ἐτέρων διδόντων δίκας,
 10 ἀλλ' ὡς τῶν μετὰ πλείονας ἁμαρτιότητας καὶ κολασθέντας μὴ
 γενομένων βελτιόνων, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ πεπλημμεληκότων, καὶ
 ἐκείνων τὰς τιμωρίας ὑποσχεῖν ὄντων δικαίων.

Σκόπει δὲ πῶς εὐκαιρῶς καὶ τοῦ Ἄβελ ἀνέμνησε, δει-
 κνὸς ὅτι φθόνου καὶ οὐτίος ὁ φόβος ἐστί. Τί οὖν ἂν ἔχοιτε
 15 εἰπεῖν; Μὴ γὰρ οὐκ ἔγνωτε τί ἔπαθεν ὁ Κάιν; μὴ γὰρ
 ἐφησύχασε τοῖς γεγενημένοις ὁ Θεός; μὴ γὰρ οὐκ ἀπήτη-
 σε τὴν χαλεπωτάτην δίκην; Μὴ γὰρ οὐκ ἤκούσατε ὅσα ἔπα-
 θον οἱ πατέρες ὑμῶν, τοὺς προφήτας ἀνελόντες; οὐ κολάσει
 καὶ τιμωραῖς μυρίαῖς ἐξεδόθησαν; Πῶς οὖν οὐκ ἐγένεσθε
 20 βελτίους; Καὶ τί λέγω τὰς κολάσεις τῶν πατέρων ὑμῶν,
 καὶ ἅπερ ἔπαθον; αὐτὸς οὐκ ὁ καταψηφισάμενος τῶν πατέ-
 ρων, πῶς χεῖρω ποιεῖς; Καὶ γὰρ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ ἀπεφή-
 νασθε, ὅτι κακοὺς κακῶς ἀπολέσει. Τίνα οὖν λοιπὸν ἔξετε
 συγγνώμην, μετὰ τοιαύτην ψῆφον τοιαῦτα τολμῶντες;
 25 Ἄλλὰ τίς ἐστὶν ὁ Ζαχαρίας οὐτίος; Οἱ μὲν τὸν Ἰωάν-
 νου πατέρα φασίν, οἱ δὲ τὸν προφήτην, οἱ δὲ ἕτερόν τινα διώ-

2. Γεν. 4, 24.

3. Ἐξ. 20, 5.

4. Ματθ. 21, 41.

5. Δηλαδή τοῦ Προδορόμου.

πάντων ὑποφέρουν χειρότερα ἀπὸ ὄλους;», θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰπῶμεν, ἐπειδὴ διέπραξαν καὶ χειρότερα ἀπὸ ὄλους καὶ δὲν ἐσωφρονίσθησαν μὲ κανένα ἀπὸ ὅσα ἔγιναν. Ἡ δὲν ἤκουσες τὸν Λάμεχ πού λέγει· «ὅτι ὁ Λάμεχ ἔχει τιμωρηθῆ ἑβδομήντα φορές ἑπτὰ»². δηλαδή ἐγὼ εἶμαι ἄξιος περισσοτέρων τιμωριῶν παρὰ ὁ Κάϊν. Διατί τέλος πάντων; Βέβαια δὲν ἐφόνευσε τὸν ἀδελφόν του, ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐσωφρονίσθη μὲ τὸ παράδειγμα ἐκείνου. Αὐτὸ σημαίνουν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ πού λέγει εἰς ἄλλην περίπτωσιν· «Ἐγὼ πού τιμωρῶ τὰ τέκνα, ἐξ αἰτίας τῶν πατέρων των, μέχρι τὴν τρίτην καὶ τετάρτην γενεὰν ἐκείνων πού μὲ μισοῦν»³. Δὲν σημαίνει αὐτὸ ὅτι τιμωροῦνται ἄλλοι δι' ἐγκλήματα πού διέπραξαν ἄλλοι, ἀλλ' ὅτι μολοντί ὑπάρχουν τόσα πολλὰ παραδείγματα ἄλλων πού ἠμάρτησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν, παρὰ ταῦτα δὲν ἔγιναν καλύτεροι, ἀλλὰ διέπραξαν τὰ ἴδια πλημμελήματα καὶ ἦτο δίκαιον νὰ ὑποστοῦν τὰς ἰδίας τιμωρίας μὲ ἐκείνους.

Σκέψου δὲ πῶς εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν ὑπενθύμισε καὶ τὸν Ἄβελ, δείξας ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ φόνος ἦτο ἀποτελεσμα φθόνου. Τί θὰ ἤμπορούσατε λοιπὸν νὰ εἰπῆτε; Μήπως δὲν γνωρίζετε τί ἔπαθεν ὁ Κάϊν; μήπως ὁ Θεὸς ἔδειξεν ἀδιαφορίαν δι' ὅσα συνέβησαν; μήπως δὲν ἐπέβαλε τὴν πῶ φοβερὰν τιμωρίαν; Μήπως δὲν ἤκούσατε ὅσα ἔπαθον οἱ πατέρες σας, πού ἐφόνευσαν τοὺς προφήτας; δὲν παρεδόθησαν εἰς ἀπείρους κολάσεις καὶ τιμωρίας; Πῶς λοιπὸν δὲν ἐγίνατε καλύτεροι; Καὶ διατί ἀναφέρω τὰς τιμωρίας τῶν πατέρων σας καὶ ὅλα ὅσα ἔπαθον; σὺ ὁ ἴδιος, πού καταδικάζεις τοὺς πατέρας σου, διατί πράττεις χειρότερα; Καθ' ὅσον καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι ἐξεφράσατε τὴν γνώμην, ὅτι ὁ Θεὸς «θὰ τιμωρήσῃ πολὺ αὐστηρὰ τοὺς κακοὺς»⁴. Ποίαν λοιπὸν συγχώρησιν θὰ λάβετε, ἀφοῦ διαπράττετε τέτοια ἔργα μετὰ ἀπὸ τέτοιαν γνώμην σας;

Ἄλλὰ ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ Ζαχαρίας; Ἄλλοι μὲν λέγουν ὅτι εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Ἰωάννου⁵, ἄλλοι δὲ ὅτι εἶναι

νυμον ἱερέα, ὃν καὶ Ἰωδάε φησὶν ἡ Γραφή. Σὺ δὲ ἐκεῖνο
 σκόπει, ὅτι τὸ ἰόλμημα διπλοῦν ἦν. Οὐ γὰρ ἁγίους ἀνήρουν
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν ἁγίῳ τόπῳ. Ταῦτα δὲ λέγων, οὐκ ἐ-
 κείνους ἐφόβει μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς μαθητὰς παρεμ-
 5 θεῖτο, δεικνὺς ὅτι καὶ οἱ δίκαιοι οἱ πρὸ αὐτῶν ταῦτα ἔπαθον.
 Τούτους δὲ ἐφόβει, προλέγων ὅτι ὡσπερ ἐκεῖνοι δίκην ἔδο-
 σαν, οὕτω καὶ οὗτοι τὰ ἔσχατα πείσονται. Διὰ τοῦτο αὐτοὺς
 καὶ προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς καλεῖ, καὶ ἐνιευ-
 θεν πάλιν πᾶσαν ἀπολογίαὺν αὐτῶν ἀναιρῶν. Οὐ γὰρ ἔχετε
 10 εἰπεῖν, φησὶν, ὅτι ἀπὸ ἐθνῶν ἀπέσειλας καὶ διὰ τοῦτο
 ἐσκανδαλίσθημεν, ἀλλὰ τὸ φονικὸς εἶναι καὶ διψᾶν αἱμά-
 των εἰς τοῦτο ἦγε. Διὸ καὶ προεῖπεν, ὅτι διὰ τοῦτο προφή-
 τας καὶ γραμματεῖς ἀποσιέλλω. Τοῦτο καὶ οἱ προφήται
 πάντες ἐνεκάλουν αὐτοῖς, «αἵματα ἐφ' αἵμασι μίσγουσι»,
 15 λέγοντες, καὶ ὅτι ἄνδρες αἱμάτων εἰσὶ. Διὰ τοῦτο καὶ τὸ
 αἷμα αὐτῶ ἐκέλευσε προσφέρεσθαι, δεικνὺς ὅτι εἰ ἐπὶ ἀλό-
 γον οὕτω τίμιον, πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ ἀνθρώπου. Ὁ καὶ τῶ
 Νῶε λέγει «ἐκδικήσω πᾶν αἷμα ἐκχυνόμενον». Καὶ μυρία
 ἕτερα τοιαῦτά ἐστιν εὐρεῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ φονεύειν αὐτοὺς
 20 διατατιόμενον διὸ οὐδὲ πνικτὸν ἐσθίειν ἐκέλευσεν. Ὡς τῆς
 τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας, ὅτι καὶ προειδῶς οὐδὲν κερδανοῦν-
 τας, τὰ αὐτοῦ ὁμῶς ἐποίει. Πέμπω γάρ, φησὶ, καὶ ταῦτα εἰ-
 δῶς σφαγησομένους. Ὡς οἱ κἀντιεῦθεν ἠλέγχοντι εἰκῆ λέγον-
 τες, «οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ τῶν πατέρων». Καὶ γὰρ καὶ οὗτοι
 25 προφήτας καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἀνεῖλον, καὶ οὕτε τὸν τόπον
 αὐτῶν ἠδέσθησαν, οὕτε τὸ ἀξίωμα τῶν προσώπων. Οὐδὲ

6. Ὡσ. 4, 2.

7. Γεν. 9, 6.

ὁ προφήτης, καὶ ἄλλοι ὅτι εἶναι κάποιος ἄλλος μὲ τὸ ἴδιο ὄνομα ἱερεύς, τὸν ὁποῖον ἡ Γραφή ὀνομάζει καὶ Ἰωδᾶε. Σὺ ὅμως νὰ σκέπτεσαι ἐκεῖνο, ὅτι ἦτο διπλοῦν τὸ διαπραχθὲν ἔγκλημα. Διότι δὲν ἐφόνευσον μόνον ἁγίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τόπον ἅγιον. Λέγων δὲ αὐτὸ δὲν ἐφόβιζε μόνον ἐκεῖνους, ἀλλὰ παρηγόρει καὶ τοὺς μαθητάς του, δεικνύων ὅτι καὶ οἱ πρὶν ἀπὸ αὐτοὺς δίκαιοι τὰ ἴδια ἔπαθον. Αὐτοὺς δὲ τοὺς ἐφόβιζε προλέγων, ὅτι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ἐτιμωρήθησαν, ἔτσι καὶ αὐτοὶ θὰ ὑποστοῦν τὰς πρὸ φοβερὰς τιμωρίας. Διὰ τοῦτο ὀνομάζει τοὺς μαθητάς του καὶ προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς καὶ ἔτσι ἀφαιρεῖ καὶ πάλιν ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους κάθε δικαιολογίαν. Διότι, λέγει, δὲν ἤμπορεῖτε νὰ εἰπῆτε, ὅτι μᾶς ἀπέστειλες ἔθνικοὺς διδασκάλους καὶ διὰ τοῦτο ἐσκανδαλίσθημεν, ἀλλὰ τοῦτο συνέβαινεν ἐπειδὴ ἦσαν φονιάδες καὶ ἐδιψοῦσαν διὰ αἷμα. Διὰ τοῦτο καὶ προεῖπεν, «ὅτι διὰ τοῦτο θὰ ἀποστείλω προφήτας καὶ γραμματεῖς». Διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι οἱ προφῆται τοὺς κατηγοροῦν, λέγοντες· «Ἀναμιγνύουν αἷματα μὲ αἷματα»⁶ καὶ ὅτι εἶναι ἄνδρες ποὺ τοὺς ἀρέσουν τὰ αἷματα. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς διέταξε τὸ αἷμα νὰ προσφέρεται εἰς αὐτόν, δεικνύων ὅτι, ἐὰν αὐτὸ ἀξίζη νὰ γίνεται διὰ τὰ ἄλογα ζῶα πολὺ περισσότερον διὰ τὸν ἄνθρωπον, πρᾶγμα ποὺ λέγει καὶ εἰς τὸν Νῶε· «Θὰ ἐκδικηθῶ κάθε αἷμα ποὺ χύνεται»⁷. Καὶ ἄλλα παρόμοια ἄπειρα τὸν ἀριθμὸν εἶναι δυνατὸν νὰ εὔρωμεν, ποὺ παραγγέλλουν αὐτοὺς νὰ μὴ φονεύουν· διὰ τοῦτο διέταξεν οὔτε καὶ νὰ τρώγουν κρέας πνιγμένου ζώου. Ὡ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ, διότι ἂν καὶ προεγνώριζεν, ὅτι δὲν θὰ εἶχον κανένα κέρδος, ὅμως ἔκανε ὅτι ἐξηρτᾶτο ἀπὸ αὐτόν. Διότι, λέγει, τοὺς ἀποστέλλω, καὶ αὐτὸ ἂν καὶ γνωρίζω ὅτι θὰ σφαγοῦν. Ὡστε καὶ ἀπὸ αὐτὸ ἐγένετο φανερόν, ὅτι ἀσυλόγιστα ἔλεγον, «δὲν θὰ συμμετείχομεν εἰς τὰ ἔργα τῶν πατέρων μας». Καθ' ὅσον καὶ αὐτοὶ ἐφόνευσαν προφήτας εἰς τὰς συναγωγὰς καὶ οὔτε τὸν ἴδιον ἱερὸν χῶρον ἐσεβάσθησαν, οὔτε τὸ ἀξίωμα τῶν προσώπων. Διότι δὲν

γὰρ ἀπλῶς τοὺς τυχόντας ἀνεῖλον, ἀλλὰ προφήτας καὶ σοφούς, ὥστε μηδὲν αὐτοῖς ἐγκαλεῖν. Τούτους δέ, τοὺς ἀποσιόλους φησὶ καὶ τοὺς μετ' ἐκείνους, καὶ γὰρ πολλοὶ προεφήτευον.

5 Ἔτι βουλόμενος αὐξῆσαι τὸν φόβον, φησὶν «ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἤξει ταῦτα πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην»· τουτέστιν, εἰς κεφαλὰς ὑμῶν πάντα τρέφω, καὶ σφοδρὰν ποιήσομαι τὴν ἄμνην. Ὁ γὰρ πολλοὺς ἡμαρτηκότητας εἰδῶς καὶ μὴ σωφρονισθεῖς, ἀλλὰ καὶ τὰ αὐτὰ πάλιν καὶ αὐτὸς
10 ἁμαριῶν, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ πολλῶ χαλεπώτερα, χαλεπωτέραν ἐκείνων πολλῶ δίκαιος ἂν εἶη δοῦναι δίκην. Ὡσπερ γὰρ, εἰ ἐβουλήθη, μεγάλα ἂν ἐκέρδανε τοῖς ἐτέρων παραδείγμασι γενόμενος βελτίων, οὕτως, ἐπειδὴ ἀδιόρθωτος ἔμεινε, μείζονός ἐστι τιμωρίας ὑπεύθυνος, ἕ-
15 τε πλείονος νουθεσίας τῆς διὰ τῶν ἔμπροσθεν ἡμαρτηκῶν καὶ κολασθέντων ἀπολελαυκῶς, καὶ οὐδὲν καρπωσάμενος.

3. Ἔτι πρὸς τὴν πόλιν ἀποσιρέφει τὸν λόγον, καὶ ταύτη παιδεῦσαι βουλόμενος τοὺς ἀκούοντας, καὶ φησὶν «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ». Τί βούλεται ὁ διπλασιασμός; Ἐλε-
20 οῦντιος αὐτὴν καὶ ταλανίζοντιος τοῦτο τὸ σχῆμα, καὶ σφόδρα φιλοῦντιος. Ὡσπερ γὰρ πρὸς ἐρωμένην, φιληθεῖσαν μὲν διαπαντός, καταφρονήσασαν δὲ τοῦ ἐρασιοῦ, καὶ διὰ τοῦτο κολάζεσθαι μέλλουσαν, ἀπολογεῖται λοιπὸν μέλλων ἐπάγειν τὴν κόλασιν. Ὁ καὶ ἐν τοῖς προφήταις ποιεῖ λέγων «εἶ-
25 πον, ἀνάστρεψον πρὸς με, καὶ οὐκ ἀνέστρεψεν». Ἔτι καλέσας αὐτήν, λέγει καὶ τὰς μαιφονίας αὐτῆς· «ἢ ἀποκίενουσα τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολοῦσα τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτήν, ποσάκις ἠθέλησα συναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, καὶ οὐκ ἠθέλησαι;» καὶ ταύτη ὑπὲρ τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀπολο-
30 γούμενος, διὸ οὐδὲ τούτοις με ἀπέστρεψας, οὐδὲ ἀπέσιησας

ἔφόνευσαν τυχαίους ἀνθρώπους, ἀλλὰ προφήτας καὶ σοφούς, ὥστε νὰ μὴ ἴμποροῦν νὰ κατηγοροῦν αὐτούς. Προφήτας δὲ ὀνομάζει τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς μετέπειτα μαθητάς, καθ' ὅσον πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς προεφήτευον.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ αὐξήσῃ τὸν φόβον των, λέγει «Ἀλήθεια σὰς λέγω, ὅλα αὐτὰ θὰ συμβοῦν εἰς τὴν γενεὰν αὐτήν», δηλαδὴ θὰ τὰ ρίξω ὅλα εἰς τὰς κεφαλὰς σας καὶ θὰ εἶναι πολὺ μεγάλη ἡ τιμωρία πού θὰ ἐπιβάλλω. Διότι αὐτὸς πού ἐγνώρισε πολλοὺς πού ἡμάρτησαν καὶ δὲν ἐσωφρονίσθη, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος πάλιν ἔπεσεν εἰς τὰ ἴδια ἁμαρτήματα, καὶ ὄχι εἰς αὐτὰ μόνον, ἀλλὰ καὶ εἰς πολὺ φοβερότερα, δίκαιον θὰ ἦτο νὰ ὑποστῇ πολὺ πῶς φοβερὰν τιμωρίαν. Διότι ὅπως, ἐὰν ἤθελε, θὰ εἶχε μεγάλα κέρδη ἐὰν θὰ ἐγίνετο καλύτερος μὲ τὰ παραδείγματα τῶν ἄλλων, ἔτσι, ἐπειδὴ ἔμενεν ἀδιόρθωτος, εἶναι ὑπεύθυνος μεγαλυτέρας τιμωρίας, διότι ἂν καὶ ἀπήλαυσε περισσοτέρας νουθεσίας δι' ἐκείνων πού παλαιότερον ἡμάρτησαν καὶ ἐτιμωρήθησαν, αὐτὸς δὲν ὠφελήθη εἰς τίποτε.

3. Ἀκολουθῶς στρέφει τὸν λόγον πρὸς τὴν πόλιν, θέλων μὲ αὐτὸ νὰ διδάξῃ τοὺς ἀκροατάς του, καὶ λέγει· «Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ». Τί χρειάζεται ἡ διπλῆ ἐκφώνησις; Αὐτὸ εἶναι τρόπος ἐκφράσεως αὐτοῦ πού ἔλεεῖ καὶ ταλανίζει τὴν πόλιν καὶ ἀγαπᾷ ὑπερβολικὰ αὐτήν. Διότι ὡσὰν ἀκριβῶς πρὸς μίαν ἐρωμένην, πού ἠγαπήθη μὲν εἰς μέγαν βαθμὸν ἀπὸ τὸν ἐραστήν της, ἀλλ' ὅμως κατεφρόνησεν αὐτὸν καὶ διὰ τοῦτο πρόκειται νὰ τιμωρηθῇ, ἀπολογεῖτε πλέον, διότι πρόκειται νὰ τὴν τιμωρήσῃ, πρᾶγμα πού τὸ κάνει καὶ διὰ τῶν προφητῶν λέγων· «Εἶπα γύρισε πρὸς ἐμένα, καὶ δὲν ἐπέστρεψεν»⁸. Ἔπειτα, ἀφοῦ ἀνέφερε τὸ ὄνομα αὐτῆς, ἀναφέρει καὶ τὰς μαιφονίας αὐτῆς· «Ἡ ὁποία φονεύει τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολεῖ τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς ἐσένα. Πόσες φορὲς ἠθέλησα νὰ συγκεντρώσω τὰ παιδιὰ σου, καὶ δὲν τὸ ἠθελήσατε;» καὶ μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν ἀπολογεῖται διὰ τοὺς ἰδικούς του, ὅτι δηλαδὴ οὔτε μὲ αὐ-

τῆς περὶ σὲ πολλῆς εὐνοίας, ἀλλ' ἠθέλησα καὶ οὕτω, καὶ οὐχ ἅπαξ καὶ δὶς, ἀλλὰ πολλάκις σε ἐπισπάσασθαι. «Πιστάκις» γάρ, φησὶν, «ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα ὑμῶν, ὡσπερ ὄρνις τὰ νοσία ἑαυτῆς, καὶ οὐκ ἠθελήσατε;». Τοῦτο δὲ λέγει, δηλῶν διὰ αἰεὶ ἑαυτοὺς ἐσκορπιζόντων διὰ τῶν ἀμαρτημάτων. Καὶ τὸ φιλόσοιρον ἀπὸ τῆς εἰκόνης ἐνδείκνυται καὶ γὰρ θερμὸν τὸ ζῶον περὶ τὰ ἔκγονα. Καὶ πανταχοῦ δὲ τῶν προφητῶν ἢ εἰκὼν αὕτη τῶν πτερυγῶν, καὶ ἐν τῇ ᾠδῇ Μωϋσέως καὶ ἐν τοῖς ψαλμοῖς, τὴν πολλὴν σκέπην καὶ πρό-
 10 νοιαν ἐνδείκνυμένην.

Ἄλλ' οὐκ ἠθελήσατε, φησὶν. «Ἴδου ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος», γυμνὸς τῆς παρ' ἐμοῦ βοηθείας. Ἄρα αὐτὸς ἦν ὁ καὶ ἔμπροσθεν αὐτῶν προϊστάμενος, καὶ συνέχων καὶ διακρατῶν ἄρα αὐτὸς αὐτοὺς ἐστὶν ὁ κολάζων αἰεὶ. Καὶ
 15 τίθησι τιμωρίαν, ἣν αἰεὶ ἐδεδοίκεσαν μεθ' ὑπερβολῆς· αὕτη γὰρ πᾶσαν αὐτῶν τὴν ἀναιροπὴν τῆς πολιτείας ἐδήλου. «Λέγω γὰρ ὑμῖν, οὐ μὴ με ἴδητε ἀπάρτι, ἕως ἂν εἴπητε, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Καὶ τοῦτο ἐρασιοῦ τὸ ρῆμα σφοδροῦ, σφόδρα αὐτοὺς καὶ ἀπὸ τῶν μελ-
 20 λόντων ἐπισπωμένον, οὐκ ἀπὸ τῶν παρελθόντων μόνον ἐν-τιρέποντος· τὴν γὰρ μέλλουσαν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας ἐνιαῦθα λέγει.

Τί οὖν; οὐκ εἶδον αὐτὸν ἔκιοιτε; Ἄλλ' οὐχὶ τὴν ὥραν ἐκείνην δηλοῖ λέγων, ἀπάρτι, ἀλλὰ τὸν καιρὸν τὸν μέχρι
 25 τοῦ σιαυροῦ. Ἐπειδὴ γὰρ αἰεὶ αὐτοὶ τοῦτο ἐνεκάλουν, ὅτι ἀντιθέος ἰς εἶσι καὶ ἐχθρὸς τῷ Θεῷ, ἀπὸ τούτου αὐτοὺς προιρέπει ἀγαπᾶν αὐτόν, τῷ συμφωνοῦντα ἑαυτὸν δεικνύναι

τὰς τὰς ἐνεργείας σου μὲ ἔκανες νὰ φύγω ἀπὸ κοντά σου, οὔτε ἐστερήθης τῆς πολλῆς εὐνοίας μου πρὸς ἐσένα, ἀλλ' ἠθέλησα καὶ ἔτσι, ὄχι μίαν καὶ δύο, ἀλλὰ πολλές φορές, νὰ σὲ ὀδηγήσω κοντά μου. Διότι, λέγει, «Πόσες φορές ἠθέλησα νὰ συγκεντρώσω τὰ παιδιά σου, ὅπως ἀκριβῶς ἡ ὄρνιθα τὰ πουλάκια της, καὶ δὲν τὸ ἠθέλησατε;». Αὐτὸ δὲ τὸ λέγει διὰ νὰ δείξῃ ὅτι, πάντοτε ἀπεμάκρυνον τοὺς ἑαυτοὺς των ἀπὸ κοντά του μὲ τὰ ἁμαρτήματά των. Καὶ τὴν φιλοστοργίαν του μὲ τὴν εἰκόνα δείχνει, καθ' ὅσον αὐτὸ τὸ πτηνὸν δείχνει πολλὴν στοργὴν πρὸς τὰ παιδιά του. Καὶ παντοῦ εἰς τοὺς προφήτας συναντᾶται αὐτὴ ἢ εἰκὼν τῶν πτερύγων, καὶ εἰς τὴν ὠδὴν τοῦ Μωϋσέως καὶ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς, δεικνύουσα τὴν μεγάλην προστασίαν καὶ πρόνοιαν.

Ἄλλὰ, λέγει, δὲν ἠθέλησατε. «Νά, ἐγκαταλείπεται ἔρημος ἡ οἰκία σας», γυμνὴ ἀπὸ τὴν βοήθειάν μου. Ἄρα αὐτὸς ἦτο ἐκεῖνος πὺ ἐβάδιζε μπροστὰ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ τοὺς συνεκράτει καὶ τοὺς ἐπροστάτευεν· ἄρα αὐτὸς εἶναι πὺ τιμωρεῖ αὐτοὺς πάντοτε. Καὶ προβάλλει τιμωρίαν, τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐφοβοῦντο ὑπερβολικά· διότι αὐτὴ ἢ τιμωρία ἐφανέρωνεν ὀλόκληρον τὴν ἀνατροπὴν τῆς ὅλης ζωῆς των. «Διότι σᾶς λέγω, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θὰ μὲ ἴδῃτε, μέχρις ὅτου εἰπῆτε, εὐλογημένος ὃς εἶναι ἐκεῖνος πὺ ἔρχεται ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου». Καὶ αὐτὸς εἶναι λόγος ἐραστοῦ πὺ ἀγαπᾷ ὑπερβολικά, πὺ τοὺς ἀποσπᾷ εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν καὶ ἀπὸ τὰς μελλοντικὰς τιμωρίας, καὶ δὲν τοὺς κάνει νὰ νοιώσουν ἐντροπὴν μόνον διὰ τὰ ὅσα συνέβησαν κατὰ τὸ παρελθόν· διότι ἐδῶ ἐννοεῖ τὴν μέλλουσαν ἡμέραν τῆς δευτέρας παρουσίας του.

Τί λοιπόν; δὲν τὸν εἶδον αὐτὸν ἀπὸ τότε; Ἄλλὰ λέγων, «ἀπάρτι», δὲν ἐννοεῖ τὴν ὥραν ἐκείνην, ἀλλὰ τὸν χρόνον πὺ ἐμεσολάβησε μέχρι τὸν σταυρικὸν θάνατόν του. Διότι, ἐπειδὴ αὐτοὶ πάντοτε αὐτὴν τὴν κατηγορίαν προέβαλλον, ὅτι εἶναι κάποιος ἀντίθετος καὶ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ αὐτὸ τοὺς προτρέπει νὰ τὸν ἀγαποῦν, ἀπὸ τὸ ὅτι εἶναι

τῷ Πατρὶ καὶ δείκνυσιν αὐτὸν ὄντα τὸν ἐν τοῖς προφήταις.
 Διὸ καὶ τοῖς αὐτοῖς κέχρηται ῥήμασιν, ὡςπερ καὶ ὁ προ-
 φήτης. Διὰ δὲ τούτων καὶ τὴν ἀνάστασιν ἠνίξαιτο καὶ τὴν
 δευτέραν παρουσίαν, καὶ ἐδήλωσε καὶ τοῖς σφόδρα ἀπι-
 5 σοιῶσιν, ὅτι ἰότε πάντως αὐτὸν προσκυνήσουσι. Καὶ πῶς
 τοῦτο ἐδήλωσε; Πολλὰ εἰπὼν πρότερον ἐσόμενα· ὅτι ἀπο-
 σιελεῖ προφήτας· ὅτι ἀναιρήσουσιν αὐτούς· ὅτι ἐν ταῖς συνα-
 γωγαῖς· ὅτι πείσονται τὰ ἔσχατα αὐτοῖ· ὅτι ἐρημωθήσεται
 ὁ οἶκος· ὅτι ὑποσιήσονται πάντων χαλεπώτερα, καὶ ὅλα μη-
 10 δέποιε πρότερον. Ταῦτα γὰρ πάντα καὶ τοῖς σφόδρα ἀνοή-
 τοις καὶ φιλονείκοις ἱκανὰ ἦν παρέξειν καὶ ἐκείνου τοῦ ἐν
 τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ ἐσομένου ἀπόδειξιν.

Ἐρῆσομαι γὰρ αὐτούς· ἀπέσιειλε προφήτας καὶ σοφούς;
 ἀνεῖλον αὐτούς ἐν ταῖς συναγωγαῖς; ἀφένθη ὁ οἶκος αὐτῶν
 15 ἔρημος; ἦλθε πάντα ἐπὶ τὴν γενεὰν ἐκείνην τὰ τῆς τιμω-
 ρίας; Εὐδηλον ὅτι, καὶ οὐδεὶς ἀντιρεῖ. Ὡςπερ οὖν ταῦτα
 πάντα ἐξέβη, οὕτω κἀκεῖνα ἐκθήσεται, καὶ πάντως ὑπο-
 κύνουσι ἰότε. Ἄλλ' οὐδὲν ὄφελος ἐντεῦθεν εἰς ἀπολογία
 αὐτοῖς, ὡςπερ οὖν οὐδὲ τοῖς πολιτείας ἕνεκεν μετανοοῦσι
 20 ἰότε. Διόπερ ἕως ἐστὶ καιρὸς, πράττωμεν τὰ ἀγαθὰ. Ὡςπερ
 γὰρ ἐκείνοις τῆς γνώσεως λοιπὸν ὄφελος οὐδέν, οὕτως οὐδὲ
 ἡμῖν αὐτοῖς τῆς ἐπὶ τῇ πονηρίᾳ μετανοίας. Οὔτε γὰρ κυβερ-
 νήτη, τῆς θαλάσσης ὑπερενεχθείσης τοῦ σκάφους παρὰ τὴν
 αὐτοῦ ραθυμίαν, οὐκ ἰατρῷ, τοῦ κάμνοντος ἀπελθόντος,
 25 ἔσται τι πλεόν, ἀλλ' ἕκαστον τούτων πρὸ τοῦ τέλους πόν-
 τα χρὴ μηχανᾶσθαι καὶ πραγματεύεσθαι, ὥστε μηδενὶ κιν-

σύμφωνος μὲ τὸν Πατέρα, καὶ δείχνει ὅτι αὐτὸς ἦτο πού ὠμίλει διὰ τῶν προφητῶν. Διὰ τοῦτο χρησιμοποιεῖ καὶ τὰ ἴδια λόγια τὰ ὁποῖα ἐχρησιμοποεῖ καὶ ὁ προφήτης. Μὲ αὐτὰ τὰ λόγια δὲ ὑπηνίχθη καὶ τὴν ἀνάστασιν καὶ τὴν δευτέραν παρουσίαν, καὶ ἐδήλωσεν εἰς τοὺς πάρα πολὺ ἀπιστοῦντας, ὅτι τότε ὀπωσδήποτε θὰ τὸν προσκυνήσουν. Καὶ πῶς τὸ ἐδήλωσεν αὐτό; Μὲ τὸ ὅτι προεῖπε πολλὰ πού θὰ συμβοῦν. "Ὅτι δηλαδὴ θ' ἀποστείλῃ προφήτας, ὅτι θὰ τοὺς φονεύσουν, καὶ ὅτι θὰ τοὺς φονεύσουν μέσα εἰς τὰς συναγωγάς, ὅτι θὰ πάθουν τὰ πιὸ φοβερὰ πράγματα, ὅτι θὰ ἐρημωθῇ ὁ οἶκος των, ὅτι θὰ ὑποστοῦν τὰ χειρότερα ἀπὸ ὄλους καὶ τέτοια πού οὐδέποτε προηγουμένως ἔπαθον. "Ὅλα αὐτὰ λοιπὸν ἦσαν ἱκανὰ ν' ἀποδείξουν καὶ εἰς τοὺς πάρα πολὺ ἀνοήτους καὶ φειλονικούς καὶ ἐκεῖνα πού θὰ συμβοῦν κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν του.

Θὰ τοὺς ἐρωτήσωμεν λοιπὸν. Ἀπέστειλε προφήτας καὶ σοφοὺς; τοὺς ἐφόνευσαν μέσα εἰς τὰς συναγωγάς; ἐρημώθη ὁ οἶκος των; συνέβησαν ὄλαι ἐκεῖναί αἱ τιμωρίαι κατὰ τὴν γενεὰν ἐκείνην; Εἶναι φανερὸν ὅτι συνέβησαν καὶ ὅτι κανεῖς δὲν θὰ φέρῃ ἀντίρρησην. "Ὅπως λοιπὸν συνέβησαν ὄλα αὐτά, ἔτσι θὰ συμβοῦν καὶ ἐκεῖνα καὶ ὀπωσδήποτε θὰ ὑποκύψουν τότε καὶ αὐτοί. Ἄλλ' ὅμως ἀπὸ τὴν ὑποταγὴν των αὐτὴν δὲν θὰ ἔχουν κανένα ὄφελος πρὸς ἀπολογίαν, ὅπως ἀκριβῶς βέβαια δὲν θὰ ὑπάρξῃ ὄφελος οὔτε εἰς ἐκείνους πού θὰ μετανοοῦν τότε διὰ τὴν ζωὴν των. Διὰ τοῦτο ὄσον εἶναι καιρὸς, ἃς πράττωμεν καλὰ ἔργα. Διότι ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι δὲν ὄφελοῦνται εἰς τίποτε πλέον ἀπὸ τὸ νὰ τὸν γνωρίσουν τότε, ἔτσι οὔτε καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι, ἐὰν μετανοήσωμεν τότε διὰ τὴν πονηρίαν μας. Διότι οὔτε εἰς τὸν κυβερνήτην τοῦ πλοίου δὲν μένει τίποτε πλέον, ὅταν ἡ θάλασσα καταβυθίσῃ τὸ πλοῖον του ἐξ αἰτίας τῆς ὀκνηρίας του, οὔτε εἰς τὸν ἰατρόν, ὅταν ἀποθάνῃ ὁ ἀσθενής, ἀλλὰ καθένας ἀπὸ αὐτοὺς πρέπει πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος νὰ σκέπτεται τὰ πάντα καὶ νὰ ἐνεργῇ καταλλήλως, ὥστε

δύνω περιπεσεῖν, μηδὲ αἰσχύνῃ· μετὰ δὲ ταῦτα πάντα ἀνόνητα.

Καὶ ἡμεῖς τοίνυν ἕως ἂν ὦμεν ἐν τῇ νόσῳ καὶ ἰατροὺς παρακαλῶμεν καὶ χρήματα ἀναλίσκομεν καὶ σπουδὴν διηνεκῆ εἰσφέρωμεν, ἵνα ἀνασιάντες ἀπὸ τῆς κακίας, ὑγιεῖς ἐντεῦθεν ἀπέλθωμεν. Καὶ ὅσην περὶ τοὺς δούλους τοὺς ἡμετέρους ποιούμεθα πρόνοιαν, ὅταν αὐτῶν τὰ σώματα κάμνη, ἰσαύτην περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπιδειξώμεθα, τῆς ψυχῆς ἡμῶν νοσοῦσης. Καίτοι τῶν οἰκειῶν ἡμεῖς ἐγγύτεροι
 10 ἑαυτοῖς, καὶ τῶν σωμάτων τῶν ἐκείνων αἱ ψυχαὶ ἀναγκαιότεραι, ἀλλ' ὅμως ἀγαπητόν, καὶ τὴν ἴσην γοῦν σπουδὴν εἰσενέγκωμεν. Ἄν γὰρ μὴ νῦν τοῦτο πράξωμεν, ἀπελθόντας λοιπὸν οὐδὲν ἔνι καρπώσασθαι εἰς ἀπολογίας λόγον.

4. Καὶ τίς οὕτως ἄθλιος, φησὶν, ὥς μηδὲ ἰσαύτην ἐπιδείκνυσθαι πρόνοιαν; Τοῦτο γὰρ ἔστι τὸ θαυμασιόν, ὅτι οὕτως ἔσομὲν ἄτιμοι παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ὥς καὶ τῶν οἰκειῶν μᾶλλον ἑαυτῶν καταφρονεῖν. Τῶν μὲν γὰρ οἰκειῶν πυρεπιόντων, καὶ ἰατροὺς καλοῦμεν καὶ οἰκίαν ἀφορίζομεν, καὶ τοῖς νόμοις πείθεσθαι τῆς τέχνης ἐκείνης καταναγκάζομεν· καὶ ἀμελοῦ-
 20 μένων τούτων, χαλεποὶ τε αὐτοῖς γινόμεθα καὶ φύλακας παρακαθιστιῶμεν, τοὺς οὐδὲ βουλομένοις αὐτοῖς τὴν οἰκίαν πληροῦν ἐπιθυμίαν ἐπιτρέποντας· καὶ εἴπωσιν οἱ ἐπιμελούμενοι τούτων, φάρμακα δεῖν πολλῆς κατασκευασθῆναι τιμῆς, εἴκομεν· καὶ ὅτι οὖν ἐπιτάξωσι, πειθόμεθα, καὶ μισθοὺς αὐ-
 25 τοῖς τῶν προσημαγμάτων τούτων τελοῦμεν. Ὅταν δὲ ἡμεῖς κάμνωμεν - μᾶλλον δὲ οὐκ ἔστιν ὅτι οὐ κάμνωμεν - οὐδὲ ἰατροὺς εἰσάγομεν, οὐ χρήματα ἀναλίσκομεν, ἀλλ' ὥσπερ δη-

νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς κανένα κίνδυνον καὶ εἰς καμμίαν αἰσχύνην· μετὰ τὴν καταστροφὴν ὅλα αὐτὰ εἶναι ἀνώφελα.

Καὶ ἡμεῖς λοιπόν, ὅσον χρόνον εἴμεθα ἀσθενεῖς τότε καὶ ἰατροὺς προσκαλοῦμεν καὶ χρήματα ἐξοδεύομεν καὶ φροντίδα διαρκῆ καταβάλλομεν, ὥστε ἀφοῦ θεραπευθῶμεν ἀπὸ τὴν ἀσθένειάν μας, νὰ φύγωμεν ὑγιεῖς ἀπὸ ἐδῶ. Καὶ ὄσῃν φροντίδα καταβάλλομεν διὰ τοὺς δούλους μας, ὅταν ἄρρωσταίνουν τὰ σώματά των, τόσῃν φροντίδα ἅς δείξωμεν καὶ διὰ τοὺς ἰδίους τοὺς ἑαυτοὺς μας ὅταν ἀσθενῇ ἡ ψυχὴ μας. Καὶ μολονότι βέβαια ἡμεῖς εὐρισκόμεθα πλησιέστερον πρὸς τοὺς ἑαυτοὺς μας, παρὰ πρὸς τοὺς ὑπηρέτας μας, καὶ αἱ ψυχαί μας εἶναι ἀναγκαιότεραι ἀπὸ τὰ σώματα ἐκείνων, ἀλλ' ὅμως εὐχάριστον θὰ εἶναι νὰ δείξωμεν ἕστω καὶ ἴσην τουλάχιστον φροντίδα. Διότι, ἂν δὲ κάνωμεν τώρα αὐτό, ὅταν φύγωμεν πλέον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ζωὴν, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εὐρωμεν κανένα λόγον διὰ νὰ δικαιολογηθῶμεν.

4. Καὶ ποῖος εἶναι τόσον ἄθλιος, θὰ εἰπῇ κάποιος, ὥστε νὰ μὴ δείκνῃ οὔτε τόσῃν τουλάχιστον φροντίδα; Πράγματι αὐτὸ εἶναι τὸ ἀξιοθαύμαστον, ὅτι δείκνομεν τόσῃν περιφρόνησιν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας, ὥστε νὰ περιφρονοῦμεν τοὺς ἑαυτοὺς μας περισσότερο καὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας μας. Διότι, ὅταν οἱ ὑπηρέται μας πάσχουν ἀπὸ πυρετόν, καὶ ἰατροὺς καλοῦμεν καὶ τὴν οἰκίαν κλείομεν καὶ εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ὑπακούωμεν εἰς τοὺς νόμους τῆς ἰατρικῆς τέχνης, καὶ ὅταν ἐκεῖνοι δὲν φροντίζουν καὶ γινόμεθα αὐστηροὶ πρὸς αὐτοὺς καὶ τοποθετοῦμεν πλησίον των φύλακας, πὺ δὲν τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ κάνουν αὐτὸ πὺ θέλουν αὐτοί. Καὶ ἂν εἰποῦν αὐτοὶ πὺ τοὺς φροντίζουν, ὅτι χρειάζεται νὰ κατασκευασθοῦν φάρμακα μεγάλης ἀξίας, τὸ κάνομεν καὶ ὅποιαδήποτε ἐντολὴν δώσουν, τὴν ἐκτελοῦμεν καὶ πληρώνομεν εἰς αὐτοὺς μισθοὺς διὰ τὰς ἐντολάς των αὐτάς. Ὅταν ὅμως ἀσθενῶμεν ἡμεῖς, μᾶλλον δὲ δὲν ὑπάρχει στιγμή πὺ νὰ μὴ εἴμεθα ἀσθενεῖς, οὔτε ἰατρὸν φέρομεν, οὔτε χρήματα ἐξοδεύομεν, ἀλλ' ὡσὰν νὰ εἶναι ἄρρωστος κάποιος δῆμιος

μίον τινός καὶ ἐχθροῦ καὶ πολεμίου κειμένου, οὕτω τῆς ψυχῆς ἀμελοῦμεν. Καὶ ταῦτα λέγω, οὐκ ἐγκαλῶν τῇ θεραπείᾳ τῇ περὶ τοὺς οἰκέτας, ἀλλ' ἀξιῶν καὶν ισοσάτην τῆς ψυχῆς τῆς ἡμετέρας ποιήσασθαι ἐπιμέλειαν.

5 Καὶ πῶς ἂν ποιησαίμεθα; φησὶν. Ἐπίδειξον αὐτὴν Παύλω νοσοῦσαν· εἰσάγαγε Ματθαῖον παρακάθισον Ἰωάννην. Ἄκουσον παρ' αὐτῶν τί δεῖ ποιεῖν τὸν οὕτω κάμνοντα· πάντως ἐροῦσι, καὶ οὐκ ἀποκρύβονται. Ἄλλ' οὐ προσέχει, τῷ πυρετῷ κατεχομένη; Κατανάγκασον αὐτὴν οὐ καὶ τὸ λογι-
10 κὸν αὐτῆς διέγειρον. Εἰσάγαγε τοὺς προφήτας. Οὐκ ἔστι χρήματα τοῖς ἰατροῖς καταθεῖναι τοῦτοις· οὔτε γὰρ αὐτοὶ μισθὸν ὑπὲρ αὐτῶν ἀπαιτοῦσιν, οὔτε ὑπὲρ φαρμάκων, ὧν κατασκευάζουσιν, οὐκ εἰς ἀνάγκην σε δαπάνης ἐμβάλλουσι, πλὴν τῆς ἐλεημοσύνης· ἐν τοῖς ἄλλοις δὲ καὶ προσδιδοῦ-
15 σιν· οἷον, διὰν κελεύωσι σωφρονῆσαι, ἀπαλλάττουσί σε ἀκαίρων καὶ ἀτόπων ἀναλωμάτων· διὰν ἀπέχεσθαι μέθης, εὐπορώτερόν σε ποιοῦσιν.

Εἶδες ἰατρῶν τέχνην, μετὰ ὑγείας καὶ χρήματα παρεχόντων; Παρακάθισον τοίνυν αὐτοῖς, καὶ μάθε παρ' αὐ-
20 τῶν τοῦ νοσήματός σου τὴν φύσιν. Οἷον, ἐρᾷς χρημάτων πολλάκις καὶ πλεονεξίας, ὥσπερ οἱ πυρετίοντες ψυχροῦ; Ἄκουσον γοῦν τί παραινοῦσιν. Ὡσπερ γὰρ ὁ ἰατρὸς σοὶ φησιν· ἐὰν χάριση τῇ ἐπιθυμίᾳ, ἀπολῆ, καὶ τὸ καὶ τὸ ὑποσιτήσῃ· οὕτω καὶ Παῦλος· «οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν, ἐμπί-
25 πουσιν εἰς πειρασμόν καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου καὶ ἐπιθυ-

καὶ ἐχθρὸς καὶ ἀντίπαλός μας, τέτοια ἀδιαφορίαν δείκνυμεν διὰ τὴν ψυχὴν μας. Καὶ αὐτὰ τὰ λέγω ὄχι διὰ νὰ κατηγορήσω τὴν φροντίδα ποὺ καταβάλλεται διὰ τὴν θεραπείαν τῶν ὑπηρετῶν, ἀλλὰ διὰ νὰ ζητήσω νὰ δείξετε ἔστω καὶ τόσην φροντίδα καὶ διὰ τὴν ψυχὴν μας.

Καὶ πῶς θὰ ἠμπορέσωμεν, θὰ εἶπῃ κάποιος, νὰ τὸ κάνωμεν αὐτό; Δεῖξε τὴν ἀσθενῆ ψυχὴν σου εἰς τὸν Παῦλον, φέρε ὡς ἰατρὸν τὸν Ματθαῖον, κάθισε δίπλα εἰς τὸν Ἰωάννην. "Ἀκουσε ἀπὸ αὐτοὺς τί πρέπει νὰ κάμνη αὐτὸς ποὺ πάσχει ἀπὸ τέτοια ἀσθένεια· ὅπωςδήποτε θὰ σοῦ τὸ εἰποῦν καὶ δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀποκρύψουν. Διότι βέβαια δὲν ἀπέθανον, ἀλλὰ ζοῦν καὶ ὁμιλοῦν. Ἄλλα δὲν προσέχει ἡ ψυχὴ σου, ἐπειδὴ κατέχεται ἀπὸ τὸν πυρετόν; Κατανάγκασέ τὴν σὺ καὶ διέγειρε τὸ λογικόν της. Φέρε ἔμπρός της τοὺς προφήτας. Δὲν χρειάζεται νὰ πληρώσης χρήματα εἰς αὐτοὺς τοὺς ἰατρούς, διότι οὔτε οἱ ἴδιοι ζητοῦν μισθὸν διὰ τὸν ἑαυτῶν, οὔτε διὰ τὰ φάρμακα ποὺ κατασκευάζουν· δὲν σὲ ἐξαναγκάζουν νὰ κάνῃς ἄλλας δαπάνας, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἐλεημοσύνην· ὡς πρὸς τὰ ἄλλα δὲ καὶ αὐξάνουν τὰ κέρδη σου, ὅπως ὅταν σὲ παραγγέλουν νὰ δείξης σωφροσύνην σὲ ἀπαλλάσσουν ἀπὸ περιττὰ καὶ παράλογα ἔξοδα, ὅταν σὲ παραγγέλλουν νὰ ἀπέχῃς ἀπὸ τὴν μέθην, σὲ κάνουν πλουσιώτερον.

Εἶδες τέχνην ἰατρῶν, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν ὑγείαν παρέχουν καὶ χρήματα; Κάθισε λοιπὸν δίπλα τῶν καὶ μάθε ἀπὸ αὐτοὺς τὸ εἶδος τῆς ἀσθενείας σου. Ἐπὶ παραδείγματι, ἀγαπᾷς πολλὰς φορὰς ὑπερβολικὰ τὰ χρήματα καὶ τὴν πλεονεξίαν, ὅπως ἀκριβῶς ἀγαποῦν τὸ κρῦο αὐτοὶ ποὺ ὑποφέρουν ἀπὸ τὸν πυρετόν; "Ἀκουσε λοιπὸν τί συμβουλήν δίδουν. Διότι σοῦ ὁμιλοῦν ὅπως ἀκριβῶς σὲ συμβουλεύει ὁ ἰατρός· Ἐὰν ὑποκύψῃς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν θὰ καταστραφῇς καὶ θὰ πάθῃς αὐτὸ καὶ αὐτό, ἔτσι καὶ ὁ Παῦλος. «Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἐπιθυμοῦν νὰ πλουτίσουν, πίπτουν εἰς πειρασμὸν καὶ εἰς τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου καὶ εἰς ἐπιθυμίας ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς

μίας ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἵτινες θυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν».

Ἄλλ' ἀκαριέρητος εἶ; Ἄκουσον αὐτοῦ λέγοντος· «ἔτι μικρόν, ὃ ἐρχόμενος ἤξει, καὶ οὐ χρονιεῖ»· «ὁ Κύριος ἐγγύς· μηδὲν μεριμνᾶτε». Καὶ πάλιν· «παράγει τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου». Οὐδὲ γὰρ ἐπιπάττει μόνον, ἀλλὰ καὶ παραμυθεῖται, ὡς ἰατρός. Καὶ ὡσπερ ἐκεῖνοι ἀντὶ ψυχρῶν ἕτερά τινα ἐπινοοῦσιν, οὕτω καὶ οὗτος μειοχειτεύει τὴν ἐπιθυμίαν. Βούλει πλουτεῖν; φησὶν. Ἐν ἔργοις ἀγαθοῖς. Ἐπιθυμεῖς
 10 θησαυρίζειν; Οὐδὲν κωλύω· μόνον ἐν οὐρανοῖς. Καὶ ὡσπερ ὁ ἰατρός λέγει, ὅτι τὸ ψυχρὸν βλαβερὸν ὁδοῦσι, νεύροις, ὀσιτέοις, οὕτω καὶ αὐτός, συντομώτερον μὲν, ἅτε βραχυλογίας ἐπιμελούμενος, σαφέστερον δὲ πολλῶ καὶ δυνατώτερον· «ρίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἢ φιλαργυρία», φησί. Τίνι οὖν
 15 δεῖ χρήσασθαι; Λέγει καὶ τοῦτο· τῇ ἀνταρκεῖα ἀντὶ πλεονεξίας. «Ἔστι γὰρ πορισμὸς μέγας», φησὶν, «ἢ ἀντάρκεια μετ' εὐσεβείας». Εἰ δὲ δυσανασχετεῖς καὶ πλειόνων ἐπιθυμεῖς καὶ οὕτω χωρεῖς ρῖψαι τὰ περιττὰ πάντα, λέγει καὶ τῷ οὕτως ἀρρώσιω, καὶ τούτοις πῶς χρήσασθαι δεῖ. «Ἴνα
 20 οἱ χαίροντες ἐπὶ κτήμασιν, ὡς μὴ χαίροντες ὧσιν· καὶ οἱ ἔχοντες ὡς μὴ κατέχοντες· καὶ οἱ χρώμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὡς μὴ καταχρώμενοι».

Εἶδες οἷα ἐπιπάττει; Βούλει καὶ ἕτερον ἐπεισαγάγω τοῦτω ἰατρὸν; Ἐμοιγε δοκεῖ. Οὐδὲ γὰρ εἰσιν οὗτοι οἱ ἰατροὶ
 25 καθάπερ οἱ τῶν σωμάτων, οἱ πολλάκις ἀντιφιλοτιμούμενοι ἀλλήλοις κατέδυσαν τὸν ἀρρωσιούνητα. Ἄλλ' οὐχ οὗτοι πρὸς

9. Α' Τιμ. 6, 9.

10. Ἐβρ. 10, 87.

11. Φιλ. 4, 5.

12. Α' Κορ. 7, 31.

13. Α' Τιμ. 6, 10.

14. Α' Τιμ. 6, 6.

15. Α' Κορ. 7, 30-31.

πὸν βυθίζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν ἀπώλειαν»⁹.

Ἄλλὰ δὲν ἔχεις ὑπομονήν; Ἄκουσε τὸν ἴδιον ποὺ λέγει· «Ἀκόμη ὀλίγον καὶ ὁ ἐρχόμενος θὰ ἔλθῃ καὶ δὲν θὰ ἀρχήσῃ»¹⁰. «Ὁ Κύριος εἶναι πλησίον· μὴ μεριμνᾶτε διὰ τίποτε»¹¹. Καὶ πάλιν· «Παρέρχεται τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου αὐτοῦ»¹². Καὶ δὲν σὲ παραγγέλλει μόνον, ἀλλὰ καὶ σὲ παρηγορεῖ ὅπως ὁ ἰατρός. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ἀντὶ ψυχρῶν ἐπινσοῦν καὶ δίδουν εἰς τὸν ἀσθενῆ ὠρισμένα ἄλλα, ἔτσι καὶ αὐτὸς μεταφέρει ἄλλοῦ τὴν ἐπιθυμίαν σου. Θέλεις λέγει νὰ πλουτῆς; Πλούτισε εἰς ἔργα ἀγαθὰ. Ἐπιθυμεῖς νὰ θησαυρίζῃς; Δὲν σὲ ἐμποδίζω καθόλου· μόνον ὅμως θησαύριζε εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἰατρός λέγει ὅτι τὸ ψυχρὸν εἶναι βλαβερὸν εἰς τὰ δόντια, εἰς τὰ νεῦρα, εἰς τὰ ὀστέα, ἔτσι καὶ αὐτὸς, συντομώτερα μὲν, ἐπειδὴ φροντίζει διὰ τὴν βραχυλογίαν, σαφέστερα ὅμως καὶ πολὺ πρὸ δυνατά· διότι λέγει· «Ρίζα ὄλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία»¹³. Πῶς λοιπὸν θὰ τὴν καταπολεμήσῃς; σοῦ τὸ λέγει καὶ αὐτὸ ὁ Παῦλος· μὲ τὴν αὐτάρκειαν ἀντὶ τῆς πλεονεξίας. Διότι, λέγει, «εἶναι μεγάλο κέρδος ἢ αὐτάρκεια μαζὶ μὲ τὴν εὐσέβειαν»¹⁴. Ἐὰν ὅμως δυσανασχετῆς καὶ ἐπιθυμῆς περισσότερα καὶ δὲν ἠμπορῆς ἀκόμη νὰ ἀπορρίψῃς ὅλα τὰ περιττά, λέγει καὶ εἰς αὐτὸν ποὺ πάσχει ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀρρώστιαν πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσῃ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν· «Ὡστε καὶ αὐτοὶ ποὺ χαίρονται διὰ τὰ κτήματά των, νὰ φαίνωνται ὡσὰν νὰ μὴ χαίρωνται, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν ὡσὰν νὰ μὴ εἶναι κάτοχοι αὐτῶν, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν κόσμον, νὰ μὴ διαπράττουν καταχρήσεις»¹⁵.

Εἶδες τί εἶδους ἐντολὰς δίδει; Θέλεις νὰ φέρω εἰς αὐτὸν τὸν ἀσθενῆ καὶ ἄλλον ἰατρόν; Ἐγὼ νομίζω ὅτι χρειάζεται. Διότι δὲν εἶναι αὐτοὶ οἱ ἰατροί, ὅπως οἱ ἰατροὶ τῶν σωματίων, οἱ ὅποιοι πολλὰς φορὰς ἀπὸ ἀντιζηλίαν μεταξὺ των ὠδήγησαν εἰς τὸν θάνατον τὸν ἄρρωστον. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιο μὲ αὐτούς· διότι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν

γὰρ τὴν τῶν καμνόντων ὑγείαν, οὐ πρὸς τὴν οἰκείαν δρῶσι φιλοτιμίαν. Μὴ τοίνυν αὐτῶν δειοῆς τὸ πλῆθος· εἰς ἕν ἅ-
 πασι φθέγγεται διδάσκαλος ὁ Χριστός.

5. Ὅρα γοῦν εἰσελθόντα πάλιν ἕτερον καὶ χαλεπὰ λέγον-
 5 τα περὶ τοῦ νοσήματος τούτου· μᾶλλον δὲ τὸν διδάσκαλον δι’
 αὐτοῦ· «Οὐ δύνασθε γὰρ Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ». Ναί,
 φησί· καὶ πῶς ταῦτα ἔσται; πῶς τῆς ἐπιθυμίας πανοδέμεθα;
 Ἐνιεῦθεν καὶ τοῦτο ἔστι μαθεῖν. Καὶ πῶς εἰσόμεθα; Ἄ-
 κουσον αὐτοῦ καὶ τοῦτο λέγοντος· «Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν
 10 θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει,
 καὶ ὅπου κλέπται διορύτιουσι καὶ κλέπιουσιν». Εἶδες πῶς
 ἀπὸ τοῦ τόπου, ἀπὸ τῶν λυμαινομένων, ἀπάγει τῆς ἐπιθυμίας
 ταύτης τῆς ἐνιαῦθα, καὶ προσηλοῖ τῷ οὐρανῷ, ὅπου πάντα
 ἀνάλωτα; Ἄν γάρ, φησι, μεταθῆτε τὸν πλοῦτον ἐκεῖ, ὅπου
 15 οὔτε σὴς, οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, οὔτε κλέπται διορύτιουσι
 καὶ κλέπιουσι, καὶ ταύτην ἀποκρούσεσθε τὴν νόσον, καὶ τὴν
 ψυχὴν ἐν μεγίστῃ κατασιήσετε εὐπορίᾳ.

Μετὰ δὲ τῶν εἰρημένων καὶ παράδειγμα εἰς μέσον
 ἄγει, οὐ σωφρονίζων. Καὶ καθάπερ ὁ ἰατρός, φοβῶν τὸν
 20 ἄρρωστον, φησὶν, διὸ δεῖνα ψυχρῷ χρησάμενος ἀπώλει, οὔτω
 καὶ αὐτὸς εἰσάγει τὸν πλούσιον, κάμνοντα μὲν, καὶ
 ἐπιθυμοῦντα ζωῆς καὶ ὑγείας, οὐ δυνάμενον δὲ ἐπιτυχεῖν,
 διὰ τὸ πλεονεξίας ἐφίεσθαι, ἀλλ’ ἀπιόντα κενόν. Καὶ μετὰ
 τοῦτον ἕτερόν σοι δείκνυσι πάλιν ἕτερος εὐαγγελιστής, τὸν
 25 ἀποιηγανίζόμενον, καὶ οὐδὲ σιογόβνος ὄντα κύριον. Εἶτα
 δεικνὺς διὸ εὐκόλα τὰ ἐπιτάγματα, φησὶν, «ἐμβλέψατε εἰς
 τὰ πειρινὰ τοῦ οὐρανοῦ». Συγκαταθαικὸς δὲ ὢν, οὐδὲ τοῖς

16. Ματθ. 6, 24.

17. Ματθ. 6, 19.

18. Ματθ. 19, 16.

19. Λουκᾶ 16, 24.

20. Ματθ. 6, 26.

ὑγείαν τῶν ἀρρώστων καὶ δὲν ἀποβλέπουν εἰς τὴν ἰδικήν των φιλοδοξίαν. Μὴ φοβηθῆς λοιπὸν τὸ πλῆθος αὐτῶν· ἕνας διδάσκαλος ὁμιλεῖ διὰ μέσου ὄλων αὐτῶν, ὁ Χριστός.

5. Πρόσεχε λοιπὸν καὶ ἄλλον πάλιν ποῦ εἰσέρχεται καὶ ποῦ λέγει αὐστηρὰ λόγια δι' αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, μᾶλλον δὲ τὸν διδάσκαλον ποῦ ὁμιλεῖ δι' αὐτοῦ· «Διότι δὲν ἠμπορεῖτε νὰ δουλεύετε εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὸν Μαμωνᾶν»¹⁶. Ναὶ λέγει, καὶ πῶς θὰ γίνουν αὐτά; πῶς θὰ σταματήσωμεν τὴν ἐπιθυμίαν; Ἐπὶ τὸν ἴδιον θὰ τὸ μάθωμεν καὶ αὐτό. Καὶ πῶς θὰ τὸ μάθωμεν; Ἐκουσε αὐτὸν ποῦ τὸ λέγει καὶ αὐτό. «Μὴ θησαυρίζετε διὰ τοὺς ἑαυτοὺς σας θησαυροὺς ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅπου ὁ σκόρος καὶ ἡ φθορὰ τοὺς καταστρέφουν, καὶ ὅπου οἱ κλέπται κάνουν διαρρήξεις καὶ τοὺς κλέπτουν»¹⁷. Εἶδες πῶς ἀπὸ τὴν γῆν καὶ ἀπὸ αὐτὰ ποῦ καταστρέφουν ἀπομακρύνει τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν προσηλώνει εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου ὅλα εἶναι ἄφθαρτα; Διότι, λέγει, ἂν μεταθέσετε τὸν πλοῦτον σας ἐκεῖ, ὅπου οὔτε ὁ σκόρος, οὔτε ἡ φθορὰ τὸν καταστρέφουν, οὔτε κλέπται κάνουν διαρρήξεις καὶ τὸν κλέπτουν, καὶ θ' ἀποκρούσετε αὐτὴν τὴν ἀσθένειαν, καὶ τὴν ψυχὴν θὰ κάνετε πάρα πολὺ πλούσιαν.

Μαζὶ μὲ τοὺς λόγους τοῦ ἀναφέρει καὶ παράδειγμα διὰ νὰ σὲ σωφρονίσῃ. Καὶ ὅπως ἀκριβῶς ὁ ἰατρός διὰ νὰ φοβίσῃ τὸν ἄρρωστον, λέγει, ὅτι ὁ τάδε ἐχρησιμοποίησε κάτι τὸ κρῦο καὶ ἀπέθανεν ἔτσι καὶ αὐτὸς ἀναφέρει τὸν πλοῦσιον¹⁸, ποῦ εἶναι μὲν ἄρρωστοι καὶ ἐπιθυμεῖ ζωὴν αἰώνιον καὶ ὑγείαν, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ ἐπιτύχῃ, διότι εἶναι κυριευμένος ἀπὸ τὴν πλεονεξίαν καὶ φεύγει ἀπὸ τὸν κόσμον χωρὶς αὐτά. Καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτὸν σοῦ παρουσιάζει καὶ πάλιν ἄλλον ἄλλος εὐαγγελιστής¹⁹, αὐτὸν ποῦ κατακαίγεται εἰς τὴν κόλασιν καὶ ποῦ δὲν εἶναι κάτοχος οὔτε σταγόνας νεροῦ. Ἐπειτα, θέλων νὰ δείξῃ ὅτι εἶναι εὐκόλα τὰ προστάγματά του, λέγει· «Ρίψατε τὸ βλέμμα σας εἰς τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ»²⁰. Ἐπειδὴ ὅμως εἶναι συγκαταβατικός,

πλουτιῶντας ἀπογινώσκειν ἀφήσει. «Τὰ γὰρ παρὰ ἀνθρώ-
ποις ἀδύνατα, δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ», φησί. Κἄν γὰρ πλού-
σιος ᾖ, δύναται σε θεραπεῦσαι ὁ ἰατρός. Οὐδὲ γὰρ τὸ
πλουτεῖν ἀνεῖλεν, ἀλλὰ τὸ δοῦλον εἶναι χρημάτων καὶ πλεο-
5 νεξίας ἐρασιήν.

Πῶς οὖν δυνατὸν τὸν πλουτιῶντα σωθῆναι; Κοινὰ τὰ
ὄντα τοῖς δεομένοις κεκτημένον, οἷος ἦν ὁ Ἰώβ, καὶ τὴν
τοῦ πλείονος ἐπιθυμίαν ἐξορίζοντα ἀπὸ τῆς ψυχῆς, καὶ οὐ-
δαμοῦ τὴν χρεῖαν ὑπερβαίνοντα τὴν ἀναγκαίαν. Δείκνυσι
10 σοι μετὰ τούτων καὶ τοῦτον αὐτὸν τὸν τελώνην, τὸν σφόδρα
κατεχόμενον τῷ πνεύματι τῆς πλεονεξίας, ταχέως ἀπαλλα-
γέντια. Τί γὰρ τελώνου καπηλικώτερον; ἀλλ' ὅμως γέγονεν
ἀκινήμων ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τοῦ πείθεσθαι τοῖς τοῦ ἰατροῦ
νόμοις. Καὶ γὰρ τοὺς μαθητὰς τοιούτους ἔχει, ταῦτα νοσή-
15 σαντας τὰ νοσήματα ἅπερ ἡμεῖς, καὶ ὑγιάναντας ταχέως.
Καὶ ἕκαστον αὐτῶν ἡμῖν δείκνυσιν, ὥστε μὴ ἀπογνῶναι.
Ὅρα γοῦν τὸν τελώνην τοῦτον. Σκόπει πάλιν ἕτερον ἀρχι-
τελώνην, ὃς τειραπλασίονα μὲν ὑπέσχετο δώσειν, ὑπὲρ ὧν
ἤρπασε, τὰ δὲ ἡμίση πάντων ὧν ἐκέκτητο, ὥστε ὑποδέξα-
20 σθαι τὸν Ἰησοῦν.

Ἄλλ' ἐκκαίη οὐ καὶ σφόδρα ἐπιθυμεῖς χρημά-
των; Ἐχε τὰ πάντων ἀντὶ τῶν σῶν. Καὶ γὰρ πλειο-
κίας ἀνοίγων σοι κατὰ τὴν οἰκουμένην. «Ὅς γὰρ ἀφῆκε
παιτέρα ἢ μητέρα ἢ ἀγροὺς ἢ οἶκIAN, ἑκατονταπλασίονα λή-
25 ψεται». Οὕτως οὐχὶ πλείονων ἀπολαύσεις μόνον, ἀλλὰ καὶ
τὸ χαλεπὸν τοῦτο δίψος ἀναιρήσεις παντάπασι, καὶ οἷσις
πάντα ῥαδίως, οὐ μόνον τῶν πλείονων οὐκ ἐφιέμενος, ἀλλ'
οὐδὲ τῶν ἀναγκαίων πολλάκις. Οὕτως ὁ Παῦλος πεινᾷ καὶ
σεμνύεται μᾶλλον, ἢ διε ἡσθιεν. Ἐπεὶ καὶ ἀθλητὴς ἀγωνι-

21. Λουκᾶ 18, 27.

22. Λουκᾶ 5, 27ε.

23. Λουκᾶ 19, 8.

24. Ματθ. 19, 29.

25. Φιλipp. 4, 11.

οὔτε τοὺς πλουσίους ἀφήνει εἰς τὴν ἀπόγνωσιν· διότι λέγει· «Τὰ ἀδύνατα εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ εἰς τὸν Θεόν»²¹. Καὶ ἂν ἀκόμη λοιπὸν εἶσαι πλούσιος ἤμπορεῖ νὰ σὲ θεραπεύσῃ ὁ ἰατρός. Οὔτε βέβαια ἀπηγόρευσε τὸν πλούτον, ἀλλὰ μόνον τὸ νὰ εἶναι κανεὶς δοῦλος τῶν χρημάτων, καὶ ἐραστὴς τῆς πλεονεξίας.

Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῇ ὁ πλούσιος; Μὲ τὸ νὰ χρησιμοποιοῖ ἀπὸ κοινοῦ τὰ ἀγαθὰ του μὲ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνάγκην, ὅπως δηλαδὴ ἦτο ὁ Ἰώβ, νὰ ἐκριζώνῃ ἀπὸ τὴν ψυχὴν του τὴν ἐπιθυμίαν τῆς πλεονεξίας καὶ εἰς καμμίαν περίπτωσιν νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὰ ἀναγκαῖα. Σοῦ δείχνει μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ ἐκεῖνον τὸν τελώνην²² ποὺ κατείχετο εἰς ὑπερβολικὸν βαθμὸν ἀπὸ τὸν πυρετὸν τῆς πλεονεξίας καὶ ποὺ ἀπηλλάγη ἀμέσως ἀπὸ αὐτὴν. Διότι τί ἦτο περισσότερο ἐκμεταλλευτικὸν ἀπὸ τὸν τελώνην; ἀλλ' ὅμως ἔγιγεν ἀνθρώπος ἀκτῆμων, ἐπειδὴ ὑπήκουσεν εἰς τὰς ἐντολάς τοῦ ἰατροῦ. Καθ' ὅσον καὶ οἱ μαθηταί του τέτοιοι ἦσαν, ἔπασχον ἀπὸ τὰ ἴδια νοσήματα ποὺ πάσχομεν καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐθεραπεύθησαν ἀμέσως. Καὶ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτοὺς μᾶς τὸν παρουσιάζει ὥστε νὰ μὴ καταλαμβάνωμεθα ἀπὸ ἀπόγνωσιν. Πρόσεχε λοιπὸν αὐτὸν τὸν τελώνην. Σκέψου πάλιν καὶ ἄλλον ἀρχιτελώνην²³ ὁ ὁποῖος ὑπέσχετο νὰ δώσῃ τερταπλάσια δι' ὅσα ἤρπασε, καὶ τὰ ἡμίση ἀπὸ ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, ὥστε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν οἰκίαν του.

Ἄλλὰ μήπως φλέγεσαι καὶ ἐπιθυμεῖς ὑπερβολικὰ τὰ χρήματα; Ἔχε ἀντὶ τῶν ἰδικῶν σου τὰ χρήματα ὄλων. Καθ' ὅσον περισσότερα ἀπὸ ὅσα ζητεῖς σοῦ δίδω, λέγει, ἀνοίγων ἔμπροσθέν σου τὰς οἰκίας τῶν πλουσίων ὅλης τῆς οἰκουμένης. «Διότι ὅποιος ἐγκατέλειψε πατέρα ἢ μητέρα ἢ ἀγροὺς ἢ οἰκίαν, θὰ λάβῃ ἑκατονταπλάσια»²⁴. Ἔτσι ὄχι μόνον θὰ ἀπολαύσῃς περισσότερα, ἀλλὰ πολλὰς φορὰς οὔτε καὶ τὰ ἀναγκαῖα. Ἔτσι ὁ Παῦλος ἐπεινοῦσε²⁵ καὶ ὑπερηφανεύετο περισσότερο δι' αὐτό, παρὰ ὅταν ἔτρωγε. Διότι καὶ

ζόμενος καὶ στεφανούμενος, οὐκ ἂν ἔλοιιο καιαλῦσαι καὶ εἶ-
 ναι ἐν ρασιώνῃ· καὶ ἔμπορος τῶν ἐν θαλάττῃ πόρων ἀψά-
 μενος, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειεν ἐν ἀργίᾳ εἶναι λοιπόν. Καὶ ἡ-
 μεῖς τοίνυν, ἂν γευσώμεθα ὡς χρὴ τῶν καρπῶν τῶν πνευ-
 5 ματικῶν, λοιπόν οὐδὲ ἠγησόμεθά τι τὰ παρόντια εἶναι, καθά-
 περ τινὶ μέθῃ καλλίστῃ τῇ τῶν μελλόντιων ἐπιθυμίᾳ ἀλόντιες.

Γευσώμεθα τοίνυν, ἵνα καὶ τοῦ θοοῦ τῶν παρόντιων
 ἀπαλλαγῶμεν καὶ τῶν μελλόντιων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι
 καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἡ
 10 δόξα καὶ τὸ κράτος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
 αἰώνων. Ἀμήν.

ὁ ἀθλητὴς ποὺ ἀγωνίζεται καὶ στεφανοῦται δὲν θὰ ἐπροτιμοῦσε νὰ τρώγῃ ὑπερβολικὰ καὶ νὰ ζῆ μὲ ὀκνηρίαν· ἀλλὰ καὶ ὁ ἔμπορος ποὺ ἐδοκίμασε τὰ ἀγαθὰ τῆς θαλάσσης, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπιθυμήσῃ νὰ παραμένῃ εἰς τὸ ἐξῆς ἀργός. Καὶ ἡμεῖς λοιπὸν ἂν γευθῶμεν ὅπως πρέπει τοὺς καρποὺς τοὺς πνευματικούς, εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ ἐπιθυμήσωμεν τίποτε ἀπὸ τὰ παρόντα, κυριευθέντες ὡσὰν ἀπὸ κάποιαν ὠραιοτάτην μέθην, ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν.

Ἄς τὰ γευθῶμεν λοιπὸν, ὥστε καὶ ν' ἀπαλλαγῶμεν ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν παρόντων καὶ νὰ ἐπιτύχωμεν τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις, τώρα καὶ πάντοτε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΟΜΙΛΙΑ ΟΕ΄
Ματθ. 24, 1 - 15

«Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, ἐπορεύετο.
Καὶ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐπιδειῖξαι αὐτῷ
8 τὰς οἰκοδομὰς τοῦ ἱεροῦ. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐ-
τοῖς· οὐ βλέπετε ταῦτα πάντα; Ἀμὴν λέγω ὑμῖν,
οὐ μὴ ἀφεθῆ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ καταλυ-
θήσεται».

1. Ἐπειδὴ γὰρ εἶπεν, ὅτι «ἀφίεται ὁ οἶκος ὑμῶν ἔ-
10 ρημος», καὶ μυρία ἔμπροσθεν προανεφώνησεν αὐτοῖς χαλε-
πά· εἶτα οἱ μαθηταὶ ταῦτα ἀκούσαντες, ὥσπερ θαυμάζοντες,
προσῆλθον ἐπιδεικνύοντες τοῦ ναοῦ τὸ κάλλος, καὶ διαποροῦν-
τες εἰ ἴσοῦτα ἀφανισθήσεται κάλλη καὶ ὕλης πολυτέλεια
καὶ τέχνης ποικιλία ἄφαιτος· οὐκέτι λοιπὸν περὶ ἐρημίας
15 ἀπλῶς αὐτοῖς διαλέγεται, ἀλλὰ παντελῆ προαναφωνεῖ τὸν
ἀφανισμόν. «Οὐ βλέπετε γὰρ ταῦτα πάντα», φησί, καὶ θαυ-
μάζετε καὶ ἐκπλήττεσθε; Οὐ μὴ μείνη λίθος ἐπὶ λίθον.
Πῶς οὖν ἔμεινε; φησί. Καὶ τί τοῦτο; Οὐδὲ γὰρ οὕτω διέ-
πεσεν ἡ ἀπόφασις. Ἡ γὰρ τὴν ἐρημίαν ἐνδεικνύμενος τὴν
20 παντελῆ, ταῦτα ἔλεγεν, ἥ καὶ ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἔνθα ἦν.
Ἔσει γὰρ αὐτοῦ μέρη μέχρι τῶν θεμελίων ἠφανισμένα.
Μετὰ δὲ τούτων κάκεῖνο εἴπομεν, ὅτι ἐκ τῶν γεγενημέ-
νων καὶ περὶ τῶν λειψάνων καὶ τοὺς σφόδρα φιλονεικοῦν-
τας δεῖ πείθεσθαι, ὡς τέλειον ἀπολουμένων.

25 «Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῶν ἐλαιῶν, προσ-
ῆλθον οἱ μαθηταὶ καὶ ἰδίαν, λέγοντες· εἰπὲ ἡμῖν, πότε

ΟΜΙΛΙΑ ΟΕ΄
Ματθ. 24, 1 - 15

«Καὶ ἀφοῦ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ ναόν, ἀπεμακρύνετο. Καὶ τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταὶ του διὰ νὰ τοῦ δείξουν τὰ κτίρια τοῦ ναοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς τοὺς εἶπε· Τὰ βλέπετε ὅλα αὐτά; Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θὰ μείνη ἐδῶ λίθος ἐπάνω εἰς λίθον πὺ νὰ μὴ κρημισθῆ».

1. Ἐπειδὴ δηλαδὴ εἶπεν ὅτι «ὁ οἶκος σας θὰ ἐρημωθῆ», καὶ ἐπροφήτευσεν προηγουμένως εἰς αὐτοὺς πάρα πολλὰς συμφοράς, ἀκολουθῶν οἱ μαθηταὶ ὅταν ἤκουσαν αὐτά, ἀπὸ ἐκπληξιν μᾶλλον, τὸν ἐπλησίασαν διὰ νὰ τοῦ δείξουν τὸ κάλλος τοῦ ναοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἀποροῦσαν, ἐὰν πράγματι θὰ ἐξαφανισθοῦν τόσον ὡραῖα πράγματα καὶ πολυτελῆ ὑλικά καὶ ποικίλα ἀπερίγραπτα καλλιτεχνήματα. Δὲν τοὺς ὀμιλεῖ πλέον ἀπλῶς περὶ ἐρημώσεως, ἀλλὰ προφητεύει ἐξ ὀλοκλήρου τὸν ἀφανισμόν αὐτοῦ. Διότι, λέγει, «Δὲν τὰ βλέπετε ὅλα αὐτά» καὶ τὰ θαυμάζετε καὶ μένετε κατάπληκτοι; Δὲν θὰ μείνη λίθος ἐπάνω εἰς λίθον. Πῶς λοιπὸν τότε, λέγει, ἔμεινε; Καὶ τί σημασίαν ἔχει αὐτό; Διότι οὔτε ἔτσι ἔμεινεν ἀνεκπλήρωτος ἡ προφητεία. Διότι ἢ τὰ ἔλεγεν αὐτὰ ὑπαινισσόμενος τὴν ὀλοκληρωτικὴν καταστροφήν, ἢ ἐννοοῦσε τὴν καταστροφήν τοῦ τόπου ἐκείνου εἰς τὸν ὁποῖον εὐρίσκετο. Διότι ὑπάρχουν μέρη τοῦ ναοῦ πὺ εἶναι ἐξηφανισμένα ἐκ θεμελίων. Μαζὶ δὲ μὲ αὐτὰ καὶ ἐκεῖνο θὰ ἤμπορούσαμεν νὰ εἰποῦμεν, ὅτι ἀπὸ ὅσα συνέβησαν καὶ ἀπὸ τὰ ὅσα διεσώθησαν πρέπει νὰ πείθωνται οἱ ὑπερβολικὰ ἀμφιβάλλοντες ὡσὰν νὰ ἦτο ὀλοκληρωτικὴ ἡ καταστροφή.

«Ἐνῶ δὲ ἐκάθητο εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταὶ του ἰδιαίτερος καὶ τοῦ εἶπαν· Εἰπέ μας,

ταῦτα ἔσται; καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς
 συντελείας τοῦ αἰῶνος;». Διὰ τοῦτο κατ' ἰδίαν προσῆλθον,
 ἅτε ὑπὲρ τοιούτων πευσόμενοι. Καὶ γὰρ ὠδινον μαθεῖν τὴν
 ἡμέραν τῆς παρουσίας αὐτοῦ, διὰ τὸ σφόδρα ἐπιθυμεῖν τὴν
 5 δόξαν ἐκείνην ἰδεῖν τὴν μυρίων οὔσαν ἀγαθῶν αἰτίαν. Καὶ
 δύο ταῦτα ἐρωτῶσιν αὐτόν «πότε ταῦτα ἔσται», τουτέστιν, ἡ
 τοῦ ναοῦ κατασκαφή, καὶ «τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας».
 Ὁ δὲ Λουκᾶς ἐν φησιν εἶναι τὸ ἐρώτημα, τὸ περὶ τῶν
 Ἱεροσολύμων, ἅτε νομιζόντων αὐτῶν τότε καὶ τὴν παρου-
 10 σίαν αὐτοῦ εἶναι. Ὁ δὲ Μάρκος οὐδὲ πάντας αὐτοὺς φησιν
 ἐρωτῆσαι περὶ τῆς συντελείας τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ Πέ-
 τρον καὶ Ἰωάννην, ἅτε πλείονα παρησίαν ἔχοντας.

Τί οὖν αὐτός; «Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ. Πολλοὶ
 γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ
 15 Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι. Μελλήσετε δὲ ἀκούειν
 πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων. Ὁραῖτε, μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ
 πάντα γενέσθαι, ἀλλ' οὔπω τὸ τέλος». Ἐπειδὴ γὰρ ὡς περὶ
 ἀλλοτριᾶς τιμωρίας ἀκούοντες τῆς ἐπαγομένης τῆ Ἱερο-
 σαλήμ διέκειντο, καὶ ὡς ἔξω θορύβων ἐσόμενοι, καὶ τὰ
 20 ἀγαθὰ μόνα ὠνειροπόλουν, καὶ αὐτίκα μάλα αὐτὰ ἀπαντή-
 σεσθαι προσεδόκων· διὰ τοῦτο πάλιν αὐτοῖς χαλεπὰ προανα-
 φωνεῖ, ἐναγωνίους ποιῶν, καὶ κελεύων διπλῆ νήφειν, ὡς
 μήτε ὑπὸ τῆς ἀπάτης τῶν παραλογιζομένων φενακισθῆναι,
 μήτε ὑπὸ τῆς τυραννίδος τῶν καταληφομένων κακῶν δια-
 25 σθῆναι. Διπλοῦς γὰρ ὁ πόλεμος, φησὶν, ἔσται, ὃ τε τῶν
 πλάνων, ὃ τε τῶν πολεμίων· ἀλλ' ἐκεῖνος πολλῶ χαλεπώ-

1. Λουκᾶ 21, 1.

2. Μάρκ. 13, 4.

πότε θὰ συμβοῦν αὐτά; καὶ ποῖον θὰ εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ἔρχομοῦ σου τότε καὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου;». Διὰ τοῦτο τὸν ἐπλησίασαν ἰδιαιτέρως, ἐπειδὴ ἤθελον νὰ τὸν ἐρωτήσουν δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. Καθ' ὅσον μὲ ἀγωνίαν ἐζητοῦσαν νὰ μάθουν τὴν ἡμέραν τοῦ ἔρχομοῦ του ἐπειδὴ διεκατείχετο ἀπὸ τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδουν τὴν δόξαν ἐκείνην ποὺ εἶναι αἰτία ἀπείρων ἀγαθῶν. Καὶ διὰ δύο πράγματα τὸν ἐρωτοῦν· «Πότε θὰ συμβοῦν αὐτά», δηλαδὴ ἢ ἐκ θεμελίων καταστροφῆ τοῦ ναοῦ, καὶ «Ποῖον εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ἔρχομοῦ σου». Ὁ Λουκᾶς ὁμῶς λέγει ὅτι ἓνα εἶναι τὸ ἐρώτημα¹, τὸ περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπειδὴ ἐνόμιζον ὅτι τότε θὰ συνέβαινε καὶ ὁ ἔρχομός του. Ὁ δὲ Μᾶρκος λέγει² ὅτι δὲν τὸν ἠρώτησαν ὅλοι οἱ μαθηταί του περὶ τῆς καταστροφῆς τῶν Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ μόνον ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, ἐπειδὴ εἶχον μεγαλυτέραν παρρησίαν.

Τί ἀπήντησε λοιπὸν ὁ Κύριος; «Προσέχετε νὰ μὴ σᾶς πλανήσῃ κάποιος. Διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν ἐπ' ὄνόματί μου λέγοντες· ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς θὰ πλανήσουν. Πρόκειται δὲ ν' ἀκούσετε πολέμους καὶ φήμας περὶ πολέμων. Προσέχετε, μὴ φοβηθῆτε· διότι εἶναι ἀνάγκη νὰ συμβοῦν ὅλα αὐτά, ἀλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ ἀκόμη τὸ τέλος». Διότι, ἐπειδὴ εἶχον τὴν ἐντύπωσιν, ἀκούοντες περὶ τῆς τιμωρίας τῆς Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἄλλης τιμωρίας καὶ ὅτι θὰ ἦσαν αὐτοὶ ἔξω ἀπὸ τὰς ταραχὰς καὶ ὠνειροπολοῦσαν μόνον τὰ ἀγαθὰ καὶ συγχρόνως ἐπερίμεναν μὲ μεγάλην ἀγωνίαν νὰ τὰ ἀπολαύσουν. Διὰ τοῦτο πάλιν προφητεύει πρὸς αὐτοὺς δυσάρεστα γεγονότα, ὥστε ν' αὐξήσῃ τὴν ἀγωνίαν των καὶ τοὺς παραγγέλλει νὰ ἔχουν ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν των πρὸς δύο κατευθύνσεις, ὥστε οὔτε νὰ ἐξαπατηθοῦν ἀπὸ τὰ ἀπατηλὰ λόγια τῶν παραλόγων ἀνθρώπων, οὔτε νὰ ὑποφέρουν ἀπὸ τὴν τυραννίδα τῶν κακῶν ποὺ θὰ ἐπέλθουν. Διότι, λέγει, θὰ εἶναι διπλὸς ὁ πόλεμος, καὶ ὁ ἐκ μέρους τῶν ἀπατεώων καὶ ὁ ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν,

τερος, ἅτε ἐν συγχύσει καὶ ταραχῇ πραγμάτων, καὶ φοβου-
 μένων καὶ ταραττομένων ἀνθρώπων ἐπιτιθέμενος. Καὶ γὰρ
 πολλὴ τότε ἡ ζάλη ἦν, τῶν Ρωμαϊκῶν ἀρχομένων ἀνθεῖν,
 καὶ πόλεων ἀλισκομένων καὶ σιραιοπέδων καὶ ὄπλων κι-
 5 νουμένων, καὶ πολλῶν εὐκόλως πιστευομένων. Πολέμους δὲ
 τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις λέγει οὐ γὰρ δὴ τοὺς ἔξωθεν καὶ
 πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης· τί γὰρ ἔμελεν αὐτοῖς τούτων;
 Ἄλλως δὲ οὐδὲ καινόν τι ἔμελλεν ἐρεῖν, εἰ τὰ τῆς οἰκου-
 μένης ἔλεγε πάθη, τὰ ἀεὶ συμβαίοντα. Καὶ γὰρ πρὸ τούτου
 10 ἦσαν καὶ πόλεμοι καὶ ταραχαὶ καὶ μάχαι· ἀλλὰ τοὺς Ἰουδαί-
 κους οὐ μακρόθεν λέγει ἐπιόντας πολέμους· λοιπὸν γὰρ αὐ-
 τοῖς ἐν φρονίδι τὰ τῶν Ρωμαίων ἦν. Ἐπεὶ οὖν καὶ ταῦτα
 ἱκανὰ εἶναι αὐτοὺς θορυβεῖν, προλέγει ταῦτα πάντα.

Εἶτα δεικνὺς διτι καὶ αὐτὸς συνεπιθήσεται Ἰουδαίοις καὶ
 15 πολεμήσει, οὐχὶ μάχας φηοὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ θεηλάτους πλη-
 γάς, λιμοὺς καὶ λοιμοὺς καὶ σεισμούς, δεικνὺς διτι καὶ τοὺς
 πολέμους αὐτὸς εἶασεν ἐπελθεῖν, καὶ οὐχ ἀπλῶς ταῦτα γί-
 νεται, κατὰ τὴν ἔμπροσθεν ἐν τοῖς ἀνθρώποις οὔσαν συνή-
 θειαν, ἀλλ' ἐκ τῆς ἄνωθεν ὀργῆς. Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἀπλῶς
 20 αὐτὰ ἤξειν φηοῖν, οὐδὲ ἀθρόως, ἀλλὰ μετὰ σημείων. Ἴνα
 γὰρ μὴ λέγωσιν οἱ Ἰουδαῖοι, διτι οἱ τότε πιστεύσαντες αἴτιοι
 τούτων τῶν κακῶν, διὰ τοῦτο καὶ τὴν αἰτίαν αὐτοῖς εἶρηκε
 τῆς ἐπαγωγῆς. «Ἄμην γὰρ λέγω ὑμῖν», ἔμπροσθεν ἔλεγε,
 «διτι ἤξει πάντα ταῦτα ἐπὶ τὴν γενεὰν ταύτην», τῆς μαιφο-
 25 νίας αὐτῶν μνησθεῖς. Εἶτα ἵνα μὴ τὰς νιφάδας τῶν κακῶν

ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ πόλεμος θὰ εἶναι πολὺ πῖθ φοβερός, ἐπειδὴ θὰ λαμβάνη χώραν μέσα εἰς σύγχυσιν καὶ ἀναταραχὴν τῶν πραγμάτων καὶ ἐναντίον ἀνθρώπων πού ἦσαν γεμᾶτοι ἀπὸ φόβον καὶ ταραχὴν. Πράγματι ἦτο μεγάλη τότε ἡ ζάλη, καθ' ἣν στιγμὴν τὰ μὲν Ρωμαϊκὰ πράγματα εὐρίσκοντο εἰς ἀνθησιν, πόλεις ἐκυριεύοντο, στρατόπεδα καὶ ἄρματα πολεμικὰ ἐκινουῦντο, καὶ πολλοὶ πλάνοι εὐκόλως ἐγίνοντο πιστευτοί. Πολέμους δὲ ἐννοεῖ αὐτοὺς πού διεζήγοντο εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὄχι ἀσφαλῶς τοὺς ἐξωτερικοὺς πού διεζήγοντο εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς οἰκουμένης· διότι τί τοὺς ἐνδιέφερον αὐτοὶ οἱ πόλεμοι; Ἄλλωστε δὲν ἐπρόκειτο νὰ τοὺς ἔλεγε τίποτε τὸ νέον, ἐὰν τοὺς ὠμίλει διὰ τὰς συμφορὰς τῆς οἰκουμένης, πού πάντοτε συνέβαινον. Καθ' ὅσον καὶ πρὶν ἀπὸ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Χριστοῦ συνέβαινον πόλεμοι καὶ ταραχαὶ καὶ μάχαι. Ἀλλὰ ἐννοεῖ τοὺς Ἰουδαϊκοὺς πολέμους, πού δὲν προῆλθον ἀπὸ μακριά, διότι εἰς τὸ ἐξῆς αὐτοὶ ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων. Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ αὐτὰ ἦσαν ἱκανὰ νὰ τοὺς θορυβήσουν, τὰ προλέγει ὅλα αὐτά.

Ἐπειτα διὰ νὰ δείξῃ ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῶν Ἰουδαίων καὶ θὰ πολεμήσῃ, δὲν ἀναφέρει μόνον μάχας, ἀλλὰ καὶ θεοστάτους πηγὰς, πείναν καὶ ἐπιδημίας καὶ σεισμούς, δεικνύων ὅτι καὶ τοὺς πολέμους αὐτὸς τοὺς ἐπέτρεψε νὰ ἔλθουν, καὶ αὐτὰ δὲν γίνονται ἀπλῶς ἔτσι καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν πού ὑπῆρχεν ἀπὸ πρὶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν θεϊκὴν ὀργήν. Διὰ τοῦτο λέγει δὲν θὰ ἔλθουν αὐτὰ ἔτσι ἀπλῶς καὶ χωρὶς ταραχὰς, ἀλλὰ θὰ συνοδεύωνται καὶ ἀπὸ σημεῖα. Διὰ νὰ μὴ λέγουν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι αἴτιοι τῶν κακῶν αὐτῶν εἶναι αὐτοὶ πού ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τότε, διὰ τοῦτο προεῖπε καὶ τὴν αἰτίαν τῶν συμφορῶν πού θὰ ἔλθουν· προηγουμένως ἔλεγεν· «Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι θὰ συμβοῦν ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν γενεὰν αὐτήν»², ἐνθυμηθεῖς τὰ φονικὰ ἐγκλήματά των. Ἐπειτα, διὰ νὰ μὴ νομίσουν, ἀκούοντες τὸ πλῆθος τῶν κακῶν, ὅτι

ἀκούοντες, νομίσωσι διασπᾶσθαι τὸ κήρυγμα, ἐπήγαγεν· «ὄ-
ραϊτε, μὴ θορυβεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι»· τουτέστιν,
ἃ προεῖπον ἐγώ, καὶ τῶν πειρασμῶν ἢ ἔφοδος οὐδὲν δια-
κόψει τῶν παρ' ἐμοῦ εἰρημένων· ἀλλ' ἔσται μὲν θόρυβος· καὶ
5 **ταραχή**, τοὺς δὲ ἐμοὺς οὐδὲν διασαλεύσει χρησμούς.

Ἐῖτα, ἐπειδὴ εἶπε τοῖς Ἰουδαίοις· «οὐ μὴ με ἴδητε, ἕως
ἂν εἴπητε, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»,
ῥῶντο δὲ οἱ μαθηταὶ ἅμα τῇ κατασκαφῇ καὶ τὴν συντέλειαν
ἔσεσθαι, καὶ ταύτην διορθούμενος αὐτῶν τὴν ὑπόνοιαν, ἔ-
10 **λεγεν**· «ἀλλ' οὐπω τὸ τέλος». «Οἱ γὰρ οὕτως ὡς ἔφην ὑπώ-
πιενον, ἐκ τῆς ἐρωτήσεως αὐτῶν μάνθανε. Τί γὰρ ἠρώτη-
σαν; «Πότε ταῦτα ἔσται;», τουτέστι, πότε τὰ Ἱεροσόλυμα
ἀπολείται; «καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας καὶ τῆς
συντελείας τοῦ αἰῶνος;». Αὐτὸς δὲ οὐδὲν εὐθέως πρὸς τὴν
15 **ἐρώτησιν ἀπεκρίνατο ταύτην**, ἀλλὰ πρότερον ἐκεῖνα τὰ κατε-
πείγοντα λέγει, καὶ ἃ πρῶτα μαθεῖν ἔχοῦν. Οὔτε γὰρ περὶ
Ἱεροσολύμων εὐθέως, οὔτε περὶ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τῆς
δευτέρας εἶρηκεν, ἀλλὰ περὶ τῶν ἐπὶ θύραις ἀπαντησομένων
κακῶν. Διὸ καὶ ἐναγωνίους αὐτοὺς ποιεῖ λέγων· «βλέπετε
20 **μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ**· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί
μου, λέγοντες· ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός». Ἐῖτα διεγείρας αὐτοὺς
εἰς τὴν περὶ τούτων ἀκρόασιν («βλέπετε» γὰρ, φησί, «μὴ
τις ὑμᾶς πλανήσῃ») καὶ ἐναγωνίους ποιήσας καὶ νήφειν
παρασκευάσας, καὶ εἰπὼν τοὺς πλάνους, τοὺς ψευδοχρίστους
25 **πρότερον**, τότε τὰ τῶν Ἱεροσολύμων λέγει κακά, ἀπὸ τῶν
ἤδη γενομένων καὶ τὰ μέλλοντα αἰεὶ καὶ παρὰ τοῖς ἀνοήτοις
καὶ φιλονείκοις πιστούμενος.

2. Πολέμους δὲ καὶ ἀκοὰς πολέμων, ὅπερ καὶ ἔμπροσθεν
εἶπον, τὰς αὐτοῖς ἐπιούσας φησὶ ταραχάς. Ἐῖτα ἐπειδὴ, κα-

θα καταστραφῆ τὸ κήρυγμα, προσέθεσε· «Προσέχετε, μὴ θορυβεῖσθε, διότι πρέπει ὅλα αὐτὰ νὰ γίνουν», δηλαδή, αὐτὰ ποὺ ἐπροφήτευσα ἐγὼ καὶ ἡ ἔφοδος τῶν πειρασμῶν ὡς πρὸς τίποτε δὲν θὰ διακόψουν τὰ ὅσα ἐλέχθησαν ἀπὸ ἐμένα· ἀλλὰ θὰ συμβῆ μὲν θόρυβος καὶ ταραχὴ, τίποτε ὅμως δὲν θὰ διασαλεύσῃ τὰ προφητικὰ λόγια μου.

Ἔπειτα, ἐπειδὴ εἶπεν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, «Δὲν θὰ μεῖδετε μέχρι νὰ εἰπῆτε, εὐλογημένος εἶναι αὐτὸς ποὺ ἔρχεται ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου»⁴, οἱ δὲ μαθηταὶ ἐνόμιζον ὅτι μαζί με τὴν καταστροφὴν θὰ συμβῆ καὶ ἡ συντέλεια, διορθῶντων καὶ αὐτὴν τὴν ὑπόνοιάν των ἔλεγεν· «Ἄλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ ἀκόμη τὸ τέλος». Διότι τὸ ὅτι ἔτσι ἐσκέποντο, ὅπως εἶπα, ἐνόησέ το ἀπὸ τὴν ἐρώτησιν αὐτῶν. Διότι τί ἠρώτησαν; «Πότε θὰ συμβοῦν αὐτά;», δηλαδή, πότε θὰ καταστραφοῦν τὰ Ἱεροσόλυμα; «Καὶ ποῖο εἶναι τὸ σημεῖον τοῦ ἔρχομοῦ σου καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος; Ὁ δὲ Κύριος δὲν εἶπε τίποτε εὐθέως εἰς τὴν ἐρώτησίν των αὐτὴν, ἀλλὰ προηγουμένως λέγει ἐκεῖνα τὰ κατελείγοντα καὶ τὰ ὁποῖα ἔπρεπε πρῶτα νὰ μάθουν. Διότι οὔτε περὶ τῶν Ἱεροσολύμων εἶπε κάτι κατ' εὐθείαν, οὔτε περὶ τῆς δευτέρας παρουσίας του, ἀλλὰ περὶ τῶν κακῶν ποὺ θὰ ἐσυναντοῦσαν εὐθὺς ἀμέσως. Διὰ τοῦτο αὐξάνει καὶ τὴν ἀγωνίαν των, λέγων· «Προσέχετε μήπως σὰς πλανήσῃ κάποιος· διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν ἐπ' ὀνόματί μου, λέγοντες· ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός». Εἰς τὴν συνέχειαν ἀφοῦ ἠύξησε τὴν ἐπιθυμίαν των διὰ νὰ ἀκούσουν αὐτὰ (διότι λέγει, «προσέχετε μήπως σὰς παραπλανήσῃ κανεὶς») καὶ ἀφοῦ ἠύξησε τὴν ἀγωνίαν των καὶ τοὺς προετοίμασε νὰ εἶναι προσεκτικοὶ καὶ ἀνέφερε τοὺς πλάνους καὶ πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς ψευδοχρίστους, τότε ἀναφέρει καὶ τὰς συμφορὰς τῶν Ἱεροσολύμων, ἐπιβεβαιώνων εἰς τοὺς ἀνοήτους καὶ φιλονείκους ἀπὸ αὐτὰ ποὺ συνέβησαν καὶ ἐκεῖνα ποὺ πρόκειται νὰ συμβοῦν εἰς τὸ μέλλον.

2. «Πολέμους δὲ καὶ φήμας πολέμων», ὅπως καὶ προανεφέρα, ὀνομάζει τὰς ταραχὰς ποὺ θὰ συμβοῦν εἰς αὐτούς.

θῶς καὶ προεῖπον, ἐνόμιζον μετ' ἐκεῖνον τὸν πόλεμον ἤξειν τὸ τέλος, ὅρα πῶς αὐτοὺς ἀσφαλίζεται λέγων· «ἀλλ' οὕτω τὸ τέλος». «Ἐγεροθήσεται» γάρ, φησὶν, «ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν». Τὰ προοίμια λέγει τῶν Ἰουδαϊκῶν κακῶν. «Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων», τουτέστι, τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς». «Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψιν, καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς». Εὐκαίρως παρενέβαλε τὰ αὐτῶν κακά, ἔχοντα παραμυθίαν ἀπὸ τῶν κοινῶν· οὐ ταύτη δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῷ προσθεῖναι, ὅτι «διὰ τὸ ὄνομά μου». 15 «Ἐσεσθε» γάρ, φησί, «μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου. Τότε σκανδαλισθήσονται πολλοὶ καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι καὶ πολλοὶ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται ἐγεροθήσονται καὶ πλανήσουσι πολλούς. Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν, ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν· ὁ δὲ ὑπο- 15 μείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται». Τοῦτο μεῖζον κακόν, διὰ καὶ ἐμφύλιος ὁ πόλεμος ἢ πολλοὶ γὰρ ψευδάδελφοὶ γεγόνασιν.

Εἶδες τριπλοῦν τὸν πόλεμον ὄντα, τὸν ἀπὸ τῶν πλάνων, τὸν ἀπὸ τῶν πολεμίων, τὸν ἀπὸ τῶν ψευδαδέλφων; Ὅρα 20 καὶ Παῦλον τὰ αὐτὰ ἀποδυρόμενον καὶ λέγοντα· «ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι»· καί, «κίνδυνοι ἐν ψευδαδέλφοις»· καὶ πάλιν· «Οἱ γὰρ τοιοῦτοι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, μετασχηματιζόμενοι εἰς ἀποστόλους Χριστοῦ». Εἶτα πάλιν τὸ πάντων χαλεπώτερον, ὅτι οὐδὲ τὴν ἀπὸ τῆς ἀγάπης παρα- 25 θυμίαν ἔξουσιν. Εἶτα δεικνὺς ὅτι τὸν γενναῖον καὶ καρτερικὸν οὐδὲν ταῦτα λυμανεῖται, μὴ φοβεῖσθε, φησί, μηδὲ ταράττεσθε. Ἄν γὰρ τὴν προσήκουσαν ὑπομονὴν ἐπιδείξησθε, οὐ περίεσται ὑμῶν τὰ δεινά. Καὶ τοῦτου σαφῆς ἀπόδει-

5. Β' Κορ. 7, 5.

6. Β' Κορ. 11, 26.

7. Β' Κορ. 11, 18.

Ἔπειτα, ἐπειδή, ὅπως προανέφερα, ἐνόμιζον ὅτι μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν πόλεμον θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος, πρόσεχε πῶς τοὺς προφυλάσσει λέγων· «Ἄλλὰ δὲν θὰ ἔλθῃ ἀκόμη τὸ τέλος». Διότι, λέγει, «Θὰ σηκωθῆ ἔθνος ἐναντίον ἔθνους καὶ βασιλείον ἐναντίον βασιλείου». Μὲ τὰ λόγια του αὐτὰ προλέγει τὰ προοίμια τῶν Ἰουδαϊκῶν συμφορῶν. «Ὅλα δὲ αὐτὰ εἶναι ἀρχὴ τῶν δεινῶν», δηλαδή αὐτῶν πού θὰ συμβοῦν εἰς αὐτούς. «Τότε θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς βασανιστήρια καὶ θὰ σᾶς θανατώσουν». Εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν ἀνέφερε καὶ τὰ ἰδικά των δεινά, ὥστε νὰ παρηγοροῦνται ἀπὸ τὰ κοινά· ὅχι δὲ μόνον ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὅτι προσέθεσεν, ὅτι θὰ τὰ ὑποστῆτε «διὰ τὸ ὄνομά μου». Διότι λέγει· «Θὰ εἴσθε μισητοὶ ἀπὸ ὄλους ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου. Τότε θὰ σκανδαλισθοῦν πολλοί, καὶ θὰ προδώσουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Καὶ θὰ ἐμφανισθοῦν πολλοὶ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ θὰ πλανήσουν πολλούς. Καὶ ἐπειδὴ θ' αὐξηθῆ ἡ ἀνομία, θὰ ψυχρανθῆ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν· ἐκεῖνος δὲ πού θὰ τὰ ὑπομείνῃ ἕως τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθῆ». Αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερον κακόν, ὅταν ὁ πόλεμος εἶναι καὶ ἐμφύλιος· διότι πολλοὶ ψευδάδελφοὶ παρουσιάσθησαν.

Εἶδες ὅτι ὁ πόλεμος εἶναι τριπλοῦς, προερχόμενος ἀπὸ τοὺς πλάνους, ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς καὶ ἀπὸ τοὺς ψευδαδέλφους; Πρόσεχε καὶ τὸν Παῦλον πού θρηνολογεῖ διὰ τὰ ἴδια πράγματα καὶ λέγει· «Ἀπὸ ἔξω μάχαι, ἀπὸ μέσα φόβοι»⁵, καί· «κίνδυνοι πού προέρχονται ἀπὸ ψευδαδέλφους»⁶. Καὶ πάλιν· «Διότι οἱ παρόμοιοι ἄνθρωποι εἶναι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, πού μεταμορφώνονται εἰς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ»⁷. Καὶ ἔπειτα τὸ χειρότερον ἀπὸ ὅλα, διότι δὲν θὰ ἔχουν οὔτε τὴν παρηγορίαν πού προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην. Εἰς τὴν συνέχειαν διὰ νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ γενναῖος καὶ καρτερικὸς δὲν θὰ ὑποστῆ καμμίαν ζημίαν ἀπὸ αὐτά, τοὺς λέγει, «Μὴ φοβεῖσθε καὶ μὴ τaráσσεσθε». Διότι ἂν δείξετε τὴν ὑπομονὴν πού πρέπει δὲν θὰ σᾶς καταβάλουν τὰ δεινά. Καὶ σαφῆς ἀπόδειξις αὐτοῦ εἶναι, τὸ ὅτι θὰ κηρυχθῆ ὅπως-

ξίς, ἰὸ πάντως κηρυχθῆναι τὸ κήρυγμα πανταχοῦ τῆς οἰκου-
 μένης· οὕτως ὑψηλότεροι ἔσεσθε τῶν δεινῶν. Ἴνα γὰρ μὴ
 λέγωσι, πῶς οὖν ζήσομεθα; τὸ πλέον εἶπεν, ὅτι καὶ ζήσεσθε
 καὶ διδάξετε πανταχοῦ. Διὸ καὶ ἐπήγαγε· «Καὶ κηρυχθήσε-
 5 ται τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ εἰς μαρτύριον
 πᾶσι τοῖς ἔθνεσι καὶ τότε ἦξει τὸ τέλος»· τῆς συντελείας
 τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἵτι γὰρ ἐκεῖνο ἔλεγε, καὶ πρὸ τῆς ἀλώσεως τὸ εὐαγγέ-
 λιον ἐκηρύχθη, ἄκουσον τί φησὶν ὁ Παῦλος· «εἰς πᾶσαν τὴν
 10 γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν»· καὶ πάλιν· «τοῦ εὐαγγελίου
 τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν».
 Καὶ ὁρᾷς αὐτὸν ἀπὸ Ἱερουσαλήμ εἰς Σπανίαν τρέχοντα.
 Εἰ δὲ εἰς τοσοῦτον μέρος κατέλαβεν, ἐννόησον καὶ οἱ λοιποὶ
 πόσα εἰργάσαντο. Καὶ γὰρ καὶ ἑτέροις γράφων πάλιν ὁ
 15 Παῦλος ἔλεγε περὶ τοῦ εὐαγγελίου, ὅτι «ἔστι καρποφορού-
 μενον καὶ αὐξανόμενον ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐ-
 ρανόν». Τί δὲ ἔστιν, «εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν»; Ἐ-
 πειδὴ ἐκηρύχθη μὲν πανταχοῦ, οὐ ἐπιστεύθη δὲ πανταχοῦ,
 «εἰς μαρτύριον», φησί, τοῖς ἀπιστήσασιν· τουτέστιν, εἰς ἔλεγ-
 20 χον, εἰς κατηγορίαν, εἰς μαρτυρίαν· οἱ γὰρ πιστεύσαντες
 καταμαρτυροῦσιν τῶν μὴ πιστευσάντων, καὶ κατακρινοῦσιν
 αὐτούς. Διὰ τοῦτο δὲ μετὰ τὸ κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον
 πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης ἀπόλλυται τὰ Ἱεροσόλυμα, ἵνα μη-
 δὲ σκιὰν ἀπολογίας ἔχωσιν ἀγνωμονοῦντες. Οἱ γὰρ ἰδόντες
 25 τὴν αὐτοῦ δύναμιν πανταχοῦ διαλάμπασαν, καὶ ἐν ἀκαριαίῳ
 τὴν οἰκουμένην ἐλοῦσαν, τίνα ἂν ἔχοιεν λοιπὸν συγγνώμην,
 ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀγνωμοσύνης μέναντες; Ἵτι γὰρ πανταχοῦ
 ἐκηρύχθη τότε, ἄκουσον τί φησὶν ὁ Παῦλος· «τοῦ εὐαγγελίου
 τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν».
 30 Ὁ καὶ μέγιστον σημεῖον τῆς τοῦ Χριστοῦ δυνάμεως, ὅτι ἐν

8. Ρωμ. 10, 18.

9. Κολ. 1, 28.

10. Κολ. 1, 6.

11. Κολ. 1, 28.

δήποτε τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς γῆς· ἔτσι θὰ σταματήσετε πρὸ ὑψηλὰ ἀπὸ τὰ δεινὰ. Διότι, διὰ νὰ μὴ λέγουν, πῶς λοιπὸν θὰ ζήσωμεν; ἀνέφερε καὶ τὸ ἐπὶ πλεόν, ὅτι δηλαδὴ καὶ θὰ ἐπιζήσετε καὶ θὰ διδάξετε παντοῦ. Διὰ τοῦτο καὶ προσέθεσε· «Καὶ θὰ κηρυχθῆ αὐτὸ τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τὸν κόσμον πρὸς μαρτυρίαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ τότε θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος», δηλαδὴ τῆς συντελείας τῶν Ἱεροσολύμων.

Τὸ ὅτι λοιπὸν ἐννοοῦσεν ἐκεῖνο καὶ ὅτι πρὶν ἀπὸ τὴν καταστροφὴν ἐκηρύχθη τὸ εὐαγγέλιον, ἄκουσε τί λέγει ὁ Παῦλος· «Ἡ φωνὴ των ἔφθασεν εἰς ὅλην τὴν γῆν»⁸. καὶ πάλιν· «Τοῦ εὐαγγελίου ποὺ ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν κτίσιν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν»⁹. Καὶ βλέπεις αὐτὸν νὰ τρέχῃ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Ἰσπανίαν. Ἐὰν δὲ ἓνας κατέλαβε τόσον μεγάλο μέρος τῆς οἰκουμένης, σκέψου καὶ οἱ ὑπόλοιποι πόσα ἐπέτυχον. Καθ' ὅσον καὶ εἰς ἄλλους γράφων πάλιν ὁ Παῦλος ἔλεγε περὶ τοῦ εὐαγγελίου, ὅτι «φέρει καρποὺς καὶ αὐξάνει εἰς ὅλην τὴν κτίσιν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν»¹⁰. Τί σημαίνει δέ· «εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν»; Ἐπειδὴ ἐκηρύχθη μὲν παντοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπιστεύθη παντοῦ, θὰ εἶναι, λέγει, πρὸς μαρτυρίαν ἐκείνων ποὺ δὲν ἐπίστευσαν· δηλαδὴ πρὸς ἔλεγχον, πρὸς κατηγορίαν, εἰς μαρτυρίαν· διότι ἐκεῖνοι ποὺ ἐπίστευσαν θὰ εἶναι μάρτυρες κατηγορίας ἐναντίον ἐκείνων ποὺ δὲν ἐπίστευσαν καὶ θὰ τοὺς καταδικάσουν. Διὰ τοῦτο δὲ μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ εὐαγγελίου εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης καταστρέφονται τὰ Ἱεροσόλυμα, ὥστε νὰ μὴ ἔχουν οὔτε σκιὰν ἀπολογίας οἱ ἀχάριστοι Ἰουδαῖοι. Διότι ἐκεῖνοι ποὺ εἶδαν τὴν δύναμίν του νὰ διαλάμῃ παντοῦ καὶ νὰ κατακυριεύῃ ἀστραπιαῖα τὴν οἰκουμένην, ποῖαν συγχώρησιν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἔχουν πλεόν, παραμείναντες εἰς τὴν ἰδίαν ἀχαριστίαν των; Τὸ ὅτι δὲ ἐκηρύχθη παντοῦ τότε, ἄκουσε τί λέγει ὁ Παῦλος· «Τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν κτίσιν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν»¹¹, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ μεγίστην ἀπόδειξιν τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστοῦ, διότι ἐντὸς εἴκοσι ἢ τριάντα ἐν ὄλῳ

εἴκοσι ἢ καὶ τριάκοντα ὄλοις ἔτεσι τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης κατέλαβεν ὁ λόγος.

Μετὰ τοῦτο οὖν, φησὶν, ἤξει τὸ τέλος τῶν Ἱεροσολύμων. Ὅτι γὰρ τοῦτο αἰνίττεται, τὸ ἐξῆς ἐδήλωσεν. Ἐπήγαγε 5 γὰρ καὶ προφητείαν, πιστούμενος αὐτῶν τὸν ἀφανισμόν, καὶ λέγων «ὦτιαν δὲ ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ρηθὲν διὰ Δανιήλ τοῦ προφήτου, ἐσιὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ - ὁ ἀναγινώσκων νοεῖτω». Παρέπεμψεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν Δανιήλ. Βδέλυγμα δὲ τὸν ἀνδριάντα τοῦ τότε τὴν πόλιν ἐλόγιος φη- 10 σὶν, ὃν ὁ ἐρημώσας τὴν πόλιν καὶ τὸν ναὸν ἔσποιησεν ἔνδον διὸ καὶ ἐρημώσεως αὐτὸ καλεῖ. Ἐῖτα ἵνα μάθωσιν, ὅτι καὶ ζώντων ἐνίων αὐτῶν ταῦτα ἔσται, διὰ τοῦτο ἔλεγεν «ὦτιαν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως».

3. Ἐξ ὧν μάλιστα ἂν τις θαυμάσειε τοῦ Χριστοῦ τὴν 15 δύναμιν καὶ τὴν ἐκείνων ἀνδρείαν, ὅτι ἐν τοιοῦτοις καιροῖς ἐκήρυττον, ἐν οἷς μάλιστα τὰ Ἰουδαϊκὰ ἐπολεμεῖτο, ἐν οἷς μάλιστα ὡς σιασιασιταῖς προσεῖχον αὐτοῖς, ὅτι ὁ Καῖσαρ ἐκέλευσεν ἅπαντας ἀπελαύνεσθαι. Καὶ ταῦτόν συνέβαινε, ὡσπερ ἂν εἴ τις, τῆς θαλάττης ἐγερωθείσης πάντοθεν, καὶ 20 ζόφον τὸν ἀέρα πάντα κατέχοντις, καὶ ναυαγίων ἐπαλλήλων γινομένων, καὶ πάντων ἄνωθεν τῶν συμπλεόντων σιασιαζόντων, καὶ θηρῶν κάτωθεν ἀνιόντων καὶ μετὰ τῶν κυμάτων ἀναλισκόντων τοὺς πλέοντας, καὶ σκηπιῶν φερομένων, καὶ πειραιῶν ὄντων, καὶ τῶν ἔνδον ἀλλήλοις ἐπιβου- 25 λευόντων, ἀνθρώπους ἀπείρους τοῦ πλεῖν καὶ οὐδὲ θάλατταν ἰδόντας κελεύοι ἐπὶ τῶν οἰάκων καθῆσθαι, καὶ κυβερνᾶν καὶ ναυμαχεῖν, καὶ σιόλον ἄπειρον ἐπιόντα μετὰ πολλῆς

ἔτη ὁ λόγος τοῦ εὐαγγελίου κατέκτησε τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ λοιπόν, λέγει, θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος τῶν Ἱεροσολύμων. Τὸ ὅτι βέβαια ὑπονοεῖ αὐτό, τὸ ἐφάνερωσεν ἡ συνέχεια. Διότι πρόσθεσε καὶ προφητείαν πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ἀφανισμοῦ των καὶ λέγων· «Ὅταν δὲ ἰδῆτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως διὰ τὸ ὁποῖον ὠμίλησεν ὁ προφήτης Δαυιδ, νὰ ἴσταται εἰς τὸν ἅγιον τόπον — ὁ ἀναγνώστης ἂν ἐννοήσῃ»¹². Τοὺς παρέπεμψεν εἰς τὸν Δαυιδ. «Βδέλυγμα» ὀνομάζει δὲ τὸν ἀδριάντα αὐτοῦ ποῦ ἐκυρίευσεν τότε τὴν πόλιν, τὸν ὁποῖον ἔστησε αὐτὸς ποῦ ἐρήμωσε τὴν πόλιν μέσα εἰς τὸν ναόν, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ὀνομάζει καὶ βδέλυγμα ἐρημώσεως. Ἔπειτα διὰ νὰ μάθουν ὅτι αὐτὰ θὰ συμβοῦν ἐνῶ ἀκόμη θὰ ζοῦν μερικοί, διὰ τοῦτο ἔλεγεν· «Ὅταν θὰ ἰδῆτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως».

3. Ἀπὸ αὐτὰ ἡμπορεῖ κανεὶς πρὸ πάντων νὰ θαυμάσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνδρείαν ἐκείνων, διότι ἐκήρυττον κάτω ἀπὸ τέτοιας περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας πρὸ πάντων κατεδιώκοντο οἱ Ἰουδαῖοι καὶ τοὺς ἐθεωροῦσαν ὡς τοὺς κατ' ἐξοχὴν στασιαστάς, δταν ὁ Καῖσαρ διέταξεν ὅλοι νὰ ἀπελαύνωνται. Καὶ τὸ ἴδιο συνέβαιναν, ὅπως ἀκριβῶς ἐὰν ἤθελε κάποιος διατάξει νὰ καθήσουν εἰς τὸ τιμόνι ἀνθρώπους, ποῦ δὲν γνωρίζουν τὴν ναυτικὴν τέχνην, καὶ οὔτε ἔχουν ἰδεῖ θάλασσαν, νὰ κυβερνήσουν αὐτοὶ τὸ πλοῖον καὶ ναυμαχήσουν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ θάλασσα ἀπὸ παντοῦ προβάλλει τεράστια κύματα, τὸ σκότος κατακυριεύει ὅλον τὸν ἀέρα, τὰ ναυάγια συμβαίνουν τὸ ἓνα μετὰ τὸ ἄλλο, ὅλοι οἱ συνταξιδιώται ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον στασιάζουν, τὰ θηρία ἀναδύονται ἀπὸ κάτω καὶ μαζὶ μὲ τὰ κύματα καταβροχθίζουν τοὺς πλέοντας, καὶ κεραυνοὶ πίπτουν, καὶ πειραταὶ ὑπάρχουν, καὶ ἀπὸ τοὺς ταξιδιώτας ὁ ἓνας ἐπιβουλεύεται τὸν ἄλλον, καὶ στόλος ἄπειρος τὸν ἀριθμὸν βαδίζει ἐναντίον των μὲ μεγάλην πολεμικὴν παράταξιν, αὐτοὶ χρησιμοποιοῦντες ἓνα μόνον πλοιάριον, ποῦ ἔτσι ἀκριβῶς τα-

παρατάξεως, ἐνὶ χρεωμένους ἀκατίῳ τῷ οὕτως ὡς εἶπον
 ταρατιομένῳ, καταδύειν καὶ χειροῦσθαι. Καὶ γὰρ ὑπὸ ἔ-
 θνῶν ἐμισοῦντο, ὡς Ἰουδαῖοι, καὶ ὑπὸ Ἰουδαίων ἐλιθάζον-
 το, ὡς τοῖς αὐτῶν πολεμοῦντες νόμοις, καὶ οὐδαμοῦ σιῆ-
 5 ναι ἦν.

Οὕτω πάντα κρημνοὶ καὶ σκόπελοι καὶ πρόβολοι ἦσαν,
 τὰ ἐν ταῖς πόλεσι, τὰ ἐν ταῖς χώραις, τὰ ἐν ταῖς οἰκίαις·
 καὶ εἰς ἕκαστος αὐτοῖς ἐπολέμοι, καὶ στρατηγὸς καὶ ἄρχων
 καὶ ἰδιώτης καὶ ἔθνη πάντα καὶ δῆμοι πάντες· καὶ ταραχὴ
 10 τις ἦν λόγῳ παρασιῆναι μὴ δυναμένη. Καὶ γὰρ σφόδρα τῆ
 τῶν Ρωμαίων ἀρχῆ μισητὸν τὸ Ἰουδαίων γένος ἦν, ἅτε μυ-
 ρία πράγματα αὐτοῖς παρεσχηκός· καὶ οὐδὲ ἐντεῦθεν ἐβλάβη
 τὸ κήρυγμα, ἀλλ' ἡ μὲν πόλις ἀνάρπαστος ἦν καὶ ἐμπεπί-
 ριστο, καὶ μυρία τοὺς οἰκοῦντας διέθηκε κακά, οἱ δὲ ἐν-
 15 τεῦθεν ὄντες ἀπόστολοι, νόμους εἰσάγοντες καινοὺς, καὶ
 τῶν Ρωμαίων ἐκράτουν. Ὡ καινῶν καὶ παραδόξων πραγμά-
 των. Μυριάδας ἀπείρους Ἰουδαίων τότε ἐχειρώσαντο Ρω-
 μαῖοι, καὶ δώδεκα ἀνδρῶν οὐ περιεγένοντο, γυμνῶν ἀόπλων
 μαχομένων αὐτοῖς. Τίς παρασιῆσαι δυνήσεται λόγος τὸ
 20 θαῦμα τοῦτο; (Καὶ γὰρ δύο ταῦτα τοῖς διδάσκουσιν ὑπάρ-
 χειν χρῆ, τὸ τε ἀξιοπίστους εἶναι καὶ τὸ φιλεῖσθαι παρὰ τῶν
 μαθητευομένων· καὶ μετὰ τούτων καὶ πρὸς τούτοις, καὶ τὸ
 τὰ λεγόμενα εὐπαράδεκτα εἶναι, καὶ τὸν καιρὸν ταραχῆς
 ἀπηλλάχθαι καὶ θορύβων.) Τότε δὲ ἅπαντα τὰ ἐναντία ἦν.
 25 Οὕτε γὰρ ἀξιοπίστοι εἶναι ἐδόκουν, καὶ τῶν δοκούντων
 ἀξιοπίστων εἶναι τοὺς ἠπαιτημένους ἀφίστων· οὐκ ἐφιλοῦν-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐμισοῦντο, καὶ τῶν φιλουμένων ἀπῆγον, καὶ

ράσσειται, ὅπως προανέφερα, νὰ προσπαθοῦν νὰ τὸν βυθίσουν καὶ νὰ τὸν κυριεύσουν. Καθ' ὅσον ἐμισοῦντο ὑπὸ τῶν ἐθνικῶν, ὡσὰν Ἰουδαῖοι ποὺ ἦσαν, καὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἐλιθοβολοῦντο, ἐπειδὴ τάχα ἀντετίθεντο εἰς τοὺς νόμους των, καὶ πουθενὰ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ σταθοῦν.

Ἔτσι παντοῦ ἦσαν κρημνοὶ καὶ σκόπελοι καὶ ἐμπόδια, καὶ εἰς τὰς πόλεις, καὶ εἰς τὰς χώρας, καὶ εἰς τὰς οἰκίας, καὶ ὁ καθένας τοὺς ἐπολεμοῦσε καὶ στρατηγοὶ καὶ ἄρχοντες καὶ ἰδιῶται καὶ ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὅλοι οἱ λαοί, καὶ ἐπεκράτει τέτοια ταραχὴ ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ περιγραφῆ με λόγια. Καθ' ὅσον ἦτο πάρα πολὺ μισητὸν τὸ γένος τῶν Ἰουδαίων εἰς τὴν ἐξουσίαν τῶν Ρωμαίων, ἐπειδὴ ἐδημιουργοῦσαν εἰς αὐτοὺς ἀπείρους δυσκολίας. Καὶ οὔτε καὶ ἀπ' αὐτὸ ἠμποδίσθη τὸ κήρυγμα, ἀλλὰ ἡ μὲν πόλις ἐλεηλατήθη καὶ ἐπυρπολήθη, καὶ ἄπειρα κακὰ ὑπέστησαν οἱ κάτοικοί της, οἱ δὲ ἀπόστολοι ποὺ κατήγοντο ἀπὸ ἐκεῖ, ἐθέσπιζον νέους νόμους καὶ ἐκυριαρχοῦσαν καὶ ἐπὶ τῶν Ρωμαίων. ὦ, πόσον νέα καὶ παράδοξα πράγματα! Ἀναριθμήτους μυριάδας Ἰουδαίων ὑπεδούλωσαν τότε οἱ Ρωμαῖοι καὶ δὲν κατῴρθωσαν νὰ ὑποτάξουν δώδεκα ἄνδρας γυμνοὺς ποὺ ἐμάχοντο ἄοπλοι ἐναντίον των. Ποῖος λόγος θὰ ἠμπορέσῃ νὰ παραστήσῃ αὐτὸ τὸ θαῦμα; Καθ' ὅσον δύο πράγματα πρέπει νὰ ὑπάρχουν εἰς αὐτοὺς ποὺ διδάσκουν, νὰ εἶναι ἀξιόπιστοι καὶ νὰ ἀγαπῶνται ἀπὸ τοὺς μαθητάς των. Καὶ ἐπὶ πλέον μαζὶ με ὅλα αὐτὰ τὰ λεγόμενά των νὰ γίνωνται εὐκολὰ ἀποδεκτὰ καὶ νὰ μὴ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰς ταραχὰς καὶ τοὺς θορύβους. Τότε δὲ συνέβαινον ἐντελῶς τὰ ἀντίθετα. Διότι οὔτε ἀξιόπιστοι ἐφαίνοντο νὰ εἶναι, καὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐθεωροῦντο ὅτι ἦσαν ἀξιόπιστοι ἀπεμάκρυνον αὐτοὺς ποὺ εἶχον παρασυρθῆ. Δὲν ἠγαπῶντο, ἀλλὰ καὶ ἐμισοῦντο, καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ τοὺς ἀγαποῦσαν τοὺς ἀπεμάκρυνον, καὶ ἀπὸ τὰς συνηθείας των καὶ ἀπὸ τὰ πάτρια καὶ ἀπὸ τοὺς νόμους. Τὰ προστάγματά των πάλιν παρουσιάζουν μεγάλην

ἐθῶν καὶ πατριῶν καὶ νόμων. Πάλιν τὰ ἐπιτάγματα πολλὴν τὴν δυσκολίαν εἶχεν, ὧν δὲ ἀφείλκοντο, πολλὴν τὴν ἡδονήν.

Πολλοὺς καὶ αὐτοὶ καὶ οἱ πειθόμενοι τοὺς κινδύνους, πολλοὺς τοὺς θανάτους ὑπέμενον· καὶ μετὰ τούτων ἀπάντων
 5 ὁ καιρὸς πολλὴν παρεῖχε τὴν δυσκολίαν, πολέμων γέμων, θορύβων, ταραχῆς, ὡς εἰ καὶ μηδὲν τῶν εἰρημένων ἦν, ἱκανῶς πάντα διαταράξει. Εὐκαιρον εἶπεῖν· «Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας τοῦ Κυρίου, ἀκουσιὰς ποιήσει πάσας τὰς αἰνέσεις αὐτοῦ;». Εἰ γὰρ οἱ οἰκεῖοι μετὰ σημείων Μωϋσέως
 10 οὐκ ἤκουσαν, διὰ τὸν πηλὸν μόνον καὶ τὴν πλινθίαν, τοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν κοπιομένους καὶ σφαιτιομένους καὶ τὰ ἀνήκεστα πάσχοντας, τίς ἔπεισεν ἀποσιῆσαι μὲν ἀπράγμωνος θείου, τὸν δὲ ἐπικίνδυνον τοῦτον καὶ αἱμάτων καὶ θανάτων γέμοντα προτιμῆσαι ἐκείνου, καὶ ταῦτα ἄλλοφύλων τῶν
 15 κηρυτιόντων αὐτοῖς ὄντων, καὶ σφόδρα πολεμίων πάντοθεν; Μὴ γάρ τις εἰς ἔθνη καὶ πόλεις καὶ δήμους, ἀλλ' εἰς οἰκίαν μικρὰν εἰσαγαγέτω τὸν μισούμενον παρὰ πάντων τῶν ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ δι' αὐτοῦ σπουδαζέτω τῶν φιλουμένων ἀπάγειν, πατρὸς καὶ γυναικὸς καὶ παιδῶν· ἄρα οὐκ ὀφθήσεται
 20 διασπασθεῖς πρὶν ἢ διαῖραι τὸ σιόμα; Ἄν δὲ καὶ ταραχὴ καὶ μάχη γυναικὸς καὶ ἀνδρὸς προσῆ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἄρα οὐχί, πρὶν ἢ ἐπιθῆναι τῶν σὺδῶν, καταλεύοντες αὐτὸν ἀναιρήσουσιν; Ἄν δὲ καὶ εὐκαταφρόνητος ᾖ, καὶ φορτικὰ ἐπιτάτη, καὶ φιλοσοφεῖν τοὺς τρυφῶντας κελεύῃ, καὶ μετὰ
 25 τούτων πρὸς πολλῶ πλείονας καὶ ὑπερβάλλοντας αὐτὸν ὁ ἀγὼν ᾖ, οὐκ εὐδηλον δι παντί· πασι ἀπολεῖται;

δυσκολίαν, αὐτὰ δὲ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπεμακρύνοντο ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ πολλὴν ἡδονήν.

Πολλοὺς κινδύνους καὶ θανάτους καὶ οἱ ἴδιοι ὑπέμενον καὶ αὐτοὶ πού ἐπίστευον εἰς αὐτούς, καὶ μαζί μὲ ὅλα αὐτὰ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος παρουσίαζε πολλὴν δυσκολίαν, διότι ἦτο γεμᾶτος ἀπὸ πολέμους, θαρύβους καὶ ταραχήν, ὥστε καὶ ἐὰν δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἀπὸ ὅσα ἐλέχθησαν, ἱκανὰ ἦσαν αὐτὰ νὰ τοὺς διαταράξουν. Εἶναι κατάλληλη ἡ στιγμή νὰ εἰποῦμεν· «Ποῖος θὰ διηγηθῇ τὰ κατορθώματα τῆς δυνάμεως τοῦ Κυρίου καὶ θὰ κάνη γνωστὰς ὅλας τὰς δοξολογίας πρὸς αὐτόν;»¹². Διότι ἂν οἱ πρόγονοι αὐτῶν δὲν ὑπήκουσαν εἰς τὸν Μωϋσῆν καὶ μετὰ ἀπὸ τὰ θαύματά του ἐξ αἰτίας τοῦ πηλοῦ καὶ τῆς πλινθοποιΐας, αὐτοὺς πού καθημερινῶς ἐφονεύοντο καὶ ἐσφάζοντο καὶ ἔπασχον τὰ πιδ φοβερὰ πράγματα, ποῖος τοὺς ἔπεισε νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν ἡσυχον ζωὴν των νὰ προτιμήσουν δὲ ἀντ' αὐτῆς τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν καὶ γεμάτην ἀπὸ αἵματα καὶ θανάτους ζωὴν, καὶ ὅλα αὐτὰ τὴν στιγμήν πού ἦσαν ἀλλόφυλοι αὐτοὶ πρὸς τοὺς ὁποίους ἐκήρυττον καὶ παντοῦ ὑπῆρχον πάρα πολλοὶ ἐχθροί; Διότι ἂς μὴ ὀδηγήσῃ κανεὶς εἰς τὰ ἔθνη καὶ εἰς πόλεις καὶ δήμους, αὐτόν πού μισεῖται ἀπὸ ὅλους τοὺς κατοικοῦντας εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλ' εἰς μικρὰν οἰκίαν καὶ δι' αὐτοῦ ἂς προσπαθήσῃ καὶ νὰ συλλάβῃ τὰ ἀγαπητὰ πρόσωπα, τὸν πατέρα, τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά. Ἐὰν γὰρ δὲν θὰ συμβῇ νὰ ὀδηγηθῇ βιαίως ἔξω ἀπὸ τὴν οἰκίαν πρὶν ἀκόμη ἀνοίξῃ τὸ στόμα του; Ἐὰν δὲ δημιουργῇ εἰς τὴν οἰκίαν ταραχὴν καὶ διαμάχην μεταξὺ γυναικὸς καὶ ἀνδρός, ἔρα γὰρ δὲν θὰ τὸν φονεύσουν διὰ λιθοβολισμοῦ πρὶν ἀκόμη ἀνεβῇ τὸ κατώφλι τῆς ἐξώθυρας; Ἐὰν δὲ εἶναι καὶ ἄξιος περιφρονήσεως, καὶ εἶναι δυσβάστακτα αὐτὰ πού προστάσσει καὶ παραγγέλλει αὐτοὺς πού κάνουν τρυφηλὴν ζωὴν νὰ κάνουν εὐσεβῆ ζωὴν, καὶ μαζί μὲ ὅλα αὐτὰ ἔχει ν' ἀγωνισθῇ πρὸς πολὺ περισσότερους καὶ ἰσχυροτέρους του, δὲν εἶναι ὀλοφάνερον ὅτι θὰ κηταστραφῇ ἐξ ὀλοκλήρου;

Ἄλλ' ὁμως τοῦτο, ὅπερ ἀδύνατον ἐν οἰκίᾳ γενέσθαι μιᾶ, τοῦτο ἐν τῇ οἰκουμένη κατώρθωσεν ὁ Χριστὸς ἀπάσῃ, διὰ κρημνῶν καὶ καμίνων καὶ φαράγγων καὶ σκοπέλων καὶ γῆς καὶ θαλάττης πολεμουμένης, τοὺς ἰατροὺς τῆς οἰκουμένης 5 εἰσάγων. Καὶ εἰ θούλει σαφέστερον ταῦτα μαθεῖν, τοὺς λιμοὺς λέγω, τοὺς λοιμοὺς, τοὺς σεισμούς, τὰς ἄλλας τραγωδίας, τὴν ἱστορίαν τὴν περὶ τούτων Ἰωσήφω συγκειμένην ἔπελθε, καὶ πάντα εἶση μετὰ ἀκριθείας. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἔλεγε, «μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι»· καί, 10 «ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται»· καί, «κηρυχθήσεται τὸ εὐαγγέλιον πάντως ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ». Χαννωθέντας γὰρ καὶ ἐκλυθέντας τῷ φόβῳ τῶν εἰρημένων, οὐσιρέφει λέγων, ὅτι κἂν μυρία γένηται, δεῖ κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, καὶ τότε ἥξει τὸ τέλος.

15 4. Εἶδες πῶς διέκειτο τότε τὰ πράγματα, καὶ πῶς ποικίλος ὁ πόλεμος ἦν; καὶ ταῦτα ἐν ἀρχῇ, ὅτε μάλιστα πολίης ἕκαστον ἡσυχίας δεῖται τῶν κατορθουμένων; Πῶς οὖν διέκειτο; οὐδὲν γὰρ κωλύει τὰ αὐτὰ πάλιν ἀναλαβεῖν. Πρῶτος πόλεμος ἦν, ὁ τῶν ἀπαιεῶνων· «ἐλεύσονται» γὰρ, φησί, 20 «ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφήται»· δεύτερος, ὁ τῶν Ρωμαίων· «μελλήσετε» γὰρ, φησὶν, «ἀκούειν πολέμους»· τρίτος, ὁ τοὺς λιμοὺς ἐπάγων· τέταρτος, ὁ τοὺς λοιμοὺς καὶ σεισμούς· πέμπτος, «παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλίψεις»· ἕκτος, «ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων»· ἕβδομος, «παραδώσουσιν 25 ἀλλήλους καὶ μισήσουσιν»· ἔμφύλιον ἐνταῦθα δηλοῖ πόλεμον· εἶτα ψευδόχριστοι καὶ ψευδάδελφοὶ εἶτα, «φυγήσεται ἡ ἀγάπη», τὸ πάντων αἴτιον τῶν κακῶν. Εἶδες μυρία γένη

14. Ἰώσηπος Φλάβιος (37-100. μ.Χ.). Ἰουδαῖος ἱστορικὸς ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἀπὸ ἱερατικὸν γένος, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἐξέγερσιν τῶν Ἰουδαίων κατὰ τῶν Ρωμαίων τὸ 67 μ.Χ., συνελήφθη αἰχμάλωτος καὶ ἀπηλευθερώθη ἀπὸ τὸν Βεσπασιανὸν ἔπειτα ἀπὸ δύο ἔτη, λαβὼν τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης. Ἐγραψε τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ πολέμου, τὴν Ἰουδαϊκὴν Ἀρχαιολογίαν κ.ἄ.

Ἄλλ' ὅμως αὐτὸ πού εἶναι ἀδύνατον νὰ συμβῆ εἰς μίαν οἰκίαν, αὐτὸ τὸ κατῴρθωσεν ὁ Χριστὸς εἰς ὀλόκληρον τὴν οἰκουμένην ὀδηγῶν τοὺς ἰατροὺς τῆς οἰκουμένης μέσα εἰς αὐτὴν διὰ μέσου κρημνῶν καὶ καμίνων καὶ φαράγγων καὶ σκοπέλων καὶ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπολεμεῖτο. Καὶ ἂν θέλῃς αὐτὰ νὰ τὰ μάθῃς σαφέστερα, ἐννοῶ τὴν πείναν, τὰς ἐπιδημίας, τοὺς σεισμοὺς καὶ τὰς ἄλλας τραγωδίας, διάβασε τὴν σχετικὴν μὲ αὐτὰ ἱστορίαν τοῦ Ἰωσήπου¹⁴, καὶ ὅλα θὰ τὰ γνωρίσῃς μὲ ἀκρίβειαν. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἴδιος ἔλεγε· «Μὴ θορυβεῖσθε· διότι πρέπει ὅλα νὰ συμβοῦν», καί· «αὐτὸς πού θὰ τὰ ὑπομείνῃ μέχρι τέλους, αὐτὸς θὰ σωθῆ»· καί· «θὰ κηρυχθῆ τὸ εὐαγγέλιον ὅπωςδήποτε εἰς ὅλον τὸν κόσμον». Ἐπειδὴ δὲ τοὺς εἶδε νὰ ἀτονοῦν καὶ νὰ παραλύουν ἀπὸ τὸν φόβον, ἀκούοντες τὰ λόγια του αὐτά, τοὺς ἐνθαρρύνει καὶ πάλιν, λέγων, ὅτι καὶ ἂν μύρια συμβοῦν, πρέπει νὰ κηρυχθῆ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλα τὰ μέρη τῆς οἰκουμένης, καὶ τότε θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος.

4. Εἶδες ποῖα ἦτο ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων τότε καὶ πόσον πολύμορφος ἦτο ὁ πόλεμος; Καὶ ὅλα αὐτὰ συνέβαινον εἰς τὴν ἀρχήν, τότε πού κατ' ἐξοχὴν χρειάζεται κάθε μεγάλο ἔργον μεγάλῃν ἡσυχίαν; Ποῖα λοιπὸν ἦτο ἡ κατάστασις αὐτῆς; διότι τίποτε δὲν ἐμποδίζει νὰ ἐπαναλάβω καὶ πάλιν τὰ ἴδια. Πρῶτος πόλεμος ἦτο αὐτὸς πού προήρχετο ἀπὸ τοὺς ἀπατεώνας· διότι λέγει· «θὰ ἔλθουν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφηταί». Δεύτερος ἦτο ὁ πόλεμος ἐκ μέρους τῶν Ρωμαίων· διότι λέγει· «προσέξατε ἀκούοντες πολέμους». Τρίτος πόλεμος ἦτο αὐτὸς πού προκαλεῖ τὴν πείναν. Τέταρτος αὐτὸς πού δημιουργεῖ τὰς ἐπιδημίας καὶ τοὺς σεισμοὺς. Πέμπτος τῶν θλίψεων· «θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς βασανιστήρια». Ἑκτος· «θὰ μοῆσθε ἀπ' ὄλους». Ἑβδομος· «θὰ παραδώσουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ θὰ μοσήσουν»· ἐδῶ ἐννοεῖ ἐμφύλιον πόλεμον. Ἐπειτα θὰ ἔλθουν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφηταί. Τέλος «θὰ ψυχανθῆ ἡ ἀγάπη» πρᾶγμα πού εἶναι αἰτία ὄλων τῶν κακῶν. Εἶδες μύρια εἶδη

πολέμων καινὰ καὶ παράδοξα; Ἄλλ' ὅμως μετὰ τούτων καὶ πολλῶ πλειόνων (καὶ γὰρ τῷ ἐμφυλίῳ καὶ συγγενικῶς ἀνεμίγνυτο πόλεμος), ἐκράτησε τῆς οἰκουμένης ἀπάσης τὸ κήρυγμα. «Κηρυχθήσεται» γὰρ, φησί, «τὸ εὐαγγέλιον ἐν ὅλῳ
5 τῷ κόσμῳ».

Ποῦ τοίνυν εἰσὶν οἱ τῆς γενέσεως τὴν τυραννίδα ἐπιχειρίζοντες, καὶ τῶν καιρῶν τὴν περιφορὰν, τοῖς τῆς ἐκκλησίας δόγμασι; Τίς γὰρ ἐμνημόνευσε πῶποτε, ὅτι ὤφθη Χριστὸς ἕτερος, ὅτι συνέβη πρᾶγμα τοιοῦτον; Καίτοι γε ἕτερα
10 ψευδόμενοι λέγουσιν, ὅτι δέκα μυριάδες εἰῶν παρήλθον· ἀλλὰ τοῦτο οὐδὲ πλάσασθαι δύναται. Ποίαν τοίνυν περιφορὰν εἶποι' ἄν; Οὔτε γὰρ Σόδομα, οὔτε Γόμμορα, οὔτε κατακλυσμὸς ἕτερος ἐγένειό ποτε. Μέχρι τίνος παίζετε, περιφορὰν καὶ γένεσιν λέγοντες; Πῶς οὖν ἐκβαίνει πολλά,
15 φησί, τῶν λεγομένων; Ἐπειδὴ σὴ σαυτὸν ἠρήμωσας τῆς τοῦ Θεοῦ βοηθείας, καὶ προὔδικας, καὶ ἔξω τῆς προνοίας ἔστησας, διὰ τοῦτο ὡς βούλεται σιρέφει σου τὰ πράγματα ὁ δαίμων καὶ μειατίθησιν. Ἄλλ' οὐκ ἐπὶ τῶν ἁγίων, μᾶλλον δὲ οὐδὲ ἐφ' ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, τῶν σφόδρα κατα-
20 φρονούντων αὐτῆς. Εἰ γὰρ καὶ ὁ θίος ἡμῶν οὐκ ἀνεκτός, ἀλλ' ἐπειδὴ τῇ τοῦ Θεοῦ χάριτι τῶν τῆς ἀληθείας δογμάτων μετὰ πολλῆς ἐχόμεθα τῆς ἀκριθείας, ἀνώτεροι τῆς τῶν δαιμόνων ἐσμέν ἐπιβουλῆς. Ὅπως δὲ τί ποτέ ἐστι γένεσις; Οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ ἀδικία καὶ σύγχυσις καὶ τὸ εἰκῆ πάν-
25 τα φέρεσθαι· μᾶλλον δὲ οὐκ εἰκῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀλογίας.

Καὶ εἰ μὴ ἔστι, φησί, γένεσις, πόθεν ὁ δεῖνα πλουτεῖ; πόθεν ὁ δεῖνα πένης; Οὐκ οἶδα. Οὔτω γὰρ σοι τέως διαλέξομαι, παιδεύων σε μὴ πάντα περιεργάζεσθαι, μηδὲ ἀπλῶς
30 ἐνιεύθεν καὶ εἰκῆ φέρεσθαι. Οὐδὲ γὰρ ἐπειδὴ τοῦτο ἀγνο-

πολέμων νέα καὶ παράδοξα; Ἄλλ' ὅμως μετὰ ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἄλλους πολὺ περισσοτέρους (καθ' ὅσον εἰς τὸν ἐμφύλιον ἦτο ἀναμιγμένος καὶ ὁ πόλεμος ἐκ μέρους τῶν συγγενῶν) τὸ κήρυγμα ἐπεκράτησεν εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην. Διότι λέγει· «Θὰ κηρυχθῆ τὸ Εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τὸν κόσμον».

Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιπάσσουν εἰς τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας τῆς τύχης τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἀνακύκλησιν τῶν καιρῶν; Διότι ποῖος ποτὲ ἕως τώρα ἀνέφερεν, ὅτι παρουσιάσθη ἄλλος Χριστός, ὅτι συνέβη παρόμοιο γεγονός; Μολονότι βέβαια ψευδόμενοι λέγουν πολλὰ ἄλλα, ὅτι ἐπέρασαν δέκα μυριάδες ἐτῶν, ἀλλ' αὐτὸ οὔτε καὶ νὰ τὸ φανταστοῦν ἤμποροῦν. Ποίαν λοιπὸν ἀνακύκλησιν θὰ ἤμπορούσατε ν' ἀναφέρετε; Διότι οὔτε Σόδομα, οὔτε Γόμορα, οὔτε ἄλλος κατακλυσμὸς ἔγινε ποτέ. Μέχρι πότε θὰ ἀσπιεύεσθε, ὁμιλοῦντες περὶ ἀνακυκλήσεως καὶ τύχης; Πῶς λοιπὸν, λέγει, βγαίνουν σωτὰ πολλὰ ἀπ' ὅσα ἐλέχθησαν; Ἐπειδὴ σὺ ἐρήμωσες τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐπρόδωσες, καὶ τὸν ἐτοποθέτησες ἔξω ἀπὸ τὴν θεϊαν πρόνοιαν, διὰ τοῦτο ὅπως θέλει ὁ δαίμων σοῦ ἀλλάζει τὰ πράγματα καὶ τὰ μεταβάλλει. Ἄλλ' ὅμως δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τοὺς ἁγίους ἢ καλύτερα οὔτε καὶ μὲ ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς ποὺ μισοῦμεν ὑπερβολικὰ αὐτούς. Διότι ἂν καὶ ἀκόμη ὁ βίος μας δὲν εἶναι ἀνεκτός, ἀλλ' ἐπειδὴ, μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, τηροῦμεν τὰς ἀληθείας τῶν δογμάτων μὲ πολλὴν ἀκρίβειαν, εἴμεθα ἀνώτεροι ἀπὸ τὴν διαβολικὴν δολιότητα. Ἄλλωστε δὲ τί τέλος πάντων εἶναι αὐτὴ ἡ τύχη; Τίποτε ἄλλο παρὰ ἀδικία καὶ σύγχυσις καὶ τὸ νὰ ὀδηγοῦνται ὅλα κατὰ τύχην· μᾶλλον δὲ ὄχι μόνον τυχαῖα, ἀλλὰ καὶ χωρὶς λογικὴν σειρὰν.

Καὶ ἐὰν δὲν ὑπάρχη τύχη, θὰ εἶπῃ κάποιος, πῶς ὁ τάδε πλουτεῖ; πῶς ὁ τάδε εἶναι πτωχός; Δὲν γνωρίζω. Διότι κατ' ἀρχὴν θὰ σοῦ εἰπῶ αὐτό, διὰ νὰ σὲ διδάξω νὰ μὴ περιεργάζεσαι τὰ πάντα, οὔτε νὰ παρασύρεσαι εὐκόλα ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ. Διότι οὔτε ἐπειδὴ ἀγνοεῖς

εἷς, ὀφείλεις τὰ οὐκ ὄντα ἀναπλάτιν. Βέλτιον ἀγνοεῖν ἀ-
 λῶς, ἢ μαρθάνειν κακῶς. Ὁ μὲν γὰρ οὐκ εἰδὼς τὴν αἰτί-
 αν, ταχέως ἐπὶ τὴν εὐλογον ἤξει, ὁ δέ, ἐπειδὴ τὴν οὖσαν
 οὐκ οἶδε, τὴν οὐκ οὖσαν πλάτιων, οὐ δυνήσεται ραδίως τὴν
 5 οὖσαν δέξασθαι, ἀλλὰ δεῖ πλείονος αὐτῷ καὶ πόνου καὶ ἰ-
 δρωῖος, ὥστε τὸ πρότερον ἀνελεῖν. Καὶ γὰρ ἐν δέλτῳ, ἐξ-
 ηλειμμένη μὲν εὐκόλως τις ἐγγράψειεν ἅπερ ἂν ἐθέλῃ,
 ἐγκεχαραγμένη δὲ οὐκ εἶμι δμοίως· δεῖ γὰρ πρότερον ἐξαλει-
 ψαι τὰ κακῶς ἐγγεγραμμένα. Καὶ ἐπὶ τῶν ἰατρῶν δέ, ὁ
 10 μηδὲν προσφέρων τοῦ τὰ βλάβιοντα προσάγοντος πολλῶ βελ-
 τίων ἐστί· καὶ ὁ σαθρῶς οἰκοδομῶν τοῦ μηδ' ὄλως οἰκοδο-
 μῶντος χείρων ἅσπερ οὖν καὶ ἡ γῆ πολὺ βελτίων ἢ μηδὲν
 ἔχουσα τῆς ἀκάνθας ἐχούσης.

Μὴ τοίνυν ἐπὶ τὸ μαθεῖν πάντα τρέχωμεν, ἀλλ' ἀνε-
 15 χώμεθά τινα καὶ ἀγνοεῖν, ἵνα ὅταν εὕρωμεν διδάσκαλον, μὴ
 διπλοῦν παρέχωμεν αὐτῷ τὸν πόνον· μᾶλλον δὲ πολλοὶ πολ-
 λάκις καὶ ἀδιόρθωτα νοσοῦντες ἔμειναν, τῷ περιπεσεῖν
 ἀπλῶς πονηροῖς δόγμασιν. Οὐδὲ γὰρ ὁμοῖος ὁ ἰδρῶς, ἀνα-
 σπάσαι πρότερον τὰ κακῶς ριζωθέντα, καὶ τότε σπεῖραι, καὶ
 20 καθαρὰν ἄρουραν καταφυτεῦσαι. Ἐκεῖ μὲν γὰρ ἀνατρέφαι
 δεῖ πρότερον, καὶ τότε ἔτιερα ἐνθεῖναι· ἐνιαῦθα δὲ παρε-
 σκευασμένη ἢ ἀκοή. Πόθεν οὖν ὁ δεῖνα πλουτεῖ; Ἐρῶ λοι-
 πόν. Οἱ μὲν τοῦ Θεοῦ διδόντις, πολλοὶ δὲ συγχωροῦντις,
 πλοῦτον ἐκίησαντι. Οὗτος γὰρ σύντιμος καὶ ἀπλοῦς ὁ λόγος.
 25 Τί οὖν; φησὶ· τὸν πόνον αὐτὸς ποιεῖ πλουτεῖν καὶ τὸν

αυτό, εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ φαντάζεσαι τὰ ἀνύπαρκτα. Εἶναι προτιμότερον νὰ ἀγνοῆς καλῶς, παρὰ νὰ μαθαίνης ἐσφαλμένως. Διότι, ὁ μὲν ἕνας, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν αἰτίαν, γρήγορα θὰ παραδεχθῆ τὴν λογικὴν αἰτίαν, ὁ δὲ ἄλλος ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν πραγματικὴν αἰτίαν καὶ φαντάζεται τὴν ἀνύπαρκτον, δὲν θὰ ἠμπορέσῃ εὐκόλα νὰ παραδεχθῆ τὴν πραγματικὴν αἰτίαν, ἀλλὰ χρειάζεται αὐτὸς πολὺν κόπον καὶ ἰδρώτα, ὥστε νὰ ἀναιρέσῃ τὴν προηγουμένην ἐσφαλμένην γνώμην του. Καθ' ὅσον εἰς πλάκαν καθαρὰν εὐκόλα κάποιος θὰ ἠμποροῦσε νὰ γράψῃ ὅ,τι θέλει, εἰς γραμμένην ὅμως δὲν γίνεται αὐτὸ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Διότι πρέπει προηγουμένως νὰ σβῆσῃ αὐτὰ πού ἐγράφησαν κακῶς. Καὶ μὲ τοὺς ἰατροὺς δὲ ἐκεῖνος πού τίποτε δὲν προσφέρει εἶναι καλύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον πού προξενεῖ βλάβας. Καὶ ἐκεῖνος πού οἰκοδομεῖ ἐπάνω εἰς σαθρὰ θεμέλια εἶναι χειρότερος ἀπὸ ἐκεῖνον πού δὲν οἰκοδομεῖ καθόλου, ὅπως ἀκριβῶς πάλιν καὶ τὸ χωράφι πού δὲν ἔχει ἀγκάθια εἶναι κατὰ πολὺ καλύτερον ἀπὸ ἐκεῖνο πού ἔχει.

Ἄς μὴ τρέχωμεν λοιπὸν διὰ νὰ τὰ μάθωμεν ὅλα, ἀλλ' ἄς ἀνεχώμεθα καὶ ν' ἀγνοοῦμεν μερικά, ὥστε, ὅταν εὐρωμεν διδάσκαλον, νὰ μὴ τὸν ὑποβάλωμεν εἰς διπλοῦν κόπον· μάλιστα δὲ πολλοὶ πολλὰς φορές, πού ἦσαν ἀθεράπευτα ἀσθενεῖς, ἔμειναν πεσμένοι, ἀπλῶς καὶ μόνον ἐπειδὴ ἐπίστευσαν εἰς τὰ πονηρὰ δόγματα. Διότι δὲν χρειάζεται ἴδιος ἰδρώτας νὰ ξερριζώσῃς πρῶτα ἐκεῖνα πού κακῶς ἐφύτρωσαν, καὶ τότε νὰ σπείρῃς καὶ νὰ φυτεύσῃς καθαρὸ χωράφι. Διότι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν πρέπει πρῶτα νὰ ἐκριζώσῃς τὰ πρῶτα καὶ τότε νὰ σπείρῃς ἄλλα, ἐνῶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν ἡ ἀκοὴ εἶναι προετοιμασμένη. Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ὁ τάδε πλουτεῖ; Θὰ σοῦ ἀπαντήσω λοιπὸν. Ἄλλοι μὲν διότι τοὺς τὸν δίδει ὁ Θεός, ἄλλοι δὲ ἀπέκτησαν πλοῦτον ἐπειδὴ τοὺς τὸ ἐπέτρεψεν ὁ Θεός. Αὕτη λοιπὸν εἶναι ἡ ἐξήγησις μὲ σύντομα καὶ ἀπλᾶ λόγια.

Τί λοιπὸν; θὰ εἰπῆ κάποιος· ὁ Θεὸς κάνει τὸν πόρνον

μοιχὸν καὶ τὸν ἡταιρηκότα καὶ τῶν κακῶς τοῖς οὖσι κεχρη-
 μένον; Οὐ ποιεῖ, ἀλλὰ συγχωρεῖ πλουτεῖν· πολὺ δὲ τὸ μέσον
 καὶ σφόδρα ἄπειρον τοῦ ποιεῖν καὶ συγχωρεῖν. Τίνος δὲ
 ἔνεκεν ὅλως ἀφίησιν; "Ὅτι οὐδέπω τῆς κρίσεως ὁ καιρὸς,
 5 ἵνα τὸ κατ' ἀξίαν ἕκαστος ἀπολάβῃ. Τί γὰρ φανλότερον ἐ-
 κείνου τοῦ πλουσίου, τοῦ μηδὲ τῶν ψυχίων μεταδιδόντος
 τῷ Λαζάρῳ; Ἄλλ' ὅμως ἀπάντων ἀθλιώτερος ἦν· οὐδὲ
 γὰρ σιαγόνος ἐγένετο κύριος, καὶ δι' αὐτὸ μάλιστα τοῦτο,
 διὲ πλουτῶν ὤμους ἦν. Καὶ γὰρ ἐὰν ὦσι πονηροὶ δύο, οὐ
 10 τῶν αὐτῶν ἐνταῦθα ἀπολαύσαντες, ἀλλ' ὁ μὲν ἐν πλούτῳ,
 ὁ δὲ ἐν πενίᾳ, οὐχ ὁμοίως ἐκεῖ τιμωρηθήσονται, ἀλλ' ὁ εὐ-
 πορώτερος χαλεπώτερον.

5. Ὅρας γοῦν καὶ τοῦτον δεινότερα πάσχοντα, ἐπειδὴ
 ἀπέλαβε τὰ ἀγαθὰ; Καὶ οὐ τοίνυν, διὰν ἴδης ἀδίκως πλου-
 15 τοῦντα εὐημεροῦντα, σιέναξον, δάκρυσον· καὶ γὰρ προσθήκη
 κολάσεως ὁ πλοῦτος οὗτος αὐτῷ. "Ὡσπερ γὰρ οἱ πολλὰ
 ἁμαρτάνοντες καὶ μὴ βουλόμενοι μετανοεῖν, θησαυρίζουσιν
 ἐαυτοῖς θησαυρὸν ὀργῆς· οὕτως οἱ μετὰ τοῦ μὴ κολάζεσθαι
 καὶ εὐπραγίας ἀπολαύοντες, μείζονα ὑποστήσονται τὴν τιμω-
 20 ρίαν. Καὶ τοῦτο, εἰ θούλει, οὐκ ἀπὸ τῶν μελλόντων μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ παρόντος βίου δείξω σοι τὸ ὑπόδειγμα.
 Ὁ γὰρ μακάριος Δαβὶδ, διε τὴν ἁμαρτίαν ἡμαρτεν ἐκείνην
 τὴν τῆς Βηρσαβεέ, καὶ ἠλέγχεται παρὰ τοῦ προφήτου, διὰ
 τοῦτο μάλιστα ἐνεκαλεῖτο σφοδρότερον, διὲ καὶ πολλῆς ἀ-
 25 πολαύσας ἀδείας τοιοῦτος ἦν. "Ἀκουσον γοῦν τοῦ Θεοῦ τοῦ-
 το μάλιστα ὀνειδίζοντος αὐτῷ. «Οὐχ ἔχρισά σε εἰς βασιλέα
 καὶ ἐξειλόμεν ἔκ χειρὸς Σαούλ, καὶ ἔδωκά σοι πάντα
 τὰ τοῦ Κυρίου σου, καὶ πάντα τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ Ἰούδα;

15. Λουκᾶ 16, 19έ.

16. Ρωμ. 2, 5.

νὰ πλουτῆ καὶ τὸν μοιχὸν καὶ αὐτὸν ποὺ ἔχει ἑταίρας καὶ ἐκεῖνον ποὺ κάνει κακὴν χρῆσιν τῆς περιουσίας του; Δὲν τὸν κάνει ὁ Θεός, ἀλλὰ τὸν ἀνέχεται νὰ πλουτίζῃ. Εἶναι δὲ ἡ ἀπόστασις πάρα πολὺ ἄπειρος μεταξὺ τοῦ νὰ δίδῃ καὶ τοῦ νὰ ἀνέχεται. Διὰ ποῖον δὲ λόγον τέλος πάντων τὸ ἐπιτρέπει αὐτό; Διότι δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ καιρὸς τῆς κρίσεως διὰ νὰ λάβῃ ὁ καθένας ἀνάλογα μὲ τὴν ἀξίαν του. Διότι τί ὑπάρχει χειρότερον ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν πλούσιον, ποὺ δὲν ἔδιδεν οὔτε τὰ ψίχουλα εἰς τὸν Λάζαρον¹⁵; Καὶ ὅμως ἦτο ἀθλιώτερος ἀπὸ ὄλους· διότι δὲν ἠξιώθη οὔτε σταγόνας νεροῦ, καὶ αὐτὸ συνέβη πρὸ πάντων δι' αὐτὸ καὶ μόνον, διότι ἦτο σκληρὸς ὅταν ἔζη μέσα εἰς τὰ πλούτη του. Καθ' ὅσον ἐὰν ὑπάρχουν δύο κακοί, ποὺ δὲν ἀπήλαυσαν ἐδῶ τὰ ἴδια εἰς τὴν γῆν, ἀλλ' ὁ μὲν ἕνας ἦτο πλούσιος, ὁ δὲ ἄλλος πτωχός, δὲν θὰ τιμωρηθοῦν ἐκεῖ ὁμοίως, ἀλλ' ἡ τιμωρία τοῦ πλουσίου θὰ εἶναι χειρότερα.

5. Βλέπεις λοιπὸν καὶ αὐτὸν ποὺ ὑποφέρει χειρότερα ἐπειδὴ ἀπήλαυσεν ἐδῶ εἰς τὴν γῆν τὰ ἀγαθὰ; Καὶ σὺ λοιπὸν, ὅταν ἰδῆς κάποιον νὰ πλουτῆ μὲ ἀδικίας καὶ νὰ εὐημερῆ, στέναξε, δάκρυσεν. Καθ' ὅσον ὁ πλοῦτος αὐτὸς προσθέτει εἰς αὐτὸν κόλασιν. Διότι, ὅπως ἀκριβῶς ἐκεῖνοι ποὺ διέπραξαν πολλὰ ἁμαρτήματα καὶ δὲν θέλουν νὰ μετανοήσουν, θησαυρίζουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των θησαυρὸν ὀργῆς¹⁶, ἔτσι καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐδῶ δὲν τιμωροῦνται καὶ ἀπολαμβάνουν πλούσια ἀγαθὰ, θὰ ὑποστοῦν μεγαλυτέραν τιμωρίαν. Καὶ δι' αὐτό, ἐὰν θέλῃς, θὰ σοῦ ἀναφέρω παράδειγμα ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ μέλλοντα ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν παροῦσαν ζωὴν. Διότι ὁ μακάριος Δαυῖδ, ὅταν ἔκαμε τὴν ἁμαρτίαν ἐκείνην, τὴν σχετικὴν μὲ τὴν Βηρσαβεέ, καὶ ἠλέγχετο ἀπὸ τὸν προφήτην, δι' αὐτὸ προπάντων κατηγορεῖτο αὐστηρότερον, διότι ἂν καὶ ἀπήλαυσε πολλῶν εὐεργεσιῶν, ἔγινε τέτοιος. Ἄκουσε λοιπὸν τὸν Θεὸν ποὺ τὸν κατηγορεῖ δι' αὐτό· «Δὲν σὲ ἔχρισεν εἰς βασιλέα καὶ σὲ ἠλευθέρωσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σαούλ, καὶ σοῦ ἔδωκα ὅλα τὰ ἀγαθὰ τοῦ κυρίου σου, καὶ ὄλον τὸν

Καὶ εἰ ὀλίγα σοι ἦν, προσέθηκα ἄν σοι ὡς ταῦτα. Καὶ τί ἐποίησας τὸ πονηρὸν ἐναντίον μου;».

Οὐ γὰρ πάντων τῶν ἁμαρτημάτων αἱ αὐταὶ κολάσεις, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι, καὶ ἀπὸ χρόνων, καὶ ἀπὸ προσώ-
 5 πων, καὶ ἀπὸ ἀξιωματίων, καὶ ἀπὸ συνέσεως, καὶ ἀπὸ ἐτιέ-
 ρων πλειόνων. Καὶ ἵνα σαφέστερον ὃ λέγω γένηται, κείσθω
 εἰς μέσον ἁμάρτημα ἔν, ἡ πορνεία, καὶ σκόπει πόσας εὐρί-
 σκω τιμωρίας διαφόρους, οὐ παρ' ἑμαυτοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τῶν
 θείων Γραφῶν. Ἐπόρνευσέ τις πρὸ τοῦ νόμου; ἄλλως κο-
 10 λάζεται καὶ τοῦτο ὁ Παῦλος δείκνυσιν «ὅσοι γὰρ ἀνόμως
 ἤμαρτον», φησί, «διὰ νόμον κριθήσονται». Ἐπόρνευσέ τις
 ἱερεὺς ὢν; προσθήκη ἀπὸ τῆς ἀξίας εἰς τὴν τιμωρίαν λαμβά-
 νει μεγίστην. Διὰ δὴ τοῦτο αἱ μὲν ἄλλαι ἀνηροῦντο πορ-
 νευόμεναι, αἱ δὲ τῶν ἱερέων θυγατέρες κατεκαίοντο, τοῦ
 15 νομοθέτου ἐκ περιουσίας δηλοῦντος, ὅση τὸν ἱερέα μένει
 κόλασις τοῦτο ἁμαριάνοντα. Εἰ γὰρ τὴν θυγατέρα μείζονα
 ἀπήτησε δίκην διὰ τὸ ἱερέως εἶναι θυγατέρα, πολλῶ μᾶλλον
 αὐτὸν τὸν ἱερωμένον. Ἐπορνεύθη τις βιαίως; αὕτη καὶ
 ἀπήλλακται κολάσεως· ἐπορνεύθη τις πλουτοῦσα, ἑτέρα δὲ
 20 πενομένη; πάλιν καὶ ἐνταῦθα διαφορά. Καὶ τοῦτο δῆλον,
 ἀφ' ὧν ἔμπροσθεν εἰρήκαμεν περὶ τοῦ Δαβὶδ. Ἐπόρνευσέ
 τις μετὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Χριστοῦ; ἂν ἀμύητος ἀπέλθῃ,
 πάντων ἐκείνων χαλεπωτέραν δώσει δίκην. Ἐπόρνευσέ τις
 μετὰ τὸ λουτρὸν; ἐνταῦθα οὐδὲ παραμυθία λοιπὸν τῷ ἁμαρ-
 25 τήματι λείπεται. Καὶ τοῦτο αὐτὸ δηλῶν ὁ Παῦλος ἔλεγεν·

17. Β' Βασ. 12, 7-9.

18. Ρωμ. 2, 12.

οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τοῦ Ἰούδα; Καὶ ἂν ἀκόμη εἶχες ὀλίγα, ἐγὼ θὰ σοῦ ἔδιδα ὅσα εἶναι αὐτά. Διατί λοιπὸν ἔκαμες αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν ἐνώπιόν μου»¹⁷;

Δὲν εἶναι βέβαια δι' ὅλα τὰ ἁμαρτήματα αἱ ἴδιαι τιμωρίαι, ἀλλὰ πολλαὶ καὶ διάφοροι καὶ εἶναι ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικίαν, τὰ πρόσωπα ποὺ διαπράττουν αὐτάς, τὰ ἀξιώματα αὐτῶν, τὴν σύνεσίν των καὶ ἀπὸ πολλὰ ἄλλα, πολὺ περισσότερα. Καὶ διὰ νὰ γίνῃ σαφέστερον αὐτὸ ποὺ λέγω, ἃς φέρωμεν ἐμπρὸς μας ἓνα ἁμάρτημα, τὴν πορνείαν, καὶ πρόσεξε πόσας διαφορετικὰς τιμωρίας εὐρίσκω, ὅχι ἀπὸ μόνος μου, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς θείας Γραφάς. Ἐπόρνευσε κάποιος πρὶν νὰ δοθῇ ὁ νόμος; τότε διαφορετικὰ τιμωρεῖται. Καὶ αὐτὸ τὸ φανέρωσε ὁ Παῦλος· «διότι ὅσοι ἠμάρτησαν χωρὶς τὸν νόμον, χωρὶς τὸν νόμον καὶ θὰ τιμωρηθοῦν»¹⁸. Ἐπόρνευσε κάποιος μετὰ τὸν νόμον; αὐστηρότερα θὰ τιμωρηθῇ. Διότι λέγει· «Ὅσοι ἠμάρτησαν κατὰ τὸν καιρὸν ποὺ ὑπῆρχεν ὁ νόμος, θὰ κριθοῦν μὲ τὸν νόμον»¹⁸. Ἐπόρνευσε κάποιος ποὺ εἶναι ἱερεὺς; λόγῳ τοῦ ἀξιωματός του θ' αὐξηθῇ κατὰ πολὺ περισσότερο ἢ τιμωρία του. Διὰ τοῦτο βέβαια αἱ μὲν ἄλλαι θυγατέρες ἐφονεύοντο ὅταν ἐπόρνευον, αἱ θυγατέρες ὅμως τῶν ἱερέων κατεκαίοντο, πρᾶγμα μὲ τὸ ὁποῖο ὁ νομοθέτης ἤθελε νὰ δηλώσῃ μὲ πολλὴν περίσσειαν, πόση μεγάλη τιμωρία ἀναμένει τὸν ἱερέα ποὺ διαπράττει αὐτὸ τὸ ἁμάρτημα. Διότι ἐὰν τὴν θυγατέρα ἐζήτησε νὰ τιμωρηθῇ αὐστηρότερα, ἐπειδὴ εἶναι θυγατέρα ἱερέως, πολὺ περισσότερο αὐστηρότερα θὰ τιμωρηθῇ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ ἱερεὺς. Ἐπορνεύθη κάποια βίαια; αὐτὴ καὶ ἀπαλλάσσεται ἀπὸ τὴν τιμωρίαν. Ἐπορνεύθη κάποια πλουσία καὶ κάποια ἄλλη πτωχή; πάλιν καὶ ἐδῶ θὰ ὑπάρξῃ διαφορά. Καὶ αὐτὸ γίνεται φανερόν ἀπὸ ὅσα προηγουμένως εἶπαμεν περὶ τοῦ Δαυῖδ. Ἐπόρνευσε κάποιος μετὰ τὸν ἔρχομόν τοῦ Χριστοῦ; ἂν δὲν βαπτισθῇ καὶ ἀποθάνῃ θὰ τιμωρηθῇ αὐστηρότερον ἀπὸ ὄλους τοὺς πόρνους. Ἐπόρνευσε ἄλλος μετὰ τὸ βάπτισμά του; ἐδῶ καμμία πλέον παρηγορία δὲν ἀπομένει διὰ τὸ ἁμάρτημα.

καθιέθσας τις νόμον Μωϋσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ θυσι
καὶ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει· πόσω δοκεῖτε χείρονος ἀ-
ξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπαιθήσας,
καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἠγγησάμενος, καὶ τὴν χάριν
5 τοῦ Πνεύματος ἐνυβρίσας;». Ἐπόρνευσέ τις ἱερωμένος νῦν;
αὕτη μάλιστα πάντων ἢ κορυφὴ τῶν κακῶν.

Εἶδες ἐνὸς ἁμαρτήματος πόσαι διαφοραί; Ἐτέρα ἢ
πρὸ τοῦ νόμου, ἄλλη ἢ μετὰ τὸν νόμον, ἢ τοῦ ἱερωμένου
ἄλλη, ἢ τῆς πλουτιούσης καὶ τῆς πενομένης, τῆς κατηχομέ-
10 νης καὶ τῆς πιστῆς, τῆς τοῦ ἱερέως. Καὶ ἀπὸ συνέσεως
δὲ πολλὴ ἢ διαφορά· «ὁ γὰρ εἰδὼς τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου
αὐτοῦ καὶ μὴ ποιήσας, δαρήσεται πολλάς». Καὶ τὸ μετὰ τὰ
τοσαῦτα καὶ τηλικαῦτα παραδείγματα ἁμαρτάνειν πλείονα
φέρει τὴν τιμωρίαν. Διὰ τοῦτο φησιν· «ἡμεῖς δὲ οὐδὲ ἰδόν-
15 τες ὕστερον μετανόησατε», καίτοι πολλῆς ἀπολαύσαντες θε-
ραπείας. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ τοῦτο ὀνειδίζει
λέγων· «ποσάκις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα ὑμῶν,
καὶ οὐκ ἠθέλησατε;». Καὶ τὸ ἐν ἱερῇ ὄντας· τοῦτο δὴ τὸ
τοῦ Λαζάρου. Καὶ ἀπὸ τοῦ τόπου δὲ χαλεπώτερον τὸ ἁμαρ-
20 τημα γίνεται· ὅπερ καὶ αὐτὸς δηλῶν ἔλεγε· «μεταξὺ τοῦ
ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου». Καὶ ἀπὸ τῆς ποιότητος δὲ αὐ-
τῶν τῶν πλημμελημάτων· «οὐ θαυμασιόν, ἐὰν ἄλῳ τις κλέ-
πιων»· καὶ πάλιν, «ἔσφαξας τοὺς υἱούς σου καὶ τὰς θυγα-
τέρας σου· τοῦτο ὑπὲρ πάσας τὰς πορνείας σου καὶ τὰ βδε-
25 λύγματά σου». Καὶ ἀπὸ τῶν προσώπων πάλιν· «ἐὰν ἁμαρ-
τῶν ἁμάρτη τις εἰς ἄνθρωπον, προσεύξονται περὶ αὐτοῦ,
ἐὰν δὲ εἰς Θεὸν ἁμάρτη, τίς προσεύξεται περὶ αὐτοῦ;».

19. Ἐδρ. 10, 28.

20. Λουκᾶ 12, 47.

21. Ματθ. 21, 32.

22. Λουκᾶ 13, 34.

23. Παρ. 6, 30.

24. Ἰεζ. 16, 20.

25. Α' Βασ. 2, 25.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιο θέλων νὰ δηλώσῃ ὁ Παῦλος, ἔλεγεν· «ἐὰν παραβῆ κανεὶς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, θανατώνεται χωρὶς εὐσπλαγχνίαν μὲ τὴν μαρτυρίαν δύο ἢ τριῶν μαρτύρων· πόσῃν αὐστηροτέραν τιμωρίαν νομίζετε ὅτι θὰ ὑποστῇ ἐκεῖνος ποὺ κατεπάτησε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐθεώρησε μολυσμένον τὸ αἷμα τῆς Διαθήκης μὲ τὸ ὁποῖον ἡγιάσθη καὶ ἐπρόσβαλε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος;»¹⁹. Ἐπόρνευσε τώρα κάποιος ἱερωμένος; Αὐτὴ κατ' ἐξοχὴν εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀπ' ὅλας τὰς ἁμαρτίας.

Εἶδες πόσαι διαφοραὶ ὑπάρχουν δι' ἓνα καὶ μόνον ἁμάρτημα; Ἄλλη εἶναι ἡ τιμωρία πρὶν ἀπὸ τὸν Νόμον, ἄλλη ἡ μετὰ ἀπὸ τὸν Νόμον, ἄλλη ἡ τοῦ ἱερωμένου, ἡ τῆς πλουσίας καὶ τῆς πτωχῆς, ἡ τῆς κατηκουμένης καὶ τῆς πιστῆς, ἡ τοῦ ἱερέως. Μεγάλῃ δὲ εἶναι ἡ διαφορὰ καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν σύνεσιν τοῦ ἁμαρτάνοντος. Διότι, «ἐκεῖνος ποὺ ἐγνώρισε τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου του, καὶ δὲν τὸ ἔκανε, θὰ τιμωρηθῇ πολὺ αὐστηρά»²⁰. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἁμαρτάνει μετὰ ἀπὸ τόσα καὶ τέτοια παραδείγματα, εἶναι ἄξιος μεγαλυτέρας τιμωρίας. Διὰ τοῦτο λέγει· «σεῖς δὲ οὔτε ἀφοῦ εἶδατε, μετενοήσατε ἐν συνεχείᾳ»²¹ ἂν καὶ ἀπελαύσατε πολλῆς εὐεργεσίας. Διὰ τοῦτο καὶ τὴν Ἱερουσαλήμ τὴν ὄνειδίζει μὲ τοὺς λόγους· «πόσες φορὲς ἠθέλησα νὰ συγκεντρώσω τὰ παιδιά σου, καὶ δὲν ἠθελήσατε;»²². Καὶ τὸ νὰ κἀνῃ κανεὶς τρυφηλὴν ζωὴν, δηλαδὴ τὸ ἁμάρτημα τὸ σχετικὸν μὲ τὸν Λάζαρον. Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν τόπον τὸ ἁμάρτημα γίνεται βαρύτερον, πρᾶγμα ποὺ διὰ νὰ τὸ δηλώσῃ ὁ Κύριος ἔλεγε· «μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου». Ἄλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ποιότητα τῶν ἰδίων τῶν ἁμαρτημάτων· «δὲν εἶναι περίεργον, ἐὰν συλληφθῇ κάποιος νὰ κλέπῃ»²³. Καὶ πάλιν· «Ἐθυσίασες τοὺς υἱούς σου καὶ τὰς θυγατέρας σου. Αὐτὸ ξεπερνᾷ κάθε πορνείαν σου καὶ βλελυγμίαν σου»²⁴. Ἄλλὰ ἐξαρτᾶται ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὰ πρόσωπα· «Ἐὰν κάποιος ἁμαρτήσῃ εἰς βάρος ἀνθρώπου, θὰ προσευχηθοῦν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐὰν ὅμως ἁμαρτήσῃ κατὰ τοῦ Θεοῦ, ποῖος θὰ προσευχηθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ;»²⁵. Καὶ

Καὶ διὰ τὸς πολλῶν χειρόνας τις ὑπερβαίνει τῆ ῥαθυμίας·
 ὅπερ καὶ ἐν τῷ Ἰεζεκιήλ ἐγκαλεῖ· «οὐδὲ κατὰ τὰ δικαιώ-
 ματα τῶν ἐθνῶν ἐποίησας». Καὶ διὰ μὴδὲ τοῖς ἐτέρων πα-
 ραδείγμασι σωφρονησθῆ τις· «εἶδε τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς»,
 5 φησί, «καὶ ἐδικαίωσεν αὐτήν». Καὶ διὰ πλείονος ἀπολαύ-
 σης ἐπιμελείας· «εἰ γὰρ ἐν Τύρῳ», φησί, «καὶ Σιδῶνι ἐγένε-
 νοντι αἱ δυνάμεις αἷται, πάλαι ἂν μειονόησαν· πλὴν ἀνε-
 κριότερον ἔσται Τύρῳ καὶ Σιδῶνι, ἢ τῆ πόλει ἐκείνῃ». Εἶ-
 δες ἀκρίθειαν ἀπηρτισμένην, καὶ πάντας τῶν αὐτῶν ἁμαρ-
 10 τημάτων οὐ τὴν αὐτὴν διδόντας δίκην; Καὶ γὰρ διὰ μα-
 κροθυμίας ἀπολαύσαντες μὴδὲν κερδάνωμεν, χείρονα πεισό-
 μεθα. Καὶ τοῦτο δηλοῖ Παῦλος λέγων· «κατὰ δὲ τὴν σκλη-
 ρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν θησαυρίζεις σεαυτῷ
 ὄργην».

15 Ταῦτ' οὖν εἰδότες, μὴ σκανδαλιζώμεθα, μὴδὲ θοροῦσώ-
 μεθα μηδενὶ τῶν γινομένων, μὴδὲ τὴν τῶν λογισμῶν ἐπει-
 σάγωμεν ζάλην ἀλλὰ τῷ ἀκαταλήπτῳ τῆς τοῦ Θεοῦ προ-
 νοίας παραχωροῦντες, ἀρετῆς ἐπιμελώμεθα, καὶ φεύγωμεν
 κακίαν· ἵνα καὶ τῶν μελλόντων ἐπιτύχωμεν ἀγαθῶν, χάριτι
 20 καὶ φιλανθρωπίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι' οὗ
 καὶ μεθ' οὗ τῷ Πατρὶ δόξα ἅμα τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν
 καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

26. Ἰεζ. 5, 7.

27. Ματθ. 11, 21-22.

28. Ρωμ. 2, 5.

ὅταν κανεῖς ὑπερβαίνῃ, τοὺς πολὺ χειροτέρους ὡς πρὸς τὴν ραθυμίαν πρᾶγμα τὸ ὁποῖον κατηγορεῖ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰεζεκιήλ μὲ τοὺς λόγους· «οὔτε ἔπραξες σύμφωνα μὲ τὰ καθήκοντα τῶν ἐθνῶν»²⁶. Καὶ ὅταν κανεῖς δὲν σωφρονισθῇ οὔτε καὶ μὲ τὰ παραδείγματα τῶν ἄλλων· «εἶδε τὴν ἀδελφὴν της», λέγει, «καὶ τὴν ἐδικαιολόγησεν». Καὶ ὅταν ἀπολαύσῃ μεγαλυτέρας φροντίδος. Διότι λέγει· «Ἐὰν εἰς τὴν Τύρον καὶ τὴν Σιδῶνα ἐγίνοντο τὰ θαύματα αὐτὰ θὰ ἦτο δυνατόν νὰ εἶχον πρὸ πολλοῦ μετανοήσει»²⁷. διὰ τοῦτο θὰ δειχθῇ μεγαλυτέρα ἀνοχήν διὰ τὴν Τύρον καὶ τὴν Σιδῶνα, παρὰ διὰ τὴν πόλιν ἐκείνην. Εἶδες τελείαν ἀκρίβειαν, καὶ ὅλοι πού κάμνουν τὰ ἴδια ἁμαρτήματα ὅτι δὲν τιμωροῦνται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον; Καθ' ὅσον καὶ ὅταν ἀπολαύσωμεν τῆς μακροθυμίας τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν κερδίσωμεν τίποτε, βαρύτερα θὰ τιμωρηθῶμεν. Καὶ αὐτὸ τὸ δηλώνει ὁ Παῦλος μὲ τοὺς λόγους· «Ἀνάλογα δὲ μὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ τὴν ἀμετανόητον καρδίαν σου συγκεντρώνεις διὰ τὸν ἑαυτὸν σου ὀργήν»²⁸.

Γνωρίζοντες λοιπὸν ὅλα αὐτά, ἅς μὴ σκανδαλιζώμεθα, οὔτε νὰ ταρασσώμεθα ἀπὸ τίποτε ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν, οὔτε νὰ ἐπιβάλλωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν μας τὴν ζάλην τῶν λογισμῶν, ἀλλὰ ὑποχωροῦντες ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀκατανόητον πρόνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἅς φροντίζωμεν διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ ἅς ἀποφεύγωμεν τὴν κακίαν, ὥστε νὰ ἐπιτύχωμεν καὶ τὰ μελλοντικὰ ἀγαθὰ, μὲ τὴν χάριν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ μετὰ τοῦ ὁποίου εἰς τὸν Πατέρα ἀνήκει δόξα, συγχρόνως δὲ καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τώρα καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΕΥΡΕΤΗΡΙΑ

Οί ἀριθμοὶ παραπέμπουν κατὰ σειρά γιὰ τὰ χωρία τῆς Γραφῆς στὸ κεφάλαιο, τὸ στίχο καὶ τὴ σελίδα ποὺ βρίσκονται, ἐνῶ γιὰ τὰ ὀνόματα καὶ πράγματα ἀπλῶς στὴ σελίδα ποὺ βρίσκονται.

1. Εὐρετήριον χωρίων τῆς Γραφῆς

Γένεσις			Βασιλειῶν Β'		
2	24	178	4	12	128
4	1	94			
9	2	238	Βασιλειῶν Γ'		
18	27	304	19	20	396
40	8	94			
Ἔξοδος			Βασιλειῶν Δ'		
3	6	446	21	1-18	356
5	2	304			
12	29	42	Παραλειπομένων Β'		
19	8	348	33	1-20	356
Ἀριθμοὶ			Ψαλμοὶ		
3	45	42	5	10	396
	45 ἐ.	42	8	2	338
			13	2	462
	Δευτερονόμιον		22	5	456
32	8	100	38	13	266
			50	19	<u>302</u>
	Ἰησοῦς Ναυῆ		52	1	462
			103	15	34
2-6		362	109	1	<u>466</u>
				7	<u>452</u>
			117	22	366
	Βασιλειῶν Α'		139	4	396
2	5	142			
15	1	60	Παροιμίαι		
28	15	200	9	12	198

16	5	302	4	19	240
19	17	332	5	20	258
				22	150. 158
				23-24	124
				28	152
5	7	398		31-32	176
				39	126
				44	134
4	3	372		45	172
				46	130
			6	2	474
3	10	372		12	124
6	3	378		14	110
				24	110
				33	380. 398
9	9	310	7	11	210
			8	22-23	256
				11-12	46. 244
				23-27	46
4	4	6	9	3	176
	5	8	10	6	410
				8	22
				25	172
1	10	12		36	78
	15	372		39	244
13	21-22	114	11	28	406
35	3	358		29	262
66	2	302	12	1-21	176
	7	336		2	176
				12	186
				27	240
				39	270
2	5	378		41	240. 242
	12	156		42	240. 242
3	7	356			
8	4	358	13	36	186
11	14	134	14	28-34	46
18	7-10	236	15	10-20	46
				11	186
			16	6-12	24
				14	14
2	5	370		17	50
13	10	376		19	50. 286
16	49	30		21	12
				22	272
				26	118
3	12	346	17		10

	22-23	14	21	208
	23	272	26	146
	24-27	288	32	272
18	1	288	35	268
	3	100. 268	35-38	274
	3-4	152	36	278
	5	100	11 13	340
	6	100	12 14	436
	17	142	13 34	462
	22	126		
19	12	268		
	21	234. 268		
	28	268	2 14	380
	29	268	3 16	352
	30	352. 412	5 12-13	200
20	1-16	246	6 37	110
	20	274	8 10	194
	26	262	9 23	216
	28	264	30-36	40
21	1-5	310	45	16. 40
	10-11	320	59-60	398
	17	340	10 60	448
	28-31	348	19	300
	31	130. 412	13 18-20	404
	34-44	368	15 5	102
	43	402	7	102. 424
22	18	178	11-32	250
	35-40	212	28-30	250
23	8	212	16 13	110
	27	454	19-31	216
	32	372	24	456
25	12	386	17 1	80
28	19	410	18 31	272
			19 11	276
			20 14	372
			16	374
5	1 έ.	22	17-18	374
6	18	62	36	446
7	5	176	23 34	140
9	22	16		
	22-23	20		
	23	16		
	24	16	1 21	6. 8
	32	16.40	29	346
	34	50	34	346
10	10	186	2 13	336
	17	208	14 έ.	336

Λουκάς

Μάρκος

Ἰωάννης

	Τιμόθεον Α'		13		6
3	6	302			
5	23	32			Ἑβραίους
6	10	208. 462	1	7-8	282
				13	282
	Τιμόθεον Β'		12	12	358
2	12	242		14	258
4	8	286			
	Τίτον				Ἰακώβου
2	11-12	6	4	6	302

2. Εὐρετήριο ὀνομάτων καὶ πραγμάτων

A

Ἄβρααμ 244. 266. 304. 422. 426. 446.
448. 504. 538.

Ἄβελ 540. 542.

ἀγαθότης 90. 144. 210.

ἀγανάκτησις 124. 166.

ἀγάπη 102. 106. 132. 134-140. 254.
256. 460. 462. 502. 572. 582.

ἄγγελος, -οι 28. 98-100. 104. 282. 300
386-388. 422-424. 440. 446. 456.

ἀγιασμὸς 258. 388.

ἄγιος 98. 388. 394. 426.

ἄγνοια 442.

ἀγνωμοσύνη 18. 348. 402. 488.

ἀγρυπνία 154. 458.

ἀγωνία 106. 220.

ἄδεια 64. 52.

ἀδηφαγία 450.

ἀδικία 152. 514. 584.

ἀηδία 528.

ἀθυμία 16. 34-38. 168. 382. 390. 400.
476.

Αἰγύπτιος, -οι 42. 304.

Αἴγυπτος 368.

αἰδῶς 38.

Αἰθίοψ 12.

αἷμα 106. 216. 370. 372. 534. 540.

αἰμορροῦσα 310.

αἵρεσις 440.

αἰσχρολογία 34. 152.

αἰσχύρης 458.

αἰσχύνη 108. 124. 324. 472. 524. 530.
552.

ἀκαθαρσία 116. 388.

ἀκολασία 32. 454.

ἀκτημοσύνη 268.

ἀλαζονεία 198. 298. 500. 502.

ἀλγηδὼν 34.

ἀλήθεια 54. 314. 432-438. 516. 584.

ἀλουργίς 322. 416. 418.

ἀμεριμνία 398.

ἁμάρτημα, -τα 54. 124. 128. 144. 146.
148. 160. 164. 166. 168. 266. 352.
370. 372. 480. 590. 592. 594.

ἁμαρτία, -αι 50. 110. 128. 172. 346.
358. 380. 522. 542.

ἁμαρτωλός, -οὶ 14. 102. 584.

ἀμετρία 32. 36.

ἀμοιβή 54. 268. 362. 364. 474.

ἀναισθησία 146. 352. 530.

ἀνάληψις 406.

ἀνάστασις 42. 270. 272. 274. 376. 404.
410. 440. 442. 444. 446. 448. 550.

ἀνδρεία 52. 162. 576.

ἀνδροφόνος, -οὶ 32.

ἄνοια 24. 32. 58. 176. 440.

ἀνόμημα 30.

ἀνομία 520.

αντίδοσις 214. 216. 268. 262.
 ἀπανθρωπία 158. 326.
 ἀπειλή 56. 62. 114. 158.
 ἀπέχθεια 392. 486.
 ἀπιστία 10. 16. 22. 484. 488.
 ἀπόγνωσις 146.
 ἀποδημία 364. 370.
 ἀπόλαυσις 188. 392.
 Ἄπολλῶς 496.
 ἀπολογία 552.
 ἀπόνοια 56. 102. 122. 196. 204. 264.
 292. 302. 304. 502.
 ἀπορία 274.
 ἀπόστολος 10. 28. 66. 50. 98. 110. 234.
 240. 276. 282. 288. 308. 318. 338.
 358. 360. 386. 394. 408. 410. 468.
 504. 526. 572. 576.
 ἀπραγμοσύνη 52.
 ἀπροσωπόληπτος, —οι 286.
 ἀπώλεια 50. 102. 260. 376. 432. 510.
 518. 524. 530.
 ἀρὰ 156.
 ἀργία 92. 358. 368. 370.
 ἀρετή 34. 52. 62. 40. 56. 90. 92. 108.
 110. 136. 152. 156. 188. 202. 206.
 254. 256. 258. 276. 284. 308. 356.
 360. 364. 422. 464. 498. 500. 502.
 504. 506. 514. 516.
 ἀρρωστία 38. 46. 358.
 ἀρχάγγελος, —οι 280.
 ἀσέβεια 6. 198. 244. 372.
 ἀσέλγεια 354. 524.
 ἄσυλον 216.
 ἀσφάλεια 200.
 ἀσχημοσύνη 32. 364.
 ἀταξία 116. 266.
 ἀτιμία 68. 204.
 αὐθεντία 184.
 αὐτάρκεια 36. 556.
 ἀφέλεια 52.
 ἄφεςις 142. 146. 168.
 Ἄχαάβ 62.
 ἀφθονία 324.

B

βαλάνειον 230.

βάπτισμα 278. 280. 284. 332. 346. 356.
 Βαραχίας 540.
 βασιλεία 38. 54. 196. 202. 206. 218.
 230. 236. 278. 294. 322. 332. 372.
 380. 464. 508. βασιλεία τοῦ Θεοῦ
 276. 366. 382. 398.
 βασιλεία τῶν οὐρανῶν 48. 52. 130.
 144. 152. 188. 194. 196. 218. 228.
 244. 250. 258. 268. 348. 400. 480.
 βασκανία 52. 64. 174. 176. 198. 248.
 250. 298. 364. 380. 454. 458.
 βδέλυγμα 576. 592.
 βδελυγμία 522.
 Βεελζεβούλ 172.
 Βηρσαβεὲ 588.
 βλάβη 36. 54. 96. 98. 166. 518.
 βλακεία 450.
 βλασφημία 58.
 βοήθεια 138. 548. Θεοῦ βοήθεια 584.

Γ

γαλέαγρα 112.
 γαλήνη 458. 506.
 Γαλιλαία 14–16. 40. 174. 268. 306.
 320.
 γάμος 116. 242.
 γαστριμαργία 508.
 γέεννα 30. 150. 164. 198. 202. 226.
 260. 322. 454. 510. 524. 532. 536.
 540. γέεννα πυρός 258.
 γέλως 38. 364.
 γλυκύτης 532.
 γνῶσις 46. 148.
 γοητεία 354.
 Γόμορρα 584.
 Γραφή 18. 60. 94. 142. 300. 366. 396.
 404. 444. 452. 484. 506. 530. 544.

Δ

δαίμων, —ες 14. 16. 20. 22. 26. 28. 168.
 172. 256. 300. 330. 456. 584.
 Δανιήλ 576.
 Δαυτδ 128. 156. 198. 200. 264. 302.
 306. 320. 374. 464. 466. 468. 470.
 504. 588. 590.
 δαυλιεία 326. 474. 502.

δεσμοκτήριον 198. 326. 328. 356.
 δεσπότης 294.
 δημιουργία 54. 178. 180.
 δηνάριον 160. 162. 246. 248.
 διαβολή 22. 108.
 διάβολος, -οι 58. 58. 106. 168. 190.
 192. 258. 260. 300. 302. 322. 330.
 354. 398. 418. 420. 424. 440. 456.
 478. 530. 554.
 διάδημα 322. 416.
 διαθήκη 592.
 διακονία 6. 5. 12.
 διαφθορά 512.
 δικαιοσύνη 258. 286. 350-352. 388.
 516.
 δικαστήριον 124. 132. 266.
 δίκη 38. 54. 128-132. 260. 402. 542.
 590.
 διωγμός, -οι 244.
 δόγμα, -τα 256. 314. 464. 584.
 δόξα 12. 40. 42. 56. 62. 64. 68. 42. 116.
 120. 140. 148. 172. 200. 202. 204.
 206. 232. 236. 242. 266. 280. 294.
 302. 304. 334. 352. 364. 386. 398.
 454. 458. 464. 474. 482. 484. 486.
 502. 506. 526. 532. 562. 566. 594.
 δοξομανία 52. 198. 490. 516.
 δουλεία 64. 42.
 δουλοπρέπεια 204. 362. 530.
 δύναμις 134. 220. 574. 576.
 δυναστεία 62. 68.
 δυσωδία 544. 546.
 δωρεά 32. 148. 160-164. 252. 308.

Ε

έγκλημα 18. 50. 54. 54. 92. 172. 184.
 198. 348. 350. 368. 488. 510. 522.
 έγκράτεια 128. 354.
 έθος 308.
 είδωλολατρία 30.
 είδωλον 300. 464. 520.
 είμαρμένη 192.
 είρήνη 48. 258. 386. 422. 458.
 έκατόνταρχος 376.
 έκδικία 134.
 εκκλησία 108. 128. 318. 326. 404.

έκπληξις 46.
 έλάττωμα, -τα 50.
 έλεημοσύνη 28. 258. 260. 324. 472.
 474. 476. 478. 494. 512. 514.
 έλεος 90.
 έλευθερία 62. 42. 48. 160. 192.
 Έλισσαϊος 18. 386.
 Έλλην, -ες 108. 156. 190. 434.
 έλπις 6. 20. 68. 190. 254. 260. 272.
 286. 350. 362. 458.
 ένέργεια 340.
 έντολή 212. 248. 372.
 έξουσία 20. 22. 42. 48. 98. 180. 338.
 344. 346.
 έπαγγελία 272.
 έπήρεια 168.
 έπιβουλή 190. 202. 330-344. 380. 478.
 584.
 έπιείκεια 38. 440. 442.
 έπιθυμία 6. 28. 34. 36. 42. 110. 114.
 128. 186. 188. 190. 192. 214. 220.
 222. 224. 226. 352. 382. 448. 452.
 454. 456. 498. 520. 530. 552. 554.
 556. 558. 560. 562.
 έπιμέλεια 66. 100. 114. 196. 368-370.
 398.
 έπιορκία 154.
 έπιφάνεια 6. 286.
 έρως 30. 64. 42. 136. 212. 216. 226.
 352. 382. 382. 390. 396. 484.
 ευαγγέλιον 354. 574. 582. 584.
 ευαγγελιστής, -αί 22. 48. 110. 212.
 216. 220. 256. 272. 274. 276. 308.
 340. 358. 360. 558.
 ευγένεια 60. 62. 226.
 ευδοκία 386.
 ευδοκίμησις 286.
 ευεργεσία 20. 146-148. 160. 164. 310.
 476.
 ευεργέτημα 386.
 ευήθεια 334.
 ευήμερία 382.
 ευλάβεια 352. 354. 508. 532.
 ευλογία 198.
 εϋνοια 66.
 εϋνοϋχος, -οι 188. 190. 194.

εὐπραγία 588.
 εὐσέβεια 58. 108. 244. 440.
 εὐταξία 320. 344.
 εὐτέλεια 58. 300. 394.
 εὐφροσύνη 34. 382.
 εὐχὴ 26. 330. 386. 472. 506.
 εὐωδία 396.
 ἔχθρα 136.

Z

ζάλη 36. 68. 454. 458. 568. 594.
 Ζαχαρίας 310. 314. 320. 540. 542.
 Ζεβεδαιῖος 274.
 ζηλοτυπία 298. 350. 380. 544.
 ζῆλος 202. 266. 308. 506.
 ζημία 36. 122. 136. 158. 204. 230. 268.
 362. 376. 472. 474. 478. 482.
 ζόφος 458.
 ζύμη 24.
 ζωὴ 94. 154. 212. 214. 220. 280. 314.
 330. 382. 516. 558. ζωὴ αἰώνιος
 208. 212. 222. 242. 478.

H

ἡδονὴ 40. 110. 204. 382. 382. 388. 392.
 394. 424. 524. 530. 532.
 ἡθος 486.
 Ἡλίας 6. 5. 10. 12. 14. 16. 40. 228. 386.
 ἡμερότης 48. 162. 168. 178. 192. 196.
 Ἡρώδης 410. 436.
 Ἡρωδιανός, -οὶ 432. 434.
 Ἡσαίας 338. 376. 394.
 ἡσυχία 380. 458. 506.

Θ

Θάμαρ 442.
 θάνατος 14. 18. 24. 40. 60. 68. 216.
 226. 268. 270. 280. 292. 324. 330.
 368. 382. 392. 404. 580.
 θαῦμα 14. 20. 66. 274. 312. 338. 340.
 342. 344. 372. 466. 480. 578.
 θέλημα 100. 102. 592.
 θεογνωσία 174.
 θεότης 466.

θεραπεία 40.
 θεοβίτης 5.
 Θευδᾶς 432.
 θηριωδία 156.
 θλίψις 548. 582.
 θρασύτης 440.
 θυμίαμα, -τα 546. 524.
 θυμὸς 62. 40. 124. 128. 302.
 θυσία 298. 486. 518.
 θυσιαστήριον 122. 326. 368. 540. 592.

I

Ἰακώβ 48. 244. 290. 408. 446.
 ἰδρὼς 362. 586.
 Ἰεζεκιήλ 376. 594
 Ἰερεμίας 14. 134. 236.
 Ἰεριχὼ 306.
 Ἰεροσόλυμα 12. 40. 174. 268. 306. 310.
 566. 568. 570. 574. 576.
 Ἰερουσαλήμ 276. 318. 356. 410. 546.
 566. 574. 592.
 ἰκετηρία 158. 160. 162. 164. 274.
 Ἰορδάνης 174.
 Ἰουδαία 114. 174. 410. 412.
 Ἰουδαῖος, -οὶ 10. 18. 42. 108. 134. 182.
 186. 194. 236. 240. 256. 312. 318.
 320. 336. 340. 344. 348. 368. 376.
 402. 410. 412. 414. 440. 442. 470.
 494. 568. 570. 578.
 Ἰούδας, ὁ προδότης, 236. 238. 358.
 360. 434. 588.
 Ἰσαὰκ 116. 244. 446.
 ἰσοθεΐα 52.
 Ἰσραήλ 236. 240. 318. 410. 588.
 Ἰσραηλίτης, -αὶ 30.
 Ἰωάννης (ὁ Βαπτιστής) 6. 5. 10. 12.
 346. 348. 350. 352. 386. 394. 404.
 406. 540. 542.
 Ἰωάννης (ὁ Εὐαγγελιστής) 50. 288.
 306. 336. 344. 408. 554. 566.
 Ἰώβ 50. 156. 168. 264. 560.
 Ἰωδάε 544.
 Ἰωνᾶς 270.
 Ἰώσηπος 582.
 Ἰωσήφ 50. 172.

ἰωβηλαῖος 260.

Κ

καθέδρα 278. 282.

Καῖν 542.

Καινή (Διαθήκη) 356. 368.

Καῖσαρ 436. 438. 440. 576.

καιρὸς 342.

κακία 58. 40. 52. 56. 58. 90. 122. 152.

160. 164. 186. 198. 248. 256. 354.

356. 370. 436. 510.

κακουργία 176. 196. 440.

κάμινος 94.

Καπερναοὺμ 44.

καπηλεία 150. 154. 156. 336.

Καππαδόκης 354.

καρδία 5. 10. 148. 166. 262. 302. 346.

356. 460. 524. 594.

καρηβαρία 380. 424.

καρτερία 168.

καρυκεία 424.

κατάρα 342.

κατακλυσμὸς 584.

καταλλαγή 124.

κατηγορία 42. 108. 262. 364.

κατήφεια 424.

κατόρθωμα 190.

κενοδοξία 52. 56. 136. 152. 382. 470.

472. 476. 490. 494. 518.

κένωσις 222.

κέρδος 40. 98. 116. 148. 164. 272.

κηδεία 398.

κηδεμονία 158. 378. 404. 408.

κῆνσον 44. 414.

κῆρυγμα 156. 284. 338. 570. 578. 584.

Κηφᾶς 496.

κίνδυνος, -οι 48. 104. 132. 226. 228.

280. 362. 364. 380. 432. 572. 580.

κλήσις 314. 402. 412.

κοινωνία 94. 108.

κολακεία 150. 212. 434. 502.

κόλασις 54. 56. 130. 132. 166. 170.

226. 238. 260. 262. 328. 330. 376.

378. 508. 522. 588. 590.

κολυμβήθρα 360.

Κορνήλιος 18. 156.

κρίμα 302.

κρίσις 10. 412. 516. 536. 540.

κρυμὸς 154.

Λ

Λάζαρος 588. 592.

Λάμεχ 540.

Λευῖ 42.

ληδωρία 342.

ληστής 42. 252. 324. 360. 424. 478.

λιμὸς 582.

λοιδορία 154.

λοιμὸς 60. 582.

Λουκᾶς 16. 40. 50. 102. 372. 434. 446.

534. 566.

λύμη 36. 96. 390. 546. 532.

λύπη 14. 280. 382. 380. 458. 476.

λύσσα 516.

λύτρον 292.

Μ

μαγγανεία 354.

μακριότης 380. 396.

Μακεδῶν, -ες 262.

μακροθυμία 170. 330. 370. 400. 408.

594.

Μαλαχίας 8.

μαμωνᾶς 110.

Μανασσῆς 356.

μανία 22. 26. 30. 32. 38. 58. 340. 408.

Μανιχαῖος 190.

Μᾶρκος 16. 40. 48. 50. 186. 208. 436.

462. 566.

μαρτυρία 434. 468. 574.

μαρτύριον 284.

ματαιοπονία 168.

Ματθαῖος 358. 374. 462. 554.

μεγαλειότης 394.

μέθη 28. 32. 34. 36. 38. 90. 126. 128.

450. 456. 554.

Μελχισεδέκ 264.

μελωδία 388.

μετάνοια 136. 360. 524.

μιαυφονία 568.

μικροψυχία 132.

Μιλῆσιος 48.

μισθός 328. 330.

μῖσος 522.

μνησικακία 162.

Μονογενής 282. 386. 498.

μοιχεία 32. 116.

μοιχός 564.

μυστήριο 354. 404. 414. 478–480.
520.

Μωαβίτις 442.

Μωϋσῆς 40. 98. 172. 178. 182. 184.
442. 444. 446. 484. 486. 580. 592.

N

Ναζαρέτ 320.

νηστεία 26. 28. 472. 494.

Νινευίτης, –αι 238. 240. 242.

νομοθεσία 180. 486. 518.

νόμος 46. 150. 214. 236. 240. 264. 348.
352. 462. 466. 486. 488. 512. 578.
590. 592.

νόσημα 40.

Νῶε 264.

O

όδύνη 168. 382. 414.

οίκονομία 148. 312. 382.

όλιγοσιτία 222.

όλιγωρία 146. 264.

όμβρος, –οι 154.

όμόνοια 134. 464. 570. 484.

όμότιμος 466.

όνειδος 38.

όργη 124. 132. 166. 302. 312. 330. 450.
458. 524. 568. 588. 594.

όρκος 154.

Ούεσπασιανός 408.

όφειλή 150. 162.

όφέλημα 124.

όφελος 116.

όφλημα 158. 160.

Π

πάθος 12. 16. 40. 50. 212. 216. 270.
276. 284. 340. 470.

Παλαιά (Διαθήκη) 356. 368.

παλιγγενεσία 236.

πανδαισία 406.

πανωλεθρία 376.

παραβολή 244. 246. 248. 250. 254.
368. 374. 376. 378. 400. 402.

παράγγελμα 240.

παράδεισος 52. 148. 360. 380.

παραίνεσις 54. 96. 130. 214. 324. 506.

παράκλησις 220.

παρακοή 370. 380.

παράλυσις 358.

παραμυθία 12. 94. 230. 390. 504.

παράνοια 58.

παρανομία 38. 156. 192.

παραπληξία 32. 322. 334. 372. 428.

παραφροσύνη 340.

παρθενία 116. 268.

παρθένος 256. 258.

παροιμία 204.

παρουσία 6. 5. 10. 268. 14. δευτέρα πα-
ρουσία 548. 550.

παρρησία 44. 50. 100. 106. 134. 170.
232. 302. 308. 382. 382. 380.

Πάσχα 336.

Παῦλος 6. 32. 48. 126. 134. 136. 138.
156. 166. 190. 208. 228. 232. 242.
244. 252. 256. 262. 282. 286. 302.
318. 348. 358. 388. 404. 408. 410.
412. 414. 438. 446. 496. 554. 560.
572. 574. 580. 594.

πενία 68. 308.

πειρασμός 52. 554. 570.

περιτομή 406. 410.

περιφάνεια 58. 62. 310. 312.

Περσίς 526.

Πέτρος 24. 40. 42. 44. 46. 48. 50. 142.
186. 220. 228. 234. 272. 278. 286.
288. 406. 410. 462. 566.

πίστις 16. 18. 20. 22. 24. 26. 48. 256.
342. 344. 412. 462. 512. 516.

πλεονέκτης, –αι 228.

πελονεξία 152. 162. 558. 560.

πλημμέλεια 152.

πλημμέλημα 54. 266. 378.

πλοῦτος 38.

πόθος 404.

πολιτεία 548.
 πονηρία 98. 176. 200. 210. 248. 354.
 414. 472. 512.
 πορνεία 34. 114. 116. 184. 588–592.
 Πρίσκιλλα 526.
 προαίρεσις 52. 48. 54. 90. 94. 190. 192.
 196. 296.
 προεδρία 198. 274. 278. 284.
 προθυμία 190. 216. 244. 254. 280.
 306–308.
 πρόνοια 20. 36. 116. 118. 350. 368.
 398. 402. 552. 584. 594.
 πρόρρησις 48. 50.
 προσδοκία 14. 254. 270.
 προφητεία 12. 312. 314. 316. 318. 374.
 378. 466. 576.
 προφήτης, –αι 6. 5. 12. 110. 236. 272.
 310. 320. 336. 368. 370. 372. 382.
 396. 406. 408. 462. 466. 468. 518.
 524. 534. 536. 538. 542. 544. 546.
 550. 554. 576. 588.
 πρωτεΐα 262. 286. 288. 290. 292. 294.
 498. 502.
 πρωτοκαθεδρία 494.
 πρωτότοκος, –οι 42. 50. 260.
 πτωχεία 262. 476.

Ρ

Ραάβ 360.
 ραθυμία 46. 50. 52. 56. 90. 92. 96. 264.
 396. 398. 494.
 ρακά 108.
 ραστώνη 536.
 Ρουθ 442.
 Ρωμαῖος, –οι 432. 568. 578. 582.

Σ

Σάββατον 176. 182. 184. 186. 464.
 σαγήνη 256.
 Σαδδουκαῖος, –οι 440. 448.
 Σαμάρεια 306.
 Σαμαρείτης 316. 376.
 Σαούλ 60. 198. 588.
 σάρξ 108. 178. 180. 182. 448.
 σατανάς 172.
 σεισμός 582.
 σεμνότης 526. 532.

Σιδών 594.
 Σίμων 44. 358.
 Σίμων Βάρ Ίωνᾶ 50.
 Σιών 310. 372.
 σκάνδαλον 48. 50. 94. 96. 98. 104.
 σκληροκαρδία 184.
 σκληρότης 184. 594.
 Σκύθης, –αι 420.
 Σκύλλη 450.
 Σόδομα 12. 30. 584.
 Σοδοτίμης, –αι 30.
 Σολομών 60. 356.
 σοφία 46. 148. 182. 184.
 Σπανία 574.
 σταυρός 24. 102. 216. 312. 360. 368.
 410. 486. 488. 548.
 Στέφανος 170. 378. 408.
 συγγνώμη 34. 38. 54. 154. 170. 326.
 332. 350. 510. 516. 574.
 συγκατάβασις 46.
 σύγχυσις 116.
 συκοφάντης 226.
 συκοφαντία 150.
 συμβουλή 104.
 συμφορὰ 66. 150. 160. 200. 376.
 476–478.
 συνάλλαγμα 154.
 σύνεσις 38. 196.
 συνήθεια 102. 108. 372.
 συντέλεια τοῦ αἰῶνος 570.
 σφαγή 372.
 Σωτήρ 6.
 σωτηρία 52. 96. 102. 106. 110. 118.
 122. 128. 174. 260. 286. 330. 436.
 484. 510.
 σωφροσύνη 38. 114. 116. 258. 456.
 526.

Τ

τάλαντον 160. 162. 164.
 ταπεινοφροσύνη 38. 258. 264. 266.
 268. 304. 500. 504.
 ταραχή 114. 116.
 τάφος 288.
 τελώνης 130. 142. 350. 360. 560.
 τμηὴ 40. 48. 54. 58. 100. 146. 148. 172.
 230. 232. 242. 252. 266. 294. 296.

334. 414. 486. 488.
 τιμωρία 54. 56. 96. 122. 132. 134. 164.
 166. 226. 328. 330. 370. 378. 504.
 508. 514. 522. 540. 548. 550. 566.
 588. 590. 592.
 Τίτος 408.
 τόκος 154. 260.
 τραγωδία 582.
 τρυφή 28. 30. 32. 52. 168. 390. 406.
 452. 454. 456. 526. 584.
 Τύρος 594.
 τῦφος 102. 152. 194.

Υ

ὑβρις 54. 58. 136. 154.
 ὕδρα 450.
 ὑδροποσία 450.
 υιότης 466.
 ὑπακοή 212. 348. 370.
 ὑπερβολή 258.
 ὑπερηφάνεια 30. 304.
 ὑπεροψία 28.
 ὑπόληψις 14. 68. 116.
 ὑπομονή 168. 572.
 ὑπόνοια 22. 98. 208. 278. 282. 340.

Φ

φαιδρότης 262. 404.
 φάτνη 314.
 Φαραώ 304.
 Φαρισαῖος, -οἱ 5. 176. 196. 198. 212.
 244. 258. 264. 268. 432. 440. 460.
 484. 508.
 φαυλότης 202. 512.
 φθόνος 52. 136. 248. 250. 252. 292.
 340. 364. 458. 460. 542.
 φθορά 362.
 φιλανθρωπία 38. 46. 140. 144. 158-
 162. 166. 168. 170. 172. 206. 232.
 254. 260. 266. 304. 334. 364. 370.
 398. 432. 458. 472. ~~476. 478.~~ 480.
 482. 506. 516. ~~522. 524. 526.~~ 594
 φιλαργυρία 202. 208. 232. ~~462.~~ 554.
 φιλάργυρος, -οἱ 208.
 φιλαρχία 382. 496.
 φιλία 64. 96. 106. 108. 133

Φίλιππος 62.
 φιλοκέρδεια 204.
 φιλονεικία 52. 132.
 φιλοστοργία 220.
 φιλοσοφία 26. 52. 90. 116. 196. 314.
 320. 356. 454. 526.
 φιλοτιμία 192. 234. 406. 410. 424. 476.
 φλεγμονή 58.
 φόβος 60. 48. 96. 118. 202. 238. 296.
 352. 356. 378. 382. 424. 438. 440.
 546. 572. 582.
 Φοινίκη 354.
 φόνος 106. 202. 542.
 φόρος 438.
 φρόνημα 56. 244.
 φρόνησις 52.
 φροντίς 118. 364. 382. 398. 458. 568.

Χ

Χαναναία 308. 376.
 Χαναναῖος, -οἱ 504.
 χαρά 68. 40. 216.
 χάρις 6. 18. 22. 38. 46. 116. 134. 140.
 158. 172. 206. 218. 232. 266. 278.
 286. 300. 304. 310. 326. 334. 352.
 354. 356. 360. 364. 374. 388. 394.
 398. 412. 414. 458. 482. 486. 506.
 514. 532. 562. 584. 592. 594.
 χάρισμα 164.
 χλευασία 152.
 χολή 222.
 χρῆμα 214-218. 220. 226. 230. 254.
 Χριστιανός 420.

Ψ

ψευδάδελφος, -οἱ 48. 572. 582.
 ψευδαπόστολος, -οἱ 572.
 ψευδολογία 154.
 ψευδοπροφήτης, -αι 582.
 ψεῦδος 50.
 ψευδόχριστος, -οἱ 582.
 ψεύστης 226.

Ω

ὠδὶς 108.
 ὠμότης 158. 160. 462. 476. 490.
 ὠφέλεια 96.